

*Ngo
Môn
quần
sư*

*Ảnh
Chiếu*

[HTTP://SWEETCANDY95VT.WORDPRESS.COM/](http://sweetcandy95vt.wordpress.com/)
<http://nhatdiepkhinhchu.wordpress.com/>

Mục lục

Chương 1: Thịch Sơ (Bắt Đầu)

Chương 2: Thịch Mỹ Nhân

Chương 3: Thịch Vô Địch

Chương 4: Thịch Càn Khôn

Chương 5: Thịch Đại Hiệp

Chương 6: Thịch Vô Hại

Chương 7: Thịch Giáp Bánh Bao

Chương 8: Thịch Bồ Đề

Chương 9: Thịch Minh Nguyệt

Chương 10: Thịch Bảo Mã

Chương 11: Thịch Kiều Phong

Chương 12: Thịch Hảo Ngoạn

Chương 13: Thịch Tê Xiu

Chương 14: Thịch Phát Đạt

Chương 15: Thịch Vương Phủ

Chương 16: Thịch Tiêu Sái

Chương 17: Thịch Khách Quý

Chương 18: Thịch Nhiệm Vụ

Chương 19: Thịch Thiếu Niên

Chương 20: Thịch A Kiều

Chương 21: Thịch Bảo Mẫu

Chương 22: Ngoại Truyện: Nhân Sinh Mãn Nguyên Của Tiểu Kiều Cô Nường

Chương 23: Thịch Đang Đang

Chương 24: Thịch Tù Binh

Chương 25: Thịch Bí Mật

Chương 26: Thịch Hữu Sử

Chương 27: Thịch Thái Tử

Chương 28: Thịch Chân Tướng

Chương 29: Thịch Địa Lao

Chương 30: Thịt Phúc Oa
Chương 31: Thịt Vượt Ngục
Chương 32: Thịt Gặp Lại
Chương 33: Thịt Rời Đi
Chương 34: Món Thập Cửu Muội
Chương 35: Món Hải Hoa Tặc
Chương 36: Món Sư Thúc
Chương 37: Món Trị Thương
Chương 38: Món Harvard
Chương 39: Món Hiệp Nghị
Chương 40: Món Chuyên Chở
Chương 41: Món Vô Hận
Chương 42: Món Thở Phào
Chương 43: Món Hannibal
Chương 44: Món Thủ Linh (Túc Trực Bên Linh Cửu)
Chương 45: Món Rớt Đốc Núi
Chương 46: Món Mang Thai
Chương 47: Món Mỹ Nam Khóa Thân
Chương 48: Món Yêu Đương
Chương 49: Món Cố Nhân
Chương 50: Món Bánh Bao
Chương 51: Món Gặp Lại
Chương 52: Món Chuyện Cũ
Chương 53: Món Yêu Nghiệt
Chương 54: Món Hung Thủ
Chương 55: Món Chường Môn
Chương 56: Món Khảo Nghiệm
Chương 57: Món Rút Kiếm
Chương 58: Món Ngộ Môn
Chương 59: Món Công Bình
Chương 60: Cơm Lãnh Cung
Chương 61: Cơm Công Công

Chương 62: Cơm Tuyển Phi

Chương 63: Cơm Hợp Tác

Chương 64: Cơm Vu Sư

Chương 65: Cơm Công Chúa

Chương 66: Cơm Đom Đóm

Chương 67: Cơm Độc Kế

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thịt Sơ (Bắt Đầu)

Tất cả tất cả, bắt nguồn từ một bát thịt kho tàu. Khi đó cô còn nhỏ tuổi, vừa đúng vào thời điểm tuổi mười sáu đậu khấu đầu cành(*), trở mã như nước hành (trở mã nhanh) bình thường như các nữ tử thì đây là thời gian đẹp nhất để gả đi. Mà cô cùng tiểu thư nhà khác bắt đồng, đến bây giờ vẫn còn chưa hề động tình, thì việc lập gia thất với cô một chút cũng không hứng thú, thứ duy nhất có thể làm cho cô cảm thấy hứng thú đó là ăn thịt(=.) Nếu được chọn thì tốt nhất là thịt heo, trâu, bò, sau sẽ là gà, vịt, cá,... tóm lại béo gầy đều rất hấp dẫn. Cô từ nhỏ đã thích thưởng thức đồ ăn ngon, đặc biệt là thịt ngon.

(*) Đậu khấu là tên 1 loài thực vật, nhưng hay được dùng với nghĩa để chỉ người thiếu nữ tầm 13 đến 16 xinh đẹp yêu kiều. Tuy rằng cô biết như thế là không tốt. Năm đó học đại học trong sách dinh dưỡng rõ ràng viết: “Thịt là thực phẩm giàu acid, ăn nhiều không có lợi.”*

Nhưng cô vẫn muốn ăn thịt kho tàu mẹ làm, hoài niệm mùi vị ấm áp mà quen thuộc. Nhớ lại khi đó cô chỉ vì giảm béo mà ăn chay, là ngu xuẩn cỡ nào, dấm ngực giậm chân. Còn có trường học, gia đình, bạn bè, bát quái, cùng với chiếc xe bus lúc nào cũng chật chội làm người ta cắn răng... Mà chỉ tỉnh lại sau một vụ tai nạn xe cộ, tất cả đều đã khác. Cố Thanh Kiều, thiên kim danh môn dòng tộc đình*, phụ thân giữ chức Lễ bộ Thượng Thư, ngoại công là tướng quân đương triều, cô từ một nha đầu bình thường đột nhiên biến thành tiểu thư khuê các, còn là con cái có xuất thân từ dòng dõi quý tộc, thật không hiểu có nên nói phúc mạng của cô quá lớn hay không? *độc đình: dòng họ mỗi đời chỉ sinh một người con trai. Kinh ngạc nối tiếp kinh ngạc. Những người cổ đại thật đúng là không có đầu óc, tình

thần giải trí một chút cũng không phát triển. Lúc nào cũng bị giam cầm trong khuê phòng buồn chán không thôi, tâm trạng tệ cũng không hề ảnh hưởng tới việc đói khát, lạc thú duy nhất của cô là không ngừng vớ vét đồ ăn. Cuối năm quan lại tới nhà chơi, nói Cổ tiểu thư ngàn tốt vạn tốt, duy có điểm thích ăn ấy là ko tốt cho lắm, tương lai sợ chỉ vì miếng ăn mà dẫn tới chút chuyện rắc rối, nói không chừng còn hại nước hại dân. Lắm chuyện, thích ăn cũng có thể ném ra phán xét, thật đúng là một cái bánh bao cũng có thể dẫn đến huyết án. Cô trợn mắt ông trời. Đến ngày mười lăm tháng giêng, Thượng Thư lão cha bỗng nhiên nói trong nhà có khách quý muốn tới ăn cơm, lệnh đầu bếp sớm chuẩn bị tốt một bàn thịnh tiệc. Đang muốn mở miệng, cha lại giành trước một bước nói: “Thanh Kiều đừng vội, thịt Nguyên tiêu (thịt trộn với hạt tiêu giống trong nhân bánh chưng đó) sẽ có, ta đã kêu A Đạt làm rồi giữ phần lại cho con.” Cô yên lặng lui ra, khóe mắt liếc nhìn Triệu Di nương đang ôm tay áo vụng trộm cười, lông mày cong cong. Ở triều đại này mẹ đẻ của cô mất sớm, chỉ còn di nương xinh đẹp này. Tuy rằng không tính là xấu xa, nhưng vẫn không muốn thấy bà ấy. Ôi, di nương Di Nương, vì sao các người đều thích họ Triệu? Cô nhớ tới Tuyết Cần đại thúc, trong lòng khóc thét một câu. **Triệu Di Nương là mẹ của Giả Thám Xuân trong Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần. Lão đảo đi tới phòng bếp, A Đạt đang thái thịt, thấy cô đến đây rất vui vẻ. “Tiểu thư, hôm nay thịt ba chỉ ngon lắm nhé, mỡ nạc đều có, dùng để làm thịt Nguyên tiêu thích hợp hơn hết.” A Đạt là cô tự tay tuyển chọn, lại trải qua bao nhiêu năm hành hạ dạy dỗ của cô, hiện thời dĩ nhiên là có một thân trù nghệ không kém mấy đầu bếp năm sao chút nào. Nhớ năm đó cô trải qua tiết nguyên tiêu đầu tiên ở triều đại này, tất cả mọi người ăn bánh Nguyên tiêu nhân mè vừng mút táo xanh, mà cô mở miệng muốn ăn bánh Nguyên tiêu mặn. Nhóm đầu bếp hai mặt nhìn nhau, cũng không biết Nguyên tiêu có thể làm mặn. (Bánh Nguyên tiêu là bánh trôi nhé) Cuối cùng, vẫn là phòng bếp sai A Đạt đứng ra, tìm phương pháp làm khiến cô tưởng niệm thịt Nguyên tiêu ngày trước. “Tốt lắm, A Đạt, về sau dùng xương heo hầm canh.” Cô vừa quan sát vừa ăn mặt mày hớn hờ, “Nhớ cho nhiều hạt tiêu chút.” Từ đây, nhà Lễ bộ Thượng Thư hàng năm đều ăn thịt Nguyên tiêu kỳ quái

này.Đầu bếp A Đạt, cũng sau vụ này mà thành danh.“Thịt này ngon như vậy, đêm nay làm thịt kho tàu đi.” Cô nhìn trên tấm thớt một khối thịt trắng trắng, nổi lên hứng trí.“Trong tờ thực đơn lão gia đưa tới không có món này.” A Đạt có chút khó xử, “Đều là để làm bào ngư, tổ yến ... Tiểu thư không chuẩn bị đủ thịt.”Nghĩ lại cũng đúng, thịt kho tàu không phải món chính trên bàn, bình thường tùy tiện ăn thì ăn thôi.Vì thế cô xoay người tiếp tục đi lại, thản nhiên nói: “Vậy người kho cho mình ta, còn dư lại băm làm nhân bánh Nguyên tiêu, làm xong để buổi tối Đông Hỉ mang tới.”“Ồ, tiểu thư người đêm nay lại không dự tiệc à!” A Đạt ở sau lưng thắc mắc.“Ồ cái gì, người không nghe nói qua tiểu yến ăn không ngon, đại yến ăn không đủ no sao?” Tiếng cô than thở theo gió lọt vào tai, nhẹ giọng kèm u oán, “Qua năm mới, người nhần tâm khiến cho thiên kim tiểu thư vô cùng tôn quý này một thân chịu đói hay sao?”...A Đạt đứng ngơ ngác tại chỗ.“Đúng rồi, A Đạt, nhớ mang thêm cả cơm trắng cho ta đấy.”Buổi tối khách quý đến, cô lại bắt đầu trò cũ – giả bộ bệnh.Trên đời này gạt người có ngàn ngàn vạn vạn biện pháp, chỉ có giả bộ bệnh là đơn giản nhất, đạo cụ không cần chuẩn bị, ngã lên giường đắp chăn hừ hai cái liền xong việc. Cha không còn cách gì với cô, lại không muốn miễn cưỡng, cuối cùng chỉ có thể nghiêm mặt sắt đi.Cha chân trước đi, cô sau lưng liền vén chăn lên ngây ngô cười, miệng ê ê a a ngâm nga hát.Đông Hỉ dựng tai, mơ hồ nghe ra cô hát chính là “Giả bộ bệnh giả bộ bệnh em yêu anh, tựa như chuột yêu gạo.”Bữa môi, Đông Hỉ đối với tiểu thư tỏ vẻ khinh thường – bài này cô đã nghe tiểu thư hát nhiều lần rồi, mỗi lần đều là “XXXX em yêu anh, tựa như chuột yêu gạo”, lẫn qua lộn lại vẫn là sử dụng một câu này.Tiểu thư cũng không ngại mệt, cô nghĩ.Đông Hỉ không phải nha đầu bình thường, lòng của nàng đã luyện thành thép, đối với tiểu thư cổ quái cũng sớm quen.Nhớ năm đó tiểu thư bị phu tử phạt chép 《 Nữ Giới 》 một trăm lần, bên bờ vực sụp xuống, điên cuồng hò hét:“Tại sao ta phải xuyên? Tại sao ta phải xuyên? ! Người nói tại sao ta phải xuyên? ! !”“... Bởi vì... Không mặc... Sẽ cảm...” Đông Hỉ bị cô lắc lắc đến run rẩy, xương cũng có cảm giác như sắp vỡ, cứ thế kiên trì cố gắng từ bên trong cổ họng phun ra mấy chữ này. (chữ “xuyên” với chữ “mặc” có cách phát âm giống nhau nên Đông Hỉ bị nhầm)Như một kì tích

tiểu thư đột nhiên an tĩnh lại. “... Người nói đúng.” Tiểu thư nhìn cô cười, tươi cười hết sức kỳ dị, “Ko mặc sẽ cảm.” Sau đó tiểu thư buông cô ra, tự mình xem xét cánh tay bị cô nắm đến nỗi xuất hiện từng vệt đỏ đỏ. “Thực xin lỗi, ta không nên học Cảnh Đào đại ca.” Tiểu thư thanh âm phi thường ôn nhu, giống như một đám bọt biển ngọt, “Về sau ta sẽ tuyệt đối không gào thét đòi công đạo, người cứ yên tâm đi.”**cv nó là thế này “Về sau ta kiên tuyệt thoát ly rít gào giáo, người cứ yên tâm đi.” Cảnh Đào ca*? Gào thét đòi công đạo?* Mã Cảnh Đào, Ngày sinh: 14/02/1962, là diễn viên tài giỏi của Đài Loan, hay diễn những vai nam chính anh hùng, trượng nghĩa, anh ấy từng đóng trong “Chuyện chàng Vương”, “Đôi đũa lệch”. Cảm ơn Ngọc Vô Tâm đã góp ý Đông Hi nghe như lọt vào trong sương mù, nhưng đó là cô lần đầu tiên cảm thấy, lời thề son sắt của tiểu thư rất tốt. Xa xa nhìn lại tiểu thư nhà cô trông đẹp hơn bất kỳ người nào mà nàng đã từng nhìn thấy. Đáng tiếc tiểu thư có chút thiếu bình thường, cô thường xuyên ai thán: “Kỳ thực ta thật sự không muốn mặc.” Có khi thậm chí còn lâu bầu, hãnh kêu mình là “Mông ngựa”**Mông ngựa: nịnh hót, chả hiểu liên quan gì ở đây _ _|| “Đây là sao?” Lão gia nghe thấy được rất tức giận. “Bởi vì ngàn mặc vạn mặc, mông ngựa sẽ không mặc nha.” Tiểu thư thản nhiên cười, dung mạo hết sức mỹ lệ. Xem xét người trước mắt uống trà, Đông Hi nhin không được mở miệng: “Tiểu thư, ngày hôm nay đến dự tiệc có thể sẽ có đương kim Đoàn vương gia Đoàn Ngọc nổi tiếng nhất, ngài thật không muốn gặp?” “Phốc” một tiếng, tiểu thư phun ra ngụm trà thật lớn. Bần quá, Đông Hi lặng lẽ xê dịch ra xa, bất động thanh sắc. “Đoàn Dự*? Thật là có vương gia tên thế này?” Tiểu thư ngơ ngác nhìn nàng, ngay lập tức như nhớ tới cái gì đó, ngửa mặt lên trời thở dài, “Ôi đáng thương Kiều đại hiệp của ta, người nói nếu A Chu ...”**Ngọc” và “Dự” đều đọc là “yù”, Đoàn Dự, Kiều đại hiệp – Kiều Phong, A Chu là nhân vật trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung. Chậc chậc, lại bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, Đông Hi nhìn tiểu thư, không khỏi đau buồn. Buổi tiệc bắt đầu mới có nửa canh giờ, Đông Hi bị sai đi phòng bếp nấu vùng còn chưa trở lại. Bụng đã bắt đầu âm thầm phản kháng, Thanh Kiều cũng trở nên đứng ngồi không yên. Cơ thể này vốn quen sống trong an nhàn sung sướng, đồng hồ sinh học

chuẩn thật, không ăn cơm phồng chừng sẽ đau bụng.Suy nghĩ lại, cuối cùng nhục dục* chiến thắng lý trí, cô khoác lên một cái áo choàng đen, lặng lẽ đi ra ngoài.*nhục dục: dục vọng yêu thịtNguyệt hắc phong cao(trăng lên cao-> đêm), là thời điểm thích hợp nhất để ăn vụng thức ăn ngon.Đi đến căn phòng quen thuộc , vừa mới đẩy cửa liền nhìn thấy một cái nồi trên bếp lò đang bốc lên hơi nóng nghi ngút ra bên ngoài, không gian tràn ngập mùi thịt như thấm vào ruột gan . Cạnh nồi còn có một cái chén sứ nhỏ màu trắng – không cần nhìn cũng biết, bên trong là cơm mới.A Đạt A Đạt ta yêu người, tựa như chuột yêu gạo.Cô ở trong lòng hát vang.Ăn thịt chín, nước canh trộn lẫn cơm, mỹ vị chính là như thế này.Cái nồi vẫn còn ở trên bếp, cô cứ đứng như vậy, gắp một miếng thịt, liền một miếng cơm trắng, vừa ăn vừa nhớ lại hồi trước cô thích làm món ăn này nhất.Hơi nóng đem cái mũi hun đỏ, sau đó hóa thành làn sương, ở trên má ngưng tụ thành giọt nước trong trẻo .“Vì sao cô khóc?”Bỗng nhiên có một thanh âm hỏi cô.“Bởi vì thịt kho tàu ăn quá ngon .”Cô theo bản năng đáp trả, đồng thời quay đầu .Cột tóc kim quan, tà áo phất phới, mặt mày tuấn mỹ như viễn sơn (núi xa).Cổ Thanh Kiều, lần đầu tiên trong đời nhìn người đến gần người, thậm chí ngay cả ăn thịt cũng quên.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thịt Mĩ Nhân

Đoàn Ngọc Đoàn vương gia nổi danh khắp thiên hạ, lần đầu tiên nhìn thấy thiên kim của Cố gia, là vào một buổi tối trăng cao gió mát.

Ngày đó hãn đang ở nhà Cố thượng thư dùng bữa, rượu quá ba chén liền một mình đi ra ngoài, đang đi nửa đường thì xa xa ngửi được một cỗ mùi thịt kỳ lạ. Nồng đậm thơm ngọt, cho dù từ nhỏ quen ăn sơn hào hải vị, cũng chưa bao giờ thấy qua mùi hương mê người này.

Cái gì thơm như vậy?

Hãn vừa tò mò vừa đi, cuối cùng đi không chớp mắt đến trước một căn nhà gỗ nhỏ.

Qua cửa sổ, hãn thấy một mỹ nhân áo đen xa lạ.

Giờ phút này mỹ nhân đang đứng ăn thịt.

Nhét cả một miếng thịt ba chỉ vào miệng, lại gắp một miếng cơm trắng.

A ô --

Màu nước tương nâu đỏ ần ần từ khóe miệng tràn ra, dính trên đôi môi mỹ nhân như đóa hoa.

Liếm, cắn, ăn.

Hạnh phúc.

Mĩ nhân ăn mà hai mắt tỏa ánh sáng, vẻ mặt rõ ràng là đang say mê.

Thịt, mỹ nhân.

Ừng ục, Đoàn Ngọc nhịn không được nuốt một chút nước miếng.

Ồ? Không ngờ có thứ khiến ta thèm khát như vậy?

Đoàn Ngọc phục hồi lại tinh thần, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Mĩ nhân không phát hiện ra hấn, trái lại rất tự nhiên ăn một miếng lại một miếng, vì thế Đoàn Ngọc nước miếng cũng nuốt một lần lại một lần. Ngay tại lúc hấn nhịn không được muốn phá cửa mà vào, lại ngoài ý muốn phát hiện mỹ nhân vẻ mặt trở nên phiền muộn đứng lên.

Mày nhíu lại, hai tròng mắt ở bên trong tràn đầy hơi nước trong suốt .

Sau đó mũi chậm rãi chuyển thành màu hồng, cho đến khi có giọt lệ từ trong vành mắt lăn ra ngoài.

Phòng nhỏ vắng lặng, đèn dầu mờ nhạt, bóng đen trong phòng kia gầy yếu , không hiểu sao làm cho lòng hấn đau nhức.

“Cô, vì sao khóc?”

Hấn đứng ở ngoài cửa sổ, ôn nhu hỏi.

“Bởi vì thịt kho tàu ăn quá ngon .”

Cố Thanh Kiều theo bản năng đáp trả, đồng thời quay đầu nhìn lại, lập tức chột ngẩn ra.

Tuyệt, đại, giai, nhân.

Cố Thanh Kiều ngơ ngác nhìn nam tử ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng có vạn mã phi chạy rít gào.

Oa... Kim Thành Vũ tính cái gì, Ngô Ngạn Tổ* đứng một bên! Chỉ cần so với nam tử trước mắt này, toàn bộ nhóm thần tượng sẽ bị xấu hổ đến lên Himalaya – – a, người nhìn mắt phượng kia! Ôi, người nhìn làn môi mỏng kia! Phong thái dung mạo như thế, lại thật sự là Phan An, Tống Ngọc** đầu thai, quả thật trên thế giới đàn ông cực phẩm không nhiều nha! Nếu soái ca này sinh ở hiện đại, mình nhất định tóm hắn làm thần tượng, bản thân mình thuận tiện sở hữu một tên ..

Cô càng nghĩ càng tuyệt, cuối cùng ha ha cười rộ.

Bất quá mộng rất nhanh bị cắt đứt , có thể thấy cô cười ngớ ngẩn không thôi, mỹ nam nhìn lại mà nói: “Ăn ngon tại sao phải khóc?”

“Bởi vì sợ về sau rời đi, sẽ không được ăn.”

Cô cười tủm tỉm mở miệng.

Làm bề ngoài như lực lượng hiệp hội trung kiên, Cố Thanh Kiều đối với soái ca luôn luôn thập phần ôn nhu.

Soái ca nhíu mày, trong mắt có hưng trí nghiên ngẫm: “Vô luận đi đến đâu, mang đầu bếp đi cùng không phải có thể tiếp tục ăn sao?”

Cô lại lắc đầu: “Không phải đi đến chỗ nào, cũng có thể dẫn người đi cùng.”

Vẻ cô đơn lướt qua.

“Người không hiểu.” Cô đối với hãn thanh thản cười, khuôn mặt ngọt ngào mềm dẻo, giống như khối bánh ngọt hoa cúc bát bảo* lành lạnh.

Một ngày nào đó sau này, cô lại đối với hãn nói những lời này.

Khi đó cô vẫn như cũ cười giống như vậy , lưỡi liềm cong cong, vô ưu vô sầu.

Chính cô cũng không hiểu.

Kỳ thực có một số việc, hẳn tình nguyện vĩnh viễn không hiểu, thật sự tình nguyện.

“Cô... Tên là gì? Gả cho ai chưa?” Soái ca lẳng lẳng mở miệng.

“Ồ?” Thanh Kiều hoàn hồn, đầu óc nhanh chóng vận tiếp nhận thông tin – – vị soái ca trước mắt này, vừa thấy chính là người địa vị cực cao, nói vậy thịnh yến đêm nay cha đúng là vì khách quý này mà mở. Lúc trước bản thân mình nói ốm bệnh không thể dự tiệc, lúc này lại vừa vận bị khách nhân gặp được ở phòng bếp ăn thịt, còn bị bắt tại trận, phải chết phải chết! Vô luận như thế nào, vạ vạ không thể nói ra tên thật.

Vì thế cô lại lần nữa bày ra biểu tình lần thứ một trăm lẻ một, mắt to vụt sáng làm ra vẻ ngây thơ vô hại: “Ta tên Tiểu Nhục, đã được lão gia gả cho đầu bếp A Đạt .”

Lời vừa ra khỏi miệng có chút ảo não, len lén quan sát, lại phát giác soái ca sắc mặt bình thường, chính là nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Trong lòng mất mát không hiểu , cô đành phải lấy A Đạt xì hơi: “Nãi nãi con gấu (con bà nó), hôm nay bốn tiểu thư cho người chiếm tiện nghi, cẩn thận ta tìm miếng thịt lớn nhất gả cho người!”

Chính A Đạt ở trong phòng bếp bưng bụng bò, đối mặt lửa nóng hừng hực, kìm lòng không đậu rùng mình một cái.

“Vị Tiểu Nhục cô nương này, có thể đem thịt của cô tặng cho tại hạ hay không?” Soái ca mở miệng lần nữa, con mắt nhìn chăm chăm miếng thịt trước ngực cô nhưng rất nhanh tầm mắt liền chuyển sang chỗ khác.

“Ôi?” Thanh Kiều ngẩn ngơ, trong lòng phỏng đoán hẳn có đang nói đùa hay không, cố tình nhìn lại gương mặt khí định thần nhàn của vị soái ca này.

“Thịt gì? Người muốn thịt nào?” Cô cuống quýt bảo vệ ngực, trong mắt tràn ngập đề phòng, “Đừng hòng nha, ta nói cho người biết, gần đây giá thịt bỗng nhiên đắt lên thái quá, người muốn động cái gì cũng không dễ đâu!”

Ám chỉ cũng đủ rõ ràng đi, ai ngờ soái ca kia vẫn là vẻ mặt tự tại: “Nguyên lai Cố thượng thư thanh liêm như thế, trong nhà ngay cả muốn ăn thịt heo cũng khó như vậy.”

Nói xong, ánh mắt của hắn không có hảo ý từ ngực của cô chậm rãi đi xuống, nhanh chóng đi tới bếp lò.

Ừng ục, ừng ục, trên bếp lò chính là thịt kho tàu.

...

Trúng thối này.

Cô xấu hổ cười.

“Ba!” Mở cửa sổ, Thanh Kiều mang thịt toàn bộ nhét vào lòng soái ca, “Cho người!”

“Ah... - -” soái ca thành linh bị phỏng, nhẹ nhàng thở ra , một giây sau cũng tiếp nhận nỗi đứng vững, phong tư vẫn tao nhã như trước.

Thật nhanh... Cố Thanh Kiều nhìn ghen hòng trên trời, đồng thời cũng oán niệm phi thường.

Ah... Cái đầu của người! Vị mỹ nam này thật kỳ quái, chẳng lẽ người không biết “Ồ” “Nha” “Hứ” sao? (thấy bà chị này mới kỳ quái ý) Chẳng lẽ

trong từ điển nhân sinh của người không có “Ôi mẹ ta” sao? Chẳng lẽ người cũng không biết, vừa mới trong nháy mắt đó ta là cờ nào khát vọng nghe được tiếng người kêu gào khóc thảm thiết sao? !

Hung hăng lại trừng soái ca liếc mắt một cái, Cố Thanh Kiều nhanh chóng buông cửa sổ mượn sức rèm vải, đưa hăn ngăn cách với mình.

Thịt kho tàu không quan trọng, ta còn có Nguyên tiêu mà.

Cô cứ như vậy tự an ủi mình, cười hắc hắc.

Đêm mười lăm tháng giêng, vốn là thời điểm tốt ngắm trăng.

Về sau mây đen rớt cuộc cũng tản hết, lộ ra toàn bộ mặt trăng. Thật không dễ dàng, hy vọng mây đen giống như đệ nhất Tiểu Cương thiên giới kia, cho dù có bị gió thổi vẫn có thể tụ lại, được xưng là “Phượng hoàng đen đánh không chết “. Vô cùng đặc ý, ánh trăng chợt thấy mặt mũi nam, trong lòng lập tức phát cờ hò reo – – này này! Cái vương gia gì kia, người không phải kinh tài diễm tuyệt sao? Người không phải đương triều đệ nhất tài tử sao? Mau tới học nhóm Lý X Đễ X một ít, ngâm hai bài thơ ca tụng ta một chút đi!

Mà vương gia không cảm giác được ánh trăng nhiệt tình, hăn chỉ là đang cầm một nồi thịt kho tàu, chậm rãi đi trở về.

Giờ này khắc này, trong đầu hăn hiện lên một đôi mắt đẹp giận dữ, dù đêm nay trăng có mê người, có thể nào so sánh cùng mặt trăng này?

“Ta tên Tiểu Nhục, đã được lão gia gả cho đầu bếp A Đạt .”

Hăn lắc đầu, bỗng nhiên cười rộ lên.

Nha đầu này, nói dối như lời thề son sắt.

Nhưng mà cô đã quên, đem khối thanh bội (ngọc bội xanh) trước ngực kia lấy xuống.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thịt Vô Địch

Mùa xuân năm Cổ Thanh Kiều mười lăm tuổi đó, sinh mệnh tựa như đóa hoa đào đầu tiên nở rộ .

Phốc ba!

Đóa hoa đào khổng lồ kia từ trên trời giáng xuống, đập trúng người khiến cô trở tay không kịp, nhân tiện miệng gặm luôn mấy ngụm bòn nhào.

Đứng đầu đương triều, người đàn ông độc thân Đoàn Ngọc Đoàn vương gia, vào một buổi sáng trời trong nắng ấm cảnh xuân tươi đẹp, phái người tới nhà cô cầu hôn.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? !

Tin tức vừa ra, cả kinh thành nhất thời xôn xao, đây chính là Đoàn vương gia nổi danh nhất thiên hạ, quyền rộng khắp nơi, mắt cao hơn đỉnh a! Địa vị Đoàn vương gia kia ở triều đình, quả thực như thần không thể dao động. Năm đó hẵn vừa lên chức quan lễ, mọi người liên liên hợp lại điều tra, kết quả phát hiện, tám phần không muốn nhìn thấy Vương gia có nữ tử trong lòng, chín phần mãnh liệt yêu cầu hẵn cô độc cả đời, còn lại một phần kia, nghe nói tất cả đều là nhóm thất đại cô bát đại di (đi) có quan hệ huyết thống với vương gia .

Rồi sau đó lại có người nhiều chuyện mặt dày đi tìm hiểu, mang về một tin tức càng thêm chấn động : Lý do lần này vương gia cầu hôn! Nghe nói Đoàn vương gia dưới cơ duyên xảo hợp ngẫu nhiên một lần gặp được Cổ tiểu thư, lập tức bị vẻ xinh đẹp của tiểu thư khuynh đảo, sau khi về nhà

ngày nhớ đêm mong, thề cuộc đời này nếu không phải là Cố tiểu thư thì sẽ không cưới – – ô hô thương thay, một tấm chân tình tuyệt vời trong thiên hạ!

Sau khi việc vương gia cầu hôn được chứng thực, khiến vô số thiếu nữ tình mộng, hàng loạt sư cô tan nát cõi lòng, cũng có một nửa số gà mái bởi vì chuyện này mà buồn bực không vui nên cự tuyệt việc đẽ trứng, nhất thời, trong kinh thành thầy ngã người ngã ngựa đổ khắp nơi.

Mà Cố tiểu thư bị cầu hôn không biết tốt xấu, đương lúc mọi người đang kinh ngạc cùng hâm mộ cộng thêm ghen tị không hiểu con nhãi này đi đứng như thế nào gặp ngay được vận cứt chó, thì cô lại đang kéo quần áo của Cố thượng thư liên tiếp khóc thét:

”Ô ô, cha, con không muốn lập gia đình, con thật không muốn lập gia đình đâu.”

Cố thượng thư hít một ngụm lãnh khí, đầu tiên sờ cái trán của nàng, xác định nữ nhi thật không phát sốt.

Sau đó nắm lấy tay cô, ho khan hai tiếng.

”Thanh Kiều, con thế nào lại không hiểu chuyện như vậy?”

Cố thượng thư bắt đầu phun ra những lời nói thấm thía mà nước miếng bay tứ tung, nói đi nói lại trọng tâm vẫn chỉ có một – – Đoàn vương gia là nam tử vô cùng xuất sắc a, có thể coi trọng con chính là phúc phận do tám đời tu luyện, cao hứng còn không đủ, tại sao con lại muốn trốn đây?

Trong mấy ngày này, Thanh Kiều đã nghe qua quá nhiều loại dạy bảo, khóc không ra nước mắt quả thực rất muốn lấy đầu đập vào tường .

Cô nằm ở bên cạnh Cố thượng thư, nghe xong ánh mắt đại ra.

Người khác không hiểu không quan trọng, nhưng bình thường cha luôn cưng chiều cô, cứ nghĩ có thể vì cô chống đỡ một vùng trời đất nhỏ.

Đáng tiếc cô đã quên, vô luận ngày thường như thế nào, chung quy cũng chỉ là một người cổ đại.

Chẳng lẽ hôn ước này, thật sự trốn không thoát sao?

Cố thượng thư tưởng cô mắc chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân, vượt đầu cô nhẹ nhàng khuyên bảo: “Đừng lo lắng, Đoàn vương gia kia thật sự là nhân trung nhân tài kiệt xuất, con gặp qua nhất định sẽ thích.”

Nói chưa dứt lời, càng nói tâm tình của cô càng đi xuống.

Bất quá chỉ là một lỡ khách vì xảy ra...1 chuyện không may mà tạm thời lưu lại, một ngày nào đó sẽ trở về – -trở lại cái thế giới toàn bê tông cốt thép, cái nơi thuộc về cô kia.

Cô hy vọng đến lúc quay về có thể ung dung bình thản, một chút cũng không có vương bận.

Vì vậy, cô tuyệt không thể yêu bất luận kẻ nào.

Đàm phán không có kết quả, cô trở về vụng trộm phái người gửi thư cho Đoàn vương gia.

Để có thể thực hiện được ý đồ của mình cô đã dốc hết tâm huyết, lời nói uyển chuyển cho thấy thân thể mình có bệnh nhẹ, lại ám chỉ thiên nhai nơi nào chẳng có cỏ thơm, đồng thời còn đem biểu hiện sợ hãi của thiếu nữ miêu tả vừa đúng-đủ mười chữ , từng chữ tựa như châu như ngọc, biểu lộ chân tình, lấy hết chữ nghĩa cùng vốn liếng từ sách vở để bày tỏ đối với việc hôn sự lần này là vô cùng lo lắng, đúng thật là phái tả thực mà kết hợp cùng phái thăm dò sẽ tạo nên một tác phẩm hoàn mỹ hiếm có xuất sắc như vậy!

Rất nhanh, người đưa tin của Đoàn Vương phủ đến cửa.

“Vương gia nói – -” hần mặt không chút thay đổi, giọng nói như cái máy, “Thứ nhất, tiểu thư đã gặp vương gia, không tính là người xa lạ .”

Nói xong hần nhanh chóng lôi ra một cái chảo sắt, hiển vật quý như ánh sáng.

Ai, Đông Hỉ quay sang khó hiểu, thấy thân thể tiểu thư bỗng nhiên lão đảo.

“Thứ hai – -” Tiếp theo tên truyền tin đem cái chảo sắt đến trước mặt, hít sâu một hơi thể hiện tâm trạng vô cùng say mê.

“Vương gia nói đây là lần đầu tiên gặp được một vị cô nương có khẩu vị tốt như thế, nghĩ đến Cố tiểu thư nhất định là cực kỳ khỏe mạnh, sẽ không nhu nhược đến nỗi lại dùng cố ốm yếu để từ chối.”

Ồ, Đông Hỉ kinh dị phát hiện, cảm tiểu thư đã như muốn rớt xuống.

“Cuối cùng – -” hần “Bang bang” gõ hai phát vào cái chảo, không nhanh không chậm nói: “Vương gia nói, quyết tâm cưới Cố tiểu thư tựa như cái chảo sắt này*, không biết tiểu thư người có thể may mắn cảm nhận được tâm ý đó không?”

*đại khái ý là quyết tâm cưới cứng như sắt =))

Ai nha không tốt, Đông Hỉ trơ mắt nhìn khuôn mặt đã trắng bệch của tiểu thư, cuối cùng ngất đi.

Đoàn Ngọc tâm tình rất tốt, một bên thành thơi uống trà, một bên cách màn thướng thức mỹ nhân trên nhuyễn tháp.

Da trắng như tuyết, gò má xinh đẹp phấn nộn, lông mi từ hốc mắt mọc dài tạo bóng như chiếc quạt, chân dung như vẽ.

Chắc chắc, mĩ nhân của hắn dễ dàng té xỉu như thế, ko biết thật lúc trước ăn đi nơi nào?

Một lát sau mĩ nhân thức tỉnh, cả kinh lập tức ngồi dậy – – “Đây là nơi nào? Ta tại sao lại ở chỗ này?” Một đôi mắt trừng lớn, trong miệng nàng ko ngừng thì thào: “Chẳng lẽ lại xuyên? Lần này là triều đại nào? Đừng là Thanh, đừng là Thanh ta ghét trọc đầu...”

Cô cứ thế một mình một góc lắc đầu lia lịa, lại sống chết không chú ý tới góc xó mà Đoàn Ngọc đang ngồi.

Tư vị bị người bỏ qua, Đoàn Ngọc Đoàn vương gia lần đầu tiên trong đời được ném.

“Khụ khụ.”

Hắn tận lực hăng giọng một cái.

Đúng như hắn mong muốn, mĩ nhân một mặt mờ mịt nhìn về phía hắn.

“- – a, vương gia chào sắt!”

Ba giây sau, ý thức hỗn độn ở trong đầu rốt cục cũng được chiếu chút ánh sáng .

“... Cố tiểu thư.”

Đoàn Ngọc căm ghét cái biệt danh này, lại không tiện để phát tác, chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười.

“Người yêu nam này, bắt ta làm chi?” Mĩ nhân hung hăng trừng mắt nhìn hắn, gương nanh múa vuốt.

Bất quá chẳng biết tại sao, tuy bị trừng nhưng hắn hết sức cao hứng, như ăn tiên đan thần dược, thể xác và tinh thần rất vui vẻ, đến lỗ chân lông

cũng sung sướng, toàn thân đều có hào khí không nói ra được bỗng bành khoan khoái.

Vậy. Thật hạnh phúc.

“Ta không có bắt nàng, chính là phái người mời nàng dự tiệc, đáng tiếc nói còn chưa dứt lời nàng liền hôn mê.” Hãn nhẫn nại giải thích, “Là Cố thượng thư cho người đưa nàng tới.”

Mĩ nhân đại khái tin, suy sụp co rút thành một cục, trong mắt tinh quang trở nên âm u.

Thật đáng giận, bị cha bán, nãi nãi con gấu. (câu chửi)

“Nàng... vì sao không muốn gả cho ta?” Nhìn thân ảnh trong trướng mong manh đơn độc như con thú nhỏ, Đoàn Ngọc trong lòng vô hạn thương tiếc, “Là ta chỗ nào không tốt sao?”

Đương nhiên, lấy danh vọng nhân phẩm của hãn, một câu cuối cùng chỉ là xã giao.

“Không... Ta không thể lập gia đình.” Mĩ nhân ngẩng đầu, hơi nước trong suốt tha thiết mong nhìn hãn, “Ta không thể thích người khác, cũng không thể khiến người khác thích ta, van cầu người hủy bỏ hôn sự này đi!”

Nàng đang nói đùa?

Đoàn Ngọc cảm thấy sau óc như có cái gì đập vào.

Mà mĩ nhân ngồi ở đằng kia, gương mặt đứng đắn, không ngừng gửi đi tín hiệu cho hãn “Ta vô cùng thành khẩn” .

Thôi, còn là một tiểu hài tử không hiểu chuyện , hãn lắc đầu, trong lòng có chủ ý.

“Ta không hề thích người.”

Trong góc xó, soái ca chậm rãi mở miệng.

Thằng thản như vậy? Cố Thanh Kiều sững sốt, nghe hẳn nói giống như không có đại âm mưu nha.

“Thực không dám giấu giếm, từ khi ở phủ thưởng thức qua trù nghệ của tiểu thư, bản vương đối với món thịt kho tàu nhớ mãi không quên.” Đoàn Ngọc ngóng nhìn mỹ nhân, trong mắt tràn đầy chân thành cùng tha thiết, “Ngày nhớ đêm mong, quả thực năm mộng cũng muốn nếm lại. Sở dĩ bản vương có thể hướng cha cô cầu hôn, chỉ vì về sau có thể tùy lúc muốn mà ăn thôi ”

Ai? Cố Thanh Kiều cả người ngốc đi.

Nguyên lai soái ca cực phẩm khiến nữ tử cả nước nhớ thương, mục đích cưới cô cuối cùng chỉ là vì một bát thịt kho tàu?

“Thịt không phải ta kho.” Cô bị con quạ đen này làm tức giận đến giờ chân, quả thực muốn khóc lên, “Là đầu bếp A Đạt nhà ta...”

“Ha, như vậy?” Soái ca nhíu mày, không có thành ý cả kinh, lập tức lạnh nhạt nói: “Không sao cả, cô dẫn hẳn lại đây làm của hồi môn là ổn rồi.”

Thanh Kiều không nói gì hướng lên trời, chỉ có hai hàng nước mắt.

“Huống hồ cho dù cô cự tuyệt bản vương cầu hôn, về sau sẽ lại có người tìm tới cửa. Lấy địa vị cha cô, cô nghĩ mình có thể chạy trốn bao lâu?” Đoàn Ngọc bắt đầu hướng dẫn từng bước, “Cô đã không muốn thích người khác, cũng không muốn người khác thích cô, như vậy gả cho bản vương vừa hay. Bản vương từ thuở nhỏ cái gì cũng không thiếu, cũng cam đoan với cô không có bất cứ mưu đồ gì, cô cứ yên tâm đi.”

...

Thanh Kiều do dự thật lâu, rốt cục khẽ gật đầu một cái.

Hôn sự của Đoàn vương gia cùng Cố Thanh Kiều, cứ như vậy bụi bặm lạc định .

Trên phố truyền rằng, quan hệ bọn họ chính là vì một chén thịt kho tàu mỹ vị, bởi vì Cố tiểu thư sai người treo trước phòng đầu bếp A Đạt một tấm biển vàng gồm bốn chữ to – – “Một thế hệ thịt tốt đẹp” .

Lại có người nói, tin vật Cố tiểu thư cùng Đoàn vương gia đính ước là một nồi thịt hầm, Cố tiểu thư còn từng tự tay viết lên cái nồi thơ bài vịnh chí, biểu đạt cô đối với hồng nương* vô hạn cảm kích.

*bà mai

Nên thơ lời ít mà ý nhiều, toàn văn như sau: “Thịt vĩ đại, thịt quang vinh.”

Nhất thời, trong kinh thành thịt trở nên đắt giá, tình yêu lợn càng lớn, cơm thịt lợn trở thành một trong các nghề được người ta tôn kính nhất.

Khi đó Cố Thanh Kiều cả ngày trầm mê trong những trò đùa dai, vui tươi hơn hở .

Cô còn không biết, thỏ nhỏ cái gì cũng không thiếu, thường thường nhiều hơn người khác.

Bởi vì bọn họ luôn cho rằng, tất cả, từ nhỏ mọi thứ thuộc về họ.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thịt Càn Khôn

Xuyên tới cổ đại lâu như vậy, Cổ Thanh Kiều còn có một bí mật không thể nói.

Ở Mao sơn sau Thượng Thư phủ, cô vụng trộm giấu một người.

Mỗi dịp đầu tháng chín, cô sẽ đưa cho người này vài thứ.

Hôm nay lại là ngày ước định, cô mang theo một cái túi vải bố cực lớn bò lên núi.

Bảy vòng tám rẽ, trái quay phải chuyển, vù vù, vừa đi vừa thở hổn hển.

Thật vất vả mới đụng tới động khẩu, cô nổi giận, lẳng một cước đá vào đại môn: “Nãi nãi con gấu, còn không ra gặp đại gia nhà người!”

Trong động lặng im một lát, “Bộp!”

Một tia chớp xanh biếc thăm dò, bay nhanh tới cho cô một cái tát tai.

“Ô ô.” Cô đau rơi nước mắt, tức khắc sửa miệng, “Đại gia tha mạng.”

Vào động, chỉ thấy đầu sỏ gậy ra cái tát đang lười biếng nằm ở trên giường đá, thanh mạn trong tay vụn vụn, giống như rắn – một loài động vật mềm mại.

“Người có cần ghê tởm hơn thế không?”

Cô lườm hăn một cái, đồng thời đem bao tải toàn bộ ném lên trên đất.

Rầm rầm, nầy nọ toàn bộ bay ra, đều là thi thể động vật- – gà, vịt, ngỗng, còn có chim chóc không biết tên .

Cho dù đã gặp qua rất nhiều lần, cô vẫn có chút xanh cả mặt.

“A – – biết rõ đáng sợ còn càng muốn đưa tới cho ta, hư tình giả ý (đạo đức giả), chẳng phải càng đáng ghê tởm?”

Người nọ mỉm cười với cô, xuân sắc kiều diễm, đưa chút ân tình.

“Làm trò – -” cô chịu thiệt thòi, đúng là phát lửa trong đầu (nổi giận) ,
“Nếu không có ta đưa vật dơ bẩn này cho người, hiện giờ người có thể khỏe mạnh đứng ở chỗ này?”

Tên đối diện nhanh chóng thu lại vẻ tươi cười.

Trong động gió lạnh vèo vèo, nhiệt độ không khí xuống tới mức đóng băng.

“Ô ô.” Trong lòng thở dài, cô đành phải tiếp tục gạt lệ, “... Đại gia tha Tiểu Kiều lần này.”

“Nhặt hết lên.”

Người nọ mặt lãnh phù dung*, cầm nâng cao lên tựa như Khổng Tước kiêu ngạo .

* hoa phù dung lạnh lẽo, ý chỉ soái ca mặt than =))

Hăn chưa bao giờ cúi đầu trước mặt người khác

Quy củ này, ba năm trước đây cô đã rõ.

Già mồm cãi láo, Cố Thanh Kiều ở trong lòng oán trách một câu, nhận mệnh ngòi xồm xuống vườn cánh tay – –

Bốp!

Bàn tay bỗng nhiên bị người dẫm .

Lại tới?

Cô trợn trắng, không hé răng, giật giật các đốt ngón tay muốn rút ra.

Mà cặp chân kia dường như ở trên mu bàn tay nàng đâm rể, mặc kệ thế nào cũng không thể xoay chuyển, chính là ko chịu nổi ra.

Giữ giữ cái xx người.

Cô quýnh lên, âm thầm dùng sức.

“Tê”.

Cái chân như cũ vẫn không chút sút mẻ, lòng bàn tay cô dĩ nhiên đã rách một lớp da, đau rát.

“Lục Tử Tranh!”

Cô như thùng thuốc súng lớn, ngửa mặt lên hung hăng trừng hăn, “Con bà nó phế tay ta đi, người cũng đừng mơ tưởng đến ăn cổ nữa!”

“Không sao.” Người nọ tươi cười càng tăng lên, đẹp như hoa đào, “Không ăn cổ gà vịt, ăn thịt người ta thích hơn.”

Trong không trung gió lạnh vù vù, dưới chân không buông nửa phần.

“Cái tên Khổng Tước người không người, yêu không ra yêu này – -” Cố Thanh Kiều giận đến ác miệng mắng to, “Ta nguyện rửa tương lai người sinh con gái ko xx, sinh con trai ko tiểu kê kê (là gì thì mn hiểu rồi chứ) cả

nhà toàn bộ sống không quá ba mươi tuổi, lúc trước lão nương mắt bị mù mới có thể cứu người... A!”

Trên tay nhẹ đi, cô như bị người ta nhổ gốc, hung hăng nắm cái cằm.

Đối diện yên lặng nhìn hẳn, đồng tử tựa như một vũng đầm u ám, làm cho người ta bất tri bất giác luân hãm.

“... Đã nói với người bao nhiêu lần, không được trách móc ta ‘Không phải người không phải yêu’, rồi hay sao?”

Thanh âm của hẳn ôn nhu như thế, lại làm cho cô toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên.

“Ô ô.” Cô nhanh chóng biểu thị đầu hàng, vì sợ hẳn sẽ thực sự nhảy ra cắn cổ..

Lục Tử Tranh nhìn cô đến khi một lòng bàn tay đỏ ửng, đến khi không còn nghe thấy tiếng than thở, mới đem tay rời ra.

“Bất quá đùa mà thôi, làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Hẳn trừng cô, ngữ khí mang ba phần oán trách.

Có kiểu đùa như vậy sao? Cố Thanh Kiêu cảm thấy bất đắc dĩ, bất quá cũng không dám lỗ mắng, đành phải phải khúm núm gật đầu: “Lần sau ít hung dữ một chút.”

Từ trong núi thoát hiểm trở về, Cố Thanh Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân da đều bị bong rớt một lớp.

Lục Tử Tranh kia từ trước tới nay thích chơi đùa tra tấn cô, ba năm làm không biết mệt, mà mỗi lần đều phải đổ máu mới bằng lòng bỏ qua.

Quả thực quái thai.

Cô thở dài, không biết bản thân mình kiếp trước là tạo nghiệt gì, cả kiếp này mới bị hăn chọc ghẹo như vậy .

Bọn họ gặp nhau, vốn cũng là câu chuyện truyền kỳ – – ba năm trước đây cô ở trong hoa viên nhật được hăn đang trọng thương, vốn định vứt xác nơi hoang dã, không ngờ lại bị hăn nắm chặt mắt cá chân không chịu buông lỏng. Nhất thời mềm lòng, cô vụng trộm che giấu đưa hăn đến Mao Sơn, ai ngờ từ đó về sau hăn ăn hết đồ ăn của cô, còn bị ép làm nha hoàn.

Bất quá Lục Tử Tranh bị bệnh thật sự là rất kỳ quái, nhất định phải ăn rất nhiều cổ động vật mới chữa khỏi. Lúc đầu hăn nói muốn ăn cổ người, Thanh Kiều sợ đến nổi thiếu chút nữa từ trên núi lăn xuống. Cuối cùng hai người thỏa thuận – – Cổ Thanh Kiều mỗi tháng cung cấp cho hăn đủ số lượng cổ động vật, mà Lục Tử Tranh ngoan ngoãn ngồi ở trong sơn động, không đi gây tai họa cho nhân gian.

Ô ô, ta dùng cảm hy sinh cái tôi mà hoàn thành nhiệm vụ, thật sự là quá khó khăn nha!

Mỗi lần nghĩ đến việc này, cô không khỏi vì mình tự rơi nước mắt kính nể.

Trở lại Thượng Thư phủ, Đông Hi nói có khách quý đã chờ lâu, cô đẩy cửa vừa thấy, nguyên lai là Đoàn Ngọc.

“Người tới làm cái gì?”

Cô đối với Đoàn Ngọc luôn luôn không có thái độ tốt- – bất quá là quan hệ hợp tác thuần khiết, làm gì phải hư tình giả ý? Chỉ sợ ở trong lòng hăn, con người cô so ra còn kém một chén thịt kho tàu đi!

Trái lại Đoàn Ngọc có vẻ tâm tình rất tốt, mặt mày đều toát ra ý cười: “Đêm nay kinh thành có hội đèn lồng, ta đặc biệt đến đưa nàng đi chơi- – thế nào, hóa ra nàng không thích?”

“... Có ăn ngon không?” Cô hơi híp mắt lại, nuốt một chút nước miếng, “Ta tham ăn cực kỳ.”

“Có có có, các loại ăn vặt, cái gì cần có đều có.” Dụ hoặc thành công, hẳn nhin không được lấy quạt vỗ tay tán thưởng, “Cha nàng đã đồng ý để ta mang nàng đi ra ngoài, đi nhanh thôi.”

Tiệm cơm Vong Trần Các đệ nhất kinh thành, tọa lạc ở ven thành hào (hào sông ngày xưa).

Đêm nay đúng dịp tết hoa đăng mỗi năm một lần , dân chúng đổ xô đi thả đèn, gửi gắm tâm nguyện tốt đẹp . Từ trên tầng cao nhất của Vong Trần Các nhìn xuống, nước sông sáng lấp lánh như ngọc trai, thật là động lòng người.

Thanh Kiều một mình ở trên lan can, hai mắt như sương mù.

Cô nhớ tới trước kia thức đêm đi xe lửa, xuyên qua màn đêm trong núi non trùng điệp, nghe vù vù tiếng gió, cuối cùng trông thấy xa xa muôn vàn ánh sao, dần dần kéo thành một mảnh – – đó chính là thành thị, nơi mà nhà cô đang sống. Khắp nơi đầy đèn sáng, nhất định có một cái là vì cô.

Nhưng nay, cô đi nhằm phương hướng, tìm không thấy đường về nhà ,

“Thanh Kiều, sao không ăn gì?” Đoàn Ngọc ở trong phòng uống trà.”Ta đang nghe các nàng ca hát mà!” Nàng cười hì hì chỉ hướng mấy chiếc thuyền hoa trên sông, trên thuyền có mấy cô ca kỹ mặc áo trắng đang đứng , “Các nàng đều rất xinh đẹp, giọng cũng hay.”

Đoàn Ngọc mỉm cười: “Các nàng cũng coi như là điều đặc biệt trong hội đèn, hàng năm đều có rất nhiều vương công tử đệ (con cháu quý tộc) tới đây vung tiền như rác, chỉ vì cầu được một khúc của giai nhân .”

Thanh Kiều “Ồ” một tiếng.

“Thế nào, nàng hâm mộ?” Đoàn Ngọc trêu ghẹo cô, “Là hâm mộ người ta đẹp, hay là hâm mộ người ta có giá trị cao?”

“Đều không phải thế.” Thanh Kiều lắc đầu, “Làm sao được như người nhà, mà thời gian như thoi đưa, chẳng lẽ cả đời đều dựa vào việc ca xướng như thế?” * Nếu như là ta, nhất định tìm cách sớm rời đi.”

*câu này mình chém ý ra đấy nha, vì nó ghép thành ngữ vào, cv như sau “Nại hà như quyến, bất quá tự thủy lưu niên, chẳng lẽ liền đồng lứa hát mướn đi xuống?”

Sau đó cô xoay người nhìn mặt sông xa, không biết suy nghĩ cái gì.

Đoàn Ngọc không tiếng động chăm chú nhìn cô, ánh mắt dính trên người cô.

Đêm nay gió thật to, đem hai cánh tay áo của thiếu nữ thổi phồng, tựa như con bướm bướm muốn giương cánh bay đi.

Hắn bỗng nhiên có một loại cảm giác, muốn lấy kiếm chém đứt hai cái cánh kia, để cho bướm bướm mãi ở lại, trọn đời này không bao giờ có thể rời đi nữa.

Hắn lẳng lẳng ngồi ở trong, gương mặt như ánh đèn, sáng lại tối, tối lại sáng.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thịt Đại Hiệp

Cố Thanh Kiều ngồi ở chiếc bàn gỗ tử đàn lớn, cẩn thận nhắm nhấp điểm tâm trên từng chiếc đĩa một

“Ăn ngon thật.” Cô ngửa mặt lên, cười rục rờ, “Nguyên lai trong tết hoa đăng đồ ăn vặt bình dân lại ngon như vậy, sang năm người nhớ dẫn ta tới nha!”

Đoàn Ngọc mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

Cô tự nhiên không biết, điểm tâm đó đều là hẳn ra lệnh ngự trù trong cung hạng nhất làm cho tốt, lại phải hắc y cười roi thúc ngựa đưa đến chỗ này. Mới vừa rồi cô xuống lầu mua đồ ăn vặt, dọc theo đường đi gặp đều là nhóm hắc y ra về làm thương nhân, đồ ăn mua được hiển nhiên là vô cùng ngon .

Hắn từ thưở nhỏ phòng người đã quen, không ăn được đồ người lạ làm, cũng không muốn cô ăn.

“Người biết không?” Thanh Kiều cắn một cái bánh hoa cúc, căng phồng chu miệng lên, “Nếu như không gặp người, tương lai của ta hơn phân nửa phải làm ni cô.”

“Nga?” Hắn nhíu mày, mắt mang ba phần tà mị, “Nguyên lai Tiểu Kiều đã mê luyện ta như vậy, không phải ta không lấy chồng?” .

“Phi!” Thanh Kiều phun vào hắn, “Áo tưởng, ta chỉ là tính toán phải như thế nào mới sẽ không bị gả ra ngoài – – người nói trừ bỏ xuất gia làm

ni cô, còn có cái biện pháp tốt gì đây?”

“Đây là cái đạo lí gì?” Hãn lắc đầu, thật sự không hiểu cô đang suy nghĩ gì, “Chẳng lẽ gả cho ta thì có thể?”

“... Người là thí sinh tốt nhất.” Thanh Kiều buông đũa xuống, xa xa nhìn hãn cười khanh khách .

“Bởi vì ta sẽ không yêu người, người cũng sẽ không yêu ta, loại người như người, vĩnh viễn chỉ yêu bản thân mình.”

Cô nâng má phấn, trong mắt có ánh sáng rục rờ linh động, giống như đôi trăn châu đen ngàn vàng khó mua.

“Yêu, đó là cái gì?”

Hãn cũng cười với cô, miệng cười ôn nhuận như ngọc.

Thở dài, Cố Thanh Kiều vỗ vỗ mặt mình, khuyên bảo bản thân mình không nên cùng hãn tức giận.

“Yêu là thật thích thật thích một người, cô ấy vui vẻ, người liền vui vẻ; cô thương tâm, người liền thương tâm theo; thế giới của người có một nửa đều là của cô ấy, hạnh phúc của cô ấy là hạnh phúc lớn nhất của người- ta nói, người nghe có hiểu không?”

Đoàn Ngọc bày ra khuôn mặt không cho là đúng: “Thế giới của ta từ trước tới nay đều để bản thân mình nắm trong tay, như thế nào để người khác thao túng hỉ nộ ái ố được?”

Biết ngay thẳng nhãi này sẽ như vậy mà, Thanh Kiều trong lòng thầm mắng, chủ nghĩa tự cao như thế, sớm hay muộn cũng sẽ bị ông trời báo ứng.

“Vương gia, ta vừa hay biết một công tử tên tương tự ngươi.” Dưới ánh nến, trên mặt cô tươi cười như mật, “Y trước kia cũng không biết yêu là cái gì , thẳng đến ngày nào đó gặp một thiếu nữ tựa thiên tiên, y yêu thiếu nữ đó, gọi cô là thần tiên tử tử, đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, vì cô ăn thật nhiều gian khổ, mắc rất nhiều tội – – nhưng mỹ nhân trong lòng lại có người khác, căn bản khinh thường không muốn liếc hẳn nhiều hơn một cái. Ngươi nói nếu ngươi là y, sau này nên làm cái gì bây giờ?”

“Thần tiên tử tử kia tên là gì?” Đoàn Ngọc hồ nghi nhìn về phía cô, “Thật có diện mạo so được với thiên tiên? Ta thế chưa nghe nói qua?”

Thanh Kiều cười ngất.

“Mỹ nhân họ Vương tên Ngũ Yên, con gái nhà nghèo, vương gia tất nhiên chưa từng nghe qua.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng ghen ra một câu.

Đoàn Ngọc từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Nếu không thể giữ ở bên ngươi, như vậy liền để cho bọn họ hết thấy biến mất, mắt không thấy lòng không bận.”

Hắn lúc nói lời này phi thường bình tĩnh, Thanh Kiều đột nhiên cảm giác lòng bàn chân dựng đứng, một cỗ cảm giác mát lạnh làm cho người ta sợ hãi , từ từ hướng lưng bò đi.

“... Như vậy sao được? Ngươi phải nói, hạnh phúc của Vương cô nương sẽ là hạnh phúc của ngươi , chỉ cần Vương cô nương vui vẻ, ngươi liền vui vẻ nha...” Thanh Kiều ngờ ngác ngồi ở tại chỗ, miệng nho nhỏ nói thầm .

“Nha đầu ngốc.” Đoàn Ngọc cười tà liếc cô một cái, “Vật ta cần, chưa từng không chiếm được trong tay !” Thấy cô khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cứ như vô tình thêm một câu: “... Vậy còn ngươi? Có phải yêu người khác hay không ?”

“Ai?” Thanh Kiều sững sốt, vội vàng khoát tay: “Ở đây? Không có không có! Ta mới lớn nha?”

Đoàn Ngọc khẽ ừ, chậm rãi dựa vào ghế.

Đáy mắt kia lóe lên một tia đắc ý nhỏ không thể thấy, lặng yên mất đi.

Ăn xong đĩa điểm tâm cuối cùng , Đông Hỉ tri kỷ báo lại: “Tiểu thư, sắc trời đã tối, đã tới lúc hồi phủ .”

Thanh Kiều vâng vâng dạ dạ gật đầu, một đôi mắt hạnh vụng trộm liếc về phía Đoàn Ngọc, kỳ vọng hẳn nói tiếp.

Đoàn Ngọc lại dường như không thấy, lập tức thành thơi uống trà, ánh mắt xa xa, đầu hướng ngoài cửa sổ. Ai cũng không biết hẳn đang suy nghĩ gì, bọn thị vệ đều không phát ra thanh âm, cúi đầu không dám lên tiếng.

Cô bỗng nhiên phát giác, có lẽ vị vương gia này cũng không giống như bề ngoài xuất trần thoát tục, ngược lại ẩn ẩn phát ra cảm giác áp bách, nói không chừng là một nhân vật nguy hiểm.

“Nán lại thêm chút đi, đêm nay trăng đẹp như vậy, không phải ngày nào cũng có thể thấy.”

Tốt lắm, im nửa ngày, Đoàn Ngọc mở miệng, vẻ mặt lạnh nhạt.

Ánh trăng ở trong không trung, lệ rơi đầy mặt, tiểu tử, người rốt cục đã chú ý tới ta. (Nguyệt lão, ông thật đáng thương)

Thanh Kiều bĩu môi, có chút không tình nguyện: “Về muộn quá không hợp với cấp bậc lễ nghĩa cho lắm, phụ thân biết sẽ trách móc – – hơn nữa, đi đêm không an toàn.”

“Cô cũng biết cấp bậc lễ nghĩa?” Đoàn Ngọc hướng cô kinh ngạc quay sang, một đôi mắt phượng như cười như không, “Ta còn tưởng rằng cô chỉ

biết ăn thôi!”

Thanh Kiều trong lòng biết hẳn cố ý chế nhạo, đành phải má phấn cổ nhỏ giữ im lặng, gáy ngọc trắng tấp dưới ánh trăng, có phần ngây thơ không nói ra được.

“... Cha cô sẽ không trách cứ.” Đoàn Ngọc thanh âm lập tức nhu hòa, “Việc đi đêm cô càng không cần lo, chỉ cần có ta ở đây, cô quyết sẽ không có nguy hiểm gì.” Nói xong hướng một nam tử áo đen bên người vuốt cằm ý bảo: “Người lộ hai cánh tay ra cho Cố tiểu thư nhìn xem.”

Hắc y kia tiếp nhận mệnh lệnh, kéo vạt áo, Thanh Kiều chỉ cảm thấy một trận gió xẹt qua, còn chưa hoàn hồn, hắc y nam đã vững vàng đứng trở lại tại chỗ, trong tay còn có thêm một cành hoa hòe vẫn còn tươi.

Thanh Kiều nhận ra đó là của cây hoa hòe ngoài lầu các, từ nơi này đến đó ít nhất phải mất năm mươi bước, không khỏi “Ồ” một tiếng.

Hắc y nam lập tức đem vật cầm trong tay nhẹ nhàng đánh xuống chiếc ghế dài khắc hoa bên cạnh, chỉ nghe “âm âm” một tiếng, ghế tứ phân ngũ liệt, mà cành hoa hòe lại hoàn hảo không chút hao tổn.

Thanh Kiều lập tức đứng lên.

“Đại hiệp, người tên là gì?” Cô nhanh chóng vọt tới hắc y nam trước mặt, trong mắt lóng lánh sự sùng bái.

“Tiểu nhân họ Kiều tên Phong.” Hắc y nam hướng cô vừa chấp tay, vừa thái độ kính cẩn.

“Kiều Phong?” Chỉ nghe một tiếng thét chói tai, hắc y nam quần áo đã bị Thanh Kiều chặt chẽ túm ở trong tay, chết cũng không chịu rời ra, “Người ngược lại thật sự là Kiều Phong? Trời ạ ta cứ nhiên nhìn thấy nhân bản Kiều Phong! Ta nói nơi này tại sao có thể có Đoàn Dự đây, không nghĩ

tới lại còn có một Kiều Phong? ! Kiều đại hiệp, người từ Cái bang đi ra sao? Nhị đệ Hư Trúc nhà người ở nơi nào? Đúng rồi ta thập phần muốn gặp A Chu, người an bài cho ta một cơ hội – – ah...”

Lời còn chưa dứt, miệng của cô đã bị người lấy tay áo ngăn chặn, nhẹ nhàng một cái về tới bên cạnh bàn.

“Nguyên lai Tiểu Kiều quen biết thuộc hạ của bản vương?” Đoàn Ngọc thu tay, bất động thanh sắc nói.

Hắc y nam chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu dọc theo huyết thái dương nhỏ xuống.

Thanh Kiều hai tay bị chế trụ, lắc lắc thân mình lớn tiếng ồn ào: “Cởi quần áo của hã ta liền biết là phải hay không, ta biết trước ngực hã có hình xăm một cái đầu sói...”

Hắc y nam nhất thời cảm thấy mất hết can đảm.

“Hình Tứ, nghe Cố tiểu thư nói, cởi quần áo của hã, nhìn xem có hình xăm không?” Đoàn Ngọc mặt không chút thay đổi phân phó , đáy mắt hiện lên một đạo cực lãnh âm u.

Chỉ nghe “Xôn xao” một tiếng, áo choàng hắc y nam nhân bị một xẻ làm hai, lộ ra cơ ngực tinh trắng răn chắc .

“Hồi bẩm vương gia, Kiều Phong trên người không có hình xăm.” Một hắc y nhân khác tiến lên bẩm báo, ngữ khí nơm nớp lo sợ.

Thanh Kiều rất là thất vọng,thở dài một hơi.

“Nguyên lai lại là một cái tên tương tự...” Cô cúi hạ đầu, hậm hực hờn dỗi lầm bầm lâu bầu, “Ta thực ngu xuẩn, làm sao có thể tưởng là mình xuyên đến thế giới võ hiệp đi ?”

Đoàn Ngọc chỉ nghe nửa câu đầu, thấy cô như thể thất hồn lạc phách, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ôn nhu hỏi: “Cái tên Kiều Phong kia , là người thế nào của cô? Đối với cô rất quan trọng sao?”

“... Rất quan trọng.” Từ góc độ của tầm mắt, Thanh Kiều nhìn thấy rõ thân hình cương trực xích bạc của hắn, hơi hơi nhắm chặt mắt, “Hắn là một danh sư truyền kì về chế biến thức ăn, đặc biệt am hiểu làm tởi già thịt luộc, ta rất muốn ăn đồ ăn hắn nấu, đã từ lâu rồi.” Đoàn Ngọc nhẹ nhàng “Nga” một tiếng, nới lỏng lực đạo ở tay cô, thuận thế ôm cô hương trong lòng: “Nguyên lai có đại hiệp tinh thông trù nghệ như vậy, ta chưa từng nghe nói qua. Bất quá không quan hệ, ta lập tức phái người đi tìm, cô cũng không cần phải thương tâm như vậy.”

Thanh Kiều hữu khí vô lực gạt đầu, xem như ngầm đồng ý.

Phái người đem Cố Thanh Kiều trở về Thượng Thư phủ, Đoàn Ngọc lẳng lặng ngồi ở Vong Trần các, thưởng thức một chiếc thanh bội tinh xảo .

“Hình Tứ.” Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh nhạt phân phó hắc y nhân bên cạnh , “Người đi phát xuống lệnh truy nã, tra rõ cả nước, toàn bộ nam tử nếu trước ngực có hình đầu sói , lại vừa đúng họ Kiều – – giết không tha.”

Hình Tứ lĩnh mệnh, tức khắc lui xuống.

Đoàn Ngọc nhìn theo hắn rời đi, trong lúc vô ý thoáng nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, thuận miệng nói:

“Đêm nay ánh trăng thế nào xấu xí như vậy ? Thực nên chém đi làm lại một cái khác.”

Năm nay tết hoa đăng tối muộn , ánh trăng tâm tan nát dưới đất, thế nào cũng áp sát không đứng dậy.

Nó cùng cái nam tử tên là Kiều Phong kia, đều cảm thấy sợ hãi, sợ hãi trước nay chưa từng có .

Một trận gió thổi qua, hai người bọn họ đồng thời run lập cập.

Rất lạnh nha.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thịch Vô Hại

Hội hoa đăng đã qua mấy ngày, Cố Thanh Kiều vẫn chưa gặp lại Đoàn Ngọc. Nghĩ chắc vương gia khuynh quốc khuynh thành kia nhất định là rất bận rộn, mỗi ngày phải ứng phó với cả đồng quốc sự, còn phải tiếp đãi một đám quan viên. Thanh Kiều đã quên đi Kiều Phong đại hiệp, nàng chìm đắm trong trù nghệ A Đạt ngày càng tinh diệu, khoái hoạt giống như thần tiên.

Thẳng đến ngày hôm đó nàng ở bên trong tú phường bậc nhất kinh thành gặp thiên kim của phủ tế tướng, Đỗ Nhược Vân tiểu thư. “Ta nói thiên kim Cố thượng thư dụ dỗ kiểu gì, không nghĩ tới cũng là tư sắc bình thường như vậy !” Mĩ nhân đối diện với cô lạnh lùng mở miệng.

Này này, ta nói vị tiểu thư này, người tuy rằng quả thật so với người bình thường đẹp ~~ hơn một chút, cũng không thể mắt mù thành như vậy chứ! Cố Thanh Kiều ở trong lòng thở dài. Không phải nàng khoe khoang, lúc trước khi nàng vừa xuyên tới, còn từng đối với thân thể hiện tại há hốc mồm. Dù sao năm ấy mới có mười hai tuổi mà vẻ đẹp đã vô cùng tinh xảo, tương lai tuy rằng không phải sẽ là tuyệt đại tao nhã, nhưng ít ra nhất định còn có thể được cho là giai nhân thanh tú nha.

“Dạ dạ dạ.” Cô cười Đỗ Nhược Vân, vẻ mặt lấy lòng, “Thanh Kiều quả thật so không được với tài dụ dỗ của Đỗ tiểu thư.” Xi vả xong bên tai chợt nghe có tiếng người cười khẽ.

“Người... Hừ, đừng tưởng rằng Đoàn đại ca thích người, hấn chẳng qua là nhất thời váng đầu!” Đỗ Nhược ngôn từ vốn ít ỏi, bày ra kiểu POSE

kinh điển nghiêng rãng nghiêng lợi hung tợn, “Trên đời này căn bản không có người có thể xứng với Đoàn đại ca, ta lại muốn xem người có thể đặc ý được bao lâu?”

Trên đời này căn bản không có người có thể xứng? Hòa thượng còn có ni cô xứng cùng, người muốn Đoàn Ngọc làm súc sinh ư? Thanh Kiều hết sức cúi kính, mặt không đổi sắc tiếp tục cười: “Dạ dạ dạ, Đổ tiểu thư anh minh. Điều trong lòng tiểu thư băn khoăn, cũng chính là điều trong đầu Thanh Kiều đang suy nghĩ. Thanh Kiều cũng tự biết trèo cao không tới Đoàn vương gia, kính xin Đổ tiểu thư mau mau đem ‘Đoàn đại ca’ nhà người lĩnh trở về đi.”

“Người...” Đổ Nhược Vân ngày thường sống trong nuông chiều từ bé, lúc này chỉ có thể tức giận giơ chân, “Đoàn đại ca làm sao tìm được cái loại quái thai như người?!” Quái thai? Thanh Kiều nghĩ lại, bản thân mình mặc mình kỳ diệu (điều kì diệu khó nói) xuyên qua đến chiếm thân thể người khác, đúng là quái thai. Vì thế phi thường thành khẩn nhìn phía Đổ Nhược Vân: “Đổ tiểu thư nói quá hay, rất sâu sắc! Ngài cư nhiên có thể nhìn thấu được bản chất của sự việc, thật khiến cho Thanh Kiều rất kinh ngạc! Ta đối với ngài kính ngưỡng (kính trọng cùng ngưỡng mộ) giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt...”

Đổ Nhược Vân tức giận sôi lên, hung hăng lườm cô một cái, giận dữ phất tay áo rời đi.

Buông lỏng một hơi, Thanh Kiều đang muốn xoay người nhìn bức tranh thêu, cũng không ngờ lại là một đôi mắt hoa đào sáng rỡ. Xuân sắc khôn cùng, ý cười trong suốt. Xong rồi, cô ai oán vỗ ót, đại thần đến đây. “Thế nào, gặp ta cảm thấy bất ngờ?”

Lục Tử Tranh thấy cô chần chừ do dự không chịu qua, âm điệu không kiên nhẫn tự giác cao, “Không nhận ta, hả?” Vừa dứt lời, Thanh Kiều đã

vững vàng đứng đến cạnh hắn, vẻ mặt đều là lấy lòng cười quyến rũ, “Lục đại gia nói giỡn đâu, ha ha ha ha...”

Lục Tử Tranh chán ghét nhìn lên hai hàng lông mày: “Mấy ngày không thấy, thế nào càng ngày càng xấu? Còn không bằng tiểu cô nương vừa mới bị người trách móc kia a.” Tiểu Kiều trong lòng mặc niệm ba lần “A thế giới tốt đẹp cỡ nào, a không khí tươi mát cỡ nào”, mặt không đổi sắc tiếp tục cười ngọt ngào: “Dạ dạ, Tiểu Kiều làm sao so được với Lục công tử xinh đẹp?” Lục Tử Tranh sắc mặt khế biến, có vẻ như rất không nguyện ý nghe được câu này, thuận tay nhắc Thanh Kiều mang ra khỏi ngoài cửa sổ.

Vù vù – – Bầu trời mây trắng rục rờ phiêu phiêu, mấy con dê con trên mặt đất chạy roạt roạt. Cố Thanh Kiều cương cứng gương mặt, rất muốn chửi ầm lên. Con bà nó, ai nói phi hành (đi trên không) là giấc mộng mà nhân loại suốt đời theo đuổi? Để cho người ta đem người kẹp ở vách bay lên nửa giờ thử xem, cô nãi nãi xem người có khó chịu không!

“Thế nào, rất mệt?” Đinh đầu ần ần có tiếng truyền tới, “Muốn ném người xuống hay không?” “Không có!”

Gương mặt Thanh Kiều tức khắc biến sắc, vẻ mặt đầy tâm trạng mất hồn, “Quả thực cực kỳ thoải mái – –” Lại “bay” nửa ngày, Lục Tử Tranh rốt cục dừng lại, đặt nàng đến bên cạnh một cái cửa đá. Thanh Kiều ngưng thần đánh giá, phát hiện đây đúng là cái động khẩu Mao Sơn mà hôm mừng chín bọn họ đã từng ước hẹn, không khỏi hít một ngụm lạnh khí: “Ai? Chẳng lẽ cổ của người nhanh như vậy liền ăn hết rồi?!”

Lập tức lại quay đầu trừng hắn, sắc mặt cổ quái: “... Người không phải là hôm nay đột nhiên muốn đổi khẩu vị, ném thử cổ người đi?” Dứt lời sờ sờ sau gáy của mình, bộ dạng bày ra hoàn toàn là kinh hãi đến lông tóc cũng muốn dựng đứng. Lục Tử Tranh chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, bí hiểm cười. “- – đại gia tha mạng, không cần ăn ta!”

Cô sợ tới mức chân mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, toàn thân như sợi dây, “Tiểu nhân không thể ăn, hơn nữa... Cổ cũng không đủ dài...” Đối diện trầm mặc không còn lời nào để nói. Cô thở mạnh cũng không dám ra, chỉ có thể ngơ ngác quỳ gối chỗ kia, trong mắt chậm rãi có nước mắt trượt ra.

Thật lâu sau, Lục Tử Tranh bỗng nhiên ần ần thở dài: “Ba năm , nguyên lai người vẫn không tin ta.” Thanh Kiều sững sốt, lập tức hiểu được, cuống quýt lau đi khóe mắt: “Ai biết người lúc trước hứa hẹn có giữ lời hay không?”

“Đồ ngốc.” Lục Tử Tranh đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, biểu tình là nhu hòa ngàn năm khó gặp, “Nếu ta đáp ứng lưu tính mệnh của người, liền nhất định sẽ làm được – – người thế nào lại không tin đây?”

“... Ai kêu người ngày thường thích tra tấn ta?” Thanh Kiều cắn môi lâu bầu, tội nghiệp.

“Ta chỉ đáp ứng lưu tính mệnh của người, lại không nói sẽ không chọc ghẹo người nha!” Lục Tử Tranh trong mắt có quý quang xẹt qua, vẻ mặt cười gian, “- – huống chi phản ứng bị chọc của người tốt như vậy, cùng người khác cũng không giống.” Biến thái! Thanh Kiều trong lòng thầm mắng, miệng tức giận nói: “Không hiểu là quái nhân gì, cứ nhiên có thể vẫn chịu được ngược đãi.”

“... Không có người chịu được, bởi vì bọn họ không thể làm cho ta vui vẻ, cho nên ta phải đối người khác.” Lục Tử Tranh ngóng nhìn hai tròng mắt của nàng, thần sắc hơi có chút mê mang, “Vì sao bọn họ đều ngu xuẩn như vậy, không hiểu cách dỗ ta cao hứng?”

Rất Khổng Tước ! Quả thực Vô Địch Khổng Tước ! (khổng tước thường chỉ mấy ng kiêu ngạo nhá)

Thanh Kiều cảm giác mình cũng sắp muốn học máu vì nội thương. “... Đúng rồi, ngặt, bọn họ nói người phải lập gia đình ?”

Thình lình nghe Lục Tử Tranh tung một câu như vậy, Thanh Kiều vừa thả lỏng thân mình lại bắt đầu cứng ngắc. “Bất đắc dĩ thôi.” Nàng từ trong cổ họng gian nan nghẹn ra một câu. Lục Tử Tranh lạnh lùng nhíu mày, đáy mắt hiện lên năm chữ to được viết “Đại gia ta không tin.” “Thật sự, lừa người làm gì!” Thanh Kiều một tay chỉ trời lời thề son sắt, “Thực không dám giấu giếm, Đoàn vương gia chọn trúng vốn là trù nghệ A Đạt , lại âm kém dương sai cưới ta đi làm đạn khói, kỳ thực ta ở trong lòng hãn còn không bằng một chén thịt nướng đâu!”

“Nga?” Lục Tử Tranh bưng một khuôn mặt tuấn tú hừ hừ, âm điệu thất chuyển bát quái vòng làm lòng người hoảng. Thở dài, Thanh Kiều thu liễm ý cười nghiêm túc nói: “Tử Tranh, ta chưa bao giờ chưa từng quên lời của mình đã nói.” Người đối diện mặc dù vẫn như trước không lên tiếng, nhưng thần sắc đã dần dần hòa hoãn xuống.

“Vương gia thật sự không thích ta nha.” Lời nói của cô vô cùng khẩn thiết kết hợp với thái độ ôn hòa tạo nên hiệu ứng rất tốt nha “Huống hồ ta cũng không thích hãn, đáp ứng gả hãn bất quá là thuận đường tìm cái cảng tránh gió mà thôi.” Lục Tử Tranh chần chờ một lát, rốt cục hướng nàng gật đầu. Thanh Kiều trong lòng âm thầm phun ra một ngụm thở dài.

“Đúng rồi, người thế nào bỗng nhiên xuống núi?” Cô nghiêng đầu nhìn hãn, vẻ mặt thân thiết, “cơ thể đã bình phục, vết thương cũng tốt rồi?” “... Đều tốt .” Hãn lười biếng nhếch miệng, “Bất quá ta muốn đi Nam Cương xử lý một chút việc, lần này xuống núi là tới tìm người cáo biệt.” “Ồ?” Thanh Kiều kích động một phen bóp chặt cánh tay của hãn, “Đều tốt ? Vậy sau này không cần phải cho người cổ nữa đúng không? !” Lục Tử Tranh liếc xéo nàng, như cười như không: “Nếu người nguyện ý cho, ta cũng không ngại.”

“Phi!” Thanh Kiều phun hắt, tay kia thì ra vẻ muốn đánh người, lại bị hắt tay không bắt lấy.

“Thế nào vẫn là cái tính tình mèo hoang như vậy?” Lục Tử Tranh gắt gao nắm chặt cổ tay nàng, lộ ra hàm răng trắng thẳng đều tăm tắp, “Thật làm cho ta luyện tiếc ném người xuống.” Lời còn chưa dứt, liền một ngụm ngậm chặt lấy ngón tay thon dài như ngọc của nàng.

Cảm giác đau đớn đến tan lòng nát dạ truyền tới, Thanh Kiều nhịn không được thét ta tiếng chói. Lục Tử Tranh lại không chịu buông tay, cứ như vậy tiếp tục sự nghiệp cắn a cắn, thẳng đến khi khóe miệng ném được một tia mận chát. “Lúc ta không có mặt, nhớ ngoan một chút.” Hắt rất cục ngẩng đầu, cười dường như không có việc gì.

Thanh Kiều đã giận đến run cả người, trong mắt dè nén vẻ kinh sợ. “... Nghe lời, xem trước một chút trên tay người có gì không” Lục Tử Tranh nhẹ nhàng lau đi tơ máu dính trên khóe miệng, tư thái tao nhã. Nàng nghe vậy cúi đầu, bắt gặp trên cổ tay còn có thêm một chuỗi chuông bạc chói lọi, trong gió nhẹ đing đing đang đang giòn vang. Đếm, không nhiều không ít vừa vặn đúng chín cái.

“Có nó ở đây, người đi đâu cũng không lo lắng tánh mạng – – haiz, chỉ cần cho ta cắn một cái liền có thể đem nó mang đi, người thật đúng là thật được tiện nghi.” Lục Tử Tranh phủ ở bên tai cô, cúi đầu cười. Thanh Kiều lại bưng tỉnh không nghe thấy, chính là luôn luôn nhìn chiếc chuông bạc kia đến gần người, trên tay đau đớn cũng quên mất.

Năm đó trên núi hoang lần đầu tiên gặp nhau, nàng đã sớm nhìn ra hắt là con thú hoang, dùng tay xé nát người. Nhưng cô vẫn cứu hắt, giấu ở trong sơn động rất chiếu cố. Ba năm qua, hắt nhận định nàng yếu đuối vô hại, luôn luôn lấy việc khi dễ nàng làm tiêu khiển, thậm chí làm không biết mệt. Nhưng hắt không biết, thợ săn bắt sống dã thú không nhiều, tuy sự việc không khác lắm.

Thật lâu sau, nàng rốt cục xoay mặt nhìn hẳn, biểu tình chân thành trước nay chưa từng có : “... Đa tạ.”

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thịt Giáp Bánh Bao

Gần đây, Đông Hỉ phát giác tiểu thư nhà mình có chút quái.

Nga, không đúng, trước kia cũng lạ, bây giờ là quái càng thêm quái.

Người nói tiểu thư là một tiểu thư khuê các, phải nhìn quen vô số trân bảo, thế nào hiện thời cả ngày chỉ biết nhìn một cái vòng bạc ngây ngô cười ?

Mà cười không sao, còn muốn thở dài, ần ần như lão già, giữa lông mày nhiễm lên vô tận u buồn.

Thật quái, thật quái, thật là là là là quái.

Nàng học tiểu thư hừ hừ.

Hôm nay là mừng chín tháng năm, tiểu thư ngồi ở bên cửa sổ ngắm người, trong tay có vòng tay.

Đinh đang, đinh đang, tiếng chuông bạc như lưu ly, rất là dễ nghe.

Lại vờ ngớ ngẩn , Đông Hỉ thở dài, đem quần áo hôm sau đặt trên giá gỗ, lặng yên lui ra.

Ban đêm đang ngủ say, bỗng nhiên bị tiếng thét kinh hoàng chói tai bừng tỉnh: “Tiểu thư bị đâm – – người đâu mau tới – – tiểu thư bị đâm!”

Ngoài phòng tiếng người huyên náo, bước chân lộn xộn.

Nàng giật mình bò lên, cả người lạnh lẽo, cái trán, trong lòng bàn tay đều là đẫm mồ hôi.

“Xuân Hương, Xuân Hương! Nhóm Đại a đầu đều đi đâu vậy?” Nàng loáng thoáng nghe thấy quản gia chửi, “... Toàn bộ chết sạch sao? Thế nào còn không chạy nhanh đi gọi đại phu? !”

Đại phu?

Nàng rớt cục hoàn hồn, xoay người xuống giường, nghiêng ngả chao đảo chạy ra ngoài.

Thật vất vả sờ soạng, không khỏi thở một hơi – – tiểu thư mặc một bộ tơ tằm lẳng lẳng ngồi ở bên giường, trừ bỏ sắc mặt có một chút tái nhợt, cũng không có bất luận tổn thương gì.

Đèn đuốc sáng rực ngoài phòng, chi chít ma mặt đứng rất nhiều người, còn có vài gương mặt hắc y nhân xa lạ, Đông Hỉ không khỏi có chút kỳ quái.

Quay đầu lại, lão gia lôi kéo tay tiểu thư nhẹ lời an ủi, tiểu thư nhàn nhạt gật đầu.

Mà Đông Hỉ rõ ràng phát hiện, tiểu thư trong mắt tràn ngập u buồn, sớm không thấy linh động ngày thường bay lên nữa.

Do dự nửa ngày, nàng vừa định mở miệng hỏi tiểu thư vẫn khỏe chứ, chỉ nghe “Bùm” một tiếng, đại a đầu Xuân Hương giành trước một bước, khóc thét lên bổ nhào đến trên sàn nhà.

“Tiểu – – tỷ – – a, tiểu thư làm sao có thể mệnh khổ vậy đây? ! Thế nào có người làm thương tổn tiểu thư chứ? ! Đến tột cùng là cái gì không có mắt dám chạm vào một cọng tóc gáy tiểu thư, Xuân Hương liều mạng vì tiểu thư báo thù...”

Hát rất hay, Đông Hi không khỏi một trận hàn lạnh ác liệt.

“Ta không sao, các người đều đi xuống đi.” Tiểu thư nhú mày, tùy ý vẫy vẫy tay, “Đông Hi lưu lại.”

Xuân Hương xám xịt lui ra, trước khi đi vẫn còn không quên lau lệ hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Đáng đời, Đông Hi ở trong lòng làm cái mặt quý.

“... Ta nói đều đi xuống, các người là nghe không hiểu sao?” Tiểu thư bỗng nhiên chuyển hướng đám hắc y nhân xa lạ, âm điệu cất cao vài độ, “Đều hồi Vương phủ đi!”

“Bẩm Cố tiểu thư, là vương gia hạ lệnh chúng ta bên người bảo hộ Cố tiểu thư.” Một người trong đó tiến lên trả lời, thái độ khiêm tốn, “Không có vương gia ra lệnh, chúng ta không thể rời đi.”

“... Vậy các người muốn ở trong phòng ta ngốc tới khi nào?” Tiểu thư vỗ vỗ ót, biểu tình rất là ảo não.

“Vương gia đã được mật báo, rất nhanh sẽ tới thăm Cố tiểu thư.” Hắc y nhân khom người thật sâu, “Vào lúc này chúng tôi cần phải cam đoan Cố tiểu thư an toàn, bằng không đầu của mấy anh em bọn tôi hết thảy đều sẽ rơi xuống, kính xin Cố tiểu thư ngàn vạn thông cảm.”

Tiểu thư thở dài, suy sụp dựa vào lòng Thượng Thư, không thềm nhắc lại.

Đông Hi chỉ cảm thấy không khí cổ quái, cũng không dám ra, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở góc tường, ngẫu nhiên liếc trộm tiểu thư.

Nàng phát hiện, tiểu thư luôn luôn nhìn xuyên vòng tay kia xuất thần.

Vòng tay bạc trắng, hoa văn đơn giản, gắn chín chuông nhỏ, kiểu dáng đơn giản, miễn cưỡng coi là rất tinh xảo.

Mà tiểu thư xem kia vòng tay, là chuyên chú cùng khát khao cháy bỏng.

-- chắc là như người chết đuối, nhìn cộng rơm cũng có thể cứu mệnh.

Ước chừng quá nửa nén hương, cửa gỗ đàn hoa “Kèo kẹt” vang, một đạo thân ảnh cao to đứng lặng ở trước mắt.

“Tham kiến vương gia!” Các hắc y nhân đồng loạt quỳ một chân trên đất, động tác chỉnh tề làm một. Hắc giống như mắt diếc tai ngơ, mặt lạnh hướng giường mà đi, mang theo một trận gió thanh nhã.

“Tiểu Kiều, nàng sao rồi? Có thương tổn nơi nào không?”

Đoàn Ngọc chạy vội tới trước giường, bất chấp Thanh Kiều còn tại trong lòng Thượng Thư, một phen túm lấy giai nhân, chuẩn bị đến gần cẩn thận xem xét.

Dưới ánh nến sắc mặt hắc tái nhợt, hô hấp không đều, trong mắt tràn đầy sắc lo âu, lại mang theo một loại tuấn mỹ hấp dẫn người.

Cổ thượng thư chua xót buông tay, trong lòng tràn ngập “Nữ nhi gả ra ngoài chính là nước tạt đi”, đời người tang thương.

“Rất đẹp trai, thậm chí ngay cả bộ dáng gấp gáp cũng đẹp trai như vậy, thật là không có thiên lý ...” Đông Hỉ nhin không được ở trong lòng háo sắc một chút.

“Đừng, đừng ôm ta nha! Làm ta hoảng sợ!” Thanh Kiều ở trong lòng vương gia giãy giụa, phình má chu mỏ hết cả lên, ngữ khí là mười hai vạn phần không kiên nhẫn, “Người tới thật đúng lúc, mau đưa than đen đi! Đêm

hôm khuya khoắt một đám mãnh nam lại khuê phòng thiếu nữ, còn có cho người nghỉ ngơi hay không? !”

Đoàn Ngọc sững sốt, lời nói quan tâm bị đập ở cổ họng ra không được, nghẹn lời.

“Ai nha, ta bị thương cái mông...” Thanh Kiều uốn éo người, gương nanh múa vuốt đuổi người, “Đông Hỉ mau đưa ta thuốc, người còn đứng ngốc ở đó làm gì? Đi nhanh chút đi, người không thể nhìn!”

Đoàn Ngọc vẻ mặt quan tâm nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một tầng sương mù.

Cổ thượng thư trong lòng “Lộp bộp” một chút, âm thầm vỗ ngực liên tục: ôi, khuê sao lại không nỗ lực mà gào to thế? Bây giờ không phải là nên phi thân tiến lên làm nai con đằm đằm đáng yêu sao? Không phải nên nắm chặt vương gia khóc kể lẽ rơi lệ sao? Haiz, ngược lại thật sự là hoàn toàn không học được đến nửa điểm chân truyền từ mẫu thân nàng năm đó !

Đông Hỉ thấy nhưng không thể trách, chính là dùng một loại ánh mắt 10 phần đồng tình vụng trộm đánh giá vương gia: “Một thế hệ tuyệt sắc giai nhân... Cứ như vậy rơi vào miệng hổ tiểu thư ... Sắp bắt đầu kiếp sống bị chà đạp vô tình cực khổ ... Thật đáng thương...”

Nàng lại nghĩ tới bản thân mình, trong lòng cảm khái vô hạn.

Bất quá Đoàn Ngọc chung quy là người đẹp, da mặt nhanh lập tức nở ra, gắt gao đè lại Thanh Kiều, thanh âm của hấn phát ôn nhu mỉ hoặc: “Tiểu Kiều bị dọa thành hồ đồ? Bản vương đêm hôm khuya khoắt từ trong cung tới gặp nàng, nàng lại muốn đuổi ta đi? Ân?”

Một chữ “Ân” ngăn ngui này, âm điệu ngàn vòng trăm chuyển, giống như dư âm châu rơi khay ngọc còn văng vẳng bên tai, trong phòng cả đám

nghe được như say rượu, chỉ có Thanh Kiều mỗi cọng lông tơ đều thẳng đứng lên.

(chữ “Ân” thật sự không biết dịch thành cái mống gì)

– – rất đen, ánh mắt hắc rất đen, như lúc nửa đêm thiếu đèn lại thiếu che đường thoát nước...(??? ý chị có phải ban đêm đi wc mất điện mất nước ko?)

– – rất lạnh, tay hắc cũng rất lạnh, như thịt chân giò đông lạnh để trong siêu thị nửa tháng...

Ô ô, khủng bố.

Nàng lập tức vùi mặt tiến vào lòng Đoàn Ngọc, nghĩ rằng nhắm mắt làm ngơ, nhắm mắt làm ngơ.

Đoàn Ngọc cứng đờ, khóe miệng chậm rãi lộ ra nhàn nhạt cười.

“- – ai nha, Thanh Kiều nhà ta thẹn thùng, Aha, Aha, Aha ha!” Cố thượng thư vừa thấy thời cơ thích hợp, lập tức nhảy ra hoà giải, thuận tiện lau đi mồ hôi lạnh.

Cắt, tiểu thư mà e lệ, heo mẹ cũng biết thể thao.

Đông Hỉ méo miệng, âm thầm nhủ.

Đoàn Ngọc tâm tình tốt, cong cong nương mày, vỗ về chơi đùa tóc đen của Thanh Kiều.

Một chút, lại một chút.

“Tiểu Kiều, đêm nay tên nào dám cả gan kinh động đến nàng?”

“... Quá tối, không nhận ra... ta lúc ấy rất sợ hãi, bị chẹn họng...
Thực xin lỗi...”

Thanh Kiều không dám ngẩng đầu, nói lung tung quanh co , thanh âm càng ngày càng thấp.

“Cái này cũng không trách nàng, tặc nhân này hẳn là thừa dịp lúc đổi đèn tới*.” Đoàn Ngọc vỗ bả vai nàng, vẻ mặt nghiêm túc, “Bọn họ thật sự rất ti tiện !”

*cv câu này là “....tặc nhân hẳn là thừa dịp ánh nến thông minh thời gian đến”

Đông Hỉ rất muốn cười ngất.

“... Đúng rồi, nàng lúc ấy có có lưu ý đến chỗ nào không bình thường không, tỷ như mùi – – hoặc là vũ khí?” Đoàn Ngọc vùi đầu nhìn phía giai nhân trong lòng, hướng dẫn từng bước.

“... Ta, ta chỉ cảm thấy rất tối nha, đều là đen, một mảnh đen!” Thanh Kiều nỗ lực nhớ lại, ngữ mang ba phần khóc,”Ta cũng không thấy cái gì đâu, những thị vệ kia của người cũng đã đem ta chi chút ma mật vây... Sau đó ta chợt nghe đến “ping ping”, “choang choang”, “loảng xoảng loảng xoảng”! Thật đáng sợ...”

“Ân, đều là bọn họ không tốt. Tuy rằng bọn họ cứu giá, cũng không nên ngăn trở tầm mắt của nàng, làm nàng chấn kinh.” Đoàn Ngọc ngữ khí càng thêm sủng nịch, giống như che chở tiểu hài tử năm tuổi, “Bản vương trở về sẽ trách phạt bọn họ, nàng không cần suy nghĩ nữa, ngoan.” (=]])

Trong phòng lặng ngắt như tờ, một đám tinh anh môn “Ô y ky” trầm mặc, trầm mặc thời gian dài.

Trầm mặc...

Trầm mặc là chỉ hướng tương lai tươi sáng.

Tiến bước những người liên can, Đông Hi rốt cục bắt đầu bồi thuốc cho tiểu thư. Trong phòng lúc này chỉ còn hai người, không khỏi có chút trống rỗng.

Trầm mặc một hồi, Đông Hi rốt cục nhin không được ra tiếng: “Tiểu thư... Nô tì xem thương tổn trên môn ngài, không giống như là vũ khí làm ra nha?”

Ở đó có một mảng xanh tím tụ lại, còn thành hình quả đào nha

.

“Nga, thời điểm trốn thích khách không cần thận đụng vào ngọc thượng đẳng của lão cha.” Tiểu thư lười biếng nằm lì ở trên giường, trả lời rất là sáng khoái.

“... Bất quá tiểu thư cũng thật sự là mạng lớn, trừ bỏ chỗ này không cần thận, cũng coi như chưa thương tổn gì.” Đông Hi lắc lư lập tức chuyển theo gió .

“Hừ, người cho là thích khách muốn mạng của ta?” Khóe miệng nàng giương cao, khuôn mặt là 10 phần đắc ý, “Bọn họ muốn bất quá là... , thôi, nếu ta giành tới tay, liền tự nhiên sẽ không giao ra đi.” Dứt lời dùng sức nắm tay, có vẻ như phải bảo vệ cái gì.

Cơ trí như Đông Hi, tự nhiên sẽ không đi truy vấn, im lặng tuyệt đối.

“... Đoàn vương gia đối xử với tiểu thư thật tốt, quả thực là nâng niu trong lòng bàn tay .” Đông Hi mặt không đổi sắc tiếp tục đổi đề tài. Nói đùa! Người trôi nổi trong giang hồ, nhất định là phải có chút tài năng, tài năng phòng bị chém, tốc độ chuyển biến đó nàng là đệ nhất, “Tiểu thư

ngược lại thật sự là nữ nhân cực kỳ có phúc khí nhất khắp thiên hạ chỉ có một ! Nữ tử cả nước đều phải ghen tị !”

“Có phúc khí?” Tiểu thư lại “Phốc xích” một cái bật cười, “Thế nào, người cảm thấy bị người nâng niu trong lòng bàn tay là rất có phúc khí à?”

Cái này Đông Hỉ có điểm bối rối, nàng thật không biết tiểu thư đang cười cái gì – – được vương gia nam tử xuất sắc như vậy che chở, chẳng lẽ không phải là điều toàn bộ nữ nhân đều khát cầu(khao khát cùng cầu mong) à?

Tiểu thư nhìn nàng mỉm cười, rốt cục kéo xuống đầu giường một viên bồ đề ra, nhẹ nhàng nắm.

“Người xem, ta không phải đem nó nắm trong lòng bàn tay sao?” Tiểu thư ngọt ngào cười, một đôi tay ngọc xuất hiện trước mặt Đông Hỉ.

Mười ngón tay tinh tế, da thịt tuyết trắng, viên bồ đề kia óng ánh trong suốt an ổn nằm ở trong lòng bàn tay của tiểu thư, vẻ xinh đẹp non tươi không nói ra được .

Đông Hỉ gạt đầu, không biết tiểu thư trong hồ lô bán loại thuốc gì.

“Người xem kỹ nha.” Tiểu thư thanh âm nhu cực kỳ, giống một đóa đám mây.

Bẹp!

Chỉ thấy tiểu thư hai tay hợp lại, viên xanh biếc kia bị hóa thành nước, theo ngón tay chậm rãi nhỏ giọt.

“Tiểu thư...” Đông Hỉ kinh dị há mồm.

“Đông Hỉ, người phải nhớ kỹ, vô luận làm người làm vật, cũng không thể bị người đùa bỡn ở trong bàn tay, cho dù che chở ở lòng bàn tay cũng

rất nguy hiểm .” Tiểu thư cầm lấy khăn tay xoa tay, ngữ khí đạ mặ c,
“Hôm nay tuy là trù mế n thương tiế c, có lẽ ngày mai liề n đố i thành hận
khắ c vào xương tủy.”

“... Tiểu thư... Người muố n làm cái gì?” Đôn g Hỉ ngậ ngố c hỏ i.

“Ta sao?”

Tiểu thư đố i với nàng, lộ ra một cái cự c quý dị cườ i – – “Ta tự nhiên
phả i để cái tay này, đẹ m vận mệ nh chặ t chễ giữ ở trong lòng bàn tay.”

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thịt Bò Đè

Đêm khuya, Đoàn Vương phủ.

“... Thế nào? Nguyên lai ám sát Tiểu Kiều chính là nhân vật như thế?”

Đoàn Ngọc tà tà ý ở trên giường, hoa phục khẽ buông lỏng, tóc đen như nước chảy đầy lưng. Tay hăn vuốt vuốt thanh bội, ung dung nhàn tản.

“Quả thật như thế, thuộc hạ mặc dù không biết bọn họ vì sao ám sát, lại có thể khẳng định một điểm, Cố tiểu thư trên người nhất định có vật bọn họ cần tìm.”

Dưới giường, hắc y nhân quỳ một chân trên đất, tất cung tất kính.

“Ân ~~~ có ý tứ.”

Đoàn Ngọc khẽ hừ một tiếng, lập tức dường như lại nghĩ tới cái gì, tươi cười tuyệt mỹ.

Hắc y nhân tâm vụng trộm nhón nhọn một chút, mặt vàng quấy đảo dạ dày.

“... Hình Tứ, người phân phó xuống, phái mười người đi điều tra thêm đám thích khách kia.” Đoàn Ngọc quay đầu nhìn về hướng hắc y nhân, “Nhớ kỹ, lưu tên có thể nói chuyện cho ta, cụt tay hoặc là thiếu chân cũng không có vấn đề.”

Hắc y nhân cúi đầu lĩnh mệnh.

“Đúng rồi, nam tử kê ‘Kiều Phong’, người tra như thế nào?” Đoàn Ngọc thành linh hỏi một câu.

“Bẩm vương gia, trước mắt đã tra xét cả nước, mười sáu thành, hai trăm bốn mươi bảy nam tử tên là ‘Kiều Phong’, không một người trước ngực có đầu sói.” Hắc y nhân tay mồ hôi lạnh chi tiết đáp lại.

“Nga? Như vậy tiếp tục tra đi – – có thể Kiều Phong là nhân sĩ Tây Vực, hoặc là đến từ Nam Cương. Tóm lại các người không cần chỉ lo xét Trung Nguyên, có điều kiện phù hợp, nhắc đầu người trực tiếp tới gặp ta, có thưởng.”

Ngữ khí như cũ tùy ý, dường như việc này không liên quan đến mình.

“Vâng ạ”

Hắc y nhân một chữ cũng không dám nhiều lời.

Thật lâu sau.

“Người tại sao còn chưa đi?”

Đoàn Ngọc quay đầu, kinh ngạc nhìn bóng đen trên đất.

“... Bẩm vương gia, Vương... Vương gia hôm nay không phải buồn bực chúng ta làm kinh sợ Cổ tiểu thư sao, nói muốn trở về trách phạt thuộc hạ mà? Thuộc hạ không dám tự tiện cáo lui...”

Hắc y nhân nơm nớp lo sợ.

Đoàn Ngọc trong mắt tinh quang chớp lóe, nhẹ nhàng dương môi: “A, người nói cái kia à...”

Lập tức cười nhạt một tiếng: “Hình Tứ, người đi theo ta đã bao lâu, thật thật giả giả, người còn không biết?”

Hắc y nhân trong lòng đá lớn rơi xuống đất, âm thầm phun ra một ngụm thở phào.

“Bất quá là cái món đồ chơi, đối nàng tốt một chút, tương lai của ta cũng sẽ chơi vui vẻ chút.” Đoàn Ngọc tươi cười càng sâu, ngôn ngữ ôn hòa, “Các người cùng diễn trò cũng nhập vai chút, nàng đơn thuần khá thú vị.”

Hắc y nhân vội vàng gật đầu.

Mùng chín tháng năm, buổi tối, ánh trăng trước mắt thấy một hồi trò ám sát khôi hài, sau đó lại nghe thấy vương gia cùng hắc y vệ tinh anh tư mật đối thoại.

Oa ~~

Nó ở trong không trung như bão tố.

-- hay cho một tên cực phẩm phúc hắc!

Tiếp qua sáu ngày, mười lăm tháng năm, ngày Cổ Thanh Kiêu mỗi tháng ra ngoài dâng hương bái Phật.

Một ngày trước Đông Hỉ thu xếp thức ăn, lại nghe Thanh Kiêu nói: “Mang nhiều chút điểm tâm, chúng ta lần này cần đi ra ngoài hai ba ngày.”

Đông Hỉ sửng sốt: “Tiểu thư, Quang Hoa tự cách Thượng Thư phủ mới mất hai nén hương...”

“Ai nói đi Quang Hoa tự ?” Tiểu thư thản nhiên cười, “Chúng ta đi Thượng Thanh tự.”

Thượng Thanh tự ở ngoại ô kinh thành, là nơi mây nhàn hạc đậu, hương khói cũng không mịt mù.

Đông Hỉ không rõ tiểu thư vì sao bỏ gần cầu xa, trước đây thường đi Quang Hoa tự thật tốt nha, tiểu thư nhiều, nha hoàn nhiều, công tử nhiều, bát quái cũng nhiều...

Nhìn lại, tiểu thư mặc dù vẻ mặt mơ hồ, trong mắt đã có nhiều điểm tinh quang.

Vì thế không dám oan niệm, nhanh đi về chuẩn bị tắm rửa, quần áo.

Khổ hơn nửa ngày, cuối cùng đã tới Thượng Thanh tự.

Đông Hỉ chưa bao giờ tới nơi này, từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy tự kiến trúc vườn có một chút cũ nát, lại có một loại khó được cảm giác thanh nhã.

“Ta đã nói với ngươi, tự ở đây dành cho thần tiên nha!”

Tiểu thư từ trong kiệu thăm dò xuất ra, thần bí hề hề nói.

Đi đến ngoài tường viện, đại môn khép chặt, không người bắt tay.

Đông Hỉ phải đi gõ cửa, ba tiếng vang lên, lặng im một bên.

Đợi một hồi lâu, cửa rốt cục “Kéo kẹt” mở, lộ ra nửa đầu người non nớt.

“... Thí chủ có chuyện gì?”

Tiểu hòa thượng thở dài, từ trên cao nhìn xuống.

“Tiểu thư nhà ta từ kinh thành mà đến, thành tâm đi quý tự dâng hương, kính xin tiểu sư phụ mở cửa, mong giúp đỡ.” Đông Hỉ trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“A di đà Phật, Thượng Thanh tự hôm nay không tiếp khách, thí chủ mời trở về đi.”

Tiểu hòa thượng cũng không thèm nhìn tới đỉnh kiệu đẹp đẽ quý giá, hai tay tạo thành chữ thập, chuẩn bị lập tức đóng cửa.

“... Lớn mật! Tiểu thư nhà ta là Lễ bộ Thượng Thư, dòng độc đỉnh thiên kim, cháu gái ngoại của nguyên lão Từ Phi tướng quân, hôm nay đường xa đến thành tâm dâng hương, có thể nào bị các người cứ như vậy đuổi đi ra?”

Đông Hỉ ngăn trở cửa sập khép lại, sắc mặt như nuốt ngàn cân thuốc nổ.

Tiểu hòa thượng “À” một cái, không sợ hãi không chuyển động, gió nhẹ mây đậm: “Trụ trì Bản tự hôm qua vừa từ Vân Du trở về, đang thanh tu, toàn bộ tự bởi vậy đóng cửa 7 ngày – – chớ nói Thượng Thư thiên kim, Thượng Thư bản nhân đến đây cũng không gặp.”

Oa, khẩu khí thật lớn, trách không được hương khói không vượng!

Đông Hỉ tuy là nha hoàn, nhưng cũng chưa bao giờ chịu qua bức thế này, vừa định giận dữ, chỉ nghe bên trong kiệu “Tử” một tiếng – – có người giận quá hóa cười .

“Nói như vậy, Không Không đại sư đã trở lại?”

Tiểu thư thanh âm mềm mại tươi ngọt, tựa như hoàng oanh xuất cốc.

“Vị nữ thí chủ này, cùng trụ trì bản tự à quen biết cũ?” Tiểu hòa thượng nghe khẩu khí nàng quen thuộc, quay đầu nhìn cổ kiệu.

“Có quen biết thôi... Cũng miễn cưỡng xem như là thân quen.” Rèm cửa xốc lên, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo thanh tú nhỏ nhắn, ý cười thuần khiết.

Tiểu hòa thượng ngẩn ngơ.

“Làm phiền tiểu sư phụ giúp ta truyền câu – -” tiểu thư bỗng nhiên hạ giọng, “Thiên vương cái địa hổ!”

Tiểu hòa thượng miệng “Ồ”, mắt trừng như chuông đồng: “Bảo... Bảo tháp trấn hà yêu?”*

* Thiên vương cái địa hổ- 天王盖地虎- trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, xuất bản ở VN dưới tên Rừng Thảm Tuyết Dày và Bảo tháp trấn hà yêu- 宝塔镇河妖 – là ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phi Tọa Sơn Điều hỏi “Thiên vương cái địa hổ” Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”

“Đối đãi hòa thượng như mùa xuân ấm áp!” Tiểu thư mỉm cười, nắm chắc thắng lợi trong tay.

“... Đối, đối đãi thịt heo như vào đông tàn khốc vô tình...” Tiểu hòa thượng lấp bắp nói xong câu đó, sắc mặt đại biến.

“Nguyên lai là người!” Hẩn một bên lui về phía sau mở cửa, một bên thì thào tự nói, “Nguyên lai là người...”

“A, nguyên lai tiểu sư phụ cũng đã nghe về ta?”

Tiểu thư đến đây hứng trí, ý cười thâm vài phần.

Tiểu hòa thượng cuống quýt gật đầu: “Nghe nói qua... Nguyên lai người chính là ‘Sơn trà trăm năm khó gặp’ trong lời sư phụ!”

Dứt lời lập tức trở về, bay nhanh thông báo.

Lưu lại tiểu thư ở phía sau liều mạng kêu: “Này! Là ‘Kỳ hoa’ ! Là ‘Kỳ hoa’ !”

Trời chiều, bích thụ, ánh nắng chiều.

1 thanh bào nam tử (nam tử áo xanh) đứng lạng cho chùa miếu, chánh điện, ngưỡng cửa, xa xa ngóng nhìn.

Thanh Kiều ở phía xa đoạn trang, rớt cục kìm nén không được trong lồng ngực sóng to bốc lên, tiến lên một bước, đau kịch liệt phun ra bốn chữ:

“Đại sư – – người, béo, .”

Nam tử quả nhiên quay đầu, cũng là một lão đầu mặt nhão, miệng cười như núi hoa rực rỡ.

“Thiện tai, thiện tai, tâm khoan thì không ưu, không lo tắc thể béo.” Không Không đại sư vái chào sâu, “Cố thí chủ, chúng ta lại gặp mặt.”

“A di đà Phật.” Thanh Kiều học theo, hai tay tạo thành chữ thập hoàn lễ, “Năm năm sau còn có thể bất kỳ mà phùng, ai kêu ta cùng với đại sư hữu duyên thế?”

Năm đó Thượng Thanh từ biệt, đại sư vẫn là cái hòa thượng béo kia, mà là cô bé đã trở mã thành thiếu nữ, tư thái nhẹ nhàng.

“Thế nào, Cố thí chủ như trước đối vợ itrở về nhà là một chuyện nhớ mãi không quên?” Đại sư lắc đầu, “Hồng trần hết thảy đều có định số, đến có nguyên nhân đến, đi lại có đạo lí của đi, thí chủ làm gì cưỡng cầu?”

“Đại sư nói rất đúng, ta chớ phạm nhân cũng không dám cưỡng cầu, nhưng – -” Thanh Kiều ôn nhu cười, đem tay trái giơ lên cao cao, tay áo trượt xuống, lộ ra nửa cánh tay trắng nõn.

Gió thổi qua, đình đàng đình đàng.

Vòng tay bạc ánh chói mắt, âm như lưu ly vang.

“- – nhưng mà vận mệnh cố tình cho ta hi vọng.”

Nàng nhìn đại sư, khuôn mặt dần dần nghiêm túc.

“Cửu chuyển thanh âm chuông!” Không Không đại sư kinh hãi lùi từng bước, “Thánh vật Ma Giáo đã thất truyền hơn ba mươi năm, làm sao có thể mang ở trên tay người?”

“Đại sư không phải đã nói rồi sao? Bà cô ta ‘Kỳ hoa trăm năm khó thấy’, được nó tất nhiên cũng không kỳ quái.” Thanh Kiều cười thần bí.

“... Nguyên lai người thực tìm được nó.” Đại sư nhắm mắt, hơi có vẻ mỏi mệt, “Hoặc là phải nói, là nó tìm được người cũng không quá.”

“... Đại sư, cầu người nói cho ta!” Thanh Kiều bỗng nhiên vẻ mặt thống khổ, “Còn có ba cái này nọ là cái gì? Thiên, địa, nhân, khí, tứ vật, thiếu một thứ cũng không được.’ hiện thời ‘khí’ đã đến tay, ta kết quả phải làm gì để về nhà?”

Nói xong, chớp mũi dĩ nhiên đỏ lên, trong mắt sương mù bốc lên.

“Haiz...” Đại sư thở dài, thanh âm ôn hòa mềm mại, “Ở tại chỗ này không được sao? Sẽ có rất nhiều người hi vọng người lưu lại.”

“Không được.” Thanh Kiều lau cái mũi, oán hận nói, “Đại sư người không phải ta, tất nhiên sẽ không biết.”

Đùa à! Vì sao nhóm nữ xuyên qua đều hi vọng ở lại cổ đại, còn có người đùa vui đến quên cả trời đất? Nàng thật không thể hiểu được a.

Theo nàng, thế giới hoang dã này căn bản chưa tiến hóa hoàn toàn -- giao thông cơ bản dựa vào đi bộ, thông tin cơ bản dựa vào nói; không máy bay, không xe lửa; không internet, không máy tính; không chocolate, không bồn cầu tự hoại, thậm chí ngay cả băng vệ sinh đều không có!

Chỉ có nàng tự mình biết, nàng là hoài niệm cái thế giới chướng khí mù mịt ở hiện đại, cùng với cha mẹ, bằng hữu ấm áp.

Không được, không thể lại nghĩ, ta là phải đi về, vô luận như thế nào cũng nhất định phải!

Nàng âm thầm bóp bóp nắm tay.

“...’Thiên’ nãi đế linh.”

Đại sư thanh âm xa xa truyền đến, xen lẫn thừa trầm.

“Đế linh?” Thanh Kiều ngu ngơ một chút, dè dặt cẩn trọng nói, “Chẳng lẽ... Là hồn hoàng đế?”

Orz, tuy rằng nàng quả thật rất muốn về nhà, nhưng theo không muốn đoạt mạng người, lại là đương triều thiên tử long mệnh.

“- – đế linh là vật.” Đại sư liếc nàng một cái, “Là khi Bàn Cổ* khai thiên tích địa đã tồn tại thần khí, duy chỉ người có mệnh cách cực tôn mới có thể mang ở bên cạnh.”

*người khai thiên lập địa trong thần thoại Trung Quốc

“Đế linh kia trông thế nào?” Thanh Kiều ngữ khí cấp bách, “Hiện nay bị người nào có được?”

“Không biết.” Không Không đại sư ngữ khí phiến muộn, “Từ xưa đến nay chỉ có chủ nhân gặp qua diện mạo kỳ chân, mà nó rơi xuống cũng bởi vậy không rõ.”

Dựa vào, nửa ngày, nguyên lai là muốn ta đi chủ trì “Thăm dò” kênh a.

Thanh Kiều nhất thời cúi hạ bả vai, vẻ mặt uể oải.

“- – người hiền có trời phù hộ.” Đại sư chạy nhanh an ủi nàng, “Năm đó ta cũng không chỉ đối với người nói ‘Cửu chuyển thanh âm chuông’ này sao? Người đúng là vẫn tìm được nó.”

Trải qua đại sư như vậy nhắc tới, nhớ lại chuyện cũ, nàng không khỏi nín khóc mỉm cười – – có lẽ ông trời thật sự đang giúp nàng.

“Cửu chuyển thanh âm chuông”, nếu lúc trước không phải vừa đúng nghe thấy năm chữ này, nàng như thế nào đi cứu Lục Tử Tranh? Lại như thế nào cam chịu hãn trách phạt?

Cố gia Thanh Kiều, tuyệt đối không phải người chịu làm mua bán lỗ vốn.

“Đa tạ đại sư, tìm được ‘Thiên’, thì sẽ đến lãnh giáo ” là vật gì.” Thật sâu khê chào, nàng chột quay đầu rời đi.

Cửa chùa, Đông Hi còn lo lắng chờ đợi.

Đúng rồi, có lẽ còn có Đoàn vương gia phái tới hắc y ám vệ – – mặc dù có đại sư ở đây, bọn họ cái gì cũng đừng nghe.

Bất quá Đoàn Ngọc Đoàn vương gia... Không phải tay chân đương triều thiên tử gì? Vận mệnh cực tôn, thật có thể sẽ xuất hiện tại bên người hãn, nói không chừng để linh ngay tại trên tay hãn.

Xem ra ta nên đối với hãn “tốt” một chút.

Thanh Kiều nghĩ đến đây, hé miệng cười.

“Phật tổ, người nói ta như vậy nói cho nàng biết, kết quả là đúng hay sai đây?”

Nơi xa Không Không đại sư, nhìn thiếu nữ dần dần khuất đi bóng lưng, như có đăm chiêu nói.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thịn Minh Nguyệt

Ngày đó mà trở về thành thì đã muộn, vì thế liền ở trong chùa qua đêm.

Không Không đại sư chuẩn bị một gian phong cảnh tốt nhất, cũng phải đệ tử đi dàn xếp các nạng.

Đệ tử tới là chưởng môn tiểu hòa thượng ban ngày, mười hai mười ba tuổi, tính trẻ con chưa toát lên cơ trí. Lúc này hẳn đối với Thanh Kiều thái độ đã thay đổi hoàn toàn, hỏi han ân cần, trước ngạo mạn sau cung kính, tri kỷ không thôi.

“Tiểu sư phụ đối với chúng ta thật tốt.”

Nhìn trước mắt, tiểu hòa thượng một mực cung kính, Thanh Kiều nhin không được vui đùa.

A, nguyên lai người cũng có lúc chân chó.

Đông Hi từ cái mũi “Hừ” ra một tiếng, trong lòng ghi hận hẳn kiêu căng.

Tiểu hòa thượng trầm mặc không nói.

Đưa vào sương phòng đang muốn rời đi, tiểu hòa thượng bỗng nhiên quay đầu nghiêm mặt nói:

“Cố thí chủ, là sư phụ ta nói muốn đối tốt với người một chút. Người nói nếu sau này người vẫn chấp niệm như trước, thỉnh ngàn vạn nhớ

thương hại chúng sinh nơi này, bọn họ dù sao cũng là vô tội.”

Nói xong vái chào thật sâu, biến mất không thấy.

Lần này đến phiên Thanh Kiều miệng thành hình chữ “O”.

“Tiểu thư, người hỏi đầu kia đang nói cái gì vậy?”

Đông Hỉ châu đầu đến, vẻ mặt mặc minh kỳ diệu.

“... Ta nghĩ, có lẽ bọn họ vừa mới thấy một quyển tên là 《xuyên qua bách khoa toàn thư >>, trong sách toàn ‘Thần nữ’, ‘Thần kỳ’, ‘Thiên nữ’, ‘Thần mạch gia tộc của người chết’, đều là một nữ tử dị thể như thế nào gánh vác mệnh định kỳ vận, bị vô số mỹ nam điên cuồng tranh đoạt do đó dẫn đến một hồi Thiên Địa đại nạn bi thảm.”

Tiểu thư lâm lâm nói.

“Oa...” Đông Hỉ nghe không hiểu ra sao.

Đành phải oa một chút cho có ý tứ.

Vào đêm, trong sương phòng Thượng Thanh tự.

Bên cạnh Đông Hỉ hơi ngáy nũng nịu đánh nố đầu, Thanh Kiều lại làm thế nào cũng ngủ không được.

Để linh, để linh.

Cái gì là để linh, phải có khả năng như thế nào mới lấy được? Chẳng lẽ lại muốn phải đau khổ chịu đựng hơn năm năm nữa?

Không được, không thể kéo dài được nữa. Không Không đại sư đã năm du cổ hi*, chẳng may viên tịch thì sao, mình nhất định trước khi đại sư chết đem “Địa” cùng “Nhân” tìm ra!

*quá tuổi người xưa hiếm sống

Dưới ánh trăng nàng hai hàng lông mày nhăn lại thật sâu, một đôi đôi bàn tay trắng như phấn nhanh buông, nói lỏng lại mau lắm.

Thật lâu sau, nàng rốt cục phủ thêm nhất tấm áo choàng.

Năm năm trước nơi nàng thích nhất, là nóc thiên điện Thượng Thanh tự.

STOP! Xin đừng hỏi vì sao từng nữ chủ xuyên qua đều sẽ đi lên nóc nhà, còn Thanh Kiều sẽ không, tế bào vận động của nàng cùng thường nhân không khác (thậm chí có khả năng càng thêm uế oải), mà mái ngói đối với nàng mà nói cũng căn bản không có lực hấp dẫn – – thế kỷ 21, 36 tầng, thang máy cao đến thẳng nóc nhà ta còn không muốn đi, gì chứ, chả lẽ đi cố đại giúp vui?

Lúc trước sở dĩ sẽ trèo lên đỉnh thiên điện này, đơn giản là bên cạnh nó vừa vịn chống cái thang.

Không Không đại sư là người rất có tài, kiến trúc Thượng Thanh tự toàn bộ tự lão thiết kế. Thiên điện này dựng lên 10 phần giống một tòa chiêm tinh đài (đài ngắm sao hay chính là đài thiên văn), sườn dốc nóc còn có một cung nhân nằm giữa nghỉ ngơi.

Đại sư không phải phàm nhân, là thần tiên, mà các thần tiên luôn làm chút chuyện kỳ quái.

Năm năm sau lại lên chỗ đỉnh thiên điện này, cảnh sắc như trước, đẹp làm người ta hít thở không thông.

“Không Không đại sư, ông thật sự chọn được chỗ tốt nha.”

Thanh Kiều nằm ở trên sườn dốc thì thào tự nói.

– – ngưỡng vọng (nhìn lên) bầu trời trước mắt này, ngôi sao như bọt nước tay quẫy ra, như lệ ngọc xuyên trên gấm sông đen như mực, tạo ra ba chùm sáng trong vắt. (câu này chém ảo)

Ta muốn cưỡi gió quay về, lại sợ quỳnh lâu điện ngọc*, cao xử bất thăng hàn**.

Tuy rằng rất tục, nhưng nàng vẫn nhin không được niệm câu này.

“Tiểu Kiều nhớ về nơi nào?”

Chợt nghe có một thanh âm mị hoặc vang lên, Thiên Địa mờ mịt, giống như chuỗi mộng hư không.

Quay đầu nhìn lại, có người đạp trăng mà đến, làm dạ hành như thú vui tao nhã.

Giờ phút này, biểu cảm mặt Thanh Kiều, chỉ có một chữ có thể hình dung, là – – quẫn.

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?”

Nàng nửa người run run rẩy rẩy.

Người tới tựa nàng ngồi xuống, khuôn mặt cười quý dị: “Nếu nói là ta nhớ người, đặc biệt tới thăm người, người tin không?”

Thanh Kiều lờm hẩn một cái: “Không phải đi Nam Cương sao? Lục Tử Tranh, người lại đang đánh mưu ma chước quỷ gì?”

Hắn lại thư thư thái thái nhắm mắt nằm xuống, gương mặt dương dương tự đắc: “Vẫn là ‘Tử Tranh’ nghe thân thiết hơn.”

Nam tử này dung mạo kinh người, dường như hấp thu quang hoa vạn vật trong thiên địa, như mênh mông mây khói làm cho người ta say mê.

Thế nhân đều nói Đoàn Ngọc là thiên thần chuyển thế, mà không biết nguyên lai còn có ẩn giấu một trích tiên tuyệt mỹ, nếu một ngày kia, hẳn biết được ta cứu hẳn chỉ vì cứu chuyển thanh âm chuông, sẽ có phản ứng gì?

Thanh Kiều chăm chú nhìn nam Khổng tước mà bản thân mình từng vô số lần ảo tưởng bóp chết này, trong nháy mắt có tia hoảng hốt.

“Thế nào, ngắm ta đến ngây người?” Lục Tử Tranh bỗng nhiên mở hai mắt ra, hướng nàng cười duyên, “Ta đẹp như vậy sao?”

Thanh Kiều có chút chán ghét trừng mắt nhìn hẳn, chợt quay đầu đi chỗ khác.

Yêu nam chính là yêu nam, câu không đổi được tính ăn phân.

Nhưng mà Tử Tranh lại không chịu bỏ qua, xoay đầu nàng cố ý truy vấn: “Ta không đẹp?”

Bốn mắt đụng vào nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, Thanh Kiều thở dài, hảo ý nhắc nhở hẳn: “Người không phải không thích người khác đàm luận tướng mạo của người sao?”

“Tiểu Kiều khác.” Tử Tranh đối với nàng nhẹ nhàng thổi khí, hương như Dạ Lan, “Người nói, ta cùng với Đoàn vương gia kia, ai đẹp mắt hơn?”

Ngây thơ! Thanh Kiều rất muốn phát hỏa, nhưng mà nhìn cặp con người kia trước mắt chưa bao giờ trong suốt như thế, cuối cùng vẫn khẽ cắn môi, làm thỏa mãn tâm ý của hẳn: “... Người nhìn đẹp hơn.”

Trời đất nín thở, thời gian yên lặng.

“- – Tiểu Kiều rất là thông minh, biết cách làm ta vui vẻ.” Lục Tử Tranh nở nụ cười, cười đến cảm thấy mỹ mãn như mặt trời mùa xuân sáng

rực ,Thanh Kiều cảm thấy chói mắt, tiểu tâm can còn vụng trộm run lên một cái.

Sau đó song song nằm xuống không nói chuyện tiếp tục nghỉ ngơi.

“... Này, người vì sao luôn nửa đêm hành động?”

“Thế sao, có lẽ bởi vì là thói quen?”

“... Cái kia, nếu, ta là nói nếu nha – – nếu ta vừa rồi nói Đoàn Ngọc đẹp hơn, người có thương tâm hay không ?”

“Thương tâm? Vậy sẽ không, ta chỉ đánh mặt hấn nở hoa, đánh gãy chân của hấn, bóp hấn tuyệt hậu, sau đó sẽ đưa hấn bán đi kỹ viện làm linh quan... Tóm lại phải làm hấn muốn sống không được.”

“... Người...”

“Ta như thế nào?”

“... Không có việc gì, người tiếp tục cười đi.”

Haiz, đêm dài đằng đẵng, làm thế nào an tâm ngủ đây?

Sáng sớm tỉnh mở mắt, Thanh Kiều phát hiện mình đang ở trong sương phòng, trên người chần che lại chắc chắn.

Đông Hỉ ngủ say như ban đầu, Lục Tử Tranh đã không thấy nữa.

Đứng dậy sờ sờ cổ, cảm thấy hơi có chút đau nhức, xem ra gối trấu cổ đại thật đúng là cứng rắn, haiz, hoài niệm gối lông vịt xõa tung trong nhà.

Ồ, không đúng, hình như tối hôm qua không phải gối trấu, mà là cái gối vừa ấm vừa mềm mà, rốt cuộc là con tôm ngoạ ý a? (nói tục)

Ân, a, ah.....

Đắn đo thật lâu sau không ra kết quả gì, nàng chỉ mơ hồ nhớ tới tối hôm qua Lục Tử Tranh một phen nói:

“... Về người đánh lén người, đừng lo... Ta sẽ xử lý... Mà hiện nay vẫn không thể lấy mệnh bọn họ ... Người hết thấy cứ an tâm... Nhẫn nại... Rất nhanh...”

Lắc đầu, xuống giường chuẩn bị rửa mặt.

Xem đi xem đi, quả nhiên là do yêu nam kia đưa tới .

Hắc y che mặt, mi tâm điểm đỏ, chiêu chiêu tàn nhẫn, người người đều muốn đoạt mạng nàng.

Không phải là không bực, ai có thể nói mình vô duyên vô vớ lượm thánh vật giáo người ta? Tục ngữ nói ăn thịt người gia nhu nhược, lấy người tay ngắn*, trong lòng thua thiệt, đành phải dè dặt cẩn trọng bảo toàn bản thân mình.

*ý chỉ người yếu sẽ bị chèn ép

Ngẩng đầu ngưỡng vọng, ánh vàng trước mắt, ngày hôm nay là ngày đẹp trời.

A di đà Phật.

Nàng hai tay tạo thành chữ thập, đa tạ Phật tổ mở mắt.

Đợi Đông Hỉ thu thập xong đồ, chủ tớ mấy người liền hướng ngoài chùa đi.

Ngoại ô hàng cây xanh xanh râm mát, trời xanh không mây, Thanh Kiêu có cảm xúc tăng vọt khó thấy, khí thế ngất trời nhin không được cất cao giọng hát một khúc – –

“Ánh mặt trời vàng ló ra, gà trống hát ba khúc.

Hoa nhi ~ đã tỉnh, chim chóc vội trang điểm.

Tiểu Hỉ Thước, che tân phòng,

Tiểu ong mật, hút mật đường,

Hạnh phúc từ đâu tới đây?

Cần nhờ lao động tạo nên!”*

*<https://www.youtube.com/watch?v=cJc8eEcrsGM> mình dịch nôm na ra là “Lao động là vinh quang”, lời dịch rất....

Đáng tiếc chỉ hát nửa đầu, nàng liền cứng lại, một hơi vận lên không được, ngu ngơ tại chỗ.

-- cửa chùa, một thân hãn huyết bảo mã màu vàng, một vị bạch y kim quan, tuấn mỹ như điêu khắc. Giờ phút này hãn đang nhìn trong chùa, chân mày xếch lên khóe miệng cười, quả thực so với mặt trời còn muốn sáng rọi bản hơn ra bốn phía.

“Đoàn, Đoàn, Đoàn, Đoàn vương gia...” Đông Hỉ chỉ vào cửa, đòi này khó được lặp bấp một lần.

Aha, Aha, Aha ha --

Cười gượng ba cái, Thanh Kiều kiên trì đi tới phía trước: “... Thật là khéo, nguyên lai vương gia cũng tới này bái Phật dâng hương?”

“Không phải vậy, bản vương tìm người mà đến.”

Đoàn Ngọc lắc đầu, từ đầu đến chân cẩn thận đánh giá nàng, tóc mi tà tà bên cặp mắt phượng, càng hiển lộ tùy ý.

Gió lạnh phất qua, vạn vật đều tĩnh lặng, Thanh Kiều đột nhiên có một loại cảm giác như mũi nhọn châm lưng.

Nhân vật nguy hiểm nhân vật nguy hiểm, thằng nhãi này là nhân vật nguy hiểm nha!

Toàn thân kéo còi báo động, nàng chạy nhanh chân chó bời cười: "... Vương gia nói giỡn đâu, chúng ta tháng này mừng chín vừa mới gặp qua, nhà lại ở không xa, có việc ngài kêu vị huynh đệ truyền lời, làm gì đặc biệt tiến đến tìm..."

Đoàn Ngọc nhìn chăm chăm nàng không nói, trầm mặc một lát, bỗng nhiên vươn một thanh bảo kiếm trực chỉ hướng nàng.

-- nhanh như chớp.

OMG! Chẳng lẽ hẳn muốn giết ta?

Thanh Kiều đã hoàn toàn ngây người, đầu óc nhanh chóng chuyển động, bắt đầu một vẻ tỉnh nghĩ lại bản thân mình đối Đoàn Ngọc có bất luận cái gì thua thiệt không.

Nghĩ tới nghĩ lui, bản thân mình trừ bỏ oán thầm hẳn vài câu thì có vẻ như cũng không làm gì mà? ! Chẳng lẽ là vì chuyện tối ngày hôm qua? Không phải đâu, Tiểu Đoàn Đoàn, tuy rằng đêm qua ta quả thật có nói người dung mạo không bằng yêu nam, vậy người cũng không đến nỗi đến chỗ này trách ta nha! Ta trước không thảo luận câu nói kia có phải hay không xuất phát từ thiệt tình, mấu chốt là đám hắc y ám vệ cũng quá bát quái, ít chuyện nhỏ này cũng phải trở về bẩm báo, quá không có tiền đồ...

Một bên oán niệm, một bên run run, Thanh Kiều con người đen thấy ngưng sương trắng, nước mắt liền đã muốn chậm rãi trượt xuống.

Đoàn Ngọc bỗng nhiên nhếch miệng, chấp tay phân phó, bảo kiếm ôm lấy cổ áo Thanh Kiều, đem nàng cả người đưa trước ngựa; tiếp theo lại cúi người chụp tới, liền đem Thanh Kiều vững vàng bắt đến, vừa vịn ôm giai nhân trong lòng.

“Tiểu Kiều à, ta nếu nói là một ngày không thấy như cách ba thu, bởi vậy mới luôn luôn tâm niệm đến tìm nàng, nàng cao hứng không? Há?”

Đoàn Ngọc cảm thấy mỹ mãn ôm mỹ nhân, dán tóc mai của nàng vô cùng vô cùng thân thiết.

Quần.

Thanh Kiều hai mắt trợn ngược, tứ chi giã giã, lập tức bị lôi ngoài khét trong sống* chết đi sống lại bất tỉnh nhân sự.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thị Bảo Mã

Sao không hưởng lạc đúng lúc?

Nếu có một tuyệt thế mỹ nam ôm chặt bạn vào lòng, lại liên tục thổi khí vào vị trí mẫn cảm của bạn (từ tai đến cổ), bạn có toàn thân mềm yếu tê dại không muốn tỉnh dậy nữa hay không?

Ợi cho Thanh Kiều hoàn hồn, thì sớm đã như một đám bùn nhão dán vào lòng Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc nhìn cô chớp mắt, cười đến ám muội dị thường.

“Vương, Vương gia, tư thế này rất không ổn!” Cô hoảng hốt, hai má nóng bừng muốn đẩy hẳn ra, tiếc là khí lực Đoàn Ngọc quá lớn, cánh tay như bức tường đồng chặt chẽ giam cầm cô, mặc kệ là lôi kéo đẩy thế nào cũng không chút sút mẻ.

Bà nó chứ, nhìn không ra người còn có bản lĩnh này! Nhưng Cố Thanh Kiều ta còn nhỏ nhưng chí khí cao, sinh mệnh một ngày chưa ngừng, thì tay chân một ngày cũng không ngừng hoạt động—

Ta đẩy~

Ta kéo~

Ta lôi~

Ta chọc chọc chọc~

“Ngoan, đừng động!” Đoàn Ngọc rớt cục nhện không được cúi đầu, lấy ánh mắt sắc nhọn thông báo, “ Con thần câu (ngựa khỏe) Tây Vực này sợ nhất quấy nhiễu, nếu nàng lộn xộn làm cho nó bị kích động, cho dù có mùi ta cũng ghìem không được!”

Cái gì? Thì ra người vô dụng thế sao, ngay cả con ngựa cũng kéo không nổi? Trách không được phải thu dưỡng một đám quạ đen đục đầy nhà....

Thanh Kiều hé đôi môi đỏ thắm, lấy ánh mắt vô cùng ai oán liếc hẳn một cái, cuối cùng vẫn là ngượng ngùng thu tay lại.

—bảo toàn tính mạng quan trọng hơn, bảo toàn tính mạng quan trọng hơn đó!

Đoàn Ngọc coi thần sắc giận mà không dám nói gì của nàng, không khỏi ‘Phì’ một cái cười rộ lên.

“Sợ sao? Chớ sợ chớ sợ.” Hẳn lại bắt đầu thổi khí vào tai cô, ngữ khí sùng nịch, “Thần câu này là ngựa Tây Vực cực phẩm hẳn huyết, năm mươi năm mới có một con....Hôm qua ta vừa mới thuần phục nó xong đã vội vàng tới gặp nàng....Thế nào, thích không?”

Thanh Kiều tùy ý đánh giá kim câu dưới thân—ừm, lông rất dài, so với ngựa bình thường thì hình như cũng không có mùi hôi, hẳn là không phải loại kém.

Không còn cách nào khác, cô hoàn toàn không biết chọn ngựa.

“....Thần câu Tây Vực cả đời chỉ chọn một chủ nhân, chỉ có nhân tài được nó đồng ý mới có thể cưỡi lên...Như ta đưa nàng đi hóng gió, là điều mà người khác cầu cũng cầu không được....Thế nào, nàng vui không?”
Đoàn Ngọc còn đang lải nhải, miệng cũng sắp dính luôn lên cả tai cô.

—Ha! Thèm vào cái gì mà thần câu bảo mã của người, có chạy nhanh bằng máy bay không? Có ngồi vững như xe lửa không? Đáng giận nhất chính là, con quái mã này lại chỉ chở mỗi một người một lần, bà nó, trách không được bây giờ chở thêm ta thành quá tải, mông bị chà thật là đau quá đi!

Thanh Kiều vừa oán hận bảo mã, vừa trái phải điều chỉnh tư thế ngồi, cần phải đổi hướng ngồi tốt nhất. Xoay a xoay, đổi a đổi, nhích tới nhích lui vẫn là cảm thấy vị trí của Vương gia tốt nhất, vì thế bất tri bất giác đã di chuyển qua sát người....

Sau đó ánh mắt Đoàn Vương gia càng đen càng sáng...

“Con ngựa này tên là gì?”

Mông thoải mái, miệng Thanh Kiều cũng linh hoạt lên.

“Tiểu Kiều cảm thấy nó tên là gì?” Đoàn Ngọc mỉm cười, Thái Cực cao Đoàn nhân sĩ xuất chiêu. (thái cực cao mình cũng k hiểu lắm :’>)

Thanh Kiều lạnh lùng hé miệng, vẻ mặt không cười: “Không phải Tật Phong (gió mạnh) thì là Đạp Tuyết, không phải Kinh Lô (sấm sét) thì là Thiểm Điện (tia chớp), dù sao cũng không thoát được liên quan đến thiên nhiên.”

“Cũng không phải, nhưng cũng có chút dính dáng...” Đoàn Ngọc có chút kinh ngạc liếc nhìn cô một cái.

A? Căn cứ vào định luật xuyên qua, thần câu gọi là “Phong” hình như nhiều hơn chút, vì thế Thanh Kiều nhướng mi làm bộ không cần đoán cũng biết: “Bạo Phong (gió bão)? Cuồng Phong? Hay là Long Quyển Phong (gió xoáy)? Tóm lại ta biết nó sẽ không gọi là Trừu Phong (động kinh).”

Vương gia và thần câu không hện mà cùng trầm mặc một chút.

“...Nó tên Tả Thanh.” Đoàn Ngọc cuối cùng cũng mở miệng: “Bởi vì là mùa xuân đưa đến.”

“Ô?! Sao giống tên người vậy?” Thanh Kiều rút cằm, thiếu chút là không từ trên ngựa lăn xuống.”

“Lấy tên người có gì không được?” Đoàn Ngọc lạnh nhạt cười, vẻ mặt kiêu căng, “Mạng của nó so với người còn cao quý hơn nhiều—mười hai tòa thành trì mới đổi lấy được một con, nàng nói có đáng giá hay không đây?”

OMG! Xa xỉ nha, đốt tiền a, tên phá gia chi tử chết tiệt này!

Thanh Kiều nhất thời dấm ngực giậm chân: “Hoàng đế ca ca nhà ngươi cũng không quản sao? Lại đồng ý cho người lấy mười hai tòa thành trì đi đổi một con ngựa với Tây Vực?”

“Cũng không phải lãnh thổ quốc gia của ta.” Đoàn Ngọc liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt kỳ quái, “Con ngựa này do Tây Vực tiến cống, sứ giả nói bọn họ dùng mười hai thành trì mới đổi được con ngựa này với Biên Mục tộc, cho nên cực kỳ trân quý.”

Nói tới đây, khuôn mặt của Đoàn Ngọc hơi hơi biến sắc.

Sứ giả kia chắc chắn là lừa hoàng đế ca ca của ngươi rồi!

Thanh Kiều vốn định nói như vậy, lại không hiểu sao hỏi ra một câu khác: “...Ta thì sao?”

Đoàn Ngọc phục hồi lại tinh thần, ném ra ánh mắt nghi vấn.

“.....Không biết mạng của ta và mạng của thần câu? Rốt cuộc là cái nào đáng giá hơn?”

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn dòng sông ngọc phương xa, trong mắt ẩn chứa một chút mê mang như có như không.

“...Thì ra Tiểu Kiều ghen tị?” Đoàn Ngọc chậm rãi cúi đầu, tựa cằm lên vai cô, ánh mắt lấp lánh: “Con ngựa này tuy nói đáng giá hơn so với người bình thường chút, nhưng sao có thể hơn được nụ cười của nàng? Nếu nàng thật sự không thích nó, ta liền sai người làm thịt lột da nó, làm cho nàng một đôi giày, được không?”

Lột da...Thanh Kiều tức khắc toàn thân nổi da gà: “Đừng, ngàn vạn lần đừng! Ta thấy con bảo mã này Vương gia ngài nhận là được rồi, ngàn vạn lần đừng vì ta nhất thời xúc động! VẬY, nói không chừng ngày nào đó người tới gặp ta, cười bảo mã đi bộ hai vòng, rồi biểu diễn cái gì mà thịnh trang vũ bộ, ta còn có thể cười càng nhiều hơn đó!”

(thịnh trang vũ bộ đại khái chắc là kiểu như múa trên ngựa, nói chung là liên quan đến ngựa và múa =_=)

Đoàn Ngọc trầm mặc một lát, bỗng nhiên chôn cả khuôn mặt vào hõm vai cô, bật cười ha ha.

Con mèo nhỏ này thực hợp khẩu vị của hẳn.

Thanh Kiều bất đắc dĩ thở dài—thật là, dùng ngón chân nghĩ cũng biết Vương gia vừa rồi là đang nói giỡn.

Một ngựa hai người đi trong rừng cây nửa ngày, đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế của cô gái, khiến một đám chim bay lên.

“A—Vương gia! Đông Hỉ nhà ta đâu?”

Người trong lòng nhìn mọi nơi chung quanh.

Trên mặt Đoàn Ngọc hiện ra ba sợi hắc tuyến—đã đi được hơn nửa canh giờ, cô mới nhớ tới nha hoàn của mình?

“Ta sai Hình Tứ bồi nàng ấy uống trà rồi.”

.....

“A!”

Lại là một trận hét chói tai kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu.

“Làm sao vậy?” Đoàn Ngọc cúi đầu.

“Cái đó.....cái đó....” Thanh Kiều xoắn góc áo ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một đôi mắt to ngập nước.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Hừm?”

Trong lòng Đoàn Ngọc bịch bịch khê động, thanh âm bất giác thấp xuống, ngay cả từ hừm cũng ý nhị kéo dài.

“Nếu Hình tráng sĩ không ở bên cạnh....nhỡ người lại không ghìm được cương ngựa....chúng ta....trở về có lành lặn hay không? Vạn nhất bị loạn đao của thích khách chém chết....”

.....

Huhu, ánh mắt thật đáng sợ, mau tự động tiêu âm.....(tiếng bé dần rồi mất hẳn)

“Tả Thanh” dường như cảm nhận được sự tức giận của nam tử trên người, tung bốn vó chạy như bay, bờm ngựa dựng đứng hết cả lên.

Bỗng nhiên, nó nghe thấy một thanh âm cực kỳ kỳ dị đang nhỏ giọng hát ngâm, tựa như vô cùng say mê:

Chạy trốn theo gió là phương hướng tự do.

Truy đuổi sức mạnh sấm và tia chớp.

Dem biển cả mệnh mông cất vào trong ngực ta.

Cho dù là cánh buồm nhỏ cũng có thể đi xa.

A~~~

Bay lượn theo gió nằm mộng có cánh.

Dám yêu dám làm dững cảm xông vào một lần.

.....

Phù~ ma âm xuyên não~~

Không đợi đến khi nó hộc máu, rốt cục có người đi trước một bước bưng kín cái miệng của yêu bà kia.

Thế giới tức khắc khôi phục im lặng.

Thật lâu sau.

“Vương gia....” Vẫn là thanh âm yêu kiều nũng nịu kia, cẩn cẩn dực dực (thật cẩn thận).

“Cái gì?!” Đã rất không bình tĩnh.

“Cái đó...đây hình như không phải đường quay về thượng thư phủ? Ngài xác định không có lạc đường chứ? Hay là....ngài có ý đồ gì khác với Tiểu Kiều? Này—này! Ta rốt cuộc là đang đi đâu?”

“Đi—ăn—thịt!”

Đoạn Vương gia lần này rất cục không còn nhẫn nại, vung roi, giận dữ.

Khô đăng lão thụ hôn nha.

Hữu gian khách điểm tại thiên nhai.

Có gian khách điểm chủ nhân họ Tiền, ba mươi có thừa, mọi người gọi là Tiền chương quỳ. Sinh ra đã có khuôn mặt của một đại thúc bình thường, lại có tiêu chuẩn quá cao, độc thân đến nay.

Hôm nay Tiền chương quỳ đang gảy bàn tính ở quỳ, trong lòng đột nhiên nổi lên một cảm giác kỳ dị lạ thường, vì thế hẩn ngẩng đầu nhìn phía bên đường, tính toán có nên đóng cửa sớm một chút không.

Bỗng nhiên, hẩn phát hiện phía trước có một đám mây vàng, xen lẫn màn sương dày gào thét mà đến.

Lộc cộc!

Lộc cộc!

Mây vàng càng ngày càng gần, Tiền chương quỳ rất cục thấy đó là một con bảo mã đang phi như bay, trên ngựa có một đôi nam nữ tuổi trẻ ôm chặt nhau, nam anh khí bức người, nữ mềm mại ngọt ngào, quả thực là giai ngẫu (vợ chồng đẹp đôi) trăm năm khó gặp.....Chỉ là không biết sắc mặt đôi giai ngẫu này vì sao khó coi như thế?

Không đợi Tiền chương quỳ suy nghĩ cẩn thận, chỉ nghe “Xuy——” một tiếng, bảo mã đứng trước cửa khách điểm.

Mỹ nam tử phi thân xuống ngựa, hai tay vắt sau ra lệnh cho cô gái: “Xuống dưới!”

Sắc mặt xanh mét, ngữ khí cứng ngắt.

“Rất cao....Ta sợ....”

Cô gái lắc đầu, co rụt ra sau, đôi mày khẽ nhíu, môi anh đào hơi bĩu, tựa như vô cùng khó xử.

Mỹ nam tử lạnh lùng hừ một cái, bất vi sở động.(không động đậy)

A, xem ra không phải giai ngẫu, chẳng lẽ là huynh muội ra ngoài du ngoạn?

Tiền chưởng quầy xem xét nữ tử đáng yêu đang ở thế khó xử, trong lòng vui sướng dị thường.

“Ai, ai tới giúp ta?” Cô gái nhìn quanh tứ phương, tội nghiệp, “Cho ta mượn một bàn tay là tốt rồi...”

Tiền chưởng quầy mau chóng tiến lên vài bước, nén lại nhiệt huyết mênh mông trong lồng ngực, run rẩy vươn hai tay cho giai nhân....

“Lui ra!” Mỹ nam tử trừng hăn liếc một cái lớn tiếng quát bảo dừng lại, uy phong lẫm lẫm tràn ngập khí phách vương giả.

Tiền chưởng quầy đành phải xám xịt ân thân.

“Ai cũng không được giúp! Tự mình nghĩ cách, ngã chết cũng phải xuống dưới cho ta!”

Mỹ nam tử ném những lời này lại, nghênh ngang mà đi, nét mặt không chút lưu tình.

Vị Tiểu ca này, người quá độc ác! Người đẹp trai cũng không nên thế chứ, người xem cô gái trên lưng ngựa kia co rúm lại đang kinh hoàng biết bao a, khiến người ta thương yêu biết bao....A, tiểu tâm can đáng thương....thúc thúc tới cứu người ngay đây....

Trong mắt Tiễn chường quầy tràn ngập bong bóng hình trái tim.

“.....Vương gia....”

Cô gái lúc này tựa hồ rất luống cuống, trong thanh âm đứt quãng vang lên mang theo tiếng khóc nức nở: “Không ngờ....Vương gia hôm nay lại chỉ vì một khúc ca mà vứt bỏ Tiểu Kiều không thèm để ý....Huhu....Xem ra sách xuyên qua đầu gạt người.....Vốn tưởng rằng Vương gia sẽ thích ta....”

Ba chữ “Hát một bài” còn chưa kịp nói ra miệng, mỹ nam đã lấy vận tốc ánh sáng quay trở lại ngựa, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai vững vàng ôm cô gái xuống khỏi lưng ngựa.

“Chớ khóc chớ khóc, ta đương nhiên cực kỳ thích.”

Vừa nói còn vừa hôn đôi mắt cô gái, khuôn mặt hồng hồng, vui sướng.

Vì thế đây trời đều là bong bóng màu phấn hồng, nhẹ bay bay.

Bốp bốp!

Bong bóng hình trái tim bị bong bóng phấn hồng đè nổ tung, trái tim thủy tinh thuần khiết như ngọc lưu ly của Tiễn chường quầy, cũng vỡ vụn ngay tại trận....

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Thịt Kiều Phong

Đoàn Ngọc nắm tay Thanh Kiều, cười ha ha đi vào khách điếm.

“Thuộc hạ cung nghênh Vương gia!”

Mấy tên ám vệ mặt không chút thay đổi vây quanh tiến lên, hộ tống bọn họ vào nhã gian.

Chường quỳ trong góc phòng nghẹn họng nhìn trần trối, không biết rốt cuộc những hắc y nhân này từ đâu chui ra.

Aiz— Đám ô y vệ vô không bất nhập (chỗ nào cũng có), chỉ có người không thể nghĩ đến, chứ tuyệt không có nhìn không thấy.

Vào chỗ, dâng trà.

“....Ta đã chuẩn bị cho nàng một lễ vật nhỏ.” Đoàn Ngọc nhìn Thanh Kiều, vẻ mặt rất là cứng chiều: “Chuẩn bị cho tốt, nhưng chớ có quá giật mình.”

Cổ Thanh Kiều nghĩ nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình phóng đại thì có vật hiếm lạ gì mà chưa từng thấy —có thể đưa tới trâm ngọc bách hoa, có thể là ngọc bội hàn băng của xác chết ngàn năm không mục, linh đan diệu dược khiến người ta thanh xuân vĩnh trú (mãi mãi tuổi thanh xuân) bách độc bất xâm, còn có ngược ái hệ liệtĐầu năm nay, ngay cả ngọc tử cũng bị hôn quân YY chấp tay đưa ra để đổi lấy một nụ cười của nữ trư, người cho ta xem gì ta cũng không giật mình.

Vì thế phong khinh vân đạm, thần nhiên cười.

Đoàn Ngọc gật nhẹ đầu với người bên cạnh.

Ô y vệ giáp tuân lệnh, mau chóng thanh thanh giọng nói, lấy một âm điệu biến thái trung khí mùi phần tận lực kéo dài hô:

“Người—tới—hầu, hạ, thịt, luộc, băm, tỏi——- “ (chả biết món j nhưng mờ m tìm đc cái hình.) (1)

Một mâm thịt luộc băm tỏi thơm ngào ngạt, cứ thế ở trước mắt bao người, được lấy tư thế cúng sao bái trăng thật cẩn thận bưng đến trước mặt Thanh Kiều.

☞.

“Cái, cái này là thứ Vương gia muốn đưa Tiểu Kiều?”

Há nửa ngày, rốt cuộc Thanh Kiều cũng khép lại miệng.

“Ha ha ha.” Đoàn Ngọc cười mà không đáp, thần sắc có phần đắc ý.

Được, xem như người lợi hại, quả nhiên làm cho ta “rung động” một chút.

Thanh Kiều cầm lấy chiếc đĩa, rầu rĩ không vui gắp một miếng đưa lên miệng, trong lòng cực kỳ oán niệm: vị Đoàn Vương gia này ngài không khỏi hơi tầm thường chứ? Ngài hẳn là cũng muốn mang đến thân kì dị bảo gì đó khiến ta mở to mắt mà! Trâm cài ngọc bội dạ minh châu và vân vân tất cả đều OK, tuy rằng ta chưa hẳn sẽ giật mình như bây giờ, nhưng, nhưng ngài ngàn dặm xa xôi chạy đến vùng hoang vu dã ngoại này tặng ta một mâm thịt, thì đây tính là chuyện gì hả?!

“.....Ăn ngon không?” Đoàn Ngọc bỗng nhiên thò đầu qua, trong mắt lấp lánh vô số ánh sao.

“...Ăn ngon.” Thanh Kiều lúc này đang bị vây trong trạng thái thộn, thuận miệng đáp một câu.

“Là món ngon nhất nàng từng nếm sao?”

“...Là món ngon nhất ta từng nếm.” Khi đau lòng muốn chết, ăn gì cũng không phân biệt được.

“Quả nhiên, chính là hăn!” Đoàn Ngọc lấy quạt vỗ tay giữa đầu cười to, thần thái phấn chấn: “Ta cuối cùng cũng tìm được hăn! Ha ha ha—”

“Hả?”

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn hăn, động kinh? Không giống nha.

“Tiểu Kiều có biết món thịt luộc băm tỏi này là do ai làm không?” Đoàn Ngọc ngừng cười, nhìn cô có thâm ý khác nói.

“Không phải là đầu bếp ở khách điểm này sao?” Thanh Kiều mơ hồ.

“Hừ, cái loại mặt hàng bình thường đó ta sao chịu đưa cho Tiểu Kiều?” Đoàn Ngọc sáp đến nói bên tai cô, gần từng tiếng thần bí nói, “Người làm món này, đương nhiên là người mà nàng ngày nhớ đêm mong đã lâu—nhất đại truyền kỳ danh sư trong giới nấu ăn, Kiều Phong Kiều đại hiệp đó!”

“Vương, Vương, Vương, Vương gia ngài đang nói giỡn sao?” Nửa miếng thịt sót lại bên miệng Thanh Kiều, nghẹn họng nhìn trân trối.

“Bốn vương đã khi nào nói đùa với Tiểu Kiều chưa?” Đoàn Ngọc hơi hơi híp mắt, khóe miệng nhếch lên đường cong ác ma.

“.....Aha ha ha!” Thanh Kiều cười gượng ba cái, trong lòng tức khắc nói thầm, “Không thể nào, sao có thể tìm được Kiều Phong chứ? Tuyệt đối là tên lừa đảo....”

“Tiểu Kiều hình như không tin?”

Đoàn Ngọc đại khái sớm đoán được cô sẽ có phản ứng như thế, quay đầu lại khoát tay với hạ nhân một cái nói: “Dẫn tới đi.”

Vì thế ô y vệ ắt lại lấy âm điệu biến thái trung khí mười phần tận lực kéo dài như trước hướng ra ngoài la lớn:

“Đưa—Kiều—Phong—”

Sau một hồi lộn xộn, một đôi giày vải màu xanh lẳng lẳng xuất hiện trong tầm mắt Tiểu Kiều.

Nhất đại truyền kỳ danh sư trong giới nấu ăn, thay mặt phái thịt luộc già tởi, Kiều Phong Kiều đại hiệp, cuối cùng cũng giá lâm.

“Tây Vực đã trừ Kiều Phong bá kiến Đoàn Vương gia, Cố tiểu thư.”

Kiều Phong vái chào thật sâu, thái độ khiêm cung.

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng hời hợt gật một cái, xem như đã chào.

“Tiểu Kiều, còn không mau tới gặp Kiều đại hiệp? Bốn vương phải phái bốn trăm ô y vệ tinh anh, tra rõ một trăm ba sáu thành trên cả nước, cuối cùng mới tìm được hãn trong một trấn nhỏ ở biên giới Tây Vực, đúng thực là không dễ dàng đâu!”

Thanh Kiều chăm chú nhìn người trước mắt, miệng há hình chữ O.

Mặt, mặt bánh nướng?

Mắt, mắt bóng đèn?

Thân, thân hình như quả cầu thịt.....

Còn, còn có một đôi râu cá trê.....

Vị nhất đại danh trù “Kiều Phong” đại hiệp từ trên trời rơi xuống này, trông thật giống một nhân vật trong phim hoạt hình, vậy mà lại có thể có mức độ tương tự với “Đình lão đầu” (2) vẽ nguệch ngoạc hồi thơ ấu lên tới 99%! Đường như là được khắc từ một khuôn mẫu mà ra —không đơn giản, không đơn giản nha!

“Hắn không phải Kiều Phong.” Không chút suy nghĩ, Thanh Kiều lập tức thốt ra.

“Hử?” Đoàn Ngọc liếc cô một cái, bất động thanh sắc, “Nói như vậy, Tiểu Kiều đã từng gặp Kiều Phong?”

“.....Chưa từng gặp.” Cô có chút ảo não, “Nhưng ta biết hắn tuyệt đối không thể là Kiều Phong, hắn, hắn là kẻ lừa đảo...”

“Nếu chưa từng gặp hắn, Tiểu Kiều sao có thể biết được hắn là kẻ lừa đảo?”

Đoàn Ngọc nâng chung trà lên, chậm rãi thổi nhẹ, bình thản ung dung, khí định thần nhàn.

“.....Hắn....hắn trước ngực không có đầu sói!” Thanh Kiều đau khổ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng tìm ra được một lý do.

Đoàn Ngọc chậm rãi nở nụ cười, đó là một loại tươi cười quý dị cầm chắc thắng lợi quan sát chúng sinh thương xót ông trời—.

“Kiều Phong, cởi quần áo cho Cố tiểu thư xem.”

Vì thế “Kiều Phong” gật đầu, sau vài động tác cởi quần áo nửa người trên.

—trên lồng ngực bóng loáng của hắn, rõ ràng vẽ một cái đầu sói hung thần ác sát mặt mũi hung tợn thật lớn!

Kiều Phong, còn gọi là Tiêu Phong, người Khiết Đan. Bái sư ở Thiếu Lâm gia nhập Cái Bang, khó gặp địch thủ trên giang hồ. Từng đảm nhiệm chức bang chủ Cái Bang – đại bang đệ nhất giang hồ, lấy “Hàng Long Thập Bát Chương” làm trấn bang chi bảo của Cái Bang. Người này trọng cảm tình, quang minh đại nghĩa, trí tuệ rộng lớn, hiệp can nghĩa đảm (hào hiệp), là đại anh hùng đỉnh thiên lập địa hiếm gặp. Mà bi kịch của hãn và tộc nhân là đều có dấu hiệu phân biệt, chính là hình đầu sói màu xanh u ám, há mồm nhe răng, diện mạo hung ác kia.

“Hãn, hãn , hãn, hãn....”

Thanh Kiều bị chấn động đến mức nói một câu cũng không xong—sao có thể? Sao có thể? ! Nơi này sao có thể thật sự có nam tử họ Kiều tên Phong, trước ngực vẽ đầu sói lại am hiểu làm món thịt luộc giã tỏi? Tất cả đều là cô lúc trước thuận miệng bịa chuyện mà, vậy có thể nào là xảy ra chuyện thời không rối loạn? Hay là thiên hạ thực sự có sự trùng hợp ly kỳ như thế này?

“Sao, Tiểu Kiều nhìn tới ngày người?” Đoàn Ngọc đánh mắt sang, tựa tiểu phi tiểu, “Đây cũng không phải người nàng ngày nhớ đêm mong?”

Thanh Kiều lắc đầu, lại gật gật đầu.

Cô có chút ngốc.

Cô nghĩ đến Huỳnh Nhật Hoa (3), nghĩ đến Hồ Quân (4), nghĩ đến vị nam nhi bảy thước nghĩa bạc vân thiên (chỉ 1 người rất có tình có nghĩa) trong truyện kia—“Dương Quá thì tính là gì! Quách Tĩnh mén sang một bên! Ta chỉ thích chủ nghĩa bi tình anh hùng – Kiều Phong!” Thời đại học cô từng tình cảm dâng trào tuyên bố, thề nguyện son sắt với bạn cùng phòng.

Nhưng hôm nay, nhìn “Đỉnh lão đầu” phiên bản thật đang cười he he trước mắt này.....

Vô ngữ vấn thương thiên (hỏi trời chẳng nói nên lời), chỉ có lệ chảy hai hàng.

“Kiều đại hiệp....được.”

Đấu tranh tư tưởng hồi lâu, cô cuối cùng vẫn cúi đầu nhận thua, trong lòng tràn ngập áy náy.

—hu hu Kim Dung ta thực xin lỗi ông, nếu sớm biết ta hỏi gì được nấy, thì lúc trước có đánh chết ta cũng không dám nói Kiều đại hiệp biết làm thịt luộc bằm tôi!

“A, cái đó, làm khó cho Cố tiểu thư nhớ mãi không quên danh hào của ta năm đó, tới đây làm đồ ăn cho người tri kỉ, cũng là một tâm nguyện của Kiều mỗ ta đó.” Kiều Phong xoa xoa bàn tay đầy thịt, há miệng rộng cười ha hả.

Người, tri, kỉ....

Thanh Kiều nhìn đôi ria mép rung lên hạ xuống vô cùng thâm trầm trên mặt hăn, đến ý nghĩ muốn chết cũng có.

“.....A, Tiểu Kiều xem ra không vui vẻ lắm? Chẳng lẽ nàng không thích lễ vật bốn vương tặng cho nàng?”

Đoàn Ngọc bỗng nhiên ngó qua, trong mắt tràn đầy ánh sáng, vô cùng giáo hoạt.

“Đâu có, đâu có, người ta chỉ là hơi giật mình.” Thanh Kiều hữu khí vô lực buồn rầu lẩm bẩm mấy tiếng.

“A? Vì sao lại giật mình?”

“Người ta không nghĩ rằng Kiều đại hiệp lại có thể anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng như thế thôi.....”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thị Hào Ngoạn

Đoàn Ngọc sai Kiều Phong sang một bên chờ, lại sai người đưa lên thêm rất nhiều món ăn tinh mỹ.

“Đều là những món nàng thích ăn, nếm thử đi.”

Đoàn Ngọc gắp cho Thanh Kiều một miếng lươn hầm, vẻ mặt cứng chiều.

“Sao mỗi lần gặp mặt người đều chuẩn bị một bàn ăn lớn?”

Thanh Kiều thấy hơi kỳ quái.

“Không sớm chuẩn bị những món ăn ngon, sao có thể giữ được chân Tiểu Kiều?” Đoàn Ngọc chậm rãi di chuyển khúc lươn xanh nhạt, nhẹ nhàng băng quơ nói, “Nàng bình thường luôn không chịu để ta vào mắt.”

Lời này vừa thốt, nhất thời khiến cho Thanh Kiều có ảo giác đang diễn phim hàn—các nam chính nam thứ anh tuấn đều thích hấp dẫn nữ trư như vậy: “Đi thôi, anh mua đồ ăn ngon cho em.” Sau đó các nữ trư ngốc nghếch quá nửa đều sẽ bị lừa.

OMG, hóa ra cô và các nữ trư không khác nhau mấy, bình thường nhìn qua đều là dáng vẻ của một người ăn không đủ no?

“Kháng nghị!” Thanh Kiều phùng má, “Người ta chẳng qua là biết hưởng thụ!”

“Thích hưởng thụ có gì không được?” Đoàn Ngọc chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm tình, “Nàng thích mỹ thực, ta liền thu thập tất cả những đầu bếp giỏi nhất thiên hạ cho nàng; nàng thích hoa tươi, ta liền trải thảm trăm hoa cho nàng; nếu nàng thích vàng bạc châu báu, ta sẽ đem cả bảo khố Đoàn thị dâng đến trước mặt nàng—tóm lại nàng muốn cái gì, ta sẽ lấy thứ đó cho nàng.”

Nói tới đây, hần chột ngừng lại, lặng lẽ cụp mắt: “....Nếu thứ nàng thích không tồn tại trên đời này, vậy ta có làm cũng phải làm ra nó bằng được!” Nói xong còn nắm tay thật chặt, dường như âm thầm hạ quyết tâm.

OMG, Đoàn Vương gia hôm nay uống nhầm thuốc sao? Hay là đúng lúc đang vượt qua thời kỳ động dục thanh xuân?

Thanh Kiều bị lời thề nguyện son sắt này khiến cho tâm thần bất định, đành phải đỏ mặt nói lắp: “.....Vương, Vương gia không cần đối xử tốt với ta như vậy, là, là Tiểu Kiều không đáng....”

“.....Đương nhiên không phải vì nàng.” Đoàn Ngọc lại nhanh chóng ngẩng mặt lên, cười hì hì lộ ra hàm răng trắng bóng, “Ta chỉ là ăn no rồi việc, đùa nàng chơi~~~”

Bữa cơm này ăn ít nhất nửa canh giờ, mà Kiều Phong cũng đứng trong góc nhìn nửa canh giờ.

“Người cứ như vậy để người ta liên tục đứng sao?” Thanh Kiều nhăn mày, ghé sát vào Đoàn Ngọc nhỏ giọng oán trách: “Cũng không kêu đại hiệp lại đây ăn một miếng.”

“Đối với đầu bếp mà nói, nhìn người khác ăn đồ ăn hẳn làm đã là hài lòng rồi.” Đoàn Ngọc đang ăn đến là vui vẻ, dứt khoát ngay cả đầu cũng không nâng.

Hài lòng cái đầu người á, thẳng nhãi này lại bắt đầu chủ nghĩ cá nhân.

Thanh Kiều lườm hằm một cái, lập tức nâng khuôn mặt tươi cười quynh rũ về phía Kiều Phong: “Kiều đại hiệp hiện đang làm ở đâu?”

Kiều Phong ha ha xoa xoa tay, thần sắc hơi có chút xấu hổ: “Ta đã mười năm không trở về Trung Nguyên, ngoài tay nghề làm món thịt luộc băm tỏi này, thì những tay nghề khác đều thụt lùi. Hiện tại chỉ có thể làm đầu bếp ở gian khách điểm này, cũng đủ sống.”

Ai—da, anh, hùng, sa, sút nha!

Thanh Kiều bình sinh không muốn gặp nhất là mỹ nhân tuổi xế chiều, anh hùng buồn chán bi thảm, trong lòng nhất thời dâng lên vạn trượng hào hùng: “Đừng lo lắng, chờ ta để cho người vài chữ treo lên cửa, không đến ba ngày cam đoan mọi người xếp hàng đến ăn đồ ăn người làm!”

“....Thần kì như vậy sao?”

Kiều Phong đối với cách này hoàn toàn là thái độ hoài nghi.

Đoàn Ngọc lại hơi nhếch khóe miệng, có lẽ nhớ tới cái gì.

“....Người đừng lo lắng, tuyệt đối hữu hiệu.” Thanh Kiều tốt tính, tiếp tục cười ngọt ngào với Kiều Phong, “Ta ở kinh thành a....giới thịt heo kinh thành coi như có chút danh tiếng.Năm đó bởi vì ta phá nồi nâng lên tám chữ, giá thịt cả nước liền tăng gấp 3 lần, sau lại có rất nhiều người bán thịt heo đều gửi thư cảm tạ đến nhà ta, khiến cho nhà của ta mỗi ngày đều đem giấy thay củi mà đốt, a, còn có nhiều người mang đến biển vàng, đều nói ta là Quan Thế Âm của ngành thịt heo....”

Đoàn Ngọc phụng một cái cười ha ha.

“....Tóm lại năng lực giám định và thưởng thức đối với thịt heo của ta không phải mạnh bình thường.” Liếc trắng Đoàn Ngọc một cái, Thanh Kiều mặt không đổi sắc tiếp tục thao thao, “Đến lúc đó người chỉ cần nói cho

mọi người, đây là chữ viết của Cố Thanh Kiều Đoàn Vương phi tương lai là được rồi...”

Đoàn Ngọc lập tức có chút ai oán nhìn cô một cái.

Kiều Phong nghe cô nói khoác ba hoa chích chòe xong, mau chóng chạy đi lấy bút mực giấy nghiên tới, hai tay dâng lên.

Ngưng thần, tĩnh khí.

Ừm, Vương phi tương lai lâm vào trầm tư thật sâu.

Hít sâu, đề bút—

A, Vương phi tương lai có linh cảm, một bài thơ hay sẽ lưu truyền thiên cổ sắp sinh ra!

—chỉ thấy Cố Thanh Kiều tuyệt bút vung lên, đã vung xuống một hàng chữ to trên giấy Tuyên Thành:

“Nếu yêu nàng, hãy đưa nàng đi ăn thịt luộc băm tôi.”

(hô hô hô, có ai thấy câu này quen k =))))))

Từ gian khách điếm đi ra, Thanh Kiều tâm tình rất tốt, ồn ào muốn đi đùa “Tả Thanh”. (tên con ngựa thần câu á)

“Nàng không phải không hiểm lạ gì thần câu Tây Vực sao?” Đoàn Ngọc cười nhìn cô, mặt mày xa xăm.

“Bồi dưỡng cảm tình thôi mà.” Thanh Kiều mau chóng nũng nịu lấy lòng, “Tương lai sau này gả cho người không phải là thường xuyên nhìn thấy nó sao? Bây giờ làm quen mặt trước đã.”

Đoàn Ngọc dường như cực kỳ hưởng thụ lời này, lập tức sai người đưa “Tả Thanh” đến trước mặt, tự mình vỗ về dẫn dò một phen rồi mới giao dây cương cho cô:

“Con ngựa này rất khỏe, nàng không nên khống chế nó, dắt đi dạo chung quanh một chút là được rồi.”

Thanh Kiều cười hì hì gật đầu, kéo ngựa chạy đi nhanh như chớp.

Đoàn Ngọc nhìn bóng dáng giai nhân xa dần, tươi cười bên khóe miệng dần dần dờ xuống, thay bằng khuôn mặt lạnh như hàn băng. Hắn hướng ánh mắt về phía chân trời xa xa, dường như có chút hoảng hốt.

“Hình Tứ.”

Hắn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Tả Thanh” ở trong rừng cây chậm rãi đi, bên mình là một tiểu cô nương đang chậm rì rì đi theo.

Thiếu nữ, rùa! Thần câu rất coi thường cô ngốc này, nhưng dòng sông ngọc kia lại xinh đẹp như vậy, uốn lượn giống như dải lụa bạc trong tay thần nữ, vậy thì đơn giản đi cùng nàng một vòng.

“Tiểu Thanh, mi thích nơi này không?” Cô gái đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy gợn sóng lăn tăn.

Tiểu Thanh? Chẳng lẽ là bảo ta?

Thần câu run rẩy một hồi.

“Mi vì sao tới nơi này chứ?” Cô gái quay đầu đối diện nó, ngữ khí nghiêm túc: “Ngựa không phải là nên rong ruổi trên thảo nguyên bao la sao?”

Thần câu bị cái tên mới của mình ngũ lôi oanh đỉnh còn chưa trở về bình thường, không để ý tới cô.

“A, ta quên, mi là bị người ta coi như cống phẩm mà đưa tới.” Cô gái bỗng nhiên có chút phiền muộn, “...Thì ra mi cũng không phải tự nguyện, giống ta.”

Thần câu thở phì phì, nghĩ thầm ta đi khắp nơi tìm anh hùng cái thế tới hàng phục ta, sao có thể giống nha đầu sơn dã thô bỉ người?

Cô gái vươn tay đến, sửa sang lại cái bờm hoàn mỹ thanh tân phiêu dật của nó, lẩm bẩm nói: “Mi muốn về nhà không?”

Thần câu tiêu sái lắc đầu, nghĩ thầm cô ngốc này lại đang nói năng không bình thường, chủ nhân của ta xuất trần thoát tục như vậy, hoàn mỹ như cái bờm của ta, ta đương nhiên là cam tâm tình nguyện đi theo hẳn.

Cô gái lại phụt một cái cười: “Sao, mi không muốn rời khỏi Đoàn Vương gia? Chẳng lẽ mi thích hẳn?”

Thần câu ngẩng cao đầu, mặt không cười—tiểu nha đầu người lạm phim hả, ta đây gọi là sùng bái và ngưỡng vọng.

“...Có lẽ, chủ nhân nhà người là người tốt.” Ánh mắt cô gái dần dần có chút mơ hồ, “Hẳn phí công như vậy tìm Kiều Phong cho ta....ta....không nên....”

Càng nói, thanh âm càng thấp dần, cuối cùng nhỏ đến hầu như không thể nghe thấy.

Thần câu đang muốn khinh bỉ cô ngốc trước mắt một chút, lại bỗng nhiên cảnh giác vểnh tai—

Có người đến! Nghe tiếng bước chân và kim loại này, dường như là một đám người lạ mang theo vũ khí, vì thế nó lập tức cúi đầu giãy khỏi dây cương.

Cảm thấy nó bất an, thanh âm Thanh Kiều mang theo vài phần kích động: “Tiểu Thanh, làm sao vậy?”

“Cố tiểu thư cẩn thận!”

Bỗng nhiên một đám ô y vệ từ trên trời rơi xuống, vây quanh cô kín không kẽ hở, quay lưng lại, mũi đao hướng ra ngoài.

“Tiểu thư chớ sợ, là thích khách Mạn Đà giáo.” Một người trong đám xoay đầu lại nhìn cô, thì ra là Kiều Phong đã gặp một lần ở Hội đèn lồng (không nhớ thỉnh xem lại chương năm), “Chúng tôi phụng mệnh Vương gia bảo vệ tiểu thư an toàn.”

Ai u, cao thủ giá lâm nha.

Thanh Kiều khắc sâu trong trí nhớ “Vô ảnh phiêu di công” (công phu di chuyển k nhìn thấy người á) và “Hòe hoa điểm đấng thủ” (cái này đại khái là hoa hòe phá ghế -.-) của đại hiệp này lần trước, nhất thời yên tâm.

A, từ từ, Mạn Đầu giáo? (mạn đầu là bánh bao) Ta trêu chọc cái giáo quái dị đấy lúc nào chứ?!

Rất nhanh, ô y vệ và một đám người áo trắng bịt mặt quần lấy nhau. Nhân số hai bên đều xấp xỉ nhau, nhưng ô y vệ bởi vì có Kiều đại hiệp bư hãn (dũng mãnh), dần dần chiếm thượng phong.

Thanh Kiều bị vây dưới một gốc cây đại thụ, không chạy trốn được, mà hình như cũng không cần trốn, cô cứ như vậy nắm dây cương “Tả Thanh”, ngơ ngác đứng dưới tàng cây nhìn.

Đen thêm trắng, trắng thêm đen, bây giờ trước mắt toàn là hai cái màu này. Bay qua bay lại có chút đơn điệu.

Cô vô cùng buồn chán nghĩ.

Trách không được gọi là Man Đầu giáo, thì ra là giáo chúng ai cũng mặc áo khoác màu trắng, rất giống một đám bánh bao mới được hấp.

Nhưng áo bào trắng không phải rất dễ bẩn sao? Cả ngày đánh đánh giết giết như vậy thì sẽ phải đổi bao nhiêu bộ quần áo chứ! Xem ra giáo chủ bọn họ nhất định là một tên BT thích học đòi văn vẻ không biết nhân gian khó khăn.

Vẫn là Đoàn Ngọc thông minh, người xem hộ vệ ô y vệ của người ta đi, đều mặc y phục đen đó —đổ máu? Mặc kệ là được; dính tro bụi? Phúi là được; ban đêm giết người phóng hỏa, còn có thể thần không biết quỷ không hay, vừa tiết kiệm tiền lại bảo vệ môi trường, người nói có phải là lựa chọn tốt nhất hay không?

Đang hồn bay trên mây miên man suy nghĩ, bỗng nhiên có người vỗ vỗ bả vai cô.

Thanh Kiều vừa quay đầu lại, đối diện một khuôn mặt tuấn mỹ nham hiểm.

“Tiểu muội muội, nàng ở trong này làm gì?” Chủ nhân khuôn mặt kia hỏi cô, mang theo nụ cười ngỗ ngược, dường như có chút vô lại.

“...Xem đánh nhau.” Cô nhìn cặp mắt hoa đào của hắn kia giống như đã từng quen biết, có chút thất thần trong nháy mắt.

“A, thì ra là đánh nhau.” Lưu manh nam gật gật đầu, bưng bình đại ngộ.

Vì thế hai người không nói, lặng im xem cuộc chiến.

“Đúng rồi, bọn họ vì sao phải đánh nhau?” Lưu manh nam đột nhiên mở miệng hỏi, hào hứng tràn trề.

“Vì ta.” Thanh Kiều thốt ra, lập tức lại ảo não mình mau miệng.

“Vì nàng sao?” Người nọ cũng không buông tha, tựa hồ muốn hỏi rõ ngọn nguồn.

“Việc này sao....”

Thở dài, suy nghĩ vừa chuyên.

“—bởi vì ta xinh đẹp như hoa người gặp người thích xe gặp xe chở, lão đại của bọn họ nhất kiến chung tình với ta, muốn đoạt lấy ta làm thiếp.” Tay trái Thanh Kiều chia chia đám Bạch y nhân.

“—Tiếc rằng tiểu nữ tử đã có hôn ước trong người, vị hôn phu cũng là người rất có thân phận, vì thế liền phái người đánh nhau với bọn họ.” Tay phải Thanh Kiều chia chia đám Hắc y nhân bên kia.

Vừa nói vừa hăng hái kích động, rất có phong thái của một dự báo thời tiết viên chỉ xuống đất nước trước vệ tinh vân đồ.

“A, thì ra là thế.” Vẻ mặt lưu manh cười cười, chỉ là cơ mặt hơi cứng ngắc.

Vì thế tiếp tục yên lặng xem cuộc chiến.

“Xin hỏi phương danh tiểu mỹ nhân?”

“Ta? Chỉ là tiện danh không đáng nhắc đến, tiểu nữ tử tên Đinh Đinh.”

“Ai da thực khéo! Ta tên là Đàng Đàng, hai ta chẳng phải trời sinh một đôi?”

“.....” Vị đại ca này vô sỉ đến mức lời bắt chuyện đó người cũng có thể thốt ra sao, bội phục bội phục.

“Sao, Đinh Đinh muội không thích tên Đàng Đàng ca?”

“...Không phải, tên đại ca cực kỳ tốt, thông tục dễ hiểu vang vang dễ đọc còn lộ ra vài phần đáng yêu dí dỏm, quả thật là cái tên số lượng không nhiều cùng tên của tiểu muội tương đương với tác phẩm xuất sắc nha!”

“.....Đinh Đinh muội nàng thật đáng yêu.”

“Đâu có đâu có, còn xa mới so được với Đàng Đàng ca.”

Haiz, loại đối thoại này thật mệt, trước thở một hơi, lau mồ hôi.

“Nhưng Đinh Đinh muội nàng gạt ta không đúng rồi.” Lưu manh nam kia bỗng nhiên nắm chặt tay cô, lấy một loại thanh âm đau thấu xương nói: “Muội muội tốt, nàng rõ ràng đoạt thánh vật trong giáo ca ca, sao có thể không biết trả lại chứ?”

Cổ tay liền đau nhức, tựa như có trăm ngàn con kiến cắn, Thanh Kiều còn chưa kịp kêu cứu, đã cảm thấy bóng tối kéo tới.

—Đàng Đàng ca, ngài luyện cửu âm bạch cốt trảo sao?

Trước khi lâm vào hôn mê cô thật sự rất muốn hỏi một câu.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thịt Té Xiu

Đợi cho Cố Thanh Kiều mở to mắt, trước mắt hết thấy vẫn như lúc ban đầu.

Bánh bao và than đá ra sức hõn chiến, thỉnh thoảng bay ra chút nước cà chua tiên diễm (máu đấy ạ) và bộ phận cơ thể.

Đang Đang thì sao, vẫn đang thành thành thật thật ngồi bên cạnh cô, mở to một đôi mắt tươi đẹp như hoa đào.

“.....Ta hôn mê bao lâu?” Cô choáng váng hỏi mỹ nam tử bên cạnh.

“Chuyện này sao....Ca ca ta ước chừng khi đếm tới một trăm linh một, muội muội nàng liền mở mắt.”

Đang Đang ca cười tùm tùm nhìn cô, tựa như cái gì cũng chưa xảy ra —tựa như hẳn chưa từng uy hiếp cô, cũng chưa từng ấn vào mạch môn của cô, lại càng chưa từng muốn trong nháy mắt kết liễu tính mạng cô.

Thanh Kiều hạ mi, sờ sờ cổ tay mình, vẫn còn đỏ ửng, đau đến mức cô hít một hơi khí lạnh.

“Muội muội, nàng đang suy nghĩ gì?” Đang Đang ca bỗng nhiên cúi đầu xuống, ngữ khí vô cùng thân thiết, “Có phải đang lo lắng dấu vết trên tay này không? Nàng đừng lo lắng, Đang Đang ca vừa ra tay, đã biết có sao hay không—chỗ này tuyệt đối không lưu lại sẹo, chẳng qua là phải ủy khuất muội muội bị bầm nửa tháng.” Cuối cùng còn cười hì hì thêm một câu: “Sao, ca ca ta không phải hết sức thương hương tiếc ngọc chứ?”

“.....Ca ca người phi phàm như thế, tương lai chỉ sợ là sẽ vạn thọ (thụ) vô cương.” Thanh Kiều thản nhiên đáp. (vạn thọ vô cương: sống lâu muôn tuổi, vạn thụ vô cương: thì chắc là phải thụ (chịu đựng) mãi mãi? M cũng k hiểu ý gia lắm.)

Đang Đang ca ngân ra, nhất thời cười đến dương dương đắc ý.

Thanh Kiều đối diện nụ cười tùy ý tươi đẹp trước mắt, trong lòng có vài phần ai oán.

—cái gì, mới ngắt được một trăm linh một? Vậy chẳng phải là mới được bốn mốt giây? (chịu k biết b ý tính kiểu j)

Thật là, vì sao người ta ngắt một cái là nửa ngày mười ngày, Cổ Thanh Kiều ta thế mà ngắt một cái mới được bốn mốt giây?!

Đang Đang ca, thật không biết là người xuống tay nhẹ hay là ta thể chất quá tốt, người cũng đã quyết tâm xuống tay, vì sao không cho ta ngắt lâu một chút, ngắt triệt để một chút chứ? Người cũng biết, trong bách khoa toàn thư xuyên qua sau khi nữ trư hai mắt tối sầm, tỉnh lại đều có một phen tình huống kinh tâm động phách ra sao chứ? Hôm trước các nàng té xỉu, khối băng GG (ca ca) bên cạnh chịu kích thích lớn nhận định trúng tình yêu định mệnh; hôm sau các nàng té xỉu, không phải là bị quyến quyến vương tử thì là bị xoa xoa giáo chủ đoạt mất; tuy rằng thỉnh thoảng các nàng cũng có thể bị đặt trong hiểm cảnh cực kỳ xa lạ, nhưng dựa theo lệ thường, người lãnh đạo tối cao của hiểm cảnh (ghi chú, 99.9999% là soái ca tuyệt mỹ tà vọng tàn bạo trên mình mang theo tuyệt kỹ bất phàm) nhất định sẽ điên cuồng yêu nàng! Sau đó liền dây dưa—xa cách—lại dây dưa—lại xa cách ~~~tóm lại là lăn qua lộn lại như nướng khoai lang.

A, té xỉu, mỗi khi cần thể hiện nữ trư xinh đẹp nhu nhược sẽ dùng chiêu này!

A, té xiu, mỗi khi nhân vật phản diện soái ca tà vọng tàn bạo gặt hái cũng phải dùng đến chiêu này! (gặt hái ở đây ý là XXOO á :P)

A, té xiu, mỗi khi mấy tác giả không khai triển nổi tình tiết nữa cần chuyển tình huống đều phải sử dụng đến chiêu này!

Nhưng bây giờ....

Tóm lại một câu, quy luật xuyên qua với cô ở đây đều bị lẫn lộn cả.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên có một vật bất minh bay đến chỗ bọn họ.

“Có ám khí!” Thanh Kiều đang muốn triển khai tiếng hét chói tai tê tâm liệt phế, đã thấy tay áo Đang Đang ca ngăn lại, cái vật thể kia rõ ràng đã bị pía bay. (pia: đá)

“Bộp!” Vật thể bất minh rơi thật mạnh trên mặt đất, giãy dụa vài cái, rốt cục bất động.

Trên mặt đất lan ra thật nhiều nước cà chua....

Tập trung nhìn lại, thì ra ám khí kia là một người, còn là một người của Man Đầu giáo!

“Hắn, hắn, hắn không phải là người của giáo các người sao?” Thanh Kiều run rẩy chỉ người chết, thanh âm run rẩy.

“Thì sao?” Đang Đang ca chống cằm, hơi ngẩng đầu.

“Người, người, người không cứu hắn?” Thanh Kiều trừng lớn mắt, miệng có thể nhét ước chừng một quả trứng đà điểu.

“Vì sao phải cứu? Dù sao cũng là người sắp chết, cứu hắn cũng chỉ làm ô uế tay ta.” Đang Đang ca thản nhiên cười, quyến rũ như hoa xuân.

Đúng, đúng là lời thoại kinh điển nha....Lời thoại này vừa ra, yêu nghiệt chắc chắn giá lâm.

Vì thế Thanh Kiều thực không cốt khí ôm lấy đầu gối co thành một đống, tính giả câm điếc trước khi cứu binh đến.

Đang Đang ca, ta rất ngoan, ta cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết.

Cứ như vậy ngồi ngơ ngác nửa ngày, chỉ thấy nhân số than đá càng ngày càng ít, thì thể bánh bao mọc lên như nấm, khắp núi đều là vũ khí và mùi máu tươi.

Thanh Kiều bịt chặt miệng mình, cô không dám kêu, cô không dám trốn, thậm chí không dám nhắm mắt lại—cô sợ Đang Đang ca nhất thời hứng khởi mà xử cô.

Vị Đang Đang ca kia sao, vẫn ngồi bên cạnh cô chuyên tâm thưởng thức đánh nhau, giống như đang xem diễn, khóe môi nhếch lên ý cười thoải mái.

Thật ghê tởm, thật khủng khiếp....

Ngay khi Thanh Kiều váng đầu hoa mắt gần như không kiên trì nổi nữa, đột nhiên sắc mặt Đang Đang ca cứng lại: “Đình Đình muội, người tình của nàng thật đúng là không đơn giản, lại có thể phá được huyền thuật của ta tìm đến đây.”

Thanh Kiều nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy Đoàn Ngọc đang cười một con hắc mã chạy như bay tới chỗ bọn họ. Dưới ánh mặt trời tay áo hần tung bay, dáng người mạnh mẽ uyển chuyển như một con ngựa, chỉ thấy hần chăm chú nhìn về phía Thanh Kiều, xa xa giơ lên một cây cung màu vàng....

Tiểu Đoàn Đoàn! Dừng tay!

Thanh Kiều hoảng sợ tóc gáy dựng đứng—xa như vậy đã khai bắn? Người cho người là ai chứ?

Nhưng không chờ cô kịp nghĩ nhiều, mũi tên vàng cũng đã thoát cung mà phi thẳng đến chỗ bọn họ, chỉ nghe “Đang” một tiếng, mũi tên vàng chắc chắn ghim lên thân cây trên đỉnh đầu Thanh Kiều.

“A!”

Thanh Kiều hét to một tiếng, lấy tay che đầu gục trên mặt đất.

Thượng đế thực hiện nguyện vọng của cô, cô lần này cuối cùng cũng hoàn toàn té xỉu.

Chờ Đoàn Ngọc dẫn đầu đám binh sĩ đuổi tới, dưới tàng cây chỉ còn lại mỗi Thanh Kiều đang trong trạng thái hôn mê.

Nàng có lẽ bị dọa sợ, sắc mặt tái nhợt hàm răng cắn chặt, toàn thân đều cuộn tròn thành một đám, bộ dạng cực kỳ đáng thương.

“.....Bẩm Vương gia, yêu thuật của ma giáo này thật sự lợi hại, khi thuộc hạ đánh nhau, rõ ràng có để ý thấy tiểu thư vẫn một mình yên ổn ở đây, lại không nghĩ rằng thì ra là bị người làm thủ thuật che mắt.” Kiều Phong tiến lên từng bước, thần sắc ngưng trọng, “Thuộc hạ hộ giá không chu toàn, thỉnh Vương gia giáng tội!”

“.....Huyền thuật của Mạn Đà giáo từ trước đến nay lợi hại, trách không được người.” Đoàn Ngọc cúi đầu đánh giá Thanh Kiều một hồi lâu, cuối cùng vươn tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng thả lên mình “Tả Thanh”, “—— người dắt ngựa trở về đi, tìm người hầu hạ tiểu thư thay quần áo, nghỉ ngơi cho tốt một chút.”

Kiều Phong lĩnh mệnh, dắt ngựa chỉ huy chúng ô y vệ lui xuống.

Đoàn Ngọc dưới tàng cây lẳng lặng đứng trong chốc lát.

“Tốt lắm.” hăn bỗng nhiên gọi một tiếng, “Xuất hiện đi.”

Chỉ nghe loạt xoạt vài tiếng, trong tán cây hiện ra một lục y nam tử, nhún người nhảy xuống mặt đất, nhẹ như phi yến.

“Người nghe được cái gì?” Đoàn Ngọc nghiêng đầu về phía hăn, ánh mắt sắc bén.

“Bẩm Vương gia, là Lục Tư Không đến đây, hăn muốn tính mạng Cố tiểu thư, nhưng không biết vì sao không hạ thủ.” Lục y nam kính cẩn nói.

“A? Hăn có nói Mạn Đà giáo vì sao phải đuổi giết Cố tiểu thư không?”

“Hăn chỉ nói Cố tiểu thư cầm thánh vật trong giáo.”

“Hừm~~~” Đoàn Ngọc hừ một tiếng, trong ánh mắt thêm vài phần khinh miệt, “Thì ra là cứu chuyển thanh âm linh kia sao?”

Hạ mắt, lại nghĩ tới một vấn đề.

“Đúng rồi, hôm nay người có nhìn thấy phản ứng của Cố tiểu thư trước mặt Hình tứ không?”

“Dạ, thuộc hạ ở trên xà nhìn nhất thanh nhị sở (rõ ràng).”

“Người cảm thấy thế nào? Cố tiểu thư có thể nhận biết bộ dáng của tộc nhân Biên Mục không?”

“Bẩm Vương gia, theo ngu kiến (cách nói tự hạ thấp mình) của thuộc hạ, Cố tiểu thư dường như không biết người Biên Mục, hăn là cũng không

biết truyền thuyết kia.”

“Hử? Dựa vào đâu?”

“Bởi vì Cổ tiểu thư không để ý màu mắt sói, cũng không đi quan sát số nanh sói—dù sao đầu sói trước ngực Hình Tứ là mắt xanh và bốn răng, mà Biên Mục vương thực sự, đầu sói trước ngực là mắt đỏ và sáu răng.”

Lục y nhân trần thuật xong, trong lòng bàn tay đã mờ hôi lạnh chảy ròn ròn.

Vì thế Đoàn Ngọc hơi hơi híp mắt, không thèm nhắc lại.

Dưới ánh mặt trời, bóng dáng hắt đạm mạc phiêu dật, nhẹ nhàng tròng lên bóng cây loang lỗ trên mặt đất, tựa như một đám mây bay mềm mại.

Một đám mây bay không có trái tim.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thịt Phát Đạt

Hôm nay thời tiết thật nắng ráo, khắp nơi thật điên cuồng~~

Đông Hi vừa hát khê, vừa trông lồng hấp trên bếp, trong phòng nhỏ sương trắng lượn lờ.

Kể từ lúc tiểu thư cầu nguyện ở Thượng Thanh tự trở về, trong mấy ngày liền vẫn mệt mỏi không vực dậy nổi tinh thần, ngay cả món thịt kho tàu ưa thích cũng không đụng. Lão gia nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng tái nhợt của tiểu thư rất đau lòng, ra lệnh một tiếng, mệnh các đầu bếp cần phải nấu ra món ngon có thể khiến cho tiểu thư sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào), vì thế các đầu bếp đều sử dụng tất cả bản lãnh của mình, dùng đến các loại nguyên liệu quý báu: đông trùng hạ thảo, tổ yến, vi cá, tay gấu, sừng hươu. ...Cuối cùng còn mang tới tráng dương giới một ngôi sao sáng — thuốc thập toàn đại bổ.

Liên tiếp mấy ngày tiểu thư ăn cái món thống khổ đó, cuối cùng bất đắc dĩ kéo cô sang một bên, nước mắt lưng tròng nói kỳ thực là quý thủy đến (đến kỳ), muốn ăn đồ ngọt thôi.

“Đơn giản như vậy, sao tiểu thư không bảo đầu bếp làm?” Đông Hi giật mình.

“Thứ ta muốn ăn, bọn họ lại không làm được.” Tiểu thư mỉm cười, ngữ khí phiền muộn, “Ở đây không có nguyên liệu.”

“A, tiểu thư muốn ăn gì thì nói với lão gia, để người vào cung thỉnh cầu không phải là được rồi sao? Dù sao cũng là thân gia mà!” Đông Hi bĩu

môi, vẻ mặt lơ đãng.

“Chớ nói hoàng cung, thứ ta muốn ăn chỉ sợ tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra.” Tiểu thư lắc đầu cười khố.

“Thứ gì mà quý hiếm như vậy?” Đông Hỉ nhất thời tràn ngập tò mò với món ăn mà ngay cả hoàng đế cũng không có.

“.....Hì hì, hương vị rất nồng đậm, có chút đắng, lại có chút ngọt, vào miệng lập tức tan, dư vị không dứt....” Trong ánh mắt tiểu thư dần dần có ánh sáng dịu dàng, trong thanh âm tràn đầy hoài niệm, “Cảm giác như tở lụa ấy....các người sẽ không hiểu.”

Xí, cái gì gọi là “Các người sẽ không hiểu” chứ?

Tiểu thư cũng quá khinh người rồi, Đông Hỉ nàng tốt xấu gì cũng là nhất đẳng đại nha đầu trong thượng thư phủ thất khiếu linh lung (chỉ khuôn mặt linh động, hoạt bát), tuy rằng làm không được cái món gọi là “Chocolate” kia, nhưng hầu hạ cô nương đến kì nguyệt sự thì cô có thể kém sao? Không phải là chảy máu đau bụng sao, hừ, uống chút đường đỏ hòa với táo tàu là được. Tiểu thư đó cái gì cũng tốt, chỉ là thích giả bộ, xem bí chế quê cha đất tổ độc nhất vô nhị nguyên là bánh táo tàu đường đỏ của Đông Hỉ ta, còn không vui vẻ lại sao?

Lồng hấp bằng trúc xanh biếc, tỏa ra hơi trắng mê người, cô hít sâu một hơi, say mê vô cùng.

Ừm, thật là thơm quá đi.

Làm bánh xong, đựng vào hộp gỗ mun, bên ngoài lại bọc thêm cái khăn vải bông giữ ấm, Đông Hỉ vui rạo rức đi đến phòng khách—tiểu thư nói, thép tốt phải xem lưỡi dao, tuy rằng Đông Hỉ cô ngay cả thép là cái gì cũng không biết, nhưng điều đó cũng không gây trở ngại đến việc cô xem xét thời thế tiến thêm một bước tu luyện lấy lòng chủ tử.

Ta tương lai, khẳng định cũng là nhất đẳng đại nha đầu ở Đoàn Vương phủ.....người tâm phúc bên cạnh Đoàn Vương gia Đoàn Vương phi.

Cô vừa nghĩ vừa cười, đến khi cô đi đến hành lang phòng khách, nụ cười lập tức đông cứng trên mặt.

Có người quay đầu hỏi cô, dưới ánh sáng hình dáng hần càng thêm tinh tế như bức tranh thủy mặc. Tóc đen nhánh như mực, y bào mới trắng như tuyết, rõ ràng là màu sắc đối lập nhau, nhưng bởi khuôn mặt khuynh thành kia mà lại có vẻ hết sức hài hòa, một loại yên tĩnh hài hòa đến quỷ dị.

“Nô tỳ bái kiến Vương gia.” Đông Hỉ mau chóng hành lễ, hai tay đem hộp thức ăn dâng lên: “Tiểu thư nhà ta đã nhiều ngày thân thể không khỏe, nô tỳ mới vừa làm chút điểm tâm cho tiểu thư, đang muốn mang đến phòng khách.”

“Nói vậy, tiểu thư ở phòng khách?” Đoàn Ngọc âm đạm cười, tỏa sáng bốn phía, “Ta nói sao lại không tìm thấy trong phòng, thì ra là tránh ở bên kia phơi nắng, thôi được, người đưa ta đi xem.”

Đông Hỉ bị quyền thế bắt buộc (đây là giả), bị sắc đẹp mê hoặc (đây là thật), cam tâm tình nguyện đưa Đoàn Ngọc đến phòng khách.

Đây là quyết định khiến cô ân hận cả đời.

Chính ngộ, cửa phòng khách.

Nếu trời xanh có tai, giờ phút này nhất định nghe thấy lời cầu nguyện của Đông Hỉ.

Ta không nên dẫn hần đến không nên dẫn hần đến....Đông Hỉ cứng đờ ở cửa phòng khách, lộ ra khuôn mặt tròn trắng bệch.

Đoàn Ngọc lẳng lẳng nhìn cô gái trong sảnh, ánh mắt lạnh nhạt, mặt không chút thay đổi.

Nữ nhân mà, mỗi tháng luôn luôn có vài ngày như vậy.

Ăn không ngon ngủ không ngon, tính tình cũng cáu kỉnh, bởi vậy đối với các nữ nhân mà nói, mấy ngày đó mình chính là công chúa hoàng hậu, ai cũng không thể đắc tội các nàng.

Cố Thanh Kiều chính là ví dụ vô cùng tốt, hôm nay cô oán giận nói bụng không thoải mái, tâm tình không tốt, Cố lão gia tử liền sai toàn bộ người hầu trong phủ nghe cô sai khiến. “Tiểu thư nói cái gì thì làm cái đó, nếu làm tiểu thư mất hứng, liền đuổi tất cả các người!” Cố lão gia tử hiếm thấy sắc mặt nghiêm nghị một lần.

Vì thế cô được lệnh đặc xá, chọn những người quen biết ngày thường đến phòng khách xướng tuồng. Kỳ thật vở diễn này là cô chuẩn bị cho Cố thượng thư, cô tính trước khi mình rời khỏi phủ thượng thư, biểu diễn cho cha già xem làm kỉ niệm. Vì thế cô đã bí mật huấn luyện bọn người hầu rất lâu rất lâu, hôm nay xem như nghiệm thu thành quả trước.

Lên sàn đầu tiên là bọn nha hoàn trong thượng thư phủ, chỉ thấy Xuân Hương, Hạ Diễm, Thu Mai đại tam mỹ nữ đeo thắt lưng tơ đỏ thắm, bước chân khoan thai thiêm lượng đặng trường (1), vừa xoay vừa hát cảnh xuân đầy mặt.

“Ngày giải phóng là ngày trong sáng.

Nhân dân vùng giải phóng rất vui vẻ.

Công ơn của Cố thượng thư kể không hết.

Nha hô hải hải, một cái nha hải,.

Nha hô hải hô hải, nha hô hải hải hải,.

Nha hô hải hải một cái nha hải!”

(đoạn này là hô hây gì gì đấy trong hí kịch, m chịu @@)

Tiếng hát oanh oanh yển yển.

Tiếp theo là đầu bếp phòng bếp đại diện lên sàn, chỉ thấy nhục hanh A Đạt hít một hơi thật sâu đầy lồng ngực, vận khí đan điền hét lớn: “Lãng bôn —“ (sóng dâng)

Lập tức có hai gã sai vặt trái phải sau hẳn đi ra, cầm trong tay một cái quạt hương bồ to vừa quạt vừa tạo tiếng vang: “Bôn bôn bôn bôn bôn bôn ~~~~~”

A Đạt tựa như cực kỳ say mê, nâng cao một nấc tiếp tục hô: “Lãng lưu —“ (sóng trào)

Hai gã sai vặt đầu như giã tỏi, mau chóng quạt nhanh quạt hương bồ: “Lưu lưu lưu lưu lưu~~~~~”

A Đạt vung mái tóc bay bay, tiếp tục thâm tình ngâm xướng:

“Biển vẫn dạt dào

Làm sao quên tháng năm

Xưa đẹp biết bao

Và nơi đó bao người

Đời liệt oanh

Bước chân trên vinh nhục thăng trầm.....”

(Thượng Hải than – Diệp Lệ Nghi) (còn gọi là Bến Thượng Hải, đây là 1 bài hát của Quảng Đông) (2) (hô hô hô, cái bài này.... =)))) m buồn cười quá đi mất, m nghe hát đoạn lằng bôn lằng lư...mà tưởng tượng ra đoạn mấy bạn trên đang hát =))) đau cả bụng, các bạn có thể giành ra mấy giây nghe đoạn đầu sẽ biết =))) m dẫn link ở dưới =))))

Tiếng Quảng Đông của A Đạt đương nhiên là không giống, hơn nữa còn hát lạc hết cả nhịp, Thanh Kiều nằm sấp trên tháp trúc nghe cười lăn cười bò, tiếng cười khanh khách như chuông bạc.

“Ha ha ha, A Đạt người thật mạnh mẽ....” Ngón tay cô chỉ người hát trong sảnh, cười đến sắp hết hơi, “Cô nãi nãi cuối cùng cũng không bạc đãi người....”

Có lẽ là lười, nên cô không búi tóc, chỉ đem một đầu tóc đen xoa tung sau đầu, trên người còn khoác một cái áo khoác bông hình hoa, lời nói và cử chỉ thô lỗ tiếng cười suồng sã, nhìn thế nào cũng giống thôn phụ, hoàn toàn không có nửa điểm bộ dáng của tiểu thư khuê các.

Đông Hỉ chỉ cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, khí huyết đảo ngược đầu vầng mắt hoa, thiếu chút nữa không thở được.

A Như Lai a Quan Thế Âm a, vì sao ngài lại để cho Đoạn Vương gia nhìn thấy một màn như vậy? Tuy rằng tiểu thư bình thường đều như vậy, nhưng ra ngoài giả bộ cũng được gọi là yếu ớt nhu nhược cần thận, lần này ta chưa đi thông báo đã đưa Đoạn Vương gia đến, không phải là đúng lúc hủy đi hình tượng của tiểu thư sao! Ôi, vì sao là ta? Vì sao lại là ta? ! Công phu lấy lòng chủ tử được tỉ mỉ tu luyện của ta, hào quang chói lọi của nhất đẳng đại nha hoàn tương lai trong Vương phủ của ta....

Đông Hỉ vừa thương tiếc đau buồn cho tương lai của mình, vừa lên gân sắc mặt Đoạn Vương gia.

Ánh mắt Vương gia thâm thúy, mím chặt môi mỏng, tựa như đang suy nghĩ điều gì, lại tựa như chẳng nghĩ gì cả.

Trong đầu Đông Hỉ lập tức ngàn xoay trăm chuyển N hiệp, tưởng tượng vô hạn khả năng sau khi mình bị đuổi ra khỏi nhà.

Giữa sóng ngầm mãnh liệt, Vương gia lại quay đầu liếc nhìn cô một cái, tựa tiểu phi tiểu, “.....Thân thể không khỏe, hửm?” (liếc Đông Hỉ nha)

Lời còn chưa dứt, đã bước nhanh vào trong sảnh.

Người trong sảnh thay đổi, nhóm đồng tư (hạ nhân là bọn trẻ con á) bắt đầu nhẹ nhàng hát “Tịch dương hồng”:

“Đẹp nhất là tịch dương hồng, ấm áp lại êm đềm, tịch dương là hoa nở muôn, tịch dương là rượu lâu năm....”

Thanh Kiều thu lại nụ cười suồng sã, trên mặt tràn đầy mây khói sương mù dịu dàng.

Cố lão cha, tuy rằng ta không phải là nữ nhi thân sinh của cha, nhưng cha trước sau vẫn là người đối xử với ta tốt nhất ở thời không này. Lúc trước nếu không phải có cha che chở dung túng, ta sao có thể có năm năm được sống những ngày yên ổn tiêu dao này?

Trong lòng cô có chút cảm khái, tùy ý quay đầu liếc ra xa một cái.

—Đông Hỉ đang toàn thân cứng ngắc huyết sắc mất hết tròng mắt nhìn cô.

A, sao vẻ mặt người như muốn đi đại tiện thế, hay là người cũng đến quỳ thủy?

Cô có chút nghi hoặc, lập tức đem ánh mắt chuyển ra trước mười thước.

Có câu quen thuộc là hình bóng đứng dưới giàn hoa, đang xa xa ngóng nhìn nàng.

Hắn dường như đang cười, nhưng nụ cười kia lại rõ ràng có vài phần lạnh, hắn dường như nhíu mày, nhưng trong mắt lại có ánh sáng không che dấu được, hắn quả thật rất đẹp, đẹp như thiên nhân, như hy vọng trong tuyệt vọng.

Phần phật, trong lòng có con bướm vỗ đôi cánh nhỏ.

Nhất thời, trong thiên địa dường như chỉ có hắn, chỉ còn hắn....

—Đệch, tác giả! Ta đã nói chỉ cần có hắn là đủ rồi, con bà nó vì sao Cổ Thanh Kiều ta còn ngốc ở đây chứ?!

Đông Hỉ xem xét vẻ mặt ghen họng nhìn trần trối của tiểu thư, nhất thời có ý nghĩ Thiên Lôì a Điện mẫu a xin ngài thương xót đánh chết ta đi.

Đoàn Ngọc híp nửa mắt, hai tay vắt sau lưng, cứ như vậy lẳng lẳng đứng, cái gì cũng không nói.

Hắn đang đợi.

Đợi một phản ứng trong dự kiến.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn hoảng thần kia, chỉ nghe thấy “Bộp” một tiếng, có một vật thể bất minh đánh lên mặt hắn.

—đánh lên khuôn mặt tuần tú của Đoàn Ngọc Đoạn Vương gia Ngọc thụ lâm phong diễm quan tứ châu của chúng ta, một hành động khiến nhân thần cộng phẫn, thiên địa bất dung.

Bộp!

Vật thể bất minh dừng lại trên mặt Vương gia một giây, tiếp theo lấy động tác chậm chạp tuyệt đẹp trượt xuống.

Thế giới một mảnh an bình, hoàn toàn an bình, bởi vì tất cả mọi người bị dọa ngây người.

Đoàn Ngọc cố nén tức giận, xanh mặt nhìn về phía ám khí to lớn trên mặt đất kia—

Một chiếc giày thêu.

“Người tới làm gì? Cút! Cút ra đi—“ Thanh Kiều từ tháp trúc đứng lên, mặt đầy vẻ giận dữ trừng Đoàn Ngọc, lộ ra bộ dáng có huyết hải thâm cừu không đội trời chung với hăn.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh—sao, đầu năm nay đánh người so với bị đánh trái lại là hữu lễ?

“...Bản vương đặc biệt đến thăm nàng.” Đoàn Ngọc đã tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên: “...Chẳng lẽ nàng nghênh đón bản vương như vậy sao?”

“Hừ! Ai cần người giả hảo tâm?!” Thanh Kiều xách lên một cái giày khác muốn ném hăn, thanh âm phẫn uất bi thương, “Người không phải muốn ta chết sao? Không phải người ở trên núi lấy tên bản ta sao? Không phải người chỉ nhắm vào đầu ta sao?”

Mọi người kinh hãi, tiệp đà đều quăng ánh mắt phức tạp về phía Vương gia—a, không ngờ còn có ẩn tình khác?

“Nàng hiểu lầm....” Đoàn Ngọc sửng sốt, có lẽ không nghĩ là tiểu nha đầu này thì ra còn nhớ chuyện ở Thượng Thanh tự, “Ta khi đó không phải là cố ý....”

“Không phải là cố ý? Cái gì gọi là không phải là cố ý?” Thanh Kiều càng nói càng giận, khóe mắt nhanh chóng chảy xuống giọt lệ lớn, khiến người thấy đau lòng, “Người đã nói phải bảo vệ ta, người đã nói có người ở đó ta cái gì cũng không cần lo lắng.....Nhưng khi ta bị nam tử xa lạ kia bắt giữ, người ở đâu? Khi ta bị hãm buộc xem người tàn sát lẫn nhau, người ở đâu? Ta thật vất vả đợi người đến cứu ta, lại thấy người cầm cung tên muốn bắn ta....Tối khi ta tỉnh lại đã nằm trong thượng thư phủ, khi ác mộng hằng đêm không thể ngủ yên, người lại ở đâu?!”

Nói đến đây, cô đã khóc không thành tiếng, như con nai con bị thương co thành một đám, thương tâm muốn chết liếm miệng vết thương:

“.....Ta chờ người lâu như vậy, người vì sao không đến thăm ta? Người vì sao cũng không đến giải thích? Người không biết mấy ngày nay ta rất sợ hãi, không dám ăn tanh, không thể thấy máu, hàng đêm đều khóc đến tỉnh....Người vì sao không đến sớm chút? Vì sao không đến sớm chút? Bây giờ mới đến thì để làm gì? Để làm gì?!”

Mọi người bị tiếng nói vỡ vụn này chất vấn khiến cho hốc mắt đỏ lên, nghĩ thầm trách không được tiểu thư sau khi trở về vẫn là lạ, thì ra ở bên ngoài bị kích thích lớn như vậy, trong lòng nhất thời vô cùng đồng tình.

Thần sắc Đoàn Ngọc dần dần hòa hoãn, trên mặt hiện lên dịu dàng thương tiếc.

“....Phải....Ta không đúng.” Thanh âm hẳn có chút tối tăm, trong mắt có những đốm sáng, vẻ mặt như phủ tầng khói mơ hồ, “Nàng đừng khóc, được không?”

Sải bước nhanh đến trước mặt Thanh Kiều, hãm ôm chặt thiếu nữ vào lòng, giống như nàng là trân bảo dễ vỡ nhất trên đời này.

“....Ta lấy lên bản nàng, là bởi vì bị người vây trong huyền thuật. Ta không nhìn thấy nàng, chỉ có thể bằng cảm giác bản tới thân cây, dù sao

như vậy mới có thể phá hủy thuật tà giáo kia...”

“Người gạt người!” Thanh Kiều cầm hận đem nước mắt nước mũi lau hết lên áo bào trắng của hã, “Trong rừng nhiều cây như vậy, người sao biết ta nhất định trốn dưới cái cây đó?”

“.....Khi đó không biết, chỉ là thử xem.” Đoàn Ngọc vuốt ve tóc cô, ngữ khí vô cùng yêu thương, “Ta thấy Tả Thanh ở dưới tàng cây, nghĩ rằng nàng cũng sẽ không đi quá xa....”

Thanh Kiều lẩm bẫm một chút, tựa đầu thật sâu chôn trong lòng Đoàn Ngọc, không thềm nhắc lại.

“Được rồi, đừng giận nữa.” Đoàn Ngọc dùng ngữ khí lừa trẻ nhỏ nói, trong mắt tràn đầy nhu tình, “Ngày ấy ta có tung tích của tà giáo, lập tức hồi cung cùng hoàng thượng thương lượng.....Không nghĩ lại bởi vậy mà lạnh nhạt nàng, còn khiến nàng sinh ra nhiều....ý tưởng cổ quái thế này....Ai, đều là ta không đúng, hiện giờ ta đã biết sai, nàng chớ giận ta nữa, được không?”

Người trong lòng di chuyển thân mình, dường như có chút buông lỏng, rồi lại trong nháy mắt trở nên cứng nhắc, tiếng nhỏ như muỗi nói lầm bầm: “....Người ta bây giờ ngay cả thịt kho tàu cũng ăn không vô....”

Đoàn Ngọc nhếch khóe môi, một nụ cười mỉm như thật mà là giả thoáng qua trên mặt, khiến người ta nhìn không rõ nội tình: “....Nàng muốn bồi tội cái gì?”

Thanh Kiều trầm mặc nửa ngày, lẳng lặng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại như hoa.

“Ta muốn gì người đều cho?”

“...Chỉ cần là thứ có trong Vương phủ, ta đều có thể cho nàng.” Đoàn Ngọc nhẹ nhàng nói.

Thanh Kiều chăm chú nhìn hẩn nửa ngày, cố gắng đánh giá độ tin cậy của lời này, nhưng mà đập vào tầm mắt cô, trước sau vẫn là cảm tình hỗn loạn vô biên vô hạn.

Đoàn Ngọc thật sâu nhìn lại cô, khuôn mặt bạch ngọc như men sứ, tỏa ra ánh sáng trong suốt nhàn nhạt, hoàn mỹ không giống người thật.

“...Về phòng trước...” Cô nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của mấy gã sai vặt, cúi đầu xuống thật thấp, khuôn mặt đỏ hồng: “Chỗ này thật nhiều người....”

Đoàn Ngọc cười ha ha, đỡ ngang một cái ôm lấy cô, sai bước đi ra ngoài.

Trời đất tác thành, trời đất tác thành nha!

Bọn gia đình được xem miễn phí kịch ngôn tình thần tượng đặc sắc, còn chưa hết cảm khái ngũ vị tạp trần tản đi mọi nơi.

Chỉ có Đông Hỉ còn ngơ ngác đứng tại chỗ.

Vừa đây....là ảo giác của cô sao? Khi Vương gia ôm lấy tiểu thư đi qua, vì sao khóe miệng tiểu thư có ý cười giảo hoạt?

Còn cả ánh sáng trong mắt tiểu thư....Sẽ không sai, đó là vẻ mặt vui sướng quen thuộc khi “Phát đạt”.

A, khó hiểu.

Hôm nay thời tiết thật trong lành, khắp nơi thật điên cuồng~

Phát đạt.

Ta cuối cùng cũng phát đạt.

Thanh Kiều an nhàn làm tổ trong lòng Đoàn Ngọc, trong lòng dẫu không được cơn sóng mừng như điên.

Nếu đế linh kia thực sự đeo trên người Đoàn Ngọc, có câu nói vừa rồi của hắn kia, muốn lấy còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Cô hít một hơi, vùi mặt vào vạt áo Đoàn Ngọc, âm thầm bật cười.

Đông Hỉ, chớ nói tiểu thư ta không dạy người đó.

Thế giới này, chỉ cần người dám làm, hóa bị động thành chủ động, nghịch cảnh cũng chuyển thành thuận cảnh.

—cái gọi là tiên hạ thủ vi cường, đó chính là đạo lý.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thịn Vương Phủ

Đầu hạ luôn như vậy thật là tốt.

Gió thổi nhẹ, côn trùng kêu râm ran, trong mắt tràn ngập ánh sáng mênh mông, đều là phong cảnh kiều diễm.

Mặt trời nhìn nam tử tuấn mỹ bên song cửa sổ, không khỏi thở dài một hơi.

Phong tư tuyệt thế của nam tử kia có thể so với thiên thần, lúc này đây hắn đang kề sát bên tai một thiếu nữ nỉ non nói lời nhỏ nhẹ, thiếu nữ tựa như bị chọc cười, xoay người làm bộ muốn đánh hắn, lại bị hắn khóa hai tay kéo vào trong lòng.

Đó gọi là một đời một kiếp một đôi.

Xem bọn họ nhu tình mật ý như vậy, dường như ngay cả không khí bên người cũng ngọt ngào theo.

—thì ra đó là nam tử trần gian khiến cho ánh trăng huỳnh nhà ta ái mộ, quả nhiên không tầm thường.....Nhưng xem ra lòng hắn đã có nơi có chốn, còn thân mật như vậy....Ánh trăng huỳnh a, xem ra nguyện vọng người muốn hắn viết cho mình một bài thơ tình không có khả năng thực hiện rồi...

Mặt trời lặn dần, chuyển tầm mắt đi.

“Nàng cuối cùng không giận ta nữa chứ?”

Đoàn Ngọc nhìn mỹ nhân trong lòng, ôn nhu hỏi.

Thanh Kiều đỏ mặt, rỏ mi xuống, lặng im không tiếng động.

“...Ta đưa nàng ra ngoài đi dạo, được chứ?” Đoàn Ngọc thì thào, bàn tay to xoa gò má mềm mại như hoa đào của cô, trong mắt như có sương mù say mê.

Thanh Kiều nghiêng mặt đi, nhìn bóng đen ám muội thật dài đang trùng lên nhau trên mặt đất kia: “...Ta muốn tới Vương phủ xem, người nói, muốn đưa đồ bồi tội với ta....”

Đoàn Ngọc nhin không được nhếch khóe miệng, tay tăng thêm chút sức lực: “Thì ra nàng cũng là người có lòng tham, được được, ta đây sẽ đưa nàng đi.”

Thanh Kiều bị đau, hờn dỗi đấm hấn một cái.

Tiếng cười của Đoàn Ngọc càng lớn hơn.

—ta đây là đang làm gì chứ?

Thanh Kiều nhìn nam tử cười đến vô cùng vui vẻ sung sướng trước mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác tội ác.

Vì mục đích cá nhân, ta lại đi diễn kịch, lừa gạt cảm tình của người khác, thực xin lỗi quốc gia thực xin lỗi nhân dân....

Nhưng, ta cũng là người vô tội nha, chẳng hiểu sao lại đi đến thế giới hoang dã này, nguyện vọng duy nhất của ta chỉ là muốn về nhà, chỉ là không muốn ở lại đây, chỉ là....

Cô mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, lẳng lặng nhìn Đoàn Ngọc.

—Người sẽ không thích ta, người chẳng qua là cảm thấy ta thú vị thôi; trong cuộc đời của người, sẽ vĩnh viễn không có chữ “Yêu” này; người dung túng sủng ái ta, chỉ sợ cũng là hứng thú nhất thời thôi; mà tương lai cho dù ta không còn ở đây, cũng sẽ có rất nhiều rất nhiều người yêu người, thích người, lấy lòng người, người căn bản là sẽ không để ý đến tung tích của ta nữa, có phải hay không?

—nhưng dù sao đi nữa, ta chung quy vẫn lợi dụng người.

Cô nhắm mắt lại, nhẹ nhàng rúc vào trong lòng Đoàn Ngọc.

“Thật xin lỗi.”

Tiếng cô rất nhỏ, nói một câu thực thành kính.

Cơ thể Đoàn Ngọc đột nhiên ngừng lại một chút, tươi cười trên mặt dần dần biến mất.

Hắn vẫn ôm chặt Thanh Kiều như trước, nhưng ở nơi mà cô không nhìn thấy, có hàn khí lạnh thấu xương điên cuồng sinh sôi, cái lạnh thấu xương khiến người ta trở tay không kịp.

Tháng năm là đầu hạ.

Lúc này mặt trời luôn rất hưởng thụ, không cần cố quá sức, thỉnh thoảng còn có thể lén làm biếng.

Nó tỏa ra một chút ánh sáng nhẹ, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Một ngày, một đôi nam nữ trong lòng có ý đồ xấu xa.

Nhân gian a, hì hì, luôn thú vị như vậy.

Gió nhẹ thổi vi vu, con ngựa chậm rãi chạy.

Thanh Kiều nằm nhoài trên khung cửa sổ, tò mò đánh giá trước sau.

Xe ngựa của Đoàn Ngọc rộng mà thoải mái, bên trong trang trí đều là màu thẫm, có vẻ đơn giản thanh nhã.

“Này, sao người không trải da cáo da hổ?” Cô cười hì hì hỏi Đoàn Ngọc. Trong sách xuyên qua không phải đều viết đó sao, mã nam nhất định phải phối với xe ngựa siêu xa hoa, nào là da bạch hổ này tuyết hồ này đều trưng bày hết trong xe ngựa, ngồi giẫm đều được, dù sao là cái gì quý đều có hết.

“Bây giờ là mùa hè.” Đoàn Ngọc thay đổi biểu hiện nhiệt tình như lửa vừa rồi, chỉ thản nhiên liếc cô một cái.

.....

“A, sao trong xe người chỉ có giường thế? Bàn trà đâu? Bàn cờ đâu? Bàn tranh đâu? Còn cả các loại gia cụ xa xỉ đâu?”

“Quá nặng, lúc chạy trốn không nhanh được.”

.....

“Đúng rồi, xe ngựa của người vì sao không để toàn màu trắng giống như quần áo người?”

“Bởi vì trong xe ngựa mỗi ngày sẽ có thêm người khác ngồi.” Dừng một chút, có ý mà nhìn cô, “Người khác đó, luôn có chút bẩn.”

Bóp chết cái tên BT người.

Thanh Kiều ngậm miệng, oán hận trừng Đoàn Ngọc, xoay mặt ngắm phong cảnh.

Một cái áo choàng mềm mại trùm xuống, dán sát vào mặt cô, bao bọc toàn thân cô.

“Cơ thể nàng không thoải mái, không thể bị cảm lạnh.” Vẫn là khẩu khí lạnh bạc như vậy, mang theo một chút mệnh lệnh, “Ít ra gió thôi.”

Thanh Kiều bĩu môi, không thèm nhìn hẳn, thần sắc có phần ai oán.

Vị Vương gia này, biến sắc mặt so với lật sách còn nhanh hơn, lời ngon tiếng ngọt trong phủ thượng thư đi đâu hết rồi? Aiz, nói cái gì mà gần vua như gần cọp, theo ta thấy Vương gia cũng không kém bao nhiêu, dù sao cũng đều là cùng một mẹ sinh ra.....

Xe ngựa rất nhanh đã dừng, tiếng xa phu lộ vẻ cứng nhắc vang lên——

“Vương gia, tới Vương phủ rồi.”

Đây.....là Vương phủ?

Cố Thanh Kiều cảm thấy trên đỉnh đầu có một con quạ đen bay qua, quác quác quác——

Cô nhìn nhìn Đoàn Ngọc quần áo gọn gàng đẹp đẽ, lại nhìn nhìn cái sân rách nát ba gian phòng chỉ gian giữa có đỉnh trước mắt, ngơ ra hơn nửa ngày cũng không thể liên hệ hai điều này với nhau được.

Đại môn lâu năm không tu sửa, giếng cạn đầy rêu xanh, cửa sổ giấy đục một cái liền rớt, còn cả con chó trụi lông gầy trơ xương trông cửa.....

Cô bị sự thật hoa lệ này khiến cho hoàn toàn chấn động.

.....Vương gia! Không nghĩ là người lại nghèo như vậy! Vương phủ này, ngay cả nửa cái phòng khách Cố gia cũng không bằng, chẳng lẽ là tiền của người tất cả đều dùng để nuôi đám quạ đen đực kia sao? Aiz, ngẫm lại cũng đúng, người luôn chú ý phô trương bề ngoài tốt, một mũi tên bắn

ta lúc trước cũng làm bằng vàng, phô trương lãng phí như thế, khẳng định là gia sản cũng đào sạch, phô trương bề ngoài phô trương đến tình trạng này, đúng là cực kỳ bi thảm khiến người nghe kinh sợ nha.....

“Sao?” Đoàn Ngọc cũng chẳng xấu hổ gì cả, ngược lại mỉm cười với cô.

“Thực.....nhỏ gọn.” Cô suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nghĩ ra một từ hình dung vừa không trái lương tâm lại không tổn thương tình cảm của người khác.

“Nàng nhìn được là tốt rồi.” Đoàn Ngọc rất vừa lòng với phản ứng của cô, “Trong phủ này nàng xem trúng cái gì cứ việc lấy, không cần khách khí.” (=))))))

Ta có thể lấy cái gì chứ?

Thanh Kiều vô cùng ai oán nhìn hẩn một cái, ruột cũng muốn xoắn lại —để linh chi có nhân tài có mệnh cách cực tôn mới có thể đeo trên người, người đã ở trong một túp lều kinh thế hãi tục như thế, xem ra thứ ta muốn tìm người không có. Mụ nội nó, cô nương ta mất toi công diễn rồi.

“Nàng rất hết hồn, cho nên nói không ra lời?” Đoàn Ngọc quay đầu nhìn mắt cô, ánh mắt sáng ngời tràn ngập ý tìm tòi nghiên cứu.

“.....Vẫn còn cơ hội.” Cô rất nghĩa khí vỗ vỗ bả vai Đoàn Ngọc, “.....Tuy rằng bây giờ hơi nghèo, nhưng chỉ cần bỏ tật xấu phô trương của người đi, bán Tả Thanh, giải tán đám quạ đen đực, rồi đi thỉnh cầu hoàng đế ca ca của người, nửa đời sau vẫn còn có thể sống sót.....”

Đoàn Ngọc khoanh hai tay, nhìn cô, một đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiếu.

“.....Người phạm sai lầm không đáng sợ, chỉ sợ không biết hối cải. Nếu người không chê, ta có thể bảo phụ thân đưa đồ cưới tới trước cho người dùng gấp....” Lòng đồng cảm của Thanh Kiều bắt đầu lan ra, “Coi như là một chút bồi thường nho nhỏ của ta với người....”

Sắc mặt Đoàn Ngọc đột nhiên trầm xuống, siết chặt cổ tay cô, ánh mắt âm ngoan (tàn nhẫn) nói: “Nàng phải bồi thường ta cái gì?”

Ớ?

Thanh Kiều kinh ngạc đứng tại chỗ, không hiểu Đoàn Vương gia này sao lại biến sắc mặt.

“Các người! Đứng trong viện nhà ta làm gì?”

Bỗng nhiên có một nam tử gương mặt cháy đen từ trong phòng lao tới, vẻ mặt khẩn trương và đề phòng.

Ớ ớ ớ?

Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn Đoàn Ngọc, tận lực bảo trì tâm bình khí hòa: “Xin hỏi, nơi này....không phải nhà người sao?”

“Không phải nhà của ta.” Đoàn Ngọc trong nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi.

“Người, người rõ ràng đã nói đây là Vương phủ?!” Cố Thanh Kiều hết sức phẫn nộ, “Lại có thể gạt ta! Người cái đồ điếu nhân!” (điếu nhân ở đây là ngôn ngữ mạng chỉ những người đáng ghét)

Đoàn Ngọc khẽ hừ nhẹ một tiếng, dùng lỗ mũi khinh thường đáp lại cô.

“Người, tên là gì?” Hả xia xia cầm về phía nam tử đen thui kia.

“...Vương, Vương Phú Quý.” Nam tử đen thui đột nhiên bị áp suất thấp trước nay chưa từng có bao phủ, nói chuyện cũng có chút cà lăm.

Đoàn Ngọc được câu trả lời vừa lòng, ý cười dịu dàng quay lại nhìn Thanh Kiều, “Ta sao lại lừa nàng? Tiểu Kiều tự mình đến phân xử nha—”

Nụ cười của hắn càng ngày càng đẹp càng lúc càng lớn, “Nếu chủ nhân nhà này họ Vương, chẳng lẽ nơi này không phải gọi là Vương phủ sao? Hừm?”

Ta muốn chém người, nhưng ta không có đao.

Ta muốn đầu độc, nhưng ta không có thuốc.

Dưới ánh nắng tươi sáng đầu hạ tháng năm, Cố Thanh Kiều đắm chìm trong nụ cười mỉm động lòng người của Đoàn Vương gia, trước tiên cảm nhận được cái gì gọi là gió lạnh vi vu, tuyết bay phiêu phiêu.

Lại liếc nhìn Đoàn Ngọc một cái, cô khẽ cắn môi đem lời nói nuốt trở về, lấy tư cách thay mặt phụ nữ thời đại mới xuyên qua, nói gì đi nữa cũng không thể thừa nhận mình vừa mới bị một khối hóa thạch lừa gạt.

“...Tiểu Kiều cảm thấy thế nào? Ta lừa nàng sao? Lừa nàng sao?” Đoàn Ngọc đáng giận còn truy cùng đuổi tận bên cạnh.

“—đủ rồi!”

Thanh Kiều vung tay lên, hít sâu một hơi, ngẩng đầu trịnh trọng nói với Đoàn Ngọc: “Vương gia không gạt ta, là Tiểu Kiều tự suy nghĩ nhiều.”

Đoàn Ngọc vội không ngừng gật đầu, từ trên nhìn xuống tâm tình rất tốt.

Vì thế Thanh Kiều không thèm nhắc lại, lấy tay che ngực, nện bước nặng nề tới xe ngựa.....

“Tiểu Kiều có đánh giá gì với Vương phủ?” Đoàn Ngọc đi theo sau hỏi, thanh âm vui tươi hơn hờ.

“—rất tốt, rất hùng mạnh.”

Thanh Kiều đỏ mắt, phun từng chữ từng chữ ra khỏi miệng.

Gió nhẹ vi vu thổi, con ngựa chậm rãi chạy.

Xe ngựa tiếp tục thông thả tiến lên.

Cổ Thanh Kiều lúc này đã hoàn toàn thất hồn lạc phách, một mình nằm trên giường ngất người, bày ra trạng thái xác chết.

Lộc cọc, lộc cọc, chỉ có tiếng bánh xe quay.

Trong xe ngựa rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có người rất cục ngồi không nổi nữa, buông quyển sách trên tay mò đến chỗ cô.

“Giận ta, hừm?” —ôn nhu.

“.....”

“Sao nhỏ mọn vậy chứ? Nàng từ nhỏ cầm y ngọc thực, chẳng lẽ còn thiếu thứ hiếm lạ gì trong phủ ta?” —làm nũng.

“.....”

“Ai da, ta cũng chỉ là đùa nàng chút thôi, chẳng lẽ nàng trước kia chưa từng lừa gạt ta?” —uy hiếp.

“.....”

“Được rồi được rồi, ta đưa nàng đi dạo ở Vương phủ thật sự, nàng muốn gì ta đều cho.” —bất đắc dĩ đầu hàng.

“.....”

Xác chết hơi hơi giật mình, sau đó lại cứng.

“Ngoan.” Đoàn Ngọc thấy cô như thế nhin không được cười rộ lên, “Nàng vén rèm lên nhìn xem, bên ngoài cũng không phải đường quay về thượng thư phủ——chúng ta sắp tới rồi.”

Xác chết như con cá chép giãy, xác chết vùng dậy.

Đoạn Vương phủ rất lớn, so với thượng thư phủ lớn hơn rất nhiều, ít nhất trong thượng thư phủ không có cái bích hồ nhìn không thấy bờ này.

Ào ào, rộng lớn như biển, so với biển lại càng xanh càng đẹp hơn.

Thanh Kiều ngồi giữa hồ khói sóng mênh mông, có chút ngốc.

Cô nghĩ Đoàn Ngọc có tiền, cũng biết hăn xa xỉ, nhưng cô không nghĩ rằng hăn lại có tiền như vậy, mà còn.....thích đốt như thế. (đốt ở đây là đốt tiền? m nghĩ là thế)

Mặt đường cẩm thạch, sừng đặng (đèn nhiều góc) dạ minh châu, đại môn bằng vàng ròng lộng lẫy lóa mắt.....Cô đếm những thứ mình đã nhìn thấy dọc theo đường đi, mắt cũng sắp hoa hết cả lên.

Đây, ngay cái đình giữa hồ vị trí hiện tại của cô mà nói, thân đình chỉ dùng nguyên những khối thạch anh xây nên, trên bốn cột trụ khám bảo thạch các màu, rõ ràng đều là những tục vật châu quang bảo khí (phục trang đẹp đẽ), xây nên nhưng ngược lại có một cảm giác thanh liêm không nói nên lời, giống như để người ta sờ một chút cũng là bất kính.

——ngay cả kiến trúc cũng cao quý như chủ nhân, thật là khiến người ta tức giận.

“Suy nghĩ gì đó?” Đoàn Ngọc gắp một miếng điểm tâm vào bát cô, mỉm cười.

“Ta đang tự hỏi một vấn đề rất nghiêm túc.” Thanh Kiều quay đầu lại, mắt to vụt sáng, sắc mặt chưa bao giờ nghiêm trọng như thế.

“Làm sao vậy?” Bị cô ảnh hưởng, Đoàn Ngọc nhăn mặt nhíu mày, cũng ngồi ngay lại.

“—Người tốt cuộc có tham ô công quỹ hay không?”

“Sao, Tiểu Kiều không thích Đoàn Vương phủ này sao?” Cơ mặt Đoàn Ngọc hơi co giật.

“Quá hoang, quá hoang!” Cô liên tục xua tay, “Đây không phải là nơi để người ở hay sao? Cúng Phật cũng còn kém xa!”

Đoàn Ngọc nhấp một ngụm trà: “Không biết chỗ ở lý tưởng trong lòng Tiểu Kiều có hình dạng như thế nào?”

“Người thật muốn nghe?” Cô cười hì hì, “Phòng ở lý tưởng của ta chỉ có thể ở trong mộng, không xây dựng được đâu.”

“Cứ nói đừng ngại.” Đoàn Ngọc bất động thanh sắc, thật chăm chú nhìn cô, “Có lẽ bản vương có thể cố gắng làm.”

“Ta đây có thể nói, nhưng không cho người cười ta.”

Thanh Kiều nâng má, trong mắt bắt đầu tỏa ra bong bóng mơ mộng màu phấn hồng:

“Ta muốn có một ngôi nhà như thế này—nóc nhà là một tấm hạnh nhân đường, ống khói là thịt heo cuộn nướng, giường là bánh táo đỏ mật ong, ghế dựa là bánh đậu lớn, treo trên cửa sổ là màn sa chân gà, gối đầu đều là bánh chèo nhân tôm thủy tinh, mây trên trời là kẹo bông, đá trên mặt

đất là thịt kho tàu, trời mưa xuống là nho khô, tuyết rơi là kẹo que, khắp nơi bên ngoài phòng đều có thể thấy lồng quán thang bao (1), chảy trên sông đều là cháo thịt nạc trứng muối—đúng rồi, bơi trong sông hay bay trên trời đều đã chín hết, hấp kho xào nấu hầm muốn cái gì có cái đó, ta gọi một cái chúng liền tự động xếp thành hàng nhảy vào miệng ta....” (hại não quá -_-!!!!)

Tiểu cô nương còn đang trong suy nghĩ đẹp đẽ, người bên kia bàn, đã sắp triệt để hóa đá....

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Thịt Tiêu Sái

Ăn xong điếm tâm, Đoàn Ngọc đưa Thanh Kiều đi thăm Tả Thanh.

Kỳ trân dị bảo ven đường trái rộng, tiếng chim mùi hoa đẹp như tiên cảnh.

Thanh Kiều nhin không được tấ tấ khen: “Vương gia ngài thật đúng là có khả năng đốt tiền, có phải không đốt thì cả người khó chịu hay không?”

Sắc mặt Đoàn Ngọc u ám, đầy bụng tâm sự không đáp.

Thật mất mặt, Thanh Kiều sờ sờ mũi, nghĩ thầm có câu nói rất đúng, chỉ Vương gia và tiểu nhân khó nuôi.

Trong chuồng ngựa.

Tả Thanh từ xa đã ngửi thấy mùi Thanh Kiều, lông trên mình đều dựng hết cả lên.

—là cô ngốc, cô ngốc lại tới nữa!

Nó hai mắt đỏ bừng, ngựa mặt lên trời hí dài, hận không thể giãy ra khỏi dây cương chạy vụt đi. Cô ngốc đáng giận này, ở cùng một chỗ với cô chắc chắn không có chuyện tốt! Không hỏi nó những vấn đề ngu xuẩn quái lạ, thì là đặt cho nó những cái tên thiếu năng chẳng có tí khí thế nào. Đúng rồi, lần trước còn hại nó thiếu chút thì bị bao vây càn quét, nếu không phải chủ nhân anh minh thần võ đúng lúc đuổi tới, không chừng nó bây giờ còn

đang ở âm phủ bị tiểu quỷ giày vò ấy chứ! Món nợ này, nhất định phải tính sổ với cô....

“A—Tiểu Thanh!”

Chỉ nghe một tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, một bóng đen lẩy tư thế sét đánh không kịp bưng tai nhào tới chỗ nó.

“Lâu rồi không gặp, mi nhớ ta không?” Thanh Kiều ôm chặt cổ Tả Thanh, vô cùng thân thiết.

Ta không nhớ mẹ cô, lại càng không nhớ cô.

Tả Thanh lão đại mất hứng trừng cô một cái.

“Mi chắc chắn là nhớ ta nha, mi xem mi kích động đến mức toàn thân phát run rồi nè.” Thanh Kiều sờ sờ cổ nó, vô cùng yêu thương.

Làm ơn đi, cô đè chặt lên động mạch cổ của ta ta có thể không run sao?

Tả Thanh vùng đầu ra, oán hận phì phì hơi.

“Ai da! Vương gia nó vừa mới trả lời ta đó, nó chắc chắn là nhớ ta ghê gớm luôn đó!” Thanh Kiều mừng rỡ, ồn ào vui vẻ với Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc lẳng lẳng nhìn họ, khóe miệng là ý cười như có như không.

Tả Thanh ngẩng đầu chăm chú nhìn Vương gia, trong mắt tràn đầy bi phẫn.

—ta nói chủ nhân, ngài hoàn mỹ vô trù xuất trần thoát tục, thiên tiên chuyển thể thần tướng hạ phàm như vậy, sao lại đi thích cái đầu heo này chứ?!

“Tiểu Kiều rất thích Tả Thanh?”

Đoàn Ngọc đứng phía sau, thình lình hỏi một câu.

“Thích, rất thích, cực kỳ thích.” Thanh Kiều chậm rãi dán mặt lên thân ngựa, ngữ khí mềm mại ôn nhu, “Ta với nó quả thực là nhất kiến như cố.” (vừa gặp đã quen thân)

Đều là người lưu lạc thiên nhai (chân trời), đương nhiên là tinh tinh tương tích. (là thành ngữ thường dùng, chỉ người có tính cách, hứng thú, cảnh ngộ giống nhau bảo vệ, đồng cảm, giúp đỡ lẫn nhau – nguồn: baidu)

“Nhất kiến như cố?” Đoàn Ngọc lập lại cụm từ đó một lần, dường như có chút nghiền ngẫm, “Một người một ngựa, nhất kiến như cố thế nào?”

“Cái đó có gì hay mà hỏi.” Thanh Kiều bĩu môi, đầy mặt khinh thường, “Vương gia lúc trước không phải là cũng nhất kiến như cố với món thịt kho tàu của A Đạt sao? Người quên mình chết sống muốn cưới ta là vì sao rồi à?”

Khụ khụ, Đoàn Ngọc nắm tay che trước miệng, sắc mặt một cái.

“Đúng rồi, ta vẫn rất muốn hỏi ngươi.” Thanh Kiều chợt nhớ đến một vấn đề đã quấy nhiễu cô rất lâu, “Lúc trước ở thượng thư phủ, ngươi làm thế nào mà nhận ra ta? Ta mặc rất bình thường, nói cho ngươi cũng là tên giả, ngươi làm sao biết ta đang nói dối?”

“...Tiểu Kiều thật muốn biết?” Đoàn Ngọc nhướng mi, thong dong ngáng mặt.

“Lừa ngươi thì không được ăn thịt kho tàu nữa.” Thanh Kiều giơ một bàn tay lên tuyên thề.

“.....Nói cho nàng cũng không phải không thể, nhưng trao đổi lại, nàng phải trả lời ta một vấn đề.” Đoàn Ngọc nâng đuôi mắt, trong phượng mâu có ánh sáng xinh đẹp chợt sáng chợt tắt.

“Người cứ hỏi.” Rất là tò mò, Thanh Kiều đáp ứng luôn.

“Rất đơn giản....” Đoàn Ngọc ghé sát mặt đến, mắt cười trong suốt, “Bởi vì lúc đó trên người nàng đang đeo thanh liên (sen xanh) ngọc bội, đó là thứ thái thượng hoàng thưởng cho ngoại công của nàng, Từ Phi đại tướng quân.”

A, thì ra là có chuyện như vậy.

Thanh Kiều sờ sờ tơ hồng trên cổ mình, trong lòng lẩm bẫm thì ra là ngoại công người bán đứng ta.

“Bây giờ đến lượt Tiểu Kiều trả lời câu hỏi của ta.”

Đoàn Ngọc đứng thẳng trong gió, hai tay vắt sau, miệng cười nhạt đôi mắt ra xa.

“Nghe nói thiên kim Cổ thượng thư năm mười sáu tuổi bệnh nặng một lần, sau khi tỉnh lại tất cả chuyện cũ trước kia đều không nhớ rõ, nàng nói, có phải thực sự là chuyện lạ hay không?”

Nhân sinh luôn có rất nhiều cuộc gặp gỡ bất khả tư nghị. (khó tin)

Cổ Thanh Kiều sống hai mươi hai năm, chưa bao giờ nghĩ mình có ngày xuyên không.

Cô chỉ là một cô gái thành phố bình thường, thích lên mạng, nhiệt tình yêu thương hoạt hình và mỹ thực (thức ăn ngon), có bố mẹ cưng chiều cô, có bạn bè chơi đùa âm ỉ, tóm lại là con người đơn thuần.

Tuy rằng cô cũng đọc rất nhiều tiểu thuyết xuyên qua, nhưng tất cả chẳng qua là tiêu khiển lúc nhàn chán.

Cô chưa bao giờ muốn làm người xuyên qua, bởi vì cô cực kỳ hiện thực, biết rõ mình chỉ là một người ngàn vạn lần bình thường trong đám con gái, y lại vào thói quen sử dụng khoa học kỹ thuật hiện đại, không thể chịu được đủ loại bất tiện của xã hội cổ đại.

Một ngày nào đó của năm năm về trước, ánh mặt trời cũng rực rỡ như ngày hôm nay, mẹ gọi diên thoại nói làm thịt kho tàu, muốn cô sớm về ăn cơm. Vì thế cô đứng giờ kết thúc công việc tan tầm, tới trạm xe buýt đối diện công ty đón xe.

Có lẽ là có chút cảm cúm, cô cảm thấy bước chân mình bồng bênh, vì thế hơi dừng lại một chút.

—nhưng cô quên mất, khi đó cô đang đi ngang qua đường cái, dấu hiệu dành cho người đi bộ xanh biếc trước mắt nhấp nháy nhấp nháy, lập tức chuyển thành màu đỏ.

Sau đó cô nghe thấy tiếng phanh xe bén nhọn.

Trong nháy mắt mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy màu trắng chói mắt trước mắt, không giới hạn.

.....

Một lần sảy chân để hận nghìn đời, quay đầu lại đã là người xuyên qua.

(câu này do Nguyễn Trường Tộ làm, nguyên tác là:

“ Nhất thất túc thành thiên cổ hận

Tái hồi đầu thị bách niên cơ”

Dịch: “Một kiếp sa chân, muôn kiếp hận

Ngoảnh đầu cơ nghiệp ấy trăm năm”

Câu trên là do tác giả chế =)))

Thượng đế sao lại chọn trúng ta, sao lại sắp xếp tất cả như thế này chứ?

Năm năm sau đó, Cố Thanh Kiều thường tự hỏi vấn đề này.

Đầu tiên, cô không phải là mỹ nữ bị tổn thương đã trải qua đả kích về tình cảm ở hiện đại, xuyên tới nữ tôn quốc hưởng thụ mỹ nam vây quanh cuối cùng tâm tình cân bằng lại.

Tiếp theo, cô không phải mỹ nữ khôn khéo lòng mang chí lớn hùng tâm tràn trề, xuyên tới thời loạn bảo hồ lột da bày mưu tính kế cuối cùng trở thành một truyền kỳ.

Tiếp nữa, cô không phải hủ nữ họa thủy sa vào thế giới đam mỹ không thể thoát ra được, xuyên tới cổ đại lấy danh nghĩa là thượng thức nam yêu nam, đi điên đảo chúng sinh mị hoặc thiên hạ mới là thực.

Cô không phải nhân vật như Trương Thanh Liên (1), người ta cho dù xuyên thành đàn ông cũng có thể bình thản ung dung, ở cổ đại hỗn tạp như cá gặp nước phong sinh thủy khởi (vui vẻ chơi bời). Cô chỉ có một bộ não và một trái tim hết sức bình thường, từ khi xuyên qua đến nay, không biết đã lén rút bao nhiêu nước mắt—cô nhớ người nhà nhớ bạn bè, nhớ nước máy, nhớ không khí thiên nhiên. Cô căm hận sự sắp xếp của thượng đế Ô long (rồng đen)—vai diễn nhỏ vô dụng vô cầu vô công hại(vô hại) Cố Thanh Kiều này, vốn cô nên khỏe mạnh an Khang sống ở hiện đại lên mạng chơi đi uống cà phê ăn chocolate, sao đột nhiên lại xuyên qua mà chẳng hiểu ra sao chứ?

Nhắm mắt lại, cô quay đầu nhìn Đoàn Ngọc, tươi cười ngọt ngào.

“Đúng, chuyện cũ trước năm mười tuổi đó, vô luận tốt hay xấu, Tiểu Kiều đều không nhớ rõ.”

Đoàn Ngọc hơi hé miệng, sắc mặt chợt lạnh.

“.....Rốt cuộc là quên thật, hay là có ẩn tình khác?” Hãn chậm rãi mở miệng, mắt phượng sắc bén chăm chú nhìn Tiểu Kiều.

Giai nhân ngẩn ra, lập tức đôi mắt đẹp đảo một cái nói: “A, có thể nào Vương gia hoài nghi ta giả mạo sao?”

“....Nếu Tiểu Kiều thật sự là giả mạo, có thể đến được đây hay không?’

Hai tay vắt sau lưng Đoàn Ngọc, lặng lẽ nắm chặt.

Tất cả mọi thứ trên đời này, chung quy đều sẽ do hãn nắm giữ.

Cho dù có kết quả gì đi nữa, cũng không phải do hãn mong muốn.

Giai nhân chẳng biết mây may nguy hiểm nào, khoát tay cười thần bí:

“Thôi thôi, người đã thành tâm thành ý hỏi, ta liền mở lòng từ bi nói cho người—thật không dám dấu diếm, kỳ thật ta đến từ sao hỏa.”

“Không biết đáp án này, Vương gia ngài có vừa lòng không?”

Cô ngẩng cao đầu, tóc dài bị gió thổi tung bay, khoe miệng cười xinh đẹp, khuôn mặt chưa từng xinh đẹp đến nhường ấy.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thệt Khách Quý

Đoàn Ngọc nhẹ nhàng a một tiếng, âm cuối cất cao, khóe miệng bình tĩnh hiện lên ý cười lạnh.

“Tiểu Kiều chớ có đùa ta, bản vương thuở nhỏ đọc thuộc thiên giới tinh tú (sách về các vì sao), chưa bao giờ nghe thấy có sao hỏa nàng vừa nói—nàng đã thông minh như thế, vẫn nên ngoan ngoãn nói thật mới tốt.”

Trong lời nói vô thức để lộ ba phần hương vị nguy hiểm, đao phong (lưỡi đao) sắc bén.

Nhưng mà giai nhân không chút nào căng thẳng, ngược lại chớp mắt hạnh hai cái, cười khúc khích ra tiếng.

“Thì ra người vẫn hoài nghi ta?”

Buông cương ngựa ra, chân thành đi đến trước mặt Vương gia, thần sắc trên mặt Thanh Kiều hết sức thản nhiên.

“Người hoài nghi ta giả mạo?”

Cô đưa mặt đến trước mặt Đoàn Ngọc, vẻ mặt xinh đẹp giáo hoạt: “Đến đến đến, bốn tiểu thư cho phép người kiểm tra.”

“Làm gì?” Đoàn Ngọc bị cái đầu to đột nhiên tới gần dọa nhảy dựng.

“Cho người sờ mặt của ta, xem có phải đeo mặt nạ da người hay không!” Thanh Kiều nhếch khóe miệng, khẩu khí rất là khoan hồng độ

lượng (hào phóng), “Ta biết, các người đều có hứng thú muốn làm võ hiệp.”

Dứt lời cầm tay Đoàn Ngọc đặt lên mặt mình, xoa xoa mấy cái.

“Người xem người xem, đúng là thật đó.”

Vất vả lặn qua lặn lại đủ rồi, mai má Thanh Kiều sắp sừng cả lên nhìn Vương gia, lông mi cong cong cười tùm tùm.

Đoàn Ngọc không nói, ánh mắt sáng ngời liếc nhìn giai nhân, nhìn tới lòng người hốt hoảng.

Thanh Kiều thở dài, xem ra đành phải sử dụng đòn sát thủ.

“Ta có bót!” Xắn tay áo lên, giai nhân để lộ ra một cánh tay trắng như ngó sen, “Người xem chỗ này có năm chấm màu đỏ—Không Không đại sư trụ trì Thượng Thanh tự nói, đó là hoa mai ẩn trăm năm mới gặp một lần, trong thiên hạ tuyệt không có người thứ hai có thể có ẩn ký như thế này.”

Đoàn Ngọc thản nhiên nhìn hoa mai ẩn, vẫn không đáp lời, chỉ là mi tâm xuất hiện một chữ “Xuyên” (川)

Ta phi, sao còn không tin? Xem ra hôm nay thật sự là không vào hang cọp sao bắt được cọp con. (1)

Thanh Kiều tự hỏi giây lát rồi đau đớn hạ quyết định, dậm chân một cái quay đầu hô to: “Người tới, chuẩn bị cho bốn tiểu thư một chậu máu chó đến đây, cả một thùng phân lớn nữa, càng thối càng tốt!”

“Nàng....muốn làm cái gì?”

Lúc này Vương gia cuối cùng cũng có phản ứng, môi vừa hé phun ra năm chữ.

“Hô? Chẳng lẽ vừa rồi không phải Vương gia hoài nghi ta là yêu tinh biến thành sao?” Thanh Kiều lui về sau nửa bước, tạo trạng thái cực kỳ kinh hãi, “Ta đang chuẩn bị vẩy chút máu nóng vẩy chút phân người trong sân, tẩy trừ mặt đất xung quanh để chứng minh thân phận thực của ta mà!”

“.....Không cần, làm phiền Cố tiểu thư lo lắng.”

Gân xanh trên trán Đoàn Ngọc giật giật vài cái, miễn cưỡng nuốt xuống một hơi.

“.....Nếu Tiểu Kiều có thể thoải mái vào Thượng Thanh tự, có năng lực được Không Không đại sư bế môn chỉ điểm, bản vương chưa từng nghĩ nàng là ngoại tộc.”

Đoàn Ngọc hơi dẫn đo, gằn từng tiếng khó hiểu nói.

“Vậy Vương gia còn hoài nghi ta cái gì chứ?” Thanh Kiều xoa xoa cằm, cười hì hì nhìn hẩn, mặt mày hớn hở không thể che dấu, “Suy nghĩ của Tiểu Kiều thuần khiết tác phong đứng đắn, nhiệt tình yêu thương quê hương ủng hộ hoàng đế, là lương dân số một của vương triều, rốt cục là có chỗ nào không đúng?”

Tia sáng trong mắt Đoàn Ngọc chột lóe, đang muốn trả lời, chột nghe hạ nhân vội vàng báo lại: “Vương gia, Thích tiên sinh tới.”

“Hử?” Đoàn Ngọc phượng nhãn khẽ nhướng, có chút kinh ngạc kì lạ xẹt qua nét mặt, nhưng rất nhanh đã hồi phục vẻ bình tĩnh không gợn sóng: “Hẩn hôm nay sao rảnh rồi vậy?”

Nghĩ nghĩ, lập tức nhìn về phía người tới, lời nói mang theo trách cứ: “Sợ là các người để lộ tin tức.”

Người hầu thờ mệnh cũng không dám, cúi rạp thân mình vẫn không nhúc nhích.

Vì thế Đoàn Ngọc thân nhiên phất phất tay, không tiếp tục đề tài này nữa.

Băng qua hành lang ngọc lưu ly gấp khúc thật dài, Thanh Kiều thấy một bóng dáng màu xanh thon dài trong đình giữa hồ, nghĩ nhất định là vị khách kia.

“Vị này là Cố tiểu thư, vị này là Thích tiên sinh.” Đoàn Ngọc giới thiệu hai người, cách giới thiệu ngắn gọn tóm tắt, sắc mặt có vài phần không vui.

Thanh Kiều có chút kinh ngạc đánh giá lướt qua hần, rồi quay đầu dụ dàng nói với nam tử áo xanh: “Gặp qua Thích tiên sinh.”

Thích tiên sinh nhìn qua ước chừng trên dưới ba mươi, tướng mạo trung bình, khí chất văn nhã, hần tùy ý gật đầu một cái, xem như đáp lễ.

Hơ? Tốt xấu ta cũng là Đoạn Vương phi tương lai, người này lại có thể nói cũng không nói một câu?

Thích tiên sinh đã hoàn toàn coi cô như trong suốt, xoay người liền nói chuyện với Đoàn Ngọc, lẩn qua lộn lại nội dung trọng tâm chỉ mười hai chữ—quốc sự thêm mắm dặm muối, triều đình bí văn bát quái.

Hừm, có thể cùng Đoạn Vương gia chỉ điếm giang sơn, xem ra Thích tiên sinh này bên trên có người, mà còn là trọng lượng không hề nhỏ nha! (trọng lượng ở đây là nói về người có quyền thế.)

Quý nhân quý nhân, người không quý thì ai quý?

Thanh Kiều âm thầm hừ hừ, trong lòng lại đem bàn tính nhỏ bắt đầu vụng trộm gầy: mệnh cách, đế linh.....lạch cách.....lạch cách.....

“.....Cố tiểu thư, Cố tiểu thư?”

Một lát sau Thích tiên sinh kia không biết là bị chập sợt thần kinh nào, bỗng nhiên nhớ tới cô.

“A, a? Ta ở đây!”

Thanh Kiều cuống quýt ngẩng đầu, bày ra biểu tình quan ngoại giao được huấn luyện, lông mi dài hấp háy hiện lên màu xanh biếc một bộ vô hại.

“.....Không biết Cố tiểu thư xưa nay yêu thích cái gì?” Thích tiên sinh sắc mặt khách khí, trong mắt một vẻ thanh minh, “Lần đầu gặp tiểu thư, nên tặng lễ gặp mặt mới tốt.”

Này, vị đại ca kia, người là cha hay là mẹ Đoàn Ngọc? Ai tặng lễ gặp mặt cũng không đến phiên người tặng đâu!

Thanh Kiều sờ sờ gáy, ngốc nghếch đáp: “Cái đó, ta thích ăn thịt.”

“Phụt~” Đoàn Ngọc phun ra cả một miệng trà.

Thích tiên sinh sắc mặt trấn tĩnh như lúc ban đầu, may may chưa biến: “.....Không biết Cố tiểu thư thích ăn thịt gì? Thủ hạ của Thích mỗi vừa vặ có một nhóm tìm kiếm cái lạ, các loại trân tu hải vị (hải sản quý và lạ), chỉ cần Cố tiểu thư mở miệng, Thích mỗi đều có thể tìm tới cho tiểu thư.”

Vớ vẩn, ta muốn ăn thịt rồng, người có thể tìm đến không?

Thanh Kiều thản nhiên cười, lấy tay áo che mặt mềm mại e lệ: “Thịt heo là tốt rồi, thịt heo ăn ngon nhất.”

Lạch cạch, chén trà trong tay Đoàn Ngọc bỗng nhiên vang lên tiếng nhỏ.

“Giai nhân như tiểu thư, hà tất cố chấp loại tục vật được nuôi ăn tạp dơ bẩn như thịt heo?” Thích tiên sinh lắc đầu, nét mặt đáng tiếc, “Nghe nói

phía Đông Nam Cương có những hồ sản sinh ra một loại nhược ngư quý hiếm, loài cá này hấp thụ linh khí thiên địa mà sinh trưởng, trên lưng có hoa văn mẫu đơn, mười năm mới lớn thêm một tấc, không biết Cổ tiểu thư có hứng thú hay không?”

Oa, mười năm mới dài được một tấc, còn sinh trưởng không giống bình thường, con cá này không nghi ngờ gì nữa chính là tổng hợp chứng bệnh—biến dị bẩm sinh trong giới thủy sinh vật! Hừm, cái tên nhược ngư này là ai đặt nhỉ? Đặt quá tốt, đặt quá tuyệt vời, đặt rất có khả năng dự đoán nha!

Ném một cây rau chân vịt mùa thu về phía Đoàn Ngọc (*), Thanh Kiều mềm giọng nói: “Không nhọc tiên sinh lo lắng, Tiểu Kiều nói thế nào cũng là Quan Thế Âm trong giới thịt heo, đương nhiên phải duy trì sự nghiệp nhà mình. Ta nói Thích tiên sinh, thịt heo rất tốt nha—bổ hư cường thân, tư âm nhuận táo, phong cơ trạch phu (có ích cho cơ bắp da dẻ gì đó), phàm là người thiếu máu hậu sản (sau khi sinh) đều có thể dùng làm thực phẩm dinh dưỡng bổ dưỡng, trên đời không có đồ ăn nào đáng yêu hơn so với nó nữa.”

(*): rau chân vịt mùa thu là “làn thu thủy” (chỉ ánh mắt long lanh của người con gái đẹp), xuất xứ: trong tiểu phẩm “Ngày hôm qua, hôm nay, ngày mai” của Triệu Bản Sơn và Tống Đan Đan.

Đoàn Ngọc đã không biết nên nói gì nữa, gặng gượng quay mặt đi.

Thích tiên sinh trầm ngâm nhìn cô nửa ngày, bỗng nhiên nhe răng cười: “Cổ tiểu thư thật đáng yêu.”

“Không cần khách khí, mọi người cũng đều nói như vậy.” Thanh Kiều mặt dày đùa cợt, nghĩ thầm hàm răng của Thích tiên sinh này đúng là cao (sáng), lộ khiết (trắng).

“Vương gia, nói không chừng nàng có thể.” Thích tiên sinh bỗng nhiên quay đầu, chẳng hiểu sao nói một câu với Vương gia.

Khuôn mặt Đoàn Ngọc nhất thời cứng lại, trầm ngâm nửa ngày, cuối cùng khó khăn mở miệng nói: “.....Không được! Ai cũng có thể, duy nhất nàng không được.”

Khi nói lời này, ánh mắt hần sắc bén sắc mặt u ám, không có nửa điểm bộ dáng quý công tử tiêu dao ngày thường.

Thích tiên sinh ngẩn ra, lập tức lộ vẻ bất đắc dĩ thở dài: “Trên phố vẫn truyền nhau Đoạn Vương gia và Cố tiểu thư tình thâm như chim liền cánh thế nào, hôm nay Thích mỗ xem như thực sự được mở mang rồi —— Vương gia vì Cố tiểu thư, lại có thể ngay cả ta vạn sự thông (người am hiểu mọi việc) thỉnh cầu cũng có thể cự tuyệt.”

Vạn vạn vạn vạn vạn sự thông?

Nghe thấy từ quan trọng xuất hiện, lỗ tai Thanh Kiều dựng thẳng, tế bào ra đa trên người tất cả đều rục rịch hoạt động.

Nhưng Đoàn Ngọc chỉ để lộ vẻ mặt lạnh lùng, đầy mình giá rét, rõ ràng không muốn tiếp tục đề tài.

Thích tiên sinh lạnh nhạt cười, vẫy gọi gã sai vặt rót trà, cũng không nhắc lại bất luận chuyện gì liên quan đến Thanh Kiều nữa.

Dùng xong ngọc thiện (bữa trưa), Đoàn Ngọc đi bồi Thích tiên sinh chơi cờ. Thanh Kiều một mình đi dạo trong Vương phủ, tính nghe ngóng manh mối để linh một chút.

Đi đến một nơi yên lặng, cô nhìn khắp nơi xung quanh một lát, cuối cùng lấy tiếng rất khẽ gọi: “Kiều Phong——Kiều Phong——ngươi mau ra đây.”

Gọi liền ba lần bên cạnh vẫn không có động tĩnh, nhưng lại có một mõ mèo béo vô danh trong góc mở mí mắt nặng trĩch, không kiên nhẫn liếc trắng cô một cái.

Bà nội nó, thời khắc mấu chốt người giả điếc cái gì?

Cô tức giận giậm chân, thanh âm dần cất cao: “Ta biết người đi theo ta, mau ra đây! Nếu không ra ta bảo Đoàn Ngọc đổi hết quần áo đám Ô y vệ các người thành màu đỏ chót!”

Lặng im một lát, trên tường vẩy yên lặng thò ra nửa cái đầu nơm nớp lo sợ, thật cẩn thận nói: “Cố tiểu thư tìm ta có chuyện gì?”

Thanh Kiều nhếch miệng, vẻ mặt đặc ý: “Bổn tiểu thư muốn hỏi người mấy chuyện, người trả lời tốt cho ta—Thích tiên sinh kia là ai?”

Đầu Kiều Phong tức khắc thụt xuống một phần tư: “Không.....Không biết.”

Thanh Kiều mày liễu nhưn cao mắt hạnh trợn lên làm bộ đe dọa: “Người không nói ta cũng nhuộm quần áo người thành màu đỏ chót.”

“.....Thích tiên sinh là vạn sự thông nổi danh giang hồ, biết kỳ văn dị sự trong thiên hạ, là một trong những bằng hữu tâm phúc của Vương gia.” Kiều Phong lộ ra vẻ mặt khóc tang, chuồn cũng không được mà không chuồn cũng không được.

“Hắn rốt cuộc họ tên là gì? Vì sao Vương gia không chịu nói cho ta biết tên thật của hắn?” Thanh Kiều nháy mắt mấy cái, “Hắn thật sự có thể thông hiểu tất cả kỳ văn trong thiên hạ sao?”

Kiều Phong lặng lẽ lau mồ hôi lạnh trên trán: “Đại danh của Thích tiên sinh vẫn là một điều không rõ, tiểu nhân chỉ nghe nói, phàm là người có thể

thỉnh Thích tiên sinh rời núi, thì thế gian không có bất cứ chuyện gì hỏi không được.”

Thanh Kiều nhẹ nhàng “A” một cái, nghĩ thầm thì ra nơi này cũng có loại nhân vật như “Mật thám”, đúng là trời không tuyệt đường người Hallelujah.

Cảm tạ thượng đế, cô quay đầu lại hỏi: “Thỉnh Thích tiên sinh rời núi cần điều kiện gì?”

Kiều Phong nhất thời dùng một loại ánh mắt đồng tình sâu sắc sâu kín nhìn cô: “Thích tiên sinh tính tình cổ quái, từ trước đến nay chỉ có hãn cao hứng chủ động mở miệng nhận lời người khác, không tiếp nhận người khác nhờ vả.”

Thanh Kiều máu huyết chảy ngược buồn phiền dâng lên, thiếu chút nữa thì hôn mê.

Trách không được khi Thích tiên sinh hỏi cô muốn lễ gặp mặt gì, phản ứng của Đoàn Ngọc lại mạnh như thế, hóa ra là tiệc hận cô uổng phí cơ hội tốt ngàn năm có một!

Hu hu Vương gia! Người đừng tức giận, ta biết sai rồi, hãy để ta tự pía chết mình đi!

Mang theo một tâm hồn bị thương yếu ớt, Thanh Kiều run rẩy hỏi ra vấn đề cuối cùng: “....Người cảm thấy, Thích tiên sinh có thể nhận lời hai lần cùng một người được không?”

Kiều Phong còn chưa kịp mở miệng, từ xa truyền đến tiếng cười vang vang của nam tử.

“A Kiều thật ngoan ngoãn, vấn đề này sao cô không tới hỏi chính ta chứ?”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Thệt Nhiệm Vụ

A Kiêu bé ngoan?

Thanh Kiêu bị xưng hô này làm chấn động, chuyển động thân mình máy móc nhìn người tới.

Thích tiên sinh một thân thanh bố trường sam (áo dài vải bố màu xanh) từ xa đi đến, cả người đều đắm chìm trong bầu không khí hài hòa ấm áp.

—Vị đại thúc này, Kiêu này là Kiêu nào? Là Kiêu trong Cố Thanh Kiêu hay Kiêu trong Kiêu Phong?

Thanh Kiêu còn đang suy nghĩ, thấy Thích tiên sinh nhìn chăm chăm mình, đành phải lấy tay chỉ mũi ánh mắt chần chờ hỏi: “....Ta?”

Thích tiên sinh mỉm cười, khoát tay với Kiêu Phong ở góc tường: “Người đi xuống đi, đừng đi theo, ta sẽ nói với Vương gia.”

Tiếp theo lại quay đầu phân phó phía sau: “Đều lui ra, ta có việc nói riêng với Cố tiểu thư.”

Thanh Kiêu thấy phía sau hăn rõ rang không một bóng người, không khỏi tâm sinh kinh ngạc: hay là đại thúc người đang nói chuyện với quý?

Nhưng mà chỉ nghe thấy loạt xoạt vài tiếng, có thanh âm nam tử đáp: “Tuân lệnh.”

Tiếp theo lại loạt xoay vài tiếng nữa, bóng xanh trong góc chột lóe, hết thấy khô phục yên lặng.

“Thu cầm lại đi.”

Thích tiên sinh quay đầu lại ra hiệu cho Thanh Kiều.

Thanh Kiều lúc này mới khép miệng lại, ngẩng đầu nhìn trời làm bộ thản nhiên tự đắc như không có chuyện gì.

Nhưng câu tiếp theo của Thích tiên sinh lại làm cô thiếu chút nữa là ngay cả mũi cũng rớt—chỉ nghe hấn dùng một loại ngữ khí cực kỳ ai oán vô cùng vô cùng thân thiết oán trách nói: “Bé ngoan A Kiều, chẳng lẽ người ngay cả ta cũng quên?”

Đoàng!

Ngũ lôi oanh đỉnh nha! Nổ rất phấn khích nổ rất tuyệt vời, nổ tới mức cô da cháy thịt sém toàn thân tỏa ra một mùi than đá.

Thanh Kiều không thể tin được vào lỗ tai mình, ghen hống nhìn trần trời về phía Thích tiên sinh.

Đầu sỏ gây nên lại trấn đỉnh nhìn lại cô, ánh mắt sáng ngời, khóe mắt đuôi mày đều là niềm vui sướng nói không nên lời.

Người này cảnh này, chỉ có thể dùng bốn chữ hình dung—xuân sơn như tiểu. (phong cảnh núi non mùa xuân tươi đẹp)

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị không giống nói đùa của Thích tiên sinh, bàn tính nhỏ trong lòng Thanh Kiều bắt đầu lạch cạch vận chuyển:

Hay là như đại bộ phận chuyện xuyên qua sắp xếp, Thích tiên sinh này là người tình già của Cố Thanh Kiều đời trước? Hừm, rất tốt, rất tốt, vậy ta có việc nhờ hấn không cần lo gì nữa rồi—nhưng không đúng lắm! Khi

mình xuyên tới cơ thể này mới tròn mười tuổi, sao có thể có một đoạn tình yêu say đắm khắc cốt ghi tâm với đại thúc trước mắt này được? Chẳng lẽ đại thúc người chỉ thích trâu già gặm cỏ non?

Ngẫm lại lại cảm thấy oan khuất: aiz, tác giả! Sao người lại an bài cho ta một tình nhân cũ tướng mạo bình thường như vậy? Người ta phàm là nữ chính xuyên qua, thanh mai trúc mã ai ai không phải là người có mũi mào? Cho dù là chênh lệch nhiều tuổi, thì tình nhân cũ kia cũng nên là một cây hoa lê trong những cây hoa lê hoàn mỹ chứ, nữ chính này là hải đường non nhưng cũng không phải tùy tiện tiện tiện liền có thể tiếp cận đâu! Người xem Murasaki Shikibu (1) và Hikaru Genji (2), người xem Rin (3) và Sesshomaru (4).....

Đang lúc cô suy nghĩ liên miên vẫn vợ, chợt nghe được một lời như sấm sét lớn kinh người đánh tới.

“A Kiều bé ngoan, người vẫn không nhớ ra sao? Những chuyện năm đó ta đưa người đi ỉa đưa người đi tiểu, bón sữa cho người giúp người thay tã, người lại có thể không nhớ bất cứ gì sao?”

Thích tiên sinh dấm ngực giậm chân ngựa mặt lên trời thở dài: “Đáng giận đáng giận!”

55, tác giả ta không cần gặp người nữa! Tại sao lại đập tan ảo tưởng thiếu nữ của ta? Ta với người có cừ oán sao, chỉ biết rằng người không có lòng tốt!

(55 đồng âm vs huhu, ngôn ngữ mạng TQ)

Không nghĩ rằng cố nhân lại có thể là bảo mẫu, Thanh Kiều hít sâu một hơi, đôi mắt đỏ hồng sụp xuống như muốn khóc: “.....Tiểu Kiều năm mười tuổi đó sau một trận bệnh nặng, tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ.....”

Thích tiên sinh ngược lại cũng không kinh ngạc, mỉm cười nói: “Thì ra là chuyện thật, ta còn tưởng cha con nói linh tinh đó!”

Nói xong liền tiến đến ôm chặt lấy cô, ngữ khí cảm khái: “Mười năm không gặp, bé ngoan A Kiều của ta đã trưởng thành, trở nên xinh đẹp, cuối cùng không uổng công Từ tướng quân dốc lòng bồi dưỡng.”

Nói qua nói lại, Thanh Kiều cuối cùng cũng rõ Thích tiên sinh này là môn sinh của ngoại công của cô, khi cô vẫn còn miệng đầy răng sữa đã từng chăm sóc cô, cũng coi như là nửa trưởng bối. Nhưng Thích tiên sinh này không biết vì sao, vào năm cô năm tuổi đã rời khỏi quan trường một mình du lịch giang hồ, cuối cùng tiến đến một vùng trời mới thuộc loại vạn sự thông.

“Ngần ấy năm trôi đi, nói vậy con cũng đã trải qua không ít chuyện.” Thích tiên sinh xoa xoa tóc cô, ánh mắt yêu thương, “Hiện giờ A Kiều bé ngoan đã trở nên tinh quái như vậy rồi, còn đánh bậy đánh bạ trở thành Đoàn Vương phi tương lai, có phải rất vui vẻ hay không?”

Hơ, người cũng biết là ta đánh bậy đánh bạ dính hôn với Đoàn Ngọc sao? Xem ra thực lực của vạn sự thông này quả thật không thể coi thường.

Tựa đầu trong lồng ngực hần, Thanh Kiều lấy lại vẻ mềm mại nhõng nhẽo, mười phần mười là bộ dạng thiếu nữ thanh xuân muốn nói lại thôi: “.....Nếu Thích tiên sinh chịu đồng ý với con một việc, Tiểu Kiều đương nhiên càng thêm vui vẻ.”

Thích tiên sinh nâng khuôn mặt cô lên, đánh “Bộp” một cái vào gáy cô, cười hì hì nói: “Tiểu nha đầu một bụng ý nghĩ xấu xa này, muốn ta giúp con hỏi thăm chuyện gì?”

Thanh Kiều tự cho là thành công ngay trước mắt, há mồm đang muốn nói, lại nghe thấy một thanh âm lạnh như băng vang lên:

“Nếu nàng thực sự nói ra miệng, đời này sẽ bán thân cho hần.”

Nương theo tiếng nói nhìn lại, thấy Đoàn Ngọc đang đứng ở góc tường không nhúc nhích chăm chú nhìn bọn họ, cả người âm hàn, tản ra từng cơn lệ khí.

“.....Vương gia tới thực mau.” Thích tiên sinh nhún nhún vai, tay ôm chặt Tiểu Kiều lặng yên thu lại: “Ta với A Kiều là bạn cũ mười năm không gặp, chẳng qua là muốn nói chuyện một chút, người cần gì khổ sở theo dõi đến tận đây?”

Đoàn Ngọc nhìn chăm chăm bàn tay to trên lưng Tiểu Kiều kia, mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên:

“Thích tiên sinh, ta biết người muốn Tiểu Kiều đi làm chuyện kia—người đừng quên, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Nói xong còn không quên hung hăng liếc xéo Thanh Kiều một cái, “Còn không lại đây?!”

Thanh Kiều trước nhìn nhìn Thích tiên sinh, rồi lại nhìn Đoàn Ngọc một cái, sau một phen so sánh cuối cùng ngoan ngoãn đi đến bên cạnh Đoàn Ngọc—không còn cách nào, ai bảo sắc mặt thẳng nhai này thối như vậy, so với hổ phân còn thối hơn.

Thích tiên sinh cũng không ngăn cản, chỉ nghiền ngẫm cười, thanh âm kéo dài: “Nếu A Kiều bằng lòng thì sao? Ta nói Đoàn Vương gia, người dù sao cũng không thể cột nàng vào bên người cả đời.”

Đoàn Ngọc lạnh lùng hừ mũi một tiếng, lấy ánh mắt khinh miệt trả lời, không nói lời dư thừa.

Thanh Kiều nghe mà như lọt vào trong sương mù, nhện không được hiểu kỳ thò ra nửa cái đầu từ phía sau Đoàn Ngọc: “Các người đang nói cái

gì vậy? Thích tiên sinh, người tốt cực là muốn ta làm chuyện gì?”

Đoàn Ngọc nhanh chóng quay đầu lại trừng cô một cái, trong phượng mâu có cảnh cáo dày đặc.

Có lẽ là sợ cô không an phận, lại cầm chặt bàn tay mềm mại của cô, lực đạo mạnh tới mức cô nghe răng nhếch miệng muốn khóc rống lên.

“Đau, đau!” Thanh Kiều tội nghiệp hướng Đoàn Ngọc xin tha, “Ngài bớt giận, bớt giận nha!”

Thích tiên sinh bật cười trấn an nói: “Bé ngoan A Kiều chớ sợ, ta chẳng qua là muốn con giúp ta chăm sóc một đứa bé, cũng không phải việc khó như lên trời gì. Làm được nhận thù lao, ta còn sẽ hỏi thăm một chuyện bất luận là chuyện gì con muốn nghe cho con—không biết điều kiện như vậy, con có vừa lòng không?”

Một chuyện bất luận là chuyện gì?!

Thanh Kiều hiện tại bị cái bánh có nhân từ trên trời rơi xuống đập tới mức mở cờ trong bụng, không để ý bàn tay nhỏ bé bị người bóp đến chỗ trắng chỗ hồng có nguy cơ sắp chảy ra cả tơ máu, vội không ngừng gật đầu nói được: “Bằng lòng bằng lòng, ta cực kỳ bằng lòng.”

Đoàn Ngọc tức đến cả người phát run, oán hận vung tay cô ra.

“Người đừng căng thẳng, ta chẳng qua là phải đi giúp Thích tiên sinh chăm sóc một đứa bé thôi mà.” Ngẫm lại mình nói thế nào cũng là một đôi “Kiêm điệp tình thâm” (tình thâm như chim liền cánh) với Vương gia, diễn trò phải làm trọn vẹn, Thanh Kiều cống quýt quay đầu một phen ôn ngôn hảo ngữ (nói lời dịu dàng) với Đoàn Ngọc, “.....Nếu năm đó Thích tiên sinh từng chăm sóc ta, về tình về lý ta đều nên giúp ông ấy.”

Đoàn Ngọc giận tới mức trái lại im lặng, quay đầu lại chăm chú nhìn cô, chỉ có vẻ mặt bí hiểm: “Nàng xác định sẽ không hối hận?”

“Vì sao phải hối hận?” Thanh Kiều chẳng hiểu ra sao.

Đoàn Ngọc chần chừ một lát, thở dài, vươn tay ôm chặt cô vào lòng: “.....Nàng cố chấp như vậy, bốn vương cũng không tiện nói gì—ta chỉ là rất luyện tểc nàng.”

“Vương, vương gia?”

Thanh Kiều bị câu thổ lộ bất ngờ làm cho chân tay luống cuống, đành phải quay đầu lại xấu hổ nhìn Thích tiên sinh: “Cái đó...không biết Thích tiên sinh muốn con giúp người chăm sóc ai? Cụ thể là bao nhiêu tuổi?”

Thích tiên sinh đứng một bên đang xem đến thích thú, không cần nghĩ ngợi đáp: “Là cháu trai ngoại Thiệu Nghĩa, năm nay vừa tròn mười bốn, so với con nhỏ hơn một tuổi.”

“Đã tròn mười bốn?” Thanh Kiều chần động, vẫn tưởng “đứa bé” trong miệng Thích tiên sinh chính là một đứa trẻ con, “Người lớn như vậy sao còn cần con tới chăm sóc?”

Thích tiên sinh cho cô một ánh mắt “Người yên tâm một chút đừng nóng”, chậm rì rì giải thích: “Nô bộc bên người Thiệu Nghĩa ba nghìn, đương nhiên không cần con chăm sóc. Chỉ là không biết vì sao gần đây nó bắt đầu kháng cự ăn uống, không hề có một tí hứng thú nào với tất cả các món ngon quý và lạ, khiến cho thân thể càng ngày càng gầy yếu....”

“Đó là chứng bệnh kén ăn, người nên dẫn hẳn tới đại phu.” Thanh Kiều thiện ý đề nghị.

“Ngay cả ngự y cũng đã mời đến xem qua, chỉ phỏng đoán nói là tâm bệnh, ngoài ra nhìn không ra chút xíu manh mối nào.” Trên mặt Thích tiên

sinh có vài phần hiu quạnh không biết làm sao, “Ta tìm người khắp nơi, chẳng qua là để cho nó ăn được cơm, chớ có tùy tiện làm tổn hại chính mình.”

“—vậy chuyện này đâu có liên quan gì tới con?” Thanh Kiều nghiêng đầu nhếch mép, dấu chấm hỏi đầy đầu.

Thích tiên sinh mặt mày hớn hở, cười đến đã tính hết mọi việc: “Đương nhiên có liên quan đến con. Bây giờ A Kiều có lòng nhiệt tình đối với đồ ăn mà người thường không thể so được, ta nghĩ bằng lòng cố chấp ngập tràn của con, nhất định có thể cảm hóa đứa cháu kỳ quái kia của ta— chỉ cần ngày nào đó nó chịu yên tâm ăn cơm, nhiệm vụ của con coi như viên mãn hoàn thành.”

Trầm tư giây lát, Thanh Kiều ngừng thở thật cẩn thận mở miệng: “.....Nói cách khác, nhiệm vụ của con là vỗ béo cháu của người?”

“Đúng vậy.” Thích tiên sinh vuốt cằm, “A Kiều quả nhiên thông minh.”

“.....Vậy, dùng cái gì để đánh giá sự béo gầy của hã có đạt tới tiêu chuẩn trong lòng người hay không?”

“Cái này con đừng lo. Chúng ta sẽ tham khảo tình trạng thân thể của những cậu bé cùng tuổi để tính ra tiêu chuẩn, phương án đo đạc cụ thể như sau: một là cân nặng, sẽ có chuyên gia ghi lại biến đổi thể trọng của nó mỗi ngày; hai là đo dáng người, thợ may của đệ nhất tú phường mỗi tháng sẽ tới cửa một lần, báo cáo những thay đổi nhỏ của nó,—tóm lại tất cả tất cả đều dùng con số để nói chuyện, A Kiều bé ngoan, con cảm thấy như vậy có công bằng hay không?”

Tinh quang trong mắt Thích tiên sinh bắn ra bốn phía, Thanh Kiều không nói nổi chỗ nào không tốt, lại cảm thấy thù lao này thật sự mê người, đơn giản là gật đầu đáp ứng.

Đoàn Ngọc thì đứng một bên im lặng ngắm phong cảnh, không hề làm gì cản trở.

Thanh Kiều thở ra một hơi, việc này rốt cục cũng trần ai lạc định.

—aiz, cẩn thận ngấm lại còn có chút mùi vị có lỗi. Nữ chính khác xuyên qua, không phải gây sóng gió ở võ lâm, thì là hô phong hoán vũ ở triều đình; Cố Thanh Kiều cô thì ngược lại, case (ca) đầu tiên khi xuyên tới lại là chạy đi làm bảo mẫu cho thiếu niên hơn mười tuổi; làm bảo mẫu còn chưa tính, nhiệm vụ duy nhất còn là làm cho thiếu niên này ăn thêm nhiều chút béo thêm chút—đây không phải là nuôi heo sao? Người để thể diện của người phụ nữ tinh anh thế kỷ hai mươi một cô ở chỗ nào chứ?

Thiên a, ông ghét hiền ghen tài ưỡng là trời!

Địa a, ông không thương xót anh tài sao là đất!

Rít gào hai câu, phần nộ về nhà, tắm tắm ngủ.

Hiệu suất làm việc của Thích tiên sinh là rất cao, ngày hôm sau còn sai người đưa thiệp mời đến thượng thư phủ, nói nhiều năm không gặp, muốn thỉnh Cố tiểu thư ba ngày sau tới cửa ôn chuyện, mà một lần đi này sẽ là hai tháng trở lên.

Có thể trắng trợn mời tiểu thư khuê các như vậy sao? Thanh Kiều xem mà muốn mắng người, âm thầm lo lắng phản ứng của cha già.

Nhưng Cố thượng thư lại không biết đã ưỡng nhằm thuốc gì, không nói hai lời vui vẻ đáp ứng.

“.....Ngài cũng không tỏ vẻ lo lắng chút sao?” Thanh Kiều làm miệng hình chữ “O” với thượng thư.

“Ta phải lo cái gì chứ?” Cố thượng thư gõ gõ trán cô, bật cười, “Nếu là Thích tiên sinh mời con ra ngoài, nhất định là có chuyện quan trọng, ta ngàn lần an tâm với hân.”

Thanh Kiều méo miệng, nghĩ thầm địa vị của âu cát tang (*) này thật đúng là không nhỏ, người đứng sau cũng không phải vừng vàng bình thường.

(*): đây là từ trung tính, là vì người đàn ông tuổi vẫn còn trẻ (khoảng trên 30) kiêng kỵ bị người khác nói mình già, cho nên từ này ở những trường hợp đặc biệt hoặc nhiều hoặc ít có chút nghĩa xấu. (nguồn baidu)

Trở về phòng sắp xếp đồ đạc này nọ, Đông Hỉ theo sau mông cô đau khổ năn nỉ:

“Tiểu thư em biết sai rồi, người hãy mang Đông Hỉ đi cùng.”

“Người sai? Người sai chỗ nào?”

“Đông Hỉ không nên bị sắc đẹp của Vương gia mê hoặc, không đi thông báo đã đưa Vương gia tới phòng khách, khiến cho Vương gia nhìn thấy những thứ không nên xem.”

“Hừ.”

“Tiểu thư! Đông Hỉ chỉ là nhất thời mê muội, sau này sẽ không dám nữa! Người yên tâm, Đông Hỉ đối với tiểu thư là tuyệt đối trung trinh như một.....tình bì kim kiên (tình cảm có thể so với kim loại cứng)....chỉ cầu tiểu thư nhìn vào nhiều năm Đông Hỉ hầu hạ người đó, đừng đuổi nô tỳ đi....”

“Này, này, dừng lại! Người đang nói nhảm cái gì đấy? Ta một không đuổi người hai không phạt người, người ở thượng thư phủ không phải sống rất tốt sao?”

“A, cái đó, Đông Hi nhất thời kích động nói sai....Tóm lại cầu tiểu thư ngàn vạn lần đừng lạnh nhạt Đông Hi, Đông Hi tâm tâm niệm niệm chỉ có mình tiểu thư, bất cứ mỹ sắc gì cũng đều không thể lọt vào ánh mắt Đông Hi nữa!” Đông Hi nâng lên khuôn mặt tròn tròn ngập nước thề, lỗ chũm khóc.

Thanh Kiều thấy không đành lòng, thở dài, sờ sờ đầu nha hoàn.

“.....Không cần kích động như thế, tên Đoàn Ngọc kia trưởng thành quả thật không tồi. Mỗi tình đầu của người, có tâm lý theo đuổi mù quáng cũng có thể lý giải được....Nhớ năm đó tiểu thư ta cũng không phải nằm mơ nhất kiến chung tình với Đăng Tinh Thụ (5) sao? A, dưới tấm rèm trắng kia là mỹ thiếu niên đọc sách a.....”

Tiểu thư lại bắt đầu rơi vào trong hồi tưởng chuyện cũ sâu sắc, không thể tự thoát khỏi.

“Đúng rồi, tiểu thư, người lần này cần đi Thích phủ ở hai tháng, Đoàn Vương gia chẳng lẽ không có ý kiến?”

“Ý kiến? Không có, hần chỉ phái người đưa thư cho ta....Đúng rồi ta còn chưa mở ra đâu, người giúp ta xem xem bên trong viết cái gì?”

Đông Hi mở thư ra xem, không khỏi cười khúc khích: “Tiểu thư, Vương gia nói hần nghĩ có thể là trong thời gian rất dài không được gặp người, trong lòng rất khổ sở. Dựa theo thông lệ của dân gian, hần hy vọng có thể có một vật phẩm kỷ niệm mang theo người do chính tay người làm ra.”

“.....Lại có phong tục như thế sao?” Tiểu thư tròn to một đôi mắt đẹp.

Đông Hi che miệng gật đầu: “Nam nữ đã định thân đều làm như vậy, tiểu thư người cũng nên tặng Vương gia một vật kỷ niệm.”

“A, vậy nên tặng gì mới tốt? Muốn đồ vật mag theo người sao....” Tiểu thư ngẩng đầu nhìn trời, mặt lộ vẻ mê mang, “Chẳng lẽ muốn tặng nội y nội khố? Ta còn thực sự không biết hăn mặc cỡ nào....”

Đông Hi mặt đỏ bừng khúm núm: “Tiểu, tiểu thư không cần táo bạo như vậy, tặng cái túi hương là được rồi....”

“A, còn có túi hương!” Tiểu thư như trút được gánh nặng thở phào một hơi, “Ta sao lại quên mất thứ này chứ.”

Một ngày trước khi xuất môn, tiểu thư gọi Đông Hi đến trước mặt, đưa cho cô một cái túi.

“Người đem thứ này đưa cho Đoàn Vương gia.” Tiểu thư phân phó.

Đông Hi nhìn lên cái túi, không khỏi chấn động—trong cái gói to lằng lằng nằm một cái túi vải xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy rằng vật liệu dùng là gấm thượng đẳng, nhưng cái hình dạng này thợ may nhìn muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu, mà trong túi vải không biết nhét thứ kỳ lạ gì, thoang thoang tản ra một mùi thuốc.

Kỳ dị nhất chính là, túi vải này quá lớn, ước chừng lớn bằng một cái bánh nướng!

“Đây, đây là cái gì?” Đông Hi mờ mịt nhìn tiểu thư, cô cảm thấy mình đã bị tiểu thư xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ) hoàn toàn đánh bại.

“Đương nhiên là đưa cho Đoàn Vương gia làm vật kỷ niệm bên người!” Tiểu thư ném cái mị nhãn tới chỗ cô.

“...Không phải như thế, tiểu thư! Trong túi hương phải để huân hương, hơn nữa cái túi nhỏ này, túi nhỏ này cũng hơi lớn một chút....” Thanh âm Đông Hi bi thương, nhắm mắt lại, thân hình không kìm được hơi lung lay.

“Khụ khụ, đừng vội đừng vội, ta đương nhiên biết đây không phải túi hương.” Tiểu thư nhanh chóng giải thích, “Nhưng Đoàn Vương gia chỉ cho ta thời gian ba ngày, ta nào có đủ thời gian làm túi hương cho hẳn?”

“...Vậy...cái này rốt cục là?” Đông Hỉ lại liếc cái túi vải to trong tay một cái, nghĩ thầm không nhìn còn được, càng nhìn càng đáng sợ.

Tiểu thư cười thần bí, dùng một loại khẩu khí ba phần đắc ý bảy phần đùa dai đáp: “Đây là bí phương độc môn của Cố Thanh Kiều, túi thần công nguyên khí 505 (6)—“

Giải thích:

(1)Murasaki Shikibu: là biệt hiệu của một nữ văn sĩ cung đình thời Heian Nhật Bản, tác giả của cuốn tiểu thuyết theo nghĩa hiện đại đầu tiên của nhân loại, kiệt tác “Truyện kể Genji”.

(2)Hikaru Genji: là nam chính trong tiểu thuyết “Truyện kể Genji” của Murasaki Shikibu.

(3)Rin: là một đứa trẻ loài người mất cha mẹ do bọn cướp tấn công làng trong truyện tranh Inuyasha.

(4)Sesshomaru: anh trai cùng cha khác mẹ với Inuyasha trong truyện Inuyasha.

(5)Đặng Tĩnh Thụ:là một tác gia Đài Loan tên thật là Ngô Tử Vân (cái này thì m k chắc lắm, vì search baidu ra tận 4 người tên Đặng Tĩnh Thụ, nhưng 3 người kia là nữ, thì chắc chỉ còn ông này, nhưng mò ông này k đẹp zai nha -.-)

(6)Túi thần công nguyên khí 505: là một loại túi thuốc của TQ đã có từ lâu, giúp kiện tì ích thận, điều chỉnh khí huyết, thông kinh hoạt lạc, cân

bằng âm dương. Dùng với người đau dạ dày, viêm dạ dày mãn tính, trướng bụng, ngăn ngừa tiêu chảy tốt và có tác dụng bảo vệ sức khỏe.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thịch Thiếu Niên

Ngày thứ hai đúng hẹn đi tới Thích phủ, Thích tiên sinh tự mình ra nghênh đón.

“....A Kiêu, kỳ thật ta vốn không muốn cho con đến nơi nước đục này.”

Trên xe ngựa, Thích tiên sinh bỗng nhiên mở miệng.

Thanh Kiêu quay đầu lại nhìn hẳn, vẻ mặt kinh ngạc.

“.....Cổ thượng thư yêu ái nữ như mạng thể nhân đều biết, con được nuông chiều từ nhỏ, để con đi chăm sóc đứa bé Thiệu Nghĩa kia....chỉ sợ là ủy khuất con.” Thích tiên sinh tươi cười ôn hòa, trong mắt mơ hồ có ý xin lỗi.

“Con chỉ trông hẳn ăn, cũng không bồi dưỡng đạo đức phẩm hạnh của hẳn, người làm chi khách khí như vậy?” Thanh Kiêu bĩu môi, nghĩ thầm không phải chỉ là nuôi heo thôi sao, chút bản lĩnh vồ béo đó cô vẫn có.

“Thiệu Nghĩa nó.....” Thích tiên sinh dẫn đo một lát, lộ vẻ chần chờ nói, “Tính cách đứa bé đó có chút đặc biệt.....Sau này nếu hiểu được, còn thỉnh A Kiêu bao dung nhiều hơn.”

“—con rất kiên nhẫn.” Thanh Kiêu quay đầu nhìn ra cửa sổ, lẩm bẫm cười.

Mặt trời chói chang rực rỡ, cô không tìm được lấy tay áo che mặt, nhớ tới con khổng tước đực đã lâu không gặp kia.

“Cô thực kiên nhẫn.”

Lần thứ hai lăm giẫm lên bàn tay cô làm tổn thương, sau khi cắt hồng y bào của cô, Lục Tử Tranh bình luận cô một câu như vậy.

Sau đó bỏ lại cô còn đang đổ máu, nghênh ngang mà đi.

Ánh mặt trời rất nóng.

Cô nhìn lòng bàn tay trái của mình, chỗ hồ khâu có một vết sẹo nhàn nhạt, không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

Tiếp theo chuyển ánh mắt lên, thấy cái chuông bạc tinh xảo phát sáng lấp lánh trên cổ tay.

Ấn núp ba năm, chỉ vì mày.

Thở dài, cô nhắm mắt lại, trong sự đung đưa nhẹ nhàng ấm áp mà thiếp đi.

Vào phủ, Thích tiên sinh chuẩn bị sương phòng hạng nhất cho cô, lại sai tới mấy nha hoàn gã sai vật lạnh lợi. Thanh Kiều cảm thấy lễ ngộ (tiếp đãi long trọng) này quá mức long trọng, nhìn những gia đình người hầu này, vừa nghe nói vị tiểu thư này đặc biệt đến giám thị việc ăn uống của thiếu gia, mỗi người đều quăng cho cô một loại ánh mắt chân thành “người có thể trông mong tới”, chỉ còn thiếu chút là coi cô thành thần tiên mà cúng bái.

Cô đột nhiên rất muốn xem xem, vị tiểu tử tông không chịu ăn cơm cho tốt kia rốt cuộc lớn lên nhìn như thế nào?

Rốt cục cũng đến lúc dùng bữa tối.

Thích tiên sinh dẫn cô vào một đại sảnh trống trải, trong đại sảnh đứng chi chít hơn trăm tô tử, mỗi người tay bê một hộp thức ăn thật cẩn thận.

“...Mục tiêu của chúng ta là?” Dẫn đầu là một nam tử trung niên vẻ mặt nghiêm nghị cất lời giáo huấn.

“Khiến cho công tử ăn được!” Mọi người cao giọng nhất tề đáp, khí thế như bão.

“Được, hôm nay mọi người phấn chấn tinh thần lên, nhất định phải làm cho công tử ăn ít nhất một miếng!” Người giáo huấn vẻ mặt kích động, ngôn ngữ cơ thể như múa, “Nếu có người làm được, trọng thưởng một ngàn hai lượng bạc!”

Rào rào, nhóm tô tử hai mặt nhìn nhau nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, mọi người rục rịch ý chí chiến đấu sục sôi.

Thanh Kiều nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ thầm dù là bệnh kén ăn thế nào, ăn một chút cơm đã thưởng người hầu một ngàn hai lượng bạc, cái giá này cũng hơi quá đi?

Thích tiên sinh nhìn nhiều đã quen, thấy vẻ mặt si ngốc của cô không khỏi buồn cười, thầm nghĩ nếu nói cho nàng rằng Thiệu Nghĩa công tử kia mỗi lần ném một miếng đồ ăn mới, cha hẳn liền thưởng cho đầu bếp ngàn hai hoàng kim, thì tiểu nha đầu người còn không điên luôn?

Chỉ lát sau, có hai thiếu nữ khuôn mặt giống nhau tới, áo trắng phiêu phiêu, không nhiễm bụi trần.

“Công tử nói, có thể bắt đầu truyền thiện....”

Hai cô nhất tề cúi đầu trước Thích tiên sinh, thanh âm giòn tan như chuông.

“Ừm.” Thích tiên sinh gật gật đầu, dắt tay Thanh Kiều đi ra khỏi phòng.

Bọn họ vào một gian phòng lớn chính diện, trong phòng bày trí cầu kỳ, khói xông lượn lờ.

Ngay cả đã từng được mở mang tầm mắt ở Đoàn Vương phủ, Thanh Kiều vẫn lú lờ không thôi với trình độ xa hoa của gian phòng này—nghĩ cô là một thiên kim thượng thư đã nhìn quen việc đời, nhưng trong một thời gian ngắn nhiều lần được thay đổi cách nhìn với độ xa hoa của kiến trúc truyền thống, xem ra Cố lão cha nhất định là một vị quan tốt thanh liêm.

“Công tử, bây giờ bắt đầu truyền thiện được chưa?” Hai thiếu nữ song sinh quỳ xuống hướng về phía chiếc giường lớn khắc hoa trong phòng, hai tay buông xuống dụi dụi nói.

“.....Được.”

Một tiếng rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ tới mức gần như khiến Thanh Kiều hoài nghi mình nghe nhầm. Sa mỏng trùng điệp, màn che tầng tầng lớp lớp, cô chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một màu đen lờ mờ trên giường.

Nhưng tiếng nói vừa mới phát ra, lập tức có một người áo lam lập tức cất tiếng hô to kéo dài: “Truyền số 1—lên điện—”

Lượng khí dồi dào, thanh âm the thé, âm lượng mạnh mẽ, phỏng chừng mọi người ngoài năm trăm thước cũng có thể nghe không sót một chữ.

—nhân tài nha!

Thanh Kiều nhất thời có chút sùng bái liếc nhìn người áo lam một cái.

Người này không chỉ là người thính tai, còn đồng thời có một cái miệng loa đáng quý, thực sự là máy bay chiến đấu trong đám nô tài!

Chỉ thấy người hầu số một đi tới quỳ xuống trước chiếc giường khắc hoa, hai tay giơ lên cao....dâng lên một cái chén nhỏ bạch ngọc đựng canh.

“Tham kì hãm bạch phượng—“ (m chỉ ghi tên đại khái thôi nha, nhiều món quá tra k nổi ;....; Tham kì: 1 vị thuốc đông y, bạch phượng: ầy đại khái cũng là thuốc)

Hai thiếu nữ song sinh vén màn che, một bàn tay người tái nhợt như tượng gỗ từ từ đưa ra, yếu ớt tinh tế, dường như khẽ đụng sẽ gãy.

Chỉ thấy cái tay kia tùy ý khuấy cái thìa trong bát, lập tức cả người cầm bát bị đổ đầy.

“Quá đặc.”

Thanh âm hơi khàn khàn vang lên, mang theo sự chán ghét, giống như tránh ôn dịch: “Mang đi nuôi heo.”

Người hầu số một giấc mộng tan biến, ôm theo nhiệt huyết rưng rưng biến mất.

Người áo lam thấy nhưng không thể trách, lại bắt đầu tuyên: “Truyền số 2—lên điện—“

Người hầu số 2 tay bưng một cái khay màu xanh biếc, nơm nớp lo sợ tiến đến.

“Kim, kim thiềm ngọc bảo—“ (kim thiềm: cóc vàng, bảo: cá muối)

Lần này người trong giường ngay cả tay cũng không đưa ra, chỉ lạnh như băng nói một câu: “Quá hôi, mùi ta không thích.”

Người hầu số 2 run rẩy thân mình lui ra, đồng tay đồng chân.

Xem ra tình trạng công tử hôm nay không tốt, người áo lam lấy tay áo lau mồ hôi, vực dậy tinh thần tiếp tục tuyên: “Truyền số 3—lên điện—”

Người hầu số 3 là một tiểu tử thông minh, lúc chờ ở bên ngoài vẫn dùng than lửa tự mang đun nóng lọ gốm trong tay sợ đồ ăn bị lạnh.

Nhưng mà vận mệnh của hắn lại càng thảm hại hơn, ngay cả cơ hội báo tên đồ ăn cũng không có, đã trực tiếp bị tuyên bố nốc-ao.

“—nhìn không đẹp mắt.” Người trên giường nhẹ nhàng băng quơ nói.

Người hầu số 3 vẻ mặt hoảng sợ quỳ gối tại chỗ, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

“A Nghĩa đừng hồ nháo!” Thích tiên sinh nhin không được lên tiếng quát, “Người ngay cả lọ gốm còn chưa mở ra, sao biết món ăn này nhìn không đẹp?”

“Ta cũng không nói món này, ta nói....” Cái tay kia chậm rãi chỉ vào người hầu số 3, nhẹ nhàng nói: “Hắn.”

“—hắn rất xấu, ảnh hưởng đến sự ngon miệng của ta.”

Cái tay kia lại hơi phẩy một cái, làm một tư thế đuổi “Người đi mau”.

Người hầu số 3 rất cục hoàn hồn, lão đảo rời đi, bóng dáng như vạn tiễn xuyên ngực thương tâm muốn chết.

Liên tục tuyên đến người hầu số năm mươi tư, người trong giường vẫn nửa hạt gạo cũng không ăn.

Công công áo lam sau lưng mồ hôi ướt một mảng lớn, hai thiếu nữ song sinh bắt đầu quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin: “Công tử, van cầu ngài nhiều ít gì cũng ăn một chút đi!”

Nhưng người trong giường vẫn ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục xoi mói

“Quá mặn.”

“Quá nhạt.”

“Quá nhão.”

“Quá khô.”

“Quá ngấy.”

“Quá loãng.”

.....

Dem một trăm mười hai món ăn đã được chuẩn bị tốt toàn bộ thông báo một lần, vẫn không có món nào có thể lọt vào mắt thần của quý công tử.

“A Nghĩa!” Thích tiên sinh nhin không được thờ dài, “Con đừng giận dỗi nữa, trên dưới cả nước phàm là phàm là đầu bếp có danh hiệu đều được ta tìm tới đây, con sao vẫn không chịu ăn cơm cho tốt?”

Nói xong đi nhanh tới, nửa lời nửa kéo người trong giường ra.

Thanh Kiều vội vàng trông mong nhìn vào, không kìm được trước mắt sáng ngời.

Trên giường ngồi một vị thiếu niên nhược liễu phù phong (như nhành liễu lay động trong gió), tóc dài rối tung, da như mật đường, con ngươi như hồ phách, lông mi thật dài như cánh quạt. Tuy rằng dáng người quá mức gầy gò, nhưng nhìn chung cũng là một Shota cao cấp.

—tốt lắm, tốt lắm, cô cảm thấy vui mừng, tuy rằng tác giả câu chuyện cũ này vẫn thích dành cho cô những cú đánh bất ngờ, nhưng nhìn trước mắt, tin điều “Phàm là xuyên qua tất gặp mỹ nam” cô tạm thời còn chưa có dũng khí phá vỡ.

“Cháu không ăn, người có thể làm gì cháu?” Thiếu niên lộ vẻ mặt không vui, tức giận quay mặt đi.

Té ra là một Shota thích làm nũng, Thanh Kiều che miệng cười.

“A Nghĩa!” Thích tiên sinh hít sâu một hơi, gân xanh trên trán nổi lên: “....Phải như thế nào con mới bằng lòng ăn cơm?”

“Gọi Ngọc Cửu thúc tới, Ngọc Cửu thúc tới con sẽ ăn!” Thiếu niên quay đầu lại cười, xán lạn như mặt trời mùa xuân.

Yo, thì ra người còn có người trong lòng? Khóe miệng Thanh Kiều càng nhếch càng cao—hắn gọi là Ngọc Cửu thúc? Xem ra các người là nam yêu nam không còn nghi ngờ gì nữa. Aiz, trách không được Shota này muốn lấy tuyệt thực chống đối, xã hội hiện giờ nhân dân thuần phác, sợ là không thể chấp nhận tình yêu kinh thế hãi tục của các người. Nhưng công tử người đừng lo, Thanh Kiều tỷ tỷ của người tốt xấu cũng là người từng xem BL, tuy nói hiểu biết không sâu, nhưng đối với tình yêu của các người, đương nhiên sẽ chấp nhận vô điều kiện cộng thêm lời chúc phúc chân thành....

Nhưng câu tiếp theo của Thích tiên sinh lại làm cho nụ cười của cô cứng lại bên môi.

“A Nghĩa, con hà tất như vậy chứ? Đoàn Vương gia bận bịu như vậy, sao có thể mỗi ngày đều đến thăm con? Hơn nữa hắn đã đính hôn với thiên kim Cổ thượng thư, sang năm sẽ hành lễ, con không thể quần quýt lấy hắn như trước nữa!”

Thích tiên sinh vẻ mặt không biết làm thế nào.

Thanh Kiều chỉ cảm thấy bỗng nhiên trước mắt hiện ra rất nhiều rất nhiều ngôi sao.

Hai mắt khẽ đảo, hai tay giơ ra, cô chuẩn bị miệng sùi bọt mép ngã xuống đất không dậy nổi.

“Sửu (xấu xa) nữ Cố Thanh Kiều này! Bản công tử sớm hay muộn cũng đem cô ta cho chó ăn!”

Chợt nghe sấm sét giữa trời quang, đã thấy mỹ thiếu niên hai tay nắm chặt ga giường, mặt lộ vẻ hung ác nghiêng răng nghiêng lợi, giống như một con thú nhỏ bị chọc giận.

“A Nghĩa, đừng như vậy!” Thích tiên sinh vừa đè lại Shota muốn nổi điên, vừa âm thầm nhìn cô, trong mắt tràn ngập áy náy, “.....Cố tiểu thư chưa từng sai, là Đoàn Vương gia tự mình tới cửa cầu thân.”

“Ta hận cô ta! Ta hận cô ta!” Mỹ thiếu niên mắt điếc tai ngơ, mười ngón tay nhỏ dài bụm khuôn mặt, thanh âm nức nở: “....Nếu không phải vì cô ta, Ngọc Cửu thúc sẽ không hai tháng mới đến thăm ta một lần.... Ngọc Cửu thúc vì cô ta mà thuận phục Tả Thanh, vì cô ta mà cầm cung kỳ lân, còn từng dùng một phần tư ô y vệ đi bảo vệ cô ta.... Cô ta vô tài vô mạo vô đức như vậy, cả ngày chỉ biết sống phóng túng, sao có thể xứng đôi với Ngọc Cửu thúc như thần tiên của ta?!”

Mỹ thiếu niên càng nói càng kích động, từng giọt lệ từ kẽ tay chảy ra, thân mình cũng nhẹ nhàng run rẩy.

“A Nghĩa!” Thích tiên sinh nhíu mày, nhìn đứa cháu, lại nhìn sang khách, sắc mặt lúng túng nói, “Con chưa từng gặp qua Cố tiểu thư, không

có bằng chứng sao có thể nói người ta không tài không mạo?”

“Ta đã phái người đi gặp!” Mĩ thiếu niên buông hai tay, nâng lên khuôn mặt vì phần nộ mà đỏ lên—

“Bọn họ trở về đều nói, gương mặt Cố Thanh Kiều xấu vô cùng, lớn lên giống như một viên thịt heo!”

Thanh Kiều trợn trắng mắt, nhin không được bắt đầu run rẩy.

“—đủ rồi!” Thích tiên sinh rất cục nghe không nổi nữa, lớn tiếng quát ngưng lại, “A Nghĩa, con rất không hiểu chuyện! Cái tính cố chấp chẳng phân biệt được thị phi như vậy, tương lai sao có thể đảm đương trọng trách?!”

Mĩ thiếu niên phần nộ thu nước mắt, nhưng không thu được vẻ mặt oán hận.

“.....A Nghĩa, hôm nay cậu vì con mà giới thiệu một người.” Thích tiên sinh nhắm mắt lại, dường như đau đớn hạ quyết tâm, “Ta tìm được một tỷ tỷ cho con, nàng sẽ sống cùng con một thời gian...sau khi con gặp nàng, thì sẽ hiểu được một chút đạo lý về tình cảm trên đời này, nàng chính là....”

Ánh mắt của Thích tiên sinh, lướt qua gian phòng rộng lớn, hướng tới Thanh Kiều ở xa xa.

Giật mình một cái, Thanh Kiều vừa vung tay hô to vừa lấy vận tốc ánh sáng di chuyển tới trước chiếc giường khắc hoa—“Thiệu Nghĩa công tử khỏe, ta chính là bảo mẫu do cậu người mời đến!”

Khi nói chuyện ánh mắt sắc bén sáng ngời, cứng rắn đem nửa câu sau của Thích tiên sinh ép về trong bụng.

Mặc kệ sau lưng còn có người đang kéo áo cô, Thanh Kiều tiếp tục nở nụ cười mê người thuần khiết nhất ngây thơ nhất trong cuộc đời với mỹ thiếu niên.....

“Công tử ngàn vạn lần nhớ cho kĩ, ta tên là Đỗ, Xuân, Kiều nha~~”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thệt A Kiều

Từ chính điện trở về, Thanh Kiều chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng cơ thể bỗng bình, mỗi bước đi đều thất tha thất thểu.

Cô nhớ tới khuôn mặt vạm vỡ của Thích tiên sinh sau khi xuất môn, trên mỗi sợi lông tơ đều có khắc bốn chữ to “Giận dữ ngút trời”.

“Tại sao? Tại sao lừa hản? Người rõ ràng có thể nói cho hản sự thật!” Từng câu từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi lên án.

Vị ân cát tang (đã giải thích ở chương 17) này, ông thích trêu đùa cái gì? Ta có chết cũng không đắc tội được với một quý nhân có thể khiến ông dốc hết sức lực bảo vệ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hản chém giết, ông không cần mạng nhỏ của ta, nhưng ta còn cần!

Khuyên can mãi, rốt cục lấy lý do thân thể Thiệu Nghĩa quá yếu, cần tránh kích thích để trấn an Thích tiên sinh, lại giao hẹn trong mấy ngày này ở Thích phủ, cô sẽ đổi tên là Đỗ Xuân Kiều.

“.....Ta nói, tên này thực tục.” Lúc giải tán, Thích tiên sinh nhịn không được lâu bầu với cô, “Con nghĩ sao mà lấy cái tên quê mùa như vậy?”

“Ai biết được? Khi đó chẳng qua là linh quang chợt lóe.” Cô thản nhiên cười, “Có lẽ con kiếp trước, đã tên là Đỗ Xuân Kiều.”

Vừa mới về phòng, Đông Hi mặt mày hớn hở như con bướm bổ tới chỗ cô, “Tiểu thư tiểu thư, Đoàn Vương gia gửi thư cho người!”

“Người cao hứng như vậy làm gì?” Trong lòng Thanh Kiều xoắn xuýt, hơi có chút chua chua, “Sao không quan tâm chủ tử của người đêm nay có tốt hay không trước?”

Đông Hỉ cầm một bức thư tiến cũng không được lui cũng không xong, chỉ có thể khúm núm cúi đầu: “.....Tiểu thư.”

“Được rồi được rồi, người đọc thư cho ta nghe xem.” Thanh Kiều từ trước đến nay không nhìn được người khác giả bộ đáng thương, vội ho một tiếng phất tay ra vẻ hào khí.

Đây mới là tiểu thư tốt của ta nha, Đông Hỉ cười hì hì mở bức thư ra, thanh thanh cổ họng, đọc rõ rang từng câu từng chữ:

“Tiểu Kiều thân yêu:

Ngày đầu tiên ở Thích trang tốt không?

Ngày từ biệt ở Vương phủ, bốn vương rất nhớ mong nàng, hàng đêm không thể an tâm gối đầu đi ngủ, chân thành hy vọng nàng có thể nhớ bốn vương như bốn vương nhớ nàng. Giang hồ hiểm ác, bốn vương ngày đêm cầu nguyện nàng có thể loại bỏ muôn vàn khó khăn đạt được mong muốn bình an trở về, nhưng vạn nhất nàng gặp phải họa sát thân, hãy nhớ kỹ mục tiêu hàng đầu là cấp tốc trở về Vương phủ, bốn vương đã sắp xếp Tả Thanh bất cứ lúc nào cũng cung kính chờ đợi để đưa nàng chạy trốn, đến chân trời góc bể cam đoan là ai cũng không đuổi kịp.

Đoàn Ngọc yêu nàng.

Tái bút: cái túi Tiểu Kiều đưa tới cực kỳ mới mẻ, bốn vương nhìn rất là thích, đã mệnh gia phó bắt chước chế tạo theo. Tất cả mọi người nói dung lượng túi này lớn chưa từng thấy, lại có thể đựng được cả năm cái bánh nướng, thật sự là hay ho.”

Kết thúc bức thư này thấy thế nào cũng giống “Thư tình” nguyên rủa, Đông Hi ngượng ngùng nhìn tiểu thư, muốn nói lại thôi vài lần.

Tiểu thư phồng hai má không rên một tiếng, sắc mặt xanh mét.

“.....Cái đó.....tiểu thư, Vương gia hình như rất không vừa lòng khi người ở trong Thích phủ?” Đông Hi khơi dậy dũng khí thử nói.

“Không vừa lòng như thế nào?”

Tiểu thư gào một tiếng, mắt hừng gục trên cái bàn vuông: “——vốn là cực kỳ không vừa lòng ấy chứ!”

Buổi tối hôm nay Cố Thanh Kiều mơ thấy ác mộng đã lâu không thấy. Cô mơ mình đang quỳ trên mặt đất liếm ngón chân cho Thiệu Nghĩa, nước mắt lưng tròng cầu xin hăn ăn đi, Thiệu Nghĩa lại cười ha ha một cước đá bay cô đến hồ hoa sen. Cô cắn răng bò lên tìm Thích tiên sinh phân xử, Thích tiên sinh lại nói cô ngay cả cho heo ăn cũng không biết nực cười thêm hoang đường; thật sự không còn cách nào đành đi cầu Đoàn Ngọc, Đoàn Ngọc cười hì hì chỉ vào Tả Thanh nói nếu cô chạy nhanh hơn nó ta sẽ giúp.

Cuối cùng cô rút cục không nhịn được nữa, vào một đêm nguyệt hắc phong cao bắt Thiệu Nghĩa đi, nhốt trong một cái lồng sắt lớn, mỗi ngày bóp cổ hăn dùng một cái phễu mạnh mẽ đổ thịt kho tàu và móng heo vào. Thiệu Nghĩa bị nghẹn tới mức mặt đỏ bừng khoa tay múa chân, cô đứng một bên đổ vê mặt thống khổ phiền muộn—lãng phí nhiều lương thực của tổ quốc quá nha!!

Phía sau lúc bọn họ đang âm ỉ, không biết từ lúc nào dựng lên một cái bảng hiệu gỗ rách nát gió thổi sắp đổ, liếc mắt nhìn một cái, trên viết tám chữ to sơn đỏ—“Hoan nghênh tới thăm vịt nhồi Bắc Kinh”.

Ngày thứ hai gà gáy ba tiếng, người hầu bên ngoài sương phòng đã sớm chờ ở cửa.

“—thời gian ăn điểm tâm của công tử đã tới, Thích tiên sinh thỉnh cô nương đi giá tới giám sát ẩm thực.”

Thanh Kiều một đêm không yên giấc, bị người mới sáng sớm đã gọi dậy vốn đã oán khí ngập trời, nghĩ lại, mình bây giờ đang ăn nhờ ở đậu, đành không nói câu nào đi theo công công ra ngoài.

Đi chưa được mấy bước, Cù công công bỗng nhiên dừng lại, quay lại trên dưới đánh giá cô.

“A—cô nương người sao không đánh thêm chút phấn?” Lòng mày nhướng cao, tay áo run run, công công làm trạng thái bị shock nghiêm trọng.

“Không phải người muốn ta đi nhanh sao?” Thanh Kiều sờ sờ đầu, có chút hồ đồ, “Ta rửa sạch mặt, cũng súc qua miệng rồi.”

“Aiz—như vậy sao được chứ?” Cù công công thở ra một hơi dài thật dài, vẻ mặt kiểu đã biết nha đầu người ở nông thôn không hiểu chuyện mà, “Công tử nhà ta từ trước đến nay chỉ thích làm bạn với mỹ nhân, có năng lực hầu hạ bên cạnh người, mỗi người đều là tướng mạo đẹp trong trăm mới chọn được một. Tuy rằng cô nương người sinh ra miễn cưỡng có vài phần tư sắc, nhưng nếu không tỉ mỉ trưng diện một phen, đến lúc đó chỉ sợ không tới gần được công tử nha!”

Thanh Kiều để ý, khi công công nói lời này rõ ràng xen lẫn một loại tình cảm tên là tình cảm vi diệu đặc ý.

“Công công nói chí phải.” Đầu óc vừa chuyển, cô khẽ cười, “Nhìn công công ngài sinh ra tuần tú như thế là biết, nói vậy công tử nhất định cực kỳ thích vị mỹ nam nhẹ nhàng như ngài.”

Gãi đúng chỗ ngứa, vẻ mặt Cù công công đều là một màn hào quang màu hồng.

Bảy rưỡi tám quẹo, cuối cùng cũng tới phòng bếp.

Phòng bếp Thích phủ sạch sẽ mà khí phách, tuy là sáng sớm, cũng đã có ước chừng hơn mười người ở trong bếp vội tới mức mồ hôi ướt đầm khí thế ngất trời.

“Sao nhiều người vậy?” Thanh Kiều không nghĩ rằng mọi người lại chịu khó như vậy.

“Điểm tâm của công tử sao có thể qua loa?” Cù công công nhàn nhạt cười, “Bữa sớm mỗi ngày của công tử cần ba mươi hai đầu bếp, bốn mươi tám gã sai vặt, cộng lại là tám mươi người tất cả. Nếu có tình huống đặc biệt cần thêm đồ ăn, thì lại khác.”

“Tám mươi người? Chẳng lẽ điểm tâm của hãn cũng phải xướng (hát lên) tên món?” Thanh Kiều miệng há to—OMG, lòng yêu thương của Thích tiên sinh với Thiệu Nghĩa đúng là ngang tôn phật sống nha!

(từ xướng ở đây m nhìn đọc mãi mà k hiểu, tra cả trên baidu nhưng mà nó chỉ nó là ở những quán cơm triều Tống không phải là báo lại tên món mà là xướng (hát/kêu to) tên món @@)

“Xướng tên món? Cô nương người đùa gì vậy?” Cù công công trừng cô một cái, “Chỉ là bốn mươi tám món ăn, xướng thế nào? Đương nhiên là bày tất lên bàn, để cho công tử tùy tiện chọn.”

Chỉ là bốn mươi tám món....Thanh Kiều cảm thấy phía sau có trận gió lạnh yếu ớt thổi qua.

“Vậy, các người đang chuẩn bị món gì?” Cô hữu khí vô lực ngáp một cái, lấy tay che mặt, “Làm phiền công công báo cho ta nghe xem.”

Cù công công vung tay lên, bên cạnh lập tức xuất hiện một gã sai vặt. Gã sai vặt cầm một tờ giấy vàng lớn tiếng đọc: “...Bữa sớm hôm nay có: canh gà hầm ba quả trứng bồ câu, một phần tùng nương nga du cuộn (món cuộn thịt ngỗng gì đó), một phần trà Long Tĩnh trúc tôn, năm miếng thịt hươu nướng, một phần bì lợn sữa, một đĩa sơn trân thứ long nha (thứ long nha là một loại cây dùng làm thực phẩm, vỏ cây làm thuốc), một bát ngư nãi phục linh sương (váng sữa phục linh? (phục linh là một loại nấm sống nhờ gốc cây thông)), một đĩa tùng thụ hầu đầu ma (hầu đầu ma: nấm đầu khi), một đĩa hào du ngư (bò xào đầu hào), hai con tôm tỳ bà lớn, hai miếng bánh bồ câu thủy tinh....”

(ôi mẹ ôi, toàn các món giới ời đất hời, mình tra k nổi T.T, mà cũng chả có mà tra á....)

“Dừng, dừng!” Thanh Kiều nghe đến đầu óc choáng váng, đành phải khoát tay hỏi: “Có thể bình thường một chút hay không? Tỷ như: cháo, hoặc là dưa cải?”

Gã sai vặt lướt từ trên xuống trên tờ giấy vàng, gật gật đầu nói: “Hồi bẩm cô nương, có ạ. Ngư trù Quách sư phụ chuẩn bị một chén cháo tổ yến, nhân sâm cung đình nhỏ, tương gừng ngọt, một phần ốc tương ngọt đặc biệt.” (-_-)

“Cái gì là nhân sâm cung đình nhỏ?” Thanh Kiều không hiểu.

“Nhân sâm cung đình nhỏ là do Quách sư phụ tự tay tuyển chọn, là củ cải tốt được tỉ mỉ chăm chút, cây củ cải này khi còn non được trồng chủ yếu trong hoàng cung, hấp thụ linh khí thiên địa, được nuôi bằng tinh hoa nhật nguyệt, hàng năm chỉ sinh ra tám cây. Tám cây này lại được bàn tay khéo léo của Quách sư phụ ướp, cuối cùng trở thành món rau ngâm cao cấp.” (mẹ ời, đại khái vì cây củ cải này quý nên được coi là nhân sâm nhỏ -_-)

Cù công công đứng một bên đào dạt đặc ý giải thích, cả người đều tỏa ra cảm giác ưu việt được trời ưu ái.

Phì, đám dưa ngốc này, ăn mỗi mấy củ cải thôi mà còn muốn đánh rằm nhiều như vậy. Thanh Kiều trợn trắng mắt, nghĩ thầm các ngài thích tự làm khổ thì cứ cố mà ra sức làm khổ, dù sao còn sống chính là tự làm khổ, người không tự làm khổ uổng thiếu niên.

Bữa sớm vẫn tiến hành trong gian chính điện hôm qua.

Bốn mươi tám món ăn tinh mỹ, bày đầy hai cái bàn gỗ lim lớn, Thiệu Nghĩa tay cầm đĩa bạc nhỏ dài, đi thành vòng xung quanh cái bàn. Chỉ thấy mào hấn nhú lại, khễ cắn môi dưới, chiếc đĩa ở khoảng không trên bàn xoay qua xoay lại, chỉ là không chịu dừng lại. Mỗi khi chiếc đĩa của hấn chuyển tới một món ăn, trong mắt mọi người liền dấy lên ánh sáng hy vọng, nhưng chiếc đĩa không chút nào lưu luyến nhanh chóng chuyển đi, vì thế ngọn lửa hy vọng nhỏ bé đã bị dập tắt.

Tóm lại ánh mắt mọi người giống như bóng đèn, tay công tử chính là công tắc, chính là loại điều khiển không dây.

Lướt qua tất cả các món ăn một lượt, chiếc đĩa bị công tử Thiệu Nghĩa quăng đi, lưỡi biếng nói: “Không thích món nào, bỏ hết đi.”

Trong phòng nhất thời có 1/3 người làm trạng thái ngất.

Hai thiếu nữ song sinh bắt đầu quỳ xuống, nói mấy lời cũ cầu công tử ít nhiều gì cũng ăn một chút, Thanh Kiều đứng một bên nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt lưng tròng nhìn đến mê mẩn, nghĩ thầm có một tính từ đúng chuyên môn dường như sinh là để cho hai người, xinh đẹp như hoa xinh đẹp như hoa a.

Bỗng nhiên cảm giác có người đang chọc sừng sườn cô, quay đầu nhìn thì ra là Thích tiên sinh.

“Không cần chọc, người con không ngứa.” Mặt không chút thay đổi khí định thần nhàn.

Thích tiên sinh sừng sốt, dùng sức nháy mắt ra hiệu với cô.

“Trợn mắt với con làm gì?” Bữu môi tỏ ý phản đối, “Người xem ngoài cửa sổ thời tiết tốt cỡ nào nha, làm người phải có lòng dạ rộng lớn.”

“Cố Thanh Kiều!” Thích tiên sinh nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng uy hiếp, “Con còn muốn hỏi thăm chuyện đó nữa không?”

—người này không có lương tâm, chuyên môn chọc vào chỗ yếu của người khác!

Thanh Kiều ai oán nhìn hẩn một cái, hít sâu một hơi, ưỡn ngực nhấc chân bước ra khỏi đội ngũ.

“Công tử, thức ăn hôm nay đều là do đầu bếp tỉ mỉ nấu nướng, người không thích ăn không quan trọng, tốt xấu gì cũng nếm thử chút mùi vị đi.”

Tay áo kéo che nửa mặt, làm bộ dạng khéo léo động lòng người.

“...Cô là ai?” Thiệu Nghĩa nhất thời không nhớ ra.

“Xuân Kiều nha, ta là bảo mẫu mới Đỗ Xuân Kiều của công tử, ngài không nhớ sao?” Vừa nói chuyện vừa chậm rãi di chuyển tới bên cạnh Thiệu Nghĩa.

“Hừ, cậu mời? Ta mới không cần bảo mẫu!” Thiệu Nghĩa vung tay áo rộng, trên mặt tràn đầy giận dữ: “Ta ăn hay không ăn liên quan gì đến cô?”

“Công tử nói sai rồi.” Thanh Kiều cười hì hì nói, “Tuy rằng chuyện không liên quan đến ta, nhưng lại liên quan đến Đoàn Vương gia.”

“Liên quan gì đến Ngọc Cửu thúc?”

“Ngài không phải hy vọng Đoàn Vương gia thích ngài sao? Muốn Đoàn Vương gia thích ngài, chuyện thứ nhất chính là phải tự nuôi mình đến trắng trẻo mập mạp.”

“Vì sao?”

“Người xem, Đoàn Vương gia bây giờ đang thích Cố Thanh Kiều, đó không phải là một quả cầu thịt sao? Có thể thấy rằng Vương gia thích mập mạp hơn, ngài nếu muốn khiến hắn thích ngài, trước tiên phải dưỡng béo mình nha!” Căn rằng một cái, nghĩ thầm vì để linh ta đây danh dự gì cũng không cần, tất cả bằng bất cứ giá nào.

Thiệu Nghĩa thoáng ngẩn ra, không nói chuyện, cúi đầu trầm tư.

Có hy vọng có hy vọng! Trong lòng Thanh Kiều có con chim nhỏ vỗ phành phạch, giống như nhìn thấy thất bại đang tạm biệt cô, thành công đang trong tầm mắt.

Nhưng giây tiếp theo, Thiệu Nghĩa lại ngẩng mặt mỉm cười——

“Cô khổ tâm thuyết phục ta ăn một miếng như vậy, cậu sẽ thưởng cho cô bao nhiêu?”

Nhìn tiểu Shota trước mắt từ đầu đến chân không một khiếm khuyết, Thanh Kiều thở dài yếu ớt: “....Không nhiều không ít.”

“Không nhiều không ít là nhiều hay ít?” Thiệu Nghĩa lấy tay chống má, cười khanh khách nhìn cô.

“So với người này nhiều hơn, so với người kia ít hơn; nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít; người cảm thấy ít hẳn cảm thấy nhiều, hẳn cảm thấy nhiều ta cảm thấy ít; nhiều nhiều ít ít, ít ít nhiều nhiều, sao chỉ hai chữ nhiều ít đơn giản mà có thể sáng tỏ?”

Nói xong cả câu đó, trong lòng Thanh Kiều mặc niệm cảm tạ Không Không đại sư cảm tạ giang hồ đạo sĩ, cảm tạ những lời chỉ bảo lừa người của các ngài.

Thiệu Nghĩa đánh giá cô một chút, bỗng nhiên cười khúc khích.

“...Cô thú vị hơn so với bọn hăn, trách không được cậu muốn tìm cô. Đến, ta cho cô thể diện, cô nói hôm nay trên bàn này có món nào ngon nhất?”

Thanh Kiều đã sớm quên sạch tên các món ăn, chỉ nhớ mỗi cái món siêu việt lạ thường “Nhân sâm cung đình nhỏ” kia, khúm nói: “...Nghe noi ngự trù Quách sư phụ làm củ cải cung đình ngâm cực kỳ hao tâm tốn sức, là nhân gian nhất tuyệt....”

“Có nô tài!” Trong đám người hầu bỗng nhiên đi ra một nam tử trung niên vẻ mặt kích động, bổ nhào về trước ngã trên mặt đất, “Nhân sâm cung đình nhỏ là món ăn độc môn nô tài hao hết tuyệt học cả đời sáng chế ra, cầu công tử nhất thiết là phải nếm thử!”

“Người chính là Quách sư phụ?” Thiệu Nghĩa thản nhiên mỉm cười, sóng lớn không sợ, “Người bắt đầu nói xem, củ cải ngâm này đặc biệt thế nào?”

Chỉ thấy Quách sư phụ xoa xoa chất lỏng không biết là nước mắt hay mồ hôi trên mặt, thân mình run rẩy đi đến trước bàn.

Hăn trước tiên cầm một cái khay sứ trắng bưng đến trước mặt Thiệu Nghĩa, lại hai đem một thấu kính thủy tinh tinh xảo dâng lên: “Thỉnh công tử trước dùng vật này xem xét.”

Hô, thân là đầu bếp lại mang theo kính lúp tùy thân, hay đại thúc người là Lý Tứ Quang(1)? Thanh Kiều vừa tặc lưỡi vừa tới gần Thiệu Nghĩa.

Chỉ thấy Thiệu Nghĩa cầm lấy kính thả trên cái đĩa, trên mỗi miếng củ cải tinh tế đều hiện ra một hàng chữ Khải tinh tế—“Thiệu Nghĩa công tử hồng phúc tề thiên”, “Thiệu Nghĩa công tử tâm tưởng sự thành”, “Thiệu Nghĩa công tử vạn thọ vô cương”....

Không phải chưa từng thấy vượt mộng ngựa, nhưng là chưa từng thấy vỡ hao tâm tổn trí đến thế, tình cảm kính ngưỡng trong lòng Thanh Kiều nhất thời như Hoàng Hà tràn ra càng không thể vãn hồi.

“Khắc chữ cũng không tính là đặc biệt.” Thiệu Nghĩa vẫn không mấy may động.

Quách sư phục dương như đã sớm có sở liệu, lập tức đưa ra một cây tăm mảnh xé củ cải ra, chỉ thấy giữa miếng củ cải rõ ràng được khảm một vật thể không rõ một đoạn hồng, một đoạn xanh, một đoạn đen.

“...Củ cải muối này sau khi được tạo ra thành công, nô tài đem xắt dài bằng đầu ngón tay, khoét rỗng ở giữa, rồi cho cà rốt, măng tre và nấm hương vào, như vậy công tử một lần có thể ăn được bốn vị rau dưa, có thể cân đối chất dinh dưỡng trong cơ thể giữ gìn thanh xuân khỏe mạnh.” Quách sư phụ cúi đầu giải thích.

OMG, đại thúc ta sai rồi, ngài không phải nhà địa chất học, ngài rõ ràng là một nhà dinh dưỡng học kiêm chuyên gia vượt mộng ngựa nha!

Thanh Kiều đứng một bên phục sát đất—ai nói cổ nhân dễ lừa gạt? Nhóm nữ xuyên qua đều ra đây nhìn xem, người nơi này rõ ràng một người so với một người còn trâu bò hơn!

Thiệu Nghĩa ngẩng đầu thấy vẻ mặt Thanh Kiều có chút nặng nề đăm chiêu, mỉm cười: “Cô cảm thấy hẳn làm tốt không?”

Thanh Kiều vội không ngừng gật đầu.

“Vậy cô ăn hết toàn bộ hai bàn đồ ăn này đi.”

Thiệu Nghĩa chìa một ngón tay, “Còn thừa bất kỳ món nào liền lôi cô xuống, đánh tới mức không thể nói chuyện mới thôi.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thịt Bảo Mẫu

“Chỉ cần thừa một món ăn sẽ lôi cô xuống, đánh mới mức không thể nói chuyện mới thôi.”

Thanh Kiều chớp mắt mấy cái, bắt đầu hoài nghi mình nghe nhầm.

Thiệu Nghĩa tiếp tục cười, sắc mặt trở nên hung ác: “Nói cô đó, đồ xấu xí!”

Thanh Kiều không hé răng, chỉ lặng lẽ di chuyển bước chân phiêu ra cửa, vừa phiêu vừa quan tâm: “A, Quách sư phụ, công tử đang gọi ông.”

—đồ xấu xí là ai? Đương nhiên sẽ không phải là cô mỹ nữ xuyên qua đẳng cấp, cho nên Quách sư phụ, chỉ có thể tạm thời ủy khuất ông.

Cơ thể Quách sư phụ lại bắt đầu run rẩy, nhìn chăm chăm vào cô.

“Ta không gọi người khác, ta đang gọi mẹ la sát lắm mồm cô đó!” Thiệu Nghĩa quay đầu, ánh mắt theo sát bóng dáng cô, hung tợn nói.

Thân mình loáng một cái, khéo léo tránh thoát ánh mắt vèo vèo như kiếm của Thiệu Nghĩa, Thanh Kiều vừa di hình hoán vị (di chuyển), vừa ngạc nhiên nhìn về phía hai thiếu nữ song sinh: “Hơ, các cô đáng yêu như vậy, sao công tử có thể nhẫn tâm gọi các cô là mẹ la sát?”

Mọi người đều cực kỳ ăn ý cùng trợn mắt với cô.

“Cô, cô đồ không biết xấu hổ, còn chưa cút tại đây tạ tội!” Thanh âm Thiệu Nghĩa bắt đầu trở nên bén nhọn chói tai, phỏng chừng sắp bùng nổ.

Thành công di chuyển mục tiêu vật thể—phía sau Thích tiên sinh, Thanh Kiều ngẩng đầu lấy ánh mắt vô cùng chân thành nhìn về phía hắn: “Ai da, cháu người đang mắng người đó, lá gan không nhỏ nha lại có thể to gan mạo phạm, người còn không mau đi giáo huấn hắn?”

Cơ mặt Thích tiên sinh rõ ràng hơi giật giật.

“Người đâu, lời tiện nha đầu này ra ngoài đánh! Đánh thật mạnh! Đánh đến chết thì thôi!”

Ầm, Thiệu Nghĩa công tử lật bàn, cả người đang trong trạng thái tức sùi bọt mép như bom nguyên tử nổ mạnh.

“Công tử chớ tức giận, chớ tức giận nha!” Trong phòng nhất thời bộp bộp quỳ xuống cả một đám người, có mấy tên chân chó lừng hùm vai gấu tiến đến bắt cô, Thanh Kiều bị hoảng sợ không ngừng chui ra phía sau Thích tiên sinh.

“Làm càn!” Thích tiên sinh rốt cục không nhìn được nữa, bàn tay to vung lên quát lui tất cả người hầu: “A Nghĩa, Đổ tiểu thư là khách quý do ta mời đến, bất luận thế nào con cũng không thể động đến nàng!”

Hô, Thanh Kiều thò ra từ sau lưng, làm cái mặt quỷ với Thiệu Nghĩa.

“.....Cậu! Người lại có thể cho phép nữ nhân bị ối không biết xấu hổ như thế vào phủ sao?” Thân mình Thiệu Nghĩa run rẩy, gương mặt cũng đỏ thành màu gan heo, “Cô, cô ta lại dám lấy Ngọc Cửu thúc ra uy hiếp con, vô sỉ như vậy, vì sao người phải che chở cho cô ta?!”

“....A Nghĩa, không được như vậy!” Thích tiên sinh không biết làm sao thở dài, “Đổ tiểu thư thân phận đặc biệt, vô luận ra sao con cũng không thể làm tổn thương nàng dù chỉ nửa phần, bằng không tương lai con sẽ hối hận.”

“Con sẽ không hối hận, cậu người tránh ra! Để ta đánh chết cô ta!”
Thiệu Nghĩa đã sắp tức giận đến xì khói, hoa chân múa tay đứng lên.

“A Nghĩa, nghe lời cậu, không thể xúc phạm....Xuân Kiều cô nương.”
Thích tiên sinh lắc đầu, dặt tay Thanh Kiều, dáng đi thong dong bước ra ngoài.

Trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

Toàn thẳng đi ra, Thanh Kiều nhịn không được quay đầu lại nhìn xung quanh, chỉ thấy Thiệu Nghĩa lấy tay bóp cổ, ngũ quan trên mặt vụn vụn thành một đám, toàn thân đều hiện lên một loại trạng thái ở bên bờ của sự phần nộ đau khổ. Tình cảnh này, không khỏi làm cô nhớ tới hình ảnh kinh điển của giáo chủ rít gào Cảnh Đào GG (ca ca)—“Tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông.”

Ra bên ngoài chính điện, Thích tiên sinh thở dài nói: “A Kiều, Thiệu Nghĩa nó chính là người tính khí vụn vụn khác thường như vậy, có khi....Con còn muốn tiếp tục nữa không.”

Thanh Kiều nghiêng đầu thè lưỡi: “Chỉ cần có người che chở, con cái gì cũng không cần lo lắng, có phải hay không?”

Nhìn bộ dạng tinh quái này của cô, Thích tiên sinh nhịn không được chọc chọc trán cô: “Đừng quá phận, A Nghĩa bản tính thuần lương, nhưng bị ta và cha hấn làm hư.”

“—mọi người cứng chiều hấn như vậy, sớm hay muộn cũng xảy ra chuyện.” Thanh Kiều nhịn không được tốt bụng nhắc nhở.

Thích tiên sinh nghe vậy cười, nụ cười lại vô cùng thâm lương: “Mẫu thân nó mất sớm, lúc lâm chung rừng rừng gởi gắm, muốn ta chăm sóc nó cho tốt.....Ta chỉ có một đứa....cháu trai ngoại đó, đương nhiên muốn đem tất cả những thứ tốt đẹp nhất cho nó.”

Thanh Kiều ngửa đầu nhìn hẵn, dưới ánh mặt trời ánh mắt Thích tiên sinh mờ mịn mà phiêu tán, bay về phía một đất nước không biết tên xa xa.

Trong ánh mắt hẵn đong đầy hoài niệm vô tận.

Kiên gia thương thương, bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

(Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Lau lách xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

(trích trong bài “Kiên gia” trong Kinh Thi))

Ban đêm, Thanh Kiều nằm trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được.

Cô nhớ lại dáng vẻ ban ngày của Thích tiên sinh, dù sao vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, tiện tay khê vuốt đầu giường, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó hơi gồ ghề chà sát vào da. Trong lòng giật mình một cái, vội vàng mang nệm tới tỉ mỉ quan sát, lúc này mới phát hiện thì ra đầu giường có khắc một hàng chữ nhỏ xinh đẹp. Những chữ kia dường như đã có phần lâu năm, hai câu trước đã bị mài mòn tới mức không thể nhận ra, chỉ còn một câu cuối cùng miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

“.....Chỉ mong gió mát đưa ta đi, luôn luôn bầu bạn với quân tựa sát vào nhau.”

Cô nhìn những chữ này, trầm mặc thật lâu, yếu ớt thở dài một hơi.

Trải qua nhiều năm thẩm thấu tiểu thuyết ngôn tình, tế bào lãng mạn trong đầu cô đã bắt đầu tự động vận chuyển, biên ra từng câu lại từng câu

chuyện xưa thê mĩ (thê lương đẹp đẽ)—

A, bản lưỡng tiểu vô sai (1) bội tình bạc nghĩa;

B, bản đấu đá hậu cung tuyệt vọng chờ đợi;

C, bản mối thù gia tộc hữu duyên vô phận;

D, bản hoàn toàn tỉnh ngộ thì đã muộn;

.....

Càng nghĩ càng nhập tâm, vừa nghĩ vừa gạt lệ, cuối cùng dứt khoát ngồi vào cái bàn bên cạnh, nhắc bút viết lên giấy một đoạn thoại:

Uyên ương song tê điệp song phi

Mãn viên xuân sắc nhạ nhân túy

Tiểu tiểu vấn thánh tăng

Nữ nhi mỹ bất mỹ

Nữ nhi mỹ bất mỹ

Thuyết thập ma vương quyền phú quý

Phạ thập ma giới luật thanh quy

Chỉ nguyện thiên trường địa cửu

Dữ ngã ý trung nhân nhi khẩn tương tùy

Ái luyện y, ái luyện y

Nguyện kim sinh thường tương tùy

đây là lời bài hát “Tình nữ nhi” trong Tây du kí, cô từ lúc nhỏ đã vô cùng thích, vẫn thuộc lầu lầu đến giờ, còn quyết định nếu ngày nào đó gặp được hoàng tử trong lòng, nhất định phải giống như quốc vương nữ nhân quốc dũng cảm thổ lộ ra.

Nhưng hôm nay? Aiz, mơ hồ đi tới thời cổ đại chim không them ỉa chó không them mọc lông này.

Ngắm lại không khỏi cảm khái, dần dần cơn mệt mỏi ập tới, nhin không được khép hai mắt lại.

Lại mở mắt ra, là bị rét cóng đến tỉnh.

Cửa sổ bên sương phòng bị mở ra thật rộng, gió đêm vù vù thổi vào trong, thổi tới mức khiến cô run rẩy.

Đông Hi này, lại quên đóng then cửa sổ!

Thanh Kiều càu nhàu duỗi thắt lưng, lơ đãng phiêu ánh mắt lên mặt bàn.

Huyết dịch toàn thân đông cứng, cô nhất thời cứng đờ.

—trên mặt bàn một khoảng trơ trọi, tờ giấy Tuyên Thành vừa rồi còn đầy ắp lời ca, đã vô tung vô ảnh!

Xong rồi! Những lời này để tư xuân thì không nói làm gì, bên trong lại còn có hai chữ “Thánh tặng”, rơi vào mắt người có tâm, chắc chắn sẽ nghĩ thiên kim Cổ thượng thư không thương Vương gia mà đi yêu hòa thượng! Aiz aiz, tin tức này tuyệt đối thành vụ xì căng đan đương triều bùng nổ mạnh mẽ trước bảng cáo thị!

Trong lòng có hàng trăm con kiến gặm cắn, Thanh Kiều lập tức mở cửa sương phòng xông ra ngoài. Nương theo ánh trăng mờ tối, vòng vo

quanh gian phòng tròn hai vòng, sao còn tìm được nửa cái bóng dáng của tờ giấy Tuyên Thành?

Vừa tức vừa vội, bỗng nhiên một cơn khí lạnh ập tới, khiến cho cô nhin không được giật mình: có lẽ tờ giấy Tuyên Thành bị gió thổi đi rồi?

Bắt lấy cọng rơm cứu mạng, Thanh Kiều nhanh chóng nâng cánh tay, quan sát ống tay áo đong đưa trong gió, cuối cùng quyết định dựa theo phương hướng gió tìm một lần nữa.

Cô cầm theo một chiếc đèn lồng nhỏ đi chung quanh tìm kiếm, bất tri bất giác đã đi ra khỏi tiểu viện nơi sương phòng của mình.

Sau đó, giống như tất cả tính chất thói quen trong tiểu thuyết sắp xếp, có người theo phía sau đánh lén, dùng khăn lụa bịt kín miệng mũi cô.

Cô hoa hoa lệ lệ mà té xỉu.

Tới khi cô mở mắt ra, phát hiện mình đang bị một hắc y thiếu nữ khuôn mặt non nớt đơn thuần giám thị. Ánh mắt thiếu nữ rét lạnh như băng, đang ngắm nghía một cây trường tiên (roi dài) trong tay.

Chéo phía sau cô, có một mĩ thiếu niên da màu mặt ong dáng người mảnh khảnh ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, đang tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

“Ha, Xuân Kiều mĩ nhân!”

Hắn gọi, vẻ đắc ý trong đáy mắt chậm rãi hiện lên.

“Thiệu Nghĩa?” Thanh Kiều ngẩn ngơ, lại nhìn quanh lần nữa, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng hoàn toàn xa lạ.

“.....Đây là sao? Người có việc tìm ta chờ ngày mai không được sao? Cần gì hơn nửa đêm tỉnh ta đến chỗ này?”

“Thỉnh?”

Thiệu Nghĩa mí mắt vừa lật, tựa như nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên đời: “Tiểu mĩ nhân đa tâm rồi, ta sao có thể ‘thỉnh’ cô tới chứ? Đương nhiên là sai người làm cô hôn mê, sau đó bắt đến mật thất này.”

Thiếu niên chậm rãi giải thích, khóe miệng hiện ra một nụ cười như ác ma.

“Họ Thiệu kia, người uống nhầm thuốc à?!” Thanh Kiều quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, “Người sao dám lén bắt ta đến đây? Chẳng lẽ người không sợ Thích tiên sinh lột da người hả?”

“Bốp!”

Cái ghế khắc hoa trước mặt Thanh Kiều bỗng nhiên tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy), bụi bay lên, làm cô bị sặc ho khan một trận.

Hắc y thiếu nữ thu hồi roi, đồng thời hung hăng trừng cô một cái, dường như đang cảnh cáo cô trước khi nói chuyện phải dùng não.

“Đừng lấy Thích tiên sinh ra uy hiếp ta.” Trên gương mặt tuần mĩ của Thiệu Nghĩa là bình tĩnh không gợn sóng.

“Huống hồ, ta cũng không phải họ Thiệu, ta họ Đoàn.” Hắc thân nhiên nói.

“.....Họ Đoàn? Đoàn Thiệu Nghĩa?” Thanh Kiều ngây ngốc mở to miệng, “Người, người và Đoàn Vương gia có quan hệ gì?”

“Cha ta là huynh trưởng của hắc, hắc là thúc phụ ruột của ta—người nói chúng ta có quan hệ gì?” Thiệu Nghĩa nheo mắt lại, trong khe mắt có tinh quang bắn ra bốn phía.

“A——“ Thanh Kiều lấy tay ôm đầu hét chói tai, tiếng kêu tê tâm liệt phế, “Lại có thể là tình yêu thúc cháu! Lại có thể là loạn luân! Quá hoa lệ quá hoa lệ! Tác giả ta chịu không nổi, người mau tới cứu ta a~~~”

“Bốp!”

Lại là một roi, cái ghế khắc hoa phía sau Thanh Kiều cũng nát.

Hắc y thiếu nữ mắt như chuông đồng, ánh mắt sáng quắc, hận không thể đốt ra hai lỗ thủng lớn trên người cô.

“Cái, cái gì loạn luân!” Thiệu Nghĩa mất bình tĩnh, vỗ bàn gầm lên: “Ta đối với Ngọc Cửu thúc rõ ràng là sùng bái và kính ngưỡng!”

Thanh Kiều bị một roi vừa rồi dọa thiếu chút nữa thì đánh mất hồn, nhanh chóng thật cẩn thận trả lời: “Đúng đúng, các người là quan hệ nam nam thuần khiết.”

Thiệu Nghĩa cũng không chịu bỏ qua, đứng lên: “Tiện tỳ người sao có thể hiểu ý nghĩ của ta? Ngọc Cửu thúc là thiên nhân chuyển thế, không có bất luận kẻ nào dám khinh mạn người! Người thừa nhỏ nổi tiếng thông minh hơn người, là hình mẫu hoàn mỹ trong lòng mọi người! Tất cả mọi người nói chỉ cần ở cạnh người, cho dù là nhìn hoa ngắm trăng, hoa tươi sẽ càng thêm yêu kiều đẹp đẽ, trăng sáng cũng sẽ càng sáng hơn!”

Ánh trăng trên bầu trời vừa nghe, nhin không được run rẩy, nghĩ thầm xong rồi, thì ra chuyện ta ở trước mặt Đoàn Vương gia đặc biệt thích lộ mặt tất cả mọi người đã biết!

Thanh Kiều cuống quýt ngẩng đầu, cười đến nịnh nọt với Thiệu Nghĩa: “Đúng đúng, Đoàn Vương gia và công tử đều là nhân trung long phượng, trích tiên tuyệt vời đệ nhất, Xuân Kiều không nên ngông cuồng tự phóng đoán quan hệ của nhị vị ngài, Xuân Kiều đần độn, Xuân Kiều ngu

muội, còn cầu công tử niệm tình Thích tiên sinh thả cho Xuân Kiều một con ngựa.” (ý là buông tha cho)

“Đừng lấy Thích tiên sinh ra áp chế ta!” Thiệu Nghĩa sắc mặt rét lạnh, lập tức nở một nụ cười âm u, đờ thấp tiếng nói: “.....Tiện tì, nói cho người, phóng mắt khắp thiên hạ hiện nay, ngoài Hoàng thượng, thì ta là lớn nhất, ai cũng không áp chế được ta!”

Ồ? Thanh Kiều đưa mắt trên dưới đánh giá hẳn: “Chẳng lẽ ngài là Hoàng hậu? Xem ra Xuân Kiều đúng là có mắt không nhìn thấy thái sơn, có mắt không phân biệt được nam nữ...”

“Ta là Thái tử! Thái tử! Thái tử!” Thiệu Nghĩa nổi trận lôi đình, “Ông nội người đây là nam! Đã nói Đoàn Vương gia là thúc thúc ruột của ta!”

“Nô tỳ tham kiến thái tử, thái tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Thanh Kiều bị dọa nhanh chóng cúi đầu sát đất quỳ lạy hành lễ, “Xuân Kiều nhất thời hồ đồ, còn thỉnh thái tử cho chuộc tội!”

Thiệu Nghĩa đang muốn nói gì đó, lại nghe thấy hắc y thiếu nữ kia chen vào nói: “Điện hạ, nô tì này giống như đang giả ngu.”

Ngẩng đầu vừa nhìn, hắc y thiếu nữ kia đang bí hiểm nhìn cô, vẻ mặt lạnh lẽo như băng.

“Không còn cách nào, xem cô ta giả bộ thật cũng có hứng thú.” Sắc mặt Thiệu Nghĩa khôi phục như thường, lấy tay chống má, hơi hơi nướng mi, “Tiện tì, đêm nay xách người lại đây, là muốn nói cho người, ba chữ ‘Đoàn Vương gia’ này, không phải là chữ thứ tiểu nhân như người có thể nói. Ban ngày người dám lấy người lừa bịp ta, đó là tử tội!”

A?! Ta nói Shota, không cần khoa trương như vậy chứ, nhắc tới danh hiệu của thúc thúc người sẽ bị chém đầu?

“——điện hạ, ngàn vạn lần đừng mù quáng đi sùng bái một người nha!” Thanh Kiều đặt mông ngồi dưới đất, buồn rười rượi khuyên bảo: “Kỳ thật người ngài nên bội phục nhất là phụ thân ngài——Hoàng đế bệ hạ! Người xem giang sơn tốt đẹp này, người xem dân chúng thiên hạ này, tất cả tất cả đều thuộc về ông ấy, ông ấy mới là người lợi hại nhất! Tình cảm kính ngưỡng của Xuân Kiều đối với ông, quả thực cuồn cuộn như nước sông liên miên không dứt...”

“Hừ!” Thiệu Nghĩa vung tay áo, “Làm hoàng đế tính là gì? Có thể không làm hoàng đế mới lợi hại nhất!”

Hơ? Thanh Kiều quên cả động tác giả lau lệ, ngơ ngác nhìn hần.

“Năm đó hoàng tổ phụ chết bệnh, vốn định truyền ngôi cho Ngọc Cửu thúc, lại bị Ngọc Cửu thúc một lời cự tuyệt.” Sắc mặt Thiệu Nghĩa lạnh lạnh, trong mắt tràn đầy vô tận sùng bái và kính ngưỡng——

“Ngọc Cửu thúc nói, làm hoàng đế là vì giang sơn xã tắc mà sống, mà người cả đời này, chỉ nguyện vì chính mình mà sống!”

“Có phải rất lợi hại hay không?” Thiệu Nghĩa quay đầu nhìn cô, lỗ mũi nở to vẻ mặt kích động, “Ngọc Cửu thúc đã siêu thoát khỏi thế tục hồng trần, không thèm để ý quyền lợi và vinh hoa!”

——ta phi! Thanh Kiều nhớ tới ngôi nhà xa hoa tới cực điểm của Đoàn Ngọc kia, nghĩ thầm đây còn gọi là “không thèm để ý đến quyền lợi và vinh hoa”? Rõ ràng là thằng nhãi này ích kỷ không muốn nhận trách nhiệm mà thôi!

Nghĩ rồi nghĩ, vẫn nhanh chóng dập đầu ca ngợi: “Đoàn Vương gia đúng là một vị nhân tài ngàn năm khó gặp, quả thật đáng giá để tâm hồn điện hạ hướng tới.....”

“Điện hạ, cần gì phải nói bí sử cung đình cho tiện tì này?” Hắc y thiếu nữ bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời, ánh mắt ác độc như rắn rết.

“.....Không có cách nào.” Thiệu Nghĩa từ trong hồi tưởng tỉnh lại, có chút thương hại nhìn cô gái đang quỳ lạy trên mặt đất, “.....Dù sao, cô ta cũng sẽ mau chóng chết.”

Giải thích:

(1)Lưỡng vô hiềm sai: chỉ những đứa trẻ (cả nam nữ) còn nhỏ ngây thơ thuần khiết, ở chung hòa hợp.

Xuất phát từ thơ Lí Bạch – “Trường thiên hành”

“Thiếp phát sơ phúc ngạch,

Chiết hoa môn tiền kịch,

Lang ký trúc mã lai,

Nhiều sàng lộng thanh mai,

Đồng cư trường thiên lí,

Lưỡng tiểu vô hiềm sai.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ngoại Truyện: Nhân Sinh Mãn Nguyệt Của Tiểu Kiều Cô Nương

(Một) Bí tịch cua zai,

Cổ gia có nữ nhi tên Thanh Kiều, phố bên cạnh rất yêu mến cô, đều gọi cô là Tiểu Kiều cô nương.

Tiểu Kiều cô nương người đẹp tâm càng đẹp hơn, cả ngày lấy việc học tập đồng chí Lôi Phong (1) làm nhiệm vụ của mình, khi thì giúp người nhặt rác, khi thì giúp chó dọn phân, mười năm như một ngày, không oán không hối.

Một ngày nào đó, trên đường đi Tiểu Kiều cô nương gặp một đại soái ca siêu cấp sét đánh vô địch vũ trụ, nhất thời thiên lôi tóe lửa, hai người hợp ý nhanh chóng đính hôn.

Láng giềng biết được, đều gật đầu khen ngợi: “Người tốt có hồi báo tốt.”

Duy nhất Tiểu Kiều cô nương một mình âm thầm đặc ý nói: “Ít nhiều lão nương mới vừa xem bản tiểu ngôn tên “Chính là thích quyền rũ anh” đó nha!”

(Hai) Giam cầm trái tim CEO,

Cô Vương trong khu phố biết được, vị hôn phu của Tiểu Kiều cô nương anh tuấn lại có xuất thân giàu có, lập tức qua tìm hiểu.

“Tiểu Kiều, nghe nói Đoàn tiên sinh nhà cháu là tổng tài?”

“Không phải.” Tiểu Kiều cô nương vừa lật sách vừa trả lời.

“Vậy là tổng giám đốc?”

“Không phải.”

“Là bác sĩ? Luật sư? Hay là kỹ sư?” Cô Vương ánh mắt mong mỏi, truy đuổi không từ bỏ.

“Cô à cô thật lạc hậu.” Tiểu Kiều hờn dỗi cười, trong mắt có làn sóng quyến rũ lưu chuyển, “Bây giờ không còn lưu hành bạo quân tổng tài, tà ác hoàng đế nữa. Tiểu Đoàn Đoàn nhà cháu là người tiếng tăm vang dội —— U, F, O!”

Bộp!

Bỗng nhiên gió lạnh thổi qua, khép lại quyển sách của Tiểu Kiều cô nương.

Trên bìa rõ ràng in một hàng chữ to màu đỏ: “Hệ liệt XX lãng mạn quán—giam cầm trái tim CEO.”

(Ba) Tác phẩm kinh điển,

Chủ nhật, Tiểu Kiều cô nương làm tổ trong sofa đọc sách.

Chợt nghe thấy vị hôn phu Đoàn Ngọc đưa theo đứa cháu Đoàn Thiệu Nghĩa đến nhà hỏi thăm.

“Thím nhỏ, cùng cháu đi công viên trò chơi.” Tiểu đệ đệ Thiệu Nghĩa bảy tuổi năn nỉ.

“Đi ra đi ra đi ra, thím cháu không rảnh, ta phải ôn lại tác phẩm kinh điển.” Tiểu Kiều cầm sách, cũng không ngẩng đầu lên.

Buổi tối người một nhà ăn cơm, Cố cha trách cứ: “Sao con không đưa Thiệu Nghĩa đi chơi?”

“Cháu biết cháu biết!” Thiệu Nghĩa cuống quýt tiếp lời, “Thím nhỏ nói muốn xem văn học kinh điển!”

“Hả? Cuốn kinh điển nào?” Cố cha đường đường là giáo sư hệ tiếng Trung, cả đời duyệt qua vô số sách.

“Là “Bùng cháy đi, gà tây!”” Thiệu Nghĩa vui sướng nói, “Tác giả là bà nội Quỳnh Dao!”

Phụt, Tiểu Kiều phun ra một miếng cơm.

“Nói bậy!” Đoàn Ngọc nhìn cực kỳ đau lòng, vừa giúp cô vỗ lưng vừa nói, “Sao lại là gà tây? Rõ ràng là “Bùng cháy đi, chim hỏa liệt”.”

Tiểu Kiều cô nường rớt cuộc xem thường đảo mắt.

(Bốn) Tác phẩm văn học nổi tiếng.

Lại một ngày, trợ lý Hình Tứ đến nhà thăm hỏi.

Trong căn phòng khách cực rộng rãi, đơn giản lại vừa hậu hiện đại của Đoàn Ngọc, có một tiểu cô nường đang thở hỗn hà hỗn hển gặm móng giò kho.

“Thực đáng yêu, có phải không?” Đoàn Ngọc nhìn vị hôn thê nhìn mình ngẩn người, không khỏi ngọt ngào cười.

“.....Sao cơ?”

Hình Tứ nhìn chăm chăm Tiểu Kiều cả mặt bóng loáng, nhin không được bi thương: “Mr Đoàn, cô ấy rốt cuộc là tốt chỗ nào?”

“Cô ấy, giống một tác phẩm văn học nổi tiếng, làm ta yêu thích không muốn rời tay.” Đoàn Ngọc hơi híp mắt, ngữ khí cảm thán.

“Những năm tháng hồn nhiên?” (2)

“.....”

“Giai nhân thời loạn?” (3)

“.....”

“Người phụ nữ nhỏ bé?” (4)

“.....”

“Đài ti?” (5)

“.....”

“Trà hoa nữ?” (6)

“Không cần đoán nữa.” Đoàn Ngọc mỉm cười, “Là tác phẩm tiêu biểu của Vương Tiểu Ba—đó là “Một con heo đặc biệt đứng lên một mình”.
(7)

(Năm) Luận văn nhân loại học.

Một ngày nào đó, Đoàn Ngọc đưa Tiểu Kiều cô nương đi ăn trưa.

“Sao tinh dậy tinh thần không tốt?” Đoàn Ngọc quan tâm nói.

“.....Đêm qua nghiên cứu luận văn nhân loại học, bốn giờ mới ngủ.”
Tiểu Kiều hai mắt đỏ au ngáp một cái, “Thâm ảo, đúng là quá thâm ảo.”

“Vậy em phải nghỉ ngơi cho tốt, tới nhà hàng anh sẽ gọi em.” Đoàn Ngọc khép cửa kính xe lại, kéo thảm lông đắp lên cho vị hôn thê.

Đi được nửa đường, bên cạnh truyền đến âm thanh có chút ngây thơ, hân mím cười.

“Lôi tử ta nữa!!”

Chợt nghe người bên cạnh kêu lên, Đoàn Ngọc quay đầu, thấy bàn tay vị hôn thê vung lên làm trạng thái ra sức chém giết.

“Rất TM (mẹ nó) ngược nhá!!” Nhanh chóng lại chuyển từ vung tay hô to, sang cắn chặt hàm răng bộ mặt vắn vẹo.

Đoàn Ngọc thở dài, đại khái hiểu được tối qua cô đã nghiên cứu cái “Luân văn” gì.

Nghiêng người muốn giúp cô đắp lại cái thảm lông bị rơi xuống, tay lại đột nhiên bị nắm chặt.

Thấy Tiểu Kiều ôm chặt lấy cánh tay trái của hắn, vừa phun bong bóng mũi (ý chỉ đang ngủ, hãy tưởng tượng hình mấy nhân vật trong hoạt hình lúc ngủ có cái hình bong bóng ý) vừa để lộ ra nụ cười u ám tối tăm:

“—coi như là bắt được rồi, lão nương đào lỗ ba năm thân gặp vô số oan hồn, nhà ngươi còn không mau trở về đất?!”

(Sáu) Câu chuyện mỹ nữ.

Một ngày nào đó, Tiểu Kiều cô nương đang thưởng thức “300 chiến binh Sparta” (8) trên máy tính, vừa xem vừa chây nước miếng.

“Cơ ngực! Cơ bụng! Hai cánh tay cơ bắp vạm vỡ!” Cô tấm tắc khen ngợi, mắt lóe ánh sáng xanh lè.

“Kẻ cơ bắp có gì tốt?” Đoàn Ngọc khinh thường ngoảnh lại nhìn, “Lớn lên nhìn như lớp xe á.”

Tiểu Kiều mắt hửng: “Không biết thưởng thức! Em hỏi anh, trong các ngôi sao nữ anh cảm thấy ai xinh đẹp nhất?”

Đoàn Ngọc đang đọc báo, xem đến trang giải trí tin tức mới về “Ỗ Thiên Đồ long ký”, thuận miệng nói: “Giả Tịnh Văn (9) và Cao Viên Viên (10) còn được, ít nhất đẹp hơn so với em.”

Tiểu Kiều vốn đã tức giận, lại thản nhiên cười: “Tướng công, thật không dám giấu diếm, thật ra em đã sớm gộp hai vị mỹ nhân này thành một người.”

“Hả?” Mắt Đoàn Ngọc rời khỏi tờ báo, tỏ vẻ tò mò.

Vì thế Tiểu Kiều mở một trang web, đăng nhập, trên dòng hoan nghênh rõ ràng viết một hàng chữ to màu đỏ——

“Giờ Bắc Kinh, X giờ XX phút, hoan nghênh bạn đã đến, mỹ nữ Giả Viên Viên tôn kính.”

Lại một ngày nào đó, Tiểu Kiều cô nương đang thưởng thức ảnh ngọc mới nhất của Phù Dung tỷ tỷ (11) trên máy tính.

“Ô, Dương Nhị Xa Na Mẫu (12) ngực lớn?” Đoàn Ngọc vừa tắm xong đi qua, lơ đãng hỏi.

“Aiz, anh cảm thấy dáng người Phù Dung tỷ tỷ được không?” Tiểu Kiều đột nhiên cảm thấy hứng thú.

“Rất được, trước lồi sau cong, đúng hình chữ S.” Đoàn Ngọc trên dưới liếc cô một cái, “Không giống người nào đó.”

Tiểu Kiều bỗng giận: “Em thì sao, em cũng là hình chữ S!”

“Em?” Đoàn Ngọc mỉm cười.

Vì thế Tiểu Kiều ưỡn cái bụng vừa mới ăn no xong ra: “Trên nửa hình tròn!”

Lại cong mông lên: “Dưới nửa hình tròn!”

Sắc mặt đặc ý lạ thường: “Chẳng qua là khoảng cách giữa hai nửa hình tròn trên dưới có chút ngắn....”

(Bây) Sấm mùa xuân từng trận.

Một ngày nào đó, Tiểu Kiều cô nương và bạn thân trong khuê phòng Đông Hỉ cùng đi shopping bách hóa Đại Tây Dương. (theo m tra được thì bách hóa Đại Tây Dương ở Thượng Hải, TQ, còn shopping nguyên là huyết bính, huyết bính là từ lai từ shopping, nên m để shopping cho dễ hiểu.)

“A! Soái soái soái soái ca!” Bạn học Đông Hỉ đột nhiên chỉ ngón tay về phía trước, nhìn lung la lung lay như muốn ngắt xiù.

“Đâu đâu?” Tiểu Kiều vừa nghe thấy, nhanh chóng làm trạng thái Tôn Ngộ Không nhìn ra xa.

Thuận thế nhìn qua, trước biển hiệu lớn của quầy bán đồ trang điểm quả nhiên có một mỹ nam siêu cấp.

Tuyệt đối đỉnh (cao), tuyệt đối cực (phẩm)!

“Lên đi lên đi!” Tiểu Kiều ở sau lưng lạng lẽ chọc Đông Hỉ, “Không vào hang cọp không bắt được cọp con! Qua thôn này có thể sẽ không còn điểm này nữa đâu!”

Vì thế Đông Hỉ sốc lại dừng khí, tư thế lả lướt đi tới chỗ soái ca.

Nhưng dù cố gắng thế nào đi nữa, Đông Hi vẫn không thể lấy được bản tính thực ra để tiến tới, mà y soái ca đã sắp bắt đầu nhăn lại.

“Làm sao bây giờ?” Cô sốt ruột, lấy ánh mắt cầu cứu hướng về phía đệ nhất bá chủ giới ngôn tình Tiểu Kiều cô nương.

“Mau! Ưỡn ~ ngực ~ của ~ cậu ~ lên ~”

Tiểu Kiều đứng phía sau mỹ nam, há to miệng hoa tay múa chân không tiếng động, hai tay xách đầy túi hàng đã mua còn dùng sức tạo hình trước ngực.

Đông Hi bỗng nhiên hiểu ra, ở trước mặt mỹ nam lả lơi ưỡn ưỡn bộ ngực đáng kiêu ngạo cup D lên.

Mỹ nam nhìn cô một cái.

“Được! Cong ~ môi ~ cậu ~ lên ~”

Tiểu Kiều tiếp tục dùng thần ngữ ra hiệu, lại ngược lên làm một động tác heo chu môi.

Đông Hi nhìn là hiểu, mau chóng hơi chu miệng lên, làm trạng thái nửa hé nửa mở quyến rũ.

Mỹ nam lại liếc nhìn cô một cái, thời gian so với lần trước dài hơn 2 tí.

“—kỹ năng tất sát đến đây!”

Thấy hai nắm tay Tiểu Kiều nâng cao, làm trạng thái quán quân triển lãm cơ thể khỏe đẹp: “Tóc ~ đẹp ~ tung ~ bay ~ trong ~ gió ~”

Cô bắt đầu ra sức hất tóc ngẩng đầu lên.

Hất a hất, hất a hất, hất đến mức muốn hôn mê.

Đông Hỉ còn chưa kịp bắt chước, mĩ nam siêu cấp kia bỗng nhiên cất tiếng cười to.

“Ha ha ha.....” Hãn cười đến mức khóe mắt chảy lệ.

Đông Hỉ thầm nghĩ không tốt, thò đầu nhìn, phát hiện bên cạnh mĩ nam có một mặt kính trang điểm cỡ lớn, vừa vịn đập vào mắt toàn bộ hành động của Tiểu Kiều cô nương.

Tiểu Kiều cũng ngây dại, ngốc ngốc đứng tại chỗ, sắc mặt một hồi xanh một hồi đỏ.

“Lục tổng, ngại quá em tới muộn.” Bỗng nhiên có một cô gái trẻ tuổi ăn mặc như nhân viên bán hàng đi tới, ý xin lỗi đầy mặt, “Hàng hóa đã chuyển xong, đã làm phiền ngài giúp đỡ quây.”

“Không sao không sao.” Mĩ nam bị gọi là “Lục tổng” cười đến thực vui vẻ, “Tôi đứng đây rất vui vẻ.”

Sau đó hãn lướt qua Đông Hỉ đang ngây ra như phỗng, đi đến bên cạnh Tiểu Kiều đang mặt đỏ tai hồng.

“Vị tiểu thư này, tôi rất vui vẻ khi biết cô.” Hãn rút danh thiếp ra, quan sát Tiểu Kiều nửa ngày, cuối cùng nhét vào trong túi áo cô.

“Cá nhân tôi đề nghị, “ngực” cô cần dậy thì thêm, “môi” cần thêm chút màu, về phần mái tóc,” Hãn nhẹ nhàng cười, “Tôi cảm thấy như vậy cũng rất đẹp, còn hất nữa phỏng chừng sẽ chấn động não.”

.....

Chờ mĩ nam đi rồi, Đông Hỉ rút danh thiếp ra nhìn, không khỏi hét lên thất thanh:

“Trời ạ, hẳn lại là tổng đại diện khu vực Châu Á của nhãn hiệu XX, Lục Tử Tranh! A a a! Kim cương vương lão ngũ a!”

Tiểu Kiều không trả lời, cô cảm thấy hơi buồn rầu.

Căn cứ theo khuôn mẫu của tiểu thuyết ngôn tình, cô mơ hồ cảm thấy, nam phụ lên sàn, “Mùa xuân thứ hai” của mình muốn tới rồi.

Aiz, vì sao nữ chính luôn khiến người ta yêu thích như thế chứ? Phiền não a.....

Lục Tử Tranh ở xa xa đột nhiên rùng mình một cái, da gà cả người nổi hết lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, chợt nghe thấy từng trận sấm mùa xuân.....

(Tám) Cuộc đời quý tộc hóa.

Một ngày nào đó, Tiểu Kiều cô nương tâm huyết dâng trào về với ông bà, Đông Hỉ nhiệt tình đi cùng, nói muốn thuận đường “Vui với nông gia” một phen.

Đi tới đường quốc lộ của thị trấn, khói vàng thổi bụi đất bay lên, máy kéo phi nhanh qua, để lại từng đám khói đen.

Bỗng nhiên có một vật thể bí mật mang theo gió lớn cuồn cuộn ập tới, hai người ngẩng đầu nhìn, là một chiếc xe vận tải lớn, bên cạnh thùng xe thò ra hai cái đầu heo.

Đông Hỉ lần đầu được nhìn thấy cảnh tượng như thế, không khỏi ngây thơ hồn nhiên lớn tiếng hoan hô: “Một đám heo thật lớn!”

Lời còn chưa dứt, xe tải chậm rãi di chuyển qua cạnh bọn họ, lái xe trợn hai mắt với cô.

Hai người tập trung nhìn vào, thì ra trên xe chỉ có không đến ba con heo, còn lại đang ngồi rất đông chính là các nông phu vừa làm việc trở về.

Đi thêm nửa tiếng, mặt Đông Hỉ lộ vẻ đau khổ.

“Tớ đi không nổi nữa, cậu giết tớ đi!” Cô bắt đầu chơi xấu.

“.....Chúng ta phải học cách dùng tâm tình lạc quan để đối mặt với hết thảy.” Tiểu Kiều cô nương cố vũ cô, khích lệ cô, thúc giục cô.

“Cậu xem núi xanh kia.” Cô chia chia sườn núi nhỏ cách đó không xa.

“Cậu nhìn nước biếc này.” Lại chia chia cái lạch nhỏ dưới chân.

“Chúng ta phải học các thưởng thức phong cảnh ven đường.....” Cô vung tay với căn nhà nhỏ ven đường, vẻ mặt say mê đa tình.

Thấy trên tường vây căn nhà A dùng sơn màu đỏ nhìn mà ghê người viết: “Phải đưa kế hoạch hóa gia đình lên cao trào trong mùa hè!”

Đông Hỉ cười to.

Đi tiếp đi tiếp, lại thấy một cái quảng cáo: “Đầu thú tự thú là phạm tội.”

Đông Hỉ giật mình.

“Phản Đảng phản xã hội đó, nguy thật!” Cô giậm chân, “Không nghĩ là nơi này cũng có đặc vụ!”

“Chớ hoảng sợ cố hoảng sợ.”

Tiểu Kiều nắm tay cô kéo sang một chỗ cong, thấy một mặt héo lách nhất trên tường viết tiếp: “Lối thoát duy nhất của phần tử.”

Hai người cuối cùng cũng đi đến mục tiêu, nhà bà ngoại Tiểu Kiều cô nương.

Bà ngoại tỏ vẻ vô cùng hoan nghênh với việc các cô đến thăm, đồng thời cũng có một chút phiền muộn nhỏ như vậy.

“Trong thôn gần đây có người đến xem đất, nói là muốn mua để khai phá du lịch.” Bà ngoại run run ngẩng đầu lên, “Rất nhiều người trẻ tuổi đều bằng lòng dọn đi, nhưng lão nhân gia ta đã ở đây cả đời, thực không muốn đi!”

Tiểu Kiều sầu não, Đông Hỉ thấy thế tỏ ý, nên đi tìm hiểu tình hình đối phương một chút, nói không chừng còn có thể xoay chuyển.

Vì thế hai người dắt con thú “Hắc Toàn Phong” bà ngoại yêu quý đi đến khu khai phá.

Cái gọi là khu khai phá, vốn là một đồng cỏ. Người trông coi ở đó nói, đồng cỏ này trong tương lai không xa sẽ trở thành một câu lạc bộ bạch kim dành cho ngựa, mỹ danh là: “Bãi ngựa quý tộc.”

“.....Quý tộc a!” Đông Hỉ tặc tặc lưỡi, “Trong thành phố chơi không đủ thích, lại mở rộng đất đến tận nông thôn!”

Tiểu Kiều rầu rĩ không vui, chẳng lẽ vì xây chỗ ở cho ngựa, mà đuổi người đi?

Đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng hét đã trải qua giảm âm của Đông Hỉ: “Bạch mã hoàng tử đó! Bạch mã hoàng tử tới rồi!”

Ngẩng đầu nhìn, quả thực có một tuấn nam tuyệt thế cười trên con ngựa trắng khỏe đẹp chậm chậm đi đến, phong tư trác tuyệt.

“Thật khéo, lại gặp hai vị.”

Mĩ nam đến gần, phóng khoáng từ trên ngựa nhảy xuống.

“Lục, Lục tiên sinh!” Ánh mắt Đông Hỉ nhìn thẳng, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ a!, “Sao ngài lại đến đây?”

Lục Tử Tranh mỉm cười, “Tôi là cổ đông của bãi ngựa này, hôm nay đặc biệt đến đây khảo sát.”

——nhiều tiền! Tuấn mỹ! Bạch mã! Hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình a!

Máu huyết toàn thân Đông Hỉ bắt đầu rít gào.

“.....Đúng rồi hai vị tiểu thư hôm nay đây là?” Lục Tử Tranh chú ý tới Tiểu Kiều cô nương bên cạnh, gật đầu chào hỏi.

“Chúng tôi?” Tiểu Kiều âm đạm cười, “Chúng tôi cũng đến cưỡi ngựa, hưởng thụ cuộc sống quý tộc hóa thôi.”

Dứt lời, trong lòng nổi trống, đưa “Hắc Toàn Phong” đằng sau ra. (toàn phong: gió xoáy)

Lục Tử Tranh kinh ngạc, gật đầu, trầm mặc.

Cuối cùng nhịn không được.

“Tiểu thư, thứ cho tôi mạo muội—của cô đây là lừa chứ?”

Tiểu Kiều mặt không đổi sắc vững vàng như núi Thái Sơn: “Lừa, trên hộ khẩu cũng là ngựa, sao không phải là ngựa?”

Lục Tử Tranh yên lặng, lập tức bật cười: “Thì ra ngựa cũng có hộ khẩu sao?”

Tiểu Kiều cười lạnh: “Không có sao? Nếu ngựa không có hộ khẩu, sao có thể đuổi người có hộ khẩu đi? Đúng là chuyện cười!”

Mọi người ồ lên, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu cô nương dám nói chuyện với Lục tổng như thế.

Đấu tranh kết thúc trở về nhà, Đông Hi nói thầm với Tiểu Kiều: “Thực ra tớ cảm thấy, đoạn lúc này rất giống phim thần tượng.....Đất nhà nữ trư bị nam trư coi trọng, nam trư trăm phương nghìn kế muốn mảnh đất đó, vì thế nữ trư trong lúc cố gắng phản kháng sinh ra tình cảm vững vàng vượt qua cách mạng vượt qua thế tục vượt qua tất cả những khả năng có thể vượt qua khoảng cách với nam trư....tựa như cái gì mà “Giá y thiên đường”.....a, hay gọi là “Nấc thang thiên đường” ý nhỉ?”

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thịch Đang Đang

Ta sẽ nhanh chóng chết?

Trong nhất thời, não của Thanh Kiều vận chuyển theo tốc độ rùa, không thể tiêu hóa được những lời này.

“.....Sao có thể?” Ánh mắt cô rã rời lăm lăm bầm, “Ta rất cẩn thận nha, chưa hề ăn thứ gì của các người, ngay cả hô hấp cũng cùng một tần suất với các người, sao có thể chết chứ?”

“Cô nghĩ rằng ta hạ độc cô?” Thiệu Nghĩa quay đầu lại nhếch miệng, “Xem ra cô cũng không quá ngu. Có điều đối phó với loại nhân vật nhỏ bé như cô không cần dùng thuốc. Trực tiếp một đao lấy mạng, rồi dùng hóa cốt thủy hòa tan thi thể, cam đoan là ai cũng sẽ không nhận ra.”

“Đừng, đừng như vậy!” Thanh Kiều sợ tới mức mặt trắng bệch, “Thích, Thích tiên sinh sẽ phát hiện ra, ông ấy, ông ấy sau này nhất định sẽ tìm người tính sổ....”

“Ha ha ha.....” Thiệu Nghĩa giống như nghe thấy truyện cười buồn cười nhất thiên hạ ngẩng đầu lên, “Nha đầu ngu ngốc, cô đang nằm mơ sao? Cho dù sau này Thích tiên sinh phát hiện ra, khi đó cô người đã chết, cứu cũng không cứu lại được, ông ấy có thể nào vì cô mà động thủ với đứa cháu trai ngoại ruột như ta sao?!”

Lời này nói thật sự là vừa hợp tình lại vừa hợp lý, Thanh Kiều nghĩ không ra lý do nào phản bác, cuối cùng suy sụp ngã xuống đất.

“Nhược Y, giết cô ta.” Thiệu Nghĩa mỉm cười, quay đầu phân phó cái bóng trong góc.

Thiếu nữ mặt lạnh gạt đầu lĩnh mệnh, trong tay không biết từ khi nào biến ra một chiếc đao nhọn sáng loáng, chậm rãi đi tới chỗ Thanh Kiều.

Bóng đen bạch quang, từng bước ép sát, khoảng cách càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.....

Không phải thế này, không nên là thế này.....Không thể là như thế này chứ!

Thanh Kiều trơ mắt nhìn tất cả, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, trời đất quay cuồng——không đúng! Tình tiết này không đúng nha! Ta còn chưa cưa được mã nam khắp mọi nơi, ta còn chưa làm dấy lên tinh phong huyết vũ, lời tiên đoán của thuật sĩ giang hồ một điều cũng chưa thực hiện, ta sao có thể lạng yên không một tiếng động chết ở chỗ này?!

Bỗng nhiên mũi đao nhoáng lên một cái, gió lạnh ập tới đầu.

Cô phản xạ có điều kiện lấy tay che mặt, vô ý nhìn thấy vòng tay bạc trong tay chột lóe hàn quang.

“—Tử Tranh cứu ta!”

Cô lấy tiếng hét với mức đề-xi-ben cao chưa từng có thét lên.

“Đinh!” Trong lúc điện quang hỏa thạch (sự việc diễn ra trong chớp mắt), bỗng nhiên vang lên một tiếng rất thanh thúy.

Lưỡi đao bị văng ra, hắc y thiếu nữ lão đảo một cái, bị nội lực bất ngờ đẩy lui vài bước.

“Ai?” Kế hoạch bị loạn, cô tức giận sắc mặt đỏ bừng thất khiếu bốc khói, “Lăn ra đây cho ta!”

“Nhược Y, đao hạ lưu nhân!” Cùng với thanh âm lo lắng, một bóng dáng màu xanh lướt tới.

Thanh Kiều mắt tinh nhận ra người xuất hiện, thần kinh thả lỏng, nhin không được bi thương kêu lên: “Thích tiên sinh cứu mạng nha——“

Thấy Thích tiên sinh chạy vội tới bên cạnh Thanh Kiều, vung tay áo che chắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhược Y, người không muốn sống nữa chẳng? Ta đã căn dặn người không được phép động đến mà người cũng dám xuống tay?”

Trong mắt hắc y thiếu nữ xẹt qua một tia lo sợ, thu tay lại cắn môi không nói.

“——là con muốn giết cô ta.” Thiệu Nghĩa coi như có cốt khí, lạnh lùng mở miệng, gánh vác tất cả.

“Người, người tên nghiệp chướng này!” Thích tiên sinh thở hỗn hển, đánh cũng không phải mắng cũng không phải, “A Nghĩa, Xuân Kiều cô nương là khách quý, không được động vào, không được động vào đó!”

“Cậu, vì sao người che chở cho cô ta như vậy?” Thiệu Nghĩa chậm rãi híp mắt, ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc thâm sâu), “Hay là cô ta có lai lịch đặc biệt gì?”

“Không gạt con, kỳ thật nàng là.....” Thích tiên sinh cắn răng một cái, xem chừng chuẩn bị vứt bỏ ước định, muốn nói rõ hoàn toàn.

———đừng mà, ông là đồ Thích đầu heo, chẳng lẽ còn chê ta chết không đủ mau?

Thanh Kiều bật dậy như cá chép, tay chân cùng sử dụng bám chặt lên người Thích tiên sinh, bi thương muốn chết kêu to: “Nghĩa phụ, cứu con!”

Thân mình Thích tiên sinh run lên, nháy mắt hóa đá.

“Đỗ Xuân Kiều này....là nghĩa nữ của người?” Trong mắt Thiệu Nghĩa tràn đầy khiếp sợ.

Thích tiên sinh nhắm mắt lại, dưới việc vừa cấu vừa véo của Thanh Kiều dẫn đo thật lâu, mới không lưu loát nói: “.....Xuân Kiều là con gái bạn tốt ta, ngoại công nàng từng lập được chiến công hiển hách trong chiến sự khai quốc, rất được Thái thượng hoàng khen ngợi, cho nên con không được động vào nàng.”

Lời này vừa thực vừa giả, Thiệu Nghĩa nghe xong không khỏi nhú mày, “Đã là con gái nhà quan, sao không có chút nào dáng dấp của tiểu thư khuê các cần có?”

“Hồi bẩm điện hạ, gia mẫu Xuân Kiều mất sớm, thừa nhỏ thường ở sơn thôn dã lĩnh, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, còn thỉnh Thái tử điện hạ cho chuộc tội!” Thanh Kiều ngẩng mặt giải thích, trong ánh mắt tràn ngập chân thành.

Thiệu Nghĩa bĩu môi, tinh quang trong mắt dần tắt, đại khái nhiều hay ít cũng tin vài phần.

“A Nghĩa, Xuân Kiều cũng không dễ dàng....Tuy rằng tính tình hơi kỳ dị chút, nhưng nếu được ta nhận làm nghĩa nữ, bất luận thế nào cũng coi như nửa người nhà....Con không được làm khó nàng nữa.” Thích tiên sinh cố gắng khuyên bảo.

Thanh Kiều tiếp tục treo trên người Thích tiên sinh, phối hợp giải thích, trên mặt luân phiên xuất hiện đa chủng loại biểu cảm khổ sở, vô tội, đáng thương.

Thiệu Nghĩa nhìn một lát, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Cũng được, nếu cậu tự mình thỉnh cầu ta phần nhân tình này, về sau ta sẽ không động đến cô.” Hãn nhìn chăm chăm Xuân Kiều, chậm rãi nói: “Từ nay về sau ta gọi cô là Xuân Kiều tử, đối xử với cô như thân nhân.”

“—được không?” Hãn quay đầu nhìn Thích tiên sinh, ánh mắt sáng quắc.

Thích tiên sinh mừng rỡ, kéo tay Thanh Kiều qua nói: “Còn không quỳ tạ ơn công tử!”

Thanh Kiều cuống quýt nhảy xuống đất, quỳ lạy dập đầu.

Ra khỏi mật thất, Thanh Kiều chỉ cảm thấy tay mềm chân nhũn, sờ sờ phía sau lưng, mồ hôi chảy ròng ròng ướt một mảng lớn.

“Thật đáng sợ.....” Mũi cô cay cay thanh âm phát run, “Thích tiên sinh! Thiệu Nghĩa họ Đoàn, hay là đương triều Thái tử, những cái đó vì sao người không nói trước cho con biết?”

“Con biết?” Thích tiên sinh cả kinh, lập tức lắc đầu cười khổ, “Chắc chắn là đứa bé A Nghĩa kia nói lỡ miệng.”

Thích tiên sinh sờ sờ đầu cô, ôn hòa nói: “A Kiều yên tâm, Thích tiên sinh tuyệt sẽ không hại con. Thái tử giấu diếm thân phận ở tạm bên ngoài, đương nhiên có nỗi khổ bất đắc dĩ. Hơn nữa, A Nghĩa mặc dù tính tình kỳ quái, nhưng cũng không phải đứa bé xấu xa, chỉ cầu con nhường nhịn nó nhiều hơn trong mọi việc.”

Thanh Kiều nắm chặt tay, không hề đáp lời.

Trở lại sương phòng, cô chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, tất cả vừa rồi giống như một hồi ảo mộng.

Mọi sự cần nhường nhịn.

Thích tiên sinh, Thiệu Nghĩa, Đoàn Ngọc, Lục Tử Tranh.....Đủ loại giọng nói và dáng điệu lướt qua trước mặt cô, trong cái thời không xa lạ mà hỗn loạn này, cô có thể ý lại vào ai, có thể tin tưởng ai, còn có ai từng nói lời thật lòng với cô?

Aiz, thật muốn về nhà.

Cô cuộn tròn cơ thể lại, mặt vùi thật sâu vào đầu gối, có hai giọt nước mắt như sợi chân trâu bị đứt.

Tí tách, tí tách.

Ngày kế tiếp, Thanh Kiều trải qua ở Thích phủ rất là yên lặng, mỗi ngày chờ bữa cơm, Thiệu Nghĩa công tử vẫn kén ăn như xưa.

Cô từng tò mò vì sao Thiệu Nghĩa ăn ít vậy mà còn chưa đói chết, lại biết được hai thiếu nữ song sinh mỗi ngày chắc chắn sẽ đưa thuốc bổ tới. Thì ra Thái tử Thiệu Nghĩa bình thường ăn tuy ít, nhưng ngự y tỉ mỉ điều phối các loại thuốc bổ trong một ngày cũng không thiếu, cho nên hẳn mặc dù gầy yếu, nhưng cũng không tới mức đói chết, nhiều lắm là ồn ào rằng chất dinh dưỡng không tốt. (?)

Trong lòng cô không khỏi thầm nghĩ, xem ra tiểu tử này không phải thực sự muốn tra tấn chính mình, mỗi ngày kén ăn muốn làm phô trương như vậy, chỉ sợ là cố ý làm cho ai đó xem.

Ngộ thiện hôm đó lại xướng món ăn, Thiệu Nghĩa liên tiếp bới mớ sáu mươi lăm món còn đều không động đũa, nhóm tôi tớ bắt đầu lo sợ vội vàng hết cả lên.

Thanh Kiều đã chết lặng, ở bên cạnh lén đánh một cái ngáp.

“Xuân Kiều, lại đây.” Bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên cô.

Quay đầu nhìn, Thái tử điện hạ đang nhìn cô bật cười dịu dàng.

“Làm, làm gì?”

Cô bị dáng cười khó hiểu này khiến cho sồn gai ốc, toàn thân nổi da gà.

“Cô lại đây.” Thái tử vẫy cô, “Đến xem này.”

Ngón tay hần chỉ trước giường, chỉ thấy tên tô tử thứ sáu mười sáu đang nơm nớp lo sợ cầm một chén đường phèn tổ yến.

“.....Món này màu sắc trong suốt mùi xông vào mũi, quả thật là một chén huyết yến cực phẩm thượng đẳng hiếm có!” Thanh Kiều nhìn nhìn chén lại nhìn nhìn Thiệu Nghĩa, thờ dài nói, “Vật phẩm tốt như vậy, công tử nếu không muốn phung phí của trời, thì ăn hai miếng đi!”

Thiệu Nghĩa ngẩng mặt cười, rất là hờn dỗi: “Được, cô bón cho ta ta liền ăn.”

Rầm rầm!

Dưới điện ào ào ngã một mảng lớn.

Trong khung cảnh lặng ngắt như tờ, Thanh Kiều bưng bát lên, múc một muôi tổ yến đầy, chậm rãi đưa đến trước mặt Thiệu Nghĩa.

“A——“ cô vô cùng ôn nhu dễ dàng nói.

Thiệu Nghĩa mỉm cười, ngoan ngoãn há to miệng, ngậm cái thìa.

“Ăn ngon không?” Sự nhu hòa trong mắt Thanh Kiều sáng sủa.

Thiệu Nghĩa gật gật đầu, một hơi nuốt tổ yến, hàm hàm hồ hồ nói: “...Ta còn muốn.”

A a a—

Công tử ăn, công tử ăn, công tử chủ động yêu cầu ăn!

Tất cả người hầu hân hoan tới cực điểm mà khóc, Cù công công áo lam lại lấy khăn che mặt, thấp giọng nức nở: “Không nghĩ tới a.....Ta cuối cùng cũng sống đến ngày có thể tận mắt thấy công tử ăn cơm.....”

Đợi Thanh Kiều bón xong hết một bát tổ yến, Thiệu Nghĩa khoát tay nói: “No rồi, không ăn nữa, đều lui xuống đi.”

Lập tức chỉ chỉ người hầu số sáu mươi sáu: “Người, đi phòng thu chi lĩnh thưởng một ngàn hai ngàn lượng.” rồi quay đầu nói với Cù công công: “Nhớ, thưởng cho đầu bếp làm tổ yến hôm nay hai ngàn hai ngàn kim.”

Ào ào, đám người hầu sôi trào, mục tiền thưởng tăng gấp đôi nha!

Số sáu mươi sáu cả người phát run quỳ trên mặt đất, kích động tới mức ngay cả nói cũng lập cà lập cập: “Đa, đa, đa tạ công, công tử.....”

Thiệu Nghĩa mỉm cười: “Không cần cảm tạ ta, người nên tạ ơn vị Xuân Kiều cô nương này——nếu không có cô ấy, bưng cái gì đến ta cũng không ăn hết.”

Mọi người đều mặc niệm trong lòng, ừm, nhớ kỹ, thì ra mấu chốt là Đổ Xuân Kiều, về sau phải nịnh bợ cô cho tốt.

Dọn bàn ăn xong, hai thiếu nữ song sinh đi lên giúp Thiệu Nghĩa rửa tay, trong đó một vị cố ý vô tình liếc Thanh Kiều một cái, ánh mắt kéo dài như kim châm.

Thanh Kiều bị một cái liếc vô cớ, lờm đến buồn vui lẫn lộn cảm khái vô vãn.

Vui chính là, xem ra thiên Tiểu Bạch văn này cuối cùng cũng tiến tới xuyên qua văn chân chính, sẽ không khiến cô trở tay không kịp nữa; buồn chính là, chiếu theo tình huống trước mắt mà phát triển tiếp, tương lai rất có thể sẽ có tình tiết phổ thông xuất hiện nữ phụ ghen tỵ mà ác ý hãm hại nha!

Đang suy nghĩ lung tung, chợt nghe thấy hai thiếu nữ song sinh kinh hô: “Công tử, tay của ngài sao lại bị thương?”

A? Không thể nào, việc hãm hại tới nhanh vậy sao? Người ta còn chưa có thực hiện tốt công tác chuẩn bị nghênh đón chiến đấu đâu!

Thanh Kiều mau chóng nghiêng người, thấy trên cánh tay phải của Thiệu Nghĩa có một vết hồng nhạt.

“Không còn cách nào.” Thiệu Nghĩa nhẹ nhàng băng quơ nói, “Hôm qua tập võ với sư phụ trên núi, gặp phải kẻ xấu tập kích, không cẩn thận trúng chiêu.”

“Ai mà lợi hại như vậy?” Các thiếu nữ nhất thời hoa dung biến sắc, “Có Tổng thái phó hộ giá, thế mà người đó còn có thể đến gần công tử!”

“.....Thái phó nói người đó thủ đoạn kỳ quái, nhìn không ra môn phái nào.” Thiệu Nghĩa miễn cưỡng vươn vai, không chút để ý nói: “Nhưng ta nhớ rõ kẻ xấu kia có nói, hãnh đến giúp một tỳ nữ tên là ‘Đình Đình’ —— các người có biết trong phủ có ai có tên này?”

Hai thiếu nữ song sinh hai mặt nhìn nhau, lắc đầu nói: “Bọn nô tỳ chưa bao giờ nghe qua.” Tiện đà lại bổ sung, “Nô tỳ lập tức đi điều tra.”

Thiệu Nghĩa hừ một tiếng, nhắm mắt lại tùy ý các thiếu nữ ra tay vì hắn.

“Đình Đình?” Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại mở mắt, “Tên này sao lại buồn cười như vậy?”

Đêm đó, Thích tiên sinh nghe nói tin lạ xảy ra vào buổi sáng, vui mừng quá đỗi, tức thì yêu cầu Thanh Kiều hầu hạ bên cạnh Thiệu Nghĩa, một tắc cũng không rời.

Vì thế ngày thứ hai Thiệu Nghĩa lên núi tập võ, Thanh Kiều cũng mang theo một giỏ điểm tâm đi theo.

Võ thuật với Thanh Kiều mà nói, hoàn toàn chả có tí lực hấp dẫn nào, phim võ hiệp Hồng Kông những năm chín mươi vượt nóc băng tường cô đã xem nhiều, ở thế kỷ hai mươi mốt cái gọi là kỹ xảo điện ảnh trên máy tính trong nước cũng thấy không ít, mấy thứ như Bắc Minh thần công rồi Cửu âm chân kinh lăn qua lộn lại cũng chỉ có thế, cô sớm đã xem đến nhàm rồi, cho nên Tiểu Shota múa kiếm thì có gì mà ngạc nhiên?

Cô an tâm ngồi trong gian phòng nhỏ trên núi, từng miếng từng miếng cắn điểm tâm.

Có lẽ, có lẽ có thể mau chóng cho Thái tử ăn đến phát phì, lấy được Đế linh, thêm vào hai vật nữa, sau đó về nhà.

Ngoài phòng bỗng nhiên vang lên tiếng hô ầm ĩ và tiếng đánh nhau, cô cảm thấy bất thường, mở cửa ra xem, không khỏi chấn động.

Bên ngoài phòng nhỏ không biết từ khi nào có rất nhiều Bạch y nhân vây quanh, bọn họ bao vây một vòng quanh Thiệu Nghĩa, dường như lấy nhiều khi (dễ) ít, tình cảnh hỗn loạn.

Cầm đầu chính là một lưu manh nam có đôi mắt hoa đào, hăn vừa so chiêu với thái phó, vừa cao giọng cười to: “Đình Đình muội, xin chào ca ca đến tìm muội, còn không mau đi ra gặp ta?!”

Ở sau lưng hăn, khắp núi đều là cờ vàng hoa văn mây mới tinh, cờ xí bay phấp phới, một chữ to màu đen như rồng bay phượng múa nhe nanh múa vuốt trong gió—“Đang”.

“Bộp.”

Thanh Kiều nhanh chóng khép cửa lại, tựa vào mép tường, ngẩng đầu lên yên lặng rơi lệ.

Ta đã biết, ta đã biết.

Bà tác giả từ trước đến giờ chưa từng có lòng tốt, từ nay về sau, ta sẽ không bao giờ...ôm ảo tưởng gì với bà ta nữa.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Thịt Tù Binh

Aiz—

Thanh Kiều ngồi trong xe ngựa lắc lư lắc lư, than thở lần thứ một trăm hai mươi ba.

“Muội muội tốt, sao lại không vui?” Một gương mặt lưu manh nham hiểm thò qua, vẻ mặt lấy lòng, ý cười dịu dàng.

Thanh Kiều quay đầu lại, nhìn Thái tử bị trói rất giống cái bánh chưng thịt phía sau, thấy hăn đang dùng ánh mắt ác độc im lặng phát sóng xung kích về phía cô.

Lại ngẩng đầu, nhìn sang chữ “Đang” cực đại trên lá cờ trên xe ngựa, nền vàng vân đen, quả thực là so với hổ Hoa Nam (1) được PS (photoshop) còn uy phong hơn.

Cuối cùng cúi đầu, ngắm ngắm cái chuôi đao sáng loáng trên cổ mình, hàng thật giá thật, vừa lạnh vừa buốt, cũng không phải đao cụ đóng phim bình thường có thể sánh bằng.

Aiz——

Cuối cùng lại than thở lần thứ một trăm hai mươi tư.

“Thế nào, muội không thích?” Đang Đang ca chỉ chỉ lá cờ chữ “Đang” kia, đắc ý ra mặt, “Đây chính là đặc biệt làm cho muội, ta sợ khi gặp lại

muội đã không còn nhớ rõ ta, cho nên mới sai người suốt đêm chế tạo gấp một trăm bốn mươi tám lá cờ đưa đến đây.”

Thanh Kiều hữu khí vô lực hừ một tiếng: “.....Có tận một trăm bốn mươi tám lá?”

Đang Đang ca mỉm cười, thần thần bí bí nói: “Đây còn chưa tính là gì, muội muội tốt! Ca ca còn chuẩn bị một phần lễ vật đặc biệt cho muội, đảm bảo muội thấy sẽ vui vẻ!”

Nói xong hấn vung bàn tay to lên, xốc rèm xe ngựa hét lớn một tiếng ra ngoài: “Mang cờ lên———“

Chỉ nghe thấy một hồi loạt xoạt loạt xoạt hỗn loạn, bỗng nhiên có một đám người khiêng một cái cờ lớn mới tinh từ sườn núi gào thét đi xuống, khắp lá cờ kia màu hồng phấn viền hoa trắng bạc, muốn bao nhiêu vui mừng có bấy nhiêu vui mừng.

Thanh Kiều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn bọn họ, bên trên mặt cờ lớn có rất nhiều chữ, nhưng chỉ là một chữ giống nhau như đúc, chữ ——“Đinh”!

Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh Đinh.....

Nhìn khắp núi là “Đinh” màu hồng nhạt, Thanh Kiều nhịn không được lấy tay áo che mặt, không tiếng động khóc thảm.

“Đẹp không?” Đang Đang ca một đôi mắt hoa đào hung phấn lòe lòe tỏa sáng, “Ta cảm thấy lá cờ này đặc biệt phù hợp với phong cách của muội.”

Thanh Kiều lau lệ bên khóe mắt, hơi thở mong manh nói: “Rất tốt, rất hợp ý ta.”

Đang Đang ca vỗ tay: “Biết là Đinh Đinh muội sẽ thích mà!”

“—cô ta không phải là Đinh Đinh.” Bỗng nhiên có người lên tiếng, lạnh lùng cắt đứt sự say sưa của hẳn.

Thiệu Nghĩa trong góc chậm rãi cười: “Xuân Kiều, vì sao cô không chịu nói cho vị đại hiệp này, tên thật của cô?”

Bị Thiệu Nghĩa chẹn ngang như vậy, Thanh Kiều chỉ có thể tởm ngắt nhìn lưu manh nam cười: “.....Đang Đang ca.....”

Lưu manh nam nheo mắt lại, vẻ mặt dửng dưng: “Thì ra muội muội nàng còn có tên là Xuân Kiều? Không còn cách nào không còn cách nào, ca ca ta cũng có một biệt danh là Lục Tư Không, về sau muội gọi ta là Tư Không ca ca cũng được, ha ha.”

Thiệu Nghĩa hếch mũi lên trời, xoay mặt qua một bên.

Thanh Kiều ngượng ngừng cười, thật cẩn thận tránh đi thanh kiếm bên cổ: “Tư Không.....ca ca, huynh xem có thể bảo thủ hạ của huynh trước tiên buông vũ khí xuống đã được không, có chuyện gì thì hảo hảo nói?”

Lục Tư Không mỉm cười: “Bên cạnh muội có thể buông, trên người hẳn không thể buông.” Hẳn dùng cầm chìa chìa Thiệu Nghĩa, “Tiểu tử kia có chút bản lĩnh, buông ra sợ có phiền toái lớn.”

Thanh Kiều quả thực dở khóc dở cười, nghĩ thầm người đang bắt cóc chính là Thái tử đương triều, chỉ sợ không còn phiền toái nào lớn hơn so với phiền toái này.

Lục Tư Không thấy vẻ mặt cô như cha mẹ chết, nhin không được đưa tay véo véo cái mũi đang nhăn lại của cô: “Đừng lo lắng, trong chốc lát muội còn chưa chết được.” Vừa nói vừa yêu thương vuốt ve vòng tay bạc

trên cổ tay cô, ngửi khí tiếc hận, “Thứ này bị người hạ chú, mọi chết sẽ tự động hóa thành bụi, cho nên thôi, ta tạm thời còn luyến tiếc mọi.”

“.....Tư Không ca, nếu không huynh thả hãn đi.....” Thanh Kiều cam chịu thở dài, cảm thấy là mình làm liên lụy Thiệu Nghĩa, “Huynh muốn bắt là ta, đừng làm tổn thương hãn.”

Lưu manh nam nhìn về phía Thiệu Nghĩa, vẻ mặt cười quỷ dị: “Vì sao phải thả? Thủ hạ hãn đã đả thương không ít người của ta, không bắt hãn tới xử giạ sao được?” Dứt lời giơ tay sờ mặt Thiệu Nghĩa, “Chặc chặc, tiểu tử này tuy gầy, nhưng trưởng thành nhìn cũng được.”

Thiệu Nghĩa giận tím mặt, hung hăng nhổ một bãi về phía hãn: “Yêu nghiệt, lấy cái móng chó của người ra cho ta!”

Tinh quang trong mắt Lục Tư Không chột lóe, không dấu vết nghiêng người tránh đi, cười hì hì nói: “Yo, tính tình mạnh mẽ như vậy, thực coi mình vẫn là một thiếu gia?”

Tuy rằng là cười, nhưng ý cười kia rõ ràng chưa tới đáy mắt.

Thiệu Nghĩa rốt cuộc tuổi còn trẻ, lửa cháy bùng bùng trong mắt đang muốn chửi ầm lên, Thanh Kiều lập tức vọt qua, kéo vai hãn thiện ý an ủi: “Công tử bớt giạ, công tử ngàn vạn lần bớt giạ.”

Vừa nói vừa dùng sức nháy mắt ra dấu cho hãn.

Lục Tư Không thấy bọn họ mắt đi mày lại, lạnh lùng cười, vung tay áo ra khỏi xe ngựa.

“Đồ tiện tì người, là người đưa bọn họ tới?!” Thiệu Nghĩa dán vào lỗ tai Thanh Kiều bắt đầu nghiến răng nghiến lợi.

“55, người ta cũng không muốn nha....” Thanh Kiều vung ống tay áo dùng sức lắc đầu, lắc đến mức châu hoa (trang sức trên đầu) đều rớt: “Ta sao biết hẳn có thể dễ dàng bắt được ta? Trước kia đi theo sau ta đều là một đám hộ vệ thật lớn, người bình thường căn bản không thể tới gần đó!”

Càng nói càng thương tâm, vừa nghĩ lại thấy tiếc, nhin không được mắt loang sương mù ai oán: Tiểu Đoàn Đoàn, chẳng lẽ người không cần ta? Sao lại vô thanh vô tức di tản tất cả đám quạ đen đực nhà người đi chứ? Hại tiểu thư ta hôm nay lưu lạc đến tình cảnh này, nghiệp chướng mà!

Thiệu Nghĩa hung hăng trừng cô: “Yêu nghiệt kia vì sao bắt cô?”

Thanh Kiều nước mắt lưng tròng nói: “Hẳn nói trên người ta có thứ hẳn muốn.”

“Hẳn muốn cái gì? Bất luận là kỳ trân dị bảo gì, ta sẽ trực tiếp lấy từ quốc khố đưa cho hẳn không phải là được rồi sao?”

“.....Ta không biết.”

“Hừ!” Thiệu Nghĩa sắc mặt xanh lét, “Cô là đồ xuân đàn (trứng ngu? =.=), trong đầu toàn là thịt heo! Xem ra muốn chạy trốn không thể trông cậy vào cô!”

Thanh Kiều sụp mắt cúi đầu, cực kỳ đúng lúc đỏ mặt.

“Muội muội tốt, có muốn ăn gì không?” Một lát sau Lục Tư Không đẩy rèm ra, cười dịu dàng đi vào trong xe ngựa, trong tay cầm một cái túi da trâu.

Mở ra nhìn lại có thể là vịt nướng, nhất thời mùi hương bay đầy phòng xộc vào mũi.

Ừng ục, Thanh Kiều nuốt nước miếng một chút.

Đang muốn giơ tay lấy, Thiệu Nghĩa bên cạnh lại đột nhiên ho khan, tiếng khụ kia vang một cái kinh thiên động địa.

Vì thế tay được nửa đường lại ngượng ngừng lùi về.

“Sao? Mọi sợ có độc?” Lục Tư Không mỉm cười, lập tức bẻ một cái chân vịt ăn: “Đồ tốt như vậy, mà các người cũng không biết quý trọng, aiz, ta đã sớm nói không nỡ để mọi mọi nàng chết, sao mọi không tin?”

Vừa nói vừa liếc Thanh Kiều, thấy ánh mắt cô vô cùng rối rắm, dường như cực kỳ buồn rầu.

Sau khi đấu tranh thật lâu, Tiểu cô nương rốt cục vỗ đùi nhảy lên, làm trạng thái anh dũng hi sinh: “——ta không tin tác giả sẽ làm ta vì một con vịt nướng mà chết!”

Nói xong tức khắc chạy lên vọt xuống một cái cánh, chuẩn bị mau chóng cắn ăn.

Bỗng nhiên cô lại cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Thiệu Nghĩa, vẻ mặt cười nịnh nọt: “Công tử, ngài muốn ném thử chút hay không?”

“Cút!” Thiệu Nghĩa hận không thể một cước đá văng cô lên trời, “Cô cái đồ heo tham ăn, hại chết mình chưa đủ, bây giờ còn muốn tới hại ta!”

Thanh Kiều cười cười, không thèm nhắc lại, tự mình lẳng lẳng ăn.

Ban đêm, đoàn người Lục Tư Không nghỉ ngơi trong một ngôi chùa giữa núi.

Thiệu Nghĩa cả ngày một hạt gạo cũng chưa ăn, lại không có thuốc bổ chống đỡ, đã sắp mê man.

Trước mắt bỗng nhiên có một bóng đen nhoáng lên, hấn cố gắng chống mí mắt, thấy một khuôn mặt tươi cười linh động.

“Công tử, đứng lên đi, đứng lên ăn chút gì đó.” Thì ra là Đỗ Xuân Kiều, thấy cô tay trái bưng một chén nước, tay phải cầm một gói giấy, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

“Ta không ăn!” Thiệu Nghĩa bị trói hai tay không thể nhúc nhích, chỉ có thể hung hăng trừng cô, “Cô rút ra ngoài cho ta!”

“Đừng lo lắng, đều không có độc đâu.” Xuân Kiều không chút nào nổi giận, cười hì hì trấn an nói: “Nước này là sơn tuyền (suối trong núi), ta tự tay lấy; con vịt nướng này ban ngày ta đã ném qua, ta lén để lại một nửa giấu trong ngực. Người xem, đến bây giờ ta cũng chưa có triệu chứng độc phát, cho nên mới yên tâm bưng đến cho ngài ăn.”

Thiệu Nghĩa quay đầu đi, giả bộ nói: “.....Bản công tử mới không thèm ăn thứ người khác đã ăn rồi!”

Xuân Kiều mi mày cong cong cười đến hòa hợp: “Đúng đúng đúng, Xuân Kiều biết chứ. Nhưng bây giờ tình huống đặc biệt, còn thỉnh công tử cố gắng chấp nhận chút.” Nói xong cô mở gói giấy ra, lấy ra một miếng vịt nướng, tỉ mỉ xé xuống một miếng, mới đem phần còn lại đưa cho hắn, “Người xem, ta đã bỏ những chỗ có thể đã bị cắn đi, tuyệt đối không có nước miếng của người khác, ngài nhiều ít gì cũng nên ăn một chút đi, bằng không sau làm sao có thể lực mà chạy đi?”

Thiệu Nghĩa hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng ra.

“Công tử chậm một chút, uống nước trước.” Đỗ Xuân Kiều mừng rỡ, lại xé nhỏ phần vịt nướng còn lại, thật cẩn thận bỏ vào miệng Thiệu Nghĩa.

Một miếng, lại một miếng.

Thái tử điện hạ rốt cục lần đầu tiên trong cuộc đời ăn vịt nướng mang theo nhiệt độ cơ thể của người khác.

Gió đêm thanh mát, trăng chiếu sáng.

Đảo mắt đã là ngày thứ hai, Lục Tư Không mang theo bọn họ tiếp tục chạy đi.

“.....Tư Không ca ca, chúng ta đây là đang đi đâu vậy?” Thanh Kiều nhin không được lên tiếng.

“Đi gặp cha mẹ chồng muội.” Lục Tư Không lảng không ném một ánh mắt đào hoa cho cô, thiên kiều bá mị câu hồn đoạt phách.

Chúu~~ lời vừa nói ra, Thiệu Nghĩa lại bắt đầu phát sóng xung kích ác độc tới cô.

“.....Xuân Kiều, Xuân Kiều chưa kết hôn, tại sao lại nói là cha mẹ chồng?” Thanh Kiều lau mồ hôi lạnh, lấp bấp nói.

“Ai da, xem ra trí nhớ của muội tử không tốt.” Lục Tư Không cười ha ha, “Muội muội tốt, muội quên mình đã từng nói gì ở Thượng Thanh tự rồi sao? Muội nói mình bị giáo chủ Mạn Đà giáo coi trọng, người ta muốn cướp muội đi làm thiếp đó!” Hắn đảo mắt, nham hiểm nói, “Ca ca bây giờ không phải là đang đưa muội đi thành thân sao?”

Thanh Kiều xem thường, cuối cùng đã biết được là đang thẳng tiến tới đại bản doanh quân địch!

Lộc cộc, lộc cộc.

Xe ngựa đi hơn nửa ngày, Thanh Kiều vẫn nằm bò bên cửa sổ không chút hăng hái.

“Muội muội đang nhìn cái gì vậy?” Đột nhiên thò ra một khuôn mặt lưu manh, dọa cô nhảy dựng.

“A, không có....Ta đang nhìn kiểu tóc của người kia.” Thanh Kiều tùy tay chỉ một người qua đường, hữu khí vô lực nói, “Rất đẹp, rất có sáng tạo.”

Lục Tư Không nghe vậy, lập tức thò người ra cẩn thận nghiên cứu.

“.....Không có gì đặc biệt nha, cũng chỉ là hơi ngắn một chút.” Hãn kinh ngạc quay đầu lại.

“Tóc ngắn đẹp, ta thích ngắn, ha ha.” Ánh mắt Thanh Kiều rã rời, đại ra.

“.....Thì ra muội muội thích nam tử tóc ngắn?” Trong mắt Lục Tư Không có ánh sáng nhanh chóng xẹt qua, “Vậy rốt cục là phải ngắn bao nhiêu mới đẹp?”

“Càng ngắn càng tốt, càng ngắn càng tốt, ha ha.” Thanh Kiều ngây ngô cười, đã ở bên bờ của thất hồn lạc phách.

Bỗng nhiên, Thiệu Nghĩa ở một bên không kiên nhẫn hô to: “Xuân Kiều, Đỗ Xuân Kiều!”

“Cái, cái gì?” Thanh Kiều cuống quýt hoàn hồn, bổ nhào tới cạnh Thiệu Nghĩa.

“.....Ta đói bụng, muốn ăn.” Thiệu Nghĩa trừng cô, khuôn mặt màu mặt ong phủ một màu đỏ nhàn nhạt.

“Được, được.” Thanh Kiều mừng rỡ, lập tức kiểm trong hộp đồ ăn mấy món điểm tâm, bẻ thành từng miếng nhỏ vừa miệng bón cho Thiệu Nghĩa.

“Ăn ngon không?” Thanh Kiều vừa bón vừa nhìn Thiệu Nghĩa, trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý—ăn đi ăn đi ăn nhanh đi, Tiểu Shota, nhất

định phải ăn nhiều chút, vỗ béo người bà đây mới có thể đi đổi để linh với Thích tiên sinh nha!

Thiệu Nghĩa không đáp lời, vẻ mặt cứng đờ, chậm rãi nhai nuốt.

“Tiểu thiếu gia này rất không tòi nha!” Lục Tư Không đứng một bên nhìn nửa ngày, bỗng nhiên lảng lảng cười: “Ăn một bữa cơm cũng muốn người khác bón từng miếng từng miếng.”

“Tên yêu nghiệt kia im miệng cho ta!” Thiệu Nghĩa ngẩng đầu hung tợn trừng hẳn, “Có gan thì người thả tay chân ta ra, chúng ta một đấu một!”

Lục Tư Không lại mỉm cười, nhanh nhẹn bỏ đi.

Ban đêm.

Thanh Kiều ngồi bên suối nước rửa chân, sóng nước loang loáng, chiếu lên khuôn mặt ai oán của cô.

Aiz, hiện tại bị kẻ xấu cầm tù, người của Thích tiên sinh vẫn chưa tới, thật không biết khi nào mới có thể chạy trốn? Hơn nữa, Đoàn Vương gia kia, cho dù người thực sự từ bỏ ta, cũng không thể mặc kệ cháu ruột của người chứ! Đám quạ đen đục kia của người bình thường lợi hại như vậy, bây giờ sao ngay cả tiếng rầm cũng không nghe thấy?

Lắc đầu, lại nghĩ đến Lục Tư Không nói—“Ca ca ta bây giờ sẽ đưa muội đi thành thân.”

Đầu đau muốn nứt ra, chẳng lẽ người này thật muốn đem mình đưa cho cái gì mà Mạn Đà giáo chủ kia? Tưởng tượng đến giáo chúng toàn thân áo trắng mặt không chút thay đổi, cô nhất thời xụi lơ cả người, giống như có thể thấy trước, quãng đời còn lại của mình trải qua trong một đồng bánh bao (man đầu) trắng lớn nóng hôi hổi.

Đang thương tâm muốn chết, bỗng nhiên có một vật nhỏ lông lông mềm mại chạy tới, vây quanh cô trái ngược, phải liếm liếm.

A, thật đáng yêu!

Cô nhin không được nâng con thú nhỏ lên trên đầu gối, thì ra là một con tiểu bàn cầu (chó con mập).

“Gâu gâu!” Cô nhăn mũi lại kêu hai cái với con cún nhỏ, nhẹ giọng nói: “Tiểu khả liên (khả liên: đáng thương), chủ nhân của người đâu?”

Con cún nhỏ liếm liếm đầu lưỡi màu phấn hồng.

“Không ai muốn người?” Cô cười hì hì, “Không ai muốn thì người theo ta đi, đúng lúc ta cũng không ai muốn nè.”

“Có phải bất kể là thấy cái gì, cô đều muốn nhặt về nhà hay không?”

Phía sau bỗng nhiên có người lên tiếng.

Quay đầu nhìn, Lục Tư Không đang dựa thân cây lặng lặng nhìn cô, dưới ánh trăng thân ảnh cao lớn.

“Người ta chỉ là có lòng đồng cảm lan tràn thôi.” Thanh Kiều khoát tay, mỉm cười: “Đây là chó của người? Thật đáng yêu, tên là gì?”

“Meo Meo, nó tên là Meo Meo.”

Thanh Kiều cười khúc khích, một con chó sao lại gọi là Meo Meo, ta còn nuôi một con mèo tên Gâu Gâu đó!

Nhưng cô bỗng nhiên nhớ ra điều gì, nụ cười cứng lại bên khóe môi.

Hai năm trước.

Mới đầu tháng chín, Thanh Kiều mười ba tuổi đến sau núi đưa cỗ cho một yêu nam.

“Hù chết ta làm ta sợ muốn chết!” Thanh Kiều thật vất vả mới đến cửa động, đã thở không ra hơi, “Trong núi vừa rồi có mấy con chó hoang đuổi theo ta đó.”

Yêu nam đánh giá cô, phát hiện góc váy của cô cũng bị xé rách.

“Chó thì có gì phải sợ?” Yêu nam sóng mắt vừa chuyển, “Ngày mai ta phải đi giết toàn bộ bọn chúng, đúng lúc thêm mấy cái cỗ ăn.”

“Đừng đừng!” Thanh Kiều cuống quýt xua tay, “Ta rất thích chó, người đừng giết chúng nó!”

“Thích chó còn sợ như vậy?” Yêu nam cười ha ha, “Xem ra cũng chỉ là giả vờ thích.”

“Là thật đó, ta rất muốn nuôi chó.” Cô nghiêm túc, nghiêm mặt giải thích, “Từ nhỏ đã rất thích, đáng tiếc mẹ ta.....nường ta không cho.”

“Nuôi chó thì có gì khó?” Yêu nam cười nhạt, “Hôm nào ta tặng cô một con, cô muốn loại gì?”

“Loại gì cũng không quan trọng, nhưng phải nhỏ nhỏ, nhiều thịt.” Vẻ mặt Thanh Kiều ngọt ngào khát khao, “Ta còn muốn đặt cho nó một cái tên, là —Meo Meo!”

Đúng vậy, cô đã suy nghĩ rất lâu rất lâu, chó trong truyện xuyên qua không phải tên Vương Tài thì là Chiêu Phúc, không phải Tiểu Bạch thì là Đại Hoàng, thỉnh thoảng có nữ chính hơi đặc biệt một chút thì dứt khoát gọi chó yêu là —“Cẩu”! Đây cũng quá thẳng thắn, chó của người ta cũng có tôn nghiêm chứ! Có ngày bạn sinh một đứa bé đặt tên cho bé là “Nhân” (người) thử xem, bạn xem tương lai nó có học máu đi tìm bạn tính số

không. Vẫn là cái tên “Meo Meo” này hay, đối với chó mà nói, đây là một cái tên nước ngoài chân chính, muốn bao nhiêu một có bấy nhiêu một. Vạn nhất sau này ngày nào đó con chó bị mèo khi dễ, vừa báo tên “Ta là Meo Meo”, không chừng con mèo hoang này còn tưởng rằng Meo Meo là vô gian đạo nằm vùng.

Hồi tưởng chấm dứt.

Thanh Kiều run rẩy thân mình, trừng mắt nhìn chăm chăm Lục Tư Không.

Hắn nhếch miệng, sóng mắt vừa chuyển, bước tới trước mặt cô.

Hắn ngồi xổm xuống, bàn tay to chậm rãi lướt qua trước mặt, một lớp da mặt mỏng dính yên lặng rơi trên lòng bàn tay.

—lộ ra một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Hắn nở nụ cười kiêu mị với cô, thấp giọng nói: “Tử Tranh cũng đói bụng, không biết Tiểu Kiều có bằng lòng bón cho ta không?”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thịt Bí Mật

“Người người người người người....”

Thanh Kiều trợn trừng mắt nhìn nam tử y phục nửa khếp nửa hở trước mặt, một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

“—ta thế nào?”

Lục Tử Tranh đứng dậy, hai tay giữ phía sau cô, thân mình nghiêng nghiêng dựa sát, một đôi mắt hoa đào nửa khếp tựa tiểu phi tiểu.

“Ta ta ta ta ta....” Thanh Kiều chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô mặt đỏ bừng, máu toàn thân bắt đầu tăng tốc lưu động, gần quá gần quá, vị đại ca này ngài dựa vào quá gần rồi! Ngài xem ngài sức mê hoặc mười phần như thế này, con người có thất tình lục dục ai có thể cưỡng lại đây? Hương sắc sống động a hương sắc sống động! Tuy nói ta và hoa si không có quan hệ thân thuộc gì, nhưng ta cũng không phải loại người như Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng vẫn không loạn đâu!

Lục Tử Tranh vẫn tiếp tục im lặng áp sát, mắt như sao, môi như trăng khuyết, ánh sáng nhạt như sương mù sáng trong như nước ẩn hiện trong mắt.

“Ồ!” Thanh Kiều bỗng nhiên hét lớn một tiếng, phun ra một hơi khí độc, thành công tách hai cái mũi đang chạm vào nhau khiến cho Lục Tử Tranh xoay mặt sang một bên.

“.....Ta ăn rau họ bữa tối.” Cô ngượng ngùng xoắn góc áo.

Lục Tử Tranh đứng nhìn cô một lát, mỉm cười.

Nụ cười này quả nhiên là nhất tiểu khuynh thành tái tiểu (cười tiếp) khuynh quốc.

“Sao, sao lại là ngươi chứ?” Thanh Kiều cúi gằm đầu khúm núm nói, tiếng nhỏ như muỗi.

Đừng hiểu lầm, cô đây là đang vì chính mình mà e lệ, chủ yếu là do chiêu vừa rồi quá ghê tởm, ghê tởm đến mức khiến cô không thể không quyết định ba năm sau sẽ không chạm vào một cây rau họ nào nữa.

Lục Tử Tranh vẻ mặt tự nhiên: “Sao không phải là ta?”

Thanh Kiều bỗng ngẩng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng hẳn: “.....Chẳng lẽ vẫn đều là ngươi?”

Khóe miệng Lục Tử Tranh giật nhẹ: “Vẫn chính là ta.”

Thanh Kiều ngẩn ngơ một lát, cuối cùng hiểu thì ra mình bị người đùa giỡn.

Khí huyết dâng trào, cô lập tức nhảy dựng lên, nhặt lên một nhánh cây hung hăng chọc hẳn: “—lão nương chọc chết ngươi!”

Lục Tử Tranh cũng không vội không giận đứng tại chỗ, ưỡn ngực làm trạng thái bình tĩnh nghênh đón.

Trong nháy mắt khi nhánh cây chạm vào ngực hẳn, hẳn lại còn đùa dai mà nhẹ nhàng phối hợp kêu: “Phụt~~”

Cơ thể Thanh Kiều lập tức mềm nhũn.

“Ngươi là đồ khổng tước chết tiệt, ngươi là lão BT, ngươi đùa giỡn ta!” Cô tê liệt ngồi trên mặt đất, trong mắt có làn sương mù mỏng manh

bao phủ, “Đùa ta rất thú vị sao? Người cũng đã đùa ba năm còn chưa đùa đủ sao?”

Càng nói, cánh mũi hốc mắt đều dần dần ửng đỏ.

“Sao vậy?” Lục Tử Tranh ngồi xổm xuống nhìn cô, vẻ mặt hiếu kỳ, “Trước kia dù đùa cô thế nào cô cũng sẽ không đau lòng thế.”

“Đùa mẹ người!” Lửa trên đầu Thanh Kiều bị dội một gáo dầu, dứt khoát nhặt đá lên liên tục không ngừng ném hắt, “Người là cái đồ cuồng ngược đãi! Người là cái đồ bệnh tâm thần! Cút về bệnh viện An Bình (1) của người đi!”

Nhưng Lục Tử Tranh chỉ khẽ tung ống tay áo, những viên đá đều bị pia ra ngoài làm một chuyến du lịch miễn phí.

“Người....”

Thanh Kiều chán nản, lại không biết làm sao mới có thể đối phó hắt, đành phải ngồi ỳ trên mặt đất tiếp tục gạt lệ và nước mũi.

Lục Tử Tranh chăm chú nhìn cô một lúc, đột nhiên nhe răng cười với cô, minh mâu thiện lão cố phán sinh huy nói: “Tiểu Kiều, cô còn tin ta không?”

(Minh mâu thiện lão: hình dung ánh mắt sáng ngời mà linh hoạt

Cố phán sinh huy: hình dung mặt mày sinh động, tư thái động lòng người)

“Không—tin!” Thanh Kiều quay đầu trợn mắt nhìn hắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đánh, chết, ta, cũng, không, tin!”

“.....Vậy ta đây chẳng cần phải nói gì nữa.”

Lục Tử Tranh xòe tay nhún vai, cười tủm tỉm đứng lên muốn rời đi.

Nhưng chân hẫng lại bị người tóm lại.

“.....Đại hiệp, đại hiệp xin dừng bước!” Thanh Kiều ôm chặt lấy đùi Lục Tử Tranh, nước mắt khuất nhục đầy mặt.

—mụ nội nó, tác giả! Vì sao lại sắp xếp cho lão nương số mệnh nô tài như thế?

“Sao, Tiểu Kiều đang nghĩ gì?” Lục Tử Tranh ngoảnh lại từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt đầy đắc ý sau khi tính kế thành công.

“.....Ngài xem tốt xấu cũng phải nói rõ với ta không phải....” Thanh Kiều vô cùng ủy khuất bĩu môi, “Tỷ như nói, Lục Tử Không là ai? Vì sao người đóng giả hãnh? Từ khi nào thì người bắt đầu đóng giả hãnh?”

“Còn cả.....” Cô dừng một chút, lấp bắp ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc mặt có chút tái nhợt, “Có phải ở Thượng Thanh tự người muốn giết ta? Người không phải là....muốn lấy lại Cửu chuyển thanh âm linh này chứ?”

Lục Tử Tranh không đáp, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu vẻ mặt của cô.

Hai người cứ như vậy người trừng ta ta trừng người nửa ngày, Lục Tử Tranh bỗng nhiên phì một cái, cười nhẹ ra tiếng.

“Quả nhiên là như thế.....” Hãnh sờ sờ tóc Thanh Kiều, khóe mắt hơi cong như có chút đăm chiêu nói: “Quả nhiên chỉ có cô mới biết làm thế nào để khiến ta vui vẻ.....”

Ánh mắt hãnh nhẹ trôi về phía chân trời xa xa, không biết hạ xuống nơi nào trong không gian.

Thanh Kiều nhẫn nhục đón nhận cái vuốt ve như đối với súng vật này, nghĩ thầm chỉ cần đại hiệp người chịu nói, bảo ta phe phẩy đuôi gâu gâu

kêu loạn cũng không thành vấn đề.

“Cô đứng lên trước đi.” Trên mặt Lục Tử Tranh là nụ cười nhìn không thấu, “Ta không có thói quen cúi đầu nói chuyện với người khác.”

Thanh Kiều mau chóng luống cuống tay chân bò lên, rũ ống tay áo khúm núm.

“Cô ngốc,” Lục Tử Tranh cong ngón tay cốc nhẹ lên đầu cô một cái, “Sớm đã nói sẽ không giết cô, cô cũng không cần phải cẩn thận như thế.”

Thanh Kiều phủi phủi bụi đất trên người, vẻ mặt vô cùng tủi thân: “Một khi đã như vậy, khi gặp nhau ở Thượng Thanh tự sao người lại muốn bắt ta?”

“Nha đầu ngốc.” Lục Tử Tranh liếc xéo cô một cái, ngữ khí lạnh lẽo, “Ta không giết cô là được sao? Nói cho cô biết, bây giờ cô chính là đối tượng Mạn Đà giáo kia đang ra sức đuổi giết, một tháng trước giáo chủ người ta đã thông cáo với toàn giáo, bất luận là sống hay chết cũng phải bắt được cô. Nếu không phải lần trước ta thừa dịp loạn hạ chú với cô, hừ, chỉ sợ bây giờ cô đã sớm chỉ còn là một bộ xương khô.”

Thanh Kiều nhớ tới chiêu “Cửu âm bạch cốt thảo” vừa đau đớn vừa u ám kia, không khỏi run cầm cập: “Cái, cái chú gì mà lợi hại như vậy?”

“Sinh ly chú.” Lục Tử Tranh cười đắc ý, vẻ mặt quý dị, “Chủ nhân sống vòng tay còn, chủ nhân chết vòng tay sẽ biến mất. Đây là loại dị thuật cao cấp nhất Nam Cương, trên đời này trừ người hạ chú ra, không ai có thể đưa vật bị thi chú đi.”

—siêu thực nha, quá siêu thực! Thanh Kiều nghe xong trong đầu quay mòng mòng một đống loạn xạ, chỉ có thể máy móc nói: “A, giỏi, thực là giỏi...”

“Còn không phải?” Lục Tử Tranh được tăng bốc lông lông, lại quay đầu nhìn mặt nạ trong tay, “Về phần khuôn mặt này, chẳng qua là một thân phận giả khi ta hành tẩu bên ngoài—cô có biết, giang hồ hiểm ác, lộ ra diện mạo thực bao giờ cũng không tốt.”

Thanh Kiều hồi phục tâm tình, hít một hơi thật sâu: “Rốt cuộc có người tên Lục Tử Không này không?”

“Có.” Lục Tử Tranh thản nhiên cười, phong tư trác tuyệt, “Tử Không là tên ta, Tử Tranh là tên tự của ta.”

Hắn vươn tay về phía cô, gương mặt dịu dàng như sen: “Ngoài cha mẹ, trên thiên hạ không có người thứ hai gọi ta là Tử Tranh, cô xem, ta đối với cô có phải rất tốt hay không?”

“Tốt cái đầu người!” thanh Kiều lùi lại từng bước, mày liễu dựng thẳng: “Người là ai trong Mạn Đà giáo? Còn cả, chuyện Cửu chuyển thanh âm linh ở trên tay ta, có phải là do người cố ý tiết lộ ra ngoài hay không?”

Ánh sáng chột lóe trong mắt Lục Tử Tranh, chặc chặc nhẹ than: “Tiểu Kiều, cô lại có thể trở nên thông minh.”

“Thông minh mẹ người!” Thanh Kiều giận tím mặt, “Ta cũng không phải đũa ngốc! Người nói, người không cố ý đưa vòng tay cho ta, lại cố ý mượn ta để dời đi tầm mắt của Mạn Đà giáo?! Dù sao vòng tay này người lúc nào cũng có thể lấy đi, cho nên bây giờ người muốn mượn ta để bảo vệ mình, có phải không?!”

Lục Tử Tranh đứng yên một bên không nói, cười đến phòng tình vô hạn.

“—mụ nội nó, lão nương không phát uy, người cho ta là hello kitty à!” Thanh Kiều nổi trận lôi đình, nhìn trái nhìn phải khắp nơi xem có vũ

khí nào tốt không, dứt khoát cắn răng nhào lên người Lục Tử Tranh mà đánh, liều mạng!

“Xem ta phì long tại thiên đây!” Đè chết người~~~~ (phì long tại thiên hiểu nôm na là rỗng béo trên trời, chiêu lấy thịt đè người ý mà --)

Nhưng Lục Tử Tranh lại nhẹ nhàng lùi một cái, vững vàng đón cô vào lòng.

“Chiêu này không tồi, ta rất hưởng thụ.” Hả cười khẽ, ôm thắt lưng cô, dán vào lỗ tai cô ái muội nói nhỏ.

“Nhưng cái tên đó ta không thích nghe, có lẽ cô có thể kêu nó là—truyền kỳ tên mập.”

“Cái rắm á, ta đây là dáng người Loli tiêu chuẩn!” Thanh Kiều phồng má oán hận trừng hẳn, “Lão nương cũng không phải la bá!” (Tác giả: la bá thường chỉ những người phụ nữ có vòng 3 đầy đặn, nhân vật tiêu biểu: Jennifer Lopez)

Lục Tử Tranh vẫn cợt nhả như trước, phả khí lên mặt cô: “Được được, cô cũng đừng ồn ào nữa, sớm về nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải lên đường.”

“Người dẫn theo nhiều người của Man Đầu giáo như vậy, rốt cuộc là muốn bắt bọn ta đi đâu?” Thanh Kiều không chịu bỏ qua, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Lục Tử Tranh buông cô ra, mỉm cười xoay người rời đi, trước khi đi ném lại một câu:

“—Mạn Đà giáo sai Lục Tư Không, phụng mệnh giáo chủ tróc nã Cổ thị thiên kim về Nam Cương.”

Một câu ngắn ngủn, đã giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Ngày tiếp theo.

Xe ngựa vẫn đi lộc cộc lộc cộc, trong xe một màn yên tĩnh.

Thanh Kiều nằm bò bên cửa sổ, cả người lơ lơ buồn ngủ.

“.....Xuân Kiều, Đỡ Xuân Kiều!” Loáng thoáng nghe thấy có người gọi cô.

“——A, công tử ngài lại muốn ăn gì?” Lười biếng căng mí mắt, ngáp một cái, “Ngài muốn ăn gì, nói nghe xem?”

Da mặt Thiệu Nghĩa hơi đỏ lên: “.....Ta bảo cô lại đây nói chuyện với ta một lát, trên đường đi chán muốn chết.....”

Thở dài, Thanh Kiều sử dụng cả tay chân bò đến bên cạnh hắn: “Công tử muốn nghe cái gì, muốn ta kể chuyện xưa cho ngài nghe không?”

“Cô kể đi.” Thiệu Nghĩa tò mò nhìn cô.

Thanh Kiều hít một hơi thật sâu, chuẩn bị một phen, đột nhiên môi bắt đầu chuyển động lẩm nhẩm: “——thực ra là, trái đất là hình tròn không phải hình vuông, nó có thể tự quay còn có thể chuyển động vòng quanh mặt trời; sét đánh trên trời không phải Thiên Lô phát uy mà là hai loại điện tích trong mây trắng chạm vào nhau; sao băng rơi không phải bởi vì có người quan trọng nào chết mà là chính ngôi sao đó chết; cho dù có thiên cầu ăn trắng (nguyệt thực) cũng sẽ không có tai nạn nào chẳng qua là mặt trăng bị bóng của trái đất che lại....”

Đang lúc cô liên thoảng thao thao bất tuyệt giảng đến đầu mỏ, Thiệu Nghĩa cuối cùng nhịn không được mở miệng: “Xuân Kiều, cô không phải là đã phải chịu kích thích gì chứ?”

.....

Thanh Kiều ai oán nhìn hẩn một cái, ngoan ngoãn ngậm miệng lại—mụ nội nó, phổ cập khoa học quả nhiên là nhiệm vụ gian khổ hạng nhất!

Thiệu Nghĩa thấy cô vẻ mặt thê lương, tâm không nỡ ghé sát vào bên tai cô nói: “Thực ra cô cũng không cần tuyệt vọng như vậy, nói cho cô biết, sẽ mau chóng có người đến cứu chúng ta.”

Thanh Kiều kinh hãi, quay đầu trừng hẩn: “Sao người biết? Bị bó thành cái dạng đó rồi mà người còn có thể liên lạc với bên ngoài?”

“Hừ, cô nghĩ rằng ta tay chân bị trói nên không thể làm gì?” Thiệu Nghĩa cười khẽ, ánh mắt sắc lạnh, “Nếu chút bản lĩnh ấy cũng không có, tương lai làm sao có thể nhất thống thiên hạ?”

Khi nói lời này, trên mặt hẩn lướt qua một loại ánh sáng nhạt coi trời bằng vung quân lâm thiên hạ.

Thiếu niên thiên tử—Thanh Kiều đột nhiên nghĩ ra từ đó, nghĩ lại lại thấy ôi không đúng, Shota này vẫn là đẹp hơn nhiều so với Đặng Siêu (2).

“Muộn nhất là ngày mai, nhanh nhất là hôm nay.” Thiệu Nghĩa nhìn cô dịu dàng cười, “Bọn họ sẽ mau chóng tới.”

Chính ngọ, đội ngũ chạy đến một khe núi hẹp dài, chột nghe trên đỉnh âm âm chấn động. Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn, thấy có rất nhiều hòn đá lớn lăn xuống từ sườn núi.

“Không hay rồi! Trúng mai phục!” Không biết là ai dẫn đầu hô một tiếng, chúng man đầu bắt đầu thất kinh chạy trốn chung quanh.

Nhưng địa thế hẻm núi rất xấu, rất nhiều người còn chưa kịp đào tẩu đã bị tảng đá nện trúng, nhất thời, trong khe núi huyết tinh bốn phía tiếng

kêu gào khắp nơi.

“Tới lúc rồi.” Thiệu Nghĩa ngồi trong xe ngựa, cười đắc ý, “Tuy rằng hơi chậm so với dự đoán của ta.”

Thanh Kiều nhìn mà vừa kinh vừa sợ, nhin không được trọn mắt với hãn—ta nói thái tử điện hạ, người và thủ hạ của người đều là những kẻ điên đúng không? Lực hấp dẫn của trái đất không ai có thể tránh được, vạn nhất tảng đá nào đó không có mắt nện trúng người một nhà thì làm sao? Nếu chuyện không thành người sẽ sai bọn họ nâng hai cái bánh thịt heo về nhà sao? (hai bánh thịt heo ở đây chỉ bạn Thiệu vs bạn Kiều nếu bị dính đá nện)

Đang muốn mở miệng mắng chửi người, đã thấy màn xe ngựa bị vén lên, là Lục Tử Tranh nhảy vào.

“Muội muội tốt, kẻ xấu đến đây.” Hãn lại đổi về khuôn mặt lưu manh Lục Tử Không kia, tươi cười thoải mái sáng lạn, “Mau đi theo ca ca.”

Nói xong liền nắm tay Thanh Kiều chạy ra ngoài xe.

“Xuân Kiều!” Thiệu Nghĩa không thể nhúc nhích, chỉ có thể lớn tiếng la lên ở phía sau, “Xuân Kiều, Đỗ Xuân Kiều, đừng đi cùng hãn!”

Thanh Kiều nghe tiếng quay đầu lại, thấy tiểu Shota không biết vì sao mà sắc mặt đại biến, trên mặt tràn đầy kinh hoàng và sợ hãi.

“.....Đưa hãn đi cùng.” Cô bị Lục Tử Tranh kẹp vào ngực, đành phải giật nhẹ vạt áo hãn, “Thằng bé này hữu dụng với ta, đừng để đá làm nó bị thương.”

Lục Tử Tranh liếc xéo cô một cái, lông mày khẽ nhướng: “Đừng quên, nàng vừa mới cầu xin ta.”

Nói xong đã xoay người bay tới trước xe ngựa, túm Thiệu Nghĩa đi.

Lục Tử Tranh này đúng thật là phu, xách theo bọn họ hai ba bước đã bay ra khỏi hẻm núi, khi hạ xuống đất khí định thần nhàn một cọng lông cũng không hao tổn.

“Chúng ta...cứ như vậy mà trốn?” Thanh Kiều ngờ ngác nhìn hẳn, không tin lại có thể dễ dàng như vậy.

“Đúng vậy, đã trốn thoát.” Lục Tử Tranh mỉm cười, “Đám trướng ngốc kia muốn đuổi theo chúng ta, chỉ sợ còn phải đợi mấy canh giờ nữa.”

“Vậy.....người cũng không quan tâm giáo chúng của người sao?” Thanh Kiều trừng lớn mắt, lòng còn sợ hãi.

“Vì sao phải quan tâm?” Sắc mặt Lục Tử Tranh trấn tĩnh như thường, không thấy một tia lo lắng, “Ta còn đang lo không biết làm thế nào để đuổi cổ bọn họ đây! Bây giờ vừa khéo, bị thủ hạ của tiểu thiếu gia này giết hết toàn bộ, giảm bớt phiền toái cho ta.”

“.....Sẽ, sẽ có thám tử trở về bẩm báo đó!” Thanh Kiều cảm thấy phản ứng này của hẳn thực sự đáng sợ, sợ tới mức khiến cô nói lắp.

“Cho dù thám tử trở về cũng chỉ có thể bẩm báo, ba trăm bốn mươi hai danh dũng sĩ Mạn Đà giáo toàn quân bị giết, hữu sử (chức của bạn Lục trong Mạn Đà giáo) và con tin mất tích chẳng biết đã đi đâu, lại hoặc là.....” Hẳn bỗng nhiên nắm tay Thanh Kiều, vẻ mặt bồn chồn, “—hoặc là nói, Lục hữu sử và con tin ái mộ lẫn nhau, cả hai đều bỏ trốn!”

“Người!” Thanh Kiều đại quẫn, mặt đỏ bừng oán hận vung tay hẳn ra, lại khiến hẳn cười ha ha.

“Nói chính sự, chúng ta phải rời khỏi nơi này nhanh một chút.”

Cười đủ rồi, hấn điểm mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên một chiếc ngư thuyền trên mặt hồ.

“Đi lên đi, trên người tiểu thiếu gia kia mang theo chút đồ linh tinh, chỉ có thể đi đường thủy, bằng không sẽ lưu lại dấu vết.” Lục Tử Tranh hai tay vắt sau lưng tựa vào gió mạnh, trên mặt tràn đầy ánh sáng lấp lánh.

Hoa nhất điệp biến chu, thùi nguyệt dử ngã cộng tiêu du?

(Cùng là con thuyền lá nhỏ, ai muốn cùng ta tiêu dao?)

Thanh Kiều do dự một lát, cuối cùng thật cẩn thận bước lên thuyền.

“Muốn mang theo hấn không?” Lục Tử Tranh vừa lòng cười, lại chỉ chỉ thiếu niên trên bờ, quay đầu thì thầm với cô, “Ta biết hấn lúc đầu đối không tốt với cô, cô có thể nhân cơ hội xả giận.....”

Thanh Kiều nhìn sang vị Thái tử vốn không ai bì nổi kia, lúc này đang đau khổ không ngừng vặn vẹo thân thể, lại không phát ra một chút thanh âm nào, có lẽ là giữa đường bị điểm á huyết.

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu, ánh mắt kiên quyết.

Vì thế Lục Tử Tranh lại chạy vội lên bờ, xách Thiệu Nghĩa lên thuyền.

“Xách tới xách lui cũng thật phiền toái!” Hấn nhăn mặt nhíu mày, “Cứ cời thiên tà ti trên người này cũng được.”

Dứt lời nhẹ nhàng khều một cái, sợi dây đứt, ngón tay lại nhanh như chớp điểm mấy chỗ trên người Thiệu Nghĩa.

“Tiểu thiếu gia, người có thể nói, có thể đi lại, nhưng chỉ không thể sử dụng võ công.” Hấn nháy mắt mấy cái với Thiệu Nghĩa, cười đến là thâm ý.

Sau đó lại quay đầu phân phó Thanh Kiều: “Ta mệt rồi, các người tự chèo thuyền, để ta nghỉ ngơi một chút.”

Dứt lời liền một mình đi đến đầu thuyền nằm xuống, thật sự là cái gì cũng không quan tâm.

Thanh Kiều sớm đã quen với tính kỳ dị của hãn, đành phải nhận mệnh cầm mái chèo bắt đầu chèo, tiếc rằng khí lực quá yếu, lại không đủ kỹ xảo, chèo nửa ngày thuyền vẫn vòng vòng tại chỗ.

Cô có chút nôn nóng, ngẩng đầu thấy Thiệu Nghĩa không hề động đậy, nhanh chóng nháy mắt ra dấu ý bảo hãn bắt đầu hành động.

Nhưng Thiệu Nghĩa chỉ lẳng lặng ngồi, sắc mặt xanh lét không nói một lời.

Cô thở dài, không khỏi lên tiếng khuyên bảo, thái độ vô cùng ôn hòa: “Đến đây, công tử, chúng ta cùng khua mái chèo.”

Thiệu Nghĩa chăm chú nhìn cô, trong mắt là một màn đen đặc sâu không lường được, sau nửa ngày cuối cùng cũng mở miệng:

“——vì sao phải đi cùng hãn?”

Thanh Kiều bị hỏi ngẩn ra.

Ừc, cái này, điện hạ, bảo ta phải trả lời thế nào chứ? Chẳng lẽ muốn ta thành thật nói cho người, ta bất chấp như vậy chỉ là để vỗ béo người sao? Ai bảo người khi ở Thích phủ không chịu ăn gì, còn liều mạng tra tấn ta? Gần đây thật vất vả mới có chút thay đổi, ta cũng không thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ nha, nếu lúc này không mang người đi, thì cơ hội sau sẽ phải chờ đến ngày tháng năm nào?

Cô do dự nửa ngày, cuối cùng thẹn thùng cười với hắn: “.....Bởi vì đi theo hắn, có thịt ăn thôi.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Thệt Hữu Sử

Phồn hoa tự cấm, bách điệp tề vũ, điệu ngũ hoa hương

Vòng qua một khóm hoa đương nở rộ, sóng nước soi tỏ trời xanh mây trắng, thuyền khê lướt trên hồ nước, hết thảy mềm mại tĩnh lặng tựa như địa lão thiên hoang

Chèo thuyền chèo đến mức mệt rã, mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Thiệt Nghĩa đã ngủ, mi dài rủ xuống hô hấp đều đều, Thanh Kiều nâng má, nín thở nhìn phong cảnh xa xa.

“—vì sao lại đi theo ta?”

Lục Tử Tranh không biết đã mở mắt từ khi nào, trong ánh mắt nhìn về phía cô tràn đầy sự nghiên cứu.

Thanh Kiều quay đầu lại, thấy người trước mắt tóc dài buông xõa làn da tỏa ánh sáng bạc, một đôi mắt hoa đào sáng mắt xinh đẹp, câu hồn đoạt phách.

Như Lai Ngọc Hoàng Maria, ta phải khiêu nại các người bất công còn thêm kỳ thị, một nam nhân sao có thể lớn lên với bề ngoài như vậy, đúng là nghiệp chướng a!

“Bởi vì....” Cô cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, nhin không được liếm liếm môi: “.....Tuy rằng người tương đối kỳ dị, nhưng vẫn còn nhân tính hóa....”

Lục Tử Tranh nhướn mày, phụng cười ra tiếng: “Cô vẫn thích nói những từ ta nghe không hiểu, thôi thôi.”

Lấy tay làm gối ngẩng đầu nhìn trời, hần mặt đầy sung sướng nhàn hạ, dường như rất hưởng thụ: “Bất luận cô tin hay không tin, cô đã lên thuyền này, ta cảm thấy rất vui vẻ.”

Hần nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

“Ta cả đời này, chưa bao giờ từng vui vẻ như thế.”

Không phải đâu khổng tước nam, khi người bước chân lên thuyền đã hưng phấn như vậy, sao người có thể từ nhỏ đã là một người cô đơn?

Thanh Kiều không biết nên nói gì, đành phải khúm núm nói: “.....Vui vẻ là tốt rồi, chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi.”

“Đúng rồi, cô cảm thấy phong cảnh nơi này thế nào?” Lục Tử Tranh bỗng nhiên lại hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy.

“.....Đẹp lắm, đẹp lắm.” Thanh Kiều nhìn quanh bốn phía, trời trong mặt trời rực sáng hoa cỏ um tùm, cỏ lau nhẹ lay động trên mặt nước, quả thật rất đẹp, đẹp như tiên cảnh.

“Nhân sinh (đời người) như vậy....có lẽ cũng không tồi.” Không biết hần đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt mơ hồ hướng về chân trời, nhưng chỉ chốc lát đã quay lại, lần nữa biến thành tình quang bản ra bốn phía.

“Đáng tiếc thiên địa này quá nhỏ, không dung được ta.” Hần đứng lên, đứng trên mũi thuyền, tóc dài như mực tay áo tung bay, “Dựa vào thiên phù hộ mà sống tạm, không bằng cùng thiên sóng vai tự do!” (đoạn này bên dưới tác giả sẽ chú thích)

Thanh Kiều nhìn bóng lưng hắt, không biết sao lại nhớ tới câu “Di thể nhi độc lập”.(Vứt bỏ mọi chuyện trên thế gian) (1)

Kết cục của Lý phu nhân (2) cũng không tốt lắm nha, cô mặt nhăn mày nhíu.

Nhưng không tước nam nói lời này, lại không tìm được khiến cô có chút thay đổi về hắt—thì ra hắt cũng có thể có lúc hiệp nghĩa như vậy.

Đọc theo đường thủy đi mãi cho tới chạng vạng, Thanh Kiều cuối cùng mệt đến không chèo nổi nữa.

“Tư Không ca, chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục đi như vậy không thể lên bờ sao?” Cô đẩy mái chèo, buồn rười rượi lâu bầu, “Ta vừa mệt vừa đói, chèo không nổi nữa.”

“Có thể lên bờ mà!” Lục Tử Tranh xoay người, dịu dàng cười với cô, “Trên người tiểu thiếu gia này mang theo truy hương hai canh giờ trước đã mất công hiệu, chúng ta đã sớm có thể lên bờ.”

“—ngươi vì sao không nói sớm?” Thanh Kiều giận tím mặt, răng nanh nghiến kèn kẹt.

“Ai da, ta đây còn không phải là nhìn cô chèo vui vẻ, không đành lòng cắt ngang sao? Ai biết được cô không kêu một tiếng chèo cả buổi?” Lục Tử Tranh liếc cô một cái, có chút hờn dỗi như có như không, “Cô đứa bé này cái gì cũng tốt, chỉ là nội tâm quá thành thật!”

Thanh Kiều câm nín, đành phải ngẩng đầu ngược mặt 45 độ nhìn trời, vẻ mặt ưu thương rất nghệ thuật.

Cuối cùng ba người tìm được một bến đò lên bờ, tâm tình Lục Tử Tranh đặc biệt tốt, quay đầu ngoắc bọn họ nói: “Đến đến, ca ca đưa các người đi ăn đồ ăn ngon. Đỉnh Đỉnh muội, muội thích ăn cái gì nhất?”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy hai tay đau nhức không thôi, rũ bả vai xuống chân tay dài lòng thòng như vượn: “....Đều được, đều được, chỉ cần đường gần là tốt rồi.”

Lục Tử Tranh đáng giận kia còn cố tình không nghe thấy, dẫn bọn họ bầy rẽ tám queo, cho tới khi trăng sáng nhô lên cao mới vào một khách điểm.

“Các vị khách quan muốn gọi gì?” Một tiểu nhị mập đi ra tiếp đón bọn họ, khuôn mặt gấu trúc tròn tròn, ba điều lùn đen xấu đều đủ cả.

Thanh Kiều vốn mệt đến mức toàn thân hư thoát, vừa thấy vị tiểu ca này, tinh thần không khỏi lâm vào chấn động—ai da da~~~ đây không phải Thông Thông thiếu gia trong “Giang hồ ân cừ ký” sao? Ta nói đại hiệp, ngài sao lại xuyên tới người này chứ?

“—chuẩn bị cho chúng ta một bàn ăn, thêm hai gian phòng hảo hạng.” Lục Tử Tranh cười với tiểu nhị, những người khác trong khách điểm đều bị điện giật đến bồng chốc ngậy người.

“....Được được được! Có liền đây!” Tiểu nhị lấy lại tinh thần, cất bước chân ngắn nhỏ chạy như điên.

Đến khi đồ ăn lên bàn, Lục Tử Tranh tự nhiên cầm lấy bát đĩa trước, Thanh Kiều đầu tiên nhìn về phía Thiệu Nghĩa, ngữ khí thân thiện nói: “Công tử, ngài không ăn sao?”

Đọc theo đường đi Thiệu Nghĩa rất ít nói, lúc này lại bày vẻ mặt táo bón đau khổ. Hắn nhìn nhìn đồ ăn, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngài nhiều ít gì cũng ăn một chút đi, ta biết ngài oán ta, nhưng ngài cũng không thể làm khó dễ thân thể chính mình nha, đúng không?” Thanh Kiều ôn nhu cầu xin, kéo kéo ống tay áo Thiệu Nghĩa bày tỏ thành khẩn.

Thiệu Nghĩa khẽ mím môi, mang tai nhuộm một màu hồng nhàn nhạt.

“—ai da, tiểu thiếu gia người ta thân kiều thị quý ăn không nổi sơn thôn dã thực, cô lo lắng cái gì?” Lục Tử Tranh đột nhiên mở miệng, âm dương quái khí (ngữ khí kỳ quái) chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Thanh Kiều liếc xéo hăn một cái, đang muốn mở miệng phản bác, chợt nghe Thiệu Nghĩa lẳng lặng lên tiếng: “Xuân Kiều bón cho ta ta sẽ ăn.”

Nhượng mày, tươi cười trên mặt Lục Tử Tranh sâu thêm một phần: “Yo, tiểu gia ngài là không có tay hay là không có miệng, ăn một bữa cơm cũng muốn người hầu hạ?”

Thiệu Nghĩa không buồn không giận, vẻ mặt trấn tĩnh lặp lại một lần lời nói vừa rồi: “.....Xuân Kiều bón cho ta ta sẽ ăn.”

Sắc mặt Lục Tử Tranh ngưng đọng, vừa muốn nói thêm gì đó, Thanh Kiều đã mau chóng bưng bát lên cười với Thiệu Nghĩa: “Được được, ta bón cho người ăn.”

Nói xong liền múc một muôi canh đặt tới cạnh miệng hăn, lại trừng Lục Tử Tranh một cái, ý bảo hăn im miệng.

Thiệu Nghĩa uống xong muôi canh này, trên mặt lộ ra biểu cảm ý vị sâu xa.

Lục Tử Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, không thềm nhắc lại.

Bón cho thái tử uống hết nửa bát canh, Thanh Kiều đưa tay gắp cá viên chân trâu trên bàn.

Cô đã chèo thuyền hơn nửa ngày, hơn nửa chưa ăn gì cả, tay sớm đã run rẩy quá mức, nhưng cá viên kia lại vừa nhỏ vừa tròn, thế nào cũng

không gặp nổi.

Bất đắc dĩ gọi tiểu nhị: “Làm phiền người, đổi một đôi đũa nhỏ hơn một chút cho ta.”

Tiểu nhị mập đáp: “Cô nương, chúng ta ở đây đều thống nhất một cỡ, không có loại nhỏ hơn.”

Thanh Kiều khó xử nhìn nhìn Thiệu Nghĩa, hăn vẫn mặt không chút thay đổi như trước; lại nhìn nhìn Lục Tử Tranh, tên không tước nam này hếch mũi lên trời quay đầu một bên, căn bản không có ý muốn giúp.

Thở dài, chỉ có thể kiên trì gắp những món ăn khác. Nhưng tay cô vẫn run run, lại ngay cả khoai tây sợi cũng gắp không nổi.

“Đứa bé này thật thiếu rèn luyện.” Lục Tử Tranh vẻ mặt đứng đắn bình luận cô, gãi đúng chỗ ngứa.

“Người!” Thanh Kiều chán nản. Cô vốn đã mệt, bây giờ lại thêm bị người cười nhạo, dứt khoát để đũa sang bên nói với Thiệu Nghĩa: “Không ăn, công tử, chúng ta uống canh!”

Vì thế Thiệu Nghĩa lại bị đút thêm nửa bát canh.

Cuối cùng thái tử mặc kệ, vẻ mặt kiên quyết không mở miệng: “....Không ăn.”

“Mới ăn có chút như vậy sao đủ?” Thanh Kiều lo lắng nhìn hăn, “Nếu không lấy cho ngài bát cháo?”

Aiz, Shota, cô nãi nãi hiện giờ đang mỏi tay, chỉ có thể bòn cho người chút thức ăn lỏng, người nhịn nhịn a.

Thiệu Nghĩa đỏ mặt nói quanh co nửa ngày, cuối cùng một ngón tay chỉ tiểu nhị mập giá họa: “Chủ yếu là hăn quá xấu, đứng ở đó nhìn ta ăn

không vô.”

“Hả?”

Tiểu nhị giống như bị giáng đòn cảnh cáo, lập tức tê liệt ngã trên mặt đất: “Tiểu nhân, tiểu nhân đứng chỗ này cũng phạm sai sao?”

Nhìn sang gương mặt vô cùng thân thiết của tiểu nhị, tâm Thanh Kiều không đành ôn hòa trấn an nói: “Đâu có đâu có, người rất tuấn tú mà. Nếu người tới chỗ chúng ta hát hí khúc, thế nào cũng có thể lấy được một vai diễn.”

Tiểu nhị khó nén thương tâm, nâng khuôn mặt u oán nhìn cô: “Thật vậy chăng?”

A~~~

Thanh Kiều nhịn không được trợn trắng mắt, quá giống quá giống, quá giống hình ảnh là dấu hiệu của Thông Thông thiếu gia! Nếu không phải lúc này có Lục Tử Tranh ở bên cạnh, cô thực hận không thể xông lên nắm chặt tay hấn hỏi: “Thông Thông thiếu gia, tiểu ả mã (ngựa lùn) (3) của ngài đâu? Cơ sở ngầm bí mật của ngài đâu? Còn cả Tiểu Cương ca và Kiều Kiều cô nương đã đi đâu rồi?!”

Thật vất vả mới bón cho Thiệu Nghĩa ăn xong, Thanh Kiều đã không còn khí lực kén cá chọn canh, dứt khoát ăn một bát cơm chan canh cho xong chuyện. Bước chân lênh bênh lão đảo về phòng, cô lập tức mềm nhũn nằm phịch xuống đệm, không muốn đứng lên nữa.

Mệt mỏi quá, tay mỏi đầu váng, khung xương toàn thân đều muốn rụng rời.....Aiz, đầu năm nay chăm sóc trẻ em thật không dễ dàng....

Cô cảm thấy mình đang lĩnh hội sâu sắc được tinh hoa và đau khổ của những người mẹ độc thân, nhịn không nổi nhịu chặt hai hàng lông mày bắt

đầu nghẹn ngào: “Trên~~ thế giới chỉ có mẹ tốt, con~~ của mẹ như bảo bối....”

Vừa rên, vừa rơi lệ cho vận mệnh bi thảm của mình, rên rĩ rên rĩ, dần dần mơ màng ngủ.

Đang mơ mơ màng màng bỗng phát hiện chân di chuyển, kéo mí mắt nhìn, thấy một cái bóng đen đứng trước giường cô âm u lay động.

“—yêu quái từ đâu tới!” Cô hét lớn một tiếng, xoay người một chưởng đẩy bóng đen kia ra: “Ác linh lui xuống! Đại lực Kim cương chưởng! Ma mẽ ma mẽ hống!” (m k tra rõ được nhưng mà đại ý câu này là để khu tai trừ quỷ)

Bóng đen thành linh bị đánh, lùi lại nửa bước tới đầu giường, thân mình bắt đầu không ngừng run run, dường như đang cố gắng kìm nén cái gì.

Thanh Kiều cúi đầu lộn một vòng, nhanh chóng trốn vào trong cùng giường, lại lôi chăn co mình cuộn thành một đống, chỉ thò ra một đôi mắt đang đảo loạn.

Tất cả các động tác lưu loát không hề do dự, tốc độ cực nhanh, liên tục trôi chảy, quả thực khiến người ta than phục.

“Người, người là người hay quỷ? Cảnh, cảnh cáo người không được giết ta!” Thanh Kiều trừng trừng nhìn bóng đen trước mắt, vừa run rẩy vừa lấy sức đe dọa, “—không gạt người, ở trên ta có người!”

Bóng đen kia vẫn run rẩy cả buổi, cuối cùng bất động, lẳng lẳng đứng tại chỗ, dưới ánh trăng lộ ra một hàm răng trắng :

“—ta nói Tiểu Kiều a, muội học được đại lực Kim cương chưởng này từ bao giờ thế?”

Vẻ mặt Thanh Kiều suy sụp, gần như sắp khóc: “Đại hiệp, ngài tha cho ta đi! Tiểu nhân còn muốn ngủ nữa!”

Bóng đèn không nóng không vội đốt đèn, tự mình từ từ ngồi xuống cạnh bàn, mỉm cười bắt đầu đánh giá cô.

“Đến, cùng nói chuyện với ca ca, bên trên muội còn có ai?”

“Lục Tử Tranh!” Thanh Kiều cắn răng, mím môi, chuẩn bị trở mặt, “Lão nương cơm chiều cũng chưa ăn đủ, bây giờ ngay cả ngủ cũng không để ta ngủ yên?!”

Người tới nheo đôi mắt hoa đào, gõ bàn từng cái từng cái: “Đã biết là muội tham ăn, đi ra nhìn xem, ca ca mang cái gì đến cho muội này?”

Tò mò thò đầu nhìn, Thanh Kiều nhin không được hưng phấn hét chói tai: “Ai da! Bánh trôi!”

“—còn có thịt.” Lục Tử Tranh liếc cô một cái, sắc mặt có chút đặc ý, “Mới ra khỏi nồi đang nóng hổi, muội muốn hay không?”

“Muốn muốn!” Thanh Kiều vội vàng gật đầu liên tục, lập tức dùng ánh mắt si ngốc vô cùng buồn nôn ngóng nhìn hẳn, “Tử Tranh a, huynh đúng là huynh đệ tốt của ta đó!”

“Huynh đệ?” Liếc xéo cô một cái, khuôn mặt Lục Tử Tranh phủ lên nụ cười ngoài thật trong giả, “Nếu thực coi ta là huynh đệ, muội có thể tin được bao nhiêu lời của ta?”

“Cái, cái này....Trong năm câu nói thế nào cũng tin được ba câu.....” Thanh Kiều lau mồ hôi, ánh mắt có chút mơ hồ không hiểu.

“Ba câu?” Lục Tử Tranh nhướng mày, cười lạnh, “Muội đối với ‘huynh đệ’ đúng thật là tốt.”

Thanh Kiều nhanh chóng cúi đầu, làm trạng thái thẹn thùng nhăn nhó: “Ngài bằng lòng muốn nghe lời nói dối, thì người ta cũng không để ý mà sửa ba thành năm đâu....”

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên rớt xuống âm độ, quạ đen chậm rãi bay qua giữa một màn im lặng.

Quác, quác, quác.

“.....Há to miệng.” Lục Tử Tranh nhìn cô nửa ngày, lẳng lẳng lên tiếng.

Thanh Kiều sợ hãi ngẩng đầu, cắn môi dưới tội nghiệp nhìn lại hắn.

“—ta bảo cô há to miệng!” Hắn có chút không kiên nhẫn.

“Đừng! Đừng! Ta sửa ba thành sáu còn chưa được sao? Nếu không đổi thành tám?” Thanh Kiều bị dọa nháy dưng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó gấp đến độ sắp khóc, “Đừng cho ta uống thuốc độc a, người đứng sau ta tuy là hùng mạnh, nhưng tạm thời không có thần y diệu thủ y tiên độc vương....”

Lục Tử Tranh mắt diếc tai ngơ, xoay người múc một muôi gì đó đưa tới bên miệng cô.

“Ăn.” Hắn lời ít mà ý nhiều ra lệnh.

Hả hả hả?

Thanh Kiều trợn mắt há hốc mồm nhìn vật thể trắng mập trước mắt—bánh trôi, cảm thấy trên trán có dòng nước nhỏ dòng dòng tuôn ra.

“...Ngài, ngài có phải bị sốt hay không?” Cô lắp bắp hỏi thăm một câu, “Có uống thuốc đúng giờ hay không?”

Lục Tử Tranh mặc kệ cô, nhét cả cái bánh trôi vào miệng cô.

“Nhai.” Hấn lại ra lệnh.

Dưới dâm uy không thể không khuất phục, Thanh Kiều yên lặng khép miệng, bắt đầu máy móc nhai nuốt, vừa nhai vừa trừng mắt lớn như cái chuông đồng.

Một miếng, một miếng, lại một miếng nữa.

Yêu nam Lục Tử Tranh cứ thế ngồi bên giường cô, “Bón” cho cô ăn hết trọn mười cái bánh trôi.

“Ăn ngon không?”

Bón xong miếng cuối cùng, yêu nam rốt cục nhớ ra là nên quan tâm phản ứng của cô một chút.

Thanh Kiều lắc đầu, lại gật gật đầu—hiện tại trong đầu cô trống rỗng, hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Không cần phải khẩn trương như vậy.” Lục Tử Tranh ôn hòa cười, vỗ vỗ bả vai cô trấn an nói, “Ta chỉ là đột nhiên rất muốn nếm thử cảm giác hầu hạ người khác một chút.”

A, thì ra là như vậy?

“Vậy, vậy trước mắt cảm giác của ngài như thế nào?”

Thanh Kiều ngậm một miếng gạo nếp, bắt đầu dùng giọng nói không rõ ràng phỏng vấn.

“Ta cảm thấy.....nhân sinh có một số việc, nếu có thể thỉnh thoảng thực hiện, cũng coi như không quá tồi.”

Lục Tử Tranh nâng cằm lên, nhìn trắng sáng xa xa ngoài cửa sổ, có chút đăm chiêu nói.

Tác giả: Long trọng giới thiệu với mọi người bài hát Lục soái ca đọc
—“Nhâm tiêu du”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Thịt Thái Tử

Trời cao nước trong xanh, hoa cỏ phiêu hương.

Có bốn chiếc xe ngựa lần lượt chậm rì rì đi trên sơn đạo, kéo kẹt kẹt.

“- – ta nói, ngài tốt xấu gì cũng phải nói cho ta một tiếng, ta đây là đang đi đâu?”

Câu hỏi chính là của vị tiểu cô nương biết vâng lời, khuôn mặt sầu khổ – – Cổ Thanh Kiêu.

“Hừ, chỉ cần đi theo ta, đi đâu lại có gì khác biệt ư?”

Ánh mắt bề nghệ, tự cao tự đại, trả lời chính là yêu nghiệt trong truyền thuyết- – không trách móc không thoái mái, Lục Tử Tranh.

Haiz.

Thanh Kiêu thở dài, ai oán nhìn quanh khắp bốn phía.

Trong xe ngựa lắc la lắc lư, còn hai mã nhân đang ngồi: Lục Tử Tranh vẻ mặt hưởng thụ, thoải mái sung sướng, Thiệu Nghĩa thì cả người tỏa ra oán khí dày đặc, ngay cả mắt cũng không thèm liếc cô một cái.

Kỳ lạ, ta chẳng mạo phạm gì mà? Vẫn rất chăm sóc Tiểu Thái tử sành ăn này, lo hẳn bị dù chỉ một chút tội thân. Chẳng qua là mấy ngày trước vô tình nói nửa đêm ăn bánh trôi không muốn ăn cơm, mặt tiểu shota kia liền thối đến giờ.

Haiz, tâm tư nam hài người đừng đoán, người đoán đến đoán đi cũng đoán không rõ.

“Đình Đình muội muốn đi đâu?”

Lục Tử Tranh bỗng nhiên quay đầu, ánh sáng chói mắt tỏa ra từ khuôn mặt, làm người ta tâm đầu nhất khiêu. (tim đập thành thịch)

“Ta?” Thanh Kiều sững sốt, theo bản năng mở miệng, “Ta muốn về nhà... Không, muốn đến Thượng Thanh tự!”

Gần đây Thiệu Nghĩa đã bắt đầu ăn uống có quy luật, khí sắc cũng khá hơn nhiều, cô phỏng đoán có hi vọng về tung tích đế linh, tính trước tiên sẽ mở cuộc trao đổi tin tức với Không Không đại sư, làm tốt hay không còn phải nhờ đến đầu óc.

“- – vì sao muốn đến chùa?” Lục Tử Tranh chột nhướng mày, trên mặt sắc vui dần biến mất, “Chẳng lẽ là bởi vì nơi đó có hòa thượng?”

“Ha ha ha...” Trên mặt Thanh Kiều treo ba vạch hắc tuyến, ấp a ấp úng nói, “Cũng không phải là vì ở đó có hòa thượng...”

“Muội muội tốt, muội thích người tóc ngắn, không phải là như tiêu chuẩn ở trong đó chứ!” Lục Tử Tranh bỗng nhiên kiên định ngắt lời cô, trên mặt có diễm báo mưa giông gió thổi trước cơn bão, “- – hơn nữa, cũng không phải tăng nhân nào cũng cạo trọc!”

Hả? Thanh Kiều ngẩn ngơ, trượng nhị hòa thượng mặc bất trứ đầu não*, không chắc hẳn tại sao lại nói như vậy, đành phải khúm núm phụ họa: “Đúng đúng, đại hiệp nói rất đúng.”

*Ví dụ tình huống không rõ ràng, không rõ chi tiết.

Trong lòng lại nhịn không được nghĩ, mẹ kiếp, chẳng lẽ thế giới này còn có hòa thượng tóc dài phát phối?

Lục Tử Tranh thở dài, khoan hồng độ lượng vỗ vỗ bờ vai cô, trong mắt xẹt qua một tia bóng ma như có như không: “Làm người ấy mà, ánh mắt phải xa một chút, tầm nhìn phải rộng rãi một chút!”

Thanh Kiều vội vàng gạt đầu, sợ ngộ nghịch vị đại hiệp biến thái này.

“Đến, nói cho Đang Đang ca biết, bây giờ trong lòng muội đang nghĩ đến ai?” Lục Tử Tranh lại bắt đầu dẫn dắt từng bước.

“Cái này sao, muội... muội rất nhớ Đông Hi.” Thanh Kiều lộ ra vẻ mặt than khóc thảm thiết, đột nhiên nhớ đến cái gì đó, đồng tử sáng ngời, “Đúng rồi, còn có Meo Meo, huynh đem Meo Meo của ta đi đâu rồi ? !”

Lục Tử Tranh phụt một cái bật cười: “Muội còn nhớ à? Ta còn tưởng rằng muội đã sớm quên quả cầu thịt nhỏ đó.”

Thanh Kiều liếc hần một cái: “Huynh còn không mau dẫn ra đây để cho ta thăm chút? Chẳng lẽ...” Cô chợt nhớ tới cái gì, sắc mặt tái nhợt, nắm chặt cổ tay Lục Tử Tranh: “Chẳng lẽ Meo Meo bị tảng đá đập chết rồi?”

Lục Tử Tranh sờ sờ cửu chuyển thanh âm linh trên tay cô, liếc nhìn Thiệu Nghĩa một cái, quay đầu thấp giọng trấn an nói: “Ngoan, chỉ cần muội mang theo vòng tay này, Meo Meo nhất định sẽ lại xuất hiện.”

Thanh Kiều nghe mà như lọt vào trong sương mù, lại nhận được ánh mắt thăm dò của Thiệu Nghĩa liên tục bay tới, đành phải phần nộ ngậm miệng.

Đi tới giữa trưa, Lục Tử Tranh thu xếp cho bọn họ ở trên một sườn núi, nói mình muốn đi chuẩn bị một ít đồ ăn, dặn bọn họ ngàn vạn lần không được rời khỏi xe ngựa.

“... Cô thích hần?” Nhìn bóng dáng Lục Tử Tranh rời đi, Thiệu Nghĩa bỗng nhiên mở miệng, sắc mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng.

“Ta?” Thanh Kiều vừa mừng vừa sợ quay đầu lại – – đã nhiều ngày trôi qua như vậy, thái tử điện hạ cuối cùng cũng khẳng khai tôn miệng (mở miệng tôn quý) nói với cô .

Cô khoát tay, nghiêm túc giải thích: “Không có không có, hần chỉ là một bằng hữu của ta, hoặc coi là... Một ân nhân đi!”

Vô luận thế nào, cứu chuyển thanh âm linh là từ hần mà lấy được, nếu quả thật có thể trở về nhà, hần không có ba phần công lao cũng có một phần khổ lao.

“... Nếu không thích hần, cô vì sao nguyện ý buông bỏ hết thảy, cùng hần lưu lạc thiên nhai?” Thiệu Nghĩa lại hỏi, trên mặt lưu chuyển một loại ánh sáng quý dị.

Hả hả hả?

Thanh Kiều nghe xong cảm cũng muốn rớt: “Ta không nha... Ta đi cùng hần cũng chỉ là bởi vì đánh không lại hần, hơn nữa người cũng không phải là bị hần bắt đó sao...”

“Nếu hần chết, cô sẽ đau lòng sao?” Thiệu Nghĩa hạ mí mắt, trong mắt có ánh sáng sắc nhọn lướt qua.

A?

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn thiếu niên ở trước mắt.

Yêu nam sẽ chết? Đây là chuyện cô chưa từng nghĩ đến, tuy rằng cô vẫn chưa sinh ra tình cảm đặc biệt đối với hần, nhưng dù thế nào hần cũng

coi như là một trong bốn ân nhân của cô, nếu sau này có ngày hấn chết, vậy... (có bốn món thần khí, anh Lục đưa chị 1 nên chị coi a ý là ân nhân)

“- – cô luyến tiếc hấn.” Thiệu Nghĩa nhìn cô nửa ngày, lẳng lẳng hạ lời kết thúc, ngữ khí vô cùng nhạt nhẽo.

“... Người, mạng người không thể so với cây cỏ, điện hạ vẫn nên ít đùa kiểu này thì hơn.” Thanh Kiều cười đến có vài phần khó khăn.

Hôm nay shota thật sự rất kỳ quái, cô nghĩ.

Thiệu Nghĩa hơi hơi bĩu môi, quay đầu nhìn bên ngoài xe ngựa, ánh mắt xa xăm: “Cô đừng ôm ảo tưởng với hấn, vừa rồi coi như là lần gặp mặt cuối cùng của hai người.”

“Điện hạ đang nói cái gì? Không phải là bị sốt chứ?” Thanh Kiều đi đến bên cạnh hấn, thò tay sờ trán của hấn.

“A!” Cô hét lên một tiếng, tay bị người nắm chặt, đau đớn.

Thiệu Nghĩa nhìn sâu vào hai mắt cô, nói: “... Xuân Kiều, ta đã cho cô cơ hội, đừng trách ta.”

Sau đó hấn nắm tay cô, thả người nhảy, đi đến phía ngoài sườn núi.

Ánh mặt trời chói chang trải lên cỏ cây vạn vật, đứng trên sườn núi nhìn xuống, Thanh Kiều trợn mắt há hốc mồm.

Dưới chân núi đứng đầy binh sĩ võ trang đầy đủ, người đông nghìn nghịt vây quanh sườn núi nhỏ này, dày đặc như khói bụi, tới mãnh liệt khó lường.

Ô vân áp thành thành dục tời**, đưa mắt một màn tối mịt mù.

Nhiều người như vậy, trên tay mỗi người đều cầm một cây cung, tên đã trên dây, vận sức chờ phát động.

** một câu thơ so sánh thế lực ác nhất thời hung hăng càn quấy tạo thành cục diện căng thẳng.

Mà mục tiêu mỗi mũi tên, dường như đều là... cô.

Sóng lớn xô bờ, cuộn cuộn tung lên hàng nghìn bọt trắng. Cô đứng trên đỉnh đám mây này, cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ bé trên những cơn sóng biển.

Nhẹ bẫng , bé nhỏ không đáng kể.

“Xuân Kiều, cô có gì muốn nói không ?” Thiệu Nghĩa buông cô ra, khuôn mặt nghiêm túc, tóc dài bay lên.

Nói cái gì? Ta có thể nói cái gì? Khí thế to lớn như thế, chẳng lẽ muốn ta vừa nháy vừa kêu trời gọi đất ân cần thăm hỏi “Bằng hữu bên kia núi các người có khỏe không? Thịnh vầy cây đèn huỳnh quang (cái cây lightstick mà fan hay vầy trong liveshow của các ca sĩ á) của các người !”

Cô cười khố, ánh mắt lướt qua đám cung tiễn thủ kia.

Sau đó cô nhìn thấy hấn.

Tại nơi cuối cùng của đoàn cung tiễn thủ kia, trên mình Tả Thanh (con thần câu của anh Đoàn), hấn đang ngẩng đầu lên từ xa xa nhìn về phía bọn họ.

Cắm y thắt lưng rộng, ngọc thụ lâm phong, chỉ có điều thân ảnh lại quen thuộc. Hấn vẫn khí thế kinh người như vậy, dung mạo ngông cuồng tự cao tự đại, giống như nắm giữ cả thiên hạ.

“... Đoàn Ngọc hộ giá đến chậ, phụng mệnh bệ hạ, tróc nã tặc phản quốc Đỗ Xuân Kiêu!”

Cô nghe thấy tiếng nói lạnh nhạt của hắ, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, mơ hồ thấy trước mắt có con bướm bay lên, dần dần biến mất, không thấy được ánh sáng.

“... Bất luận chết hay sống, người bắt được, có thưởng hậu!”

Gió thổi qua, mấy tiếng không rõ ràng bay đi.

Ngay cả tiếng vọng cũng không lưu lại.

“Khoan đã!”

Bỗng nhiên có người phất tay, quát đám thiên quân vạn mã như sắp tràn vỡ đê dừng lại: “- – nàng không biết võ công, các người không cần gây chiến.”

Thanh Kiêu mờ mịt quay đầu, phát hiện vừa nói chính là Thiệu Nghĩa.

Hắ lấy ánh mắt phức tạp nhìn cô, thiên ti vạn lữ (nghìn vạn cảm xúc quỵện lại), vừa như thương hại, vừa tựa như đau thương.

“Ngoan ngoãn theo ta xuống dưới! Nếu bây giờ phản kháng ít một chút, sau này...” Hắ do dự một chút, nói khẽ, “... Đau đớn sau này cũng sẽ ít đi một chút.”

Sau đó hắ lập tức dắt tay Thanh Kiêu, trong ánh mắt chăm chú của mọi người đi xuyên qua sơn đạo, đi đến trước trận tiền thủ.

Chỉ ngăn ngừn vài phút.

Nhưng đối với Cố Thanh Kiêu mà nói, lại dài dài đắ đắ như một thế kỷ.

Hai người vừa mới đi tới trước trận, lập tức có binh lính xông lên, kéo Thanh Kiều từ bên cạnh Thiệu Nghĩa ra.

Đầy, giật, lồi, không thương hương tiếc ngọc tí nào.

Thiệu Nghĩa lẳng lẳng đứng tại chỗ, có chút ngẩn người.

“Điện hạ đã kinh hãi rồi!” Có tướng sĩ quý ở bên cạnh hăn thỉnh tội, nơm nớp lo sợ.

Nhưng mà hăn lại cái gì cũng không nghe lọt vào tai, hăn chỉ ngơ ngẩn nhìn bóng dáng thiếu nữ đi xa, nhìn thân hình nhỏ xinh của cô bị bọn lính tóm giữ, từng bước một đi lên phía trước.

Hăn để ý thấy cô quay đầu lại nhìn một cái, nhưng chưa từng nhìn hăn.

Trong nháy mắt khuôn mặt cô giống như sương mù, khiến người ta thấy không rõ vẻ mặt, nhạt như khói, khe chạm liền tản đi.

Hăn nâng lên bàn tay của mình – – mới vừa rời tay cô còn ở đây, hăn nhớ xúc cảm ấy, mềm mại, trơn mịn, mang theo một mùi hương nhàn nhạt.

Cô mảnh mai như vậy, khẳng định không thể chịu khổ.

Hăn không tiếng động nghĩ, trái tim bỗng nhiên xiết chặt, bốn phương tám hướng đều tuôn ra làn khí màu xám, bụi đất tung bay.

Cố Thanh Kiều bị áp tải tới trước Tả Thanh.

Đoàn Ngọc vẫn ngồi trên thân ngựa, trên cao nhìn xuống, vẻ mặt lạnh lùng, dường như hoàn toàn không quen biết cô.

“Đỗ Xuân Kiều, người đã biết tội chưa?”

Đây là câu nói đầu tiên hẳn mở miệng hỏi cô, mặt không chút thay đổi, chỉ có trong mắt ánh lên hai ngọn lửa tối tăm, lóe lên ánh sáng âm u lạnh lẽo.

-- hẳn hoàn toàn coi như không quen biết cô.

Kinh sợ như tuyết lở, ùn ùn kéo đến ập lên đầu, rét lạnh khắc da thấu xương, trong phút chốc, ngay cả không khí cũng kết băng.

Cố Thanh Kiều nhìn nam tử đầy xa cách trước mắt này, chỉ cảm thấy rất sợ rất sợ, mắt bắt đầu nóng lên, nóng bỏng, bỏng đến đau nhói hốc mắt.

“Muốn gán tội, nào sợ không có cách?” Khuôn mặt tái nhợt, cô nhẹ cắn môi dưới.

“Người không có lời nào muốn nói với ta?” Đoàn Ngọc chột nhướng mày, mâu quang bức người, nhìn thẳng vào con người dần dần phóng đại của cô.

Trầm tư một lát, cô rốt cục ngẩng đầu, miễn cưỡng cười với hẳn.

“... Lâu rồi không gặp, Vương gia, người vẫn mất hồn như vậy nha”

Đổi lại Đoàn Ngọc đưa cho Thanh Kiều lễ gặp mặt, là một tòa ngục giam lạnh như băng.

Cực lạnh, cực băng giá, lại cực kỳ trống trải.

Trong không gian giam cầm âm u, chỉ có một chiếc giường đá nhỏ hẹp, trên giường trải một lớp rơm rạ mỏng manh, đầu giường đặt một cái chăn bông đen thui. Gió lạnh không biết từ chỗ nào mà đến liên tiếp thổi qua bên người cô, vù -- vù --

Cứng đờ tại chỗ hơn nửa ngày, Thanh Kiều ngốc ra không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Cỏ, cỏ, nệm cỏ...” Cô ghen họng trừng mắt nhìn trần trời “Đồ dùm trong nhà”, “Đen, đen, lỗi bông vải đen...”

Cô dường như có thể thấy, vô số Tiểu Cường và tiểu mẫn (sán hạt hồng) đang lăn lộn vui vẻ trên giường, tự do chạy tán loạn; cô thậm chí còn có thể tưởng tượng, lời thoại ân cần thăm hỏi nhau của bọn chúng- – tiểu mẫn nịnh nọt nói: “Hắc, Cường ca, gần đây khỏe không? Ngài chính là đại minh tinh trong giới côn trùng chúng ta!” Tiểu Cường thở dài, ngữ khí đặc biệt thâm trầm: “Haiz, bận lắm nha! Gần đây hôm nào cũng phải qua nhà Châu Tinh Tinh (Châu Tinh Trì) chen chúc diễn, cả đêm cả ngày vì miếng cơm. Huynh đệ, không nói gạt người, làm côn trùng đã khó, làm một con danh trùng (côn trùng nổi tiếng) trong giới diễn nghệ lại khó càng thêm khó a!”

– -Oh, no~~~~~ đừng như vậy, đừng như vậy mà! Cô luôn được nuông chiều từ bé nào đã gặp qua tình thế này? Méo miệng, gào khóc tại dương trường: “Tác giả, đồ biến thái, có cần phải ngược ta thành như vậy không?”

Vừa dứt lời, trên trời mạnh mẽ hạ xuống một tiếng sấm, ùng!

Run lên một cái, cô bị hù chạy nhanh nhảy lên giường đá ngồi chồm hồm, ngửa đầu hoảng hốt làm trạng thái vô cùng thích ý: “A, ta may mắn cỡ nào a! Không những có thể đến nơi đây gặp vô số mỹ nam, còn có thể tham quan miễn phí thiên lao mấy ngàn năm trước, đời người như thế, còn cầu gì hơn! Ô hô ai tai!” (lời than thở trong văn tế thời xưa, nay thường dùng để nói về cái chết, sự sụp đổ với giọng khôi hài)

Nói xong nhanh chóng nhặt lên một cục đá, trên thạch bích xiêu vẹo khắc xuống một hàng chữ – – “Kiên quyết học tập tinh thần Diệp Đình*, thề bả lao để tọa xuyên**!”

*Diệp Đình (giản thể: 叶挺; phồn thể: 葉挺; bính âm: Yè Tǐng; Jyutping: Yi Ting) (10 tháng 9, 1896 – 8 tháng 4, 1946), sinh tại Huệ Dương, Quảng Đông, là một chỉ huy quân sự Trung Hoa. Ông vốn là đảng viên Quốc dân đảng nhưng về sau chuyển sang phe Cộng sản.

**Bả lao để tọa xuyên: là một bài thơ bày tỏ chí khí hào hùng của liệt sĩ cách mạng, và quyết tâm đấu tranh với quân địch.

Sấm trên trời đánh xuống hai cái, cuối cùng im lặng.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, cô âm thầm thở phào một hơi, lau mồ hôi.

Chợt nghe trong lao có tiếng bước chân bình bịch bình bịch, cô nhanh chóng nhảy xuống giường, lưu loát đứng cạnh cửa.

Đi tới là hai người, một lão nhân lông mày trắng, một chàng trai trẻ hoa phục (trang phục xa hoa).

“Đỗ xuân kiều, người đã biết tội chưa?” Lão nhân kia vừa vào cửa liền trừng cô, sắc mặt nghiêm nghị, hận không thể đem cô thiên đao vạn quả. (ngàn đao lẳng trì)

Lại tới nữa, có phiền hay không chứ, sao người nào lúc gặp mặt cũng hỏi cái câu này? Thanh Kiều xem thường, tức giận nói: “Biết biết! Các người rốt cuộc muốn trị ta tội gì? Hộ vệ (thái tử) không thích đáng? Lừa bán trẻ nhỏ? Hay là mang theo quốc bảo một mình trốn đi?”

Lão nhân mày trắng không nghĩ rằng cô lại lớn mật như thế, tức giận đến mức râu cũng run run, vênh hết cả lên: “Người, người yêu nữ này! Lại dám phản bội triều đình cấu kết Ma Giáo! Nhớ ngày đó bố trí trong sơn cốc nghiêm mật, người lại có thể cướp thái tử đi dưới mí mắt chúng ta, nói! Người rốt cuộc là sử dụng yêu thuật gì? Còn có mưu mô gì?”

Ha, “Yêu nữ” ? Tên gọi quá mức chói lọi nha, MS (貌似=maosi=ra vẻ, có vẻ như) trong tiểu thuyết võ hiệp bình thường phải là siêu cấp mỹ nữ mới có tư cách được người ta gọi như vậy. Thanh Kiều có chút ngây ngất, vì thế rất phối hợp vung mái tóc, vô cùng phong tao nói: “Ôi, chẳng lẽ ngài không biết? Làm nghề của chúng ta này, đương nhiên phải có đạo đức nghề nghiệp, cái gọi là kiên nhất hành ái nhất hành*, bí mật nghề nghiệp sao có thể dễ dàng tiết lộ ra ngoài?”

*hình dung chỉ cần bắt đầu làm một chuyện hoặc một nghề nên yêu thích nó đồng thời tiếp tục phát triển, là một loại thái độ làm việc.

Thân mình lão nhân mày trắng run lên, bắt đầu học Tây Thi ôm ngực, phỏng chừng sắp bị tức đến hộc máu.

“Thừa tướng.”

Chàng trai trẻ hoa phục tuấn mỹ kia bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí hết sức bình tĩnh.

“Người ra bên ngoài hầu, ta muốn cùng vị tiểu thư này nói riêng mấy câu.”

“Vương gia!” Lão nhân lông mày trắng sợ hãi nói, “Việc này, việc này không ổn! Yêu nữ này rất có thể là gian tế Ma Giáo phái tới, vạn nhất nàng ta biết vu thuật...”

Chàng trai trẻ khoát tay, sắc mặt hơi có chút không kiên nhẫn.

Lão nhân mày trắng ngượng ngùng im lặng, xoay người chuẩn bị chạy lấy người.

“Thừa tướng!” Thanh Kiều sợ lão nhân này vừa đi sau này sẽ không nhớ rõ chức vị của cô, nhanh chóng thâm tình kêu gọi: “Ta thân là yêu nữ, trình trọng tiên đoán cho ông, tương lai nhà ông sẽ xuất hiện một vị đại

hiệp độc nhất vô nhị! Hãn cũng có lông mày trắng như ông, còn có thân thủ tuyệt đối xuất sắc và phóng đảng, người ta nhắc tới hãn, đều sẽ tranh nhau tán dương – – đao, là loại đao gì? Kim ti đại hoàn đao (1)! Kiếm, là loại kiếm gì? Bế nguyệt tu quang kiếm! Chiêu, là loại chiêu gì...”

Nhưng mà lão nhân lông mày trắng cuối cùng đã đi rồi, liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

Thanh Kiều phần nộ ngồi phịch xuống giường đá, bĩu môi không nói một lời.

Trong địa lao rơi vào một màn tĩnh mịch.

“Tiểu Kiều.” Chàng trai trẻ hoa phục ngồi xổm người xuống nhìn cô, miệng cười như gió xuân, “Nàng giận ta?”

“Ta làm sao dám chứ?” Thanh Kiều nheo một mắt nhìn hãn, nghiêng răng nghiêng lợi, nói rất có khí phách, “Đoàn, Vương, gia!”

“- – quả nhiên là tức giận.” Đoàn Ngọc biểu cảm ôn hòa vẻ mặt không ngoài sở liệu của ta, “Tiểu Kiều, ta hôm nay không nhận nàng, là vì tốt cho nàng...”

“Được được.” Thanh Kiều vung tay lên, rất là khoan hồng độ lượng, “Ta biết là người không muốn vạch trần thân phận của ta trước mặt thái tử, người phải lo lắng đến cảm nhận của rất nhiều người ... Không sao không sao, người mau chóng tìm một cơ hội thả ta là được.”

“... Chỉ sợ, không được.” Đoàn Ngọc lui ra phía sau từng bước, nhìn cô, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Họ Đoàn, người có ý gì?” Thanh Kiều bật dậy, trực giác nói cho cô biết, có cái gì đó thật sự không đúng.

“- – người từng đã nói với ta, trên tay ta có năm chấm đỏ, là hoa mai ẩn trăm năm mới gặp.”

Hắn nhìn chăm chăm cánh tay của cô, thản nhiên nói: “Sự tình bây giờ, nàng vẫn còn cho rằng nó chỉ là cái bớt bình thường sao?”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thịt Chân Tượng

Theo ánh mắt của hắn, Thanh Kiều chậm rãi giơ cánh tay trái lên, tay áo trượt xuống, lộ ra da thịt trơn mịn như ngọc.

Năm chấm nhỏ lẳng lẳng nằm ở đó, như một đóa hoa đỏ tươi.

“Của cô là hoa mai ấ.” Năm năm trước, Không Không đại sư nói cho cô biết.

Khi đó cô vừa mới xuyên tới thế giới này, cả ngày không biết làm gì hoảng hốt như gặp ác mộng, chỉ có thể nói với người khác là bị mất trí nhớ, đồng thời cũng bởi vì chịu kích thích quá lớn, trong thời gian dài buồn bực rầu rĩ không vui.

Cố thượng thư lo lắng cho bệnh tình nữ nhi, liền dẫn cô đi Thượng Thanh tự cầu phúc, cô và Không Không đại sư cứ như vậy gặp nhau.

“Tiểu thí chủ từ nơi nào tới?” Ngày ấy Không Không đại sư thấy cô ngồi xổm dưới tàng cây ngăn người, liền chủ động đi qua chào hỏi.

“Hòa thượng béo từ nơi nào đến?” Thanh Kiều đang buồn bực thân thể Loli này, tâm tình không tốt, dứt khoát nhìn hắn khinh khỉnh.

Đại sư cũng không bực, chỉ ha ha cười: “Thí chủ, là khách thiên ngoại lai*?”

*khách từ thế giới khác đến

Ngấn ngơ 3 giây, Thanh Kiều roạt cái đứng lên, ôm lấy đùi hòa thượng mà gào khóc: “- – có thể tìm được tổ chức rồi!”

Tìm một chỗ vắng lặng, cô đem chuyện xuyên qua nói tỉ mỉ một lần với đại sư, nhiều lần cường điệu mình muốn về nhà bằng bất kì giá nào.

Đại sư đánh giá cô nửa ngày, nhẹ nhàng lắc đầu: “Thí chủ cần gì chấp niệm? Nếu ông trời cho cô xuyên qua, tất nhiên có sắp xếp của ngài.”

Nói phét, ta xem tám phần là lúc hăn ngủ gà ngủ gật túm nhằm người ý. Thanh Kiều nghĩ như vậy, miệng nhất quyết không buông tha: “Nói không có bằng chứng, đại sư làm thế nào biết đây là sự sắp đặt chính xác?”

Không Không đại sư mỉm cười: “Cô nương trên người có dấu vết đặc biệt chứ?”

“... Thật ra có một cái bớt.” Thanh Kiều kéo ống tay áo, thành thành thật thật cho hăn xem cánh tay trái.

Đại sư ngẩn ra, lập tức hai tay tạo thành chữ thập nhắm mắt cảm thán: “A di đà Phật, quả nhiên là thiên ý, thiên ý.”

“Nốt ruồi này có gì đặc biệt?” Thanh Kiều không hiểu chút nào phản ứng của ông.

“... Đây là hoa mai ẩn, trăm năm hiện thế một lần.” Đại sư thở một hơi thật dài, “Cô quả nhiên là kỳ hoa trăm năm khó gặp.”

“Kỳ hoa thì sao? Kỳ hoa cũng muốn về nhà!” Thanh Kiều oán hận chu miệng lên, nước mắt cũng muốn rớt, “Ta có quyền lựa chọn cuộc sống của mình!”

“Nếu thí chủ chấp niệm, cũng không phải là không có biện pháp...” Đại sư nhẹ giọng trấn an cô, “Thực không dám giấu giếm, chỉ cần cô có thể

thu thập bốn loại linh vật – ‘Thiên địa nhân khí’, sẽ có thể bình yên về nhà.”

“Thật chứ?” Thanh Kiều nắm chặt ống tay áo của ông ta, hai mắt lóe ra lục quang, “Ông không có gạt ta chứ?”

“Người xuất gia không nói láo.” Đại sư cúi đầu, chậm rãi lần Phật châu.

Tiếng Thanh Kiều đã bắt đầu run run: “Đại sư, xin ông nói cho ta, bốn loại linh vật này rốt cuộc tên là gì? Phải làm sao mới có thể lấy được chúng?”

“Khí là ‘Cửu chuyển thanh âm linh’.” Không Không đại sư xoa xoa đầu cô, ôn hòa nói, “Nếu có duyên, thí chủ sẽ gặp được nó. Khi đó lại mang theo nó tới gặp ta, ta sẽ nói cho cô biết tên ba vật kia.”

Dứt lời xoay người muốn rời đi.

“Chậm đã, đại sư!” Thanh Kiều vội vàng gọi lại ông ta, “Nếu như mà rất nhiều năm sau mới tìm được cửu chuyển thanh âm linh, cảnh còn người mất, khi đó làm thế nào để gặp ông?”

“Nói cũng phải.” Đại sư quay đầu lại, thờ dài với cô, “Thí chủ đề phòng trước chuẩn bị ám hiệu đi.”

Thanh Kiều cắn răng một cái, oán hận nói: “Đại sư, ông nhớ cho kĩ! Ta dám cam đoan ám hiệu này trong thiên địa tuyệt đối không bị trùng- – thiên vương cái địa hổ, bảo tháp trấn hà yêu! Đối đãi hòa thượng phải ầm áp như mùa xuân, đối đãi thịt heo phải tàn khốc vô tình như mùa đông!”

“... Đây, chẳng lẽ không phải bớ thường?” Thanh Kiều hồi thần từ câu chuyện cũ, ngẩng đầu nhìn Đoàn Ngọc, vẻ mặt mê mang.

Trong ánh mắt Đoàn Ngọc thoáng nổi lên gợn sóng, rồi lập tức biến mất: “Cớ gì phải giả bộ? Nói vậy Tiểu Kiều đã sớm biết thân thế của mình rồi!”

“...Thân thế gì?” Thanh Kiều trợn tròn một đôi mắt nhìn hằm, ngậy ra như phồng, “Chẳng lẽ ta không phải con gái ruột của Lễ bộ Thượng Thư sao?”

“Cô thật sự không biết?” Đoàn Ngọc ho nhẹ một tiếng, mắt nhìn thẳng cô: “Được rồi, ta hỏi cô, Thượng Thư thiên kim thuở nhỏ nuôi ở khuê phòng, kết bạn khác phái ngoài tộc không vượt quá mười, làm sao biết được nam tử trước ngực có vẽ đầu sói?”

“Cái này, cái này, tất nhiên là nghe nói.” Thanh Kiều cắn môi dưới, có chút tâm hoảng ý loạn.

“Nghe nói, nghe ai?” Đoàn Ngọc nhướng mi, khóe miệng hiện ra một tia châm chọc, “Là nghe lời cha cô nói, hay là nghe lời đám tiểu nha đầu Thượng Thư phủ kia?”

“Ta, ta cũng không nhớ rõ.” Thanh Kiều mày ủ mặt ê cúi đầu. Haiz, vương gia, ta có thể nói cho người biết đó là Kim Dung tiên sinh nói sao? Mặc dù ta nói người cũng có biết ông ấy đâu!

“Hả?” Đoàn Ngọc như thật như giả cười, hất cằm lên, “Không sao, bản vương lại hỏi cô, cô vì sao thích Tả Thanh như thế, thích nó đến mức vừa gặp đã thân quen?”

“Bởi, bởi vì nó lớn lên tương đối đẹp ...” Mắt thấy sắc mặt Đoàn Ngọc càng ngày càng đen, Thanh Kiều cũng càng ngày càng lấp bắp, “Nó, mông nó tương đối vênh, đuôi, đuôi tương đối dài...”

Kỳ lạ, Đoàn vương gia rõ ràng đứng ở chỗ cô có thể chạm tay, lại cho cô loại cảm giác xa cách như xa tận cuối chân trời. Trong trẻo nhưng lạnh

lùng hư vô, giống như tia ánh trăng lạnh lẽo.

“A – – thì ra là thế, nhưng không biết thiên kim Thượng Thư từ đâu học được những bài ca dao hiếm có kỳ lạ, còn có những ý tưởng quái dị mà nữ tử bản triều tuyệt đối không thể nghĩ ra? !” Đoàn Ngọc tiến lên một bước, sắc bén nhìn gần cô, ánh mắt có thể tóe lửa bốn phía, hóa thành khói thuốc súng tràn ngập.

Hả hả hả? Thanh Kiều bây giờ hoàn toàn, hoàn toàn, trăm phần trăm ngây dại.

Cái gì? Tiểu Đoàn Đoàn, chẳng lẽ người chỉ vì cái này mà hoài nghi ta sao? Không đúng nha, tuy rằng ta quả thật không giống người thường chút, nhưng người cũng không nên nghi ngờ ta như thế chứ? Cái đó và tình tiết trong truyện xuyên không bình thường không giống nhau nha! Trong những tiểu thuyết kia không phải đều viết thế sao – – bởi vì nữ chính béo không giống người thường, đồng tử nam thiên hạ đệ nhất nhị phong tao kia sẽ đều như thiêu thân lao đầu vào lửa yêu nàng, cũng từ đó ngã vào vực sâu vạn kiếp bất phục...

Mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ ót chảy xuống, cuối cùng chui vào áo cô, biến mất không thấy.

Đoàn Ngọc thấy cô á khẩu không trả lời được, lạnh lùng cười, quay đầu vỗ tay nói: “Người tới, đưa Ngô Không tiến vào!”

Ngô Ngô Ngô Ngô Không? (chắc ai cũng biết nhân vật này ở tác phẩm nào)

Thanh Kiều [☞] đến cảm cũng muốn rớt, cái đoạn này lại là lấy ở đâu đây? Chẳng lẽ Ngô Thừa Ân* cũng xuyên?

*Người viết Tây Du ký

Cửa lao mở rộng ra, người đi tới thực khiến cô bị sốc.

– – người tới không phải ai khác, chính là tiểu hòa thượng mấy tháng trước gặp ở Thượng Thanh Tự.

“Ngộ Không tiểu sư phụ, người tới nói cho vị cô nương này, cái bốt hoa mai trên người nàng rốt cuộc là cái gì?” Đoàn Ngọc vẫn cười, ánh mắt nhẹ bồng hường bên cạnh đảo qua.

Tiểu hòa thượng liếc mắt nhìn Thanh Kiều một cái, hai tay tạo thành chữ thập thần sắc bình tĩnh nói: “Bốt hoa mai là ấn ký chỉ có trong truyền thuyết hoàng tộc Tây Vực Biên Mục. Nếu người thừa kế hoàng tộc là nữ, thì trên cánh tay phải có hình một đóa hồng mai 5 cánh; nếu người thừa kế hoàng tộc là nam, ở trước ngực cần phải có hình một cái đầu sói có nanh màu xanh.”

Bộp! Thanh Kiều nghe thấy tiếng cảm mình rơi xuống đất rõ ràng.

– – Ngộ Không đồ nhi tốt, đừng nói lung tung, sư phụ cũng không làm chuyện có lỗi với người nha!

Đoàn Ngọc chậm rãi liếc nhìn cô một cái, trong mắt tràn ngập một màn tối tăm ghê người: “Tốt lắm, người nói xem, Biên Mục hoàng tộc này và nước ta có quan hệ gì?”

Sắc mặt tiểu hòa thượng có chút khó xử, cố gắng nói: “Năm đó khai quốc kiến triều, phần lớn tiểu quốc xung quanh thần phục quy hàng, tự nguyện trở thành nước chư hầu, duy chỉ có quốc vương Tây Vực Biên Mục dũng mãnh thiện chiến thà chết không theo... Cao tổ tức giận, phái hai mươi vạn tinh binh vây diệt, cuối cùng... Cuối cùng...”

“- – cuối cùng như thế nào?” Thanh âm Đoàn Ngọc, lạnh như một khối băng, không chút tình cảm.

“... Cuối cùng Biên Mục hoàng tộc bị diệt sạch, không một ai may mắn thoát khỏi, Biên Mục tộc cũng bởi vậy mà thiệt hại nặng nề, lui về cư trú rải rác cạnh Tây Vực , không tập hợp lại vì quốc gia.”

Tiếng Tiểu hòa thượng xa xa bay tới, Thanh Kiều cảm thấy thân thể mình như rơi vào hầm băng, từng tắc từng tắc chậm rãi lạnh đi.

Cái gì chứ? Đây là đang làm cái gì? !

Cái gì mà hoàng tộc, cái gì mà bốt hoa mai ? Trời ạ, chẳng lẽ ta xuyên đến nơi này là để diễn Mai hoa lạc*! Đứa bé bị đánh tráo, bốt hoa mai, thân thể ly kỳ, hết thảy hết thảy đều cầu huyết kinh người như vậy, ý, còn có Cảnh Đào GG** kia, người ta diễn vai nam thứ nhất Bối lạc gia Hạo Trinh – – ta nói giáo chủ rít gào, một ngày nhập giáo suốt đời vì chúng (giáo chúng), xem ra ta đúng là xuyên đến đâu cũng dừng hòng thoát khỏi huynh nha!

*Phim do Quỳnh Dao biên kịch, chưa xem nên k biết nội dung, hình như rất sướt mướt

**Cảnh Đào đóng Hạo Trinh trong Mai hoa lạc

Cô tự giấu muốn cười, lại chỉ có thể nhếch miệng.

“...Cho dù ta bị các người nhận định là trẻ mồ côi Biên Mục hoàng tộc, thì sẽ ra sao?” Mặt trắng bệch, cô cắn chặt răng, “Ta căn bản không nhớ được chuyện cũ trăm năm trước này, huống hồ ta mà biết, một cô gái yếu đuối có thể làm gì được các người?”

“Cô nói xem?” Đoàn Ngọc mỉm cười, ghé sát mặt đến trước mặt cô, “Cưỡng ép thái tử, trộm thánh vật Ma Giáo, cô nói cô muốn thế nào?”

“Đây, đây không phải là trộm! Cũng không liên quan đến Ma Giáo!” Thanh Kiều hoảng hốt, cuống quýt đưa tay bảo vệ vòng tay, “Ta không làm

thương tổn thái tử, ta vẫn đối với hãn rất tốt, ta cho hãn ăn rất nhiều rất nhiều đồ ăn, người, người có thể hỏi hãn...” Càng nói càng nói năng lộn xộn, cô biết mình đã tâm thần đại loạn .

Đoàn Ngọc càng thêm tới gần, dán vào lỗ tai cô cúi đầu nỉ non: “Vậy sao, nếu không liên quan đến Cửu chuyển thanh âm linh, vì sao cô lại phải hao hết tâm tư tìm kiếm linh vật này?”

“- – Đừng nói với ta rằng, cô không biết tứ linh vật tập hợp lại có hậu quả gì!” Hãn vô thanh vô tức lùi về phía sau, lưng thẳng tắp, trong mắt tản ra tinh quang đỏ đậm bất thường, “Tiểu sư phụ, người nói ra nghe xem!”

Tiểu hòa thượng hai tay chấp lại, sắc mặt thống khổ nói: “A di đà Phật, ‘Thiên địa nhân khí’ bốn vật, hợp tụ tất nghịch thiên, nghịch thiên thì không chuyện gì không đạt được, mây mưa thất thường, người giành được đều có thể làm Vương.”

“Ha ha ha...” Đoàn Ngọc ngửa đầu cười to, sắc mặt dữ tợn, “Thế nào? Chuyện cho tới bây giờ cô còn muốn chống chế? Chẳng lẽ không phải cô muốn nghịch thiên sao? ! Chẳng lẽ không phải cô muốn phục quốc sao? !”

Thanh Kiều bị sự thô bạo trong mắt hãn làm kinh hãi, ngơ ngác nhìn hãn, không nói nên lời.

Thật lâu sau.

“Tiểu, tiểu sư phụ!” Cô rất cục tính lại, vẻ mặt kích động nói, “Trụ trì nhà người đâu? Không Không đại sư ở đâu? Ông, ông ấy năm đó nói với ta không phải như vậy ! Ông...”

Tiểu hòa thượng vái chào cô thật sâu: “Trụ trì đã ra ngoài Vân Du hơn một tháng, hiện tại ở nơi nào không rõ.”

“Người, các người mau phái người đi tìm hần!” Thanh Kiều lo lắng, “Ông ấy có thể chứng minh trong sạch của ta, lúc trước ta cũng không biết thân phận của mình, cũng không có tâm nghịch thiên phục quốc, van cầu người, giúp ta đi tìm hần!”

Tiểu hòa thượng nhìn cô nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt rất là tiếc hận.

“Van cầu người...” Cô nói xong, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì, quay đầu ngơ ngác nhìn phía Đoàn Ngọc, “Đúng rồi, cha ta đâu? Ông ấy biết chuyện cái bốt hoa mai này không? Các người có phải đã làm gì ông ấy hay không?”

Sắc mặt Đoàn Ngọc đã khôi phục như thường, hần nhìn chăm chăm cô, bí hiểm nói: “... Vẫn đang tra, cho nên bên ta vẫn chưa tỏ ra biết cô khi ở trên sườn núi. Dù sao bây giờ trong cung biết được thân phận thật của cô, chỉ có hai người ta cùng Thích tiên sinh. Sau này nếu tra ra cha cô không biết chuyện, như vậy bị xử tử chỉ có một nữ tử dân gian tên Đỗ Xuân Kiều, nếu cha cô biết chuyện...” Hần hơi ngừng lại, nhíu mày nói, “Liên tịch thu tài sản cả nhà giết kẻ phạm tội, chu di cửu tộc, một người sống cũng không lưu lại.”

Bộp.

Thân mình Thanh Kiều ngã thật mạnh xuống sàn nhà đá cứng rắn.

Hàm răng không ngừng run rẩy, khóe mắt có chất lỏng trong suốt trượt ra, hóa thành hơi nước mênh mông, hết thảy đều tan.

Ra cửa lao, Đoàn Ngọc liếc mắt liền nhìn thấy nam tử áo xanh đang chờ ở ven tường.

“Người thật nhanh chân.” Hần nhếch miệng, “Sao, không vào xem?”

“Tiểu Cửu!” Nam tử gọi hần, ngữ khí lo lắng, ánh mắt bi thương, “Cần gì phải làm tuyệt tình như vậy?”

“Hả, rất tuyệt tình sao?” Hần nhìn người đối diện, như có chút đăm chiêu nói, “Ta cho rằng ta đối xử với nàng đủ tốt.”

“Lời nói của một tiểu hòa thượng bình thường, vì sao người phải tin chứ?” Nam tử áo xanh ngắt lời hần, vẻ mặt nóng nảy, “Nhỏ nhen, bụng dạ khó lường!”

“- – Ngộ Không là đệ tử tùy thân của Không Không đại sư .” Nhẹ liếc đối phương một cái, hần chậm rãi nói, “Huống chi cái bốt hoa mai trên người Cố Thanh Kiều là ta tận mắt nhìn thấy, tuyệt không phải giả.”

“Cho dù, cho dù nàng đúng là con rơi Biên Mục hoàng tộc, cũng không đến mức cần mạng của nàng mà!” Thanh âm nam tử áo xanh bắt đầu run rẩy, “Nàng từ nhỏ được Cố thượng thư nuông chiều, cuộc sống an nhàn vô ưu, sao có thể có lòng nghịch thiên phục quốc!”

“Hừ, người biết nàng ta không có sao?” Đoàn Ngọc cười nhạt, tà tà nhướng mắt phượng, ngữ khí lạnh nhạt, “Nếu chỉ là đứa trẻ mồ côi coi như xong, nhưng nàng còn cả ngày vọng tưởng tập hợp đủ tứ linh, người nói có khả năng hay không?”

“... Tiểu Cửu! Mạng người quan trọng, người tuyệt đối phải suy nghĩ kỹ!” Thanh y nam tử biết hần tâm ý đã quyết, nhin không được sắc mặt tái nhợt, “Vô luận như thế nào, nàng là vị hôn thê người tự mình chọn lựa , chẳng lẽ người hoàn toàn không có cảm tình đối với nàng ? !”

“Cảm tình?” Đoàn Ngọc chẳng hề để ý nhướng mày, cười nhạt, “Chỉ là thứ dư thừa.”

“Ta đối với đời người cũng không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ cần hết thấy theo quỹ đạo đã định, như vậy lòng mới thanh thản.” Hần giơ tay lên,

từng chút từng chút ve vuốt ngọc bội trên lưng , thần sắc yêu thương, “Nhưng nếu... Nếu có người mưu toan quấy rầy quỹ đạo này, cũng chỉ đành trừ tận gốc bọn họ, không lưu nửa điểm dấu vết có thể nhen nhóm lại.”

Hắn nhanh ngẩng đầu, nhìn đối diện cười híp mắt nói: “Thà rằng giết lầm một trăm, cũng không thể buông tha một người – – Thích tiên sinh, người hẳn là biết đạo lý này.”

Người đối diện hoàn toàn bình tĩnh lại.

“Ta chỉ sợ người hối hận.”

Thật lâu sau, Thích tiên sinh buồn bã nói với hắn.

“Hối hận?” Đoàn Ngọc mỉm cười, trong mắt tràn đầy chế nhạo và giễu cợt, “Ngược lại ta rất chờ mong loại cảm tình đó.”

Dứt lời, hắn xoay người, nghênh ngang mà đi.

“Tiểu Cửu, ta hi vọng người đừng giống như ta năm đó ...”

Thích tiên sinh nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt là hiu quạnh vắng vẻ.

“... Đợi cho đến ngày người nhắm nháp được tư vị này, hết thủy đều đã quá muộn.”

– – quá muộn quá muộn.

Cho dù khi đó người đã hùng mạnh đến mức có thể một tay che trời, rốt cuộc cũng không thể quay lại, cùng nửa phần hồi ức của nàng.....

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Thịt Địa Lao

Trong địa lao thập phần lạnh như băng, Thanh Kiều chỉ mặc chiếc váy mỏng mùa hè, nhịn không được lạnh cóng tới mức run lẩy bẩy.

“Làm phiền đại ca – -” cô thò đầu ra, nhẹ giọng gọi lính canh ngục ở cửa, “Có thể giúp ta tìm một bộ xiêm y dày một chút không? Nơi này thật sự rất lạnh.”

Liên tục gọi vài tiếng, lính canh ngục chỉ coi lời cô như tiếng rầm, mặt không chút thay đổi mắt điếc tai ngơ.

Trong lòng biết vô vọng, Thanh Kiều thở dài, ngồi trở lại trên giường đá.

Nhìn sang đồng chăn bông đen xì xì kia, bất chấp, cuối cùng trải rộng nó ra bọc người lại. Một mùi ẩm mốc hôi hám khó ngửi ùn ùn kéo đến, cô cố nén cơn buồn nôn, che mũi tận lực giảm thiểu hô hấp.

Quấn một lát vẫn cảm thấy lạnh, vì thế đem thân mình cuộn thành một đống, lạng lẽ co vào trong góc.

Bỗng nhiên cảm thấy lưng có cái gì đang ngo ngoậy, chui ra từ dưới người cô.

Trong đầu ánh sáng chợt lóe, cô phản xạ có điều kiện dịch thân mình, thấy một con chuột to béo đen thùi từ sau lưng cô chui ra, lại chít chít kêu bò qua bàn chân cô.

“A – -” cô hét lên một tiếng tức khắc nhảy xuống giường, phi vội ra mép cửa lao xin giúp đỡ: “Cầu xin người, cầu xin người đổi phòng giam khác cho ta, trên giường này có chuột!”

“- –chuột thì có cái gì mà ngạc nhiên?” Lính canh ngục liếc trắng cô một cái, “Không có răn coi như số người gặp may đấy!”

Khuôn mặt Thanh Kiều ngay lập tức trắng bệch.

“Đi đi đi, vào trong mà dần ra đi!” Lính canh ngục bắt đầu không kiên nhẫn, dùng chuôi kiếm cứng rắn ra sức gõ vào tay cô đang bám trên thanh sắt, “Người một tên phạm nhân tử hình còn muốn đãi ngộ đặc biệt gì chứ?”

Thật là đau, Thanh Kiều ngơ ngẩn buông tay ra, thất hồn lạc phách quay về trong lao.

Giường thì không dám ngủ, chẳng lẽ đêm nay phải ngủ trên sàn nhà lạnh như băng này? Răn, chuột, kiến chẳng phải càng nhiều hơn sao?

Nghĩ nghĩ, cô cắn răng, lấy cái chăn xuống, túm thành một cục đến trước giường.

Bốp! Bốp! Bốp!

Cô bắt đầu dùng sức đập lên đệm rơm, một cái, lại một cái, dùng tới cả lực bú sữa. Bên trong đồng rơm vài con chuột lục tục chui ra, một đồng Tiểu Cường, còn cả những sinh vật không biết tên.

Cứ như vậy liên tục đập lặp lại, cho đến khi xác định không còn con gì từ bên trong rơm rạ chui ra ngoài, cô rốt cục dừng lại, cả người yếu ớt ngã ngồi bên giường.

Ngửi mùi nấm mốc và tanh hôi khắp phòng, cô không khỏi nhớ tới, căn phòng thuộc về mình trong ngôi nhà kia.

Giường lớn mét tám, nệm vừa mềm vừa dày, chặn nhưng lông vịt tràn ngập mùi ánh nắng.

Khi thời tiết lạnh, cha già trước tiên sẽ trải thảm điện cho cô, còn cả lò sưởi chân.

Buổi sáng không muốn rời giường, mẹ già sẽ cười hì hì tung chăn của cô: “Trời sáng rồi, giục heo rời giường!”

Bất giác mũi chua xót.

Cô lại nghĩ tới tiết ngữ văn năm đó, thầy giáo giảng những anh hùng cách mạng Tra chỉ động (1), nhấn mạnh bọn họ tuyệt không cúi đầu dưới khổ hình.

“Ai da, nếu tớ sinh ở thời kỳ cách mạng, nhất định là người đầu tiên đầu hàng nhận tội.”

Khi đó cô quả thực sồn gai ốc, thẳng thắn với bạn ngồi cùng bàn như thế.

Nhưng hôm nay, người ta căn bản không cho cô cơ hội nhận tội, trực tiếp liền đem cô xử tử hình.

Haiz, thói đời mờ ám này, muốn làm cầu hùng (người vô tích sự) cũng không được.

Cô thở dài, nhếch miệng tự giễu.

Xoa mặt một cái, ẩm ướt đầy tay, vuốt ra một đồng nước, ánh lên chói mắt.

Mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát, chợt nghe cửa lao loáng thoáng có tiếng ồn ào.

“Đỗ Xuân Kiều, có người tới thăm người!”

Cửa lao mở ra, lính canh ngục đẩy mạnh một cơ thể nhỏ xinh vào, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Có chuyện mau nói, có rắm mau phóng!”

Người nọ thiếu chút nữa té ngã, còn xoay người vội vàng không ngừng gật đầu nói cảm ơn với lính canh ngục, quay đầu vừa thấy Thanh Kiều, liền bộp một tiếng quỳ rạp xuống đất.

“Tiểu thư!” Cô ngẩng đầu lên, khắp mặt đều là lệ trong suốt, “Tiểu thư, nô tì đã tới chậm!”

Thanh Kiều nhìn thẳng gương mặt quen thuộc này, nhin không được thanh âm run run: “... Đông, Đông Hi?”

Bóng người phủ phục trên mặt đất gật gật đầu, dường như đang ra sức nén lệ.

“Khụ khụ.” Thanh Kiều nhin không được đưa tay kéo cô, “Đứng lên mà nói, quỳ làm cái gì?”

Lời còn chưa dứt, Đông Hi đã nhào tới, ôm lấy cô giọng nói bi thống, “Tiểu thư, bọn họ sao có thể đối xử với người như vậy? Người chính là thiên kim Thượng Thư phủ mà!”

Thanh Kiều khoát tay, nhẹ nhàng lau lệ bên khóe mắt cho nàng: “Đừng nói cái này nữa, người trước tiên nói cho ta biết, người vào đây bằng cách nào?”

Đông Hi nắm lấy tay cô, nức nở nói: “Là, là Thích tiên sinh cho phép nô tì tới thăm người.” Nói xong nàng lại bắt đầu nước mắt bay tứ tung: “Tiểu thư, người rốt cuộc phạm phải lỗi gì? Vì sao bọn họ muốn bắt người lại?”

“Điều này... Ta cũng không biết.” Thanh Kiều lắc đầu, cười khổ, “Bên trên nói ta sai, thì ta đây chính là sai.”

“- – tiểu thư, người đừng lo lắng! Nô tì lập tức báo cho lão gia cứu người ra!” Đông Hỉ vội đứng lên, thần sắc kích động, “Lão gia có bản lĩnh như vậy, chức quan lại lớn, nhất định có cách...”

Trong mắt tinh quang chợt lóe, Thanh Kiều nắm chặt tay cô: “Người nói, cha ta còn chưa biết chuyện ta bị giam ở đây?”

Đông Hỉ khó xử căn môi: “... Thích tiên sinh nói, phàm là tin tức về tiểu thư, đều bị phong tỏa.”

Trong lòng bỗng trầm xuống, cô hiểu, lúc này Đoàn Ngọc hoàn toàn không tính cho cô đường sống!

Nhắm mắt lại trầm tư thật lâu, cô quay đầu nghiêm mặt nói: “Đông Hỉ, nghe tiểu thư một câu – – người trở về nói cho lão gia, nếu có thể cứu ta ra đương nhiên là tốt, nếu cứu không được...” Cô dừng một chút, cười ôn hòa, “Ta cũng tuyệt không trách ông ấy. Sau này nếu ta có vạ nhất, người nhất định phải chiếu cố lão gia thật tốt, khuyên ông nhanh chóng về nông thông quy ẩn, quan trường này, vẫn là đừng nán lại.”

Sau này cho dù Đoàn Ngọc như mong muốn trừ được cô, cũng khó đảm bảo hẳn sẽ không sinh nghi Cố thượng thư, vẫn nên khuyên cha già nhanh chóng ẩn cư cho tốt.

Đông Hỉ đứng một bên gạt lệ, sớm khóc không thành tiếng.

“Chớ khóc chớ khóc.” Cô xốc lại tinh thần an ủi nàng, “Ta sẽ không sao đâu, người hiền có trời phù hộ, tiểu thư của người... Là thần nữ mà.”

Đông Hỉ ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ mê mang.

Cô mỉm cười – – haiz, ta đúng là thần nữ, nữ bệnh thần kinh.

“Người quên lời tiên đoán của thuật sĩ giang hồ năm đó rồi sao? Mạng của tiểu thư ta cực kì kiên cường!” Cô nhắc nhở Đông Hi.

“... Thật, thật sự là thần nữ?” Đông Hi khóc đến không kịp thở, sụt sùi hỏi.

“Đúng, thần nữ tuyệt đối!” Thanh Kiều như đinh đóng cột nói, “Còn là Thánh mẫu giáo đấy!”

Vì thế Đông Hi nhiều ít cũng bình tĩnh lại, tiếng khóc cũng nhỏ đi nhiều.

Lại dặn dò Đông Hi một chuyện nữa, dặn cô mọi sự cẩn thận, rất cực vẫn phải tiến bước cô.

Thanh Kiều suy sụp tựa vào tường, thở dài một hơi thật sâu.

Chết không đáng sợ, đáng sợ chính là thời gian chờ đợi cái chết.

Dù sao đi nữa, xem ra duyên phận của mình và thế giới này sắp hết, đáng tiếc là còn chưa tìm được đế linh. Không biết lần này sau khi chết, có thể xuyên một lần nữa không đây?

Cô sờ sờ vòng tay bạc trên tay, nói khẽ: “Thực xin lỗi, chỉ sợ liên lụy khiến mày hóa thành tro .”

Lại thấy vòng tay bạc chợt lóe bạch quang, cô đang kinh ngạc, nghe cửa lao kéo kẹt một tiếng lại bị mở ra.

Lần này đi vào, là Thích tiên sinh.

Nhìn thiếu nữ trước mắt hai gò má gầy yếu, hai mắt sưng đỏ, hẳn đã đoán nha đầu kia nhất định là khóc cả đêm, trong lòng càng thêm thương

tiếc.

“A Kiều, con thế nào?” Hãn vươn hai tay hướng Thanh Kiều, cổ họng khàn khàn.

Thanh Kiều vừa thấy bộ dáng từ ái của hãn, không biết tại sao, chưa nói lệ đã rơi: “... Thích tiên sinh...”

Thích tiên sinh kéo cô từ mặt đất đứng lên, ôn hòa vuốt ve tóc của cô: “A Kiều ngoan ngoãn, con chịu khổ rồi.”

Thanh Kiều dựa vào trước ngực hãn, chỉ cảm thấy sự ấm áp không nói nên lời, tựa như vòng ôm của phụ thân: “Thích tiên sinh, cứu cứu con! Con không biết mình là con rơi của Biên Mục tộc, càng không có ảo tưởng nghịch thiên tạo phản...”

Thích tiên sinh thở dài, ngữ khí bi thương: “A Kiều, con đã không có tâm nghịch thiên, vì sao phải hao tổn tâm cơ mưu tập tứ linh?”

“Con không có...” Thanh Kiều ngẩng đầu đang muốn giải thích, cũng không nhìn thấy tinh quang sáng rực trong mắt Thích tiên sinh.

Hãn là ai chứ? Vạn Sự Thông nổi danh khắp thiên hạ, có lẽ thứ hãn biết không ít hơn so với Đoàn Ngọc.

“Thích tiên sinh, kỳ thực con...” Cô trầm ngâm một lát, nghĩ rằng chi bằng nói toàn bộ ra, chẳng quản hãn tin hay không, ít nhất trước tiên kéo dài thời gian một chút, cố gắng sau này còn có cơ xoay chuyển mạng sống, “Kỳ thực con là xuyên...”

Cô cắn răng một cái lại lần nữa ngửa mặt lên, nhưng trong phút chốc sắc mặt trắng bệch.

– – cửa lao, có thân ảnh áo bào tím hoa mỹ đang lảng lạng chăm chú nhìn bọn họ, cười như thật như giả.

“Mặc cái gì?” Thích tiên sinh đắm chìm trong không khí sầu não không phát hiện, chỉ lo lắng hỏi.

“Xuyên... Xuyên... Xuyên...” Thanh Kiều nghẹn họng nhìn trân trối, trong đầu bắt đầu nhanh chóng chuyển động.

“Tay của ta xuyên qua tóc đen của con?”

“Hả?”

“Xuyên Sơn Giáp (tê tê) thích nhất ăn kiến?”

“Hả?”

“Xuyên tâm liên* là một loại thuốc thanh nhiệt giải độc tốt?”

*Xuyên tâm liên (穿心莲), danh pháp khoa học *Andrographis paniculata* (đồng nghĩa *Justicia paniculata*), hay còn gọi là công cộng, hùng bút, nguyên cộng, lam khái liên, cây lá đắng, khô đảm thảo, nhất kiến kỷ, là một loài cây thảo thuộc họ Ô rô (*Acanthaceae*), có nguồn gốc từ Ấn Độ và Sri Lanka.

Cây này là bản địa của khu vực Ấn Độ và Sri Lanka, được di thực và trồng phổ biến ở Nam Á, Đông Nam Á, miền nam Trung Quốc, nơi mà nó được dùng để trị một số bệnh viêm nhiễm, được dùng trước khi có thuốc kháng sinh. Người ta dùng chủ yếu lá và rễ của nó để làm thuốc. Hiện nay cũng được trồng tại khu vực Caribe, Trung Mỹ, Australia và châu Phi.

Thân mọc thẳng đứng, cao từ 0,3-0,8 m, nhiều đốt, nhiều cành. Lá nguyên, mềm, mọc đối, cuống ngắn, phiến lá hình trứng thuôn dài hay hơi có hình mác, hai đầu nhọn, mặt nhẵn, dài 3-12 cm, rộng 1-3 cm. Hoa màu

trắng, điểm hồng, mọc thành chùm hình chùy ở nách lá hay đầu cành. Quả dài khoảng 15mm, rộng 3,5mm, hơi nhẵn. Hạt hình trụ, thon dài. Mùa hoa từ tháng 9 đến tháng 10.

Theo Wiki

“Hử?”

“A Kiều, con rốt cuộc muốn nói cái gì?” Thích tiên sinh day trán, gân xanh trên trán nổi lên ba sợi.

“Aha, Aha, Aha ha!” Đắm chìm dưới ánh mắt “Giết tất chết” ở phía xa kia, Thanh Kiều chỉ cảm thấy từng mảng da gà liên tiếp nổi lên, “Xuyên... Xuyên...”

“- – xuyên đường phong (gió lửa) rất lạnh! Phải không?” Ánh mắt cô bỗng nhiên sáng lên.

“Thích tiên sinh giúp con đổi nhà tù đi, đông cứng chết con rồi!”

Thích tiên sinh kinh ngạc nhìn cô nửa ngày, bỗng nhiên dường như hiểu được, vỗ vỗ bờ vai cô mỉm cười: “Được, được, ta sai người đổi một gian ít gió hơn.”

Khuôn mặt Thanh Kiều lập tức suy sụp: “Có thể đổi một gian không có gió không?”

Thích tiên sinh buồn cười đang muốn cười ra tiếng, lại nghe phía sau có người miễn cưỡng nói: “Không có lửa làm sao có khói – – ta nói Thích tiên sinh, người tại sao có thể một mình sắp xếp phạm nhân trong lao của bản vương chứ?”

Nhàn nhạt chế nhạo, mang theo một tia trào phúng không dễ phát hiện.

Cười khở một tiếng, Thích tiên sinh lắc đầu với Thanh Kiều, ý bảo cô không cần căng thẳng.

“Vương gia!” Hần quay đầu đi cất cao giọng nói, “Ta chỉ là tới đây thăm con gái của cố nhân, không có ý khác!”

“... Không có tốt nhất.” Đoàn Ngọc tựa bên khung cửa, bí hiểm chậm rãi mở miệng, “Thích tiên sinh phải nhớ, trong lao này giam chính là trọng phạm triều đình, quốc cữu gia cũng không nên nhất thời hồ đồ, đừng làm ra chuyện gì mất thân phận mới tốt!”

Trong mắt Thích tiên sinh xẹt qua một tia sáng nhạt, hạ mí mắt không nóng không lạnh nói: “Vương gia, Thích mỗ đương nhiên tự có chừng mực.”

Đoàn Ngọc cũng không cảm kích, cứ thế đứng ở cạnh cửa nhìn họ, ung dung nói: “Sắc trời đã tối, ta thấy quốc cữu gia vẫn nên hồi phủ đi, miễn cho thái tử điện hạ lại xảy ra bất trắc gì!”

“Người...” Thích tiên sinh nhin xuống, quay đầu nhìn thiếu nữ quần áo mỏng manh trước mắt, cởi áo choàng của mình xuống bao chặt lấy cô, “A Kiều, con cố chịu đựng, ta sẽ trở lại thăm con.”

Năm ngón tay Thanh Kiều nắm chặt áo choàng, cảm thấy mũi chua xót, khẽ gật đầu.

Thích tiên sinh vừa đi, Đoàn Ngọc tức khắc đi thông thả đến trước mặt cô, ngón trỏ cong lên, nhẹ nhàng nâng cằm cô.

“- – đừng vọng tưởng Thích tiên sinh sẽ cứu cô.”

Trong ánh nển một khuôn mặt tuấn tú minh minh diệt diệt (hiện hiện ẩn ẩn), nhìn không ra nông sâu, cho dù mười dặm gấm vóc lộng lẫy cũng không hơn nửa phần quang hoa (ánh sáng) của hần.

“Có hoa mai ẩn thì sao? Mệnh định người thì như thế nào? Chỉ cần có ta ở đây một ngày, ai cũng đừng nghĩ lật đổ thiên hạ Đoàn gia!”

Trong mắt hần bỗng nhiên phủ kín sắc đỏ âm ngoan, đỏ tươi như khát máu.

Làn da thật đẹp, phảng phất giống như Tu La tái thế. (chị còn có thể mê zai trong hoàn cảnh này hử)

“... Vương gia, nếu ta cho người biết, ta tập hợp đủ tứ linh đều không phải vì nghịch thiên phục quốc, chỉ là muốn hoàn thành xong một tâm nguyện, người tin chứ?”

Thanh Kiều lẳng lặng nhìn thẳng hần, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, giống một tầng sa lúc ẩn lúc hiện.

“Tâm nguyện?” Đoàn Ngọc buông cô ra, ngẩng đầu lên cười to, giống như nghe được chuyện cười hoang đường nhất trên đời, “Cái tâm nguyện gì đáng giá để cô hao hết tâm tư sưu tập tứ linh? Tiền tài của cải? Danh lợi địa vị? Tiểu Kiều, đừng nói với ta rằng cô sưu tập chúng chỉ là để thưởng thức!”

Hần ngưng cười, hung hăng trừng cô, trong mắt có sát khí thoáng hiện.

Tâm co rút, Thanh Kiều vô lực chậm rãi tựa lên tường.

Từ đáy lòng cô cười nhạt bản thân mình ngây thơ, ngu ngốc – – mặc dù thành thật với người này, thì sẽ thế nào chứ? Hần chưa chắc sẽ buông tha mình, bởi vì hần không có tâm, hần là một con quỷ, trong đầu hần chỉ có thiên hạ Đoàn thị này.

Too simple, sometimes naive.*

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thị Phúc Oa

Đoàn Ngọc cuối cùng cũng đi.

Thanh Kiều liên tục xác nhận rõ hẳn thật sự đã rời đi, rồi mới nơm nớp lo sợ ngồi trở lại trên giường.

Lưng đối cửa lao, cô lặng lẽ rút ra một tờ giấy từ trong áo choàng của Thích tiên sinh, mở tờ giấy ra nhìn, không khỏi nhú mày.

“Làm sao thông báo được?” Cô lẩm bẫm, không biết nói cho ai nghe.

“Làm sao không thông báo được?” Bỗng nhiên có người tiếp lời cô, thanh âm non nớt vô cùng, như tiếng trẻ con.

“Ai? !” Thanh Kiều hoảng hốt, xoay người nhìn khắp nơi, trong phòng giam không một bóng người.

Gió lạnh từng trận thổi qua, vù, vù – –

“Cảnh, cảnh cáo người, đừng có mà giả thần giả quỷ!” Cô chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, cả người rét run, ôm chặt cơ thể, “Là một sinh viên trưởng thành dưới sự giáo dục của chủ nghĩa Mác, ta tuyệt đối là người theo thuyết vô thần*! Ta chưa bao giờ tin quỷ thần gì đó, rất nhiều hiện tượng có thể dùng nguyên lý khoa học để tiến hành phân tích suy luận! Đồng chí Ăng-ghen đã nói...”

*Chủ nghĩa vô thần hay thuyết vô thần, là một quan điểm khẳng định rằng thần thánh không tồn tại[1], hoặc phủ nhận “đức tin” vào thần thánh.

Từ “vô thần” còn được định nghĩa một cách rộng hơn là sự không có đức tin vào thần thánh, đồng nghĩa với phi thần luận (nontheism). Từ: Wiki

“Cô Cô, đừng sợ, ta ở chỗ này nè.” Thanh âm kia lại cười, càng thêm quý dị, “Nhìn lên trên đi, nhìn lên trên đi.”

Thanh Kiều theo tiếng nói nhìn lại, không khỏi chấn động, chỉ thấy cách mặt đất hai trượng trên ống thông gió nhà tù kia, chẳng biết lúc nào nhô ra một khuôn mặt hài đồng (trẻ con)!

“Cô Cô.” Chủ nhân khuôn mặt lớn tiếng gọi cô, cọt nhả, “Cô Cô, người có thể nhìn thấy ta chưa?”

Trắng trẻo nõn nà, không quá sáu tuổi, hồn nhiên ngây thơ, bướng bỉnh đáng yêu.

Nhìn khuôn mặt đột nhiên lòi ra này, Thanh Kiều hoàn toàn ngỡ. Ba giây sau phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên của cô là nhìn về phía lính canh ngục- – chẳng biết tại sao bọn họ đều ngủ khò khò.

Tiểu nam hài cười khanh khách, giòn như chuông bạc: “Cô Cô không phải lo, ta đã hạ thuốc mê bọn họ, bọn họ không nhìn được đâu.”

Mặt Thanh Kiều trắng bệch, từng bước lùi về sau: “Người, người là ai? Tại sao có thể leo đến chỗ cao như vậy?”

“Ta bay đó, Cô Cô.” Tiểu nam hài kia nghiêng đầu cười, bộ dáng vô cùng hoạt bát, “Cô Cô muốn xem không?”

Nó nhướn đầu vào bên trong, có vẻ như muốn cố gắng chui vào.

“Ai da, cái miệng lỗ này quá nhỏ, ta vào không được.” Nó vươn móng vuốt nhỏ mập mập gãi gãi đầu, miệng ử rử lẩm bẫm, “Lục đại nhân cũng không bảo ta mang xẻng theo...”

Thanh Kiều trong lòng khê động, tiến lên một bước nói: “Chả lẽ người là do Lục Tử Tranh phái tới?”

“Lục Tử Tranh là ai?” Tiểu nam hài lắc đầu, mặt lộ vẻ mê mang.

Tâm bắt đầu trầm xuống, lại nghe tiểu nam hài nói: “Ta chỉ biết hữu sử đại nhân họ Lục thôi...”

Mắt sáng ngời, Thanh Kiều cảm thấy bên cạnh như có ngàn vạn đóa hoa tươi nở rộ, tươi sáng rực rỡ.

“Thì ra người là thủ hạ Lục Tử Không?” Cô thử nói.

Tiểu nam hài gật đầu, vẻ mặt đặc ý: “Cô Cô, Lục đại nhân sai ta tới thăm người, ngài ấy nói nơi này trừ ta, người khác không vào được !”

Nhìn bộ dạng đặc ý của nó, Thanh Kiều nhin không được buồn cười: “Người tên là gì, mấy tuổi? Sao to gan như thế, dám một mình chạy tới đây?”

Tiểu nam hài phô ra một hàm răng trắng: “Cô Cô, ta là bé dơi Lục đại nhân nuôi, đương nhiên không giống người thường.”

Phụt ~~~ Thanh Kiều nhin không được phun một ngụm nước (Tác giả: Hỏi ta nước từ đâu tới, nước miếng cũng là nước): “Phúc, Phúc oa*?”

Tiểu hài mập gật đầu, sắc mặt trịnh trọng.

“... Đừng bảo với ta là, người còn 4 vị huynh đệ tỷ muội.” Thanh Kiều lấy tay đỡ đầu, làm bộ sắp đổ gục.

“- – Cô Cô đúng là nhà tiên tri, ngay cả cái này cũng biết!” Tiểu hài mập vỗ tay bốp bốp, vẻ mặt hưng phấn, “Ta quả thật có bốn huynh đệ!”

“...” Thanh Kiều đã hoàn toàn hết chỗ nói với hứng thú buồn nôn của tác giả rồi, “Người tên là gì? Bối Bối, Tinh Tinh, Hoan Hoan, Nghênh Nghênh, hay là Ni Ni?” (tên 5 linh vật trong thế vận hội)

“Đều không phải ...” Tiểu hài mặt lắc đầu.

“Hừm? Vậy lẽ nào người dám lấy tên là Nha Nha? Đình Đình? Đích Đích?” Thanh Kiều cấp tốc trừng lớn hai mắt.

“Ta tên là Bức Nhi...” Tiểu hài mặt trượng nhị hòa thượng mặc bất hoa đầu não*, “Năm huynh đệ chúng ta từ nhỏ đã sinh trưởng trong động dơi, không có bất cứ quan hệ nào với Áp Áp Hoan Hoan ...” (bức = dơi, áp = vịt, hoan ở đây là chồn khác vs hoan trên kia là vui vẻ)

*Ví dụ tình huống không rõ ràng, không rõ chi tiết. (đã chú thích Chương 27)

Thanh Kiều sửng sốt, rồi thở phào – – may thật may thật, ra là Bức này chứ không phải Phúc kia, hiểu lầm một lúc nha!

“Bức nhi ngoan, người tới để cứu ta ra ngoài phải không?”

Hi vọng đang ở trước mắt, hai mắt của cô nhện không được sáng lên, “Có biện pháp nào mở địa lao này ra không?”

Bức nhi nhìn cô, mặt lộ vẻ tiếc hận: “Cô Cô, địa lao này bên ngoài có ba tầng Ngự Lâm quân, hai tầng thần tiễn vây quanh, cho dù ra ngoài được chúng ta cũng không đi xa được.”

Thanh Kiều cảm thấy đáy lòng run lên, cơ thể suy sụp mắt đầy bi thương: “Chẳng lẽ ta thật sự phải chết ở đây?”

“Sao lại thế chứ? Có ta ở đây mà!” Bức Nhi vội vàng há miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cực kỳ đặc ý, “Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu cô ra!”

“Thật sao?” Thanh Kiều ngẩng đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn nó, tiểu oa nhi này!

“Ý... Là Lục đại nhân nhất định sẽ nghĩ cách cứu cô ra!” Bức Nhi le lưỡi một cái, “Lục đại nhân sai ta nói với cô câu đó mà!”

“Thì ra là thế...” Thanh Kiều cảm thấy như trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua.

Giờ này khắc này, nếu Lục Tử Tranh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cô nhất định sẽ vây quanh hắn vừa hát vừa nhảy – -OH! Gió xuân có đẹp cũng chỉ như nụ cười của huynh, ai chưa từng gặp huynh sẽ không hiểu!

“... Hắn còn điều gì muốn người nhả nhủ không?” Kim lại rung động trong lòng, cô hết sức ổn định thanh âm nói với Bức Nhi.

“Lục đại nhân nói, hi vọng cô đừng quá cảm động, đây là cô nợ ngài ấy, sau này ngài ấy sẽ đòi lại gấp bội.” Bức Nhi nghiêng đầu, dường như đang cố gắng nhớ lại.

“- – a, đúng rồi! Lục đại nhân còn nói, nếu sau này cô thuận lợi ra ngoài, ngàn vạn phải nhớ những lời cô đã từng nói với ngài ấy.”

“Haiz, câu nào chứ?” Thanh Kiều ngẩn ngơ, nghĩ thầm ta và người này thì có thể nói bao nhiêu câu chứ.

“Cô Cô không nhớ?” Bức Nhi cười hì hì nói, “Đại nhân còn nhớ đấy! Ngài ấy nói nhìn cái này cô sẽ biết.”

“Lạch cạch!” Nó từ thành cửa ném vào một vật lấp lánh như ánh vàng.

Thanh Kiều nhặt lên nhìn, thì ra là một chiếc trâm vàng khắc chữ.

“... Ta sẽ không yêu bất cứ ai, Tử Tranh, ta sẽ không vì bất cứ ai mà dừng lại, ta có giấc mộng của ta.”

“Cô vẫn đang trưởng thành, rồi sẽ đến lúc cô xuất giá sinh con, cừu nhi cừu chi (dần dà) sẽ quên đi mộng của cô.”

“Sẽ không quên, sẽ không! Nơi này không có chỗ dung thân của ta, ta sớm hay muộn cũng sẽ rời đi.”

“A, cô tính rời khỏi Thượng Thư phủ? Cô muốn đi tới phương trời nào?”

“Rất lớn rất lớn, rất xa rất xa... Trái tim của ta rất tự do, ai cũng không bắt được, lão thiên gia cũng không được... Tử Tranh, người phải nhớ kỹ, lòng ta tựa như biển cả!”

— — “Lòng ta tựa như biển cả” !

Thanh Kiều nhìn sáu chữ trên trâm, tìm không được hơi nhếch nhếch khóe miệng.

“Đúng, ta còn nhớ.” Cô ngẩng đầu cười với Bức Nhi, rực rỡ như pháo hoa, “Trở về nói cho đại nhân nhà người biết, ta trước giờ chưa từng dám quên!”

Tiền bước Bức Nhi, cô ngồi trên giường tính toán trong chốc lát, dần dần cảm thấy mệt mỏi, rồi ngủ thiếp đi.

Ngày kế bị người đánh thức.

“- - thỉnh Đổ cô nương theo chúng ta đi một chuyến.”

Hai thiếu nữ khuôn mặt giống nhau đối diện uyển chuyển cúi đầu với cô, giọng như chim hoàng oanh.

“Đi, đi đâu?” Thanh Kiều lùi thẳng ra sau, “Ta cũng là người sắp chết, Please công tử nhà người buông tha cho ta đi!”

Hai thiếu nữ song sinh liếc nhìn một cái, một người trong đó chậm rãi mở miệng: “Cô nương chớ sợ, công tử chỉ nói sai chúng ta đưa cô qua gặp, không có ý khác.”

Cho dù trăm điều không tình nguyện, nhưng nghĩ có thể tạm thời rời khỏi địa lao hít thở không khí trong lành, Thanh Kiều cuối cùng vẫn thỏa hiệp.

Bị nhét vào một chiếc xe ngựa kín không kẽ hở, bảy rưỡi tám quẹo, rốt cuộc cũng tới một tòa đại điện nguy nga lộng lẫy.

“Đỗ cô nương thỉnh.”

Hai thiếu nữ song sinh nhẹ nhàng đưa tay mời cô, đẩy đại môn màu đỏ kia ra, trong phòng huân hương lượn lờ.

Thiệu Nghĩa đang ngồi trên giường đọc sách, mi mắt rũ xuống, cánh môi đỏ tươi, sườn mặt duyên dáng, chiếc cổ thon dài và vai tạo thành một đường cong tuyệt vời .

Đúng là tuyệt thế thiếu niên, không biết sau khi lớn lên sẽ có phong thái như thế nào đây?

Thấy có người vào, Thiệu Nghĩa buông sách, nhẹ giọng hỏi: “Như Ti, Như Chức, các người đã sắp xếp xong xuôi chưa?”

“Bẩm công tử, hết thầy đã sắp đặt thỏa đáng.” Hai thiếu nữ song sinh liễm mi cúi đầu, thái độ kính cẩn, “Phòng giam đã chuẩn, cô nương thay thế đang đợi bên trong, nếu có người thăm tù cũng sẽ không sinh nghi.”

Thiệu Nghĩa vuốt cằm, nhàn nhạt vung tay lên, hai thiếu nữ song sinh lại tức khắc lui xuống.

Kẽ kẹt – –

Cửa son kêu ra tiếng đóng lại, Thiệu Nghĩa quay đầu nhìn Thanh Kiều khắp người nhếch nhác, khe khẽ thở dài một cái.

“Cô... khỏe không?”

Ánh mắt hần mơ hồ, trong giọng nói như có một chút không đành lòng.

“Ta có khỏe hay không, chẳng lẽ điện hạ không nhìn thấy?” Thanh Kiều cũng không sợ hấn, trong ngữ điệu chứa một chút mỉa mai.

“... Ta vẫn muốn gặp cô.” Thiệu Nghĩa thấp giọng nói, lời nói nhỏ nhẹ như đứa trẻ.

“Muốn gặp ta? Muốn gặp ta điện hạ không biết tự mình tới đại lao thăm sao?” Thanh Kiều giương mắt, trong ánh mắt ẩn có khiêu khích, “Cần gì phí công đưa người đến tận đây?”

Thiệu Nghĩa khẽ giật mình, da mặt mỏng manh đỏ lên, thanh âm càng nhỏ hơn: “Chỗ, chỗ đó ta không thể đi... Ta sẽ dặn dò bọn họ không làm khó dễ cô...”

“Miễn, ta mới không lạ gì kẻ mè nheo khóc chuột giả hảo tâm!” Thanh Kiều ngắt lời hấn, khóe môi nhếch lên như giễu cợt, “Tất cả người Đoàn gia các người đều ước gì ta chết sớm mà!”

Thiệu Nghĩa giận tái mặt, trợn tròn đôi mắt đẹp: “Cô tuy có tội, nhưng cũng không đến nỗi chết...”

Ha? Xem ra Tiểu Thái tử này còn chưa biết ‘Bí mật thân thế’ của Cố Thanh Kiều. Mím cười, Thanh Kiều điềm nhiên như không nói: “Điện hạ vẫn nên trở về hỏi Ngọc Cửu thúc anh minh thần võ kia của người một chút đi, lão nhân gia hấn bây giờ còn đang chọn ngày hoàng đạo cho ta để hành hình đây!”

“Bộp” một tiếng, quyển sách trên tay Thiệu Nghĩa rơi xuống đất.

“Ngọc, Ngọc Cửu thúc đã nói như vậy ư?” Sắc mặt hần trắng bệch, ánh mắt đăm đăm như nước, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, “Ngọc Cửu thúc muốn cô chết?”

“Đúng vậy.”

Thanh Kiều nhìn chăm chăm khuôn mặt Thiệu Nghĩa, gằn từng tiếng, tươi cười ngọt ngào, “Sao, điện hạ có muốn cân nhắc đốt chút giấy vàng mã cho ta không?”

Thiệu Nghĩa như là bị đả kích thật lớn, hần tựa lưng vào sạp, lấy tay đỡ trán ánh mắt ngỡ ngàng: “Không thể nào...”

Thật lâu sau, hần nâng mắt nhìn cô, dè dặt cẩn trọng: “Xuân Kiều, là ta lo lắng không chu toàn... Trở về ta sẽ giúp cô cầu tình, dù sao trên đường đi... Cô đối xử với ta không tệ.”

Thanh Kiều hừ một tiếng, cười nhạt.

Trong phòng nhất thời lâm vào cảnh im lặng.

Chợt nghe một câu như sấm sét kinh thiên đánh tới – – “Xuân Kiều, nàng đừng phớt lờ ta.” (oaaaaa~~~~)

Mềm mại, mang theo cầu xin, như đứa trẻ làm nũng.

Thanh Kiều tưởng là mình nghe lầm, quay đầu nhìn thẳng về phía Thiệu Nghĩa.

Thiệu Nghĩa vội ho một tiếng, xoay mặt đi, lộ ra một bên cổ không che được màu hồng phơn phớt: “... Ta sẽ đi nói với Ngọc Cửu thúc, miễn tội chết cho cô, biếm cô làm cung nữ ở bên cạnh ta...”

“Đoàn vương gia sẽ không đồng ý.” Thanh Kiều kinh ngạc nhìn hần, không biết đứa nhỏ này hôm nay rốt cuộc là bị chập sợt thần kinh nào.

“Hần sẽ.” Thiệu Nghĩa quay đầu, lộ ra một nụ cười đã định liệu trước mọi việc, “Mặc dù hần không đồng ý, Hoàng Thượng cũng sẽ đồng ý.”

“... Điện hạ vì sao chắc chắn như thế?” Thanh Kiều nhíu mày.

“Bởi vì mệnh trời đã định, bọn họ sẽ không đối nghịch với ta.” Thiệu Nghĩa lạnh nhạt đáp.

“- – ta là người thừa kế ngôi vị hoàng đế ông trời chọn lựa.”

Gương mặt của hần, lúc này bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đó là phô trương đặc ý không cách nào hình dung .

“Ông trời chọn lựa?” Thanh Kiều tìm lại xúc động trong lòng, bất động thanh sắc nói, “Thế nào là ông trời chọn lựa?”

Thiệu Nghĩa hơi có chút do dự, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng nói: “Cao tổ truyền lại một bảo vật, chỉ cần là con nối dõi hoàng gia, đều phải đeo lên ba tháng trước khi cập quan*. Nếu trong ba tháng này hoàng tử vô bệnh vô tai, thì nhất định là người thừa kế ngôi vị hoàng đế tốt nhất.”

*Cập quan (còn gọi là lễ đội mũ/ nhược quan): nam tử cổ đại sau khi tròn hai mươi tuổi cử hành lễ cập quan, chứng tỏ người đó đã trưởng thành

“Cách, cách này, cũng có người tin á?” Thanh Kiều kinh ngạc, quá là qua loa rồi!

“- – đương nhiên có người tin. Đây là bí mật hoàng thất, hoàng đế sau cao tổ đều được tuyển chọn như vậy.” Thiệu Nghĩa không nhanh không chậm nói, “Năm đó Thái Thượng Hoàng vốn có ý đem ngôi vị hoàng đế

truyền cho Ngọc Cửu thúc, lại bởi Ngọc Cửu thúc sinh bệnh trong kỳ hạn ba tháng đó, bất đắc dĩ mới chuyển sang cân nhắc cha ta.”

“Cách này chẳng phải là rất dễ làm giả sao?” Thanh Kiều ngạc nhiên, “Không muốn để người khác làm hoàng đế, trong kỳ hạn ba tháng đó hại hẳn sinh bệnh, quả thực quá dễ dàng làm hại!”

“... Không dễ dàng.” Thiệu Nghĩa nhìn ánh mắt cô, nói khẽ, “Bởi vì không ai biết bảo vật có hình dáng gì, cũng không ai biết bảo vật sẽ vào khi nào ở chỗ nào được ban cho vị hoàng tử ấy, biết tất cả những điều này, chỉ có Hoàng Thượng đương triều.”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy máu toàn thân cũng bắt đầu sôi trào: “Điện hạ... Bảo vật này, tên là gì?”

Thiệu Nghĩa mỉm cười: “Định Thiên Châu, còn có tên là đế linh.”
(định thiên = trời định)

“Phụt” một tiếng.

Thanh Kiều cảm thấy như trong đầu có một sợi dây bị đứt.

Ôn chuyện với Thiệu Nghĩa xong, bất động thanh sắc trở lại nhà tù, cô lẳng lẳng mở tờ giấy Thích tiên sinh lưu lại ra.

Trên mặt giấy là một hàng chữ nhỏ tinh tế: “Ba ngày sau, tiếp ứng xuất lao.”

Hi vọng luôn cùng xuất hiện với tuyệt vọng, cô chưa bao giờ như bây giờ, bội phục người nói ra những lời này.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thịt Vượt Ngục

Hai ngày sau, địa lao.

Khắc xong chữ cuối cùng lên vách tường, Thanh Kiều không khỏi đắc ý nhe răng cười rồi đứng lên.

“Cuồng thảo của ta thật là ngày càng tinh xảo nha...” Cô nhìn hàng chữ cong vẹo, trong lòng cảm khái vô hạn.

Sinh vật nhân loại này, một khi có hi vọng, vô luận ở hoàn cảnh gian khó bao nhiêu cũng có thể chịu đựng, còn có thể tìm niềm vui trong đau khổ.

Đây là cái tinh thần gì?

Chính là tinh thần chiến binh thần thánh đánh không chết!

Đoàn Vương phủ, thư phòng.

“Tình trạng như thế nào?” Đoàn Ngọc đang viết chữ, nửa cúi mặt, sắc mực của ngòi bút uyển chuyển xoàn soạt trên giấy trắng như tuyết, sát khí đã có ẩn ẩn kìm chế không thấy.

“Bẩm vương gia, Đổ cô nương hai ngày nay rất yên tĩnh, trừ một lần đòi đệm chăn, không có gì khác nữa.”

Người quỳ trong phòng, đúng là một trong các lính ngục trông coi.

Ồ? Đoàn Ngọc khẽ nâng đôi mắt, cư nhiên trấn định thế?

“Có khác thường gì không?” Hấn lại hạ xuống một bút, giơ tay nhắc chân vân đạm phong thanh (mây nhạt gió nhẹ).

“Dạ... Đỡ cô nương gần đây có vẻ như ham thích khắc chữ trên đá.”

“Cái gì?” Đoàn Ngọc dựng thẳng hai tai, “Lớn mật như vậy, nàng ta là lưu ký hiệu cho ai sao?”

“Này...” Lính ngục mày nhăn, bày ra mặt ăn phải mướp đắng, “Thuộc hạ dần dần, thật sự không tài nào hiểu thấu đáo hàm nghĩa ký hiệu ấy, chỉ có thể đem chữ mỗi ngày nàng ta khắc chép lại đến đây, toàn bộ để vương gia định đoạt.”

Nói xong trình lên một tập giấy mực.

Đoàn Ngọc nhận lấy tập, vừa mở liền thấy, trên giấy đầy nét rồng bay phượng múa viết đều là cùng một câu – – “Đỗ Xuân Kiều đã từng đến đây.”

“... Mau chuẩn bị kiệu.” Đoàn Ngọc khép giấy, mặt không chút thay đổi, “Ta muốn đi địa lao một chuyến.”

Sau khi khắc xong cái “Đỗ Xuân Kiều đã từng đến đây” thứ ba mươi sáu, Cố Thanh Kiều đột nhiên phát ra ý tưởng, quyết định làm chút chuyện kích thích.

Cô nhớ tới học sinh hiện đại từng đã tập chính tả kiểu thơ từ này, lại nghĩ tới ngày...nào đó sẽ có tiếng “Vế đối vạm vỡ nhất trong lịch sử”, không khỏi lộ ra nụ cười tà ác.

Chỉ thấy cô nhặt lên viên đá, hết sức chăm chú ở trên vách tường mở ra văn chương mới mẻ –

“Trời sinh ta tài tất có chỗ dùng, một chi hồng hạnh xuất tường.”

“Hai con chim vàng oanh không có tâm, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Chớ buồn con đường phía trước mình không rõ, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Lưỡng tình có thể dài bao lâu, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Ta tự hoành đao* cười với trời, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Hầu môn vừa vào sâu như biển, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Chân trời xa xăm nơi nào chẳng có cỏ thơm, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Ta khuyển trời trọng chấn hưng, một cảnh hồng hạnh vượt tường.”

“Lông trắng trên mặt nước biếc, hồng hạnh vượt tường.”

“Nguyện cầu nhân thế dài lâu, hồng hạnh vượt tường.”**

*Hoành đao trong hoành đao đoạt ái

**Đoạn thơ trên tự dịch còn nhiều sai sót, nếu có bản hay hơn mong được chỉ bảo:

“天生我才必有用, 一支红杏出墙来.”

“两个黄鹂鸣翠柳, 一枝红杏出墙来.”

“莫愁前路无知己, 一枝红杏出墙来.”

“两情若是久长时, 一枝红杏出墙来.”

“我自横刀向天笑, 一枝红杏出墙来.”

“侯门一入深似海, 一枝红杏出墙来.”

“天涯何处无草, 一枝红杏出墙来.”

“我劝天公重抖擞, 一枝红杏出墙来.”

“白毛浮绿水, 红杏出墙来.”

“但愿人长久, 红杏出墙来.”

...

Khi cô đang nhiệt huyết mãnh liệt mà viết đến “Trời thăm thăm, đất mênh mênh, một cành hồng hạnh muốn vượt tường”, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động ngoài ý muốn.

“... Khụ khụ.” Có người không hòa hợp nên giả ho hai cái, có vẻ như đang kiệt lực nghẹn cái gì đó.

Cô quay đầu, vừa khéo gặp phải một đôi mắt phượng sáng lấp lánh.

“Vương, vương gia!”

Thanh Kiều có chút kích động, vội vàng tay chân khép lại nghiêm người đứng vững, lại vụng trộm đem cục đá nhỏ trong lòng bàn tay vứt đi, dùng chân dịch sang một bên.

“... Xem ra, người cũng không tệ.” Đoàn Ngọc hơi hơi hí mắt, dường như thật sự cảm thấy hứng thú.

“Nhờ vương gia ưu ái!” Cô mau chóng dập đầu, cổ họng một trận phát khô.

“... Làm gì phải sợ hãi như thế ?” Đoàn Ngọc nhìn chăm chăm thân mình cô co rúm lại, không nhanh không chậm nói, “Hiện thời người là đại

hồng nhân thái tử điện hạ muốn bảo vệ.”

Hả? Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn hẳn, làm ra bộ dáng không hiểu gì.

Đoàn Ngọc nhàn nhạt nhìn cô, một đôi mắt phượng sáng quắc, ý tứ hàm xúc khó tả: “Tiểu Kiều, người thực tưởng rằng, một mình thái tử gọi người tiến cung ta không biết sao?” Hẳn có vẻ như nghĩ đến cái gì đó, ngữ khí thập phần tiếc hận: “Đứa nhỏ kia... Hiện thời thập phần khẩn trương vì người, ngay cả lời ta nói nghe cũng không tiếp thu, thật phiền toái...”

Thanh Kiều không biết nên nói cái gì, đành không nói.

Đoàn Ngọc thở dài, nhìn cô nói thì thầm: “... Người mưu ma chước quỷ rất nhiều, đêm hôm nay ta cho người ép người tiến cung, ngày mai sáng sớm ở điện Kim Loan chờ xét xử, miễn cho thái tử lại đến sinh sự, đêm dài lắm mộng!”

Sắc mặt Thanh Kiều nhất thời tụt xuống xám xịt, tái mét.

Đoàn Ngọc vòng cánh tay lại nhìn cô một lát, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng hẳn đi xa, Thanh Kiều suy sụp ngã ngồi dưới đất.

Cô rốt cuộc cũng biết cái gì gọi là kế hoạch biến hóa khó lường – – rõ ràng tất cả đều đã an bài xong, rõ ràng qua đêm nay là cô có thể ra ngoài ...

Ai, ai có thể đến phù phép?

Biến cô thành một nhánh hồng hạnh vượt tường, tìm đến nơi trời biển mới rộng lớn mệnh mệnh kia.

Ước chừng qua một nén nhang, lính ngục cầm hộp sơn đen như gỗ mun đi tới.

“Ăn cơm.” Hãn nhìn tiểu cô nương trước mắt cuộn tròn thành một đống, không khỏi thở dài, mới vừa rồi vương gia đã hạ lệnh áp giải phạm nhân tiến cung, chỉ sợ nha đầu kia đêm nay mà đi, sẽ không có đường quay về !

Thanh Kiều nhìn đồ ăn phong phú, mặt không chút thay đổi.

“Đây là chuẩn bị riêng cho người .” Lính ngục tưởng rằng cô không cảm kích, đứng lên từ từ khuyên bảo, “Vương gia nói người thích ăn thịt heo, sai phòng ngự trù làm ba phần món ăn thịt luộc giã tỏi, thịt kho tàu cùng sốt chân giò [1], hương vị đều là đệ nhất tuyệt hảo, chúng ta còn chưa có phúc khí hưởng thụ đâu đấy! Ta nói người tiểu nha đầu này nhìn kì quái lạnh lợi, làm quỷ chết đói cũng không vui nổi đâu?”

“Ồ? Hãn thật sự rất có tâm ý ... đối với ta... .” Thanh Kiều mỉm cười, ánh mắt bay xa.

Lính ngục nghe cảm thấy câu nói này có hàm ý khác, không khỏi lại lẩm miệng vài câu: “Cô nương, ta nói ý không phải, người tuổi còn trẻ như vậy lại da càn vàng lá ngọc, không biết tại sao mà đắc tội vương gia ? Haiz, ta khuyên người vẫn là an ổn ăn bữa cơm này, vui vui vẻ vẻ đợi ngày mai thẩm vấn và phán quyết... Đời người ấy à, có lúc là mệnh định sẵn, trốn không thoát đâu.”

Hãn nghĩ nha đầu tốt lành kia giờ đã sắp phải hương tan ngọc nát, không khỏi tiếc hận.

Thanh Kiều không thèm đáp lại, cực kì nghe lời nhận lấy hộp đựng thức ăn, bắt đầu lẳng lặng hưởng dụng bữa tối cuối cùng này của Jêsu và 12 môn đồ [2].

Ăn xong một miếng cơm cuối cùng, Thanh Kiều cầm lấy khăn tay trên hộp đựng thức ăn, chậm rãi chà lau môi.

Trong phòng giam một mảnh yên tĩnh.

“... Nguyên lai hẳn nấu cơm riêng cho ta, là có mục đích khác.”

Cô bỗng nhiên lấy khăn che miệng, nhúu mày, trong mắt có ba tia sáng trong vắt.

Lính ngục kinh ngạc nhìn cô, chỉ cảm thấy sắc mặt của cô xanh thập phần cổ quái.

“Làm sao thế?”

Thanh Kiều bỏ khăn tay ra, có máu đen dọc theo khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

“Làm sao thế?”

Cô phục mà cười, cũng là vô cùng kỳ dị, thê lương không tả được nghĩa.

Lính ngục chấn động, cuống quít quay đầu chạy ra bên ngoài, miệng hô to: “Không xong, phạm nhân trúng độc!”

Ngoài cửa lập tức sột sột soạt soạt vang lên một hồi tiếng bước chân, có lẽ là kinh động không ít người.

Thanh Kiều nằm về trên giường, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chậm rãi nhắm mắt lại.

Mơ mơ màng màng một hồi lâu, bỗng nhiên có cái gì phủ trên phần tay cô, như một loại rắn lạnh buốt.

“... Mạch tượng hỗn loạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? !” Có giọng nam truyền đến, xen lẫn ần ần tức giận.

“Bấm, bấm vương gia, Đỡ cô nương cơm nước xong cứ như vậy, tiểu nhân thật sự không biết gì!” Trả lời trong tiếng có chứa khóc nức nở.

Thanh Kiều chống đỡ mí mắt, lính ngục kinh sợ, khuôn mặt giảnh trước nhảy vào, nỗ lực quay đầu đi, Đoàn Ngọc một mặt xanh mét ngồi ngay ngắn bên cạnh giường đá.

“Người đã tỉnh.” Trong mắt hắc có tia sáng rất nhỏ không thể thấy xẹt qua, thăm dò vươn tay thử cái trán của cô.

“... Chén thịt kho tàu kia.” Cô khước miệng cong cong nhếch lên với hắc, bộ dáng nhu thuận, “... Xem ra thiếu một chút đường.”

Đoàn Ngọc sắc mặt cứng đờ.

Máu loãng lại tràn ra lần nữa, làm môi cô vạch xuống một đường hồng đỏ nhìn trông ghê người: “... Nhớ nói với phụ thân ta, tương lai khi tế ta phải mang theo đường... Ta không chịu được khổ ...”

Đoàn Ngọc tay yên lặng ở gối bên của cô.

“Còn có... A Đạt...” Cô bỗng nhiên lại nhớ tới một người, thì thào hô, “A Đạt, ta rất muốn A Đạt... Ngự trù làm đồ ăn không thể ăn được, ăn ta đau bụng...” Cô hơi hơi hé miệng, rốt cục nhìn không được, khước mắt có tầng lệ trong veo óng ánh trượt xuống, “Đau quá, thật sự đau quá...”

Hạt lệ nhẹ nhàng nhỏ tại mu bàn tay Đoàn Ngọc, Đoàn Ngọc giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, nhanh chóng rút tay mình về.

Ngũ tạng lục phủ bị gây gộc lật chuyển trộn nhào, Thanh Kiều rũ mắt xuống, bắt đầu từng hơi từng hơi liều mạng thở.

“Người, nếu người muốn ta chết sớm... Sao lại không nói trước?” Cô nỗ lực bắt tay Đoàn Ngọc, vừa thở gấp vừa nói, “Ta muốn trông thấy Đông

Hỉ, ta còn muốn trông thấy Kiều Phong... Cũng không biết bếp nhà hăn làm ăn có tốt lên hay không?”

“... Bọn họ tốt lắm, người không cần lo lắng.” Đoàn Ngọc mặt trầm nồng đậm trong bóng mờ, thấy không rõ biểu tình.

Thanh Kiều nhận được đáp án, toàn thân dần dần thả lỏng xuống: “... Vương gia, người có lập trường của người, ta không trách người... Ta chỉ là rất hối hận, ta trách bản thân mình...” Cô chậm rãi khép lại hai mắt, ngữ khí u lạnh, “Nếu như ta không thích ăn thịt kho tàu thì tốt rồi...”

“Nếu không gặp người thì tốt rồi.” Thanh âm của cô nhẹ, nhẹ như một giấc mộng, khẽ đụng liền nát.

Ánh nển rung động, trong phòng ánh sáng chuyên cần đung đưa nhẹ như hư không.

Đoàn Ngọc trong mắt chột lóe, u ám cực điểm, tràn ngập đám sương không cách nào tiêu tán, khinh hàn đau thương.

“Chuẩn bị ngựa.”

Thanh âm của hăn khô ráp, lông mi rủ xuống một mảnh bóng mờ thật dài, giống như ngàn nhánh vạn ngọn liễu rủ. Ánh sáng lạnh mênh mông như tơ liễu, đem tâm người đảo loạn .

Lính ngục ngốc nhìn hăn, không biết chủ tử bước tiếp muốn làm sao.

“... Ta nói, chuẩn bị ngựa.”

Đoàn Ngọc thanh âm như trước rất nhẹ, chậm rãi, mang theo thoáng u ám: “... Ta muốn tiến cung gặp thái y.”

Lính ngục ngẩn ra, nhin không được tóc gáy dựng đứng cả người run rẩy, vương gia ánh mắt rất quý dị, sâu nuốt hết đêm đen, âm u mù mịt lại lo

lãng.

Hắn căng chân hướng ra ngoài chạy như điên, trong lòng cho dù có ngàn vạn cái khó hiểu, cũng không dám phun ra hỏi nửa chữ.

Đêm đen như mực, trước mặt mà đến là lấm tẩm nhiều điểm lạnh.

Lại lần nữa mở hai mắt ra, Thanh Kiều đã được đưa thân vào trong xe ngựa Vương phủ xa hoa .

“Người đã tỉnh.” Đoàn Ngọc nhìn cô, có vẻ như cũng không giật mình.

Thanh Kiều ngựa đầu, chỉ nhìn thấy hắn câu khố miệng cùng với bóng mờ giữa trán kia cả mảng lớn.

“Chúng ta đang đi vào trong cung... Mạch tượng của người ta chưa từng thấy qua, thái y sẽ có biện pháp.”

Không ngờ hắn hảo tâm giải thích, là cô nghe lầm sao?

“Đây đang làm gì?”

Cô cười khàn khàn, vẻ mặt nhạt nhẽo: “Dù sao đều là chết, độc chết cùng treo cổ lại có cái gì khác biệt? Chẳng lẽ vương gia còn muốn cứu sống ta, sau đó làm cho ta chết một lần nữa?”

Đoàn Ngọc nhíu mày, trong bóng tối đột nhiên dựng lên hai ngọn lửa nhỏ.

“... Người chết, là do ta định đoạt.”

Chỗ xe ngựa qua, ánh lửa rơi dưới chân, thiêu đốt sang rục, giống như dẫm xuống toàn bộ thế giới quang mà đi.

“Cho dù người muốn chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay ta.”

Hắn bỗng nhiên phát nhẹ mặt cô, như tình nhân vô cùng thân thiết: “Nếu cứ như vậy không minh bạch đi rồi, ta sẽ rất không cam tâm...”

Trong mắt hắn chậm rãi lộ ra tối đen kia bao quanh như mù, không nặng không nhẹ, ấn đầu vào bên trong lòng người, làm cho không thể không căng thẳng trong lòng .

“... Chúng ta... Hiện tại tới nơi nào?” Thanh Kiều tránh đi ánh mắt hắn, nghiêng mặt qua run rẩy đời thân thể.

“Cách hoàng cung ước chừng còn có nửa canh giờ.” Đoàn Ngọc bất động thanh sắc rút tay mình về.

Thanh Kiều không trả lời, chính là vén rèm lên lẳng lẳng hướng ngoài cửa sổ nhìn lại.

Bóng đêm vốn nên tịch liêu, lại bị một đội kỵ mã này chạy như điên thất linh bát toái (tàn phá không chịu nổi).

Đạp đạp, đạp đạp.

“Vương gia, điều người hận ta không quan trọng.”

Thanh Kiều bỗng nhiên quay đầu, thanh âm rất nhỏ nhẹ vô cùng: “Bởi vì tương lai người sẽ càng hận ta.”

Đoàn Ngọc ngẩn ra, còn phản ứng không kịp nữa, chỉ cảm thấy một đạo hàn quang hiện lên, trên cổ của hắn đột nhiên thêm một thứ bén nhọn lạnh như băng.

“- – bảo tùy tùng đều rời đi, để bọn họ tất cả đều trở lại Vương phủ đợi lệnh!” Giọng Thanh Kiều vang lên mệnh lệnh căm hận, xương khớp ngón tay căng đến xanh trắng, thanh âm khẽ run.

Một trận đông tố đổ xuống, khí lạnh dày đặc bốn phía.

“... Tiểu Kiều, tay trói gà không chặt, chỉ dựa vào một cây trâm đã nghĩ sẽ chế ngự được ta?”

Hắn hiểu rõ, nhưng chỉ cười, bình thản ung dung. Cười cô khẩn trương, cũng cười cô không biết tự lượng sức mình.

Hai ngọn lửa diêm ở sóng mắt, mắt Thanh Kiều nheo lại: “Đúng, ta không thể bắt người thì sao, trâm này nhiều nhất chỉ có thể thương tổn da của người.”

“Nhưng mà – -” tay cô trượt dài theo hình dáng hắn một cách thâm thúy, cuối cùng lưu lại trước đôi phượng mâu đen của hắn, “Nó lại có thể đâm mù mắt của người.”

Như cô sở liệu, Đoàn Ngọc sắc mặt có một tia ngưng trệ.

“Vương gia, do hai ta quen biết đã lâu, ta sẽ nói cho người biết.”

Khóe miệng của cô nhếch lên, dung nhan càng tươi đẹp: “Trâm này thấy máu liền có hiệu lực kỳ độc, nó sẽ không cho người chết, sẽ chỉ làm người cảm giác toàn thân mất hết, trở thành một con rối gỗ như phế nhân. Người nói xem, người không phải cần suy nghĩ thêm một chút chứ?”

Đoàn Ngọc trong mắt tinh quang phóng đại, ngưng mắt dõi theo ánh mắt cô lợi hại, có vẻ như muốn thăm vào từng cái góc tâm phế cô.

Cắn chặt răng, cô kiên trì cùng hắn nhìn nhau, tuyệt không thua một phần khí thế.

Cô đang đánh cược, cá cược hắn là một tên tự phụ tự đại tự khoe hoàn mỹ, đem toàn bộ thế giới đều dẫm nát dưới chân, không có gì có thể khiến hắn thống khổ hơn so với tàn tật.

Sống không bằng chết, tôn nghiêm mất hết, đây mới thực sự là khủng bố.

“Người mặc kệ trên người có độc sao?” Hãn bỗng nhiên mở miệng, sắc mặt có chút hoảng hốt, dường như bốn phía sắp muốn nổ tung ra.

“Ta chết, cũng muốn cách người thật xa, ít nhất một nghìn dặm.” Thanh Kiều đắc ý mà cười, khóe miệng lại chảy xuống một tia màu đỏ tươi, bộ dáng thật là đáng sợ.

Đoàn Ngọc nhìn đi chỗ khác đi, không lại nhìn cô.

“Như người mong muốn.” Ngữ khí của hãn bình thản, đạm như một vũng nước thu bình tĩnh.

“Hình Tứ.” Hãn nâng cao âm lượng, “Đem hắc y vệ môn đều mang về Vương phủ đi, ta muốn mang phạm nhân một mình tiến cung.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thịt Gặp Lại

Xe ngựa dừng, bốn phía ồn ào một lát, dần dần trở về yên tĩnh.

“Vén rèm lên nhìn xem!”

Thanh Kiều để kim châm dừng ở khóe mắt Đoàn Ngọc, một khắc cũng không dám lơ lửng.

Đoàn Ngọc miễn cưỡng giương lên khóe miệng: “Bọn họ quả thật đều rời đi rồi, người không cần lo lắng. Lời ta nói với hắc y vệ, cho tới bây giờ đều là nói gì nghe nấy.”

Thanh Kiều hừ lạnh một tiếng, châm nhọn nhẹ nhàng đưa lên phía trước, khóe mắt Đoàn Ngọc nhiều thêm một chấm hồng.

“Không muốn mặt mày sứt sẹo thì mau vén rèm lên!” Cô hung dữ uy hiếp với hắn.

Đoàn Ngọc nghe lời vén màn tơ tằm lên, Thanh Kiều nhìn thăm dò, xung quanh đều là một mảng tối mờ昧, thấy khắp nơi không có một bóng người.

“... Người đi lái xe ngựa, đừng đi theo lời ta nói!” Cô thở phào nhẹ nhõm, quay đầu trở lại hạ lệnh với Đoàn Ngọc .

Đoàn Ngọc lại lẳng lẳng nhìn cô, tươi cười như quý dị: “Trong người người rốt cục trúng độc gì?”

Thanh Kiều ngẩn ngơ, nghĩ rằng người này sao còn có tâm tình nghiên cứu cái vấn đề này?

“Chẳng lẽ người không biết? !” Cô hung hăng trừng hăn, “Không phải là người hạ độc cho ta sao?”

“Là ai hạ độc, Tiểu Kiều hăn là so với ta càng rõ ràng hơn.” Đoàn Ngọc chậm rãi nói, “Ta rất muốn biết, ai lại chấp nhận mạo hiểm cho dù trúng độc cũng muốn người rời khỏi nơi này?”

Trên mặt hăn lóe lên tia sáng sắc sảo, sóng mắt lấp lóe như ngàn vạn đóa hoa tươi nở rộ cùng héo rũ.

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Thanh Kiều không muốn dây dưa với hăn, “Còn không đi đánh xe ngựa? Người mà không đi trâm cài của ta liền đâm xuống đấy!”

“... Người chỉ để ý tới động thủ.” Đoàn Ngọc mỉm cười, bình thản ung dung.

Ách? Thanh Kiều cũng không nghĩ tới thái độ của hăn chuyển biến nhanh như vậy – – sao đột nhiên lại không sợ nữa?

“Người, người không sợ sao?”

“Không sợ.” Đoàn Ngọc ngả ra sau, bộ dáng cho người ta tùy ý làm thịt, “Người động thủ đi, ta đang chờ đây.”

Thanh Kiều cầm kim trâm, trong một chốc có chút chần chừ, cô mặc dù miệng lộ (ngoan lộ, kiêu mạnh miệng), nhưng trước giờ chưa từng làm chuyện đả thương người, lúc này không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp.

Ngay tại trong nháy mắt cô do dự đó, bỗng nhiên có chưởng phong sắc bén gào thét đánh úp lại.

Nhanh như sét đánh đá lửa, chờ cô phục hồi tinh thần lại, kim trâm trên tay đã rơi vào trong tay Đoàn Ngọc .

“Lòng dạ đàn bà!” Đoàn Ngọc lấy tay cầm trâm cười lạnh, “Rõ ràng có cơ hội.”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên đen một mảnh.

“Người cho rằng ta sẽ sợ bị hủy dung? Sẽ sợ bị tàn phế?” Khóe miệng của hãn công thành độ cong như khiến phải trầm luân hút sâu vào, trong mắt có hàn quang như sao băng, “Tiểu Kiều, người quá coi thường ta đấy!”

“... Người, người muốn thế nào?” Thanh Kiều vừa nóng vừa giận, trong lòng hoảng hốt, không khỏi lại nôn ra một búng máu.

“Ta muốn như thế nào?” Đoàn Ngọc hạ thân mình, chậm rãi lau đi khóe miệng màu đỏ, mặt không chút thay đổi nói, “Người nghĩ rằng ta và người phải như thế nào?”

“... Không cần làm náo loạn.” Hãn thở dài, đáy mắt lại có vẻ hết cách, “Hoàng cung phải đi, tội cũng phải nhận, chất độc trên người của người... Cũng sẽ giải, đừng mơ tưởng muốn chạy trốn, người trốn không thoát đâu.”

“Ha ha ha...” Thanh Kiều ngửa mặt lên trời cười to, ngữ khí bi phẫn, “Khó hiểu! Vì sao không trốn? Chẳng lẽ muốn ta ngu ngốc thủ tại chỗ này, chờ các người vì cái mác tội danh giết chết ta? !”

“- – ta phi!” Cô hung hăng phun một búng máu vào Đoàn Ngọc , trong hàm răng đánh ra tiếng, “Ta căn bản không hề nghĩ tới phục quốc, dựa vào cái gì phải nhận ? Dựa vào cái gì? !”

Đoàn Ngọc không nói, trong mắt có thay đổi bất ngờ khó lường, một mảnh mực màu đậm.

“Không phải do người.”

Hắn rớt cục cũng mở miệng, ngữ khí lạnh lẽo thấu xương.

Vừa dứt lời, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn hướng điểm trên người cô mấy chỗ, Thanh Kiều nhất thời cả người cứng ngắc.

“Người biến thái, cư nhiên điểm huyết ta! Người là cái đồ bệnh liệt dương! Đồ thận hư! Người sẽ không được chết tử tế!” Cô mắt rưng rưng chửi ầm lên, hận không thể lột da hắn, đánh đứt gân cốt hắn, ăn thịt của hắn uống, máu của hắn.

“Ồ? Người biết à?” Hắn cũng không giận, nhàn rỗi liếc mắt một cái, xoay người đi vén màn xe lên.

“Người, người đi đâu?” Thanh Kiều nhìn hắn đi, da đầu run lên, nhịn không được mở miệng hỏi.

“Tất nhiên là nghe theo lời người đi lái xe.” Người kia ở ngoài rèm, thanh âm ảm đạm trầm thấp trong không gian yên lặng truyền đến.

“- – nhưng đừng đi, phải do ta nói mới có nghĩa .”

Thanh Kiều vừa muốn mắng chửi người, chỉ nghe “Phốc” một tiếng, rèm bỗng nhiên bay lên, có lụa trắng sáng vút bay bổ tới như tia chớp, khe quần trên người cô, lại cuốn lấy cô nhanh chóng rút lui, thế như giao long (thường luồng).

Ánh mắt Đoàn Ngọc rét lạnh, trở tay đi bắt Thanh Kiều. Đáng tiếc tốc độ lụa trắng rút lui thật sự nhanh quý dị, ngay cả thân thủ hắn nhanh nhẹn, cũng chỉ có thể túm chặt nửa góc mép váy.

“Xoẹt!” Mép váy đột nhiên rách rời khỏi áo váy, thanh âm bất ngờ vang trong đêm yên tĩnh, vô cùng rét giá.

Tất cả phát sinh trong chớp mắt.

“A ai ôi?” Toàn thân Thanh Kiều bị cuốn chặt không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn lụa trắng này vòng quanh thân mình bay về phía bầu trời đêm. Mặt cô vụt nhanh trong gió, vụt qua đom đóm, một con lại một con, nhịn không được hưng phấn lên.

A a, đây là bay nha, hóa ra đây chính là cảm giác bay lượn trong truyền thuyết? ! (em lạy chị, hoàn cảnh còn có thể có cảm xúc đặc biệt như thế)

Bên tai gió lạnh gào thét, cô rũ mắt liếc về phía Đoàn Ngọc, phát hiện hẳn đứng bất động tại chỗ, từ xa nhìn cô.

Sao lạc lối đây trời đều đọng ở tròng mắt của hẳn, hội tụ thành vô số ánh sao băng gợn sóng.

“Cát có na lạ!” (???)

Miệng cô nhẹ nhàng ném ra câu như vậy, cũng không quản hẳn có nghe hiểu được hay không, chỉ cần mình có khuôn cách* là được rồi.

* 范儿 – khuôn cách: mình ko hiểu nó là gì

Hoa lửa bắn khắp nơi, có gì đó nổ “oanh” một tiếng nổ tung truyền trong mông lung đến.

Cô cứ như vậy biến mất ở trong gió đêm .

----- có khuôn cách phân cách tuyến -----

“Tại sao lại là người?”

Đây là câu Thanh Kiều nói đầu tiên sau khi tiếp đất.

Người đối diện ngốc ngốc cười: “Không thì cô cho là ai?”

“Không ngờ người dùng vũ khí của nữ nhân?” Thanh Kiều nắm lên trên người lụa trắng.

“Nhất thời tình thế cấp bách, tình thế bắt buộc, hì hì, hì hì.”

“Người cái lão con lừa ngốc! Béo chết bằm!” Thanh Kiều đổ ập xuống liền hướng hẳn một chút đập loạn, “Thiếu chút nữa hại chết cô nãi nãi ta!”

Không Không đại sư trái phải né, bên trốn bên ngượng ngùng nói: “Thí chủ, có chuyện từ từ nói! Chú ý hình tượng, hình tượng!”

Thanh Kiều nghe vậy dáng vẻ hồ báo càng tăng lên, nổi trận lôi đình: “Hình tượng mẹ ông ấy! Ông nói đi, tại sao phải gạt ta? Ta đả tội ông chỗ nào!”

Không Không đại sư hai tay tạo thành chữ thập, khách khí vái cô: “A di đà Phật, thí chủ, người xuất gia không nói láo, lão nạp khi nào lừa gạt cô?”

“Hừ, còn không thừa nhận? Ông không biết sao ta bị giam ư?” Thanh Kiều hận không thể lấy lụa trắng ghì chết mặt Phật cười này, “Ông nói thật một chút coi! Tứ linh đến tột cùng là dùng để làm gì? Nghịch thiên từ đâu mà ra? Rốt cuộc ta có phải con rơi của hoàng tộc Biên Mục không? Ấn hoa mai sẽ gây ra chuyện gì?”

Đối mặt với đạn nghi vấn cô bản liên hồi, Không Không đại sư vẫn mỉm cười: “Thí chủ, tứ linh có thể giúp cô về nhà, là thật.”

Tứ lạng bạt thiên cân*, Thanh Kiều lập tức liền im.

*lấy nhỏ thắng lớn

“Quả, quả thực như thế?” Cô nhìn Không Không một cái, trong lòng bồn bễ sóng dậy – – hòa thượng béo này thật là không giống người thường, ít nhất hẳn có thể liếc mắt một cái liền thấu lai lịch của cô, không hề có bất kỳ sự kinh ngạc gì, có nên lại tin ông ta một lần nữa hay không?

“Thí chủ, lão nạp thật sự không lừa cô, chỉ là không nói ra ngay toàn bộ sự thật với cô.” Không Không trên mặt là trấn tĩnh vô cùng, thần khí thích tin hay không tùy người, “Tứ linh là thần khí trong truyền thuyết, tập hợp đủ có thể thực hiện bất kỳ một tâm nguyện gì, nghịch thiên chẳng sợ cũng có thể. Chúng là vật thiên hạ mọi người mơ ước, thế nhân vì cướp đoạt tứ linh, tạo nên vô số tinh phong huyết vũ*. Nhiều anh hùng hào kiệt chết ở trong tay chúng, cũng là do ý đồ của kẻ được lợi.”

*máu tanh mưa gió

Không Không nói tới đây, không khỏi tiếc hận: “Mấy trăm năm trước có người tập hợp đủ tứ linh, khiến một vương triều cường thịnh trong khoảnh khắc bị tiêu diệt... Haiz, lực ảnh hưởng của chúng thật sự quá lớn, lúc trước sở dĩ lão nạp không chịu nói cho cô biết nhiều, cũng vì xuất phát từ suy xét sự an toàn. Mặt khác... Chỉ sợ trên đời này sẽ không có những người tin tưởng mục đích cô tập hợp đủ thần khí chính là vì về nhà mà thôi.”

Whatt? Tay chân mềm Thanh Kiều nhũn, ngã ngồi trên đất.

Nguyên lai tứ linh đích thực có giá trị trường như vậy ? Tình yêu của ta đây – một công dân yêu nước hướng về quê hương hay người điên trên chiếc thuyền rách chở người quá tải?

OH, NO~~~~~ đừng! Ta không thèm làm cái Ruth béo gì! Jack, Jack anh đang ở đâu? Mau đến cứu em trên RMS Titanic, Mary ngay bên cạnh đây![1]

“Nhiều người muốn thu thập tứ linh như vậy ư?” Cô than khóc thảm thiết, nghĩ trách không được tên Đoàn Ngọc kia khẩn trương như thế, xem ra đúng là bị nghe đồn dọa sợ .

“... Lúc trước vì tranh tứ linh, từng có một hồi ác chiến, cuối cùng tứ vật phân tán, đều bị thế lực quyền uy nắm trong tay, tung tích bị che giấu.” Không Không mỉm cười, “Sở dĩ hiện thời kẻ có lá gan thu thập đã không còn nhiều lắm.”

“Ta hiểu mà.” Thanh Kiều khóc thét, “Xem ra ta chính là con kiến nhỏ không biết tự lượng sức mình kia.”

“Thí chủ cũng không cần để ý như thế.” Không Không ngồi xổm người xuống nhìn cô, “Hiện giờ cô tìm được để linh chưa?”

“... Biết tung tích nó.” Thanh Kiều rầu rĩ, “Không phải là hoàng đế giữ Định Thiên Châu sao?”

“Vì sao thí chủ không đem nó đi?” Không Không có tinh quang chớp lóe qua trong mắt.

“Ông cho là ta nào tàn sao?” Thanh Kiều trừng hăn, hung thần ác sát, “Để linh là vật gì? Không phải mệnh hoàng đế thì sẽ không mang phúc khí! Càng muốn mang tuyệt đối nhện không qua nổi ba tháng, ta cũng không muốn chết sớm, ta còn phải chuẩn bị đủ tinh lực tìm hai loại bảo bối khác nữa!”

“Thí chủ là người hiểu chuyện...” Không Không mỉm cười, vỗ nhẹ đầu của cô, “Hiểu được thả dây dài câu cá lớn.”

— — hừ, chỉ sợ đến lúc đó ta cá còn chưa có câu lên, ngược lại bị ăn mồi!

Thanh Kiều vân vê đầu, vẻ đành chịu ra quyết định: “Được rồi, đại sư, ta sẽ tin ông một lần nữa! Mà ông phải nói trước cho ta, sao ông có thể tìm tới chỗ này được?”

Không Không cười vô cùng hòa ái: “Cố thượng thư thu được tin tức của cô, không tiếc táng gia bại sản, vận dụng hết thầy quan hệ ùn ùn kéo kéo đến tìm lão nạp. Thí chủ, cô cũng biết lúc trước khi lão nạp chạy tới nơi này, đang ở chỗ nào?” Hấn lắc đầu, thở dài, “Lão nạp đang ở một hộ trong tiêu cục siêu độ cho tiêu sư*, cha cô xông tới, không nói hai lời lôi lão nạp liền hướng ra ngoài kéo... Người ta nghĩ đến cha cô cố ý nháo sự, ngăn hấn lại hành hung chút, đáng thương Cố đại nhân một kẻ quan văn danh sĩ, liều mạng hướng lão nạp kêu – – ‘Đại sư, cứu cứu nữ nhi của ta!’ ”

*Tiêu: vận chuyển, tiêu sư: người áp tải, chắc là người vận chuyển, chơi game thường có “vận tiêu” là đi đưa đồ

“... Thí chủ, quả thật là cô có người cha tốt.” Không Không cảm khái không thôi.

Thanh Kiều cảm thấy có một cỗ chua xót từ lồng ngực trào ra, tràn mờ mắt.

“Cha ta, cha ta biết thân thế của ta thật sao?”

“Ông ấy...” Không Không há mồm đang muốn nói chuyện, chợt ho khan, dường như bị sặc nước miếng, “Khụ khụ... À, chắc bị phong hàn...”

“Thời khắc mấu chốt có thể nào bị cảm sao? !” Thanh Kiều nhấc chân lên muốn đá ông ta, nhưng mà chân được nửa đường liền dừng.

Có bóng dáng quen thuộc xuất hiện sau Không Không.

“Thanh Kiều!” Người nọ quần áo luộm thuộm, lại mở ra hai tay hướng về phía cô dịu dàng.

Nước mắt cô lập tức chảy ra.

“Phụ thân!” Cô hướng về phía người tới bổ nhào qua, thuận tiện đạp Không Không một cước.

“Con ta!” Cố thượng thư một thân đầy vết thương, nhưng vẫn nhịn đau đem cô ôm vào lòng, “Con chịu khổ rồi!”

Nhìn thấy trên mặt Cố thượng thư có vết thương màu đỏ hồng, Thanh Kiều không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: “Phụ thân, người...”

Cố thượng thư che miệng của cô: “Đừng nói gì, phụ thân đều biết.”

Hắn thở dài: “Từ ngày nhận được lời nhắn Đông Hi mang hộ tới ấy, ta vẫn không chớp mắt được... Nghe Thích tiên sinh nói đêm nay con phải vào cung, quả thực ta gấp đến độ phát cuồng... Haiz, giờ đây nhìn thấy con lông tóc chưa thương tổn, ta cuối cùng có thể buông lòng xuống rồi.”

Thanh Kiều cắn môi dưới, cúi đầu nức nở.

“... Con ta không cần suy nghĩ nhiều.” Cố thượng thư vuốt ve tóc của cô, “Năm đó ta cưới nữ Từ tướng quân A Giác, vợ chồng ân ái mỹ mãn, bất đắc dĩ A Giác thể chất quá kém, hoài thai mười tháng lại sinh hạ một thai chết. Ta gạt nàng sợ nàng thương tâm muốn chết, lại đang ở cửa nhật được con trong tã lót...”

“Con khi đó khuôn mặt nhỏ nhắn đều đông lạnh, cũng không khóc không làm nháo, thập phần làm cho người yêu thích thương mến.” Cố thượng thư lâm vào hồi tưởng, ánh mắt ôn nhu vô cùng, “Ta cảm thấy con là lễ vật trên trời ban cho ta, đã đem con đưa cho A Giác xem, nói con là đứa nhỏ nàng sinh hạ ...”

Nói tới đây, hắn sâu hít sâu một hơi: “Thanh Kiều, mặc kệ con là con rơi của biên mục không, con thủy chung vẫn là đứa nhỏ ta may mắn gặp!

Ta biết con không có lòng muông dạ thú, ta chỉ muốn con sống thật tốt !”
Hắn nhắm mắt lại, hung hăng cắn răng một cái, “... Con đi đi, nghe theo
đại sư an bày... Đi thật xa vào! Cũng đừng trở về!”

Thanh Kiều đã khóc đến không kịp thở.

“Tiểu thí chủ...” Không Không rất dễ dàng khụ xong rồi, nhảy vào
nói, một mặt gạo nếp mặt đỏ bừng tỏa sáng, “Tiểu thí chủ có muốn biết
‘Nhân’ là linh vật gì?”

Thanh Kiều ần ần nhìn hắn, một đôi hai mắt đắm lệ mê mang.

” Vật ‘Nhân’ này, tuyệt đối không khó tìm.” Không Không cười thần
bí, “- – Thanh Mộc hình nhân kiếm, bảo vật trấn phái giang hồ Tây Lăng,
hiện thời giấu ở trên núi Tây Lăng .”

Ách? Thanh Kiều ghen họng nhìn trần trối, lão con lừa ngọc này
không ngờ hào phóng như thế, đem tên cùng địa chỉ thần khí đều nói cho
cô biết ?

“Ta đã chuẩn bị cho con ngựa tốt và ngân lượng, Thanh Kiều, con đi
đi!” Cố thượng thư đẩy cô ra khỏi ôm ấp, “Thời gian không đợi người, bọn
Đoàn vương gia nhất định sẽ đến !”

“... Ta đi rồi, phụ thân người làm sao bây giờ?” Thanh Kiều không
chịu không bỏ, mặt hoa lê đắm mưa.

“Ta dù sao cũng là Lễ bộ Thượng Thư, còn nữa, có ông ngoại con
cùng Thích tiên sinh hỗ trợ mà! Con đi đi! Đi! Đừng trở về nữa !”

Cố thượng thư vừa nói vừa đẩy cô, thanh âm nhẹ run.

Thanh Kiều cách nhiệt độ cơ thể Cố thượng thư , gió lạnh một kích,
không khỏi lại nôn ra một búng máu.

“Con bị thương? !” Cố thượng thư kinh hãi, thò tay đi bắt cô.

“Không có không có.” Cô vừa cười vừa trốn, “Chính là do... Lúc ăn cơm trong ngục cắn nát đầu lưỡi.”

“Không hay rồi, có tiếng vó ngựa hướng tới bên này!” Không Không bỗng nhiên sắc mặt nghiêm trọng.

“Đi mau!” Cố thượng thư bất chấp nhiều như vậy, dặt tay cô liền hướng ngựa giấu kỹ chạy tới.

“Thanh Kiều, đợi lát nữa mặc kệ dù phát sinh cái gì, cũng đừng quay đầu nhìn!” Cố thượng thư đỡ cô lên lưng ngựa, hô hấp dồn dập, “Con chỉ cần để ý chạy về phía trước, chạy ra khỏi cánh rừng này sẽ có đường thông lên hướng núi Tây Lăng, ngàn vạn đừng dừng lại!”

Thanh Kiều luống cuống tay chân lên ngựa, gắt gao nắm lấy dây cương, trong mắt có ánh chớp động: “Phụ thân...”

Cố thượng thư chỉ cho cô là sợ hãi, tùy thân lại rút ra một cây chủy thủ đưa tới trên tay cô: “Con ta, phụ thân hối hận lúc trước không tìm người dạy con thuật phòng thân! Hiện tại con đem cái này cầm, nếu có người gây rối, con liền cắt thịt chúng! Không phải sợ! Tương lai nếu Diêm vương gia xử con xuống Địa ngục, cũng có phụ thân thay con đi!”

Nhìn bình thường phụ thân tao nhã lại có thần thái hào khí “Trời sập xuống có ta chống”, Thanh Kiều đã nói không ra lời, đầu ngón tay cầm lấy dây cương hơi hơi phát run.

“Giá!” Cố thượng thư hung hăng vỗ ngựa, tuấn mã chấn kinh, lập tức vung ra bốn vó chạy lên phía trước đi.

“Phụ thân! Phụ thân!”

Thanh Kiều ở trên lưng ngựa khóc lớn, tiếng khóc xa dần.

Cố thượng thư lẳng lặng nhìn bóng lưng cô đi xa, khóe mắt có trong suốt rơi xuống.

– – đây là đứa nhỏ ông luôn luôn nựng ở trong lòng, giờ lại phải chịu loại tội này.

Có vô số bóng đen đáp xuống ở bên cạnh hắn, bao vây hắn.

“Con ngoan, đi thôi, cũng đừng trở về.”

Hắn thì thào hai mắt nhắm lại.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thệt Rời Đi

Khói xanh bay bổng, gió đêm gào thét đầy trời toan đập vào mặt.

Thanh Kiều cắn chặt răng nằm ở trên lưng ngựa, không chút nào dám lơ lửng.

Cô nhớ tới mặt Cố lão cha miễn cưỡng cười vui trước khi đi, tim không khỏi đập nhanh, từ trong cổ họng trào ra mùi ngai ngái đầy miệng.

Đoàn Ngọc, chẳng lẽ người lại muốn đuổi tận giết tuyệt? !

Từ trong vạt áo cô lấy ra mảnh vải lau máu, cẩn thận nhìn là lụa trắng Không Không dùng để cuốn cô.

“... Nguyên lai người dùng vũ khí của nữ nhân?”

“Nhất thời tình thế cấp bách, hì hì, hì hì.”

“... Cô cũng biết trước khi tới đây, lão nạp đang ở chỗ nào?”

“... Lão nạp lúc ấy đang ở một hộ trong tiêu cực siêu độ cho tiêu sư...”

Hay là... Cô nhìn mảnh lụa trắng này, trên mặt không khỏi hiện lên ba vạch đen.

— — chắc chắn mảnh lụa trắng này dùng để trang trí phòng cúng tế! Mẹ kiếp, lão con lừa ngốc Không Không này!

“Phi phi phi!”

Cô cảm thấy thật xúi quẩy, vừa nhanh đem lụa trắng vút qua một bên, vừa mạnh mẽ ói ra vài ngụm nước miếng.

Cái gọi là phúc vô song chí họa vô đơn hành*, tuấn mã dưới thân bỗng nhiên phát ra tiếng phì phì một cái trong mũi, ngửa mặt lên trời thét dài bất động không tiến thêm .

*Phúc không cùng đến, họa không đi một mình

“Sao mà lại dừng? Chạy mau đi!” Thanh Kiều sợ không nhẹ, vội dùng lời nói tốt đẹp dỗ dành mà bắt đầu, “Mã đại ca, di chuyển nào! Come on!”

Dù cô cố vũ thể nào, dù dùng sức quát roi, tuấn mã vẫn giậm chân tại chỗ, không chịu đi nửa thước.

“Dừng như vậy mà, xin mà đấy!” Nước mắt cô mau chảy ra, “Tuy rằng trước đây tao đối với gia cảnh Cảnh Đào ca của mà có nhiều mạo phạm, nhưng tao vẫn luôn tôn xưng anh ta là giáo chủ nha! Mà yên tâm, chỉ cần mà có thể mang tao ra khỏi cánh rừng này, tử tử ta cam đoan tương lai không ăn thịt ngựa, không đi bốt* không nghe đàn đầu ngựa**, còn phải gào thét cúng vái ngài mỗi ngày – – xin ngài thương xót mau bước chân đi, phía sau có nhóm xã hội đen lớn đang đuổi theo ta...”

*Bốt = mã ngoa

**Đàn đầu ngựa: nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa

Tuấn mã hất đầu, hờ hững cô, còn càng thêm phiến chán.

Mấy bận nỗ lực không có kết quả, cô rốt cục từ bỏ giầy giụa.

“... Chỉ là ta muốn về nhà, đã làm sai chỗ nào chứ?”

Mắt thấy chạy trốn là vô vọng, cô càng nghĩ càng thương tâm, nhịn không được hối hận – – sớm biết như thế, lúc trước sẽ không đi tìm cái tứ linh gì, an tâm ở cổ đại ngốc cả đời không tốt sao? Ít nhất ăn ngon mặc đẹp tính mạng không lo, nói không chừng đây mới là thuận thiên ý đấy! Hiện tại bộ dạng bản thân chật vật, thân trúng kỳ độc, cũng không biết còn có thể thấy mặt trời ngày mai không?

Cô dùng ống tay áo lau đi nước mắt còn chưa hong gió, nội tâm lạnh lẽo hoang vu.

“Thế nào, không chịu nổi sớm vậy?”

Trong rừng bỗng nhiên một người chậm rãi đi tới, trang phục gấm hoa, mặt mày linh động, trên mặt ý cười lạnh bạc.

“Muốn từ bỏ? Từ bỏ giấc mộng của cô ?”

Cặp đôi mắt đẹp kia lại nhìn thông thấu thế, khiến cô cảm thấy không hề có chút an tâm.

“Tử Tranh... Tử Tranh!”

Cô thì thào gọi tên hắn, khóe môi cong xuống, chớp mắt chớp mắt lại chớp mắt: “Thật là huynh sao?”

Lục Tử Tranh vốn còn muốn cao giọng với cô vài câu, thấy cô giờ phút này mất hồn mất vía, nhịn không được hạ thấp tư thái: “... Thật là ta đây, cô muốn sờ sờ không?”

Nói xong liền đi về phía trước, dắt tay Thanh Kiều, áp trên mặt mình.

“Đã tỉnh lại?” Ngữ khí của hắn ôn hòa khó được một lần.

Thanh Kiều vừa mừng vừa sợ, nước mắt không tự kiềm chế rơi ra: “Là thật... thật...” Bỗng nhiên thân mình cô mềm nhũn, mắt thấy sắp té ngựa xuống.

Lục Tử Tranh phản ứng nhanh tay chụp tới, vững vàng tiếp được cô ôm vào trong lòng.

“- – Tử Tranh! Đoàn Ngọc muốn giết ta, hãn muốn giết ta!” Cô vừa sợ vừa bắt lấy vạt áo của hãn, ánh mắt trừng to, “Hãn nói ta là con rơi của hoàng tộc Biên Mục, thân mang cừu chuyển thành âm linh, đại nghịch bất đạo mưu toan nghịch thiên phục quốc, phải xử tử ta!”

“Ta biết, ta biết.” Lục Tử Tranh vỗ nhẹ lưng của cô, tốt bụng an ủi, “Không phải ta đã đến đây rồi sao?”

“... Tử Tranh, ta không hề, ta không hề muốn hại người...” Miệng cô méo một cái, bắt đầu nức nở, “Cha ta cha... Hiện tại không biết ra sao?”

“Cha cô là Lễ bộ Thượng Thư danh chính ngôn thuận, Đoàn vương gia không có bằng chứng, không thể động ông ấy nửa phần.” Lục Tử Tranh định liệu trước, “Cùng lắm là bắt đi khảo vấn một phen.”

“Khảo vấn?” Thanh Kiều nghĩ đến Tư Mã Thiên [1], nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, thả yết hầu lớn tiếng gào khóc, “Đừng, đừng cung hình! Cha ta bị liên lụy!”

“Sao không lo lắng cho bản thân một chút?” Lục Tử Tranh thấy trước ngực cô nhiều điểm hồng đen, không khỏi thở dài, “Thuốc trong trâm cài, cô ăn?”

“Ăn.” Thu lại gào khóc, mắt rưng rưng kiểu tóc như già tói.

“Có đau không?”

“Đau.” Ngoan như mèo.

“Hộc máu à?”

“Ừ.” Thanh âm càng thấp.

Lục Tử Tranh lập tức đem ra một hạt màu đỏ cho cô ăn.

“Biết đây là cái gì chứ?” Thanh âm nghiêm khắc.

“Ừm... Ngọt ngọt ... m m... kẹo đậu?” Trở về ngây thơ.

“Kẹo đậu cái gì!” Gõ mạnh vào sọ thanh âm run run, “Đây là thuốc giải!”

“Hi hi...” Thanh Kiều xoa cái ót ngây ngô cười.

“...’Hệ linh’ là kỳ độc độc môn Mạn Đà giáo, cô thật có dũng khí mà ăn hết!” Lục Tử Tranh với vẻ đành chịu nhìn cô, trong mắt cũng có ần ần tán thưởng, “Bức Nhi hẳn là đã nói với cô hậu quả rồi?”

“Rồi.” Thanh Kiều gật đầu, “Nó nói uống thuốc này sẽ mười ngày hộc máu liên tục không thôi, nếu như không có thuốc giải... Không có thuốc giải...”

“Không có thuốc giải sẽ như thế nào?” Lục Tử Tranh biết rõ còn cố hỏi, theo không bỏ.

“Nếu như không có thuốc giải, mười ngày sau máu nôn ra hết, người cũng khô kiệt mà chết !” Thanh Kiều hơi hơi run cầm cập, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“... Chớ có trách ta lấy thuốc này cho cô, ta... Không phải có lòng dạ ác độc.”

Lục Tử Tranh nhìn bộ dáng cô mảnh mai co rúm lại, nhin không được sinh lòng thương hại: “... Chính là do Đoàn Ngọc kia không phải người thường, hẳn có kinh nghiệm võ thuật rất cao, một loại thuốc mê không thể gạt được hẳn, chỉ có thật sự...”

“Ta không trách huynh.” Thanh Kiều cười nhẹ đánh gãy hẳn, dung nhan mơ hồ, “Nếu không phải có huynh cho ta thuốc này để phòng ngộ nhờ, nói không chừng hiện tại ta đã đầu thân hai nơi .”

“... Kỳ thực ta rất cao hứng.” Trên mặt cô tất cả đều là biểu tình thỏa mã , giật mình tỉnh mộng, “Cuối cùng xem như ta rời đi, gặp lại huynh, ăn thuốc giải, có thể thấy được ông trời đối đãi tốt, ít nhất ta còn có thể còn sống thật tốt.”

Cô bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn hẳn, bộ dáng hoạt bát: “Ván cờ này, ta cười cuối cùng, phải không?”

Lục Tử Tranh trong lòng vừa động, cũng không trả lời, đem cô ôm càng chặt.

“... Kế tiếp cô có tính toán gì không?” Hẳn đem tóc mềm của cô rũ xuống vén lên.

“Ta...” Thanh Kiều thanh âm có chút do dự.

“Nếu cô muốn cuộc sống đơn giản, ta sẽ an bày một chỗ đặt chân cho cô, cho cô áo cơm không lo an ổn qua ngày, thế nào?”

Thanh âm của hẳn nóng lên, hai tai cô chập rây đôi hồng, một đường hồng đến cần cổ.

“Không, không cần đối với ta tốt như vậy!” Thanh Kiều phục hồi tinh thần lại, vội vội vàng vàng đẩy hẳn, có chút tay chân luống cuống, “Ta, ta

mặc dù đã cứu huynh, nhưng huynh không nên dùng phương thức này báo đáp...”

Lục Tử Tranh ôm ấp thất bại, ánh mắt nhìn thẳng giai nhân, hơi hơi nheo lại.

“... Vậy cô muốn như thế nào?”

Hắn lẳng lặng mở miệng, sắc mặt đậm như sương, biểu tình giống như một tảng băng tụ.

Thanh Kiều suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên dịu dàng mỉm cười:

“Ta muốn đi Tây Lăng.”

Ánh mắt cô hết sức trong trẻo, miệng cười xán lạn giống như mặt trời xuyên mây.

“- – Tử Tranh, ta chưa từng quên giấc mộng của ta! Ta muốn đi Tây Lăng!”

Sáng sớm hôm sau, Thích phủ.

Thích phủ rất đẹp, đất xanh mênh mông, sương nhẹ nhàng lay động vô cùng, xa hoa lộng lẫy. Đông Hỉ nhàn nhã thích nằm sấp ở trên lan can nhìn xem phong cảnh.

Lúc này nàng lại dựa vào lan can ngăn người, chợt nghe tiếng bước chân vang lên, nhìn lại, có thiếu niên mặc hoàng bào chân đi xiêu vẹo đến, Ngọc Linh Lung ở đai lưng rung theo bước chân, như kêu oan lại như khóc.

“Không cần lo lắng, chủ tử nhà ngươi đêm nay sẽ ra.” Thiếu niên mỉm cười với cô, “Ta có thể cam đoan với ngươi.”

Đông Hỉ chạy nhanh hướng hẳn dập đầu quỳ tạ.

“... chỉ là, không biết để nàng làm tỳ nữ cho ta, nàng sẽ không cảm thấy ủy khuất chứ?”

Thiếu niên cũng không nhìn nàng, trong tay vuốt vuốt một chiếc nhẫn phi thúy, ánh mắt chuyên chú, nhẹ nhàng như giọt sương trên đóa hoa.

Đông Hi không dám đáp lại, nàng tiềm thức không thể nào thích Nhậm công tử này – – dù sao lúc trước hắn đã làm cho tiểu thư chịu khổ, bọn ta nhất định phải nhớ kỹ trong lòng .

“Công tử! Công tử!” Chợt có hạ nhân báo lại, nghiêng ngả chao đảo té, bộ dáng buồn cười.

“Chuyện gì hoảng loạn thế?” Thiếu niên nhíu mày, có vẻ như rất chán ghét người không lễ tiết như vậy.

Người tới lại bất chấp, xông đi lên dán sát vào lỗ tai của hắn nói thầm.

Đông Hi thấy tận mắt, cười trên mặt Thiệu Nghĩ biến mất, da mặt từng khúc nhăn chặt, chậm rãi biến thành cơn giận lớn.

“... Sao lại thế! Cửu hoàng thúc thật gian trá !” Hắn hung hăng nắm lan can, sắc mặt đỏ bừng răng nanh cắn chặt.

“Công tử đừng vội!” Người tới trấn an hắn một câu, lại bắt đầu dán lỗ tai của hắn nói thầm.

Như thế như vậy... Như vậy như thế...

Tức giận trên mặt thiếu niên dần dần không thấy nữa, chỉ còn lại đau xót cùng phần hận, còn có ần ần không cam lòng.

“... Đi rồi?”

Hắn kinh ngạc ngẩng mặt, ngóng về nơi núi xanh xa xăm, mắt như nước thu hiu quạnh, “Cứ như vậy đi rồi?” .

Lặng im nửa ngày, hắn bỗng nhiên quay đầu, đem phi thúy trong tay hung hăng ném xuống đất.

“Bốp!”

Phi thúy nhất thời chia năm xẻ bảy, mặt đất có mảnh vụn hóa thành bột lân, lòe lòe nhấp nháy, bay lên khắp nơi. (bột huỳnh quang phát sáng ý mà)

Đông Hạ vội vàng nhảy ra, thám tử cũng nhanh chóng thối lui đến một bên, không dám nhiều thêm nữa câu.

Nhưng mà thiếu niên nhìn hài cốt chiếc nhẫn trên đất, chột nhốt tới cái gì, sắc mặt dần dần hòa hoãn.

“... Không vấn đề gì, không vấn đề gì.” Hắn thì thào nói nhỏ, có vẻ như an ủi mình, “Ta còn có nó mà!”

Hắn kéo ra một sợi tơ hồng từ trong cổ, đầu sợi xuyên một hạt châu óng ánh trong suốt rất tròn, khiến ánh dương mỹ lệ bao khắp cả người.

“Cậu nói, chỉ cần có thứ này, nàng ấy nhất định trở về tìm ta .”

Thiếu niên nắm chặt lấy hạt châu này, mỉm cười, như người chết đuối nắm được một cọng rơm còn sót.

“Nàng sẽ trở lại, nàng nhất định sẽ trở về...”

Hắn thấp giọng nói, như niệm chú, môi đỏ mọng mỏng manh kéo ra đường cong.

Năng sớm chiếu trên mặt thiếu niên, chiếu sáng lên khuôn mặt tuấn tú, kim văn ở cổ áo điểm lệ của hấn – – long trảo (vuốt rồng) trong sương thăm dò, kiên quyết nắm lấy bảo châu không buông, hùng hực khí thế như tường vân, đỏ như từ hỏa điểm. Thiếu niên ngậm cười, càng làm cho bản thân cô lập với xung quanh, cả người dường như hư vô trong suốt, mang theo vẻ đẹp kỳ lạ mà kinh sợ.

Đông Hỉ chưa từng thấy qua cảnh tượng kinh dị như thế.

Nàng ngơ ngác nhìn hấn, chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi chưa bao giờ có, toàn thân dần dần run rẩy.

(Đế linh Thiên kết thúc)

[1] Tư Mã Thiên (145 TCN – 86 TCN), tên tự là Tử Trường, là tác giả bộ Sử ký (史記); với bộ sử đó, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc.

Năm 99 TCN, ông bị vướng vào vụ Lý Lăng (李陵). Lý Quảng Lợi (李廣利) và Lý Lăng, hai quan võ, đã không hoàn thành nhiệm vụ trong một cuộc chiến với Hung Nô ở miền Bắc. Hán Vũ Đế và đa số các quan trong triều cho rằng tội trạng thuộc về Lý Lăng. Chỉ mình Tư Mã Thiên bênh vực vị tướng này. Hán Vũ Đế cho rằng Tư Mã Thiên, qua việc bảo vệ Lý Lăng, đã ngầm chê Lý Quảng Lợi, anh vợ của Vũ Đế, là nhút nhát. Tư Mã Thiên bị tội tử hình, nếu không chuộc bằng tiền bạc hoặc bị cung hình (thiến). Do không đủ tiền chuộc, ông đành chọn bị thiến và bị cầm tù.

Sau khi ra tù, Tư Mã Thiên được làm Trung thư lệnh, đây là chức quan to, ở gần vua, được ra vào cung cấm, xem các tài liệu mật, chức này chỉ dành cho hoạn quan. Thỉnh thoảng ông được đi theo vua trong các cuộc tuần du. Không được giữ chức Thái sử nữa, lại luôn cảm thấy nhục nhã vì hình phạt, ông dồn tất cả tâm sức cho bộ Sử ký và hoàn thành nó năm 97 TCN (có sách nói là năm 91 TCN, lúc ông trên 55 tuổi).

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Món Thập Cửu Muội

(sang phần hai, đầu tất cả các chương đều là chữ món nha)

Mỗi câu chuyện xưa đều có cái mở đầu, mở đầu của câu chuyện xưa này là—

Ngày xưa có một ngọn núi, trên núi có một ngôi miếu.

Núi là Tây Lăng sơn, miếu tên Tiểu Tiểu miếu.

Chuyện kể rằng Tiểu Tiểu miếu là một ngôi miếu cổ trăm năm có lịch sử lâu đời, có văn hóa miếu sâu xa bền chắc. Tất cả tầng nhân đều phải kinh qua sự thi tuyển trùng điệp của miếu, từng bộ não hoàng kim não bạch kim não hắc kim (ý là loại chỉ số IQ nào cũng có), bao nhiêu sự ưu tú trong trăm dặm đều hội tụ nơi đây, nhất tỉnh, nhất bộ, nhất huyện, nhất quốc gia.....

Ặc, tóm lại một câu, hòa thượng ở đây ngoài không có tóc ra, cái khác đều có.

Trụ trì đương nhiệm của Tiểu Tiểu miếu là Mãn Mãn đại sư, là một vị danh sĩ tri thức ưa thích phong nhã. Mỗi ngày ngoài dốc lòng nghiên cứu Phật pháp, khi nhàn hạ cũng rất thích thưởng thức thư pháp, trong phòng thiền còn treo đầy các loại tác phẩm của các danh gia mỗi triều đại.

——“Hạnh hoa sơ ảnh lí, xuy địch biệt thiên minh.”

(Hạnh hoa thừa bóng rọi, sáo thổi tới bình minh – trích “Lâm giang tiên” của Trần Dư Nghĩa (nguồn: thivien.net))

Hảo cú hảo cú! (cú: câu)

——”Xuân sắc tam phân, nhị phân trần thổ, nhất phân lưu thủy.”

(Cảnh xuân ba phần, hai phần theo cát bụi, một phần theo dòng nước – trích bài từ Dương hoa của Chương Chất Phu)

Hảo từ hảo từ!

——”Bệnh dực kinh thu, khô hình duyệt thế, tiêu đắc tà dương ki độ?”

(câu này m k tra đc rõ lắm, chỉ biết tác giả là Vương Nghi Tôn, đại ý câu: tác giả tự so mình vs con ve, nhờ vật giã bày nỗi lòng, biểu lộ nỗi bi thương của kẻ sĩ phong kiến đối vs quốc gia đổ nát, thân k nơi nương tựa.)

Quả thực chính là tác phẩm xuất sắc truyền lại cho đời sau nha!

Ý, trên tường này là cái gì? Dán hoa cẩn thận như thế, chắc hẳn là tác phẩm danh gia tiêu biểu được Mãn Mãn đại sư yêu thích.

Tới, chúng ta kéo gần màn ảnh lại một chút, cùng nhau chiêm ngưỡng xem.

——“Chúc mừng! Mãn Mãn đại sư được chọn làm người lãnh đạo mới của miếu!”

Ớ?

——“Thuyền đi biển dựa vào người cầm lái, Mãn Mãn chính là ánh dương đỏ kia!”

Ớ ớ?

——“Mãn Mãn đại sư, hằng – duyên – đường, ngừ ngừ ngừ!”
(hình như đây là 1 câu quảng cáo j đó, đại ý là thịnh vượng phát triển, may mắn)

Ớ ớ ớ?!

Lau mồ hôi, quên đi, không nên nhìn, chúng ta phóng ánh mắt ra xa chút, đi xem bên ngoài tiểu viện một cái.

“Aiz....” Một vị nam tử áo xám trẻ tuổi, hiện đang nhìn bầu trời thờ dài.

Người này mặt mày tuấn tú, dáng người thẳng tắp, thoạt nhìn cũng là một nam nhi tốt thiết cốt leng keng (thiết cốt: khí phách rắn rỏi, sắt đá), đáng tiếc toàn thân đều tỏa ra sự đau buồn nhàn nhạt, rất không phù hợp.

“Lỗ đại hiệp, ngài tới đây gánh nước cho Tiểu sư muội hả?”

Trong miếu có tiểu sư phụ chào hỏi hẳn.

Thì ra vị này là khách quen của Tiểu Tiểu miếu, đệ tử thứ mười tám đời thứ bảy của Tây Lăng phái Lỗ Hoa Hoa đại hiệp.

“Đúng vậy.” Hắn gãi gãi đầu, vẻ mặt không biết làm thế nào, “Thập cửu muội nói muốn uống bích lạc thủy ở đây, ta liền bị nàng đuổi đến đây.”

“Sư phụ của các ngài cũng thật chiều nàng a!” Tiểu sư phụ cười thần bí làm trạng thái bát quái, “Nghe nói người ta xuất thân võ lâm thế gia?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Lỗ Hoa Hoa tràn ngập ngưỡng mộ, “Nghe nói Thập Cửu muội là con gái duy nhất của tuyệt đỉnh cao thủ ‘Đông Phương Hồng’ và ‘Tây Môn Bất Bại’, sư phụ đối xử với nàng trọng hậu có thừa.” Nói tới đây, hắn thờ dài, ngữ khí cảm khái, “Thập Cửu muội thoải mái biết

bao! Mỗi ngày không cần tập luyện không cần làm việc, chỉ cần quạt giúp sư phụ, đọc báo cáo cho trụ trì là xong.”

“Sao danh hào của hai vị đại hiệp này ta chưa từng nghe nói?” Tiểu sư phụ nói thầm.

“Ta cũng chưa từng nghe thấy.” Lỗ Hoa Hoa lắc đầu, “Nhưng nếu sư phụ nói bọn họ là tuyệt đỉnh cao thủ, thì khẳng định là không khác mấy, phỏng chừng là cao nhân đã sớm ẩn thế, chúng ta là văn bối đương nhiên kiến thức nông cạn.”

“Có đạo lý.” Tiểu sư phụ tỏ vẻ đồng ý gật đầu, “Lại nói, Lỗ đại hiệp, Tiểu sư muội của các ngài đến Tây Lăng phái lâu như vậy, đã từng thể hiện võ lâm tuyệt kỹ gì chưa?”

“Cái này....” Lỗ Hoa Hoa cắn môi dưới, có chút khó xử.

Hắn nhớ tới đoạn đối thoại với sư muội buổi sáng hôm nay.

“Tiểu sư muội.....”

“Gì vậy?”

“Tam sử tử bảo muội đi luyện tập.....”

“Ta không luyện! Đã nói bao nhiêu lần rồi? Ta có thần công hộ thể, luyện cái gì mà luyện?!”

“Ặc, tử ấy nói là luyện ‘tha ma’ (tha ma nghĩa là xát đay), còn nói muội nhất định sẽ thích.....”

“A, sao huynh không nói sớm! Ở đâu? Bảo các tử chờ nha, ai cũng không được đi trước!”

Cô gái luống cuống tay chân một hồi.

“Tiểu, tiểu sư muội.....”

“Cái gì?”

“Cái kia....” Mặt cũng nghẹn đỏ, “Nghe sư phụ nói, muội có một tuyệt chiêu Đông Phương đại hiệp mật truyền, không dễ để lộ ra ngoài, không biết sư huynh ta có vinh hạnh này hay không.....”

“Thế nào, huynh muốn xem ‘nhất kiếm tiêu huyết’?” Cô gái dừng động tác, trừng lớn đôi mắt trong veo như nước.

“Đúng đúng, chính là cái tên đó!” Hãn vội không ngừng gật đầu, cõi lòng đầy chờ mong trong mắt tỏa trái tim, cái tên này nghe thật lợi hại!

“.....Cũng được.” Nhân châu cô gái xoay chuyển, khóe miệng tà tà nhếch lên, “Nhưng nước trong vại trong phòng ta sắp hết.....”

“Sư huynh đây đi gánh cho muội!” Không chút do dự.

“Ai da, muội đây sao có thể không biết xấu hổ thế!” Ngoài miệng nói xong, ánh mắt lại từ từ bay xa, đã lâu không được uống nước suối Bích Lạc trong Tiểu Tiểu miếu.....”

“Nhất định sẽ gánh đầy hai vại lớn cho sư muội!”

Trảm đỉnh chặt sắt nghìn năm (không thể chối từ), vì tuyệt chiêu, bất cứ giá nào!

“Cám ơn sư huynh.” Lúc này cô gái mới dịu dàng cười, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp.

“——sư huynh, cho mượn kiếm huynh dùng chút.” Cô đưa tay rút ra bảo kiếm hãn treo bên hông, trong mắt hàn quang chợt lóe, “Huynh hãy nhìn cho kỹ, chiêu này ta chỉ ra một lần!”

“Ừ ừ.” Hãn nhanh chóng ngừng thở, tròng lớn hai mắt, chỉ sợ nhìn lỡ một chút động tác nào.

Thấy cô gái hít sâu một hơi, đứng nghiêm trước bàn vuông trong phòng, sắc mặt nghiêm túc.

Gió từ cửa sổ thổi qua, từng sợi tóc đen bên tai cô khẽ phất, cả người càng tỏa ra xuất trần thoát tục phiêu phiêu dục tiên.

“Hãy!”

Một con đũa bằng giương cánh, tay phải cô hướng lên phía trước, đem bảo kiếm đâm thật sâu vào quả hồng trên bàn.

“Ja!”

Miệng cô lại hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm về, đứng nghiêm, thở một hơi dài.

“Huynh xem.”

Cô chia chia quả hồng đang chảy ào ạt nước hồng ra ngoài: “Nhất kiếm tiêu huyết đó....” (một kiếm bảo máu :v)

—————phân cách tuyến quả hồng bị thương—————

Khi Lỗ Hoa Hoa trở lại Tây Lăng phái, tiểu sư muội đang ở trong viện đùa chó.

“Meo Meo! Meo Meo!” Cô cầm trong tay một cây cỏ đuôi chó, cười hì hì phe phẩy cái mũi thịt của con cún mập kia, “Chúc mừng phát tài nha!”

“Ngao ngao!” Thấy con chó nhỏ kia chân sau đạp đứng thẳng lên, hai chân trước cụp xuống lắc lư lên xuống, giống như chắp tay thi lễ.

“Có gì đó kỳ lạ!” Lỗ Hoa Hoa nói thầm trong lòng, Thập Cửu muội này không chỉ bản thân kỳ quái, sủng vật nuôi cũng kỳ lạ—sao lại có chó tên là Meo Meo chứ?

“Lỗ sư huynh đã về rồi?” Tiểu sư muội quay đầu thấy hấn đứng ở cửa, nhất thời mắt cong cong, “Nước đã gánh xong rồi sao?”

“Ừm.” Không hiểu sao, Lỗ Hoa Hoa vừa thấy nàng cười liền cảm thấy lòng buồn bực, đành phải qua loa lau mặt chuyển hướng đề tài, “Sao muội không ‘tha ma’ cùng bọn Tam sư tỷ?”

“Thất sư tỷ đã về rồi!” Tiểu sư muội nhún nhún vai, “Năm đóa kim hoa ngồi đây cả bàn rồi, cho nên ta liền tự động nhường chỗ.”

(năm đóa kim hoa là tên sau khi Thập cửu vào ms đổi, trc đó có bốn thôi)

Năm đóa kim hoa.....

Lỗ Hoa Hoa nghe danh hiệu này, không khỏi nhớ tới chuyện cũ.

Chuyện kể rằng Tây Lăng phái là danh môn đại phái số một số hai trong chốn giang hồ, chương môn đương nhiệm là Ngũ Đại truyền nhân Trương Tứ Phong (tha thứ cho ta đi Kim đại hiệp (Kim Dung), Amen), thiết lập tám đường, Kiên Nhất, Đoái Nhị, Li Tam, Chấn Tứ, Tồn Ngũ, Khảm Lục, Cấn Thất, Khôn Bát, do tám vị đệ tử đời thứ sáu giữ chức Đường chủ.

(Kiên, Đoái, Li, Chấn, Tồn, Khảm, Cấn, Khôn là tám quẻ trong bát quái.)

Đường của Lỗ Hoa Hoa là Li Tam đường, Đường chủ do đệ tử thứ tư đời thứ sáu Vương Thiên Sơn đảm nhiệm. Quan điểm Vương Thiên Sơn này chọn đồ đệ cực kỳ xảo quyết, điều kiện hàng đầu là tuổi trẻ mẽ mao,

nếu không tư chất cao tới đâu cho dù là thiên tài cũng không thu. Chuyện này làm cho chường môn không ít lần trách móc hấn, nhưng hấn vẫn làm theo ý mình như cũ, còn nói với bên ngoài rằng người xấu xí thì đừng tới đấng môn thỉnh giáo, nếu không hấn sẽ không kiềm chế nổi mà bỏ khuôn mặt đó.

Li Tam đường bởi vậy thanh danh lan xa, trở thành “Tây Lăng mỹ nhân đường” trong truyền thuyết.

Vương Thiên Sơn tổng cộng thu mười tám đệ tử, danh hiệu “Tây Lăng thập bát mỹ La Hán”, trong mười tám đệ tử có bốn vị là nữ tử, bởi vậy lại có danh hiệu “Tây Lăng tứ tú” (tác giả: tha thứ cho ta Cổ đại hiệp (Cổ Long), Amen Chika: hình như...có núi Ngũ Lĩnh? :v). Nhưng tất cả đều bởi vì Tiểu sư muội đến nên thay đổi, mười tám vị La Hán phải đổi thành mười chín vị La Hán, tứ tú phải đổi thành ngũ tú.

“Ngũ tú tên này lạ lạ.....” Khi đó Tam sư tỷ kéo tay Tiểu sư muội nói như vậy, “Không bằng muội giúp chúng ta nghĩ lại, về sau chúng ta hành tẩu giang hồ gọi là gì mới hay?”

“.....Không bằng gọi là Năm đóa kim hoa?” Thanh âm Tiểu sư muội xấu hổ mang theo sợ hãi, “Bốn vị tỷ tỷ đều đẹp như tiên tử trên trời, chỉ có hoa danh (tên hoa) mới có thể tôn lên sự thanh lệ cao quý của các tỷ tỷ.”

“Hay!” Thất sư tỷ chính trực vỗ đùi, “Năm đóa kim hoa tên này hay, vang dội! Kinh điển! Tam sư tỷ, không bằng chúng ta liền lấy hoa làm danh hiệu gọi lẫn nhau?”

“.....Cũng là chủ ý tốt.” Tam sư tỷ cười nhàn nhạt, “Ta thấy ta gọi là Phù Dung là được, mọi người về sau có thể gọi ta là Phù Dung tỷ tỷ.”

“Ta là cúc hoa!” Thất sư tỷ nhanh chóng tranh nhãn hiệu, “Mọi người về sau đều gọi ta là Cúc Hoa tỷ tỷ.” (Viên Tử: cúc hoa =]])

“.....Ta liền gọi là thủy tiên.” Cửu sư tử nũng nịu che miệng cười, “Các tử tử có thể gọi ta là Thủy Tiên muội muội.”

Thập Nhất sư tử thấy tất cả mọi người đều nghĩ được tên hay, nhanh chóng nói: “Ta gọi là Thạch Lưu (cây lựu), ai bảo ta thích mặc y phục đỏ chứ?”

“Tiểu sư muội, muội thì sao?” Bốn vị mỹ nữ đã nghĩ tên hay, quay đầu nhất tề nhìn về phía Thập Cửu muội.

Không biết vì sao, Lỗ Hoa Hoa luôn cảm thấy khi đó sắc mặt Tiểu sư muội cực kỳ kỳ lạ, một hồi xanh một hồi trắng một hồi đỏ.

“Ta? Ha ha ha.....” Tiểu sư muội cười gượng ba tiếng, sờ sờ ót, “.....Ta thấy ta gọi là Du Thái là được.” (hoa cải dầu)

“Sư huynh còn không giúp ta đổ nước vào vại?” Tiếng Tiểu sư muội nói cười dịu dàng truyền đến, cắt ngang ý nghĩ của hắn.

“À à, ngại quá, ngay đây.” Lỗ Hoa Hoa phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng gánh nước vào trong vại.

Ào ào ào, hai thùng nước đổ vào trong vại, khí mát phả vào mặt.

“Thật thơm.” Tiểu sư muội vui mặt vào trong vại, hít sâu một hơi vẻ say mê.

“Sư muội nói thế rất lạ.” Lỗ Hoa Hoa lắc lắc đầu, “Sư phụ nói, nước thực sự thì không có mùi. Bích Lạc tuyến này là nguồn nước tốt nhất, sao lại có mùi được?”

“Ta nói có là có.” Tiểu sư muội nói với hắn, vẻ mặt không cho là đúng, “Mùi hương của Bích Lạc tuyến há là phạm phu tục tử có thể ngửi

thấy sao? Nếu chỉ là nước bình thường, tăng lữ của Tiểu Tiểu miếu cần gì chiếm lấy con suối một trăm năm không buông?”

Lỗ Hoa Hoa ảm ức, đỏ mặt nào dám nói nữa.

Thấy Tiểu sư muội lấy ra một cái chai ngọc lưu ly màu lam, múc nước ùng ục vào trong chai.

“Muội.....lại muốn đi hiếu kính sư phụ?” Hãn vẫn nhin không được mở miệng.

Cái chai màu lam này hãn đã thấy nhiều lần, mỗi khi sư phụ luyện công khát nước đều xuất hiện đúng lúc. Tiểu sư muội đặt một mĩ danh dăng lên – “Quỳnh tương ngọc dịch”, sư phụ cũng rất thích, có lẽ là cảm thấy được cầm một cái chai hiếm lạ như vậy uống nước thật sự vô cùng có phong độ.

“Sư muội, không bằng muội trực tiếp tặng cái chai này đi.” Lỗ Hoa Hoa cảm thấy nàng mỗi ngày phải đi đưa nước thật xa vậy, thật sự vất vả, “Chỗ ở của sư phụ rất xa, muội đi chẳng lẽ không mệt?”

Theo quan sát ngày thường của hãn, Tiểu sư muội là một kẻ lười biếng không hơn không kém.

“Lỗ sư huynh, cái này huynh sẽ không hiểu đâu!” Sư muội liếc xéo hãn một cái, tiếng nói mang ba phần oán trách, “Không phải tất cả chất lỏng đều có tư cách ở trong cái bình lam này!”

Cô giơ cái bình lam đã đổ đầy nước lên trước mặt, cười hì hì nhấn mạnh: “Lam bình, uống ngon!” (nguyên văn là “Lam bình đích, hảo uống đích!” là 1 câu quảng cáo đồ uống cho trẻ em, bổ sung canxi kẽm, giúp hấp thu tốt dinh dưỡng) (1)

“.....Uống, uống ngon có gì lạ.....” Lỗ Hoa Hoa đột nhiên cảm thấy cuống hòng có chút khô khan.

“Hừ! Uống nước trong lam bình của ta, sư phụ thất lưỡng không mỗi, chân không đau, cả người đều khỏe mạnh sáng khoái, có thể một hơi chạy năm dặm đó!”

Lỗ Hoa Hoa mở mắt trừng trừng nhìn nụ cười của Tiểu sư muội càng lúc càng rộng, càng ngày càng đặc ý.

Hắn bỗng nhớ tới khi Tiểu sư muội tự giới thiệu với mọi người, nụ cười trên mặt cũng kì dị như vậy.

“.....Chào các vị sư huynh sư tỷ!” Thanh âm của Tiểu sư muội như trộn lẫn mật ong thượng đẳng, ngọt ngào đáng yêu vô cùng, “Từ nay về sau muội chính là Thập cửu muội của mọi người.”

“Tiểu sư muội họ gì vậy?” dưới có người hỏi.

“Cái đó sao, muội họ.....Cam (nghĩa là ngọt), sau này mọi người gọi muội là Cam Thập cửu muội là được.”

“Không đúng nha! Cha nương của sư muội nếu là hai vị đại hiệp họ Tây Môn và Đông Phương, thì sao lại là họ Cam chứ?”

“A, khi xuất môn bên ngoài, cha mẹ dặn muội làm người phải khiêm tốn, tuyệt đối không thể tiết lộ thân thế, còn thỉnh các vị sư huynh sư tỷ tha thứ.....”

“Gia giáo tốt nha.....”

“Truyền thống tốt nha....”

“Không hổ là đại hiệp nha.....”

Một tràng tấm tắc khen ngợi.

“Tiểu sư muội, muội thật sự là con gái của hai vị đại hiệp Tây Môn Bất Bại và Đông Phương Hồng sao?”

Lỗ Hoa Hoa nghĩ đến đây không khỏi cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt.

“Không thể giả được.” Tiểu sư muội đang múc một gáo nước từ trong vại ra chuẩn bị rửa tay, thần sắc bình tĩnh.

“Nếu là con gái của đại hiệp, cần gì phải ngàn dặm xa xôi chạy tới Tây Lăng học võ?” Lỗ Hoa Hoa nghĩ thế nào cũng không thông, “Trực tiếp để cha nương muội dạy muội không phải là được rồi sao?”

“Aiz.....” Tiểu sư muội buồn bã thở dài, “Cha nương muội từ nhỏ dạy dỗ muội rất nghiêm khắc, bọn họ cho rằng người tập võ phải biết học hỏi đi đây đi đó, bởi vậy liền nhẫn tâm tống ta tới đây. Kỳ thật muội.....cũng rất không muốn.....” Nói tới đây, cô phát phát tay, vẻ mặt đầy bi thương, “Lỗ sư huynh, cha nương ta rất không thích ta lấy danh hào của bọn họ hành tẩu giang hồ, kính nhờ huynh, chuyện cũ đừng nhắc lại.....”

Lỗ Hoa Hoa nhẹ nhàng “A” một tiếng, không biết nên nói gì, đành ngơ ngác nhìn nàng.

Tiểu sư muội kéo tay áo lên, lộ ra một đôi tay ngọc nhỏ dài, chậm rãi ngâm vào trong chậu nước.

Mười ngón tiêm tiêm, da trắng như tuyết, đường vân nhẵn mịn, nhìn thế nào cũng thấy là tay của thiên kim tiểu thư, chẳng có nửa điểm giống với của người luyện võ.

Bỗng nhiên có ánh sáng chói mắt, Lỗ Hoa Hoa tập trung nhìn vào, thì ra trên tay Tiểu sư muội có một cái vòng bạc chạm trổ tinh xảo, treo chín chiếc chuông nhỏ.

Gió thổi qua, chuông bạc bắt đầu va chạm vào nhau.

Đing đang, đing đang, đing đang.

NGỌ MÔN QUẦN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Món Hái Hoa Tặc

“Thất sư tử, lần này tử xuống núi có gặp được chuyện gì mới mẻ không?” Thạch Lưu cô nương, cũng chính là thập nhất sư tử, chậm rãi hỏi.

“Còn không phải như trước đây sao” Thất sư tử nhìn những gương mặt tím tím trước mắt, hồi tưởng kể lại ” Cùng Hoa Thủy phái giao lưu kiếm thuật. Trong lúc lục phái bàn luận võ nghệ, sư phụ lão nhân gia cũng tiện thể xem xét đệ tử mới nhập môn của hai phái khác một lượt.”

“Có phải tất cả đều rất đẹp mắt không?” Thanh âm nũng nịu, là của Thủy Tiên muội muội – cửu sư tử hỏi.

“Xì” Thất sư tử hừ một tiếng từ trong kẽ răng, vẻ mặt kiêu ngạo” Những phạm phu tục tử này có thể lọt vào mắt sư phụ chúng ta sao ”

” Cúc Hoa ” Tam sư tử lập tức chặn lời, lên tiếng răn dạy “Mọi người đều là nhân sĩ võ lâm, không nên vô lễ với đệ tử phái khác”

” Cũng đúng, tướng mạo không phải là vạn năng” Thập nhất sư tử gật đầu ” Luyện võ còn phụ thuộc vào thiên phú ”

Sau đó, mọi người đột nhiên trầm mặc, đoán chừng là nghĩ tới sư phụ.

” Nhưng mà ta nghe được một chuyện kỳ lạ ” Thất sư tử chợt lên tiếng, phá vỡ sự im lặng của gian phòng ” Nghe nói, dưới chân núi trấn Thanh Thủy gần đây xuất hiện một tuyệt thế mỹ nam, phạm là nữ tử từng gặp mặt hẳn đều bị dung mạo của hắn khuynh đảo. Chú ý, là thật sự

khuyh đảo! Bất luận đã lập gia đình hay chưa, không một nữ tử nào gặp qua hãn mà không té xỉu, sau khi trở về còn hốt hoảng một phen”

” Có chuyện lạ như thế sao? ” Cửu sư tử sóng mắt lóe lên, tinh thần kích động ” Kể cả Nguyễn sư thúc cũng không có bản lĩnh như thế, thật muốn tận mắt nhìn thấy!”

Mặt Thập Nhất sư tử cũng trở nên hồng hồng ” Chẳng nhẽ có nam tử so với sư thúc còn tao nhã hơn, còn mê người..”

” Khụ” Tam sư tử ho khan hai tiếng, nghiêm mặt nói, ” Các muội phải nhớ kỹ, tướng mạo không phải là vạn năng!”

” Thế nhưng ở Li Tam đường này, không có tướng mạo ngàn vạn lần không thể..” Thanh âm Cửu sư tử ủy khuất.

” Tam sư tử, bọn muội cũng là có ý tốt mà” Vẫn là Thập Nhất sư tử có đầu óc tốt nhanh miệng “Vạn nhất hái hoa tặc mượn chuyện lừa gạt phụ nữ đàn ông thì sao? Phái Tây Lăng chúng ta có nghĩa vụ bảo hộ dân chúng, vì dân trừ hại”

“...” Tam sư tử nhìn bốn phía, nhãn thần lóe lên, giảm thấp thanh âm nói, ” Việc trừ bạo an dân không nên chậm trễ, hôm nay chúng ta xuống núi kiểm tra ”

” Đúng thế”

“Sư tử, tử là tốt nhất”

” Phù Dung, Phù Dung, muội yêu tử ”

Trong phòng bùng lên một trận hoan hô.

“... Xin hỏi, Nguyễn sư thúc là ai? ” Thanh âm nhút nhát không đúng lúc của tiểu sư muội vang lên.

” Khụ, nói đến Nguyễn sư thúc, là một chuyện rất dài....”

Dưới chân núi Tây Lãng, Thanh Thủy trấn

Ngũ Kim Hoa chậm rãi đi tới, người đi cuối nguyên danh là Cố Thanh Kiều, tên hiện tại là Cam Tiểu Kiều sư muội.

” Hóa ra Nguyễn sư thúc là nhân vật như thế sao? ” Tiểu Kiều đi bên cạnh tam sư tỷ, tiêu hóa những thông tin mà cô vừa nhận được. Nguyễn Tự Khung, ở phái Tây Lãng là nhân vật số hai, hiện nay là đệ tử đặc ý nhất của Nhâm chưởng môn, cũng không đảm nhiệm chức vụ gì trong bát đường, chỉ làm môn chủ Phó Thủ, phụ trách xử lý nội vụ của phái, là người trưởng môn tử mĩ bồi dưỡng để làm người nối nghiệp. Ly kỳ hơn nữa, sư thúc rất ít khi công khai lộ diện, nhưng mọi người đều biết sư thúc phong hoa tuyệt đại, thanh niên tài tuấn. Chính bởi vì khuôn mặt sư thúc đẹp vậy nên chủ Li Tam đường Vương Thiên Sơn – kẻ bướng bỉnh không theo phép tắc – mới cương quyết tuyển những đệ tử có gương mặt đẹp. Lại nói, Vương Thiên Sơn tung hoành hơn nửa đời, vậy mà lại thua dưới tay một tên tiểu tử. Có người nói , sau trận tỷ võ thất bại giữa ông với Nguyễn Tự Khung, xuất hiện một câu cảm khái thế này : Không chỉ có võ công không bằng người, đến tướng mạo và khí độ đều thua thảm hại. Vì vậy, Vương Thiên Sơn nằm gai nếm mật, bắt đầu lập ra một kế hoạch trả thù tà ác, ông phát thệ, cuộc đời này nhất định phải bồi dưỡng được một người có dung mạo và võ công đều siêu việt hơn Nguyễn Tự Khung.

“...Làm sao có thể chứ” Thanh âm tràn ngập bất đắc dĩ và cảm khái của tam sư tỷ từ xa truyền đến, “Đến khi chúng ta gặp qua Nguyễn sư thúc mới có thể hiểu được khát vọng báo thù của sư phụ chỉ là ước mơ, Tây Lãng phái trong vòng một trăm năm, không, trong vòng ba trăm năm cũng không xuất hiện thêm một thiên tài như Nguyễn sư thúc đâu.”

Chẳng nhẽ lại có người phi phạm như vậy. Tiểu Kiều nhìn trời, ánh mắt mê mang, căn cứ vào quy luật xuyên không, đa phần nữ chính sẽ cùng

sư huỳnh phát sinh gút mắc, hoặc là phát sinh cùng sư phụ như thần tiên, rất ít nghe nói có liên quan đến sư thúc. Thế nhưng, cái cốt truyện cũ này của tác giả không có tác dụng, dưới dụng ý của cô, tất cả đều có thể. Hay là cô tìm cơ hội tiếp cận Nguyễn sư thúc này. Tiểu Kiều nghĩ vậy, âm thầm siết chặt nắm tay, hạ quyết tâm.

“Chính là chỗ này.” Tiếng thất sư tử vang lên, ” Nghe nói Ngọc diện Phan lang ở khách sạn này, xế chiều mỗi ngày đều đi đến y quán đối diện châm cứu một lần, nên nhiều cô nương đều đến sớm xếp hàng là để chờ gặp mặt hẳn ”

Quả nhiên, xung quanh trước cửa y quán là một đồng lớn sơn phấn bột nước, mỗi người đều tinh thần khẩn trương, đều nắm hoa tươi và lụa mỏng trong tay. Vù vù, một trận gió nhẹ thổi qua, lụa mỏng trong tay các cô nương giương cao, thì ra là một hoành phi nho nhỏ

“Tâm tùy Phan động ” (1)

“Yêu nhất Phan lang”

“Bỏ Phan lấy ai”

“Bảo sao không nhớ Phan”

Bỗng nhiên, đoàn người bắt đầu nháo động, chỉ thấy cửa y quán từ từ mở ra, một vị bạch y nam tử che mặt ở giữa bốn hộ vệ vạm vỡ đi ra, khó khăn bước từng bước tới khách sạn đối diện

“Ôi trời! Phan Phan, Tiểu Phan Phan của ta..” Một vị bác gái thoát nhìn ít nhất bốn mươi hét lên rồi ngất đi.

“Không ổn” Thất sư tử biến sắc, thấp giọng nói “Gã Ngọc diện Phan lang này mỗi lần chỉ gặp 30 nữ tử xếp hàng đầu tiên, chúng ta không kịp rồi”

“Thời khắc phi thường tự nhiên cần thủ đoạn không bình thường” Mặt Tam sư tử thoáng biến, nháy mắt với mấy đồng môn.

” Tuân lệnh!” Chỉ thấy các sư tử khác khẽ kêu một tiếng, điểm mũi chân một cái liền nhẹ nhàng bay đến khách sạn phía đối diện.

Thanh Kiều trợn mắt há mồm.

” Aiii, quên mất muội vừa nhập môn, mới tập Tây Môn công nên không biết lắng ba vi bộ ” Tam sư tử đứng phía sau cô dịu dàng cười, thái độ ôn hòa “Nào, tỷ dẫn muội đi ” Nói xong đã túm sau cổ Tiểu Kiều xách lên, hướng về phía khách sạn chạy như bay.

Trên mái ngói xanh của khách sạn Duyệt Lai.

” Tam, tam sư tử..” Tiểu Kiều run rẩy trong gió lạnh, ” Tỷ xác định, chúng ta nhất định phải ở chỗ này theo dõi mỹ nam?”

“Ở đây rất tốt nha! Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy được toàn cục!” Thất sư tử ngồi xổm trên nóc nhà, hưng phấn mà đỡ mái ngói.

” Cúc Hoa, đỡ ít thôi. ” Thanh âm bình tĩnh ôn hòa của tam sư tử truyền đến, “Không nên đỡ cái lỗ to quá, chốc nữa dễ bị người khác phát hiện”

” Không đỡ lỗ lớn năm người chúng ta nhìn thế nào? ” thất sư tử đầu đầu môi, rất là ủy khuất “Đến lúc đó năm cái đầu lại chen chúc ”

“... Nếu không mọi người chia ra đỡ ngói” Cửu sư tử cơ trí chen vào nói ” Bị phát hiện thì bắt chước mèo kêu, đổ lên đầu mèo hoang ”

” Ừ ”

Tất cả mọi người đều nghĩ chủ ý này tốt, vì vậy mỗi người tự chọn địa thế có lợi, bắt đầu chia nhau đỡ mái ngói.

Tiểu Kiều ở trên sườn dốc của mái nhà, động cũng không dám động, buộc lòng phải nắm chặt vạt áo sau của tam sư tử.

” Muội sợ ?” Tam sư tử hiểu rõ cười, vỗ nhẹ đầu của cô, ” Cũng khó trách, muội từ nhỏ lớn lên bên đại hiệp chắc là sẽ không làm loại chuyện chẳng ra gì này. Nhưng mà.. ” Ánh mắt cô quét tới hướng các vị sư tử khác, ý vị thâm trường ” Bọn muội muội ở trên núi buồn chán, thỉnh thoảng đi ra ngoài làm càn một lần cũng không phải chuyện gì lớn, có lợi cho thể xác và tinh thần.”

Tiểu Kiều ngẩn ngơ, lập tức liên tục gật đầu, nghĩ thầm Tam sư tử quả nhiên không hổ là thủ tịch nữ đồ (2) của Vương Thiên Sơn, đạo hạnh quả nhiên rất cao thâm!

“... Muội không cần làm gì, theo ta là được rồi” Tam sư tử cúi đầu, cũng bắt đầu dùng tay đỡ mái ngói, “..Kỳ thực, đỡ mái ngói cũng là một môn học cao thâm. Quan trọng là phải có nghệ thuật, đỡ không để lại bất kỳ vết tích gì. Trải qua nhiều lần thực nghiệm của sư tử ta, rốt cuộc tổng kết ra một bộ: Đỡ ngói ba ghi nhớ lớn tám khoản chú ý ...”

Khóe miệng Tiểu Kiều nguyên bản hướng lên trên liền lập tức hạ độ cong xuống. Chờ tam sư tử đỡ xong, mái ngói cuối cùng cũng lộ ra khoảng trống, trong phòng phía dưới cũng có động tĩnh. Tiểu Kiều nhìn xuyên qua lỗ thủng, loáng thoáng nhìn thấy một bạch y nam tử che mặt dưới sự hộ vệ đi vào trong phòng

” Ai, nữ tử háo sắc mạnh như hổ ” Bạch y nam tử đại khái thật vất vả đột phá vòng vây, vừa sửa lại mũ áo vừa thở dài.

” Phan công tử” Có gã sai vặt tiến lên vái chào thật sâu, ” Hôm nay tới tổng cộng có ba trăm ba mươi bảy cô nương, ba mươi thê bài lúc trước đã phát ra ngoài, công tử có muốn gặp mặt không”

” Kiến Tam ” Bạch y nam tử suy nghĩ một lúc, vung tay áo một cái tiêu sái không gì sánh kịp, ” Nếu người ta đã có thành ý như vậy, ta cũng không thể cô phụ một mảnh tâm ý của các cô nương trong trấn.”

Gã sai vặt được lời, vui mừng rời đi.

Oành! Chỉ chốc lát sau, cửa phòng lại lần nữa mở ra, có năm tên đại hán cầm trong tay hồng lăng (3) nối đuôi nhau tiến vào. Chỉ thấy bọn họ lấy tư thế như tháp sắt đứng trước mặt bạch y nam tử, hồng lăng trong tay hẳn tạo nên một khoảng trống.

” Các cô nương, tất cả vào đi ” Gã sai vặt trước cửa vừa hô một tiếng, nhất thời có mười mấy cô nương chen lấn dẫm mẫm xông vào, mỗi người đều mặt khẩn trương, thần tình kích động.

” Phan lang, nhìn qua đây, nhìn qua đây ! ” Có người tuổi nhỏ nhẹn không được khóc lên, hét lớn giọng lạnh lạnh.

“Mọi người bình tĩnh một chút, đừng nóng vội, bình tĩnh một chút, đừng nóng.” Gã sai vặt đi lên phía trước, hai tay hươ hươ ổn định tình hống ” Nếu Phan công tử đã đáp ứng gặp mọi người thì nhất định sẽ làm được. Nhưng mà, mong các vị cô nương nhớ kỹ tuyệt đối phải tuân theo quy củ, một : không thể vượt qua hồng lăng, hai : không được có tư chi tiếp xúc (4) với công tử, nói cách khác...”

Gã sai vặt nhìn thoáng qua, năm tên đại hán lập tức ưỡn ngực cao thêm, mắt nhìn chòng chọc. Đám người náo loạn âm âm nhất thời lặng ngắt như tờ.

“.. Phan công tử, mời người tháo khăn che mặt xuống” Lúc này, gã sai vặt mới quay đầu lại hướng bạch y công tử nói, thần sắc kính cẩn.

” Cũng được ” phía sau truyền đến thanh âm hơi mang ý cười của bạch y nam tử, ” Phan mỗ bất tài, may mắn được lọt vào mắt xanh của các

vị cô nương, hôm nay sẽ dùng gương mặt thật gặp các vị. Đáng tiếc loại mỹ sắc này, các vị cô nương nhìn qua rồi thì ngày sau vẫn nên quên dung mạo Phan mỗ đi”

Dứt lời, chỉ thấy tay hắn chậm rãi nhẹ nhàng lột khăn che mặt xuống. Trong phòng nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Bụp! Bụp!

Bỗng âm thanh dị thường liên tiếp vang lên, các cô nương phía ngoài hồng lẳng liên tiếp ngã xuống hôn mê bất tỉnh. Càng lúc càng có nhiều cô nương hét lên rồi ngã xuống không dậy nổi, bạch y nam tử không nhanh không chậm từ cái ghế đứng lên, nhẹ nhàng đeo lại cái khăn che mặt.

Tiểu Kiều ghen hống nhìn trần trối, miệng giống như nữ chính phim Hàn mở ra thành hình chữ O hoàn mỹ.

” Làm sao ? Thấy rõ không? Trông như thế nào?” Tam sư tử ngẩng đầu lên hỏi Tiểu Kiều, mặt mang lo lắng.

” Muội chỉ thấy đỉnh đầu hắn có hai cái xoáy..” Tiểu Kiều vẻ mặt cầu xin.

” Con bà nó, hóa ra lại tuyển một cái ghế hồng !” (ý chị này là chọn chỗ không hợp nên chả thấy gì cả) Tam sư tử vỗ bấp đùi, bắt đầu văng ra những lời thô tục ” Ta rửa tổ tông hắn ba đời sinh con không”

Tiểu Kiều bị Tam sư tử đột nhiên biến thân hoa lệ làm cho rung động, sợ đến mức cử động cũng không dám.

” Được rồi, đi xem các sư tử khác của muội ” Tam sư tử khẽ động thân, quay đầu nhìn bốn phía. Chỉ thấy trên mặt Cúc Hoa, Thủy Tiên và Thạch Lựu lúc này đều bày ra thần thái hốt hoảng, mắt thấy chuẩn bị ngất.

” Đây là bị choáng váng sao? Ta nhìn không giống mà ” Tam sư tử lẩm bẩm lại phát hiện tay áo bị người khác kéo.

” Tam, tam sư tử, tử xem ...” Tiểu Kiều lôi kéo ống tay áo cô, ngón tay run rẩy chỉ về một phía khác của nóc nhà. Ở phía sườn dốc nóc nhà đối diện bọn họ có mấy thân ảnh màu đen cao to của mấy người. Tam sư tử nhú mày, hướng Tiểu Kiều kéo Tiểu Kiều hạ thấp mình xuống.

” Lão tứ, tất cả hôn mê hết chưa?”

” Tại sao ngày hôm nay lâu thế? Lúc trước chỉ cần công tử mới tháo cái khăn che mặt ra các bà các chị đã hôn mê không còn một mống ”

” Haizz, hương mê này chỉ đủ cho ba mươi người thôi, lúc trước dùng vừa đủ, vậy mà hôm nay một phụ nhân béo lại tới, chắc là ả hít quá nhiều nên người khác thiếu..”

” Phải không, aiii, ta ghét người béo, rất phiền phức”

” Đừng nói chuyện nữa, người quạt nhiều thêm mấy cái đi, tranh thủ đem hương này thổi đi là có thể xong việc..”

” Được rồi, được rồi.. Sao? Ngất hết chưa?

” Hai chín, ba mươi,.. Được rồi, được rồi, toàn bộ đều ngất! Ha ha!”

Lần này Tiểu Kiều bưng tình đại ngộ, nhịn không được muốn nhảy lên một cái lại bị người ta cứng rắn kéo tay áo.

” Quả nhiên là hái hoa tặc” Tam sư tử mỉm cười, khôi phục vẻ thong dong lúc trước “Trước tiên không nên có hành động gì, xem xem bọn họ muốn làm gì đã”

Vì vậy hai cô nàng tiếp tục ghé xuống nóc nhà mà nhìn, chỉ thấy bạch y nam tử ngồi ở ghế phía trước xoay người lại, lạnh nhạt nói “Có tin tức

của nàng ta không ?”

” Bẩm công tử, chúng tôi đều đã rất lưu ý nhưng vẫn không phát hiện tung tích của nàng ta.” Gã sai vặt đứng bên kính cẩn đáp lại.

” Haizz, tạo động tĩnh lớn vậy cũng không tìm được sao ?” Trong giọng nói của bạch y nam tử chứa một tia không hồn không giận, ” Quên đi, chúng ta tiếp tục nán lại đây, chờ lời đồn truyền rộng thêm chút nữa, cố gắng tìm tung tích của nàng ta.”

” Vâng ” Gã sai vặt thở dài, lui về phía sau.

” Công tử, những cô nương này...” Bọn hộ vệ tiến lên xin chỉ thị.

” Vẫn là biện pháp cũ, mang các cô ra ngoài, một nén nhang sau khắc tỉnh lại ” Bạch y nam tử phát tay một cái ” Bạch điệp hương này không gây tổn thương cho thân thể cũng không lưu lại dấu vết ”

” Bạch điệp hương ? Chẳng lẽ ...” Nhân tình tam sư tử lóe lên đang muốn nói lại nghe một tiếng rầm thật lớn vang lên. Hóa ra, thất sư tử buồn ngủ trượt từ mái nhà xuống.

” Không ổn ” Tam sư tử quát to một tiếng, như mũi tên rời cung thả người xuống, đuổi theo thất sư tử từ nóc nhà trượt xuống, vũng vàng bắt được tử ấy.

Vạn hạnh, vạn hạnh...

Tiểu Kiều đang muốn thở phào một cái, bỗng nhiên cảm thấy trên cổ bị một vật sắc bén cửa bóng rắt.

” Xin chào, tiểu mỹ nhân ”

Một bạch y nam tử chẳng biết từ bao giờ đã đứng trước mặt Tiểu Kiều, đang dùng một thanh kiếm lạnh lẽo để lên cổ cô. Lại nhìn ra phía xa,

chỉ thấy trên cổ các vị sư tử đều đặt một cây đao, đứng bên người họ là hai đại hán hung thần ác sát nhìn chăm chăm.

” Hóa ra các người muốn gặp ta đến vậy, đợi không nổi nên chạy lên nóc nhà?” Bạch y nam tử vui vẻ nói, như đang trêu chọc người quen. Nhưng Tiểu Kiêu rõ ràng nhìn thấy, đáy mắt của hắn là sát ý lạnh thấu xương

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Món Sư Thúc

Mình để Tiểu Kiều xưng con vì Tiểu Kiều là sư điệt của Nguyễn Tự Khung, xưng hô như vậy nghe lễ phép hơn, còn ngôi của Nguyễn Tự Khung là người vì dù sao Nguyễn Tự Khung cũng có vai vế mà

Lúc đó, thanh kiếm kia chỉ cách cổ Tiểu Kiều chỉ 0,07cm. Thế nhưng một phần tư giây sau, nam chủ nhân của thanh kiếm kia sẽ hoàn toàn buông tha cô. Bởi vì cô quyết định nói dối. Tuy rằng cuộc đời cô nói vô số lời nói dối, nhưng lời nói dối này cô cho rằng là lời nói hoàn hảo nhất.

Cô nói: “Aiii, đại ca đẹp trai, đây tất cả đều là ảo giác, ảo giác cả! Xin ngài bớt giận, mời ngài cứ mang theo vũ khí thoải mái rời đi nhé”

Bạch y nam tử hơi ngẩn ra, trong mắt lập tức nổi lên ý cười: “Vốn định một kiếm kết liễu ngươi, bây giờ lại thấy kẻ ngốc ngươi rất thú vị. Nào, nói ngươi là ai? Tại sao lại nằm vùng trên nóc nhà này?”

Tiểu Kiều nhắm mắt lại, bày ra bộ dáng thống khổ sợ hãi: “Ta cái gì cũng không biết, ta chỉ là một tiểu cô nương hái nấm...”

“Tặc tử Duyệt vương cốc!” Bỗng nhiên có người chen lời quát, “Các ngươi bây giờ cũng thật to gan lớn mật, lại dám đến cửa phái Tây Lăng gian dân!”

Tiểu Kiều tập trung nhìn kỹ, hóa ra là Tam sư tử vẫn đang còn tỉnh táo. Chỉ thấy nàng ôm Thất sư tử, trên cổ trái phải đều bị đao kề sát, sợi tóc bay trong gió, nhìn qua như mộng như ảo.

— Tam sư tử! Trong hiểm cảnh như vậy mà tử vẫn có thể mặt không thay đổi, kiên cường chính trực, quả thực không hổ là Phù Dung!

“Thì ra là Tây Lăng phái” Ánh mắt bạch y nam tử lóe lên, hàn khí cũng theo đó mà tăng theo, “Hừm, chẳng qua một đám tự cho mình là đệ tử danh môn chính phái. Nói! Rốt cuộc các người trốn trên nóc nhà có mục đích gì?”

Tiểu Kiều đang muốn giải thích lại bị Tam sư tử giành nói trước: “Người thì có tư cách gì chất vấn chúng ta? Người là tên hái hoa tặc vô liêm xỉ, lại dám dùng mê hương độc môn của Dược vương cốc mê hoặc phụ nữ đàn hoàng, người có ý gì? Lẽ nào không sợ bị Dược vương trực suất khỏi sư môn sao?!”

“Chuyện Dược vương cốc còn chưa đến lượt tiện nhân phái Tây Lăng người xen mồm vào!” Chỉ thấy bạch y nam tử trở tay khươi một cái, hàn quang xoẹt qua, trên mặt Tam sư tử xuất hiện một vết máu.

“... Con mẹ nó! Người dám rạch mặt ta! Người dám rạch lên gương mặt quý báu của ta?!”

Tam sư tử giận tím mặt, một chiêu điều hâu trở mình thoát khỏi hai thanh đại đao, tay cầm trường kiếm hướng bạch y nam tử đâm tới: “Hôm nay lão nương sẽ khiến người đoạn tử tuyệt tôn!”

Đáng thương cho Thất sư tử mơ mơ màng màng bị ầm một tiếng ném trên nóc nhà, cái trán đụng trúng mái ngói thành một mảng xanh tím.

“...Y ~~~ chỗ ngồi này không êm! Thạch Lựu, người đòi cái gì tăng thu giảm chi cũng không cần phải đem chân bông của ta cất đi chứ?”

Thất sư tử ngồi dậy, mở nửa con mắt mờ mịt ngăm bốn phía, trong miệng lâu bầu hai tiếng rồi lại ngã xuống ngủ.

Chỉ nghe đing, đing, đing tiếng hai thanh kiếm chạm nhau, bạch y nam tử và Tam sư tử đang triển đấu (1). Bọn họ lúc thì lên trời, lúc thì xuống đất, chốc lát lại đứng trên cành cây, lát sau lại đạp nước.... Cuộc đấu giữa ‘hái hoa tặc’ và ‘tiện nhân’ liên tiếp vang lên thanh âm mắng nhiếc phối hợp đao quang kiếm ảnh trông như phim bom tấn Hollywood làm người khác giật sột.

Tiểu Kiều xem đến hoa mắt chột nghe có người bắt đầu bình luận trực tiếp:

“Oaaa, lãng ba vi bộ!”

“Chặc, chặc, thương tâm đoạn trường kiếm”

“A trời, chiêu đoạn tử tuyệt tôn”

....

Thì ra Thanh Thủy trấn nhờ Tây Lăng phái mà tạo nên một đời kỳ trấn (2), sớm nhìn quen giang hồ phân tranh. Đa số dân trong trấn bị trận tranh đấu này kinh động, chẳng những không đóng cửa né tránh mà còn đi tới đầu đường đứng xem và cho lời bình. Cũng không biết bọn họ đánh nhau bao lâu, sau một hồi các tiếng va chạm bèn nhộn, kiếm trong tay tam sư tử và bạch y nam tử đồng thời bay ra ngoài.

Loảng xoảng.

Đoàn người nhanh chóng tản ra, mắt mở trừng trừng nhìn hai thanh vũ khí cực tốt đụng vào mặt đất, văng lên những tia lửa.

Tam sư tử lui ra sau đứng vững, căn mạnh môi, mặt tái nhợt. Thân hình bạch y nam tử nhoáng một cái, trán phảng phất hơi ẩm bốc lên.

“Hoan hô!!!” Đoàn người lại nhanh chóng tụ tập lại, bộc phát ra một tràng hoan hô như sấm.

Tiểu Kiêu nhìn mà vừa vội vừa sợ, nhịn không được hô to: “Tam sư tử, tấn công hạ bộ hần! Tiên nhân chỉ lộ! Hầu tử đoạt đào! Long trảo thủ!” Lời còn chưa dứt bỗng bị người phía sau hung hăng tung một chưởng, cô kinh hoàng quay đầu lại, chỉ thấy đại hán áo đen thẹn quá hóa giận. Một chưởng này vừa mạnh vừa tàn nhẫn, thân thể cô lập tức bay lên trời, rơi xuống đất như lá rụng mùa thu. Mở to mắt nhìn đoàn người lần nữa tản ra như thủy triều, cô khép mắt lại cảm thấy lục phủ ngũ tạng xoắn lại thành một đống.

Đời ta đến đây là hết!!!

Nhưng mà có người giữa đường xuất thủ.

Trời đất đảo lộn, người nọ ôm nàng nhanh nhẹn đáp xuống đất, cơn đau tê tâm liệt phế cũng không có đến. Cô nỗ lực nâng mí mắt, muốn nhìn rõ ân nhân cứu mạng. Tóc đen dùng dây buộc tóc màu xanh đen cột lên, mắt đen như đêm. Cô chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào đen như vậy, thuần túy đen nhưng lại cực kỳ sạch sẽ.

“Sao sư đệ lại hồ đồ như vậy?” Ân nhân thấp giọng giễu cợt, nói cũng nói hết sức phong lưu.

Vẫn còn chưa hoàn hồn, thân thể đã được người khác đỡ đứng vững. Ân nhân mỉm cười, bỏ lại cô hướng nóc nhà bay đi, dáng người như rồng bay nhạn đảo, tựa tiên tử đạp trăng, vừa tựa như tuyết bay trong gió nhẹ. Thoáng chốc, ánh sáng rực rỡ bao phủ bốn phía, dường như gió cũng ngừng thổi.

Đại hán áo đen trên nóc nhà đột nhiên ngã xuống đất trong nháy mắt, lặng yên không một tiếng động.

Ân nhân xoay người lại, quần áo màu lam hơi phất phơ dưới nắng, như một đám mây sạch sẽ bay trên trời, vừa giống như ánh trăng dịu dàng, trong sạch làm người khác rung động. Không ai thấy rõ người nọ xuất thủ thế nào.

“Ly Ly, dừng tay!”

Ân nhân nhìn hai người còn đang triển đấu phía xa kêu một tiếng. Tam sư tử ngẩn ngơ, lập tức như lửa xém lông mày cấp tốc lui về phía sau, nhanh nhẹn nhảy đến bên cạnh ân nhân.

“Sư ... ” Mắt nàng sáng lên, niềm vui sướng hiện rõ trong ánh mắt.

Ân nhân chỉ mỉm cười, phất tay cắt lời Tam sư tử.

“Vị công tử này, đồ nhi phái ta vô tình mạo phạm, xin công tử nể mặt phái Tây Lăng không so đo nữa.” Ân nhân hướng bạch y nam tử chấp tay, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Buồn cười! Phái Tây Lăng là cái thá gì mà để Dực vương cốt Thân Vưu ta phải nể mặt!” Giọng bạch y nam tử trào phúng, đưa tay chộp một cái, chuôi kiếm đang ở trên mặt đất lại có thể vụt bay lên, trực tiếp đâm về phía ngực ân nhân.

“Huyền hư kiếm chỉ”

Trong đám người có người hét lên, khán giả đứng xem hết sức phối hợp đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Tiểu Kiêu thầm nghĩ, hóa ra tới nơi này cũng có điều khiển từ xa? Thực TM tiên tiến.

Ân nhân mặt không thay đổi, ngón trỏ giơ lên điểm một cái, thanh kiếm kia vậy mà lại dừng giữa đường đồng thời đong đưa trái phải lên

xuống theo ngón tay người nọ vài lần sau cùng loảng xoảng rơi xuống đất.

“Làm sao người biết được tuyệt kỹ bí truyền của Dược vương cốc?!”
Thanh âm bạch y nam tử lộ vẻ kinh ngạc.

“Bí truyền của dược vương cốc?” Ân nhân tựa hồ nhớ tới cái gì, khóe miệng cong nhẹ lên, ” Vậy mà sao ta lại nhớ chiêu thức kia năm năm trước ta dạy cho Dược vương nhi?”

Lời vừa nói ra, mọi người ồn ào. Ai cũng biết cốc chủ Dược vương cốc là một lão đầu trên năm mươi tuổi, sao lại có thể học võ từ một tên tiểu tử tuổi còn trẻ như vậy được?

Bạch y nam tử trán nổi gân xanh: “Người dám lăng mạ gia sư! Hôm nay ta sẽ thay gia sư cắt cái lưỡi của người!”

Ân nhân lắc đầu, mặt hồ hững: “Đứa nhỏ này, còn nhỏ như vậy mà thật tàn nhẫn.”

“Bớt nói nhảm, nộp mạng đi!” Bạch y nam tử vung ống tay áo, chỉ thấy một luồng sương mù màu xanh nhanh như chớp đánh tới ân nhân.

“... Vây độc đó, vây độc đó!” Chẳng biết tiếng hô thảm thiết của ai, người trên phố tản đi không còn một bóng trong nháy mắt.

Tiểu Kiều trợn mắt há mồm nhìn. Lại quay đầu lại, ân nhân chẳng biết tại sao không tránh né, trái lại lẳng lặng chìm trong làn sương xanh, mặt không một biểu tình. Tiểu Kiều hoảng hốt, cho dù tu vi võ học của cô chỉ ở cấp bậc nano (tức là siêu ít đấy) cũng biết trúng độc tuyệt đối không phải chuyện tốt.

“Ân công! Mau tránh ra!” Cô gấp đến độ xoay vòng vòng, tức giận giậm chân cũng không có cách nào giúp đỡ. Chợt thấy có cái giỏ trứng gà

rơi chông chơ trên mặt đất, cô không chút nghĩ ngợi chụp lấy ném mạnh tới phía bạch y nam tử: “Cà chua thối! Xem trứng thối của ta đây!”

Đúng lúc bạch y nam tử đang chăm chú đối phó cao thủ nên không hề phòng bị, chỉ nghe bẹp một tiếng, lựa mông trên mặt hấn đột nhiên nhều ra một đồng lòng đỏ trứng gà hôi tanh chậm rãi chảy xuống, trông hết sức buồn cười.

Ân nhân vốn đang đứng yên đột nhiên bật cười khúc khích: “Không nên làm loạn”. Người đó hướng Tiểu Kiêu dưới đất ôn hòa nói, “Đệ tử phái Tây Lăng không nên làm chuyện tổn hại danh dự như vậy.”

Bạch y nam tử lại không nghĩ nhiều như vậy, chỉ vào người đó, toàn thân run rẩy nghiêm trọng y như trạng thái shock: “Làm sao có thể?! Người trúng thực nhục tán (3) của ta làm sao có thể cười nói như thường?”

“Thực nhục tán?” Ân nhân cười nhẹ, ống tay áo phất một cái, khói lúc này bay cao tán loạn một lần nữa tụ làm một tấm lựa mông xanh biếc, nhẹ nhàng bay lên trời biến mất.

“Lẽ nào sư phụ người không dạy người...” Người đó nhìn làn khói độc bay xa, ánh mắt xa xăm, ” Chỗ đông người không nên dùng độc để tránh bị thương người vô tội. Người chỉ chăm chăm đạt được mục đích, trái lại môn quy đều quên không còn một mảnh phải không?”

“Người rốt cục là ai?” Thanh âm bạch y nam tử bắt đầu run rẩy.

“Tặc tử, người vẫn không rõ sao?” Tam sư tử chẳng biết từ chỗ nào dương dương đắc ý nháy ra, “Danh hào Nguyễn Tự Khung của Tây Lăng phái người Dược vương cốc như người đắc tội nổi sao?!”

Tiểu Kiêu chỉ thấy trước mắt bạch quang lóe lên, đầu nổ ong ong.

Sư thúc! Thì ra người đó là sư thúc!

Dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của bạch y nam tử giống như bọt nổi trên mặt nước, nhất thời biến mất không còn một mảnh.

“Thì ra là Nguyễn tiền bối...” Hai đầu gối hấn mềm nhũn, quỳ rạp xuống, ỉu xìu chấp tay nói, “Thân Vưu có mắt không trông đắc tội tiền bối, xin tiền bối giơ cao đánh khẽ, bỏ qua chuyện vừa rồi...”

“Để giải dược mê hương lại, trở về theo sư phụ người tiếp tục học hỏi đi.” Nguyễn Tự Khung vẻ mặt lạnh nhạt, ” Thực nhục tán của người vẫn còn chưa đạt tới ba thành công lực, nhưng mà loại độc dược ăn da thịt người này không được tiếp tục tập luyện”

Bạch y nam tử xanh mặt, từ trong ngực móc ra một bình sứ đặt trên mái ngói, lại dập đầu ba cái mới chật vật rời đi. Tam sư tử nhật bình thuốc, cuống quýt giải mê hương cho ba sư tử khác, Nguyễn Tự Khung ở một bên nhìn.

Tiểu Kiều đứng trên mặt đất, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bọn họ.... Biết võ công, cương quyết xen vào tranh chấp giữa bò A và bò C.

Nguyễn Tự Khung tựa hồ chú ý tới ánh mắt tha thiết của cô, mỉm cười, từ nóc nhà nhanh nhẹn hạ xuống.

“Có bị thương không?” Sư thúc cầm tay cô định xem mạch.

Tiểu Kiều cuống quýt đỏ mặt lắc đầu, mới vừa rồi thấy sư thúc tuyệt đại tao nhã mặt của nàng vẫn còn có chút nóng. Đây chính là lần đầu tiên gặp gỡ thần tượng đó nha!

Đôi mắt đen lẳng lẳng liếc qua, chỉ nghe Nguyễn Tự Khung chậm rãi hỏi: “Ly Ly không trúng mê hương ta không ngạc nhiên, nàng từ nhỏ tập võ nội lực đủ thâm hậu để chống lại. Nhưng mà tiểu nha đầu người không có chút nội lực như thế nào cũng không trúng phải mê hương?”

Tiểu Kiều bị người ta vạch trần, quỳnh lên, ấp úng nói: “... Con, con cũng không biết.”

Nguyễn Tự Khung lại liếc nhìn cô một cái, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, chỉ cười không nói.

“Nguyễn sư thúc, Tiểu Kiều là đệ tử mới nạp tháng trước của sư phụ.” Tam sư tỷ đưa thuốc giải cho các vị sư tỷ khác xong cũng nhẹ nhàng hạ xuống đất.

“Tiểu sư muội mới nhập môn, đối với nội lực nghiên cứu chưa sâu, nhưng lúc trước nàng tập võ công của hai cao nhân khác có khả năng phòng mê dược cũng không ngạc nhiên.”

“Cao nhân khác?” Nguyễn Tự Khung tựa hồ như có điều suy nghĩ, “Xin hỏi hai cao nhân này là ai?”

“Chính là hai cao thủ đã quy ẩn Đông Phương Hồng và Tây Môn Bất Bại đại hiệp!” Thanh âm mạnh mẽ của Thất sư tỷ chen vào – lúc này nàng đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tiểu Kiều lấy tay che mặt, không dám nhìn thẳng Nguyễn Tự Khung.

“... Danh hào hai vị đại hiệp này có chút lạ tai.” Thanh âm Nguyễn Tự Khung không nhanh không chậm, sóng nước chẳng xao, “Chẳng hay bọn họ có tuyệt kỹ tất sát nào?”

Mọi người im lặng cùng đợi Tiểu Kiều đáp lời.

Tiểu Kiều trong lòng khóc thét, cái khó ló cái khôn nói: “Kỳ thật gia phụ cùng gia mẫu am hiểu nhất không phải là võ công mà là trận pháp.”

“Sao? Là kỳ trận nào?” Thanh âm Nguyễn Tự Khung lộ ra tia hứng thú.

Cô hít sâu một hơi: “Đó là Thiên nhai bá quái trận trong truyền thuyết”

Mọi người im lặng trong chốc lát. Chợt nghe Nguyễn Tự Khung cười khẽ một tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc: “... Xem ra ta hiểu biết nông cạn, vậy mà chưa từng nghe qua.” Sư thúc vỗ vỗ lưng Tiểu Kiều giống như vô cùng thân thiết, “Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hậu sinh khả úy.”

Tiểu Kiều thở ra, chỉ là bị sư thúc vỗ như thế lồng ngực đột nhiên trào lên mùi tanh, cuối cùng từ cổ họng phun ra. Phụt một tiếng, cô phun ra một búng máu thật lớn. Mọi người nhất thời trợn tròn mắt.

“Chưởng người trúng quả nhiên không bình thường.” Nguyễn Tự Khung nhướn mày, “Lúc tung chưởng tay kẻ đó bốc lên khói xanh, có lẽ là Liệt diễm trảm.”

Mọi người sắc mặt đại biến, cửu sư tỷ được nuông chiều từ bé sợ tới phát khóc. “Tiểu sư muội, người bị thương có nặng lắm không? Có phải đau lắm không?” Tay nàng sờ soạng trên dưới Tiểu Kiều.

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại” Tiểu Kiều nỗ lực nhướn khóe miệng cười với nàng, “Kỳ thực, sư tỷ ạ, thổ huyết mãi cũng sẽ quen thôi...”

Lời còn chưa dứt, người bỗng nhiên bị ôm ngang lên, nhẹ nhàng đặt vào trong ngực người khác.

“Đệ tử Dực vương cốc lại dám dùng độc kế như vậy, không biết nặng nhẹ!” Con người Nguyễn Tự Khung đen như nước mực, sâu không lường được. Quay đầu nhìn Tiểu Kiều, giọng nói lại ôn nhu không gì sánh được, “Đừng cố gắng nói nữa, ta mang con về núi tìm đại phu.” Mặt sư thúc rét lạnh, bước nhanh về phía trước như bay. Mấy sư tỷ cũng khẩn trương thi triển khinh công đuổi theo sư thúc. Ước chừng được một nén hương, Nguyễn Tự Khung mơ hồ nghe người trong lòng kêu lên thống khổ.

“Làm sao vậy? Rất đau sao?” Người cúi xuống kiểm tra.

“Sư thúc, có thể đi chậm một chút được không, con bị lặc lư đau quá..” Tiểu Kiều cắn môi, đau đến hoa mắt nhìn không rõ cái gì.

Nguyễn TỰ Khung lại tăng nhanh cước trình, thấp giọng an ủi: “Ngoan, Liệt diễm trăm này tuy rằng tối kỵ di chuyển người bị trúng chưởng, nhưng nếu không nhanh chóng chữa trị chỉ sợ con sẽ mất mạng. Con nghe lời, trước tiên ráng nhịn một chút.”

Tiểu Kiều không còn hơi sức tranh cãi, khóe miệng đã bị cắn đến chảy máu

Nguyễn TỰ Khung không đành lòng, liền dỗ dành cô: ” Con nếu quá đau thì hãy hét to lên, đừng cắn môi.”

Người trong lòng lặng lẽ không lên tiếng. Ngay lúc Nguyễn TỰ Khung cho là cô đau đến ngất rồi thì chợt nghe thanh âm chân thành tha thiết mang theo tiếng khóc, cộng thêm tiếng ca kỳ dị run rẩy.

” Người yêu ơi, xin người bay chậm thôi, cẩn thận hoa hồng phía trước có gai...” (4)

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Món Trị Thương

Ánh mặt trời sáng rõ, gió mát lướt qua mặt hai người. Trên mặt đường phủ đá xám, cỏ non mọc len trong những kẽ đá. Giữa núi lờ mờ hiện ra một ngọn đèn và bức tường trắng dài, đầu tường xếp ngói xanh, bóng mây từ trên sườn núi thông thả lướt qua trông sạch sẽ yên tĩnh, ánh nắng chiếu qua biển ảo không nói nên lời.

“Sắp đến rồi, con kiên nhẫn một chút.” Nguyễn Tự Khung ôm người trước ngực trấn an.

“...Ta mà mang con trở lại trong tình trạng này, sư phụ con nhìn thấy chắc chắn sẽ nổi cơn tam bành trách ta không chăm sóc tốt đám đệ tử Tây Lăng mấy đứa...”

Người dịu dàng nói nhỏ, nửa đùa nửa thật. Gương mặt trong suốt như ngọc dưới trăng từ từ đi vào lòng người, chân mày hơi nhíu hơi giông đang mỉm cười, trong như sương sớm.

“...Sư phụ của mấy đứa rất ghét ta, lát nữa mà gặp hẳn, con muốn đòi lại công bằng ta cũng sẽ không đối với người của Li Tam Đường thấy chết mà không cứu được...”

Thanh Kiều chẳng nghe rõ chữ nào nữa, cô mơ mơ màng màng nhìn người, chột nhớ tốt vài chuyện cũ.

Áo đơn trắng ngà, ần ần không vừa lòng, giống nhau cơ trí hơn người, giống nhau hào hoa phong nhã.

Có người cũng ôm vai cô vui cười như vậy, nói những chuyện không đầu vào đầu. Hẳn vì cô thuần phục thần câu Tây Vực trăm năm mới xuất hiện một lần, vì câu nói đùa của cô mà tìm một người giữa biển người trong thiên hạ. Sau cùng, hẳn vì một tội có lẽ có (1) mà muốn giết cô.

Ta vốn mộng tưởng sống một cuộc sống vô hại, tiếc rằng hiện thực luôn nhiều lần đùa cợt ta.

Lồng ngực như có lửa đốt nhưng trái tim lại lạnh tựa như suối thu, một vốc cũng lạnh thấu tim. Cô nhẹ nhàng khép mắt lại.

Nguyễn Tự Khung thu mắt lại, không dấu vết đánh giá người trong ngực. Thân mình run nhẹ trong bộ quần áo mùa hạ mỏng manh giống như một đóa hoa sen cao vút đung đưa. Cổ tay trái cô đeo đeo một vòng bạc tinh xảo, một làn gió thổi qua, tiếng đình đang nhẹ vang lên.

Ngay sau đó, người mím môi, tầm nhìn theo khước mắt trượt ra ngoài, lông mi buông xuống. Có đám mây lại kéo đến che khuất ánh nắng, che đi ánh sáng lạng lẽ lưu chuyển trong con người của người.

Mùi thơm quanh quẩn, màn trời dần chuyển vàng. Người đi thêm một chốc đã đến trước cửa phái Tây Lăng. Phái Tây Lăng xây tựa vào núi trông rất có khí thế, tường trắng ngói đen, sư tử đá uy nghiêm, phía ngoài cổng lớn màu đỏ vài kiếm sĩ áo xanh đang đứng thẳng. Bọn họ nhìn thấy Nguyễn Tự Khung, đầu tiên là ngẩn ra sau đó lập tức kính cẩn hành lễ rồi lập tức mở đại môn.

Đọc theo đường đi, rất nhiều đệ tử Tây Lăng đứng sang hai bên đường xếp hàng hành lễ, chắc Nguyễn Tự Khung đã quen nên không để ý mà đi tiếp.

Vào Li Tam đường, Thanh Kiều lập tức bị dọa giật mình: chẳng biết người nào nói ra, trong sảnh các sư huynh sư tỷ đều đến đông đủ, vẻ mặt ai

cũng nghiêm túc, duy Vương Thiên Sơn sợ thiên hạ không đủ loạn lại chẳng thấy đâu.

“...Sư phụ đâu?” Tam sư tử đi về phía trước cất tiếng hỏi lo lắng, “Việc tiểu sư muội bị thương người đã biết chưa?”

“Biết.” Lão Hoa Hoa không nóng không lạnh từ từ trả lời.

“Đã biết sao lại chưa ra?” Tam sư tử giậm chân, “Các người rốt cuộc có thông báo hay không vậy? Tiểu sư muội bị trúng Liệt Diễm Trảm đấy!”

“Có thông báo mà...” Lão sư huynh liếc mắt nhìn Nguyễn Tự Khung, vẻ mặt khó xử, “Nhưng mà sư phụ nghe nói Nguyễn sư thúc tới, đang ở trong phòng chọn y phục...”

Lời này rơi vào tai Nguyễn Tự Khung, ông chỉ cười cười, im lặng không để ý

“Ha ha ha...” Chợt nghe ba tiếng cười to, một nam tử trung niên thông thả từ trong đi ra. Trường bào xanh biếc đón gió bông bành, tóc đen dày buộc sau đầu, cổ áo thêu mẫu đơn tinh xảo, rực rỡ khiến mọi người chói mắt. Vừa nhìn là biết phải mất công lựa chọn tỉ mỉ.

Mọi người rất ăn ý bày ra trạng thái say sưa thưởng thức, chỉ có Nguyễn Tự Khung vẫn cười, người nhìn Tiểu Kiều chớp mắt, nhìn sang phía bên phải, trên mặt toàn thần sắc đầy ý cười.

“...Các người còn biết trở về?” May mà Vương Thiên Sơn chỉ coi người là không khí, tiếp tục ngồi xuống hướng phía đệ tử mình hỏi tội.

“Đồ nhi biết sai!” Tam sư tử vội quỳ xuống, vẻ mặt xấu hổ, “Là đồ nhi kém cỏi, không thể bảo vệ tiểu sư muội chu toàn, xin sư phụ trách phạt!”

“Hừ!” Vương Thiên Sơn hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiểu Kiều xem xét.

“...Người lại bị thương!” Ông nhíu mày ánh mắt sắc bén như dao, “Muốn ta nói với hãn thế nào?”.

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.” Tiểu Kiều cười khan, cô tất nhiên là biết “hãn” trong miệng ông là ai, “...Nghỉ ngơi hai ngày sẽ ổn thôi.”

“E rằng không được.” Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên mở miệng, thanh âm lạnh lạnh như ngọc, “Vương đường chủ, đồ nhi của huynh trúng Liệt Diễm Trảm, cần dùng Bát Nhã Công chữa trị nửa tháng.”

“Cái gì?!” Vương Thiên Sơn vỗ mạnh xuống bàn, tức đến sùi bọt mép, “Cam Tiểu Kiều, người là đồ vô dụng sao? Lần đầu hạ sơn lại trúng Liệt Diễm Trảm trở về, người thật sự làm ta mất hết mặt mũi!”

“Sư phụ, không nên tức giận, tức giận hại can (2).” Tiểu Kiều lấy tay che mặt, tỏ ra muôn phần oan ức, “Thực ra, nếu chỉ bàn về học võ, con là một thiên tài, chỉ tiếc trời cao ghen ghét anh tài...” Mắt thấy Vương Thiên Sơn sắp phát hỏa, Tiểu Kiều kêu lên: “Sư phụ, muốn làm ông thì phải có cháu (3), người cho con thời gian...”

Nguyễn Tự Khung rốt cục mỉm cười, khóe miệng cong lên hướng Vương Thiên Sơn nói: “Ta thấy Vương đường chủ tốt nhất nên để sau hãy trách phạt, việc chữa trị cho đồ nhi của huynh không nên chậm trễ, phải nhanh chóng tiến hành.”

Trong phòng bỗng dưng im lặng một cách kì quái.

“Người..., người cũng không phải không biết, phóng mắt nhìn khắp Tây Lăng , ngoại trừ sư phụ và Nguyễn Tự Khung người còn ai biết Bát Nhã Công?”

Được nửa ngày, rốt cục, Vương Thiên Sơn cũng mở miệng, mặt ông đỏ tới mang tai, quai hàm cắn chặt.

“Ta biết chứ.” Nguyễn Tự Khung cười nhạt, thần sắc hứng thú: “Nhưng mà mang đồ nhi của huynh đi luôn là không hợp quy củ, về tình về lý cũng nên đến nói với huynh một tiếng.” Ngụ ý, ta chỉ thuận theo tình theo lý chẳng quan hệ gì tới huynh cả.

“Người... Người muốn làm gì thì làm, trị khỏi cho nó là được.” Vương Thiên Sơn cụt hứng phất tay, ý chí kèn cựa với Nguyễn Tự Khung cũng bay hơn nửa.

Nguyễn Tự Khung mỉm cười gật đầu, ánh mặt trời rực rỡ từ phía sau người chiếu tới mang theo mùi cỏ xanh mềm mại, quả đáng mặt con cưng của trời. Phong thái như trích tiên hạ phàm như vậy thì bảo những bộ quần áo của sư phụ sao có thể theo kịp được? Mọi người đều cảm thán trong lòng.

“Vậy ta mang người đi trị thương.” Nguyễn Tự Khung đi ra cửa, nhìn Tiểu Kiều vùi đầu cười nhạt.

Trong lồng ngực ấm áp của người, một lọn tóc quệt nhẹ qua mặt cô. Tiểu Kiều bỗng nhiên phát hiện, thì ra mình vẫn luôn ở trong ngực ông, nửa bước vẫn chưa rời.

Hay là từ lúc bắt đầu, ông luôn nắm chắc hết những điều này. Cô lẳng lặng quan sát ông. Mắt ông ẩn khuất điều gì đó, con ngươi trong sáng, tựa như một chú chim xẹt qua mang theo một trận gió sớm.

“Sư thúc.” Cô nhẹ giọng gọi người.

“Sao?” Người nghiêng mặt, bên sáng bên tối.

“Con chỉ muốn nói, sư thúc phải chữa trị tốt cho con.” Về mặt cô chăm chú, vỗ vài cái lên lưng người, “Nửa đời sau của con nhờ hết vào người!”

_____ phân cách tuyến
đường trở về_____

Trị thương là công việc hết sức tốn thời gian. Trong lúc trị thương nhàm chán, cuối cùng Cố Thanh Kiều ngủ gật, trong mơ màng cô có một giấc mơ.

Cô ngỡ ngàng thấy mình đang đứng trong một hát tối đen có tên “Xuyên Không”.

“Phải có ánh sáng!” Thanh âm của tác giả bỗng vang lên.

Vì vậy sân khấu sáng choang, thế giới xuyên không kể từ đây có ánh sáng.

“Phải có nam!” Thanh âm của độc giả giáp theo sát phía sau.

Sân khấu lắc lư, trời đong đưa, đất rung chuyển, bên cạnh cô xuất hiện thêm Đoàn Ngọc, Lục Tử Tranh, Nguyễn Tự Khung.

“Phải có ngược!” Độc giả ất đưa ra cao kiến.

Vì vậy, Đoàn Ngọc lập tức rút ra bội kiếm bên hông đâm thẳng về phía cô.

Phụp một tiếng. Cô không có cảm giác đau đớn, chỉ ngơ ngác nhìn trên người mình chẳng biết tại sao lại xuất hiện thêm một lỗ thủng, máu đỏ từ lỗ đó róc rách chảy ra.

“Thế này chưa đủ! Ngược nữ trư thôi chưa đủ, phải ngược cả nam trư nữa!” Độc giả bình rất bất mãn.

Vì vậy Đoàn Ngọc cầm lấy bảo kiếm, vô cùng bất đắc dĩ tự chọc lên bụng mình một lỗ.

“Mẹ kễ! Mẹ kễ! Tác giả là mẹ kễ” “Đoàn phái là nhất” Độc giả Đinh, Mậu, Kỳ, Canh đau lòng, bắt đầu ồn ào.

“Ta đến đây!” Yêu nghiệt Lục Tử Tranh bỗng nhảy ra, đè lại vết thương trên người cô nói, “Ta muốn thay đổi tình tiết thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết ngôn tình: phàm là người xuất hiện sau đều là nam phụ!”

“A a a, đừng 1 vs 1 nữa, NP đi!” Lại một dàn độc giả la lên

“...Điều này không được.” Nhà xuất bản đột nhiên xuất hiện, mặt khó xử, “Gần đây nhà nước nghiêm trị, chúng ta phải trong sáng như ánh trăng, mong tác giả cẩn thận lựa chọn tình tiết phù hợp quy định...”

Trong nhất thời, rạp hát gà bay chó sủa, âm âm sấp lạt trời.

“Mẹ kiếp!” Cố Thanh Kiều không thể nhịn được nữa, một cước đá bay tác giả: ” Cút con mẹ bà đi! Lão nương phải trở về, NP = no person có được không?”

Vừa dứt lời, lỗ mũi cô đột nhiên chảy máu.

“Chuyện gì vậy?” Cô kinh hoàng lúng túng đứng lên, “Người ta bị thương, tại sao lỗ mũi lại chảy máu? Lẽ nào đây là báo ứng?”

“Bởi vì theo ý đạo diễn, lỗ mũi chảy máu để đặc tả cảm xúc trên mặt, càng thêm chấn động lòng người.” Đoàn Ngọc chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt bình tĩnh.

Tiếc rằng 20 phút sau, máu mũi vẫn chảy đầm đìa không ngừng như trước.

“Khôngggggg” Cô bắt đầu gào khóc, “Tại sao máu chưa ngừng chảy? Lẽ nào tôi bị bệnh máu trắng?”

Đoàn Ngọc liếc cô một cái, thở dài: “Đi, ta dẫn cô đến một chỗ.”

Hắn cũng cô ra bãi biển hoang vu, hải âu trắng bay lượn, gió lạnh gào thét. Trong ánh chiều tà, thân hình hai người dính sát một chỗ, bóng đổ dài trên bãi cát. Chân trời phía xa vang lên bản Romance kinh điển. (4)

Tình cảnh quen thuộc này làm cô không nhịn được ứa nước mắt, “... Oppa, có phải ta sắp chết?”

“Không phải.” Thanh âm Đoàn Ngọc nghe có chút thương cảm, “Người chỉ quá mệt thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được.”

“Oppa, nếu có kiếp sau, ta muốn làm một cái cây.” Nước mắt chảy đến khóe miệng, thật mặn. “Bởi vì làm một cái cây sẽ cắm rễ một chỗ, vĩnh viễn không đi nơi nào hết.” Như vậy ta sẽ không bao giờ... không bao giờ xuyên không nữa.

Đoàn Ngọc im lặng không nói, chỉ là cước bộ hơi lảo đảo.

Thanh Kiều ngửa khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn trời. Chỉ thấy một chiếc máy bay chiến đấu đang nhả khói chậm rãi bay qua trời chiều, phía sau đuôi kéo theo một cái biểu ngữ lớn: “Đồng thoại Xuyên không..... ㊦ sinh tử luyện”. (tình yêu nghiệt ngã)

A, đời người thê lương nhường nào! Vậy mà tôi lại trở thành diễn viên trong phim truyền hình lúc 8 giờ (5).

Cô đang muốn cảm thán, sau lưng lại chột truyền đến cảm giác đau đớn bông rớt. Giật mình tỉnh mộng, mở mắt ra, đối diện là đôi mắt mang ánh cười của Nguyễn Tự Khung.

Có lẽ có: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ. Can: một trong năm ngũ tạng trong cơ thể người (tâm, can, tì, phế, thận) Muốn làm ông phải có cháu: ý câu này là việc gì cũng phải tuân tự, cần thời gian. Không có gì đâu, cảnh này mình thấy giống trong phim “Trái tim mùa thu”. Chị này lạm phim Hàn quá =)) Lúc 8h là thời gian chiếu phim truyền hình tình cảm, tương tự như lúc 9h trên VTV3 vậy.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Món Harvard

“Con vừa gặp ác mộng sao?” Nguyễn Tự Khung vô thanh vô tức lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh giường.

“...Cũng không phải, chỉ là nhớ tới một chuyện cũ không vui thôi.” Thanh Kiều cố hết sức nâng người dậy, cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa, “Sư thúc, con đột nhiên cảm thấy sau lưng rất đau, là do vận công chữa thương sao?”

Nguyễn Tự Khung nhàn nhạt cười: “Đừng hoảng loạn, mới vừa rồi quả thật là ta truyền nội lực chí dương xuyên thấu từ sau lưng cho con.”

“Chí dương? Sao? Chẳng lẽ Liệt Diễm Trảm không phải cần loại võ công cực nhu như Cửu âm chân kinh để hóa giải sao?” Thanh Kiều hai mắt trừng lớn tỏ vẻ giật mình, hay là hôm nay mình gặp phải lang băm?

“Cửu âm chân kinh?” Nguyễn Tự Khung nhướng một bên mày, “Ta chưa từng nghe qua có môn võ công nào như vậy.”

“—nhưng con đừng lo.” Hắn chuyển đề tài, vẻ mặt tự tin, “Tên của Liệt Diễm Trảm tuy dương cương, nhưng lại là một môn võ công âm độc không hơn không kém. Người trúng chiêu nếu không có nội lực chí dương đúng lúc hóa giải hàn khí trong cơ thể, cuối cùng sẽ thất khiếu đổ máu hóa thành một bãi nước rửa bát.” Cuối cùng nói lời tổng kết, “Ta dùng Bàn Nhược công với con là tuyệt đối không sai.”

Thanh Kiều gật gật đầu, nếu sinh tử do tác giả định, trước mắt xem ra chuyện xưa tình tiết còn dài, phỏng chừng sư thúc sẽ không lừa cô.

Thả lỏng tâm tình nhìn quanh bốn phía, phát hiện đầu giường treo một cái lồng chim bằng đồng, bên trong có hai con vẹt béo khỏe lông lẫy.

Một con trắng như tuyết, một con xanh biếc, ánh mắt sắc bén vô cùng.

“...Đây không phải phòng của con.” Cô vẻ mặt bình tĩnh trần thuật sự thật, “Giường của con không có màn che vải bố màu lam này, con cũng không nuôi nổi mấy con chim mỏng manh như vậy.”

Nguyễn Tự Khung nhếch khóe miệng: “Đây là phòng của ta, là ta ôm con tới. Về phần mấy con chim này—chúng là sủng vật của ta.”

“Sủng vật của người?” Thanh Kiều tự động bỏ qua nửa câu đầu có thể có thâm ý khác, môi mở thành hình chữ O, “Nguyễn sư thúc, nhân tài như người, không phải hẳn là nên nuôi điều hâu, báo, hổ, rắn độc sao?”

Nguyễn Tự Khung sửng sốt, rồi lập tức hiểu được ý của cô.

“Đã biết rõ thực lực bản thân thì không cần phải phô trương thanh thế.” Hãn đưa tay ra, nhẹ nhàng trêu đùa hai con vẹt kia, trên mặt là nụ cười không màng danh lợi, “Nuôi sủng vật gì không quan trọng, chủ nhân sủng vật là ai, mới là quan trọng.”

“Con có tin hay không, trước kia ta thích nuôi kiến?” Hãn nghiêng nửa bên mặt, đường cong tuyệt đẹp, “Chường môn cảm thấy sở thích của ta quá kì dị, mới đưa tới một đôi vẹt.”

“Lớn lên lại rất xinh đẹp.” Hãn lẳng lặng nâng cằm, “Chỉ là không biết có bản lĩnh gì?”

Ánh mắt hãn có chút phiêu đãng, trong lòng Thanh Kiều sợ hãi, nhanh chóng cười ha ha nói sang chuyện khác: “Không biết là hai con vẹt này có tên không ạ?”

“Trắng tên Mã Nạp.” Nguyễn Tự Khung quay đầu lại cười, “Là tên người đầu tiên ta tự tay giết.”

Hàn khí tràn lan sau lưng, nụ cười trên mặt Thanh Kiều nhất thời cũng có chút cứng lại: “Sư, sư thúc còn nhớ rõ sao?”

Aiz, nghĩ năm đó Nguyễn sư thúc hẳn cũng là một ngọc diện thiếu niên dáng dấp nhanh nhẹn, lần đầu tiên động thủ giết người, khó tránh khỏi phải khắc cốt minh tâm.

“Không nhớ rõ.” Nguyễn Tự Khung lại nghiêm trang ngẩng đầu lên, “Ta chỉ nhớ rõ tên của hắn, chuyện đã qua lâu như vậy, chi tiết ta đều quên rồi.”

“Nhưng con màu xanh kia thì vẫn chưa có tên.” Mày mắt hắn vẫn đều thản nhiên, giống như đang nói đến một việc nhỏ chẳng liên quan gì đến mình, “Ta vốn định dùng tên của người cuối cùng chết dưới kiếm ta, nhưng vẫn còn chưa biết, ai mới là cuối cùng.”

Trong phòng màn treo khẽ lay động, hương khí trong gió lạnh gợn lên.

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn hắn, trong lòng dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không dám nói ra.

“Hay là con cho ta một đề xuất, con xanh này gọi là gì mới hay?” Nguyễn Tự Khung nhìn bộ dạng ngốc nghếch của cô, bật cười, “Nghe nói trong Li Tam đường có đệ tử tên “Kiều”, do hay chữ mà được Mãn Mãn đại sư phong làm thượng khách, là con nhỉ.”

Ách, cái này sao, thật sự là có ẩn tình khác.

Thanh Kiều lau mồ hôi lạnh đầy trên trán, ngượng ngùng nói: “Nếu một con tên Mã Nạp, con thấy con còn lại kêu là Đa Nạp đi, như vậy sau này nhất định có thể uy chấn giang hồ.”

Nguyễn Tự Khung lại hơi giật mình, cũng không hề thắc mắc, chỉ mỉm cười nói: “Có thể cân nhắc.”

Từ phòng của Nguyễn Tự Khung đi ra, Tam sư tử và Thất sư tử đã sớm chờ ở cửa.

“Tiểu sư muội, thật hâm mộ muội có thể thân thiết với Nguyễn sư thúc như vậy.” Trên hai gò má Thất sư tử bay lên hai rặng mây đỏ, “Nếu có thể khiến người chữa thương cho ta, trúng một nghìn lần Liệt Diễm Trảm ta cũng cam tâm tình nguyện.”

Một nghìn lần? Chỉ sợ khi đó sư tử người đã sớm hóa thành bụi, mười Nguyễn Tự Khung cũng cứu không lại. Aiz, mù quáng sùng bái thật sự là đáng sợ.

Tam sư tử cũng phụ họa gật đầu, vừa chụp bả vai cô vừa nói: “Bàn Nhược công là phật gia tâm pháp, chuyên tu chí dương nội lực, khắp thiên hạ này người luyện thành công không quá mười. Trong Tây Lăng phái chỉ có chương môn và Nguyễn sư thúc đạt được chân truyền, muội lần này đúng là vận khí tốt.”

Thanh Kiều lập tức gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng.

“Nguyễn sư thúc đã phân phó xuống dưới, về sau mỗi ngày giờ Thìn, người luyện công trở về liền chữa thương cho muội.” Tam sư tử lại nói: “Tiểu sư muội, ngày sau muội cũng không thể tiếp tục ngủ nướng nữa, giờ Mẹo là phải dậy tắm gội rửa mặt, sớm tối chờ trong phòng sư thúc.”

Lời này nghe như thế nào cũng không được tự nhiên, Thanh Kiều im lặng không lên tiếng, trong lòng âm thầm thương tiếc thời gian tuần trăng mật cùng Chu công phải ngăn lại.

“Đúng rồi, Mãn Mãn trụ trì Tiểu Tiểu miếu nghe nói muội bị thương, đặc biệt tới thăm muội.” Tam sư tử thấy cảm xúc của cô bỗng nhiên đi

xuống, nói lời tốt đẹp an ủi, “Đại sư đúng là từ bi vi hoài.” (có tấm lòng nhân từ)

Chẳng hiểu sao, khí áp bên người đột nhiên hạ xuống.

Tây Lăng, nội đường một tiểu viện trong Li Tam.

Mãn Mãn đại sư thắt lưng gầy yếu, nét mặt già nua ngăm đen, cùng với cơ thể được mọi người ca tụng là “Tiên phong đạo cốt”, nhanh nhẹn đi tới.

“Cô nương vì sao không khỏe vẫn ngồi ở trên núi này? Hiện giờ đặc tội dị nhân Dược Vương cốc, thật đúng là mầm tai vạ nảy trên đất bằng.”

Đại sư thấy Thanh Kiều sắc mặt tái nhợt môi tím tái, không khỏi lắc đầu thở dài.

Aiz, ta cũng không muốn đâu, quan trọng tất cả đều là sắp xếp của tác giả. Cô nhớ tới cơn ác mộng xuyên qua rạp hát lớn tối hôm qua, bất đắc dĩ cười khổ.

Mãn Mãn thấy bốn bề vắng lặng, bỗng nhiên sát tới gần thấp giọng nói: “Cô nương nên chăm sóc thân mình, bằng không lão nạp rất khó ăn nói với vị đại nhân kia...”

Thanh Kiều giật mình một cái, nhất thời thẳng lưng nghiêm mặt: “Thỉnh đại sư hồi bẩm đại nhân, Cam Tiểu Kiều nhất định không làm nhục mệnh.”

Mãn Mãn đại sư thở một hơi dài, mới nói: “Ta mang theo ít dược liệu thượng hạng tới, cô nương không bị sao cũng đừng ngại sắc hai chén uống xem.”

Thanh Kiều gật đầu nói tạ ơn.

“Đúng rồi, hiện giờ tàng kinh các của bản tự sắp sửa xây dựng, còn mong cô nương ban tặng tên.”

Mãn Mãn buông chén trà trong tay, cuối cùng bắt đầu nói trọng điểm.

—lại tới nữa!

Thanh Kiều lấy tay chống đầu, che đi vẻ mặt đau khổ: “Đại sư, ta đã vì ngài mà đề không ít chữ, bây giờ vì sao còn muốn tặng chữ cho miếu?”

“Cô nương thân phận đặc biệt, cho chữ nhiều một chút có thể phù hộ Tiểu Tiểu miếu của ta ngàn năm bình an.” Mãn Mãn bày ra bộ mặt nghiêm túc đứng đắn.

“...Đại sư nói quá rồi.” Thanh Kiều thở dài, quyết định quăng vũ khí đầu hàng, “Nếu là tàng kinh các của miếu, có bốn chữ rất thích hợp —“thư viện Harvard” (Harvard phiên âm trung là cấp phật), đại sư cứ việc lấy dùng đi.”

“ ‘Cấp phật’ là cái gì?” Mãn Mãn có chút ngạc nhiên.

“ ‘Cấp phật’ chính là rất thích Phật, rất thích rất thích, vô cùng thích.” Thanh Kiều kiên nhẫn giải thích.

Mãn Mãn tương đối vừa lòng với giải thích này, lấy chữ xong, vô cùng muốn rời đi.

“Đại sư chậm đã!” Thanh Kiều ở sau lưng gọi hấn, “Không biết Tiểu Kiều có may mắn được bước vào Tàng kinh các hay không?”

“Đương nhiên không được.” Mãn Mãn đứng lại, cũng không quay đầu, “Tàng kinh các là trọng địa (nơi quan trọng) của phật môn, không phải cao tăng đặc đạo, nhất quyết không thể đi vào.”

Thanh Kiều nhất thời bực bội.

Mãn Mãn phía trước đi thêm hai bước, bỗng điềm nhiên như không nói: “Ai da, nơi đó cứ giờ sừ là người qua lại rất ít, trông coi rất lỏng lẻo.”

Thanh Kiều nghe thấy thì hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, chấp tay nói sau lưng Mãn Mãn: “Đa tạ đại sư!”

Giờ sừ mấy ngày sau, trong Tiểu Tiểu miếu dư ra một bóng đen mảnh khảnh.

“Thư....viện....Har...vard....”

Bóng đen kia nương theo ánh trăng mỏng manh từng chút đánh giá hoành phi trên cửa, miệng lẩm bẫm.

Rốt cục cũng tìm thấy, không khỏi thở phào một hơi, may là con lừa ngốc này hành động mau, mới chỉ ba ngày đã sai người làm xog kim biển treo lên.

Lấy công cụ đẩy ra chốt gỗ cài cửa sổ, bóng đen rón ra rón rén nhảy vào trong phòng, rồi quay đầu lại đóng chặt cửa sổ.

Lâu rồi không làm việc trộm cắp, đương nhiên phải cẩn thận trăm bề.

Nhớ năm đó lén trộm phiếu ăn trong nhà đi đổi kẹo ăn, bởi vì ngăn kéo không khóa chặt cuối cùng bị cha mẹ phát hiện, aiz, bị nện một trận ra trò, đúng là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Vào trong các trước tiên là nhìn thấy văn thư lưu trữ xếp đầy tới tận nóc, hô, đúng là vô cùng có phong phạm của thư viện Hogwarts. (Hogwarts này là trường ở trong tr Harry Potter á)

“Tây Lãng phái....Tây Lãng phái....” Tìm dọc theo một hàng giá sách, sách gì có liên quan đến hai chữ “Tây Lãng” đều không bỏ qua.

Lên núi đã được hơn tháng, cô đã lén lút thăm dò vài lần, không ngờ thanh mộc kiếm Hình Nhân này hầu như là chưa ai từng nghe nói đến. Trong lòng lo lắng vạn phần lại không dám lộ ra, chỉ hy vọng có thể bới ra chút manh mối trong tàng kinh các ở Tiểu Tiểu miếu, dù sao thì hai phái cũng luôn qua lại thân thiết.

Tìm nửa canh giờ, cuối cùng tìm thấy một bộ sách có chữ “Tây Lăng” trên đầu, vui mừng quá đỗi, liền lấy xuống lật lật.

—“Nghiên cứu nguồn gốc Tây Lăng phái”: quyển sách này liệt kê mười tám nguồn gốc có thể phát sinh ra tên Tây Lăng phái, có nói là do Hoàng đế triều khâm điểm, có nói là Nữ Oa báo mộng, có thối phồng sau một trận bệnh đậu mùa rối loạn, cuối cùng tác giả cho ra kết luận, khả năng lớn nhất có thể là bởi khi mới sáng lập núi này gọi là Tây Lăng sơn, cho nên phái lấy luôn tên là Tây Lăng phái, Orz...

—“Tây Lăng phái phong tục kị”: quyển sách này ghi lại rõ ràng một số kỳ phong quái tục của Tây Lăng phái, như là đầu tháng giêng hàng năm năm nam đệ tử phái đeo tất rửa chân, ngày mồng tám tháng chạp hàng năm nữ đệ tử phải đem hoa mai cắm đầy búi tóc vân vân. Kỳ lạ nhất chính là, chương môn của phái cứ mừng một là không được ăn dưa chuột?!

—“Hồi ký của chương môn Tây Lăng phái”: bao gồm tất cả việc công việc tư việc lớn việc nhỏ của chương môn qua các thời kỳ. Xem xong quyển sách này, thu hoạch lớn nhất của Cố Thanh Kiều là, thì ra trên lưng chương môn đương nhiệm Trương Tú Phong có một nốt ruồi đen to mọc lông!

Lật rồi lật, lật lại lật, lật tiếp ra một quyển “Tây Lăng phái thực đơn bách khoa toàn thư”, bên trong miêu tả tường tận động thực vật nào sinh tồn trên núi Tây Lăng, phương pháp nấu nướng tốt nhất là gì, gia vị được liệt kê yếu ở đâu có thể tìm được....

Xem đến cuối, Cố Thanh Kiều vầng đầu hoa mắt, gần như sắp tuyệt vọng.

Huân hương mang đến đã sắp cháy hết, mắt thấy giờ sừ sắp qua, cô quyết định tạm thời từ bỏ, đổi thành ngày mai lại đến.

Người còn sống, co được dân được, nhờ vào chẳng qua là một chút hy vọng.

Cất lại sách, đẩy song cửa sổ nhảy ra, rồi quay đầu lại đóng chặt cửa sổ, cô cuối cùng thở một hơi thật dài.

Hôm nay mặc dù thu hoạch rất ít, nhưng ít ra đã biết được bí mật của chương môn Tứ Phong, miễn cưỡng tính là một khởi đầu tốt.

Vỗ vỗ tay, cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi.

Vừa ngẩng đầu, bước chân bỗng dấn dính tại sà nhà.

“Ta mỗi đêm đều ở ngoài cửa tàng kinh các chờ người, bây giờ cuối cùng cũng chờ được.”

Một câu cỡ nào ân tình đưa tình, từ trong cái miệng đẹp đẽ của người đối diện phun ra, lại làm cho Tiểu Kiều toàn thân không rét mà run.

“Người thực không khiến ta thất vọng.”

Nguyễn Tự Khung đứng cuối hành lang, dịu dàng đưa tay về phía cô.

Trên nhánh cây phía sau hần, treo một cái lồng chim bằng đồng, Mã Nạp Đa Nạp đứng ở trong lẳng lẳng nhìn cô.

Ánh mắt sáng ngời là thế, vừa âm u, vừa sâu hun hút.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Món Hiệp Nghị

“Người tới đây tìm tứ linh?”

Mặc dù trong lòng Cố Thanh Kiều ngàn tính vạn tính, cũng không nghĩ rằng Nguyễn Tự Khung lại phun ra một câu như vậy.

Cô nhìn Nguyễn Tự Khung, lặng im không nói.

Tục ngữ nói thật là đúng, địch bất động, ta bất động, địch vừa động, ta không thể loạn động.

“Người muốn thanh mộc kiếm Hình Nhân kia?” Nguyễn Tự Khung thấy cô như vậy, chỉ cười, cực kỳ vui vẻ.

“Tiểu Kiều không hiểu sư thúc đang nói gì?”

Cô gắng đầu tròn to mắt, bày ra vẻ mặt vô hại đã lâu không sử dụng.

Nguyễn Tự Khung nhìn về phía tay áo cô nhẹ bĩu môi: “Còn muốn tiếp tục giấu diếm? Đang đeo trên tay người, không phải là Cửu chuyển thanh âm linh một trong bốn tứ linh sao?”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy trong đầu “Bụp” một tiếng, toàn thân xụi lơ.

“Ta.....” Cô hé miệng, lời chưa nói lệ đã tuôn.

Có vô số bóng đen xẹt qua trong đầu cô—địa lao, tiểu cường, Bạch Mi đại hiệp, độc dược, còn cả....Đoàn Ngọc luôn mỉm cười.

Cô không biết nên nói gì, đánh chết cũng không thừa nhận lai lịch cái vòng tay? Hay là giải thích nguyên nhân mình tìm kiếm tứ linh?

Mọi thứ đều tới quá nhanh, hoàn toàn làm cho cô trở tay không kịp.

Nhưng chưa đợi cô hồi hận xong, đã nghe Nguyễn Tự Khung cười vui vẻ nói: “Không gạt người, kỳ thực ta cũng rất muốn trông thấy thanh mộc kiếm Hình Nhân đó, không bằng, để ta giúp người một tay?”

Phong hồi lộ chuyển, liễu ám hoa minh. (có khả năng xoay chuyển, tìm được lối thoát trong hoàn cảnh khốn khó)

Đây chính là cái gọi là xe đến trước núi ắt có đường, có đường tất có xe Toyota, Cố Thanh Kiều lại ngẩng đầu trợn to mắt, hoàn toàn ghen hòng nhìn trần trời.

“...Thanh mộc kiếm Hình Nhân này là bảo vật trấn phái của Tây Lăng, sư thúc chỉ dưới mỗi chưởng môn, cần gì phải lừa gạt Tiểu Kiều?”

Hết nửa ngày, cô run lẩy bẩy thốt ra một câu như vậy.

Please, đừng lừa ta, ta tuy nói là phụ nữ thời hiện đại, nhưng có kiên cường cũng chịu không nổi mấy hóa thạch cổ đại các người liên tục chọc ghẹo đâu!

Nguyễn Tự Khung hai tay vắt sau lưng, vẻ mặt người không hiểu được nỗi đau của ta: “Cần gì phải lừa người? Nguyễn Tự Khung ta không có ý làm thánh nhân, cũng không muốn bảo vệ cái gì. Chỉ cần được vui vẻ, hết thấy giáo điều đều có thể phá vỡ.”

Hắn thở dài, nghiêng mặt đi nhìn trời: “Tiểu nha đầu, chờ người tới tuổi của ta, sẽ hiểu—cuộc sống không có lạc thú, là một chuyện đáng sợ cỡ

nào đáng buồn cỡ nào.”

“Người có biết tung tích của thanh mộc kiếm Hình Nhân không?”

Một lúc lâu sau, Thanh Kiều lần thứ hai lên tiếng, đã hoàn toàn thỏa hiệp.

“Không biết.” Nguyễn Tự Khung lắc đầu, “Nhưng có ta giúp người tìm, cũng sẽ thuận lợi hơn chút.”

“Cũng phải.” Thanh Kiều gật đầu phụ họa, trong mắt lập tức dựng lên một tầng phòng bị, “Nhưng rốt cuộc là người muốn lấy được cái gì từ ta?”

Nguyễn Tự Khung khinh thường cười khẽ.

“Ngoài bộ phận nào đó ra, ta thấy thứ ta có, cả đời người muốn cũng đừng hòng sánh bằng.”

Thanh Kiều đỏ mặt, cả giận nói: “Ta có bệnh năm chân, chẳng lẽ người cũng có sao?”

Nguyễn Tự Khung mặt không đổi sắc, mỉm cười: “Quả nhiên không chọn sai, cùng người tìm thanh kiếm kia, hẳn là một chuyện thú vị.”

Thanh Kiều ở trong lòng cảnh cáo mình ngàn vạn lần phải mặc kệ sự ngạo mạn tự đại của hắn, hạ giọng xuống, lại hỏi: “Sao người biết ta sẽ đột nhập tàng kinh các đêm nay?”

Nguyễn Tự Khung nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng vung ống tay áo.

Phành phạch phành phạch, bọn vẹt cất cánh, song song đáp xuống trên cánh tay hắn.

“Người đã từng nghe câu nói như vẹt?” Nguyễn Tự Khung cười cười với cô, quay đầu phân phó Mã Nạp và Đa Nạp, “Đến, hài tử ngoan, nói cho

ta nghe chút.”

“.....Đúng rồi, hiện giờ tàng kinh các của bản tự sắp sửa xây dựng, còn mong cô nương ban tặng tên.”

“Đại sư, ta đã vì ngài mà đề không ít chữ, bây giờ vì sao còn muốn tặng chữ cho miếu?”

“Cô nương thân phận đặc biệt, cho chữ nhiều một chút có thể phù hộ Tiểu Tiểu miếu của ta ngàn năm bình an.”

“...Đại sư nói quá rồi. Nếu là tàng kinh các của miếu, có bốn chữ rất thích hợp ——“thư viện Harvard” (Harvard phiên âm trung là cấp phật), đại sư cứ việc lấy dùng đi.”

“ ‘Cấp phật’ là cái gì?”

“ ‘Cấp phật’ chính là rất thích Phật, rất thích rất thích, vô cùng thích.”

“Đại sư chậm đã! Không biết Tiểu Kiều có may mắn được bước vào Tàng kinh các hay không?”

“Đương nhiên không được. Tàng kinh các là trọng địa (nơi quan trọng) của phật môn, không phải cao tăng đặc đạo, nhất quyết không thể đi vào.”

“Ai da, nơi đó cứ giờ sừ là người qua lại rất ít, trông coi rất lỏng lẻo.”

“Đa tạ đại sư!”

Mã Nạp đóng vai nam, Đa Nạp đóng vai nữ, nhất nhất thuật lại lời nói của cô và Mãn Mãn đại sư ngày đó.

Một chữ không sai, một câu không thừa.

Thanh Kiều lẳng lặng nghe xong, lông tơ toàn thân đều dựng đứng.

“Con người của ta, nếu không thật sự nhàn rỗi đến mức nhàm chán, cũng sẽ không nuôi sủng vật.” Nguyễn Tự Khung thở dài, “Ta cũng coi như lãng phí không ít thời gian với chúng.”

Cuối cùng, không quên nháy mắt với Tiểu Kiều: “Người xem, tuy rằng ta đã biết bí mật của người, hiện giờ người không phải cũng đã biết bí mật của ta sao? Công bằng biết bao.”

Thanh Kiều không còn lời nào để nói, đã sớm phục sát đất.

Sắp hừng đông, sau tấm màn màu lam sẫm, hai bóng dáng một cao một thấp đang từ ngoài tự đi tới.

“Thực ra, con có một câu hỏi.”

“Người nói đi, nếu ta có thể giải đáp, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tận.”
(không biết không nói, biết sẽ nói hết)

“Người....rất cuộc là bao nhiêu tuổi?”

“Việc này sao, hẳn là phải lớn hơn người hơn một giáp.”

“Oa, già như vậy sao!”

“Thế nào thế nào, nam nhân ba mươi, chính là thời kì hoàng kim.”

“Ta cũng có một câu hỏi.”

“Người nói đi.”

“Người không phải là thực sự bị bệnh năm chân đó chứ?”

“.....”

“Không cần mắc cỡ, thiếu nữ xuân xanh luôn mơ mộng, ngại ngùng cũng là chuyện thường.....”

“Con không bị!”

Cố nén tức giận, vội vàng ngắt lời.

Một hồi trầm mặc, hai người đã ra ngoài được khá xa, đảo mắt đã tới cửa Tây Lăng phái.

“Chân thành nói một câu, nhất định phải chú ý vệ sinh cá nhân....”

Trước khi tạm biệt, lời khuyên nhủ lộ vẻ xúc động thình lình vang lên.

Phụt!

Cố Thanh Kiều thầm nghĩ rằng đây nhất định là tiếng đứt gân sau óc mình.

Đảo mắt đã qua bảy ngày, dưới sự trị liệu tỉ mỉ của Nguyễn Tự Khung, thương thế của cô dần chuyển biến tốt hơn, diện tích máu ho ra đã từ lúc ban đầu là bánh Roti prata (1) biến thành bánh nướng vừng (2). Nguyễn Tự Khung ngập tràn tin tưởng nói, chờ tới khi máu ho ra co lại còn bằng mấy hạt tiêu trên bánh nướng thì Cố Thanh Kiều coi như khỏi hẳn.

Trong thời gian trị liệu, đệ tử các đường lấy đủ mọi loại cơ tới hỏi thăm vị sư muội may mắn trong truyền thuyết này—vì bị thương mà được hưởng thụ Nguyễn Tự Khung mỗi ngày một mình triệu kiến, đây là cơ hội cỡ nào may mắn mà không thể cầu chứ! Tất cả mọi người đều muốn chiêm ngưỡng dung nhan, đồng thời được hưởng một chút vận may.

Bởi vì mỗi ngày người đăng môn bái phỏng thật sự rất nhiều, Thanh Kiều bất đắc dĩ xin sơn của Lỗ Hoa Hoa viết một tấm bảng treo ở cửa:

“Mỗi ngày chỉ gặp khách vào giờ Thân, thời gian giới hạn một nén nhang, tới trước gặp trước, quá hạn không hầu (quá tgian thì k gặp nữa).”

Tấm bảng vừa treo, cô nhất thời vang danh Tây Lăng, tốc độ nổi lên không ai sánh kịp.

“.....Aiz, sau khi từ biệt danh hiệu Quan Thế Âm trong giới thịt heo, đã rất lâu ta không được nở mày nở mặt như vậy.....”

Hôm nay chữa thương xong, Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên nghe thấy Cổ Thanh Kiều ngồi bên giường lâm bảm.

Cô dường như là nhớ đến chuyện gì đó, nhìn ngoài cửa sổ, bộ dạng có chút thất thần.

“Hưởng thụ sao?” Hẩn hải bước xuống giường, bắt đầu chậm rãi rửa tay, “Hiếm khi được thành danh nhân nhi. (người nổi tiếng)”

“Hoàn toàn ngược lại.” Thanh Kiều thản nhiên lắc đầu, “Theo con thấy, danh nhân là một trong những loại người đáng thương nhất, việc riêng tư đều bị phơi bày trước mắt bao người, mỗi bước đi đều khó khăn, thì có gì vui vẻ chứ?”

“Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết.” Nguyễn Tự Khung lấy khăn lụa chà lau bàn tay, động tác nhẹ nhàng.

“Làm chuyện lớn gì chứ? Có chuyện lớn nào thành đâu?” Thanh Kiều thở dài, che chắn lên mặt, “Con chỉ muốn làm một cây cải thìa tắm mình dưới ánh mặt trời~~” (tên mà bạn Kiều tự chọn là Tiểu Bạch Thái, nghĩa là cây cải thìa)

Nguyễn Tự Khung thấy cô ai oán như vậy, không khỏi cười khẽ: “Ta thấy tướng mạo người thật không giống người bình thường.”

Lời này vừa vắn đậm trúng vào nỗi đau của Thanh Kiều, cô nhảy dựng lên, lấy gối đầu ném về phía hắn: “Ăn nói lung tung, thầy bói lờm!”

Nguyễn Tự Khung nhẹ nghiêng người một cái, dễ dàng tránh thoát công kích.

“Tướng mạo quả thật chưa hẳn đã chuẩn, không bằng, để ta giúp người xem tay?” Hắn không câu không giận, đưa ra ý kiến mang tính chất xây dựng.

Thanh Kiều ngẩn ra, nghĩ lại, đến thần tiên sống như Không Không kia ta cũng đã từng gặp rồi, chắc người cũng không nói được nhiều hơn bao nhiêu so với ông ấy.

Vì thế chìa một tay ra, hung dữ nói: “Nam trái nữ phải, không được nhầm!”

Nguyễn Tự Khung cầm tay cô, đầu ngón tay chậm rãi trượt dọc theo đường viền năm ngón tay, xẹt qua ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út, cuối cùng dừng lại trong lòng bàn tay.

Hắn trầm mặc một chút, rồi bắt đầu di chuyển dọc theo đường vân tay, móng tay nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay cô.

Thanh Kiều mặc dù cảm thấy ngứa, nhưng lại không dám kêu, chỉ có thể cố nén căn môi dưới.

Thật lâu sau, hắn rút tay về, nghiêng mặt nhìn về phương xa, thở dài một hơi.

“Thế nào?” Thanh Kiều bị hắn dọa không nhẹ, chẳng lẽ vận mệnh của mình rất ngang trái?

“Nói thật, ta rất thất vọng, cực kỳ thất vọng.”

Nguyễn Tự Khung quay đầu lại, vẻ mặt đau lòng không dấu được: “Ta sờ soạng người lâu như vậy, chẳng lẽ người vẫn không phát hiện ra là ta đang chiếm tiện nghi của người?!”

—————đường phân cách quái thú cây kê

Hôm nay, cuối cùng đã kết thúc “Quái thú cây kê đại chiến ngự Loli” mỗi ngày một lần, Cố Thanh Kiều hữu khí vô lực đi bộ trở về.

Đọc theo đường đi phần đông đệ tử Tây Lăng nhận ra cô, nhát gan thì lui vào một góc chỉ trỏ cô, lớn gan thì trực tiếp lên chào hỏi cô.

“Chữa thương về rồi sao? Sư muội vất vả!” Ba phần hâm mộ bảy phần ghen tị.

“Đâu có đâu có.” Cô vội vàng cẩn thận đáp lời, “Vì Tây Lăng phục vụ!”

Tiến vào Li Tam đường, trong viện chật ních người, tiếng nói ồn ào, dọa cô nhảy dựng.

“Có chuyện gì vậy?” Cô tinh mắt, túm được Thất sư tỷ đang vội vàng chạy qua, “Hay là sư phụ bỗng nhiên phát hiện trên mặt mình mọc thêm mấy vết rỗ?”

“So với chuyện này còn nghiêm trọng hơn!” Thất sư tỷ vừa thấy là cô, mặt tươi như hoa, “Là chưởng môn lão nhân gia ngài không biết bị chập dây thần kinh nào, lại quyết định công khai chiêu mộ đệ tử trong dân chúng! Lần này toàn phái bày thế trận chờ quân địch, phái đi đều là tinh anh, Li Tam đường của chúng ta cũng được hai suất, hiện tại tất cả mọi người đang xếp hàng báo danh đó!”

“Chuyện này thì có gì mà ngạc nhiên?” Thanh Kiều quệt miệng, “Không phải là xuống núi chọn người thôi sao, đâu cần đến nỗi căng thẳng như vậy?”

“Tiểu sư muội a, muội quá đơn thuần! Quá vô tri!”

Thất sư tỷ dùng sức lay bả vai cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Muội có biết quan chủ khảo là ai không? Là Nguyễn sư thúc đó Nguyễn sư thúc! Muội có biết lần này đi bao lâu không? Hai tháng, hai tháng, suốt hai tháng đó! Vừa nghe nói người xuất mã, toàn phái trên dưới đều phát cuồng, ai cũng đều mong đợi trông ngóng có thể đi cùng người!!”

“Khoa, khoa trường thế sao....” Thanh Kiều bị cô lắc đến đầu váng mắt hoa chỉ còn thiếu nước miệng sùi bọt mép.

“Ai da, Tiểu sư muội đến đây.” Tiếng của Lỗ Hoa hoa đúng lúc vang lên, cứu cô từ trong cơn nước sôi lửa bỏng.

“Lỗ sư huynh....” Thanh Kiều quay đầu nhìn hẳn, không khỏi lại thêm kinh hãi: “Sao huynh lại thay đổi kiểu tóc?” Giống như cây nấm hương ý!

“He he, cá nhân ta cảm thấy, như vậy sẽ nổi bật hơn một chút trong lúc lựa chọn.” Lỗ Hoa Hoa có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Ừc, Thanh Kiều miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Đúng rồi, Tiểu sư muội còn không mau đi báo danh? Hiện tại Li Tam đường ngoài sư phụ cũng chỉ còn lại muội chưa báo danh thôi!” Lỗ Hoa HOa đưa tay kéo cô.

“Muội không.....” Không đợi Thanh Kiều nói xong, Lỗ Hoa Hoa đã dắt cô một đường chen lên phía trước.

“Đại sư huynh, ta đưa người đến rồi!” Lỗ Hoa Hoa vui mừng phấn khởi báo với người đang vùi đầu tốc ký trước bàn.

Người nọ ngẩng đầu.

Vừa đối mặt, Thanh Kiều nhất thời cảm thấy bụng kêu vang ùng ục ùng ục một trận.

—a, đó là một gương mặt giống bánh bao cỡ nào a!

“Muội chính là Cam Tiểu Kiều đó sao?”

Có lẽ là bị chen chúc quá lâu, bánh bao sư huynh đầu đầy mồ hôi, trước trán mờ hồ bốc hơi.

—OMG, một cái lồng hấp nóng hôi hổi hiện ra!

“.....Phải.” Thanh Kiều còn chưa ăn điếm tâm, lúc này hai mắt nhìn thẳng bánh bao sư huynh ngẩn ra.

“Tốt tốt, này muội cầm đi, mặc vào.” Bánh bao sư huynh vung bàn tay to, từ trong bàn lấy ra một bao đồ.

Thanh Kiều nhận lấy nhìn, là một bộ áo sam màu xanh biếc.

“A a a!” Những người khác bắt đầu hét chói tai, lòng đầy căm phẫn, “Vì sao? Vì sao nàng có bộ này?! Không công bằng!”

“...Xin hỏi, đây là cái gì?” Thanh Kiều không rõ nội tình, ngây ngốc hỏi sư huynh.

“Thấy màu này không?”

Bánh bao sư huynh giơ hai đầu ngón tay chọc chọc bao đồ kia, lười biếng giải thích: “Màu xanh lục, màu đại diện cho Tây Lăng phái—chúc

mừng, muội trực tiếp thăng cấp!”

“Nội tình đen tối! Tuyệt đối có nội tình đen tối!”

Người bên cạnh sụp đổ, lại bắt đầu một vòng kêu trời gọi đất mới.

Thanh Kiều há mồm đang muốn giải thích, đã thấy bánh bao sư huynh ném vài ánh mắt sắc như đao ra bốn phía.

“Rỗng cái gì mà rỗng?! Muội ấy thân chịu trọng thương, mỗi ngày phải nhờ Nguyễn tiên sinh vận công trị liệu, lần này không đi theo, chẳng lẽ các người muốn muội ấy ở trên núi chịu chết sao?!”

Cờ nào bư hãn, cờ nào sâu sắc, bốn phía nhất thời lặng ngắt như tờ.

“...Nhưng mà, chúng ta cũng rất muốn đi mà, vô duyên vô cớ như vậy lại ít một suất...” Thanh âm ủy khuất yếu điệu của Cửu sư tỷ mơ hồ vang lên.

“Không ầm ĩ nữa!” Bánh bao sư huynh vẻ mặt không kiên nhẫn, “Nguyễn tiên sinh nói, Cam Tiểu Kiều là khách quý đặc biệt, không tính vào số suất, các người đã vừa lòng chưa?”

Ầm ầm, trong viện lại lần nữa sôi trào, reo vui rộn rã.

Thay xong lục sam, chuyện đầu tiên Cố Than Kiều làm trước mắt bao người chính là chạy tới phòng bếp.

Thất tiết là chuyện nhỏ, đói chết mới là chuyện lớn, trải qua một hồi phong ba vừa rồi, cô vô cùng muốn ăn bánh bao.

Từ trên kệ lấy ra vài cái bánh bao, cô cảm thấy mỹ mãn, vừa gặm vừa đi về.

Bên ngoài ánh mặt trời chói lòa, rải khắp mặt đất.

Ăn hai cái, thử dài.

Aiz, Nguyễn sư thúc, tuy nói con rất muốn làm cái trắng, nhưng người cũng không cần phải để trang phục của con thành xanh biếc thế này đâu! Chẳng lẽ người đã quên, cái trắng không chỉ có lá cây, nó còn có cái mỡ?! (*)

(*) nguyên văn là 榔子 có nghĩa là cái mỡ dài (Cái mỡ dài, đục thủng lưng cây gỗ để ở các nhà quan để làm hiệu gọi là bang. Trong khúc nhạc cũng có thứ đánh thanh tre làm dịp, tục gọi là bang tử xoang 榔子腔.)

Tiểu Kiều nói cái mỡ ở đây là để chỉ phần thân củ cải, cả cây cải ngoài lá màu xanh ra thì phần thân có màu trắng chứ k phải cả cây màu xanh. Tiểu Kiều k muốn mặc bộ đồ màu xanh đc phát ấy mà :v

Đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên thấy Lỗ Hoa Hoa đang ngồi ven đường cắn bánh mì khô.

“Ý? Sao huynh cũng chưa ăn điểm tâm?” Cô kinh ngạc.

“He he, buổi sáng mới dậy đã đi làm tóc này, không cần thận bỏ lỡ thời gian bữa sáng.” Lỗ Hoa Hoa vuốt cái mái bằng dày, lộ ra hai hàm răng chắc khỏe.

“.....”

Thanh Kiều yên lặng liếc hẳn một cái, nhét cái bánh bao cuối cùng cầm trên tay vào tay hẳn, “Ăn cái này đi.”

“Tiểu sư muội!”

Lỗ Hoa Hoa cảm động, không nghĩ Tiểu sư muội bình thường coi thức ăn là trời hôm nay lại rộng lượng như thế! Chẳng lẽ mặt trời mọc đằng Tây?

“.....Sư huynh không cần kinh ngạc.”

Thanh Kiều xua tay, ngắm nhìn quả đầu của hắn, thần thái vô cùng điềm tĩnh: “Đây chẳng qua là tình nghĩa của cải xanh dành cho nấm hương thôi.” (một cây cải xanh và một cây nấm hương :v , các bạn biết kiểu tóc của Lỗ Hoa Hoa rồi chứ =]])

Chú giải:

(1) Roti prata: là một trong những điểm tâm phổ biến nhất Singapore, là một loại bánh mì dẹt mỏng như bánh kếp có thể dùng làm món khai vị hoặc tráng miệng.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Món Chuyên Chở

Edit: Chikajo

Ăn xong bánh bao quay về phòng, lại bất ngờ nhìn thấy bóng dáng Nguyễn Tự Khung.

“Yo, Tiểu Bạch Thái!” (có nghĩa là rau cải)

Hắn vẫn một bộ lam sam, trường bào phất phơ theo gió phiêu phiêu dục tiên.

“Gọi ai vậy!”

Thanh Kiều trợn mắt.

“Xin hỏi tiểu thư, nơi này ngoài cô ra, còn ai mặc đến xanh um tươi tốt tươi mát tự nhiên như thế?”

Nguyễn Tự Khung ngắm cái áo khoác xanh lục của cô, nhếch miệng.

“.....” Thanh Kiều không nói gì. Ở trước mặt hắn cô quả thật là rau cải.

Không chỉ là rau cải, còn là rau cải đặc biệt, cũng chính là cây cải xanh vô cùng đặc biệt.

“Sao không nói lời nào?” Nguyễn Tự Khung nhướng mi, “Hay là con có ý kiến gì với bộ y phục này?”

“Đệ tử không dám.” Thanh Kiều cúi đầu, dấu đi vẻ mặt.

“Ta thấy ngược lại là hình như có giận mà không dám nói.” Nguyễn Tự Khung cười bình luận.

“—màu sắc y phục này thoát tục như thế, đệ tử thật sự rất thích.” Thanh Kiều nhanh chóng ngẩng đầu, nở nụ cười chuyên nghiệp lộ sáu chiếc răng .

“A, thích nhiều bao nhiêu?” Nguyễn Tự Khung khoanh tay, rất nhàn nhã.

Thấy Thanh Kiều từ trong tay áo lôi ra một chiếc khăn lụa thêu hoa, vẩy vẩy trên không trung, vừa hát vừa nhảy: “Cái kia hỉ (tin vui) nha, cái kia nhạc (âm nhạc) nha! Cái kia xao (gõ) a! Cái kia đánh!”

(đây là một câu trong bài hát Hỉ nhạc niên hoa – Trần Hồng, m muốn tìm link tiếng việt nhưng mà k có nên cũng k biết edit thế nào cả, các bạn thông cảm nhe~)

Cuối cùng không quên ném mị nhãn về phía Nguyễn Tự Khung: “Tin tưởng sư thúc không có sai! Lựa chọn của sư thúc chính là lựa chọn tốt nhất!”

Nguyễn Tự Khung phì cười, lắc đầu cảm khái: “Mang người xuống núi mới là lựa chọn tuyệt vời nhất đời này của ta.”

Cổ Thanh Kiều cố nén nước chua trong dạ dày, trong lòng bi thương vô hạn—con người quả nhiên đều bị dồn ép, không nghĩ rằng ta cũng có một ngày vô sỉ như vậy.

“Đúng rồi, chiếc vòng tay trên tay người là ai cho?”

Nguyễn Tự Khung đột nhiên mở miệng, con ngươi đen như ấn dấu núi xanh sâu thẳm.

“.....Một nam nhân.”

Thanh Kiều khẽ hé miệng.

“Hả? Không tiếc tặng thánh vật quan trọng như thế, không biết là một nam nhân như thế nào?”

Giọng điệu không chút để ý, tiếng thoát ra từ kẽ răng.

“Chuyện này sao.....không gạt sư thúc, kỳ thực dựa theo thâm mỹ quan của heo, hẳn cũng cơ bản được coi là hàng thượng hạng.”

Trầm mặc, tiếp đó là tiếng cười của Nguyễn Tự Khung.

“....Quý linh tinh! Lại quên hỏi người, vì lấy được vòng tay này, người đã phải trả giá gì?”

Ánh mắt mơ hồ không rõ, nét mặt mềm mại cẩn thận.

“....Con quên rồi.” Thanh Kiều mỉm cười, “Sau khi lấy được vòng tay này, Tiểu Kiều đã quên đi hết những chuyện nên quên.”

Tiếng cười tắc nghẹn.

Nguyễn Tự Khung quay đầu, đồng tử lấp lánh trong suốt, giống như ai đó bóp vỡ từng ngôi từng ngôi sao, tiện tay ném vào trong trong mắt của người, mở mắt là rục rờ.

“Tiểu Bạch Thái, người phải biết rằng, ta cũng không vô cớ giúp người khác làm việc.”

Hắn thở dài, hai mắt híp lại, giống như là buông xuống những chuyện không quan trọng.

“.....Đệ tử biết.” Thanh Kiều khẽ run căn môi, móng tay cắm thật sâu vào trong da thịt—nên tới thì sẽ tới, nên đổi mặt trước sau gì cũng phải đổi mặt.

“.....Cho nên?” Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu, đổi mặt với kết cục.

“Cho nên, hiện giờ để công bằng, ta muốn kiểm tra mặt của người.”

Nguyễn Tự Khung lẳng lặng đứng yên tại chỗ, mày kiếm thản nhiên, đôi mắt hẹp dài híp lại.

Ánh nắng bóng mây, hắt xuống thành chùm ánh sáng rực rỡ biến hóa thất thường.

Thanh Kiều thở ra một hơi thật dài, phức tạp mà lại giận dữ.

“Ta nói Nguyễn sư thúc, làm người không thể vô sỉ đến mức đó được!” Người còn muốn chiếm tiện nghi của ta? Rõ ràng là đã chiếm rồi mà!

“Không phải vậy!” Nguyễn Tự Khung chỉ cười, “Chiếm tiện nghi gì? Đương nhiên là phải cần người cam tâm tình nguyện rồi.”

Thanh Kiều vỗ ngực: “Lão ngài cứ từ từ mà chờ đi, trừ phi Trường Giang và Hoàng Hà chảy ngược, nếu không đời này ta cũng sẽ không bằng lòng.” Dứt lời lại giương mắt chế nhạo hần, “Hay là, người cố ý bá vương ngành cung?”

“Sao có thể chứ?” Nguyễn Tự Khung tiếp tục cười, mắt cong cong, “Chỉ bằng danh hiệu Tây Lăng Nguyễn Tự Khung, ta cũng sẽ tuyệt không làm như vậy. Hờn nữa, dưa xanh hái không ngọt.”

Thanh Kiều thở phào một hơi, tảng đá lớn trong lòng sắp rơi xuống đất, lại nghe Nguyễn Tự Khung nói: “Cho nên, ta bình thường đều là đến âm thầm.”

Chỉ thấy hần phẩy tay áo một cái, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cái bàn đá, chống má bắt đầu nhìn trời.

“Thanh~~~ mọc ~~~ kiếm ~~~ Hình~~~ Nhân”

Hần chăm chú nhìn mây trắng trên trời, chậm rãi phun ra năm chữ này, mỗi từ đều ngâm dài ra, ý tứ hàm xúc sâu xa.

Nước mắt của Thanh Kiều thoáng chốc ào ào lăn ra, dâng trào mãnh liệt.

“Thỉnh an đại hiệp, vâng, ngài cứ việc sờ.” Cô nhắm mắt lại giơ mặt qua, “Ngài muốn sờ thế nào thì sờ như thế, sờ không thích còn có thể véo, chỗ đó mềm mại mà lại co dãn tốt, đảm bảo quân vừa lòng.”

Nào biết Nguyễn Tự Khung lại lâm trận lật lọng: “Ai da, ta đột nhiên không muốn sờ mặt nữa, ta quyết định sờ một chỗ chơi rất thích.”

OH, Aa Megami sama (1)! Master Roshi (2)! Moroboshi Ataru (3)!

Thanh Kiều lấy tay che ngực toàn thân căng lên, nghĩ thầm tên sắc ma này, người nếu dám có động tác hạ lưu nào, ta cũng tuyệt sẽ không nén giận nữa, cùng lắm thì chúng ta đồng quy vu tận!

Nào biết Nguyễn Tự Khung lại bồng vờn tay tới, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc đen của cô lên.

“Trên dưới toàn thân người, kể ra chỉ có chỗ này đẹp.” hần cười tùm tùm nói.

Thân mình Thanh Kiều run lên, nghiêng mặt nhìn hần.

“...Tiểu Bạch Thái, nếu có ngày người cầm được thanh mộc kiếm Hình Nhân thành công rời khỏi đây.” Năm ngón tay hằn khê mở, nhẹ nhàng chải vuốt từng sợi từng sợi tóc mềm mại của cô, “Nghe lời sư thúc, vĩnh viễn đừng trở về.”

Ngữ khí hơi lạnh, có chút rầu rĩ, sần muện không thoải mái.

Thanh Kiều chưa từng thấy sư thúc như vậy, không khỏi nhìn hẩn thêm một chút.

Nguyễn Tự Khung cười đưa tay, không lộ dấu vết che mắt cô: “—ta đây là lo cho người, Hình Nhân kiếm một khi bị người mang đi, người của cả Tây Lăng sẽ đuổi giết người. Tiểu Bạch Thái, người trăm triệu lần phải nhớ tìm được động Bạch Thái trước, bằng không sư thúc đến lúc đó cũng lực bất tòng tâm a!”

Không nghe còn tốt, càng nghe càng buồn bực, Thanh Kiều nhất thời hạ bả vai, vẻ mặt hờn dỗi.

Nguyễn Tự Khung chân trước vừa đi, sau lưng đã có người tìm đến cửa.

“Tiểu sư muội, đại sự không tốt!” Thất sư tử cầm tay cô, nét mặt kinh hoàng, “Ta vừa mới nghe nói, Kiên Nhất đường có nữ đệ tử lén thành lập liên hợp hội, nói phải đuổi muội ra khỏi Tây Lăng đó!”

“.....Vì sao?” Thanh Kiều hơi giật mình, “Không biết ta đắc tội các nàng chỗ nào?”

“Muội đúng là đồ ngốc!” Thất sư tử mắt trợn trắng, dùng sức chọc gáy cô, “Nguyễn sư thúc ba ngày hai bữa tới tìm muội, các nàng đương nhiên là ghen tị rồi!”

Thanh Kiều vừa nghe, không khỏi bi thương dâng trào—đã bao lâu, bao lâu không gặp được tình tiết màu hồng như vậy?! Từ khi từ biệt Tể tướng thiên kim Đỗ Nhược Vân ở kinh thành (xem thêm chương 6), cô đã không còn đối mặt với sự khiêu chiến màu hồng phấn như vậy. Với tư cách một thiên Tiểu Bạch văn, đây là không bình thường cỡ nào a! Trừ đám nữ phụ nào tàn khóc lóc om sòm đùa giỡn thâm độc ồn ào kia, còn ai có thể vô tư làm nổi bật lên nữ chủ thông minh cao thượng chứ?

Cảm tạ quốc gia, cảm tạ Chính phủ, cảm tạ party và nhân dân, cảm tạ mọi người đã cho tác giả một cơ hội sửa sai như vậy.

Cô mắt hàm lệ nóng, nắm chặt lấy tay sư tỷ nói: “Thất sư tỷ, xin tỷ chuyển lời với các nàng, cứ việc phóng ngựa tới đây đi!”

Vừa dứt lời, liền nghe “Viu~~~” một tiếng, có cái gì đó nện thật mạnh lên song cửa sổ phòng, “Bộp bịch!”

Quay đầu nhìn, thì ra là một quả cà chua phi đến. Hai người không hện mà cũng trầm mặc.

“Người còn sống, kiên trì chính là thắng lợi.....” Thất sư tỷ cố lấy dũng khí mở miệng.

Lại nghe một trận binh binh bốp bốp loạn lên nữa, trên cửa sổ lại thêm thật nhiều vật thể bay bất minh, muôn hồng nghìn tía, cỡ nào xinh đẹp.

“.....Cũng phải học cách buông tay vào thời điểm thích hợp.....” Thất sư tỷ tức khắc sửa miệng, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

“Đừng sợ đừng sợ.” Thanh Kiều khoát tay, tiếng nói ôn hòa, “Muội tự có cách.”

Chỉ thấy Tiểu sư muội chậm rãi đi đến trước bàn sách, ống tay áo nhẹ nhàng trải lên giấy Tuyên Thành, cầm bút lên, vững như núi Thái Sơn bắt

đầu luyện thư pháp.

“Muốn ta tức giận sao? Hứ~~~ta cứ không tức giận đấy.”

Cô vừa viết vừa thi thào nói nhỏ, cuối cùng dừng bút mỉm cười: “Đến, sư tỷ, làm phiền tỷ giúp muội treo cái này lên cửa đi.”

Thất sư tỷ nhận lấy nhìn, trên giấy viết to chín chữ Khải tinh tể ngay ngắn—

“Hoan nghênh tất cả vật thể ném tự do”

—————đường phân cách vật bị ném tỏ vẻ thụ súng nhược kinh

Ngày mùa hè nắng chói chang, khiến người ta muốn ngủ.

Khi Cố Thanh Kiều bị người dựng dậy từ tháp trúc, vẫn nửa mơ nửa tỉnh.

“Tiểu sư muội, muội còn chưa thu thập đồ đạc?” Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng nói của Tam sư tỷ, “Còn nửa canh giờ nữa là khởi hành xuống núi rồi!”

“A.....” Thanh Kiều ngáp một cái thật to, “Nhanh vậy sao? Ta còn nghĩ chường môn sẽ vì lần xuống núi này mà mở một đại hội tuyển tú chứ.....”

“Phi!” Tam sư tỷ vỗ tiểu PP mềm mại của cô, mạnh mẽ tha cô xuống giường, “Cái gì mà đại hội tuyển tú? Muội cho rằng chường môn tuyển phi à? Còn không mau đi thu dọn đồ đạc cho ta?!”

Vừa pha trà vừa xếp quần áo, trong đầu Thanh Kiều một màn hỗn độn.

——là hôm nay xuất phát sao?

——sư tử nói là hôm nay, thì là hôm nay đi.....

——nhưng nói lại, nửa đêm hôm qua trên đèo Kiên Nhất đường kia giúp sư tử, cảm giác thật thích a.....Nữ tử báo thù ba ngày không muộn, hừ hừ....Chỉ sợ người không đến, đã đến thì xác định đi.....

Tay mềm nhũn chân bay bay chạy tới chỗ tập hợp, phần lớn người đã chuẩn bị tập hợp.

“Bẩm sư thúc, người đã đưa tới.” Tam sư tử chấp tay với Nguyễn Tự Khung đang ở trên một con ngựa cao to, tươi cười ngọt ngào như mật.

“Ly Ly, con làm việc ta rất yên tâm.” Nguyễn Tự Khung chỉ thản nhiên cười đáp, mang tai Tam sư tử lập tức hiện màu hồng phấn.

“Tiểu Kiều, sao con phờ phạc vậy?” Nguyễn Tự Khung bỗng nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt thâm trầm, “Nghe nói gần đây chỗ ở của con bỗng nhiên mọc ra rất nhiều rau quả, có chuyện lạ gì sao?”

“Bẩm sư thúc, không phải là mọc ra.” Thanh Kiều cười he he xoa gáy, “Bọn chúng chỉ là đến xem phong thủy, tham quan xong liền trở về.”

“.....Hả? Bọn chúng đánh giá phong thủy như thế nào?” Nguyễn Tự Khung hơi nhướng mày, nhếch khóe miệng.

“Nói, chúng nói chỗ của con phong thủy không tốt, cho nên đều trở về quê nhà ở Kiên Nhất đường rồi.” Thanh Kiều cười tủm tỉm.

“Phải không——“ Nguyễn Tự Khung nheo mắt lại, kéo dài giọng, “Nếu Kiên Nhất đường phong thủy tốt như thế, thì sao ta lại nghe nói, đêm qua có nữ đệ tử bị mùi lạ xông đến mức ngủ không nổi?”

“VẬY sao? Con cũng không biết!” Thanh Kiều hai tay nắm chặt đặt bên miệng, hai mắt ngập nước làm bộ dạng sơn dương đợi bị làm thịt, “A, con biết rồi, có thể là các vị đại tiên rau quả này ba ngày sau mới về được đến nhà, nhất thời kích động, quên mất phải tắm rửa trước một cái!”

Nguyễn Tự Khung lại nhìn cô nửa ngày, cuối cùng lắc đầu bật cười.

“Thôi thôi, không truy cứu người nữa.” Hấn quay đầu lại, nhướng mày, “Con tối hôm qua đã ngủ không ngon, thì hôm nay ở trong xe ngựa bổ sung một giấc đi.”

Theo hướng roi ngựa của Nguyễn Tự Khung chỉ, Thanh Kiều nhìn thấy một chiếc xe ngựa nâu lẳng lẳng nằm trong góc.

Ngồi trên xe ngựa không ai khác, chính là Bánh Bao sư huynh vừa gặp đã khó quên mấy ngày trước. Hôm nay hấn quấn bọc tất cả tóc lại trên đỉnh đầu, lộ ra một gương mặt thịt nhẵn bóng, ưu điểm đi không để lại dấu vết, khuyết điểm là quá nổi bật, thật sự là càng nhìn càng giống bánh bao.

Dư quang khoe mắt thoáng nhìn, cô bỗng nhiên phát hiện Tam sư tỷ rùng mình một cái.

“Làm phiền sư huynh rồi.” Cô không biết nông sâu đi qua, lễ phép thăm hỏi Bánh Bao sư huynh.

Bánh Bao sư huynh liếc cô một cái, tùy ý gật đầu, xem như đáp lễ.

“.....Xin hỏi sư huynh, tại sao hôm nay huynh phải tạo hình như thế?” Thanh Kiều mặc dù đã ngồi vào xe ngựa, rốt cuộc vẫn không nhìn được thò đầu bát quái.

“Chờ một lát muội sẽ biết.” Bánh Bao sư huynh nhe răng, ngoái đầu nhìn cô cười.

Chờ sư huynh buộc ngựa, Thanh Kiều một tay chống má bắt đầu suy nghĩ vấn đề.

—vì sao Tam sư tử lại rùng mình? Có thể nào là do Bánh Bao sư huynh?

Không đúng nha! Theo cô thấy, sư huynh này trừ lớn lên giống bánh bao, cái khác đều rất bình thường, chỉ là một người bình thường tuổi không lớn không nhỏ. Người coi, mắt hấn hẹp thành một cái khe, gương mặt hoang mang, giống như từ trước đến giờ vẫn chưa được ngủ đủ. Cho dù hấn là người qua đường, cũng là người qua đường dạng đặc biệt, sao có thể làm cho Tam sư tử xinh đẹp lại thông minh cảm thấy sợ hãi chứ?

Mở mắt thấy sư huynh đem một cái lại thêm một cái dây buộc ngựa đến, Thanh Kiều không khỏi có chút ngẩn ra.

“Sư huynh!” Cô liếm liếm đôi môi khô, “Xin hỏi, huynh rốt cuộc phải buộc bao nhiêu con ngựa?”

“Chuyện này sao, theo thói quen bình thường của ta, ước chừng là tám con.” Bánh Bao sư huynh cũng không quay đầu lại.

“Chỉ có một hành khách là ta, không nên dùng nhiều như vậy.....” Thanh Kiều bỗng có chút bất an.

“Không sao, ta đều có tính toán.” Sư huynh buộc xong con ngựa cuối cùng, chậm rì rì bò lên xe, cầm lấy dây cương.

Nhìn xa xa thấy nụ cười mơ hồ trên mặt đám người Nguyễn Tự Khung, Thanh Kiều bắt đầu có dự cảm chẳng lành nào đó.

Không đợi bốn chữ “Ta muốn xuống xe” vọt ra khỏi môi, đã nghe hét lớn “Cha” một tiếng, xe ngựa vọt lên, đám ngựa như tên rời cung phóng ra ngoài.

“Ôi này!”

Thanh Kiều nhất thời ngồi không vững, lăn từ trong xe ngựa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhắm ngay PP phúng phính của Bánh Bao sư huynh.

“Chậm, chậm một chút đi, sư huynh!”

Không hề phòng bị, cô bị đụng đến váng đầu hoa mắt, khóc không ra nước mắt.

“Chậm? Trong đời của ta không có chữ chậm này!”

Bánh Bao sư huynh mắt diếc tai ngơ, quất roi ngựa, đám tuấn mã tung vó tiếp tục chạy như điên.

Bóng đen thật lớn xẹt qua mặt đất, bọn họ cứ như vậy không thèm quan tâm đến cả đội người, một đường gào thét bão táp mà đi.

“A a a a!”

“Au au au au!”

“A a a a!”

“Ái ái ái ái!”

.....

Từ lúc xe ngựa bắt đầu gặp gió mạnh, mông Thanh Kiều cơ bản là không dán tại chỗ ngồi nữa, vẫn duy trì trạng thái lơ lửng giữa không trung. Để giữa đường không bị bắn ra ngoài, cô đành phải nắm chặt lấy một cái khung gỗ, toàn thân kéo căng tùy thời chuẩn bị giảm tốc. Tiếc rằng dọc theo đường đi đường núi gồ ghề gập ghềnh đến cảm phần, cô có phòng bị chặt nữa cũng thường bị bay lên, đồng thời cái đầu không quên thân mật tiếp xúc với thùng xe.

Gió vù vù mạnh mẽ trút vào, thổi đến mức cô khó có thể hô hấp—thì ra, thì ra Bánh Bao sư huynh dùng khăn trùm đầu vải bố, là để giảm lực gió cản!!

Bỗng nhiên xe ngựa “Két——” một tiếng sắc nhọn, xe ngựa ngoặt. Thanh Kiều tay giữ không vững, cả người đều rớt xuống sàn, lăn lộn trái phải theo thùng xe.

Bộp, bộp bộp!

Aiz, trên người khẳng định lại thêm một đồng chỗ bị tím.

“Đệch, ta muốn giết người!” Cô vừa kinh vừa sợ, nhịn không được hô to.

Tiếc rằng Bánh Bao sư huynh toàn thân đều đắm chìm trong lạc thú chạy như bay, trong tai ngoài tiếng gió vù vù, không còn nghe thấy gì nữa.

Vì thế Thanh Kiều đành phải tiếp tục anh dũng trong sự xóc nảy, một lần nữa bắt lấy cái khung gỗ kia, các khớp ngón tay phiểm xanh.

Lộc cộc, lộc cộc, khi mông bị đập đến tởm cuối cùng cũng hoàn toàn tê dại, cô bỗng nhớ tới lời dặn dò của Nguyễn Tự Khung trước khi đi, hận không thể ngay lập tức tìm người hành hạ hấn.

Bánh Bao sư huynh sao, vẫn như vậy thôi, hấn cứ một đường duy trì trạng thái lấy tốc độ của Ferrari 2008F1 điên cuồng phóng đi.

Thăng đến đích.

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Món Vô Hạn

Editor: Ếch Xù

Bước chân vào quán trọ, việc đầu tiên Cố Thanh Kiều làm là kiểm kê số vết thương trên người mình. Báo cáo tổng kết như sau: trên đầu u ba cục, cả cánh tay bị bầm tím, trên bắp chân sưng lên ba khối. Nếu bỏ qua chỗ sưng to không bình thường trên pp thì tóm lại cũng coi như cơ thể còn nguyên vẹn.

Cô thực sự tức giận, vén tay áo lên đi tìm Nguyễn Tự Khung tính sổ, vậy mà người kia ngược lại cười hì hì khen:

“Không tệ, không tệ! Phàm là đệ tử phái ta, lần đầu xuống núi bằng truy mệnh mã xa, vết thương trên người tuyệt không ít hơn mười hai chỗ....Chúc mừng con! Rất có tiềm chất tu luyện võ công.”

truy mệnh mã xa : xe ngựa truy mệnh

Khiêu khích không thành công, tả tơi mà về.

Về đến phòng, cô viết bốn chữ ” Đại hải vô lượng” theo kiểu hành thư , thể chữ Lệ, lối chữ thảo mỗi kiểu một lượt, sau đó hướng bầu trời hát vang ” Người sẽ không có kết quả tốt” (*) ba lần. Rốt cục, cơn tức giận trong lòng cũng được hóa giải vài không phẩy phần trăm nhỏ nhoi.

Đại hải vô lượng: Biển rộng không thể đong đếm

Hành thư: là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào thế kỷ 2. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải (行楷). Cũng tương tự như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo (行草). Tác phẩm thư pháp rất nổi tiếng Lan Đình Tập Tự (蘭亭集序) của Vương Hi Chi (王羲之) đời Tấn được viết với chữ hành.

Chữ lệ: là thư thể thông dụng trong công văn, kiểu chữ này rất phổ biến giữa thế kỷ 3 và 2 TCN.

Chữ thảo: (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khải thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (狂草) (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố (懷素, khoảng 730-780)

(*): là bài này nè <https://www.youtube.com/watch?v=PryOTjMRjPs>
Ếch k tìm đc link tiếng Việt :p

Hụt hơi!!!

” Cộc cộc.” Có người gõ cửa. Mở cửa ra, đập vào mắt Tiểu Kiều là sắc mặt lo lắng của tam sư tỷ.

” Tiểu sư muội, muội có bị thương nặng lắm không?” Buông mắt nhìn xuống, trong ngực tam sư tỷ là một đống lớn chai chai lọ lọ. ” Hôm nay nhìn muội ngồi lên xe ngựa của Bao sư huynh đi trước, ta đoán muội nhất định bị thương không ít.” Sư tỷ bỏ trái bỏ phải toàn bộ đống chai lọ lên bàn, ” Ở đây có kim sang dược, hóa ứ cao, tử nghĩ hãn là có ích cho muội...”

(Kim sang dược là thuốc cầm máu, còn hóa ứ cao là loại dùng để tan máu bầm)

Lời nàng chưa dứt, một bụng ấm ức bị nghẹn trong bụng Thanh Kiều theo nước mắt phát tiết ra ngoài, đọng lại ở vành mắt đua nhau rơi xuống.

—Aizz, con người là thế. Một người lúc đang căn răng chống đỡ nghịch cảnh, nếu có người khác an ủi, uất ức sẽ có cơ hội trào ra, muốn ngăn cũng ngăn không nổi.

“Muội đừng khóc, đừng khóc..” Tam sư tử đau lòng nhìn, thanh âm có chút phát run, “Bao sư huynh cũng không phải cố ý, huynh ấy từ nhỏ đã nóng vội, xuất thủ mau chuẩn hiểm, đánh xe ngựa cũng bạt mạng, người trên giang hồ đều gọi huynh ấy là ‘Bao truy mệnh’ .”

Choáng, thật sự là họ Bao sao? Aizz, ta nói nha Bao sư huynh, chớ nói đến mệnh, ta thấy đến ánh sáng người cũng đuổi kịp ấy.

(Biệt hiệu của Bao sư huynh là Bao truy mệnh + kiểu đánh xe chạy bạt mạng nên Tiểu Kiều mới liên tưởng đến ông anh Bao này chạy theo kịp vs tốc độ ánh sáng :v)

Thanh Kiều lấy ống tay áo lau nước mắt, vừa thút tha thút thít, vừa tưởng tượng cảnh Bao sư huynh xuyên đến thời hiện đại tham gia đua xe. Nói không chừng, chờ hẵn chạy hết một vòng lại thành linh phát hiện cảnh còn người mất, đồng hồ chạy chậm lại, thước đo ngắn đi.... Thì ra, thì ra hẵn đã vượt tốc độ ánh sáng tạo nên thời không hỗn loạn!! (Einstein sẽ muốn gặp anh này lắm nè =]]). Ấm ầm, thế giới chấn động, các nhà khoa học sục sôi, Einstein sẽ nhẩy từ trong mộ ra trao tặng giải Nobel cho hẵn, ông chủ của Ferrari và Lamborghini sẽ tài trợ cho hẵn đua xe, nhưng mà thông minh nhất phải kể đến ông chủ tiệm bánh bao, bon họ mà liên thủ thì sẽ bội thu. Vì vậy cả thế giới mỗi ngày có thể thấy đại sư huynh trên màn ảnh, tay cầm lồng hấp cười ha ha: ” Ai nói bánh bao ta chỉ là món ăn vặt bình dân không lên được mặt bàn?!!” (E sợ chị rồi đó o_O!!!)

“... Kỳ thực, muội cũng có chỗ sai.” Thanh âm của tam sư tỷ xa xa truyền tới, kéo cô về thực tại.

” Người Kiền Nhất đừng bắt nạt muội, muội có thể đi tìm sư phụ giúp hoặc nói cho chúng ta...” Sư tỷ một bên bôi thuốc, một bên nhẹ nhàng trách cứ, ” Sao lại không nói không rằng, lén chôn rau quả thối dưới cửa sổ người ta như vậy? Thối như vậy bảo bọn họ sao mà ngủ được? Muội hẳn là...”

Mùi rượu thuốc từ từ tản ra khắp phòng, cảm giác mát lạnh dần thấm vào da thịt, có chút giống dầu hoa hồng (*). Cô chợt nhớ tới khi còn bé nghịch ngợm, mang cái đầu bị sưng lên một cục lớn về đến nhà, mẹ sót ruột, vừa xoa vừa dỗ: ” Sưng đầu, sưng đầu, hết, hết hết, đừng cho mẹ về thấy....”

(*): nguyên văn :红油 là một loại dầu có tính nóng, có nguyên liệu là ớt

Trong nháy mắt, tất cả đều đã thay đổi.

“...Tam sư tỷ, nhà của tỷ ở đâu?” Thanh Kiều bỗng nhiên hỏi.

” Nhà của ta?” Tam sư tỷ dừng hai môi đang tung bay lại, nghiêng đầu mỉm cười, ” Nhà ta cách Tây Lăng năm mươi dặm.”

” Gần thật!” Thanh Kiều thở dài, trong mắt phủ một lớp hơi nước dày, ” Tỷ bao lâu thì về nhà một lần?”

” Chuyện này sao..” Tam sư tỷ tay đổi một lọ thuốc mỡ khác, ” Bình thường hai tháng về một lần, nếu có chuyện thì mỗi tháng đều có thể về.”

Sau đó, Thanh Kiều không nói gì nữa, chỉ cuộn tròn người lại, đem mặt vùi thật sâu vào giữa hai đầu gối.

“Tiểu nha đầu!” Tam sư tử gõ đầu cô, “Nhớ nhà sao? Nếu không thừa dịp lần xuống núi này, tiện đường về thăm nhà đi.”

“Đã... không dám nghĩ tới...”

Thanh Kiều ngẩng đầu lên, cả mặt đều là nước mắt.

“Về thăm nhà..., muội không biết mình có thể về nhà nữa hay không..”

Cô cố sức cắn môi dưới, thân khẽ run, dường như đang lạnh vậy.

“...Muội đang nói bậy bạ gì đấy?” Tam sư tử nghi ngờ sờ trán cô, “Chẳng lẽ bị sốt sao? Tiểu sư muội, nhà người cũng không xa mà, nếu nhớ nhà quá thì dùng bồ câu đưa tin cho Đông Phương và Tây Môn hai vị đại hiệp đến thăm là được mà. Đừng khóc, đừng khóc.”

Tiểu Kiều lau nước mắt ở khóe mắt, mỉm cười: “Được, muội biết rồi.”

Rửa mặt xong, tam sư tử mang cô xuống lầu ăn. Bao sư huynh đang uống canh, nhìn thấy dáng đi khập khễnh của cô thì bật cười:

“Chà..., còn có thể đi xuống sao? Rất tốt, rất có tiền đồ!”

Tam sư tử nội giận: “Bao sư huynh, huynh là thủ tịch đại đệ tử cao quý của Nhất đường lại có thể bắt nạt tiểu sư muội của Tam đường chúng ta như vậy chứ?”

“Sư muội trách tội ta sao?” Bao sư huynh hừ lạnh, cười nhạt, “Đến một người ta tiếp một người!”

Tam sư tử nhất thời cao giọng: “Bao Toàn Tài, huynh có tin ta dùng bồ câu đưa tin cho các sư muội, nói các muội ấy tìm vài con vật ở trong phòng huynh làm thịt ăn hay không?”

“...Ta cũng chỉ nói đùa thôi mà.” Bao sư huynh cụt hứng, hậm hực vùi đầu tiếp tục uống canh, “Cần gì phải...”

Tam sư tử mỉm cười, nghiêng đầu sang phía Thanh Kiều nói thầm: “Cả đời Bao sư huynh ghét nhất chính là gương mặt tròn của huynh ấy, nên đặc biệt thích sưu tập các con vật có mặt nhọn, thích đến độ thành si... Xuyt, đừng nói cho ai biết, đây là bí mật của Ngũ Đóa Kim Hoa chúng ta...”

Thanh Kiều vốn còn rầu rĩ không vui, lúc này lại cười khúc khích thành tiếng

Ngồi vào bàn ăn, Thanh Kiều cầm muôi định múc canh ăn lại bị tam sư tử chặn lại dặn: “Hành tẩu giang hồ đừng lơ là cảnh giác.”. Sư tử cười giống như Quán Thế Âm Bồ Tát, bình tĩnh nói: “Bất cứ lúc nào, chúng ta cũng phải cảnh giác địch nhân mai mực đặt bẫy.”

Thanh Kiều nghe câu hiểu câu không, đành phải ngu ngơ gật đầu.

“Ăn một bữa cơm thôi mà muội cũng lo nhiều chuyện vậy!” Bao sư huynh cũng đang uống canh không nhin được lên tiếng kháng nghị, “Lập dị!”

Tam sư liếc mắt trừng hăn, lấy một cây trâm bạc trên đầu mình đưa vào trong tô canh quấy quấy vài vòng, chờ thêm một chút, rồi cầm cây trâm đó ra chỗ sáng kiểm tra cẩn thận.

“...Không có độc, có thể yên tâm ăn.”

Tam sư tử thu lại trâm, quay lại cười dịu dàng với mọi người.

Rầm rầm, trong đầu mọi người đều là mênh mông cảm động, nghĩ thầm vị sư tử này không chỉ có thân hình, tâm tư cũng vô cùng tinh tế, cùng nàng xuất môn quả là chuyện đáng ăn mừng!

Nhưng mà Bao sư huynh lại bỏ cái muôi xuống: “Không uống! Có đầu bôi tóc, buồn nôn!”

Ách, chuyện này..

Mọi người bỗng nhiên ý thức được thực tế tàn khốc, đều vùi đầu ăn cơm, tốc độ cực nhanh. Trong chốc lát cơm tất nhân tán, trên bàn chỉ còn lại một tô canh trứng rong biển và sắc mặt có thể so với màu gan lợn của tam sư tỷ.

“Sư tỷ, Sư tỷ đừng buồn.” Thanh Kiều nơm nớp lo sợ nhìn mặt sư tỷ, bất chấp khó khăn cầm cái muôi: “Muôi uống, muôi uống cái này...”

Nhưng mà một tràng cười to đã cắt đứt hành động tiếp theo của cô.

“Ha ha ha ha, thiên —— ngoại —— phi —— tiên —— ”

Bỗng cánh hoa bay đầy trời ngập đất, từ từ bay vào mọi góc ngách của khách sạn bình dân. Hai dải lụa trắng bay thẳng từ cửa sổ vào, thế như giao long cuộn cột. Sau giải lụa trắng là một vị bạch y nữ tử, thấy nàng hai tay vung lên, lấy tư thế mềm mại hạ xuống đất.

“Cung nghênh Thần long ngọc nữ Nam Cung Vô Hận hàng lâm ”
Ngoài cửa tràn vào rất nhiều trẻ con, đồng thanh hô to: “Ngọc nữ hồng phúc tề thiên, thanh xuân vĩnh trú!”

Hàng lâm: đến

Thanh xuân vĩnh trú: trẻ mãi không già

Bạch y nữ tử quay người lại, gió hất tóc đen, ánh mắt lạnh lùng. Nàng cứ như vậy nghi thái vạn phương, ngạo nghễ đứng giữa phòng, dò xét những người đứng trước mặt.

Nghi thái vạn phương : mô tả sự xuất hiện, thái độ và tất cả mọi thứ đều đẹp.

Thật đẹp!!

“Xong, xong.”

Tiểu nhị ở bên cạnh đang thu thập cơm thừa rượu cần mặt lộ vẻ tuyệt vọng, đầu thương không gì sánh kịp: “Nhiều cánh hoa như vậy bao giờ mới dọn xong đây!!!”

Ngọc nữ mắt điếc tai ngơ với khó khăn của xã hội loài người, nàng kéo hai tay, hai dải lụa trắng nhanh chóng bay trở về cánh tay. Nhìn quanh bốn phía, thấy đám người trong khách điếm đều ngây ra như phỗng ngấm mình, nàng mỉm cười, dường như đối với hiệu quả sân khấu hết sức hài lòng. (tự kỷ thấy sợ >”<)

Tự hưởng thụ thành quả trong chốc lát, nàng rốt cục cũng mở miệng, thanh âm vừa trong vừa ngọt.

“... Nguyễn Tự Khung ở đâu?”

Thanh Kiều và tam sư tử nhìn nhau, rất ăn ý cùng giả điếc.

“Ta nói, Nguyễn, Tự , Khung, đâu?” Ngọc nữ mất hứng, từng chữ, từng chữ từ trong miệng nhả ra.

Thanh Kiều nhanh chóng vùi đầu, liếc nhìn khắp nơi..... Cách đó không xa, Bao sư huynh lấy tay che mặt lén lút lên đi.

“Ha! Bao Hữu Tài!”

Chỉ nghe một tiếng kêu khê, lụa trắng như thiểm điện chặn đường ra, quần vài vòng quanh người Bao sư huynh. Hả? Bình thường hay mặc áo

bào dài không nhìn ra tam sư huynh có dáng người tam giác ngược nha!
Chắc chắc!

“Người cho rằng núp một góc ta sẽ không phát hiện ra người sao? ”
Ngọc nữ tay cầm lụa trắng, vẻ mặt vô cùng đặc ý: “Vô dụng thôi !”

Bao sư huynh bị quấn thành xác ướp, không ngừng giãy dựa hòng chạy trốn.

Đúng vậy, vô dụng thôi! Thanh Kiều không tìm được lặc đầu ai oán.... Bao sư huynh, người quá ngốc! Người cho rằng muốn trốn là trốn được sao? Không, sẽ không, hình dáng người như thế, khí chất của người, tạo hình của người, tất cả đều là tự nhiên! Đôi mắt híp u buồn kia của người, chòm râu thưa thưa, cổ áo hình chữ v hơi hơi mở ra, còn cả cái bụng thịt thoáng lồi lên, đều khiến người ta cảm thấy như mộng như ảo; mà cái chân heo của người, mỗi lần đi một bước đều như giẫm lên tâm Ngọc nữ, cỡ nào rung động lòng người! Aaa, đàn ông có nổi bật như người, đi đến nơi nào cũng giống như đom đóm trong đêm đen, vô cùng rực rỡ, đặc biệt xuất chúng, người không chạy thoát đâu!

Quả như vậy, Bao sư huynh hấp dẫn đang bước bật bước nhảy bị kéo tới trước mặt Ngọc nữ.

“Nói, Nguyễn Tự Khung ở đâu?!” Ngọc nữ nhắc cổ áo bao sư huynh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“*(%&# ¥ ...” Bao sư huynh chắc là bị ngạt phát hoảng, hé ra gương mặt béo hồng giống hỉ đàn.

(hỉ đàn: trứng gà nhuộm đỏ để thông báo tin mừng)

“Vị cô nương này!” Tam sư tỷ rốt cục cũng lên tiếng, từ bên bàn cơm xa xa đứng dậy, “Có việc gì thì từ từ nói chuyện, cần gì phải động tay động chân ?”

Ngọc nữ cười nhạt: “Bảo Nguyễn Tự Khung ra đây rồi ta thả hãn.”

“...To gan, người đây là coi thường phái Tây Lăng ta không có người sao?!”

Tam sư tử giận tím mặt, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai bắn hai chiếc đũa về phía Ngọc nữ.

Vút, vút!!

Ngọc nữ tay nhoáng lên, dễ dàng bắt được đôi đũa.

” Chỉ có chút tài mọn!” Nàng hếch mũi lên trời, “Bọn dong chi tục phẫn các người mà cũng xứng ở bên cạnh Nguyễn Tự Khung sao?”

Giống như để chứng minh mình thanh lệ thoát tục, nàng điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng bay lên không. Phong thái nhẹ nhàng cũng đủ cho mọi người hít một hơi lạnh, tức vô thốn vật, phải, thật giống đóa thủy tiên chạm ngọc tinh xảo động lòng người. Cực kỳ tiên tử nha!

(Túc vô thốn vật: có nghĩa là khen chân nhỏ)

Tiếng chuông trên cổ chân tiên nữ nhẹ vang, mọi người mặt say mê, si ngốc nhìn nàng bay càng cao, bay càng cao, bay càng cao...

Bỗng nhiên, tất cả mọi người trầm mặc, cúi đầu dăm chiêu.

Ừ, nhìn thấy lòng bàn chân đen kịt của ngọc nữ, tất cả mọi người đều không hện mà cùng âm thầm hạ quyết tâm: Sau này ra ngoài nên đi tất đi giày đầy đủ.

“Kẻ nào đến gây sự?”

Thanh âm hờ hững, có người từ trên lầu đi xuống, phong hoa tuyết đại, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Tự Khung!”

Ngọc nữ mừng rỡ, phấn đấu quên mình hướng người đó nhào tới.

“Thì ra là người.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, không dấu vết né tránh tiên tử đang nhào vào ào lòng mình, thối lui đến bên cạnh Bao sư huynh.

“Tự Khung, thiệp tìm chàng khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được chàng!”

Ngọc nữ không để ý đến sự hờ hững của Nguyễn Tự Khung, ngược lại mừng đến chảy nước mắt, càng làm cho lòng người cảm động.

“Chúc mừng, chúc mừng, đạt được mong muốn là mỹ sự lớn nhất đời người.”

Nguyễn Tự Khung một bên gật đầu, một bên vừa gỡ vải trên mặt Bao sư huynh vừa ghé vai tai Bao sư huynh hỏi nhỏ: “Ày, quý tính vị cô nương đây?”

Thanh âm không lớn không nhỏ lại làm cho khuôn mặt đang tươi cười của Ngọc nữ so với Trường Thành còn dài hơn.

“Chàng, chàng lại có thể quên thiệp sao!” Ngọc nữ vừa tức vừa xấu hổ, chân nhỏ giẫm một cái, nước mắt ào ào từ khóe mắt lã ra.

Nguyễn Tự Khung thần tốc nghe Bao sư huynh thì thầm xong, nhìn thầy giai nhân rơi lệ, ôn hòa mỉm cười: “Nam Cung cô nương, mới vừa rồi tại hạ chỉ nói đùa thôi.”

Ngọc nữ lập tức nín khóc mỉm cười.

Gì, lừa người!

Thanh Kiều méo miệng, khóe mắt liếc nhìn Bao sư huynh lặng lẽ lau mồ hôi.

“Không nên gọi người ta là Nam Cung, gọi Vô Hận đi! Người ta tìm chàng thật vất vả...” Ngọc nữ lần hai lại xông lên, muốn bắt tay áo Nguyễn Tự Khung lại bị người tránh đi nhẹ bằng.

Vô Hận... Thanh Kiều Bồng nhiên nghĩ đến bác gái họ Tây Môn, không nhin được mà rùng mình.

“Nam Cung cô nương không ở Thần Long Các lại tới Trung Nguyên làm gì?” Nguyễn Tự Khung cười tủm tỉm, tìm đề tài rời đi trọng tâm câu chuyện.

“Thần Long Các có gì tốt? Buồn muốn chết!” Ngọc nữ lại bắt đầu thói quen giậm chân, thiên chân khả ái: Tất nhiên là phải tới Trung Nguyên rồi, Trung Nguyên cái gì cũng có, mỹ nam cũng thật nhiều!”

“Phụt!” Trong góc phòng có người phun ra một miệng trà.

“Nam Cung cô nương thích mỹ nam cần gì phải đến Trung Nguyên” Nguyễn Tự Khung tốt tính, mặt không thay đổi vẫn cười, “Theo ta thấy, vị hôn phu Thân Vưu của cô nương quả là người si tình, hẳn vì tìm người đã đến tận cửa Tây Lăng đó.”

Thân Vưu? Thanh Kiều thầm nghĩ, tên này sao nghe quen tai vậy?

“Thật sao?” Ngọc nữ kinh hãi, hai tay khum lại bịt miệng, mắt to vụt sáng, giả bộ kiểu pose thuần khiết kinh điển.

“Lừa cô nương làm gì?” Nguyễn Tự Khung thở dài, “Hẳn vì tìm người, đã phao tin đồn mình là tuyệt thế mỹ nam khắp nơi. Tại hạ phải đệ tử đến điều tra còn bị người của hắn dùng Liệt Diễm Trảm đánh trọng thương.” (đọc đến đây phải công nhận thấy tội ông anh Thân Vưu ghê, yêu

phải đưa dờ dờ hâm hâm....) Đang nói chuyện, ánh mắt hướng về phía Thanh Kiều.

Thanh Kiều chợt nhớ ra— ái chà, thì ra Thân Vưu là nam nhân che mặt chết tiệt kia! (xem lại chương 36)

“Cái này, như vậy...” Ngọc nữ hơi hoảng hốt nghiêng đầu sang một bên, ” Không biết đệ tử của chàng có bị thương nặng không? Hẳn cũng không cố ý làm đệ tử chàng bị thương... Chàng bảo thiếp nên làm thế nào cho phải?”

“Nam Cung cô nương không cần lo lắng, nói không chừng cô nương và đệ tử này còn là người quen đó.” Nguyễn Tự Khung khước miệng nhếch lên, vẫy Thanh Kiều lại, “Giang hồ có tứ đại thế gia: Đông Phương, Tây Môn, Nam Cung, Bắc Đường. Vị đệ tử này của ta là nữ nhi của Đông Phương Hồng và Tây Môn Bất Bại hai vị đại hiệp, nói không chừng hai người đã từng gặp quá.” Dứt lời còn hướng Thanh Kiều nháy mắt đầy ẩn ý.

Thanh Kiều nhất thời xụi lơ tay chân.

Mẹ ơi! Đông, tây, nam, bắc, trung phát tài, trong tiểu thuyết kiếm hiệp thích nhất dùng họ kép, ta sao lại không nghĩ tới nhỉ? Giờ thì tốt rồi, lời nói dối tất yếu bị vạch trần!

Ngọc nhân trợn to, một đôi con ngươi dụ dàng trong suốt, từ trên xuống dưới tỉ mỉ quan sát cô, đến lỗ chân lông cũng không bỏ qua. Một lúc lâu sau, thật sự rất lâu, lâu đến mức, Cổ Thanh Kiều cảm thấy chân tay lạnh băng, hô hấp cũng bị đình trệ lại đến sắp ngắt, ngọc nữ rốt cục cũng mở miệng: “Thiếp chưa từng thấy nàng, thiếp không biết nàng.”

Bịch!

Thanh Kiều nghe thấy tiếng trái tim mình rơi xuống đáy vực, rõ ràng rành mạch.

“...Nhưng mà, cũng không có gì lạ cả.” Thanh âm lười biếng của Ngọc nữ tiếp tục vang lên, “Tây Môn và Đông Phương hai đại thế gia sớm đã quy ẩn giang hồ, không tham dự vào phân tranh giang hồ nữa. Thiếp tự nhiên là cũng không biết hậu nhân hai nhà.”

Thanh Kiều lúc này mới thở phào một hơi, nghĩ thầm: “Ta van cô, tiên nữ! Cô có thể một lần nói hết câu không!”

Nguyễn Tự Khung tựa hồ ngoài ý muốn, hơi nhíu mày, lần thứ hai nở một nụ cười mơ hồ với Thanh Kiều.

Không biết tại sao, nhìn thấy nụ cười như gió xuân này đầu Thanh Kiều xuất hiện một khuôn mặt quý dị khác— mị hoặc cuồng quyến trong truyền thuyết !! (chú thích kèm ảnh bên dưới)

Aaaaaa, sét đánh! Có ba cái cột thu lôi cũng không kháng cự được tia sét tà mị (tà mị lôi) này!!!

Cô nhanh như chớp chạy về phòng

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Món Thở Phào

Nhanh như chớp chạy về phòng, Thanh Kiều phải rất vất vả mới ổn định được trái tim đang bình bịch nhảy loạn trong lồng ngực. Hiểu biết thêm về Tam sư tỷ “đầu bôi tóc”, tiên tử “bàn chân”, lại thêm sư thúc mị hoặc cuồng tiểu kia nữa, bữa tối cô chả ăn được gì luôn. Cũng may, cả nước có náo loạn đến thế nào cũng không náo loạn lên đến tầng hai khách điểm này nên rất yên tĩnh, vì vậy cô lên lầu nghỉ ngơi tiện thể dưỡng thương. Nằm chưa được bao lâu, chợt nghe trong bụng réo lên.

“Ô, nghe tiếng này với tiếng báo động của 110 chả khác gì.”

110 là số điện thoại của công an ở Trung Quốc, tương tự như 113 ở mình vậy.

Thanh Kiều vỗ vỗ cái bụng bật cười, vật thể tồn tại khách quan tồn tại không thể dùng ý chí con người thay đổi (*). Không thể làm gì khác, cô đứng dậy, mặc ngoại sam, cầm đèn đi xuống lầu tìm đồ ăn.

(*)Triết học Mác, nguyên văn câu này là: vật chất là phạm trù triết học dùng để chỉ thực tại khách quan được đem lại cho con người trong cảm giác, được cảm giác của chúng ta chép lại, chụp lại, phản ánh và tồn tại không lệ thuộc vào cảm giác.

Ăn lớn hơn trời.

Đi xuống lầu, Thanh Kiều không ngờ lại thấy một người đang ngồi cạnh cửa sổ. Đầu ngẩng, hơi nghiêng, cằm hơi nâng, mắt nhìn ra cửa sổ.

Trán rộng, sống mũi thẳng, tóc dài đen như mực. Phía sau người nọ là một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ nhạt hắt bóng lên mặt đất.

Nhìn nghiêng người như vậy, trong khoảnh khắc cô có cảm giác run sợ, không khỏi chậm cước bộ lại, sợ kinh động người đó.

“...Đói hả?”

Người đó lại phát hiện ra cô từ lâu, quay đầu, trong đôi mắt đen như mực lấp lánh ánh sáng.

“Sư...sư thúc.”

Thanh Kiều vừa cười khổ vừa cười ha hả đi ra phía trước: “Đã trễ thế rồi sao người còn chưa đi nghỉ?”

Không thể phủ nhận rằng cô sợ người này. Ở Tây Lăng, người này là trời, hô phong hoán vũ, không gì không làm được. Nhân vật như vậy đột nhiên mở miệng nói muốn giúp cô, ai biết trong bụng lại đang giấu diếm chuyện gì chứ. Phật viết: không thể tin, không thể tin, vĩnh viễn không thể tin người bao đồng được.

Nguyễn Tự Khung khẽ vuốt cằm, ý bảo cô ngồi xuống phía đối diện. Cửa sổ chưa khép, gió qua khung cửa khẽ thổi.

“Ta nghĩ đêm nay chắc chắn có người xuống đây tìm đồ ăn nên đành ở chỗ này làm Khương Thái Công câu cá.”

Khương Thái Công: tức Khương Thượng thời đầu Xuân Thu, còn gọi là Khương Tử Nha. Nguyên ý là chỉ Khương Thái công dung lưỡi câu thẳng và không có mồi để câu cá, con cá nào cắn câu là tự muốn mắc câu. Điển tích này thường hay được dung để ví về người vốn biết là cạm bẫy nhưng vẫn cứ dậm đầu vào.

Nguyễn Tự Khung khép hờ mắt, tự tiểu phi tiểu nói: “Không nghĩ rằng có thể câu được một Tiểu Bạch Thái.”

“Hi hi...” Thanh Kiều sờ sờ gáy mình, :”Không dối gạt sư thúc, con đúng là dối đến bụng cũng phải lên tiếng kêu.”

Nguyễn Tự Khung cảm hơi nhếch kiêu ngạo: “Người xem trên bàn có gì?”

Thanh Kiều lúc này mới phát hiện trước mặt có mấy cái đĩa nhỏ bị lồng đậy lên, qua khe hở có thể ngửi thấy mùi thức ăn tỏa ra.

“Đa tạ sư thúc!” Cô vui mừng quá đỗi, mở cái lòng đầu tiên ra, cầm lấy đĩa bắt đầu ăn.

Ngoài cửa sổ, mây lặng lẽ trôi, trăng cao im lặng.

Ăn được một nửa, Thanh Kiều chợt thấy bầu không khí có cái gì đó không đúng nên ngẩng đầu lên, không ngờ Nguyễn Tự Khung cũng đang quan sát cô. Mắt người tựa hồ như có cái gì đang lưu chuyển, khi thì an tĩnh, khi thì phức tạp, trong một lúc không thể phân biệt rõ ràng. Thanh Kiều khẽ run. Bốn mắt giao nhau, nửa mơ hồ nửa lờng lự.

“Lại đây, ta kiểm tra người cho.”

Nguyễn Tự Khung bỗng mở miệng phá tan bầu không khí quý dị.

“Phụt...” Thanh Kiều hận không thể phun ra một bụng máu, hướng người đối diện trợn mắt. Nguyễn Tự Khung lại có vẻ rất bình tĩnh.

“Ta nói là, ta kiểm tra miệng vết thương của ngươi. Hồi chiều không phải ngươi kêu đau sao?”

“Đa..., tạ ơn, lòng, tốt!” Thanh Kiều nhả từng chữ một qua kẽ răng, hai mắt đỏ bừng: “Đệ tử không dám quên, những vết thương này được vị cao

nhân nào ban tặng.”

Nguyễn Tự Khung buồn cười, cong khóe miệng lên: “Tiểu Bạch Thái, người chọc ghẹo sư huynh sư tỷ của Kiên Nhất Đường nên ta sắp xếp cho đại đệ tử Kiên Nhất Đường cảnh cáo người, cái này gọi là công bằng. Người có hiểu không?”

“... Con không hiểu!” Tức giận trào nghẹn cổ họng, Thanh Kiều buông chén đĩa, ánh mắt như dao: “Dựa vào cái gì những người này ăn hiếp con, con lại không thể trả đũa lại? Hừ, người bình thường cũng hay treo công bằng lên miệng, con hỏi người, thế nào là công bằng? Chỉ nói mà không làm, con thấy không bằng gọi người là Nguyễn Công Bằng là được.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô nhìn về phía khuôn mặt tuần tú bí hiểm đối diện, lập tức thấy hối hận. Ngoài dự liệu của cô, Nguyễn Tự Khung trầm mặc một hồi đột nhiên nở nụ cười.

“Nguyễn Công Bằng, là một cái tên hay.”

Nguyễn Tự Khung đem khủy tay tựa lên khung cửa sổ, đầu hơi ngẩng, mắt khép hờ, cà lơ cà phất. : “Ta gọi người là Tiểu Bạch Thái, người gọi ta là Nguyễn Công Bằng.” Khóe miệng người nhếch lên, lông mày giãn ra, :”Rất công bằng.”

Thanh Kiều bỗng nhiên hoài nghi Nguyễn Tự Khung có phải là người không bình thường đến từ trung tâm nghiên cứu cố chấp không.

“...Ta khiển trách người là vì mùi rau thối không chỉ ảnh hưởng đến các nữ đệ tử mà còn ảnh hưởng đến nhiều người khác của Kiên Nhất Đường.” Nguyễn Tự Khung nhìn cô, chậm rãi phân tích, “Báo thù không có gì là sai, liên lụy đến nhiều người không liên quan lại không đúng.”

Thanh Kiều bất ngờ, nghe sư thúc nói vậy, cô có cảm giác mình quả thật không đúng nên cúi thấp đầu.

“Được rồi, nể tình người không cố ý, lần này cho qua. Về phần đám đệ tử Kiên Nhất Đường ta tự có sắp xếp.”

Mắt thấy giáo dục đã đạt được mục đích, Nguyễn Tự Khung đứng dậy, thong thả bước lên lầu: “Muộn rồi, người từ từ ăn, ta đi nghỉ.”

Này, này, này, tôi nói này đại thúc, người nói đi là đi sao? Người cho người là Từ Chí Ma sao, phóng khoáng không lưu dấu sao? Thanh Kiều nóng nảy, ở sau lưng Nguyễn Tự Khung nhỏ giọng lảm nhảm”...Này! Sự thúc đồng ý tìm đồ làm sao bây giờ?”

Từ Chí Ma: Là một nhà thơ Trung Quốc, mất lúc mới 34 tuổi.

Nguyễn Tự Khung cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt phát tay: “Không cần tự thân xuất mã, chỉ cần thả chút tin tức khắc có người giúp chúng ta tìm.”

“Gì?” Thanh Kiều ngẩn ngơ: “Tin tức gì?”

Nhưng mà Nguyễn Tự Khung không đáp lời cô, thong thả đi tiếp lên lầu.

“Thật cao minh.” Thanh Kiều nhìn bóng lưng Nguyễn Tự Khung lẩm bẩm, :”Có thể biết bóc lột sức lao động của người khác nhanh như thế!”

Thanh Kiều ăn xong, lau miệng, mãn nguyện trở về phòng.

” Làn gió đêm khê thổi tắt đi ánh nến

Hoa rơi loạn nổi ưu tư

Trước còn tay trong tay mà nay đã thành nỗi bi thương...” (*)

(*) Bài này nè các bạn, <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Ban-dien-trang-Ai-nhac-doan/IW789BAA.html>

Lâu lâu, cô cũng sẽ làm bầm mấy bài trữ tình. Bài “Bán diện trang” này cô không nhớ lời lắm, chỉ là gần đây tư nhiên lại quanh quẩn trong đầu cô.

Từng kiểu người trên đời đều hóa thân từ những lời nói dối

Người đã chẳng còn phân biệt được chân tướng

Tuyết vương trên tóc, đêm thu chuyển lạnh

Cuối cùng là vì ai mà tẩy đi nửa mặt điểm trang

Hừ, đột nhiên thấy cả người rét run nên Thanh Kiều đứng dậy đóng cửa sổ. Tay đang đưa ra thì có người bắt lấy.

“Tiểu Kiều vì ai âm thầm tổn thương?”

Cánh tay ngoài cửa sổ, thon dài trong suốt, môi mỏng dừng cạnh gò má phải của cô, gần đến có thể cảm thấy hô hấp của người đó. Dưới trăng, một đôi mắt hoa đào quyến rũ, trong phòng vốn không có hoa, vì sự xuất hiện của người này mà hoa nở tràn lan.

“Lập tức tuân lệnh!”

Thanh Kiều giật mình, nhảy ra xa ít nhất ba trượng.

“Lôi lôi khỏe mạnh hơn!”

Theo nguồn tin không đáng tin cậy thì hai câu này xuất phát từ câu chuyện có một con quỷ ở bên cạnh Lôi thần, tốc độ chạy nhanh nhất, nó tên là Pháp Lệnh. Nói tới “Lập tức tuân lệnh” ý là nhắc nhở các con quỷ nhỏ khác phải học tập con quỷ nhỏ kia, thi hành mệnh lệnh nhanh một chút

Người đó chấp hai tay phía sau, mặt cười nhẹ.

“...Quả thật là huynh!” Thanh Kiều ứa nước mắt nhào tới, nắm chặt vạt áo người đó, :”Tử Tranh, Tử Tranh, Lục Tử Tranh!”

Lục Tử Tranh lắc đầu thờ dài, giọng ai oán: “Nhớ năm đó ở kinh thành ngấm trắng, cô còn gọi ta là Tiểu Điềm Điềm, hôm nay người mới thay người cũ nên cô gọi ta là Lục Tử Tranh?”

Thanh Kiều nhịn không được nói: “Người mới nào?”

“Không có?” Lục Tử Tranh tà nghệ liếc mắt: “Nguyễn Tự Khung, Lỗ Hoa Hoa, còn hòa thượng trong miếu Tiểu Tiểu, cô nói xem có phải là người mới không ”

“Hòa thượng huynh cũng tính sao?” Thanh Kiều cười, đăm hấn một cái.

“Sao không tính?” Lục Tử Tranh trong mắt hơi gợn sóng, nửa thật nửa giả, “Chả kẻ nào ở phái Tây Lăng đáng để lọt vào mắt ta, nhưng hòa thượng ở miếu Tiểu Tiểu phải đề phòng đó nha.”

Thanh Kiều nhịn không được ôm bụng cười: “Huynh có ý gì?”

Lục Tử Tranh rũ hai hàng mi dài, cười yếu ớt: “Dĩ nhiên ta có nguyên do chính đáng.”

“Bỏ đi, không nói cái này!” Không truy cứu thâm ý trong lời nói của hấn, Thanh Kiều nắm tay hấn,: “Huynh mang tin gì tới cho ta? Cha ta, Đông Hỉ, A Đạt. Bọn họ có khỏe không, có bình an không? Đều... đều còn sống chứ?” Thanh âm run nhè nhẹ, bức thiết, khẩn trương.

Lục Tử Tranh chỉ lẳng lẳng nhìn cô không đáp.

“Ta van huynh!” Cô gấp đến phát khóc.

“...Cầu xin ta.” Nửa ngày, hấn rốt cục cũng mở miệng nói hai chữ.

“Xin huynh, xin huynh, ta xin huynh đấy!” Thanh Kiều không ngừng kêu lên, chỉ kém chưa quỳ xuống.

“Cho ta sờ một cái.” Lục Tử Tranh đứng đó, gió hất mái tóc dài.

“Huynh sờ, huynh sờ, huynh cứ sờ đi.” Thanh Kiều dang rộng hai tay, làm ra bộ dáng thấy chết không sờn.

“Trước tiên cô nhảy thoát y, sau đó xuống lầu chạy mười vòng, vừa chạy vừa kêu “Tôi yêu hòa thượng nhất”, đến khi nào ta hài lòng mới thôi.”

Lục Tử Tranh vẫn cười nhạt, chỉ là càng xem càng ngang ngược.

...

...

...

“Mẹ kiếp! Bà đây tức rồi đấy!”

Cổ Thanh Kiều cuối cùng không thể không phát hỏa: “Ta yêu hòa thượng hay không liên quan gì đến huynh, làm gì mà bắt ta vừa chạy vừa kêu “Tôi yêu nhất hòa thượng”, mẹ kiếp, vô sỉ, điều nhân!”

Lục Tử Tranh cũng không tức giận, chỉ khinh miệt nhìn cô rồi kết luận, đơn giản rõ ràng ngắn gọn: “Cô – một điều nhân.”

“Ta oxxx cả nhà người!” Thanh Kiều thoáng cái nhảy dựng lên, “Tức chết bà nội ta đây!”

“Từ từ, hay là ta giúp bà nội đây nhạt xác.” Lục Tử Tranh vẫn ung dung khoanh hai tay, nhếch khóe miệng, “Nhân tiện nói cho cô biết, cả nhà ta đã qua đời hết, giờ đang phiêu đảng quanh đây, chú ý lắng nghe, rồi sau đó sẽ tìm người làm bạn, nếu người có tức mà nói...”

“LỤC, TỬ, TRANH!”

Tiếng hô này chắc hẳn có thể dời núi, to đến kinh thiên động địa.

Cố Thanh Kiều hai mắt đỏ bừng tràn ngập tơ máu, hoàn toàn sụp đổ. Trời xanh ơi, vì sao cái con công đực này mỗi lần gặp mặt đều tìm cách tra tấn cô vậy, thật sự quá biến thái.

“Đừng tức, đừng tức.”

Giây tiếp theo, một vòng tay ôm cô vào lồng ngực vững chắc.

“Lâu rồi không gặp, ta nhớ cô, ta rất nhớ cô.” Lục Tử Tranh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

Thanh Kiều ngẩn ngơ, có chút ấm áp trong lòng đang lặng lẽ nhận nhạo.

“...Nhớ cô bị ta làm cho dở khóc dở cười, nhớ cô tức ta mà không dám nói... À, cái mặt ấm ức của cô rất thú vị...”

Thanh Kiều co quắp trong lòng Lục Tử Tranh chịu đựng, năm ngón tay bóp chặt, chuẩn bị lúc hăn nói cái gì quá đáng sẽ đánh hăn choáng váng luôn.

Năm tay lặng lẽ leo đến giữa không trung, Lục Tử Tranh không biết làm sao lại đẩy cô ra trước mặt chỉ trích: “Ta hỏi cô, cũng lâu rồi không gặp, vì sao cô không hỏi thăm ta có làm sao không?”

Cũng? Thanh Kiều giật mình, đây là chuyện gì vậy?

“Cha cô còn chưa tính, ... Đông Hỉ thì ta có thể cố gắng chịu đựng...”
Lục Tử Tranh trưng ra khuôn mặt tuấn tú, ai oán nói, giọng nghiêm túc trước nay chưa từng có: “Vì sao đến A Đạt cũng xếp trước ta? Cô thật sự làm cho ta quá thất vọng!”

Trên bầu trời sấm chớp âm âm xẹt qua, chiếu sáng chiếu sáng gương mặt ngây ngô nhả lại như trái mướp đắng. Trong sát na, Thanh Kiều cảm giác lòng mình hóa thành một đồng bùn mềm nhũn.

Sát na: chỉ khoảng thời gian trong 1 cái chớp mắt.

Sét quá lớn, sét quá lớn! Tôi nói này tác giả, cho dù có tốt nghiệp đại học truyền hình cũng không đến nỗi tạo ra sét lớn đến thế chứ! Aaaaaaaaaaaaaaaaa

“Sợ đến choáng rồi?” Lục Tử Tranh vỗ vỗ mặt cô, “Cô sợ sét?”

“Ta? Ta sợ là sợ chồng của bà ấy...” Thanh Kiều hữu khí vô lực xoay người, “Cha ta bọn họ rất cục thế nào, huynh có nói hay không? Không nói ta liền ngủ...” Thật sự là không qua nổi chuyện đột ngột như vậy, “Không nói chuyện với huynh nữa.”

“Keo kiệt!” Lục Tử Tranh cợt nhả xoay người cô lại, “Cha cô hiện tại rất khỏe mạnh, tuy bị hình bộ mời đi uống trà nhưng mà lúc đi ra vẫn còn nguyên vẹn...”

“...Hình bộ?!” Thanh Kiều hét lên nắm chặt tay hăn, “Bọn họ dụng hình với cha ta?!”

“Cũng chỉ là dùng một chút thủ đoạn nhỏ, rất nhỏ thôi.” Lục Tử Tranh bị nắm đầu, cuối cùng chỉ khoát khoát tay nói: “Cha cô vào còn chưa được nửa canh giờ đã được quý nhân mang ra, không phải chịu khổ gì nhiều.”

“...Vậy cũng không được...” Âm thanh của Thanh Kiều dần dần thấp xuống, mang theo ba phần hối hận, ba phần chua chát, “Đều tại ta hại cha...”

Lục Tử Tranh quan sát cô, cười trêu chọc: “Tâm cô nương tựa như biển, sao ánh mắt lại nông cạn như vậy?”

“Ta tuy có mộng, nhưng cũng không muốn hại người!” Thanh Kiều hai tay bùm mặt, vô cùng uể oải.

Lục Tử Tranh cười khẩy, vươn tay ôm lấy cô, vỗ lưng cô nói: “Cô không hại ai cả, cha cô, Đông Hỉ, còn có A Đạt, tất cả bọn họ đều rất tốt. Phủ thượng thư truyền ra ngoài tin đồn cô bị bệnh nặng, phải xuất phủ đi ra ngoài nghỉ ngơi. Theo đó, hôn sự của Đoàn vương gia cũng gác lại... Nói chung tất cả đều bình thường.” Ngoại trừ một đám phụ nữ hoài xuân đang vui mừng cực độ.

“Thật sao?” Thanh Kiều vui rạo rức ngẩng mặt, mắt to linh động, “Huynh thề không lừa ta?”

“Ta thề!” Lục Tử Tranh cười trấn an, “Tuyệt đối không gạt cô.” Quả thực không nói dối, chỉ che giấu vài thứ thôi. Ví dụ như, Cố thượng thư muốn giải trừ hôn ước, Đoàn vương gia lại sống chết không chịu. Nghĩ tới đây, hẳn lại thấy buồn cười.

“Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.” Thanh Kiều vỗ vỗ ngực, thử phào một hơi, “Ta cuối cùng cũng yên tâm được.” Nói xong, cô lăn lên giường ngủ.

“Này, cô còn chưa nói cho ta biết, vì sao A Đạt lại xếp trước ta?” Lục Tử Tranh nhanh tay bắt cô lại.

“Cái này, vẫn muốn hỏi sao?” Thanh Kiều ngáp một cái thật to, ngã ngồi trên giường, “Tửu nhục xuyên tràng quá, A Đạt tâm trung lưu (**)... Ta mỗi ngày đều phải ở Tây Lăng ăn rau xanh, người nói sao ta lại không nhớ thịt kho tàu của hẳn cho được?”

(**) Rượu thịt trôi qua ruột, A Đạt ở lại trong lòng, câu này vốn là của Tế Công nói :”Rượu thịt trôi qua ruột, Phật ở lại trong lòng”. Bạn nào hay xem Tế Công thì chắc biết câu này nhỉ :3

“Thì ra là thế.” Lục Tử Tranh mỉm cười, thuận thế ngồi vào mép giường, “Nếu sinh hoạt kham khổ, vì sao nhất quyết muốn đến Tây Lăng phái?”

“Huynh cho rằng ta muốn sao? Nếu không phải vì...” Thanh Kiều hàm hồ nói hai câu bỗng nhiên cảnh giác ngậm miệng.

“Nếu không phải vì cái gì?” Lục Tử Tranh cúi đầu kề vào tai cô, thổi thối khí.

“Bởi vì, bởi vì...” Thanh Kiều quanh co nửa ngày bỗng nhiên giơ tay lên trời hô to: “Tôi yêu hòa thượng nhất!”

Lục Tử Tranh vừa bực mình vừa buồn cười. Lúc lâu sau, hấn vỗ bả vai cô: “Vì sao cô không hỏi chuyện của hấn?”

“Hấn? Người nào cơ?” Thanh Kiều không nhận được trở mình, quay mặt vào tường.

“Người nào à?” Lục Tử Tranh cười ra tiếng, “Cô còn giả bộ không biết? Cô nói hấn là ai nào?”

“Nhiều hấn như vậy, ta nào biết huynh ám chỉ người nào?” Thanh Kiều miễn cưỡng nói, liếc Lục Tử Tranh.

“Tất nhiên là người có hôn ước với cô rồi.” Lục Tử Tranh tặc miêng cười hề hề.

“Chuyện của hấn ta không muốn biết.” Thanh Kiều che lỗ tai, nhắm hai mắt lại.

Là không muốn biết hay sợ biết?

Lục Tử Tranh kéo khóe miệng, nhìn mặt cô, lăm bằm nói: “Hắn cũng không có chuyện gì, mấy bữa nay tập trung toàn bộ ô y vệ, đại giang nam bắc điên cuồng tìm cô, đến Tây Vực cũng từng đi...”

“Hừ!”

“Cô hừ cái gì? Chẳng nhẽ không cảm động sao?”

“Buồn cười, không cho ta hừ chả nhẽ còn muốn ta ha sao?”

“...Không tranh cãi với cô. Cô nói, nếu hắn ở trước mặt cô khóc rống đập đầu nhận sai, sau đó dùng kệu tám người khiên mang cô về thì cô có theo hắn không?”

“Ha!”

...

Ai, đây lại một đêm không chợp mắt.

Mỹ nam bên người lăm bằm kể chuyện bát quái, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn đỉnh màn đếm thịt kho tàu.

Một chén, hai chén, ba chén...

Bình tĩnh mà xem xét, đây là buổi tối cao hứng nhất của Cố Thanh Kiêu từ khi vào phái Tây Lăng, cuối cùng cũng ngóng được tin của cha, cha vẫn chưa bị cách chức, người nhà bằng hữu đều bình an, mọi việc đều thuận lợi, còn cái gì chưa đủ nữa?

Nhưng mà cô quên mất, lúc lên tới đỉnh chính là lúc tụt dốc giống như parapol vậy.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Món Hannibal

Editor: Éch Xù

Sáng hôm sau mở mắt ra, Lục Tử Tranh đã đi mất. Hành tung người này thật rất giống một quyển sách của bà cô Quỳnh Dao “Vội vã, rất vội vã”. Thanh Kiều ngáp một cái, lười biếng rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, đến chỗ ngọt, chợt nghe thấy các vị sư huynh ở sảnh khách nói chuyện:

“Chạy ra nhanh như vậy sao?”

“Đúng thế, tốc độ quá nhanh, ta không đuổi kịp...”

“...Người miêu tả cụ thể lúc kẻ đó rời đi đi.”

“Được rồi, nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, ta chỉ nghe sư một tiếng, hẳn đã mất dạng rồi...”

=_=!!!

Lần tuyển tân đệ tử này là ở Hồn Thủy trấn, cách Thanh Thủy trấn không xa. Vì gần nhà dễ làm việc, phái Tây Lăng còn chưa lên tiếng chiêu sinh thì sáng sớm đã có một đồng người chen chúc trước cửa khách điếm hỏi thăm thủ tục báo danh. Thanh Kiều cầm bánh bao ngồi bên, đôi mắt tròn đen láy quay tròn nhìn xung quanh.

“...Chán chết, chán chết!” Tam sư tử từ của phía xa đi tới, vẻ mặt phẫn uất: “Tên Bao Truy Mệnh này, bắt ta làm cái gì mà đón tiếp người ghi danh, muội nói đây có phải đại tài tiểu dụng không!”

“Hả?” Thanh Kiều ngẩn ngơ, lập tức hiểu được, cười khanh khách nịnh nọt, :Ai kêu sư tử lại xinh đẹp như thế làm gì?”

“Tiểu nha đầu, miệng lưỡi dẻo quẹo!” Tam sư tử nhéo má thịt của cô, “Nhưng mà muội cũng đừng vội mừng, Bao Truy Mệnh nói muội cũng phải đi với ta.”

“Gì, muội là bệnh nhân!” Cô kêu to, vứt bánh bao xuống bàn.

“Bệnh nhân thì thế nào?” Tam sư tử vỗ vỗ lưng cô, “Muội không phải đã hết nôn ra máu rồi sao?”

“...Huhu, muội sẽ tố cáo hãn ngược đãi lao động trẻ em!” Thanh Kiều khóc thét một tiếng, mặt u oán.

“Cái gì mà trẻ em?” Sư tử bật cười, “Nguyễn sư thúc ở tuổi của muội đã một kiếm chấn động tám đại môn phái, một lần thành danh, thiên hạ đều biết!”

“Muội, muội cũng có thể một quyền đánh hai cửa!” Thanh Kiều không phục nói lầm bầm, “Cửa trước và cửa sau!”

Tam sư tử ha ha cười, vô cùng xinh đẹp: “Được rồi, được rồi, không đùa nữa. Bao sư huynh có Nguyễn sư thúc làm chỗ dựa, oán thì cứ oán, nhưng việc huynh ấy giao xuống thì vẫn phải hoàn thành.”

Thanh Kiều không mượn cớ trốn việc được nữa, không thể làm gì hơn ngửa đầu oán trời: “Ông trời trêu chọc ta!”

Ăn xong bữa sáng, hai người mặc đồng phục phái Tây Lăng – không phải giống cải trắng – không vui nhanh chóng hướng trường thi chạy tới.

Trường thi rất khí thế được đặt giữa Hồn Thủy trấn, nắng ban mai chiếu vào có thể nhìn thấy đám bụi bập bồng trôi trong các khe hở.

“Chà chà, tòa lâu này đẹp quá!” Thanh Kiều vỗ tay. Lấy kiến thức hạn hẹp về kiến trúc của mình, cô chỉ có thể nói tòa lâu này nhìn xa trông giống như một ngôi chùa hay miếu, nhìn gần lại giống đạo quán.

“Đây là Khánh Thư lâu nổi tiếng nhất Hồn Thủy trấn, nhờ phú hộ Mã Lục Giáp sắp xếp.” Tam sư tử mỉm cười, đặc ý, :”Cũng là nhờ vào mặt mũi của phái Tây Lãng chúng ta nên mới được vào đây.”

Thanh Kiều gật đầu ý đã hiểu hết, hình tượng cả nha, không ngờ chường môn cũng sĩ diện vậy. Rồi lại nghĩ, gì, phú hộ Mã Lục Giáp? Cô không khỏi kéo miệng, ta còn là Honolulu cơ.

Mã Lục Giáp đọc đồng âm với Malacca- là một eo biển của Mỹ, còn Honolulu là một vịnh của Mỹ

Hai người đi lên lầu lĩnh giấy, bút, mực. Thanh Kiều vừa đi vừa nhìn, không khỏi líu lười, không ngờ người của Hồn Thủy trấn đều đến cả.

Người! Là người đó, người tại sao đạp rơi giày của thiếu niên phía trước! Ôi, phải đạp lại vào móng người một cái!

Này! Vị bên cạnh kia, ngài chỉ ít cũng phải 43 rồi sao lại tới báo danh! Còn ôm một đứa bé vẫn còn chảy nước dãi là sao!

Ôi, vị thiếu phụ thướt tha này, cô đến báo danh hay đi tìm chồng thế? Sao đầu cắm đầy râu, thân hình thì đong đưa trước mắt ta như cây liễu, thực làm cho ta run rẩy cả người đó.

“...Người nhiều như vậy sao?” Thanh Kiều le lưỡi.

Ở trong mắt cô, Tây Lãng là phái ăn chay, đệ tử muốn ăn mặn phải tự mình đi bắt, vậy đáng để các vị hương thân phụ lão dùng sức từ lúc còn bú mẹ chen chúc ghi danh sao?

“...Muội còn chưa hiểu hết.” Sư huynh tàn nhang đưa đồ cho bọn họ mỉm cười, :”Những người đến đây dĩ nhiên muốn làm đệ tử phái Tây Lăng, nhưng cũng có một phần vì mến mộ mỹ nhân Tây Lăng ta mà tới.”

“Mỹ nhân tây lăng.” Thanh Kiều như sinh viên năm nhất mở to hai mắt.

“Nguyễn sư thúc này, còn có mười tám vị La Hán của Ly Tam đường các người, người nào không được người giang hồ đương thời ca ngợi chứ.” Tàn nhan sư huynh liếc tam sư tỷ, trong mắt có thâm ý khác.

Tam sư tỷ chỉ ừ một tiếng, hơi hơi nghiêng đầu. Cằm cổ thiên nga của tam sư tỷ nhuộm màu hồng, đôi mắt ngập nước vừa giận vừa mỉ. Thanh Kiều nhìn nghiêng gương mặt xinh đẹp của sư tỷ không khỏi ngây người, thần tiên sư tỷ!!!

Trước mắt, cô đã hiểu, nhìn đội ngũ đông đúc dưới lầu trong ngực bốc lên tinh thần sôi sục của nhân dân trong ngày lễ quốc khánh.

“Dâm dân vạn tuế!” Cô nói một câu bằng tiếng Hồ Nam, quay về phía quần chúng nhân dân dưới lầu phất tay kích động.

Piuu một tiếng, có một vật thể bay không xác định nhằm cái gáy Thanh Kiều bay tới.

“Ôi!” Cô thoáng cái nhảy lên, cầm cái túi nhìn bốn phía, “Ai ném ta?!”

“Không sao cả, đừng sợ.” Tam sư tỷ nhanh chóng trấn an: “Chắc không cố ý.”

“Ném người đó!” Bao sư huynh không biết từ góc nào nhảy ra, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu nha đầu đứng đây hò hét cái gì? Cái gì dâm dân vạn tuế? Vạn tuế có thể tùy tiện để người gọi sao?”

Thanh Kiều lúc này mới tỉnh ra, hôm nay cô đang còn ở xã hội phong kiến, bị chủ nghĩa phong kiến như núi lớn đè đầu, từ vạn tuế kiêng kị nói ra.

“Huhu, muội sai rồi.” Cô vươn tay áo che mặt, “Bánh bao sư huynh tha mạng!”

Lại nghe pít một tiếng, thêm một vật thể bay không xác định lớn hơn bay tới giữa gáy cô. Bốp!!

“Ai là bánh bao sư huynh?!” Bao sư huynh tay cầm ba trái quýt, xù lông nhím, cả người phát hỏa.

“Được rồi, được rồi.” Tam sư tỷ phì cười, kéo Thanh Kiều ra phía sau mình đồng thời nói sang chuyện khác, “Bao sư huynh, Nguyễn sư thúc sao chưa tới?”

“Người tới làm gì?” Bao sư huynh lại cực lực trừng Thanh Kiều, bóc quýt ra ăn, :”Nguyễn sư thúc là chủ khảo vòng cuối, hôm nay là sơ tuyển cần gì lão nhân gia người tự mình tới?”

Xí, lão nhân gia gì, chân chó! Chỉ biết bóc lột sức lao động của giai cấp dưới!

Thanh Kiều trốn phía sau sư tỷ mặt nhăn mày nhíu.

“Cũng phải.” Tam sư tỷ dịu dàng cười, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn trời giả vờ kinh ngạc, “Trời, muện rồi! Tiểu sư muội, chúng ta nhanh lên!” Dứt lời lập tức mang theo Thanh Kiều bỏ trốn mất dạng.

Mang theo bút đi tới tiền sảnh của Khánh Thư Lô, hai người thấy những sư huynh khác đã dựng sẵn cái mái che nắng cho bọn họ.

“Thật tốt, lại còn sợ chúng ta phơi nắng!” Thanh Kiều cảm khái.

“Đó là đương nhiên, trước khi đi sứ phụ ngàn căn vạn dặn chúng ta phải bảo vệ tốt mặt mũi của Ly Tam Đường.” Tam sư tử học theo động tác kinh điển của Vương Thiên Sơn, đặt ba ngón tay lên má, mắt híp lại, thần thái say sưa.

Hai người nhìn nhau cười rạng rỡ. Giây kế tiếp hai người đều cúi xuống đất giả vờ nôn ọe.

Công việc chính thức bắt đầu, thực tế lại dễ dàng hơn tưởng tượng của hai người, sư huynh quản sự nói Thanh Kiều và tam sư tử chỉ cần ngồi đó là được. Hai người vui mừng, lập tức chạy lại mái che nắng hóng mát. Còn chưa kịp uống trà, sư huynh quản sự mặt không biểu tình, cầm tờ giấy lớn đi tới phía trước bàn hai người ngồi, lấy nghiên mực đề lên, rồi xoay người đi nhanh như gió. Thanh Kiều ghé mắt nhìn, thấy trên giấy viết ba chữ lớn “Bàn vấn đáp”

Ngày dài cứ như vậy bắt đầu, hai đóa kim hoa mặt mang nụ cười chuyên nghiệp, nho nhã lễ độ ứng phó với các câu hỏi thiên hình vạn trạng của người dân Hồn Thủy trấn.

“Này! Tây Lăng phái các người làm ăn kiểu gì vậy, ta xếp hàng bị một tiểu tử nghèo chen ngang, các người cũng không quản?”

“Vị đại ca này bớt giận, việc này có ghi lại trong hồ sơ để báo lên cấp trên, tranh thủ sớm ngày giải quyết, huynh xem có được không?”

“Hãy, tiểu mỹ nhân! Chiều cao cân nặng của nàng là bao nhiêu, nói ta nghe chút?”

“Vị này, ta cao bằng mười cây cải trắng, nặng bằng hai mươi cây cải trắng, câu trả lời này có làm ngài hài lòng không?”

“Nha đầu! Nguyễn đại hiệp nhà các người bao giờ thì ra đây?”

“Bà bà, Nguyễn đại hiệp của bản phái hôm nay còn đang tỉnh dưỡng, không tiện đi đến đây, mời bà ngày khác trở lại... Này này, đừng vội, bà quên quái trọng này!”

“Hai vị cô nương, nhà ta có một chiếc xe ngựa mới. Mới tinh! Ta sẽ miễn phí cung cấp cho phái Tây Lăng sử dụng hàng tháng, có thể thu xếp cho ta vào vòng hai không?”

“Vị đại ca tốt bụng, huynh trước tiên nhìn rõ một chút, ngài đang dắt một con la đó.”

Đương nhiên, nhiều hơn một ít là các vấn đề như nhà vệ sinh ở đâu, ngày mai hai người lại đến chứ.... toàn các vấn đề nhỏ.

“...Bọn họ sao không xem hướng dẫn dán trước cửa chứ?”

Vất vả thở dốc một hơi, Thanh Kiều xoa xoa hai gò má đau nhức, oán giận nói.

“Chúng ta phải thông cảm cho lòng nhiệt tình và chỉ số thông minh của bách tính.”

Trên mặt tam sư tử là nụ cười tiêu chuẩn, miệng nhếch lên bốn lăm độ, mỉm cười trước sau như một.

“Sư tử thật mạnh mẽ, đến bây giờ vẫn có thể cười!” Thanh Kiều bội phục sát đất, bả tròn ba canh giờ rồi đó!

“Ai nói?” Sư tử từ kẽ răng của cái miệng đang cười kia nhả ra một câu, “Muội không thấy ta cười đến cứng miệng, ngồi đến sắp thành phật Di Lặc sao?”

Đang lúc trò chuyện vui vẻ, Thanh Kiều bỗng nhiên bị một người hấp dẫn tầm mắt. Quần áo đen, dáng người thon gầy cao ngất, cả người đều bao

phủ bởi một bầu không khí tối tăm. Thế nhưng, những điều đó không quan trọng! Quan trọng chính là gương mặt người đó!! Thanh Kiều không chỉ một lần gặp cách miêu tả “gương mặt như đao khắc” của nhân vật nam trong tiểu thuyết. Câu này luôn khiến cô khó hiểu, gương mặt như đao khắc đến tột cùng trông như thế nào? Hôm nay, cô cuối cùng cũng chính mắt trông thấy. Người này có gương mặt như sợi mì (@@!!! liên quan vậy) Gương mặt như đao khắc Thanh Kiều chưa có cơ hội nhìn thấy, nhưng nhìn được gương mặt như sợi mì cũng đã khiếp cô rất kích động. Aaaaaaa!

*mặt sợi mì đây: (theo tác giả thì đây là Chu Trọng Bát tiên sinh, sau khi là khai quốc hoàng đế Minh triều thì tên là Chu Nguyên Chương)

“Tiểu sư muội! Nhìn gì mà thất thần vậy?” Người tam sư tỷ nhoáng cái chặn tầm mắt Thanh Kiều, vô cùng kinh ngạc hỏi.

“Xem, xem bữa thôi...” Thanh Kiều thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng cười.

“Vị cô nương này, cô nương tại sao lại nhìn chăm chăm tại hạ?” Đột nhiên nhảy ra một người mặt đỏ vạm vỡ, hướng về phía cô mạnh miệng chất vấn, “Suýt chút nữa chảy cả nước miếng! Cô, cô nương thật không tôn trọng tại hạ!”

Thanh Kiều không hỏi lui về phía sau, nâng mắt hạ mắt quan sát vị quái khách này, mũi vừa cao vừa to, cơ ngực nở nang, hai tay to khỏe, trời ạ, đây không phải là thủy thủ Popeye sao!

“...Không có gì.” Cô mỉm cười, trực tiếp bưng lên bàn một đĩa, “Đại hiệp, tiểu nữ chỉ muốn hỏi một chút, ngài có muốn ăn rau chân vịt không?”

(Popeye thì chắc ai cũng biết rồi nhì, hồi bé Ếch cũng hay xem phim hoạt hình này lắm =))

kỷ niệm các bạn

—————Đường phân cách Popeye nói: “Ta yêu Oliver”—————

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng có thể về khách điểm nghỉ ngơi, Thanh Kiều và tam sư tử miệng khô lưỡi đắng, cơ mặt tê liệt.

Đêm khuya, bên trong khách điểm phủ ánh nến vàng.

“...Đây là công việc tốn sức hạng nhất đồng thời là công việc ngược đãi lòng người tàn khốc nhất!” Thanh Kiều đứng trong phòng tam sư tử, xoa xoa gương mặt cứng đờ, cảm giận kết luận, “...Sau này, nếu có cô nương nào ái mộ Bao sư huynh, muội sẽ nói với cô ấy, cô nương, trước tiên cô hãy một tháng đi làm nhân viên tiếp tân trong cuộc thi tuyển chọn tân đệ tử phái Tây Lăng đi đã, ta không muốn cô bị kích thích quá mức đâu!”

Tam sư tử cười, không cẩn thận làm bị thương bộ mặt bị liệt dây thần kinh, nên đành bụm mặt lăn lộn trên giường: “Oái, này!”

Thanh Kiều cũng cười lớn nhào tới. Hai tiểu cô nương tuổi tác xấp xỉ nhau cười hihi haha lăn lộn trên giường.

“Aaaaaaaa” Ngoài phòng chợt xuất hiện một tiếng thét chói tai

“Nguy rồi!” Tam sư tử xoay người ngồi dậy, nghiêm túc nói, “Đây là tiếng của Nam Cung Vô Hận!”

Thanh Kiều bị tiếng kêu có thể sánh cùng tiếng quỷ gào làm lông tơ dựng đứng, từ từ đứng dậy.

“Gay rồi, chả nhẽ nàng ấy bị sát hại?” Cô run lấy bấy bắt lấy vạt áo sư tử.

“Không có tiến bộ!” Tam sư tử không hổ là thủ tịch nữ đệ tử của Ly Tam Đường, tay chụp kiếm, tay bắt lấy Thanh Kiều, sải bước ra ngoài,

“Chúng ta ra ngoài xem xét tình hình đã!”

Không đợi Thanh Kiều lấy lại bình tĩnh, tam sư tỷ đã túm lấy cô vèo một cái bay tới nơi phát ra âm thanh – hậu viện khách điếm.

Vô Hận xinh đẹp mặc một bộ áo đơn, ngơ ngác đứng giữa sân. Nàng vẫn như vậy, tinh xảo, u buồn, thoát tục, giống như một trận gió không thể nắm bắt. Thân hình yếu đuối của nàng lay động trong gió lạnh, đôi chân trắng nõn như ngọc đang ngâm trong dòng nước đỏ tươi. A! Tuyết trắng máu đỏ, đối lập mạnh mẽ biết bao, rất kích thích kẻ say mê bạo lực học...

...Chờ, chờ chút! Máu!

...Máu!!

...Nước đỏ như máu!!!

Thanh Kiều há to mồm có thể nhét được cả nắm tay, nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt.

Vô Hận bị sự xuất hiện của các nàng làm kinh động, mờ mịt xoay người, trên mặt trống rỗng. Nàng xoay người làm người khác nhìn thấy hiện trường máu tanh phía trước.

Trên mặt đất có hai thi thể – một nam, một nữ, không biết vô tình hay cố ý đều nằm thành hình chữ nhân (人). Kì quái là, đầu của hai thi thể đều bị chặt đứt rồi hoán đổi cho nhau. Vì vậy, xuất hiện cảnh thi thể nam mang đầu nữ còn thi thể nữ mang đầu nam. Bốn phía yên tĩnh, máu trên mặt đất là từ cổ hai nạn nhân chảy ra.

“AAAAAAA” Cổ Thanh Kiều phản ứng đầu tiên, thét ra tiếng thét chói tai ngang ngửa với Vô Hận.

Cô nhận ra hai người này, nữ tử họ Lý, đệ tử Chấn Tứ Đường, sáng nay vừa gặp ở khúc quanh trong khách điếm.

“Aaaa!” cô vừa kêu vừa nắm chặt vạt áo tam sư tử bên cạnh, nói năng lộn xộn: “Thi Thi Thi Thi Thi... Lý Thi Thi!”

Cô chưa nói xong, đã bị kéo đến một bức tường ẩm áp.

“...Đừng sợ, không nên nhìn!”

Tiếng nói có âm sắc riêng biệt, là Nguyễn Tự Khung.

Thanh Kiều như tìm được chỗ dựa vững chắc, lập tức tiến lên, ôm chặt lấy Nguyễn Tự Khung: “Sư sư sư thúc mau cứu người cứu mạng! Hannibal đến đây!”

Hannibal là 1 bộ phim truyền hình kinh dị về điều tra hiện trường của Mỹ, tham khảo thêm tại đây http://vi.wikipedia.org/wiki/Hannibal_%28phim_truy%E1%BB%81n_h%C3%ACnh%29

Nguyễn Tự Khung mặc dù không biết Hannibal là ai, nhưng vẫn vỗ vỗ lưng Thanh Kiều, trấn an: “Ai tới cũng không phải sợ, có ta ở đây.”

Nghe xong lời này, Thanh Kiều đột nhiên cảm thấy an tâm rất nhiều, cả người xụi xuống, cúi thấp đầu khóc nức nở. Giữa lúc mờ mịt, cô nghe được tiếng gọi âm ỉ, tiếng bước chân dồn dập, tiếng xèo xèo của ngọc đuốc đang cháy.

“Là hai đệ tử của Chấn Tứ Đường... Một đao đoạt mạng, chiêu thức ngoan lệ... Trên người có chín chỗ bị thương, đều không vào chỗ yếu hại... Thi thể đã có người di chuyển...”

Là Bao sư huynh đang bầm báo cho Nguyễn Tự Khung, vẻ mặt nặng nề.

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn Nguyễn Tự Khung, ánh sáng từ cây đuốc phản chiếu vào con người của người, lay động mờ ảo, như đom đóm chập chờn. Người mím chặt môi, lông mày nhíu chặt, nghiêm túc hơn bất kì lúc nào, cái vẻ mặt ôn nhu hay nói đùa đột nhiên biến mất. Hay là, vẻ mặt kia chỉ là một giấc mộng trưa hè..

“Không phải sợ, có sư thúc lo liệu, tất cả sẽ nhanh chóng kết thúc.” Tam sư tỷ lặng lẽ nắm tay cô.

Tuy rằng tay sư tỷ cũng lạnh như tay cô, Thanh Kiều lai ngẩng đầu, lấy hết dũng khí mỉm cười.

“...Ừ, rất nhanh là kết thúc, nhất định!” Kiên định mà tràn ngập lòng tin, nói với sư tỷ cũng là nói với bản thân mình.

Thế nhưng đây mới là khúc dạo đầu, nếu để người khác đoán trúng nội dung thì tác giả lấy gì kiếm cơm chứ.....

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Món Thủ Linh (Túc Trực Bên Linh Cữu)

Edit: Chikajo

Chương quây quán trọ chi nhánh của “Duyệt lai khách điểm” ở Hồn Thủy trang, đêm nay lại một lần mất ngủ.

Liêu chương quây là người tha hương, đến Hồn Thủy trang đã hơn mười năm, bởi vì hắn cần cù lại hay suy nghĩ, cuối cùng từ tiểu tử chân đất năm đó chuyển mình nhanh chóng trở thành đại chương quỹ của quán trọ chi nhánh bây giờ.

Đêm nay, hắn nhìn đèn đuốc sáng trưng tiếng người ồn ào bên ngoài phòng, lại bắt đầu đắm chìm vào suy nghĩ.

Hắn nhớ tới rất lâu trước kia, tình hình khi mình ôm giấc mộng đến đây gây dựng sự nghiệp.

“—Tiểu Liêu, cậu có thể mở điểm, nhưng phải chuẩn bị tốt khi gặp rắc rối.” Đại lão bản nói với cậu, “Cậu cũng biết từ xưa tới nay, có bao nhiêu căn Duyệt lai khách điểm bị hủy rồi chứ? Aiz, từ khi ông nội của ông nội của ông nội của ông nội của ta...bắt đầu gây dựng, Duyệt lai khách điểm đã trải qua vô số hồi giang hồ phân tranh, không phải bị đốt rụi thì là bị đập đổ, cho nên chúng ta chỉ có thể không ngừng mở chi nhánh, lại mở chi nhánh, như vậy mới không đến nỗi không còn tồn tại nữa....”

Tiếng của lão bản nghe rất là bi phẫn.

“—nhưng, ở khách điểm có thể được trông thấy rất nhiều loại võ công không thể tưởng, được thưởng thức rất nhiều trận đánh nhau đặc sắc, quan sát rất nhiều vụ lục đục u ám tàn nhẫn...Tóm lại, trừ một nơi tên là ‘Phá miếu’ chuyên thu nhận nam tử lưu lạc, thì trên giang hồ không còn nơi nào kích thích hơn so với Duyệt lai khách điểm, đây cũng là nguyên nhân khách điểm chúng ta nổi danh.....”

Lại có chút dương dương tự đắc.

“—cái gì, cậu cảm thấy tò mò với ‘Phá miếu’ đó? Khụ khụ, cái ‘Phá miếu’ đó ấy mà...bình thường chính là nơi các nam nữ đại hiệp sưởi ấm, phơi quần áo, cộng thêm thuận tiện dính ước....A, đừng giật mình! Cậu có biết, có bao nhiêu là đại hiệp truyền kỳ, chính là được thai nghén sinh ra trong ‘Phá miếu’ không?!”

Đang trầm tư, chợt nghe tiếng vó ngựa lộc cộc, thì ra là quan binh đuổi tới, trong ngoài khách điểm ồn ào náo động như ban ngày.

“Quán trọ chi nhánh này tồn tại im ắng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi lời nguyền của “Duyệt lai khách điểm”.

Liêu chương quỳ lại liếc nhìn ngoài cửa sổ một cái, thở dài lắc đầu.

Tử trạng của hai cỗ thi thể đêm nay thật là đáng sợ. Hãn chân thành cầu nguyện trận phong ba này mau mau trôi qua.

Đang tiếp tục suy nghĩ sâu thêm, chợt nghe đỉnh đầu truyền đến từng trận cười quỷ dị.

Ha ha.

Hề hề.

He he he.

Hô hô hô hô.

Hì ì ì ì ì.....

“—ai, ai đang giả thần giả quỷ!”

Liêu chương quỳ ít nhiều gì cũng được tiếp xúc qua nhiều việc đời, sau khi kinh sợ, còn nhớ rõ run rẩy nắm chắc bàn tính trong tay, ngẩng đầu lên nhìn.

Cái nhìn này, đã khiến hắn thấy được một gương mặt dù cho đến âm tào địa phủ cũng không thể quên.

Có thứ gì đó lạnh lẽo mà rất mãnh cuốn lấy cổ hắn, lập tức hắn nghe thấy tiếng mạch máu ‘phụt phụt’ nổ tung.

Ào ào, ào ào, ước chừng là tiếng máu tươi chảy ra.

Trong nháy mắt trước khi ngã xuống, hắn đột nhiên thực sâu muện suy nghĩ đến một vấn đề—

“Vì sao bị thương luôn là ta vậy?”

—————Liêu chương quỳ thích suy nghĩ là đồng chí tốt của đường phân cách—————

Cố Thanh Kiêu ngơ ngác ngồi trong đại đường khách điểm, tay chân lạnh lẽo.

Tất cả khách trọ đều chạy tới, nha môn cực kỳ coi trọng bản án “Hannibal”, không chịu buông tha bất kì cơ hội nào có thể gắng hỏi.

Từng đệ tử Tây Lăng một bị soát người, sau đó thả ra, Cố Thanh Kiêu bởi vì thân phận thấp kém võ công yếu kém, chỉ có thể xếp hàng cuối cùng.

Trong thời gian chờ đợi dài đằng đẵng, cô ngẩng đầu, nhìn thấy không xa Vô Hận ngọc nữ đang khóc nức nở trong vòng vây của mọi người, dáng người gầy yếu càng lộ vẻ mềm mại khiến người khác thương xót.

Ở bên cạnh nàng, là Nguyễn Tự Khung vẻ mặt ôn nhu che chở.

“—chớ sợ, đừng khóc, có ta ở bên cạnh nàng.”

Cô thấy cách mà hắn nói với ngọc nữ quan tâm mà thân sĩ, hoàn toàn không giống quái thúc thúc ngày thường.

Tự đáy lòng chợt hơi chua xót một chút.

Cô cũng rất hi vọng, có thể có người đối với cô như vậy.

Ở thời không hoang cổ rộng lớn này, có ai có thể nói với cô một câu —“Đừng sợ, có ta ở đây bên nàng.”

Cuối cùng cũng đến phiên cô bị kiểm tra, quan binh hỏi trước mấy vấn đề, rồi đối chiếu với khẩu cung của Tam sư tử, vừa lòng gật đầu, chuẩn bị thả cô đi.

Khi sắp xuất môn, bỗng nhiên bị người gọi lại: “Cam Tiểu Kiều, con lại đây.”

Nhìn lại, thì ra là Nguyễn Tự Khung, hắn y phục lam đứng bên cạnh ngọc nữ, đang vẫy vẫy tay với cô.

Gió đêm xẹt qua, hai vị tuyệt sắc y phục tung bay rất phóng khoáng, tựa như trời đất tạo nên một đôi.

“Sư thúc có gì phân phó?” Cô ngoan ngoãn cúi đầu xuống, tất cung tất kính.

“Ta phải đệ tử đêm nay ra ngoài truy tìm tung tích hung thủ, con thân đã không có võ công, lưu lại đây túc trực bên linh cữu đi.”

Nguyễn Tự Khung vẻ mặt vân đạm phong khinh.

“—có làm không vậy!” Thanh Kiều trừng lớn mắt, nhanh chóng ngẩng đầu, “Người lại đi bảo ta túc trực bên linh cữu á?”

“Thế nào, con nghi ngờ sắp xếp của ta sao?” Nguyễn Tự Khung nhướn mày, trong đôi đồng tử đen có một tia không kiên nhẫn cực nhật thoáng qua.

“.....Đệ tử không dám.” Thanh Kiều cắn môi, cúi đầu, “Đệ tử chỉ là sợ, mình không có bản lĩnh bảo vệ chu toàn di thể sư tỷ sư huynh.....”

“Bảo người đi người phải đi, vô nghĩa nhiều như vậy làm gì!”

Nguyễn Tự Khung kiên quyết ngắt lời cô, không chút khách khí, “Không cần kiểm soát, đi nhanh đi!”

Móng tay cắm thật sâu vào da thịt, Thanh Kiều kìm nén hít một hơi, ngẩng đầu mỉm cười: “....Cẩn tuân sư mệnh.”

Ra cửa, cô nhẹ nhàng đi đến linh đường.

Không thể khóc, không thể khóc, mình còn phải dựa vào hãn tìm tứ linh, mình còn phải làm hãn vui lòng....

Cô cứ như vậy hoảng hốt mà đi, vừa đi vừa nghĩ: tác giả chuyện xưa này quả nhiên biến thái! Dưới tình huống thông thường, trong Tiểu Bạch vẫn có nguy hiểm phát sinh, không phải là mỹ nam ôm ấp yêu thương tạo hình tượng vĩ đại nên đó chính là thời cơ tốt để gây dựng địa vị anh hùng trong lòng nữ chủ sao? Cố Thanh Kiều ta thì lại ngược lại, mỹ nam ôm ấp còn chưa có ấ, đã rơi vào cái kết cục trông coi thi thể....

Tác giả, bà đây là đối nghịch với truyền thống, mưu toan phá vỡ sự kinh điển! Đây là loại tinh thần ~~~~~~ bệnh như thế nào chứ!

Linh đường giản dị bố trí trong phòng chứa củi cạnh khách điểm, đến khi Cố Thanh Kiều đi đến, nội đường ngoài hai cái quan tài, không có chút sinh khí nào.

“Không phải chứ, chỉ có một mình ta?!”

Cô nhất thời thụt lùi ba bước, tóc tai dựng đứng, giống như khổng tước xòe đuôi.

Nhìn xung quanh ít nhất đã hơn 5 lần, cô rốt cục đã thừa nhận sự thật tàn khốc này, không khỏi giậm chân bi thống mắng: “Nguyễn Tự Khung người là đồ biến thái, ta nguyện rửa người tương lai sinh nữ nhi không có tiểu PP sinh con trai không có tiểu kê kê cả nhà sống không quá ba mươi tuổi!”

Mắng xong, trong linh đường lại khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh đến mức chết chóc.

Vù—vù—

Dần dần, cô có thể nghe ra tiếng gió thổi.

Lách cách, lách cách.

Phía trên linh đường có thứ gì đó bắt đầu lay động.

“Sử sử sử sử huynh sử tử, các người đừng kích động, ta ta ta ta không cố ý mạo phạm!” Cô da đầu phát run, không khỏi nói lắp, “Ta là người rất nhiệt tình yêu thương Tây Lăng nhiệt tình yêu thương nhân dân! Ta kiên quyết ủng hộ chương môn Trương Tứ Phong lãnh đạo, đoàn kết chặt chẽ với Tây Lăng phái lấy Nguyễn Tự Khung làm trung tâm, nhất định sẽ đưa

các hạng mục sự nghiệp của bốn phái đi lên! Thỉnh sư huynh yên tâm, thỉnh sư tử yên tâm!”

Lách cách, lách cách.

Đồ vật phía trên linh đường còn đang lay động, khê khành lay động.

“Sư huynh sư tử, cầu các người, đừng dọa ta.” Cô sắp khóc đến nơi, “Ta đọc thơ cho các người được không? Tác phẩm nổi tiếng của danh gia đó!”

“—đại hải a, đô thị thủy! Bàng giải a, bát điều thối!”

(Nghĩa đen: “biển rộng a, đều là nước! Con của a, tám cái chân!” mấy câu thơ này Vô danh)

“— cái cách xuân phong xuy mãn đích, trung quốc nhân dân chân tranh khí, tề tâm hợp lực khóa thế kỉ, nhất trường đại thủy một trách đích!”

(Nghĩa đen: “gió xuân cái cách thối đầy, người dân Trung Quốc không chịu thua kém, đồng lòng hợp lực vượt qua trăm năm, dù một trận hồng thủy cũng không động!” trích lời thoại trong vở kịch “Hôm qua hôm nay ngày mai” của Triệu Bản Sơn.)

“— ngã kiên quyết bất năng dung nhẫn / na ta / tại công cộng trường sở / đích vệ sinh gian / đại tiện hậu / bất trùng xuyên / tiện trì / đích nhân!”

(Nghĩa đen: “ta kiên quyết không thể dễ dàng tha thứ cho người sau khi đi đại tiện ở nhà vệ sinh công cộng không xả nước!” – “Sỏa qua đấng — ngã kiên quyết bất năng dung nhẫn” (Đồ ngọc—ta kiên quyết không thể dễ dàng tha thứ) của tác giả Triệu Lệ Hoa) (chika: thơ bác này dị thật :v)

Lách cách, lách cách.

Thứ phía trên linh đường tiếp tục đong đưa, tiếng càng lúc càng lớn.

“Ngay cả thơ Lê Hoa cũng đọc mà các người còn chưa vừa lòng sao?” Thanh Kiều lấy tay áo che mặt thấp giọng nức nở, thứ đang lau không biết là mồ hôi hay là lệ.

“Cạch cạch!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỗ trên hai cỗ quan tài bỗng nhiên bùng nổ, có khói trắng tỏa ra xung quanh.

“Cứu mạng a!” Thanh Kiều hét một tiếng nhảy dựng lên, giữ trạng thái hồn phi phách tán, “110, 110 ở đâu?! Bin Laden đâm vào tòa tháp đôi mậu dịch thế giới rồi!”

(Vụ Bin Laden đâm vào tháp đôi của trung tâm mậu dịch thế giới là một vụ khủng bố rất lớn, diễn ra vào sáng 11/9/2001

Vào đây để biết thêm chi tiết:
http://vi.wikipedia.org/wiki/S%E1%BB%B1_ki%E1%BB%87n_11_th%C3%A1ng_9)

Bỗng nhiên có một bàn tay to vươn đến, vững vàng giữ cô lại.

“Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây cạnh cô.”

Cô ngẩn ra, nhin không được rớt nước mắt.

Từ khi từ biệt Cố thượng thư, cô đã thật lâu chưa được nghe âm thanh tự nhiên ấm áp như vậy.

“.....Sư huynh!”

Cô quay đầu lại, phi vào trong lòng người đó—trong hoàn cảnh ác liệt mà nguy nan này, chỉ có sư huynh người còn nhớ ta, xem ra bánh bao không hổ là món ăn vật toàn bộ người dân Trung Quốc đều thích!

“—khóc cái gì? Có cái gì mà phải khóc?!”

Người đối diện lại vẻ mặt ghét bỏ đẩy cô ra: “Không có tiền đồ, Vương Thiên Sơn dạy như thế nào vậy? Có mỗi hai cỗ quan tài thôi mà bị dọa thành thế!”

Thanh Kiều nghẹn lời, đành phải vừa gạt lệ vừa lui ra sau, trong lòng cực kỳ oán giận.

—ta nói Bánh bao huynh, người đây cũng quá thành thực đi, chẳng hiểu phong hoa tuyết nguyệt thương hương tiếc ngọc gì cả.....

Bao Toàn Tài không để ý đến cô, lập tức đi đến chỗ quan tài.

“Yo, thứ khiến người vừa khóc vừa kêu chính là thứ này sao?”

Hắn cong thắt lưng, từ trên mặt đất nhặt lên một khối gì đó đen tuyền, rồi tùy tay ném ra chỗ sáng.

“Bộp!”

Thanh Kiều tập trung nhìn vào, thì ra là một mảnh gỗ gãy lay động.

“Phòng củi này lâu năm không tu sửa, vừa rồi là có mảnh gỗ ở xà nhà rơi xuống.”

Bao Toàn Tài vừa phủi tay vừa trừng cô, giọng điệu xì mũi coi thường: “Coi cái đức hạnh vừa rồi của cô, nói ra đúng là mất mặt!”

Thanh Kiều bĩu môi, nhưng không thể phản bác, chỉ có thể tức giận gục đầu xuống.

“Hừ! Nếu không phải là sư thúc phân phó, ta cũng thực chẳng muốn đến cái nơi quỷ quái này tức trực linh cữu!”

Thấy Bao sư huynh ngênh ngang đi đến bên đồng củi đốt ngồi xuống, miệng bắt đầu phát biểu những lời có tính công kích.

“.....Đệ tử toàn phái đều ra ngoài bắt hung thủ rồi, chỉ còn ta ở chỗ này trông coi hai cỗ thi thể, còn phải chăm sóc một tiểu nha đầu sống dở chết dở.....Thực TM uất ức!”

Thanh Kiều không dám cãi lại, chỉ có thể theo hẵn ngồi xuống.

Nghĩ nghĩ, lại không biết xấu hổ lại nhích mông đến gần sư huynh ba mươi cm.

Lại thêm mười cm.....

Lại ba mươi cm.....

—bất luận ra sao, giữ mạng quan trọng hơn.

Bao sư huynh cuối cùng cũng mắng mệt, khép miệng lại, hơi nhắm mắt, xem chừng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Thanh Kiều thì cuộn mình thành hình tròn, cố gắng trừng lớn mắt, để ý chặt chẽ động tĩnh bốn phía.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, trôi qua.....

Ha ha

He he

Hơ hơ hơ.....

Trong linh đường đột nhiên vang lên tiếng cười kì lạ.

“Sư, sư huynh.”

Sắc mặt Thanh Kiều tức khắc trở nên trắng bệch.

“.....Huynh nghe, đây là tiếng gì?”

Cô chọc chọc bắp tay trái Bao Toàn Tài.

“—có thể có tiếng gì chứ?!”

Bao Toàn Tài mí mắt cũng không thèm nâng, đánh ngón tay ngọc thon dài của cô: “Nghĩ thần nghĩ quỷ! Ngoài gió ra, làm gì có tiếng khác?!”

Hô hô hô hô.....

“Thật, thật sự là có tiếng mà.....”

Thanh Kiều vẻ mặt cầu xin, miệng cũng cắn đến tím bầm.

“Có sao?”

Bao Toàn Tài hồ nghi ngồi xuống: “Võ công ta cao như vậy cũng không nghe thấy, đồ tiêu còi dí nhà người lại nghe thấy?”

Hí hí hí hí hí.....

Thanh âm kia càng lúc càng lớn, Thanh Kiều cắn răng một cái, xoay người đi đến phía đối diện: “Sư huynh, để ta nói nhỏ cho huynh.....”

Ngay trong nháy mắt này, ngoài linh đường đột nhiên có thứ gì đó yếu ớt thổi qua, rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thanh Kiều thấy tất cả phát sinh từ đầu đến đuôi, nhất thời đứng ngơ ra tại đương trường, hồi lâu không nói nên lời.

“Thế nào, cô thấy cái gì?”

Bao sư huynh coi bộ dáng mắt sắp thoát ra khỏi tròng của cô, không khỏi có chút kinh ngạc.

“.....”

Được nửa ngày, Thanh Kiều vẫn ở trong tình trạng dại ra như cũ.

“Cô thấy cái gì, cứ nói ra xem nào?!” Bao sư huynh bắt đầu nóng nảy.

Thanh Kiều ném cho hắn một cái liếc, mắt nhìn bốn phía, bắt đầu ngờ ngác rên lên một bài ca:

“Ô.....tròng mắt đen lúng liếng, khuôn mặt tươi cười trắng bệch.....
A.....thế nào cũng khó quên, dung nhan kia thay đổi.....”

(Bài này m chả tìm thấy ở đâu cả, nên chắc bạn Kiều tự sáng tác)

“Này, cô đang hát cái gì đó!”

Bao sư huynh thật sự nhịn không được, cau mày dùng sức lay cô:
“Cam Tiểu Kiều, cô không phải là bị dọa đến choáng váng chứ?!”

Lay xong, Cố Thanh Kiều rốt cục hoàn hồn, thấy cô thu hồi tầm mắt, òa một tiếng khóc với sư huynh: “.....cái, cái, cái đầu!”

“—Bao sư huynh, ta thấy cái đầu của Liêu chưởng quầy bay trên không! Không có cơ thể, chỉ còn đầu!”

“Gì? Mắt cô bị mờ rồi!” Bao sư huynh bị cô kêu khóc, sợ tới mức lui ra sau nửa bước, da gà da vịt nổi hết cả lên.

“Ô ô ô, thật đó....Một cái đầu trắng lóa, còn đang cười, thật kinh dị.....” Thanh Kiều vừa khóc vừa hoa tay múa chân, nước mũi cùng nước mắt tung bay, nước miếng cùng mồ hôi lạnh cùng múa.

Bao Toàn Tài thấy cô bị dọa thành vậy, không khỏi nhíu mày, hay là.....

Hi hi hi hi hi hi.....

Ha ha ha ha ha.....

Tiếng cười quý dị lần thứ tư vang lên, lớn hơn rất nhiều so với ba lượt trước, càng phát ra sự thô lương u buồn.

Vì thế Bao Toàn Tài cũng ngây dại.

“Đến rồi đến rồi lại đến rồi!” Thanh Kiều hét chói tai trốn sau sư huynh, miệng bắt đầu lẩm bẫm tự nói, “Người tốt được báo đáp, người tốt được báo đáp.....Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật.....”

“.....Hừ!” Bao Toàn Tài không hổ là đại đệ tử Kiền Nhất đường, không đến nửa giây đã hoàn hồn, khoe miệng nở ra nụ cười rét lạnh: “Xem ra ráy tai của ta, đã đến lúc dọn sạch!”

Hắn đẩy Thanh Kiều ra ngoài, đón gió mà đứng, nhìn quanh bốn phía, tạo dáng Ultraman dũng cảm phóng khoáng:

“—yêu nghiệt phương nào đang giả thần giả quỷ?”

Tiếng cười chỉ ngưng lại, nhưng không có ai trả lời.

“—là hảo hán thì hãy xưng tên ra, Tây Lãng Bao Truy Mệnh cung kính chỉ giáo!”

Bao sư huynh lại hướng lên trời hô một câu, đồng thời đá cho Thanh Kiều trên mặt đất một cước, ý bảo cô mở miệng kêu gọi đầu hàng.

Thanh Kiều lui mình chết sống không chịu mở miệng nói.

Bốn phía im ắng, vẫn không có hồi âm.

“Ôi!” Lại trúng cước thứ hai của Bao sư huynh, Thanh Kiều không tình nguyện ngã đầu, bắt đầu run rẩy ân cần thăm hỏi:

“Người, người từ đâu tới đây? Bằng hữu của ta.....”

Bao Toàn Tài nghe vậy giận dữ, một tay nhắc cô lên, thấp giọng quát:

“Sao cô lại đi hỏi thăm như vậy hả! Phải có khí thế! Khí thế cô hiểu không?!”

Thanh Kiều bị hấn hai đá một túm đau đến mặt đỏ tai hồng, không khỏi cũng nổi giận—có ai chăm sóc sư muội như thế sao?

Một cơn tức không chỗ phát tiết, cô dứt khoát đứng thẳng ưỡn ngực, chống nạnh hô to vào không trung: “Muốn làm bằng hữu của yêu quái, quý—tính—mẹ—người—là—gì a?!!”

(quý tính là tên)

Bịch bịch!

Nóc nhà bỗng nhiên truyền đến tiếng vật gì loạng choạng.

Mắt Bao Toàn Tài sáng lên, mũi chân điểm một cái nhún người bay lên trên.

Nhưng còn chưa đến lúc hấn tiếp cận xà ngang chột có ám khí màu đen từ ngoài cửa phi tới hướng hấn, viu viu!

Bao Toàn Tài phản ứng rất nhạy bén, chỉ thấy hấn nghiêng người thối lui, thoải mái né tránh tập kích, thân mình không nghiêng không lệch vừa đúng hạ xuống giữa hai cái quan tài.

Không tốt! Bao Toàn Tài âm thầm nhíu mày, người thần bí lại sớm đoán được trường hợp hãn tiến thoái lưỡng nan như vậy, lập tức bắt lấy cơ hội liên tục không ngừng phóng ra ám khí về phía hãn.

—viu viu, viu viu!

Ám khí bí mật mang theo gió lạnh rít gào mà đến, muốn đoạt mạng người.

Dưới tình thế cấp bách, Bao Toàn Tài lấy tay chống đỡ phi thân nhảy lên quan tài, mạnh mẽ bay múa hai chân, lấy chân đánh lui ám khí!

“—ồ ồ ồ! Thomas xoay tròn!”

Thanh Kiều bị một màn trước mắt làm kinh ngạc.

Ngoài Hồng Kim Bảo (1), đời này cô chưa từng gặp qua người mập nào có thân thủ mạnh mẽ như thế! Cảnh đánh nhau phần khích khiến cô quên sợ hãi, quên cô đơn, cả thể xác và tinh thần đều vì sư huynh mà vỗ tay kêu hay: “Ồ ồ ồ, quán quân thể thao! Một hai ba bốn, hai hai ba bốn....Xoay một vòng, lại thêm một vòng!”

Bao Toàn Tài đang mệt mỏi ứng phó ám khí, bị cô gào to như vậy, mới nhớ ra bên cạnh còn có một Bạch Thái Tiểu sư muội.

“Còn không dùng tuyệt chiêu hỗ trợ!” Hãn rống to với cô một câu, sắc mặt trắng bệch nổi giận đùng đùng.

Tuyệt chiêu? Tuyệt chiêu gì?

Được hãn nhắc nhở, Thanh Kiều rốt cục nhớ tới bây giờ vẫn là thời khắc tánh mạng nguy ngập.

“Cường đạo bất lương, xem tuyệt chiêu bí truyền của ta đây!” Cô hét lớn một câu, thế tới ào ạt, “—kappa lưng tựa lưng!”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy cô nhanh chóng tìm cái góc, nhấc một bó củi đốt “Lưng tựa lưng”.

“Cam, Tiểu, Kiều!”

Bao Toàn Tài thấy cô chỉ bo bo giữ mình, hai mắt xẹt xẹt bắt đầu phun hỏa.

Tức giận thay đổi hành động, chỉ thấy hấn khua mũi chân, lập tức có ám khí thay đổi góc độ thẳng tắp phi tới chỗ Thanh Kiều.

“—puma bưư mã!”

Thanh Kiều nhanh chóng nhào về phía đồng củi, làm trạng thái báo mẹ mạnh mẽ, miễn cưỡng thoát khỏi một kiếp.

Hô~~~

Cô lau mồ hôi, thở phào một hơi—thủ pháp tốt bốn tiểu thư phản ứng đủ nhanh nhẹn nha.

Bao Toàn Tài cảm thấy mình sắp điên mất, xuất ra cả lực bú sữa, ám khí cũng không quản, chiêu điều hâu xoay người nhảy đến trước mặt Thanh Kiều.

“——cô nói cái gì?!”

Hấn nghiến răng nghiến lợi bắt lấy vạt áo Thanh Kiều, sắc mặt đỏ bừng ngũ quan vặn vẹo: “Sao cô dám vũ nhục võ công của ta?! Cô nói——cái gì xoay tròn cơ?!”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Món Rớt Đốc Núi

Editor: Éch xù

“Tho Tho Thomas!”

Thanh Kiều bị Bao Toàn Tài tóm bay giữa không trung, tay chân liên tục đâm đá loạn xạ: “Sư huynh tha mạng, là Thomas mà.”

Bao Toàn Tài trừng mắt, đang định mở miệng thì phát hiện có vật thể màu đen cách không xa đang bay về phía họ.

“...Cự hình ám khí!” Thanh Kiều thét chói tai, cố sống cố chết chui vào lòng sư huynh.

Cự hình: vật to lớn.

“Chút tài mọn!” Bao Toàn Tài coi thường, hừ lạnh một tiếng, thoải mái tiếp ám khí, tiêu sái không gì sánh được.

“Không ổn!” Giây kể tiếp, giọng Bao Toàn Tài mang theo vẻ sửng sốt.

Thanh Kiều hiếu kỳ ngẩng đầu, đang muốn tìm hiểu xem có chuyện gì thì mặt lại bị Bao Toàn Tài đè lại.

“Đừng nhìn!” Thanh âm sư huynh hơi run rẩy.

Thanh Kiều ngửi được trong không khí có mùi máu tươi bèn hỏi: “Sư huynh, tay huynh bị thương?!”

Bao Toàn Tài lưng phập phồng, khàn khàn trả lời: "...Không phải."

"Vậy làm sao có mùi máu?"

Thanh Kiều càng lúc càng tò mò, ngẩng đầu lên nhìn thì bàn tay to chặn lại ánh mắt cô.

"Nói người đừng nhìn thì đừng nhìn, điếc tai à!"

Bao Toàn Tài đê thấp thanh âm.

"Chẳng lẽ..." Thanh Kiều nghe mùi trên tay sư huynh, máu trên mặt rút đi hết.

"Đúng." Bao sư huynh bất đắc dĩ đáp, thanh âm mang theo uể oải xen lẫn khiếp sợ. "Người nói đúng... Liễu chương quỹ bây giờ chỉ còn cái đầu bay qua bay lại."

"Umm!" Thanh Kiều che miệng, cố gắng đè lại tiếng thét trong họng, mồ hôi lạnh túa ra nhễ nhại. Cô cố gắng dính sát vào Bao sư huynh phía sau, rất sợ huynh ấy xoay người đi mất.

Làm cho người ta khó hiểu là công kích đã dừng lại, có lẽ kẻ đó đã đi rồi. Bốn phía lần nữa im ắng quỷ dị. Thanh Kiều ước gì mau chóng ra khỏi phòng này, ló đầu nhìn sư huynh, thấy hắn đang cầm cái đầu máu me be bét, lâm vào trạng thái trầm tư.

...Yyyy, thật là độc ác.

Thanh Kiều gằn như ngất, mím chặt môi không dám tiếp lời.

"Ồ ó o o.." Cách đó không xa, mang máng truyền đến tiếng gà gáy. Vậy là đã tờ mờ sáng, thêm chốc nữa, trời sẽ sáng hẳn.

“Sư, sư huynh..” qua nửa ngày, Thanh Kiều lấy được dũng khí mở miệng :”Huynh xem, chúng ta nên rời khỏi đây...”

“Gì?” Bao sư huynh mờ mịt ngẩng mặt lên, hướng ra ngoài liếc một cái, “Trời đã sáng?”

Thanh Kiều liều mạng gật đầu.

“Ừm, vậy người về trước đi, ta phải đi tìm sư thúc đã.”

Bao Toàn Tài vừa nói vừa xé vạt áo bọc cái đầu lại: “Chuyện này có chút khó giải quyết, sợ phải báo lại cho chưởng môn.”

“Huynh, huynh, huynh muốn ta một mình trở về?!” Thanh Kiều lui về phía sau, nơm nớp lo sợ.

“Không được sao?” Bao Toàn Tài trợn mắt, :”Từ đây về phòng người có mấy bước chân, chả nhẽ bắt ta mang kệu tám người khiêng tới đưa người về?”

“Nhưng, nhưng vừa rồi nguy hiểm như vậy...” Thanh Kiều thút tha thút thít.

“Nguy hiểm à, nguy hiểm á?” Bao Toàn Tài hỏi lại: “Người không phải có tuyệt chiêu bí truyền Lưng tựa lưng sao? Gặp địch nhân người không lòi ra dùng được sao? Hừ!..” Dứt lời, Bao Toàn Tài xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Thanh Kiều đứng ngơ ngác ở tại chỗ, nhìn bóng lưng từ từ nhỏ đi của sư huynh, cõi lòng tan nát.

“Ồ ó o o..” Gà gáy lần hai, tia nắng ban mai xua đi cái lạnh thấm vào đáy lòng. Quả cầu lửa đỏ rực từ chân trời từ từ nhô lên.

Thanh Kiều da đầu run lên, không dám do dự nữa, giậm chân một cái, co giò chạy.

“Chạy mau, chạy mau! Tiểu trư chạy mau!” Cô gào thét trong lòng, sử dụng tốc độ nhanh nhất của bản thân chạy. “Không được dừng lại! Không được nhìn! Không có gì có thể ngăn ta! Ta là nữ Lưu Tường thế hệ mới!”

Lưu Tường: Là một vận động viên điền kinh suất sắc người Trung Quốc.

Nhưng mà vạt áo Lưu Tường thế hệ mới bị người khác kéo.

“Cô nương, nói chuyện chút.” Một giọng nói già nua giống tiếng quý kêu vang lên sau lưng Thanh Kiều. Kèm theo tiếng nói là một thứ gì đó kéo người cô đi ra chỗ hẻo lánh.

“Đại, đại hiệp, người mang ta đi đâu?” Thanh Kiều nhiều lần muốn quay đầu lại nhìn mặt vị “Lục lâm lão hán” này, nhưng mà cổ họng bị bóp chặt nên không dám lỗ mãng.

“Tất nhiên là đến một nơi mất hồn rồi.” Người đó khục khặc cười, âm thanh tựa như cổ họng bị tạt acid sunfurit làm người khác sợ hãi.

Thanh Kiều khóc đến chẳng còn nước mắt, không thể làm gì khác hơn là bị hấn nửa lôi nửa túm đi về phía trước. Người này khinh công vô địch, trong thời gian rất ngắn đã bị hấn lôi tới dốc núi.

“Mẹ ời!” Thanh Kiều nhìn xuống dưới, không nhìn được khóc thét, :”Đại hiệp, chỗ này thật mất hồn.”

“Thế nào?” Người sau lưng thì thào nói nhỏ, “Núi này có vô số người ngã chết, quả thật rất mất hồn.” Dứt lời, hấn ra lệnh: “Đi về phía trước!”

Nghe giọng ra lệnh bén nhọn, Thanh Kiều lễ mà lễ mễ nhích về phía trước 3cm.

“Sợ chết vậy sao?” Người nọ lại khục khặc cười, mùi phần phá yết hầu, :”Sợ chết thì nói ta biết, mục đích thực sự người tới Tây Lăng là gì?”

Hả, sao lại biết rõ vậy, chẳng nhẽ kẻ này cũng vì tứ linh mà đến?

Vì vậy Thanh Kiều hít sâu một hơi, run rẩy tiếng nói: “Vị huynh đài này ~~~ chúng ta đều là đến từ ngũ hồ tứ hải, vì mục tiêu chung của cộng đồng cách mạng... Người xem nếu không như vậy, trước tiên người thả ta ra, sau đó chúng ta từ từ nói chuyện...”

Vậy mà người sau lưng lại đẩy mạnh cô về phía trước: “Cái gì huynh đài! Người, yêu nữ này, xuống dưới cho mát mẻ đi!”

“Aaaaaaaaaa!!”

Thanh Kiều liều mạng giây dựa, chân đã sắp đi đến mép núi. Thấy một cục đá lăn xuống núi, cô không khỏi gào khóc: “Ân nhân,cứu mạng! Aaaaa! Người là tên vô sỉ! Cảnh sát nhân dân vì nhân dân, cảnh sát nhân dân ở nơi nào? !”

“... Hì hì, ta thích nhất người khác nói ta vô sỉ.” Người sau lưng bỗng nhiên buông tay bóp yết hầu cô ra, lười biếng cười rộ lên, :”Này, cho phép người nói một câu trước khi chết đó.”

Lo ngại bàn tay còn đặt bên hông, Thanh Kiều chỉ phải đón gió rơi lệ, trầm thống thở dài: “Trời ghen tỵ anh tài! Cuộc đời Cố Thanh Kiều này, hôm nay là ngày cuối cùng được sống, ta không chấp nhận... Quá oan uổng!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô mạnh mẽ xoay người, nhào tới chộp kẻ đó, liều chết đánh một trận cuối. Kẻ đó không ngờ cô bất ngờ tập

kích, phản xạ có điều kiện dùng nội lực đẩy cô ra ngoài.

Thanh Kiều cứ như vậy, nhẹ bỗng bay ra phía vách núi.

Gió xẹt qua má cô, tóc và quần áo đều bay bay...

Tốt, tốt.

Cô nhắm mắt lại an ủi mình, ta cuối cùng cũng được tận hưởng một lần nhảy Bungee miễn phí. Tuy rằng lần này không có dây bảo hiểm.

Bỗng nhiên có người nắm tay cô, đầu ngón tay lạnh lẽo phớt qua mũi cô.

“...Người không cần hoảng loạn.”

Cái tay kia dờn xuống, lướt qua môi cô. Quang cảnh hai bên lướt qua vùn vụt, đối diện mắt cô là đôi con người đen trong treo đầy nước. Người đó mang theo cô thản nhiên bay lên trên, dáng điệu tao nhã như bạch hạc, nhẹ như mây trôi, chao lượn như phiến lá trong gió. Tiếng chim hót quanh quanh, sương mù vây quanh hai người. Có điều, lát sau, hai người lại một lần nữa vọt lên vách đá. Hẳn nghiêng người chuyển thắt lưng, làm bộ như bị rơi xuống đất.

“Người có vui không?”

Hắn hăng hái bưng bưng rút tay che mắt cô lại, mị nhãn như tơ. Ánh sáng lọt qua kẽ ngón tay, trong mũi cô xuất hiện trăm loại mùi vị. (Tiểu Kiều sợ quá khóc nước mắt nước mũi chảy tùm lum nên mũi có đủ loại mùi đó =)))

Chơi thật khá, thú vị, kích thích. Vực sâu không đáng đối với hắn chẳng qua là một trò đùa.

“Sợ choáng váng?”

Thấy người trước mặt bộ dạng trống rỗng, không có phản ứng, hăn nhíu mi, nhịn không được lấy tay vỗ vỗ má cô. Thanh Kiều bị hăn vỗ má, cuối cùng cũng có phản ứng. Nhìn rõ mình đang đứng trên mặt đất kiên cố, cô không khỏi nước mắt giàn giụa cảm tạ trời đất, tạ ơn thần linh.

Đất mẹ kính yêu, con hôm nay mới biết được con yêu người biết bao nhiêu!

“Lấy lại tinh thần rồi?”

Hăn dịu dàng nhìn cô, nắng sớm nhuộm lên hai gò má hăn, mắt hăn cũng đầy nắng, môi nở một nụ cười như có như không. Thanh Kiều tức giận quay đầu sang hướng khác, không muốn thấy hăn, trong lòng ghen một cục tức.

“Ha, tức rồi?” Hăn ôm cô, cọ cọ vào người cô làm nũng :”Sao người nhỏ mọn vậy? Người không thấy chơi rất vui sao?”

“Chơi vui?!” Thanh Kiều không nhịn được nữa, hét lên một tiếng nhảy dựng lên: “Chơi vui cái con mẹ người!”

Cô vừa mắng vừa dấm đá túi bụi lên người hăn, sau đó khóc thất thanh.

“...Lục Tử Tranh, tên trời đánh! Tên thánh vật! Muốn ta sợ chết mới cam tâm phải không? Người có biết không, vừa rồi ta thật sự nghĩ mình sẽ chết, ta rất tuyệt vọng!”

Nước mắt ào ạt tuôn ra, ướt dầm hai gò má, thấm ướt cả vạt áo. Để tìm được tứ linh, để được về nhà, khổ sở đến bao kết thúc. Chịu đựng rồi chịu đựng, chịu đựng lại chịu đựng! Chẳng nhẽ phải chịu đựng đến lúc nổ tung sao? Cô khóc nức nở, khóc đến khàn giọng.

Lục Tử Tranh lần đầu tiên không đánh lại. Hắn đứng nguyên tại chỗ, chịu đựng cơn phẫn nộ của Thanh Kiều, đầu không né, tóc không động.

được nửa ngày, tiếng khóc của Thanh Kiều cuối cùng cũng nhỏ lại, chỉ còn tiếng nức nở. Lục Tử Tranh thở dài một hơi, vuốt đầu cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Ta sợ. Ta rất sợ...” Thanh Kiều thút tha thút thít, dùng âm mũi nói, :”Người không biết, tối qua có rất nhiều người chết. Bây giờ mỗi lần nhắm mắt đều có một cái đầu bay qua bay lại trước mắt ta...”

“Ta biết, ta biết.” Lục Tử Tranh trấn an vỗ vỗ vai của cô, :”Là Liễu chưởng quỹ? Khách điếm hôm qua phát hiện tử thi không đầu của ông ta, hiện tại đang cãi nhau âm ỉ, ta nhận được tin tức, trước tiên liền tới tìm người.”

“Vậy mà người còn giả thần giả quỷ!”

Thanh Kiều hét lên một tiếng, bắt đầu dùng sức đâm lồng ngực của hắn: “Có chuyện từ từ nói người sẽ chết sao?! Giả cái gì ông già, còn học xã hội đen kéo ta tới mép núi nói chuyện. Trong đầu người có gì? Hoàn toàn không bình thường!”

Lục Tử Tranh bị đau, nhưng chỉ cười, rất hứng thú nghe. Hắn ôm chặt thêm, cảm đặt lên đầu cô, dán sát vào tai cô thấp giọng nói: “Nếu trong đầu ta toàn là người , người có tin không?”

Ừng ùng! Một tia sét chạy từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân Thanh Kiều, lỗ chân lông toàn thân mở hết cỡ. Sấm vang chớp giật!!

“...Đại ca, đừng đùa nữa được không?” Cả người cô mất hết sức lực, :”Nhiều lần hoảng sợ, tiểu nữ mắc bệnh tim, thật sự là không chơi nổi nữa!”

Lục Tử Tranh nhếch khóe miệng, từ chối cho ý kiến.

“Được rồi, đưa ta về.” Thanh Kiều lay lay bả vai Lục Tử Tranh, hai chân cô tựa như mọc rễ không sao di nhúc nhích được.

“Trở lại? Trở về nơi đó?” Lục Tử Tranh ngửa đầu, lộ ra đường cong kiêu ngạo trên gương mặt, :”Theo ta, Đang Đang ca ca dẫn người đến một nơi thú vị.”

Nói xong, hắn chẳng thèm để ý kháng nghị của Thanh Kiều, vung tay áo, ôm cô hướng sườn dốc nhảy tới, khí thế như sóng dữ. Mây tản mát bay, nắng sớm ôn hòa chiếu lên sườn núi, mắt hắn lăm lăm gợn sóng như nước hồ thu. Thanh Kiều giờ phút này không rõ thần sắc của hắn là nóng hay lạnh, cũng không dám phỏng đoán hắn cao hứng hay mất hứng. Gió núi mang theo mùi trên cơ thể hắn thổi qua, mùi như chần bông được giữa phơi nắng to, mang theo mùi nắng ấm áp. Một lát sau, hai người từ từ hạ xuống đáy cốc.

“Muốn tìm được nhân gian mỹ cảnh, chỉ có thể dấn thân nguy hiểm.”

Lục Tử Tranh mỉm cười buông tay, chậm rãi nghiêng người, làm lộ ra cảnh đẹp làm người ta nín thở.

Đó là tiên cảnh cuộc đời này Thanh Kiều không thể quên. Trời quang mây tạnh, có vô số cánh hoa trắng lả tả rơi, gió qua bị rải đầy hoa trên đất, xen lẫn mùi thơm ngọt lịm, làm cho người ta say mê. Đây là một biển hoa trắng. Bướm nhảy múa trên đồng trống, ánh nước phủ khắp nơi, nhẹ nhàng lưu chuyển, như mộng như ảo.

“Thế nào?” Lục Tử Tranh đưa tay về phía cô, “Lễ vật này có đủ để an ủi người không?”

Thanh Kiều ngơ ngác đứng một chỗ, trù trù không dám đi về phía trước. Nắng sớm trải khắp, Thanh Kiều đột nhiên có cảm giác bản thân là

một bụi cây bé nhỏ không đáng kể.

“Thật, thật đẹp..” Lúc lâu sau, cô lấp bắp mở miệng, :”Có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, nhảy vực cũng đáng...”

Lục Tử Tranh kéo khóe miệng, trên mặt là vẻ đắc ý không che giấu.

“Đừng lo, đây là nhân gian không phải là tiên cảnh, ta đưa người đi dạo.” Hắn dắt tay cô, thong thả đi về phía cây tường vi. Gió thổi qua, khắp bầu trời rải đầy cánh hoa. Ở đây, tất cả âm thanh tựa thể đều biến mất. Thanh Kiều nằm trên bãi cỏ, hít sâu một hơi, say sưa thưởng thức cảnh đẹp. Đây mới là tình tiết thường thấy trong truyện xuyên không chứ, cảnh đẹp, trai đẹp đều có hết. Đây mới là niềm vui xuyên không!!

“...Thế nào? Thích không?” Lục Tử Tranh nằm xuống cạnh cô, “Lần đầu ta tới đây cũng rất bất ngờ.”

“Ừ, nếu như tương lai ta chết, ta sẽ sẽ chôn ở đây.” Thanh Kiều giơ tay lên trời, trang nghiêm thề.

Lục Tử Tranh cười sảng sặc, bỗng nhiên hắn quay lại hỏi cô: “Cảnh và ta, bên nào đẹp hơn?”

Lại nữa rồi! Con công đực đáng chết!

Thanh Kiều liếc một cái, nhắm mắt lại che hai lỗ tai, làm bộ không có nghe thấy.

Lục Tử Tranh cũng không giận, cảm chạm cái trán của cô, vô cùng thân thiết: “Vậy người nói, người là thích cảnh nhiều một chút, hay là thích ta nhiều một chút?”

Rột rột, Thanh Kiều cảm thấy nước chua trong dạ dày trào lên, không thể nhịn được nữa, trợn to hai mắt chỉ tay lên trời hô :”Nhìn kìa, có khói!

Bay qua rồi!”

Lục Tử Tranh bị cô thình lình dọa cho giật mình, không biết nên khóc hay cười: “Cái gì khói cơ?”

“Là khói đó.” Thanh Kiều tức giận lâu bầu một tiếng, nhân cơ hội trở mình.

Nhưng mà Lục Tử Tranh lại càng lớn mật, cánh tay lạng lẽ quấn lên hông của cô, mặt cũng dính thật sát vào lưng của cô.

“Tiểu Kiều.”

Hắn gọi cô, thanh âm mờ mịt.

“Làm gì? !” Thanh Kiều vốn định đẩy tay hắn ra, nghĩ lại nghĩ, còn phải nhờ hắn mang lên núi, chỉ đành nén giận.

“... Bỏ qua đi.” Ngữ khí của hắn đặc biệt ôn nhu.

“Bỏ qua cái gì?” Thanh Kiều trong lòng căng thẳng, toàn bộ thân thể đều cứng ngắt.

“Bỏ qua giấc mơ của người, an tâm ở lại đây, cùng ta du ngoạn giang hồ, có được không?”

Đôi môi ấm áp hầu như chạm vào vành tai lạnh lẽo của cô, hoang mang mà cuồng nhiệt.

Cảnh này, lời này, tất cả còn mờ ảo hơn giấc mộng giữa trưa hè.

Nhưng mà Thanh Kiều chỉ rử mí mắt, mỉm cười: “Tử Tranh, nếu không có mộng, ta cũng không còn là ta.”

Nhiệt độ sau lưng hạ dần, bàn tay trên hông cô cũng biến mất.

“...Ta không biết, nên vui hay buồn.”

Lục Tử Tranh xoay Thanh Kiều lại, ánh mắt như vực sâu, xoáy thẳng vào lòng cô.

“Người nên vui.” Thanh Kiều nhìn lại hắn, vẻ mặt đăm đạc trấn định, :”Lúc trước người tìm Vương Thiên Sơn và Mãn Mãn lót đường cho ta, hôm nay làm sao ta có thể buông tay? Chuyện đã tới nước này, không thể quay lại, đâm lao phải theo lao.”

Lục Tử Tranh nhìn cô trong chốc lát, lắc đầu, thương tiếc ôm cô vào ngực.

“Ta rất vui, rất rất vui.”

Lần thứ hai buông cô ra, đây mặt hắn là niềm vui như đứa trẻ: “Tiểu Kiều, người phải nhớ kỹ, ngày hôm nay chính người đã nói —— không thể quay lại, đâm lao phải theo lao.” Hắn vỗ vỗ nàng hai gò má, “Ta thích người như vậy.”

Đã biết, nhờ người lần sau đổi cách thích ta! Thanh Kiều trừng hắn, đầy bụng căm phẫn nằm xuống cạnh hắn nghỉ ngơi.

Lại một đóa hoa trắng rơi xuống, bị người ta bắt lấy, bông hoa nhỏ bé bị người ta xoay tròn giữa hai ngón tay.

“Tên Nguyễn Tự Khung đó, có đối tốt với người không?” Cách đó không xa, truyền đến thanh âm do dự.

“Lúc tốt lúc không.” Thanh Kiều thở dài, :”Ta đang nỗ lực làm hắn vui.”

Quan lại quyền quý thích kẻ nịnh nọt, nên trên đời này chưa từng thiếu kẻ nịnh nọt.

“Người diễn quá thực đi.”

Lục Tử Tranh tiện tay ném bông hoa đi, vô tình lại mắc lên vạt váy Thanh Kiều.

“Ừ.” Cô nhặt hoa lên, ném vào bãi cỏ, “Thì ta là diễn viên mà.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Món Mang Thai

Editor: Ếch Xù

“Cái gì? Trên người Liêu chương quỹ cũng có chín vết thương?”

“Không sai, Liêu chương quỹ và Lý Thanh sư tỷ , Quan Mục sư đệ giống nhau, trên người có chín vết thương tương tự nhau, cố ý trách chỗ yếu hại. Theo ta thấy, hơn phân nửa là hung thủ giết người sau đó cố ý tạo nên thương tích trên người họ.”

“Hừm? Như vậy, chẳng lẽ là hung thủ muốn thông qua thi thể nói cho chúng ta biết cái gì?”

“Rất có thể, lúc đó, khi phát hiện thi thể sư huynh và sư tỷ, thi thể hai người không phải đều xếp như hình chữ ‘Nhân’ sao?”

“Tuy nói vậy, nhưng Lý sư tỷ và Quan sư đệ với Liêu chương quỹ vốn không quen biết, không hề liên quan đến nhau, hung thủ tại sao lại làm như vậy ?”

“...”

Trong phòng, người người thảo luận khí thế hùng hực, ngoài phòng lại có người đang thưởng thức bầu không khí trinh thám.

A, thật lâu không có loại cảm giác này ! Khẩn trương, kích thích, hiểm nghi... Các nhân vật cùng nhau đoán hung thủ là ai, so với xem phim trinh

thám chả khác nhau là mấy... Haiz, ban hình truy tìm tài liệu, ta bay, Võ Tiểu Quân của ta!

Võ Tiểu Quân: tên một nhân vật chính trong phim trinh thám Hồng Kong. Chi tiết tại <http://yan.vn/dienanh/archive/index.php/t-2623.html>

Lúc này, Cố Thanh Kiều đang núp dưới cửa sổ, vừa nghe vừa nín thở. Mới vừa rồi ba quỳ chín lạy, xin mãi mới xin được lục Tử Tranh đem đưa cô về khách điểm, không ngờ khi đi ngang qua phòng bếp lại nghe thấy tình anh phái Tây Lăng đang thương thảo đại sự, không khỏi chạy nhanh đến, dựng thẳng cần radar, nghiêng tai lắng nghe.

“... Nói cũng phải, hay là tâm tư hung thủ người thường không thể đoán ra? Gặp ai không vừa mắt liền muốn chém rớt đầu của kẻ đó?”

“Haizz! Làm sao có chuyện như thế được? Lý sư tử và Quan sư đệ đều là đáng vẽ đường đường, nhân trung long phượng, sao Liêu Nhân đáng vẽ bình thường có thể sánh bằng?”

“Đợi một chút!” Bỗng nhiên Bao Toàn Tài thở hỗn hển hỏi, “Người vừa mới nói cái gì? Tên đầy đủ của Liêu chương quỹ là gì?”

“Liêu, Liêu nhân ...”

“...Quả thế!” Bao Toàn Tài thở dài một tiếng, thanh âm càng trầm trọng, “Lý Thanh, Quan Mục, Liêu Nhân, cái này, ta cuối cùng cũng biết, hung thủ dùng cách gì để chọn nạn nhân!”

“Aaaaa” trong phòng im lặng một lát, thỉnh thoảng một vị sư tử thét chói tai, ” ‘Thanh mộc kiếm Hình Nhân ‘ ! Là ‘Thanh mộc kiếm Hình Nhân ‘! Tên người chết không phải xếp thành tên kiếm sao?”

Mộc và Mục có cánh phát âm giống nhau trong tiếng Trung

Thanh Kiều giật mình, không khỏi bịt chặt miệng. Tác giả, ta khinh bỉ người! Sao có thể dùng một cách không có sáng tạo như vậy để giải thích cái chết kì lạ của những người đó chứ?! Haiz, đáng thương những người đã khuất, các người ngủ yên đi! Sau này luân hồi đầu thai, nhớ phải nói mẹ đặt cho mình một cái tên thật tốt nha! Ừ, bất kể là Cam Tiểu Kiều, Cố Thanh Kiều, Đỗ Kiều, tên của ta cũng không có chữ “Hình” và “Kiếm”, rốt cuộc cũng có thể an tâm...

Chính lúc cô còn đang tự an ủi, trong phòng lại bùng nổ lên nghi vấn mới.

“Bao sư huynh, lời huynh tuy rằng có lý, nhưng vết thương trên người ba người thì giải thích thế nào? Việc này cùng Thanh mộc kiếm Hình Nhân không hề có quan hệ!”

“Đúng, đúng! Nếu hung thủ muốn Thanh mộc kiếm Hình Nhân, việc gì phải phí công như thế? Đưa thẳng một phong thư khiêu chiến không phải xong...”

Ồn ào, lại ồn ào....

“Được rồi.” Một tiếng nói trầm thấp hơi khàn khàn vang lên, ” Tất cả các người đi ra đi, ta muốn yên lặng một chút.”

Thanh Kiều thân thể run lên, trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ. Ngay sau đó là thanh âm cửa phòng bập khập mở, các vị sư huynh sư tỷ đều lục tục đi ra ngoài.

Tuy rằng ngài họ Nguyễn, nhưng lúc cúi kính thực cứng rắn đó, rất uy nghiêm...

Cuối cùng, Thanh Kiều thấy hết tiếng bước chân rời đi, lại nhắm đếm đến hơn ba trăm, phỏng chừng mọi người đi rồi, nên đứng dậy, khom người tính chuồn êm. Nhưng mà cô ngẩng đầu, chợt phát hiện bên cạnh cửa sổ

trên đầu có một bóng áo xanh quen thuộc đang đứng lặng im. Con người đen lạnh lùng, vẻ mặt khó dò. Vì thế cô lại một lần nữa ngồi xồm xuống, yên lặng cầm lấy một củ khoai tây bên cạnh, vô cùng thân thiết lại vui mừng đối với nó nói:

“Ôi chao, Tiểu Vương, đã lâu không gặp, người sao lại béo lên ?”

“Bởi vì nó mang thai.”

Phía sau Nguyễn Tự Khung thình lình xuất hiện một gương mặt mập thịt, không phải ai khác, chính là ‘Cây lau nhà xoay tròn’ Bao Toàn Tài.

Phụt...!! Thanh Kiều cố nén nước miếng không cho nó phun ra, lúc sau ngẩng đầu, cười duyên rồi kinh ngạc nói: “A, Bao sư huynh, Nguyễn sư thúc, các người sao cũng ở đây?”

“Thôi đi!” Bao Toàn Tài trừng mắt nhìn cô, “Sớm đã biết người ở đây bên ngoài nghe lén, còn không mau đi vào!”

Dứt lời lại liếc liếc củ khoai tây trong tay cô, vẻ mặt phát ghét: “Còn ‘Tiểu Vương’ nữa! Ta hỏi người, cái trắng non thành bằng hữu với khoai tây lúc nào đó? !”

Biệt danh của Tiểu Kiều do Nguyễn Tự Khung đặt là Tiểu bạch thái có nghĩa là cái trắng non =))

Thanh Kiều vừa thẹn vừa cáu, lại không lời nào để nói, đành phải phần nộ buông “Tiểu Vương”, bước vào phòng bếp.

“Nghe thấy hết?”

Nguyễn Tự Khung lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, nhấp hớp trà, nhìn về phía cô, trong con người đen là một mảnh yên lòng, không bi cũng không hi.

“Chỉ, chỉ nghe thấy cái gì nên nghe .” Thanh Kiều đầu rũ xuống, tính làm giãy giụa lần cuối.

“Hừm? Vậy cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe?”

Nguyễn Tự Khung nhướng mày, cầm chén trà chậm rãi thổi, khói trắng lượn lờ, khóe miệng lặng yên nhếch lên.

“Sư thúc nói cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe!”

Thanh Kiều đứng nghiêm, nắm tay, thân mình căng thẳng.

“Thú vị.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, lắc lắc đầu, “Người rõ ràng đã nghe thấy hết, cũng nhớ ở trong đầu , chẳng lẽ còn có biện pháp loại bỏ điều không nên nghe ra khỏi đầu?”

“Báo cáo sư thúc! Không gì là không thể! Mãn Mãn đại sư nói...” Thanh Kiều giơ một bàn tay hướng lên trời, sắc mặt nghiêm túc, đứng đần phun ra sáu chữ, “Thái độ quyết định tất cả!”

Biu~~~ một tiếng, đầu cô lại bị người khác đập! Bịch!

Quay lại, là Bao Toàn Tài vừa ném nửa củ cải trắng.

“Người nói dối, lại nói dối!”Giờ này khắc này, Bao Toàn Tài dù chưa nói ra, nhưng một đôi mắt rục đỏ đã tiết lộ cảm xúc của huynh ấy.

Vì thế Thanh Kiều sờ sờ đầu, quay lại, ngượng ngùng hạ khóe miệng: “... Đệ tử biết sai.”

“Truy Mệnh, người đi xuống đi.”

Nào ngờ, Nguyễn Tự Khung chỉ nhẹ nhàng phất phất tay: “Ta có chuyện muốn nói riêng với Tiểu Kiều.”

Bao Toàn Tài quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, nhìn Nguyễn Tự Khung một cái, xác định người rất tinh táo, không hồ đồ, thì mới mang theo tâm tình phức tạp đi ra ngoài.

“Trở về liền ướp người, nấu người...!” Ra đến cửa phòng, Bao su huynh quá tức, nhịn không được khoa tay múa chân uy hiếp Thanh Kiều.

Thanh Kiều run run rẩy rẩy. Đang muốn chạy, tay chột bị người nắm lấy .

“Giọng điệu thật chua.” Nguyễn Tự Khung khép nửa mắt, lười biếng nhìn bóng lưng Bao Toàn Tài đi xa, như cười như không.

“Sư thúc...” Thanh Kiều mặt đỏ lên, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên một lực lớn hơn nữa kéo cô về phía trước.

“Auu!” cô lập tức ngã vào trong lòng Nguyễn Tự Khung.

Hơi thở nam tính đập vào mặt, ấm áp mà mị hoặc.

“Tối hôm qua... đã để người sợ hãi.” Nguyễn Tự Khung ôm chặt cô vào lòng, bàn tay to vỗ nhẹ trấn an.

“Con, con, con, con chỉ là giữ vững cương vị...” Mặt Thanh Kiều đỏ ửng, cô nghiêm mặt giã giũa, “Đệ tử chỉ làm việc đệ tử nên làm...”

“Đừng nói chuyện.”

Nguyễn Tự Khung không cho cô giã giũa, cánh tay càng ôm càng chặt, càng ngày càng dùng sức, làm cô thiếu chút nữa hít thở không thông.

“... Cho ta tựa một chút, được không?”

Người thấp giọng hỏi, lời này ngữ điệu này tựa như có ma lực, vì thế Thanh Kiều đành chỉ động tác, dần dần nằm im.

Đôi tay ôm cô mệt mỏi trượt xuống, Nguyễn Tự Khung đem đầu mình vùi vào trước ngực Thanh Kiều.

“Haiz...” Người thở dài một tiếng, hơi thở mang theo cảm giác không nói rõ, làm trái tim Thanh Kiều run rẩy.

“Sư, sư thúc?” Thanh Kiều theo bản năng gọi người.

“Gọi ta là Công Bằng, lúc không có người khác, người có thể gọi ta như vậy.” Nguyễn Tự Khung đưa tay đến bên eo cô.

“Công Bằng?” Thanh Kiều mặc dù cảm thấy người này còn khó hiểu hơn so Bao Toàn Tài, lại thấy vẻ mặt mệt mỏi không chịu nổi của Nguyễn Tự Khung, rốt cuộc cô mềm lòng, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

“Hửm?” Người cúi đầu, thanh âm vui mừng.

“Công, Công Bằng?”, Cô không dám xác định, sợ hãi lại kêu một tiếng.

“Hửm?” Người lại lên tiếng, âm thanh càng ôn nhu.

“Người, người có khỏe không?” Thanh Kiều nhìn không được sờ sờ trán của Nguyễn Tự Khung, “... Sao lại mệt như vậy? Chẳng lẽ sư huynh, sư tỷ cũng không giúp được người?”

“Ta còn tưởng rằng, người muốn hỏi tung tích của Thanh mộ kiếm Hình Nhân.”

Tóc đen nhẹ nhàng lay động dưới tay cô, chủ nhân mái tóc có vẻ như nhìn cười không được.

“Cô ngốc, chúc mừng người.” Nguyễn Tự Khung lấy tay cô ra, ôn nhu đặt lên trên má mình, “Không cần người động thủ, vị trí của bảo bối kia cũng sắp điều tra ra rồi.”

“... Thỉnh chỉ giáo?” Thanh Kiều bị ánh sáng âm u trong mắt người chẩn trụ, không dám cử động.

“Rất đơn giản.” Nguyễn Tự Khung bắt đầu dùng chóp mũi cọ nhẹ lòng bàn tay cô, một cái, lại một cái, vô cùng ái muội “... Việc này náo động như vậy, Tây Lăng chường môn sớm hay muộn cũng nhận được tin tức, người sẽ chấm dứt bế quan mà xuống núi, mà người là người duy nhất trên thế giới này biết tung tích Thanh mộc kiếm Hình Nhân.”

Thanh Kiều ngẩn ra, trong lòng nhất thời trăm mối cảm xúc ngôn ngang.

“... Ta nghĩ , người có lẽ không lường trước, trong đời của người thật có một ngày như thế.”

Nguyễn Tự Khung mỉm cười, bỗng nhiên dang tay, lại ôm cô vào lòng, “Tiểu Bạch Thái, ta đã hai buổi tối không chợp mắt, để cho ta dựa vào người thêm một chốc được không?” Người thở dài nỉ non, dường như làm nũng.

“... Hơ.” Thanh Kiều ngơ ngác gật đầu.

Thật là kỳ quái, trên người Nguyễn Tự Khung là hơi thở quen thuộc mà lại mê ly, khiến cô nhin không được muốn gần gũi.

“Ngủ đi...” Vì thế cô yêu thương vỗ vỗ lưng Nguyễn Tự Khung.

Đối với mặt trời mà nói, đây vẫn là một buổi sáng tốt lành. Một thiếu nữ thanh lệ, một vị nam tử tuấn dật, tựa vào nhau, an ủi lẫn nhau.

Hả, thì ra xa cách hồi lâu, khó được lúc Nguyễn Tự Khung lại có lúc hành động như nam chính trong truyện ngôn tình nha.

Nhưng mà, nam tử lại dời ánh mắt, nhìn chăm chú một cái lồng chim bằng đồng thau bên ngoài cửa sổ phía sau thiếu nữ, mắt u tối tăm mà sắc bén. Trong lồng, hai con vẹt hoa mỹ lẳng lẳng đậu, một xanh, một trắng. Gió thổi qua, có cánh hoa trên người con vẹt bay xuống, mang theo mùi hoa tường vi, không tiếng động rơi xuống đất.

—————KGB Mã Nạp, Đa Nạp phân cách tuyến—————

KGB (viết tắt):tổ chức gián điệp Liên Xô, cơ quan bảo vệ an ninh nhà nước

Nản lòng thoái chí, ruột gan đứt từng khúc.

Sau buổi tối túc trực bên linh cữu, trải qua buổi sáng tuyệt vời, Cố Thanh Kiều nhìn chén sứ sáng loáng trước mặt thờ dài. Đói bụng suốt cả một buổi tối lại thêm nửa ngày chưa ăn gì, hiện thời lại chỉ có thể ăn hai khoai tây nấu dính chút muối! Ông trời ơi! Ông nói cho ta biết, sao lại giày vò ta như thế?!

Nói đi nói lại, đều tại tên giết người kia, khiến cho khách điểm chết liền ba người, lữ khách bàng hoàng, rốt cuộc không người ở trọ. Tiểu nhị trong khách sạn thì xin nghỉ hoặc bỏ việc, đầu bếp chuẩn đi thế mà có thể đem kho hàng cướp sạch không còn gì, thậm chí năm mươi cân thịt heo cũng vác đi! Năm mươi cân, có nghĩa là gì? Một nửa con heo! Mọi người có thể tưởng tượng, một người tráng niên khiêng một nửa heo ở nông thôn, trên đường nhỏ điên cuồng chạy, cộng thêm thường xuyên cảnh giác quan sát phía sau cảnh tượng buồn cười cỡ nào?

“Tiểu nhị tới cũng nhanh cũng đi nhanh hơn, chỉ có thịt heo mới là vĩnh hằng.”

Đây là một câu trong phim chú mèo Garfield bị Tiểu Kiều chế lại, nguyên tác thì Ếch chịu nhá. Ai biết giúp với T_T

Nguyễn Tự Khung sau khi biết tin, thở một hơi thật dài , ngữ khí cảm khái vô hạn. Những người còn lại hai mặt nhìn nhau, thật sự, nếu không tìm nơi đặt chân mới, tinh anh phái Tây Lăng e rằng chỉ có thể dựa vào cái trắng và khoai tây qua ngày .

“Than thở cái gì?” Có người tiện tay đập vào đầu cô một cái bạo hạt dẻ, là Bao Toàn Tài, “Chẳng lẽ cơm ta làm không thể ăn?”

Thanh Kiều nhìn miếng khoai tây trong chén một cái, nhin không được khóc thét: “Tiểu Vương, người chết thật thảm!”

Bao Toàn Tài vẻ mặt cợt nhả: “Không có thảm! Trong chén còn có một miếng nữa, Tiểu Vương là tướng công, vừa đúng một đôi uyên ương bỏ mạng.”

“Người ta còn chưa có sinh con!” Thanh Kiều đứng lên, làm bộ muốn đá hẳn, “Ngược đãi phụ nữ có thai là phải ngồi tù !”

“Thôi đi!” Bao Toàn Tài ngăn chân cô lại, liếc mắt trả cô, “Còn có bát canh cà chua, người uống không?”

Thanh Kiều dò xét nhìn tô canh đỏ tươi, nhin không được rùng mình một cái, cô nhớ lại đêm qua cái đầu người kia bay tới bay lui. Dù có xem qua mấy bộ CSI, hiện thực vĩnh viễn luôn khó tiếp nhận.

CSI: đội điều tra hiện trường, là một series phim truyền hình củ Mỹ, xem phim này toàn khám nghiệm tử thi thôi L

“Ta muốn ăn cháo! Thịt không có cũng không sao, vì sao không có gạo nấu?”

Ủ rũ đặt mông ngồi xuống, cô oán hận đập cái bàn trút bực.

“Tất cả gạo đều bị Nam Cung Vô Hận xuất đem đi đổi hoa rồi .” Bao Toàn Tài trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ: “Vị đại tiểu thư này một đường du sơn ngoạn thủy tiêu dùng quá nhiều, thu không đủ chi, đến đạo cụ trình diễn ‘Thiên Nữ Tán Hoa’ cũng phải lấy đồ ăn đi đổi hoa với nông dân trồng hoa.”

Thanh Kiều lấy tay ôm đầu, cô sắp ngất: “Các người! Rốt cuộc có suy nghĩ bình thường hay không? Vì sao không ngăn nàg? !”

Bao Toàn Tài không cho là đúng nhưng trả lời không lưu loát,: “Vì sao phải ngăn cản? Dù sao sẽ có...”

Lời còn chưa dứt, cửa khách sạn bỗng nhiên vang lên tiếng ồn ào, chỉ thấy trong kim quang mờ mịt, có một người cầm tay quạt trắng, như chúng tinh cùng nguyệt, nhẹ nhàng đến.

Chúng tinh cùng nguyệt: sao vây lấy trăng, chỉ người được nhiều người vây quanh.

“Tiểu Lệ ơi, giá gạo lại tăng sao?”

Người nọ vừa đi vừa cười, đi lại nhẹ nhàng, lông mi trên mặt dường như đều muốn bay lên.

“Cuối cùng cứu tinh cũng tới.” Bao Toàn Tài hướng Thanh Kiều nháy nháy mắt.

Mắt của Bao sư huynh vốn nhỏ, bị thịt trên mặtchen chỉ chừa lằn ngang hai cái ngón

“Mashi Maro!” Thanh Kiều nhin không được hết thềm trong lòng , giờ phút này Bao sư huynh cỡ nào giống một vị bằng hữu từng thịnh hành đại giang nam bắc Hàn Quốc -- Mashimaro !

“Mã tiên sinh.” Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên từ trong xó xỉnh không có tên đi ra, hướng người vừa tới chấp tay, “Tiên sinh quả nhiên xuất quỷ nhập thần.”

“Ha ha, Nguyễn đại hiệp quá khen.” Người vừa tới mở quạt, lộ ra một chữ “Thước” lớn trên mặt quạt.

Thước: gao

“Nơi nào bất bình, nơi đó có ta, đây là tổ huấn Mã gia chúng ta, cũng là lời thề của ta với Nguyễn huynh.” Họ Mã gấp quạt lại, bóp một tiếng, lại giũ ra một “Diện” lớn màu đen trên quạt .

Diện: mặt

Thanh Kiều xem trọn mắt há hốc mồm.

“... Xin hỏi sư huynh, đây tốt cùng là thần tiên phương nào?” Cô quay đầu sang hỏi Bao Toàn Tài.

“Thấy cây quạt kia người còn không biết?” Bao Toàn Tài cười như tên trộm , “Tất nhiên đó là phú hộ đệ nhất Hồn Thủy trấn, năm giữ gao và mì vùng xung quanh Tây Lăng sơn, Mã Lục Giáp, Mã đại quan nhân.”

“...” Thanh Kiều trầm mặc. Cô chợt nhớ tới thật lâu trước đây xem một bộ phim truyền hình, trong phim có vị đại hiệp đem tên mình rồng bay phượng múa viết lên trường bào, cuộc đời của đại hiệp này vô cùng tang thương, vị này tên là Tây Môn Xuy Tuyết.

“... Chỉ cần có vị tiên sinh này, chúng ta sẽ không lo ăn uống.” Bao Toàn Tài đặc ý há hê, hai cái lỗ mũi hướng lên trời, “Tiểu Vương là cái gì? Uống máu ba ba cũng được!”

Ba ba phiên âm là vương bát còn Tiểu Kiều gọi củ khoai tây là Tiểu Vương nên Bao Toàn Tài mới nói vậy.

Thì ra là động tài trợ của nhà giàu. Thanh Kiều hứng thú rã rời, buông hai vai, nghĩ lại, bản thân mình sẽ nhanh chóng có cơ hội ăn đại tiệc, nên lập tức lấy lại tinh thần.

“Người này tướng mạo nhìn rất bình thường , vì sao lấy tên kì quái như thế?” Cô nâng má phấn, xa xa đánh giá Mã Lục Giáp.

Thấp bé, gầy yếu, so với Nguyễn Tự Khung phong tư trác tuyệt, anh tuấn cao ngất đứng trước mặt vừa, giống như Phan Trường Giang gặp Ngô Ngạn Tổ.

Phan Trường Giang: là một diễn viên kịch ngắn, diễn viên hài kịch tình huống Trung Quốc.

“Người ta cũng không thích tên này .” Bao Toàn Tài liếc cô một cái, “Mã gia trước kia là nông hộ, năm đó bởi vì bị tập kích, chỉ còn Mã phu nhân sống sót. Mã phu nhân mang thai nên đi tìm người thân nương tựa, trên đường gặp một thầy bói phán rằng :’Aiii, thì ra là người mang lục giáp.’ không nghĩ tới Mã phu nhân dốt đặc cán mai, tưởng rằng tiên sinh ban tên cho con bà nên đặt tên con là ‘Lục giáp’, vì thế tên Mã tiên sinh là ‘Lục giáp’... Này, người muốn cười cứ cười! Đừng khục khục ghê tởm như vậy!”

lục giáp: chỉ phụ nữ có có thai.

Thanh Kiều che miệng quá chặt, cảm thấy quai hàm đau nhức, đành phải đổi thành hé miệng.

“... Nếu Nguyễn đại hiệp không ghét bỏ, Tây Lăng đệ tử có thể ở tại Đan Đốn các của ta... Khách điểm dù sao không an toàn...”

Rất xa, cũng có thể nghe thấy Mã Lục Giáp xum xoe với Nguyễn Tự Khung. Nguyễn Tự Khung ngồi trên ghế, lấy tay gõ bàn, mặt lạnh nhạt.

” Đầu bếp Đan Đốn các là ta mời từ kinh thành tới... Tay nghề hạng nhất, cam đoan đáp ứng nhu cầu ẩm thực của các vị...”

Mã Lục Giáp nịnh nọt cười, thân mình gập chín mươi độ. Nguyễn Tự Khung như trước không đáp, thân mình nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế dựa, sắc mặt không đổi. Thanh Kiều sợ sự thúc không chịu đáp ứng, ánh mắt nhìn chăm chăm Nguyễn Tự Khung. Mã Lục Giáp còn đang bận rộn thuyết minh, thậm chí còn báo lên tên đồ ăn đầu bếp am hiểu. Khi cô nghe được ba chữ “Thịt kho tàu”, kìm lòng không đậu, lặng lẽ liếm liếm môi. Nhưng vào lúc này, ánh mắt Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên quét qua chỗ cô, ánh mắt sáng ngời như lửa bó đuốc, chiếu sáng lên tình cảnh bi thảm của cô. Người nhìn Thanh Kiều, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Được, cứ làm như thế.”

Miệng hẳn đáp trả Mã Lục Giáp, ánh mắt lại chăm chú nhìn trên mặt Thanh Kiều, một giây cũng không dời đi.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Món Mỹ Nam Khóa Thân

“Năng trùng dương rực rỡ, ôi, chàng trai mười tám ngồi bên sông

Gió đông thổi cối xay lúa, tàm đậu nồng hương lúa non

Cối xay lúa quay trong gió, anh trai ơi sao chưa mở lời?

Chà sát, đập, vò vô cùng nghiêm túc. Quay đầu lại, nhìn đồng quần áo chồng chất như núi nhỏ bên người, tiểu cô nương không khỏi thở dài. Hiện tại đây đâu cô là hình ảnh cái máy giặt.

“... Không có công nghệ cao cũng không quan trọng, tốt xấu gì ngài cũng cho túi nước giặt đi chứ!”

Rốt cục giặt xong bộ thứ mười hai, cô lẩm bẫm buông tấm ván giặt, lấy tay lau mồ hôi. Haiz, nhớ năm đó làm thiên kim thượng thư, mười ngón tay không dính nước ròng rã năm năm, đôi tay óng ánh trong suốt như ngọc. Bây giờ, đến Tây Lăng, không riêng chỉ phải tự nấu cơm giặt quần áo cho bản thân mà còn phải làm cho các vị sư huynh sư tỷ. Haizz, ai bảo vai vế của cô là nhỏ nhất chứ!? Cô nhớ lúc sáng, khi Bao Toàn Tài nhắc nhở nhiệm vụ, bản thân mình có thuận miệng oán vài câu, vậy mà đối phương lại chửi ầm lên.

“Thái tử? Cái gì thái tử?” Bao sư huynh giọng điệu luôn kỳ quái như vậy, “Giặt ít quần áo, người còn có thể nghĩ đến thái tử, ta đây nấu cơm cho người chẳng phải nên nghĩ luôn người là Ngọc Hoàng đại đế !”

Xí, mặt bánh bao, không phải nấu được hai miếng khoai tây sao, khoe cái gì mà khoe... Thanh Kiều oán giận trong lòng, nhưng cũng không dám phản bác, chỉ đành ôm nỗi hận tiếp tục giặt quần áo.

Giặt xong đứng dậy phơi đồ, nhân tiện cô hít sâu làn gió thơm thối tới. Hồ này chung quanh toàn cây hoè gai, bây giờ là mùa ra hoa, hương thơm ngọt lịm phiêu tán trong không khí làm người ta say mê. Bỗng nhiên, tiếng dội nước vang lên, Thanh Kiều kinh ngạc quay đầu. Ẩn hiện sau bụi hoa chắn trước mặt là một người. Nổi trên mặt nước là ngực trần trắng kiện, đôi mắt như mực, tóc đen hơi rối, tầng tầng sóng gợn vỗ nhẹ lên da thịt.

Đây là thiên thần Tây Lăng, Nguyễn Tự Khung.

“Khiêu, khiêu, video clip khiêu dâm nha...”

Thanh Kiều [☹],mồm há hốc. Này này này, đây không phải là tình tiết thường thấy trong truyện xuyên không: mỹ nam dục đồ sao? Chẳng lẽ tác giả đại nhân bỗng nhiên nghĩ thông suốt, nguyện ý khen thưởng phúc lợi nhỏ này cho tiểu nhân? Nghĩ nghĩ, trong điện quang hỏa thạch, cô đột nhiên hạ quyết định: nâng quần áo lên, nhón chân rón ra rón rén đi ra ngoài. Chuyện đùa! Xét thấy vị tác giả này không tốt đẹp gì cả, không chừng sau phúc lợi nhỏ này là cái bẫy lớn đang đợi ta thì sao! Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách!

Mỹ nam dục đồ: tranh vẽ mỹ nam đang tắm =]]]

Điện quang hỏa thạch: khoảnh khắc rất ngắn.

“Cạch!” Hết lần này tới lần khác mà thật phù hợp với lẽ thường , cô đá phải một tấm chà đồ.

“Ta OOXX đại gia người!” Thanh Kiều đau đến rơi nước mắt , vừa ôm chân nhảy vừa cúi đầu trách móc, “Người toàn làm hồng chuyện cả ! Chốc nữa đem người bổ làm củi đốt!”

Tấm chà đồ nghe vậy, nhất thời hết sức oan ức, người nghĩ ta sống dễ dàng sao? Ban ngày cho người ta chà xát, buổi tối cho người ta quỳ, ngẫu nhiên còn bị khách mời đá một đá để thúc đẩy tình tiết truyện phát triển, làm một vật không thể thiếu trong truyện, ta có tinh thần cống hiến biết bao! Tiểu cô nương, người không thể dùng lời lẽ thiếu văn minh như vậy để sỉ nhục ta!!

Thanh Kiều cà nhắc muốn tiếp tục chạy, lại nghe “ào ào”, người trong ao đã phát hiện động tĩnh trên bờ, chân đạp nước, nhanh nhẹn đứng trước mặt cô.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Thân hình cao lớn chặn lại ánh sáng, che hoàn toàn nắng trên người cô.

“Tấm, giặt quần áo...” Da thịt màu đồng, thân hình hoàn mỹ của người tập võ, hơi thở nam tính đập vào mặt, Thanh Kiều nhất thời đỏ mặt.

“Một mình người ? Sao giặt nhiều vậy?” Nhìn một chậu đầy trường sam của nam, người khẽ nhíu mày.

“Đều là của sư huynh, sư tỷ ... Bao sư huynh nói con mang đi giặt .” Thanh Kiều cúi đầu đánh giá mũi chân mình, giọng điệu khúm núm.

“Giặt nhiều như vậy...” Ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, “Người không không mệt?”

“... Không, không không mệt, giặt nhiều càng khỏe mạnh...”

Cô nỗ lực mở to mắt, cảm giác mặt mình dường như đặt trong một cái lồng hấp, nóng đến sắp phát nổ.

Người đối diện thấy dáng điệu bất an của cô, nhin không được nhẹ giọng giễu cợt: “Người sao không nhìn ta? Hay là do ta xấu?”

Trong chớp mắt, đón nhận cặp con người đen sâu thẳm kia, Thanh Kiều nhin không được tiếng thét chói tai trong lòng : a a a, khiêu khích! Ngài đây tuyệt đối là khóa thân để khiêu khích! Nguyễn đại thúc, chẳng lẽ người đang quyến rũ thiếu nữ vị thành niên?

Hừ, lưu manh, thấy ta non nớt nên người tưởng ta dễ bắt nạt sao?!

Vì thế mặt cô trầm xuống, hạ quyết tâm, lui về phía sau một bước dài, bắt đầu từ đầu tới đuôi cẩn thận đánh giá Nguyễn Tự Khung. Cơ ngực có tính đàn hồi, cơ bụng rõ ràng, còn có quần ướt sũng, như ẩn như hiện vị trí trọng điểm... Ừm, cái gọi là từ hưởng thụ trên xuống dưới, cũng không có gì hơn điều này .

“... Như thế nào?” Nguyễn Tự Khung ung dung khoanh hai tay, tràn đầy tự tin.

“Rất tốt.” Thanh Kiều tự đáy lòng tán thưởng, “Đẹp, thật đẹp, vô cùng đẹp!”

“Ha? Thế phần nào là người vừa ý nhất?” Nguyễn Tự Khung nghe, mặt lộ vẻ sung sướng, nhàn nhạt nhíu mày.

Thanh Kiều trầm tư một lát, ngẩng đầu nhe răng cười xán lạn: “... Rõn.”

Nguyễn Tự Khung khẽ run.

“Hình dạng đẹp, tắm xong cũng sạch sẽ.” Thanh Kiều vô cùng thành khẩn ăn ngay nói thật, “Giống như một đóa hoa cúc nhỏ xinh đẹp nha.”

“Người.... nha đầu kia!” Nguyễn Tự Khung bật cười, lại bỗng nhiên quay đầu, “Mau chuẩn bị đi, buổi chiều ta dẫn người đi một chỗ, có lẽ... có tin tức mà người cần.”

Thanh Kiều nghe vậy gật đầu, ôm quần áo chạy nhanh vào trong viện. Lúc bước qua cửa, thanh kiều không khỏi nhìn lại. Nguyễn Tự Khung giống một pho tượng sắt, đứng lặng tại chỗ, bọt nước trên người phản chiếu ánh nắng rực rỡ, cả người dường như sáng loá mắt. Haiz, các mỹ nữ, trang bị đến tận răng thì tính là gì? Võ trang đến rốn mới là phải! Đến rốn cũng đẹp như vậy, Nguyễn Tự Khung, bị người đùa giỡn , bà nội ta nhìn!!!!

————— Đường phân cách dưa chuột và hoa cúc
—————

“Cái gì? Chợ? !” Thét chói tai một tiếng, Cố Thanh Kiều từ trên ghế nhảy lên.

“Chính xác mà nói, đúng là chợ, cảm ơn.”

Nguyễn Tự Khung uống một ngụm trà, áo mũ chỉnh tề ngồi nghiêm chỉnh, quay lại bộ dáng đại hiệp ngày thường.

“Nhưng mà hỏi thăm tình báo không phải đều đi kỹ viện sao?” Thanh Kiều nhăn nhó khuôn mặt nhỏ, “Người tại sao lại muốn con đến chợ?” Còn bắt ta vác theo cái cái giỏ đựng thức ăn xấu xí.

“Ai nói hỏi thăm tin tức là phải đi kỹ viện ?” Nguyễn Tự Khung liếc cô một cái, ánh mắt lạnh lùng, “Còn tưởng rằng người thuần khiết, không nghĩ tới còn nhỏ vậy mà đã suy nghĩ lung tung!”

Thanh Kiều hữu khí vô lực gục đầu xuống: “...Trên truyện không phải đều viết như vậy thôi...” Tam giáo cửu lưu thường lui tới kỹ viện nổi tiếng, mà này, kỹ viện đầu bài thường thường là tổ chức tình báo nằm vùng cao cấp vô cùng bí ẩn. Nếu đầu bài là nữ chủ, nàng kia hơn phân nửa là thần gặp thần mê, quý gặp quý mê hoặc già trẻ đều mê mết, yêu nghiệt vạn năng. Nếu tên đứng đầu bảng là nữ phụ, nàng ta hơn phân nửa là tâm ngoan thủ lạt, yêu nam chủ sâu sắc, nhưng kết cục thật thảm, cuồng dại hi sinh vì nam chủ. Đương nhiên, còn có một loại khả năng, tên đầu bài này là giả gái

... Không nghi ngờ chút nào, người như thế đều có một kết quả: sẽ bị nữ chủ ăn luôn, sau đó bị tác giả không hề có đạo lý ngược đến ngược đi, tên này đối nữ chủ si tình một mảnh, lòng son không thay đổi.

Tam giáo cứu lưu: chỉ nhóm người phức tạp, nhiều thành phần.

Đầu bài: hoa khôi đứng đầu thanh lâu.

“... Kỹ viện cũng có khả năng thu thập thông tin tốt.” Nguyễn Tự Khung sắc mặt thả lỏng, thân mình nghiêng nghiêng dựa vào sau, “Nhưng mà nơi đó rất dơ bẩn, không đáng lọt vào mắt ta.”

“Có cái gì dơ bẩn ? !” Thanh Kiều giận người cản trở bản thân mình phát triển truyền thống tốt đẹp “đã xuyên không tất đạo kỹ viện”, phần uất lên tiếng, “Nếu tâm vô tạp niệm, đi dò thám tin tức thì có ngại gì? Người chưa từng nghe nói ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’ sao?”

Nguyễn Tự Khung nhắm mắt, hơi có vẻ mỏi mệt: “Ta ở nơi đó có một kỷ niệm buồn... Khúc mắc còn chưa được gỡ bỏ.”

Thanh Kiều kinh hãi, rõ rệt thức ăn nhất thời từ trên tay lăn xuống đất: “Hay là... Chẳng lẽ Công Bằng huynh không thể giao hợp? !”

Lời còn chưa dứt, một bàn tay to bóp cổ cô, người đối diện rít qua kẽ răng:

“Có gan lặp lại lần nữa?!!.”

“Huhu, con nói đùa thôi!” Thanh Kiều bị bóp đến mặt đỏ tai hồng, hoa chân múa tay, liều mạng cao giọng la lên, “Nguyễn Tự Khung, máy bay chiến đấu! Một đêm bảy lần, cực lớn! Phi thường lớn! Siêu siêu lớn... ” (:”3)

Nguyễn Tự Khung phùng một tiếng buông tay ra, mặt bất đắc dĩ: “... Người, cô nương này, lớn lên thế nào vậy!”

Vô nghĩa, tất nhiên là ăn cơm lớn lên. Thanh Kiều hít thở lại sức, vừa ho vừa lườm Nguyễn Tự Khung một cái.

“Đi thôi, đi chợ.” Nguyễn Tự Khung nhìn cô, tươi cười, “Kỹ viện tạm gác lại, sau này chờ người trưởng thành hẵng đi.”

Trên đường Hồn Thủy trấn, một tòa miếu thờ xám xịt lạng lẽ nằm.

“Thấy thế nào?” Nguyễn Tự Khung đứng phía trước, quay đầu lại.

“Oa!” Thanh Kiều bước một bước dài lên phía trước, hai tay giơ cao mở rộng: “Thật là nguy nga!”

“Ừm, ta cũng cảm thấy như vậy.” Nguyễn Tự Khung cười tùm tùm gật đầu.

Sau đó hai người khom lưng đi qua cổng. Tuấn nam mỹ nữ càng lúc đi càng xa, để lại phía sau đền thờ xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Nó là người già gió thổi cũng gục, không nhận được hai chữ lớn “Nguy, nga” đâu.

“... Sự thúc đối với hung thủ sát hại ba người trong khách điểm cảm thấy thế nào?” Im lặng nửa ngày, Thanh Kiều bỗng nhiên mở miệng.

Rốt cục không nhịn được? Nguyễn Tự Khung nhú mày cười: “Người nghĩ rằng ta và người nên thấy thế nào?”

“Hay là... Hẳn thật sự là vì thanh mộc kiếm Hình Nhân mà đến?” Thanh Kiều không để ý Thái Cực quyền của Nguyễn Tự Khung, lập tức nhả hai hàng lông mày.

Thái cực quyền: công phu của Trương Tam Phong sáng tạo ra. Từ này trong truyện thường chỉ kiểu hỏi ngược lại người ra câu hỏi, đẩy vấn đề về cho người ta.

“Không loại trừ khả năng này.” Trong mắt Nguyễn Tự Khung có tinh quang thoáng hiện.

“Làm sao bây giờ?” Thanh Kiều lập tức khẩn trương, bắt lấy tay áo Nguyễn Tự Khung, “Hay là còn có người khác mơ ước bảo bối này?”

“Thanh mộc kiếm Hình Nhân, có được thì vũ phách thiên hạ, người người mơ ước.” Nguyễn Tự Khung không cho là đúng.

Vũ phách thiên hạ: kiểu như võ công thiên hạ đệ nhất

“... Như vậy, khắp thiên hạ đều biết thanh mộc kiếm Hình Nhân giấu ở phái Tây Lăng sao?”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy phổi bị người bóp chặt, khẩn trương đến hít thở không thông, hay là, hay là người nọ cũng biết tin, hiện nay đã đuổi tới?

“Người quá lo lắng.” Nguyễn Tự Khung dường như nhìn thấu tâm tư của nàng, nhàn nhạt nhếch miệng, “Biết thanh mộc kiếm Hình Nhân giấu ở Tây Lăng phái, chỉ có chưởng môn cùng tâm phúc. Đây là bí mật nội bộ, ngoại nhân không biết... Tuy nhiên, luôn luôn có ngoại lệ, tỷ như...” Nói xong, ánh mắt lướt qua Thanh Kiều.

“A, trời thật xanh!” Thanh Kiều vội vàng quay đầu, nhìn ra xa, “Sự thúc nói vì sao trời lại xanh như vậy?”

Nguyễn Tự Khung nhìn cô, như cười như không: “Tiểu Bạch Thái, người vì sao phải tìm thanh mộc kiếm Hình Nhân?”

Phịch! Chính giữa hồng tâm, một phát súng lấy mạng. Thanh Kiều vùi đầu, trên mặt rối rắm cùng khó xử. Nói, hay không nói? Đây là một vấn đề. Được nửa ngày, cô hậm hực hờn dỗi hạ hai vai xuống, ập a ập úng: “Bởi vì con có một nguyện vọng... Vì thực hiện nó, con phải tập hợp đủ tứ linh...”

“Chà? Nguyện vọng gì?” Nguyễn Tự Khung tỉnh rụi hỏi.

“...” Thanh Kiều trầm mặc không nói.

“Có cái gì không nói được?” Nguyễn Tự Khung cười khẽ, vẻ mặt bồn chột, “Theo ta thấy, người vừa không vì danh, cũng không trục lợi, là nguyên nhân gì khiến người được ăn cả ngã về không, kiên trì tới cùng như vậy?”

“... Được rồi, người đã hiểu con như vậy, con liền thành thành thật thật nói cho người biết.” Thanh Kiều hít sâu một hơi, ngẩng đầu, khóe mắt có lệ quang: “Kỳ thực, con là vì thiên hạ thống nhất, hòa bình thế giới!”

Ánh mắt của cô cực kỳ ấn nhấn kiên nghị.

Nguyễn Tự Khung sửng sốt, hơi hơi há mồm còn muốn nói tiếp cái gì, nghĩ nghĩ, cuối cùng chỉ xoa xoa đầu cô.

Từ bỏ rồi?

Hai người đi tiếp trong chốc lát, đến một khu chợ náo nhiệt.

“Người người chốc nữa gặp....” Nguyễn Tự Khung vừa đi vừa giải thích, “...có thể biết chút ít manh mối hung thủ.”

“Người nào?” Thanh Kiều kinh ngạc, ở, ở trong chợ, chẳng lẽ hung thủ là đồ tể tiên sinh?

Nguyễn Tự Khung cười, hưng trí dạt dào: “Ta hỏi người, huyết án xảy ra lúc nào?”

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn hẳn: “Không phải nửa đêm sao?”

Nguyễn Tự Khung vuốt cằm: “Ta đây lại hỏi người, ai nửa đêm ra khỏi nhà kiếm sống?”

Thanh Kiều bừng tỉnh đại ngộ: “Người điếm canh !”

Người điếm canh: là người cầm theo cái mõ đi khắp nơi thông báo vào buổi đêm đó. Có một câu rất điển hình của nhân vật này trong phim cổ trang: “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.” :v

“Bé ngoan, thật thông minh.” Nguyễn Tự Khung vỗ vỗ vai cô, tỏ vẻ tán thưởng, “Người chúng ta muốn gặp , chính là người điếm canh của Hồn Thủy trấn.”

“Người điếm canh đi nhiều chỗ như vậy, nhờ lúc xảy ra án mạng hẳn không đi qua khách điếm Duyệt Lai thì sao?” Thanh Kiều khó hiểu.

Duyệt Lai chính là tên của khách điếm nơi xảy ra án mạng. Mấy chap trước thấy QT chỉ dịch là khách sạn bình dân nên không để ý, làm chap này đọc cv thì thấy nó ghi vậy T_T

“Ta có lí do của mình.” Nguyễn Tự Khung nhượng mày, dắt tay cô tiến vào một cái hẻm nhỏ.

“Nguyễn tiên sinh!” Đầu hẻm, có một nam tử đứng trong quán bánh nướng, vừa thấy Nguyễn Tự Khung, sắc mặt biến động.

“Ta tới gặp lão Thất.” Nguyễn Tự Khung nhàn nhạt gật đầu, lời ít ý nhiều.

“Vâng, hẳn ở trong phòng ngủ.” Ông chủ quán bánh nướng buông vạt bột xuống, cung kính vái một cái, “Tiên sinh, bên này, thỉnh.”

Thanh Kiều đang tò mò ông chủ quán vì sao phải kính cẩn như vậy, lại bị Nguyễn Tự Khung kéo tay, tiếp tục đi về phía trước. Càng đi vào bên trong, điều kiện vệ sinh càng dơ dáy bẩn thỉu, có những lúc còn chẳng có chỗ đặt chân. Nhưng mà, Nguyễn Tự Khung thường ngày luôn chú ý sạch sẽ lại không để ý, chỉ im lặng đi về phía trước. Rốt cục đi đến cuối hẻm, chỉ thấy bên tường có một cánh cửa đang mở, sau cửa dùng vải che lại, không thấy rõ bên trong.

“Lão Thất.” Nguyễn Tự Khung ở ngoài cửa hô một tiếng.

Một lát sau, màn vải bị xốc lên, một lão hán có gương mặt vàng như nghệ lộ ra.

“Ngọn gió nào thổi người tới nơi này?”

Chủ nhân khuôn mặt kia mở miệng, thanh âm như tiếng chảo dầu sôi dính nước, mang theo tạp âm tích tích.

“... Đêm trước, trong Duyệt Lai khách điểm có 3 người chết, không khéo, có hai đệ tử Tây Lăng.” Nguyễn Tự Khung trên mặt hờ hững, bình tĩnh trả lời.

“Hừ, người không phải tối ngày không nói mấy thứ đạo nghĩa thầy trò này sao? !”

Người trung gian hừ mũi một tiếng.

Nguyễn Tự Khung chỉ cười không đáp.

“... Vào đi!” Người nọ đẩy màn ra, đồng thời nhìn chăm chú Cổ Thanh Kiều, “Lúc này còn dẫn theo con riêng?”

Thanh Kiều thấy ngữ khí ông ta xem thường, không khỏi trong lòng buồn bực: Ta van người, ta mặc dù đáng yêu, nhưng cũng có võ công nha!

Đi theo lão hán mặt vàng kia vào phòng, Thanh Kiều thế này mới phát hiện ông ta không e dè để thân trên trần, mà trên lưng gầy trơ cả xương nổi rõ một cái bướu thịt! Thanh Kiều dùng ánh mắt kinh ngạc quét nhanh Nguyễn Tự Khung một cái.

Nguyễn Tự Khung lại chú ý động tác nhỏ này của cô, cúi người, thì thâm vào tai cô hỏi: “Quái dị không? Thấy sợ?”

Thanh Kiều lắc đầu, cũng nhỏ giọng trả lời: “Không, độ cong... Thật.., tuyệt đẹp.”

Nguyễn Tự Khung cười mỉm, đứng thẳng cất cao giọng nói với người trước mặt: “Lão Thất, người biết ta muốn cái gì, đem vật kia đưa cho ta, chúng ta muốn sớm rời khỏi đây.”

Nam tử không nhịn được quay đầu lại: “Người cũng biết ta nhớ rồi về lại, nào có nhanh như vậy? !” Dứt lời đá về họ hai cái ghế: “Ngồi chờ, vẫn luật cũ, một nén nhang!” Dứt lời xoay người vào trong phòng.

Thanh Kiều ngẩng đầu đánh giá chung quanh, trong phòng ánh sáng tù mù, ruồi muỗi bay loạn, thoang thoang mùi chua thối, thật sự là xứng danh với từ chướng khí mù mịt. “Chít chít” chợt nghe vài tiếng rít chói tai, nhìn kĩ, thì ra là mấy con chuột cực lớn không coi ai ra gì chạy loạn khắp phòng. Thanh Kiều hoảng sợ, vội vàng co hai chân lên, tránh có bất kỳ tiếp xúc thân mật nào cùng những con chuột. Quay đầu nhìn lại, Nguyễn Tự Khung dường như đã quen, thản nhiên bất động. Ánh mắt của người nhẹ rơi xuống góc nào đó không biết tên, trong mắt mông lung, không thấy tiêu cự. Cô chưa từng thấy qua Nguyễn Tự Khung như vậy, người có lẽ đang chìm vào hồi ức, nên cô liền căn môi lặng không tiếng động.

Đợi lát nữa, lão Thất đi ra, ta xem kĩ xương sườn của ông ta, xem có thể đếm được mười hai cặp không?... Dù sao, không phải ngày nào cũng có cơ hội gặp một khung xương di động...

Cô nghĩ một lát, không chịu được suốt đêm qua mệt mỏi không ngủ, dần dần nhắm mắt lại. Lúc cô bị tiếng nói chuyện làm tỉnh giấc, thấy trước mặt là một lão hán trần nửa thân trên, không, chính xác là một bộ xương trần nửa thân trên!

“... Tổng cộng mười hai tờ, ta đem chiêu thức thấy được lúc ấy tất cả đều vẽ vào đây, mong người có thể tìm ra manh mối.” Lão hán xương sườn cầm một xấp giấy Tuyên Thành nói chuyện với người bên cạnh cô.

Nguyễn Tự Khung tiếp nhận xấp giấy, trên mặt không có nửa điểm vui sướng, ngược lại thở dài.

“... Lão Thất, ta thực hi vọng, người không thể vẽ ra mấy thứ này nữa.”

Nam tử xương sườn cứng người.

“... Khởi phải gắng gượng... như thế nào, cả đời ta đây không khả năng chạy thoát.”

Thật lâu sau, nam tử xương sườn chậm rãi mở miệng, trong tiếng nói khàn khàn thêm một phần phiến muộn, một chút nhu tình, còn có bi thương khó có thể miêu tả: “... Người đã mất, tình đã vong, hiện thời ta thành hình dạng này, nhớ lại một chút chuyện cũ lại có cái gì không thể?”

Nguyễn Tự Khung rũ mi, vỗ vỗ vai lão Thất, cuối cùng không nói tiếp nữa.

Hai người cáo từ xuất môn, Thanh Kiều nhìn không được tò mò đi đoạt tập giấy trên tay Nguyễn Tự Khung: “Ông ấy vẽ cái gì vậy? Là hung thủ sao?”

“Cho người xem người cũng chưa chắc đã hiểu.” Nguyễn Tự Khung nhú mày, giơ tập giấy trong tay lên thật cao, làm như cố ý đùa cô, “Có bản

lĩnh, tự mình tới lấy.”

“Này! Không cần ý vào mình cao nên xem thường con!” Thanh Kiều nỗ lực nhón chân lên, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, “Con còn đang tuổi dậy thì! Sớm hay muộn cũng sẽ lớn như cây đại thụ che trời!”

“Đáng tiếc.” Nguyễn Tự Khung dùng tập giấy vẽ gỗ gõ đầu cô, “Ta lại không thích các cô nương cao to .”

Thanh Kiều đang muốn trả miếng, chợt nghe phía sau có tiếng nói như đầu sồi truyền đến.: “Nguyễn tam, người còn chờ sao?”

Là thanh âm lão Thất.

Ồn ào chung quanh trong một cái nháy mắt như thủy triều rút lui, gió ngừng, chỉ còn trời với đất

“Đúng, ta vẫn đợi.” Nguyễn Tự Khung thối cười, thân hình có một chút cứng đờ.

“Nếu ta là người, nếu gặp sẽ chủ động ra tay.” Câu nói lão Thất có hàm ý khác, ẩn chứa thâm ý vô cùng.

“... Nhưng người không phải ta.” Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên lại lần nữa cười rộ lên, “Nên người vĩnh viễn sẽ không hiểu được, ta đang suy nghĩ gì.”

Nói xong câu đó, người dắt tay Cố Thanh Kiều, đi nhanh ra ngoài.

Nắng trùng dương rực rỡ, gió nam thổi qua tường than ngói đen, mang theo tiếng ai thở dài....

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Món Yêu Đương

Ra khỏi ngõ nhỏ, đi vào khu chợ rộn ràng nhộn nháo.

Thanh Kiều quay đầu nhìn người bên cạnh, hấn vẫn nắm tay cô như trước, mắt thản nhiên, mày thản nhiên.

Dường như đang thất thần.

— aiz, ...mỹ nam tử còn trẻ đặc chí phong hoa tuyệt đại này, có ai không có chuyện cũ gây ngô khó khăn? Nam nhân tốt, đều là được thời gian mài giũa mà ra.

Nhưng mà ta nói Nguyễn đại thúc, ngài còn nắm tay ta tiếp tục đi rêu rao nữa, chỉ sợ cái thìa ta sau khi trở về sẽ bị ngập trong biển dấm chua thành dưa chua đó!

“...Trở về đi, trở về thôi, kẻ lãng tử lưu lạc thiên nhai người....” Thanh Kiều nhu tình muôn vàn ngâm nga bên tai hấn.

M k tra đc bài hát kia, chắc là chị Kiều tự sáng tác -_-

Nguyễn Tự Khung ngẩn ra, cũng tỉnh lại, hấn cúi đầu nhìn nàng, dung nhan trong trẻo: “Đói bụng sao? Ta đi mua đồ ăn cho người.”

Vẻ mặt hấn dịu dàng thân mật, Thanh Kiều ngàn tính vạn tính, cũng không đoán được hấn sẽ nói ra lời như thế.

“...A, có hơi chút.” Thanh Kiều ngơ ngác nhìn hấn, nghĩ thầm, người này không phải là bị mùi hôi trong phòng vừa rồi hun đến trúng độc, còn

chưa trở lại người bình thường đấy chứ?

Nguyễn Tự Khung cũng không nhìn về mặt nàng, lập tức gật đầu: “Ăn cái gì được?”

Tiếng của hắn càng nhẹ hơn, giống như đối diện với một món đồ sứ dễ hỏng, ngữ khí hơi nặng một chút sẽ làm nó vỡ nát.

Trong lòng Thanh Kiều ứ lại, tầm mắt lơ đãng nhìn đến người bán hàng rong bán mít quả ở góc đường, liền kêu to: “Cái kia cái kia, con muốn ăn cái kia!” Mít quả, vật phẩm xuyên qua kính hiển cần thiết a!

Nguyễn Tự Khung theo ánh mắt nàng nhìn qua, ý cười càng sâu.

“Quả nhiên là đứa trẻ.” Hắn vỗ vỗ đầu cô, xoay người đi qua chỗ người bán hàng rong.

“Ăn ngon không?” Nguyễn Tự Khung chăm chú nhìn Thanh Kiều cắn mít quả, lẳng lặng thốt ra.

“Ăn không ngon.” Thanh Kiều chém đinh chặt sắt ăn ngay nói thật, “Tuyệt đối không ngon bằng móng heo kho, thậm chí còn không bằng một phần ba trứng cút nướng.”

“Vậy vì sao người còn muốn ăn?” Nguyễn Tự Khung cười rộ lên.

“Con chỉ là muốn thử một chút xem, ăn bên cạnh mũ nam mùi vị có tốt hơn hay không?” Thanh Kiều liếm liếm mép.

“—kết luận là?”

Nguyễn Tự Khung nhướng mi, thuận tay vén lên sợi tóc bên gò má nàng dính trên sơn tra đường.

“Aiz.” Thanh Kiều thở dài, buông chuỗi mít quả, “Ngài nếu lần sau con có thiện tâm mời khách, thỉnh đại phát từ bi ban thưởng cho con một miếng móng heo kho đi!”

Nguyễn Tự Khung cất giọng cười to, nhận chuỗi mít quả kia, tiện tay ném ra thật xa.

“Sao người không bảo vệ môi trường chứ?!” Thanh Kiều hung hăng trừng mắt, “Nhân vật thần tượng của phái phái biết làm tấm gương sáng— người cho người là Lão Thất trốn trong ngõ nhỏ kia sao?”

Tươi cười dỡ xuống khỏi mặt Nguyễn Tự Khung, sắc mặt hẩn trở nên nghiêm túc.

Thật lâu sau, hẩn thở dài, rất nghiêm túc nói: “Lão Thất, trước kia là mỹ nam tử xếp hàng đệ nhất Nam Cương.”

Cầm Thanh Kiều liền rớt xuống đất.

“.....Đẹp đệ nhất thì có gì hữu dụng chứ?” Nguyễn Tự Khung lắc lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận: “Nhớ năm đó hẩn đẹp nhất võ lâm, hiện giờ còn không phải rơi vào bộ dạng này sao?”

“Chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì?” Thanh Kiều miễn cưỡng thẳng hai tai, tế bào bát quái trên dưới toàn thân bắt đầu kêu réo sùng sục chồm lên—là cái gì, cái gì khiến cho David Beckham của Nam Cương biến thành Quasimodo phiên bản bộ xương khô?

“.....Anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân.” Nguyễn Tự Khung nhìn về phương xa, giọng điệu cảm khái.

——a, thì ra là bởi vì Victoria a, tiểu bối người cũng thực thảm.

Trong đầu Thanh Kiều ánh sáng chợt lóe, mau chóng hỏi: “Mới rồi, hẳn nói cả đời này hẳn cũng không đi được, chẳng lẽ cũng có liên quan đến vị mỹ nhân kia?” Nguyễn Tự Khung hơi gật đầu, sắc mặt thả lỏng, làm như tán thưởng phản ứng của cô.

“Ta vốn cũng chỉ là đánh cuộc một phen....Nếu hẳn còn hằng đêm canh giữ dưới cây đa già của khách điếm, dựa vào tu vi và bản lĩnh của hẳn, hẳn là có thể miêu tả ba phần đáng dấp của hung thủ.”

“—người tốt hơn là không lấy bức tranh của hẳn ra.”

Nguyễn Tự Khung nghiêng mặt, đường nét tuyệt đẹp được ánh mặt trời phủ lên một tầng ánh sáng vàng: “Người đã chết, hàng đêm trông coi mộ của nàng thì có ích lợi gì chứ?”

Nghe đến đó, trong lòng Thanh Kiều đã hiểu sơ sơ—Lão Thất năm đó là một vị công tử nhanh nhẹn, yêu như si như cuồng mỗ vị giai nhân nào đó; sau lại không biết do duyên cớ gì, giai nhân hương tiêu ngọc vẫn, mỹ công tử cũng biến thành bộ dáng bi thảm của Quasimodo.

Đây vốn là một đoạn được rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp viết đến mức nát cả rồi, Thanh Kiều nghe được, lại cảm thấy vô cùng buồn rầu.

Xem ra nơi này từ đầu đến cuối là một thế giới huyền tưởng a, trong xã hội hiện thực, làm sao có người si tình đến tổn thương như vậy?

—thế mà mình một người cũng không gặp được.

Nàng nghĩ vậy, không khỏi có chút oán hận tác giả, phần nộ đá hòn đá nhỏ ven đường một cước.

“Thời gian còn sớm, chúng ta đi thêm một chút đi.”

Nguyễn Tự Khung phía sau bỗng nhiên lên tiếng, thuận thế dắt ống tay áo của cô.

“Đi đâu?” Thanh Kiều sững sốt, nghĩ thầm sư thúc này thật đúng là tiêu dao tự tại, nhiều sư huynh sư tỷ trong các mật mỗi chờ hăn năm đại cục trong tay như vậy, hăn lại thanh thanh thơi thơi mời một tiểu nha đầu ra ngoài chơi.

Nguyễn Tự Khung quét mắt liếc chân cô một cái, mỉm cười: “Đi theo ta là được.”

Đi ngang qua đền thờ nhỏ “nguy nga”, hai người bảy rẽ tám ngoặt đi vào trong một gian trạch viện.

Vườn không lớn, đầu tường xếp chồng ngói xanh, quét dọn sạch sẽ, sau những cành đào xanh um mở ra một vùng cây phượng tiên hoa, rậm rạp.

“Đi vào không?” Nguyễn Tự Khung xoay người lại, giơ tay chỉ một cánh cổng vòm ở sâu trong đình viện. Thanh âm của hăn trong sáng vui vẻ như thế, thong thả khoan thai đến linh hoạt khéo léo, cánh hoa vàng rực sáng lạn rơi trên trường bào xanh nước biển của hăn, như bầu trời đầy sao.

Thanh Kiều không tự chủ được gật đầu.

—đứa bé ngoan là không nên theo quái thúc thúc đi khắp nơi, nàng biết. Nhưng mà Nguyễn Tự Khung lại có bản lĩnh như vậy, cho dù đứng trước nơi nhà dân ở bình thường nhất, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy phía sau hăn là thiên đường nhân gian rường cột chạm trổ, găm vóc đường hoàng.

Đẩy cửa phòng ra, trong朦胧 lung thanh tịnh có một động tiên, thì ra là một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ.

“.....Nguyễn tiên sinh?” Bà chủ sau quầy nhìn thấy Nguyễn Tự Khung, rõ ràng hơi sững sốt.

“Tứ nương, ta tới mua đôi giày cho đứa nhỏ này.” Nguyễn Tự Khung hơi gật đầu với bà chủ, miệng cười dịu dàng.

Ớ? Thanh Kiều vể mặt kinh ngạc, nhìn hẩn một cái, rồi tiếp tục nhìn nhìn chân mình.

——từ lúc gia nhập Tây Lãng Cải Xanh phái, giày cô đeo vẫn là đôi nghìn tầng vải bố sư tử tặng, tuy rằng xấu xí công kênh, nhưng phù hợp để hành tẩu. Chẳng qua là hiện giờ đôi giày này bị cọ sát bung ra lông bên viền, trên mặt giày cũng bị thủng vài cái lỗ, lộ ra hai lớp màu trắng ngà, rất giống vẩy mẩy hạt vừng lên đáy nôi.

Nhìn đôi giày tỏa ra nồng đậm hơi thở quê cha đất tổ này, quả thực như bộ dáng chân thôn cô, nàng bỗng cảm thấy thật mất mặt, lạng lẽ di chuyển hai chân ra sau, màu đỏ ửng lan tới tận sau tai.

——Đặng Đường Tĩnh nói, mỗi người con gái phải có một đôi giày tốt, nhưng mà chuyện đó cũng phải xem đến điều kiện mà.

Đặng Đường Tĩnh: do Tiên Vy Sam đóng trong phim Vườn sao băng phần I, hình như bạn này đóng vai nữ đối địch vs Sam Thái thì phải.(bạn này rời showbiz r hay xao á, m k tìm đc ảnh -_-)

“.....Cô nương chọn một kiểu dáng mình thích đi.”

Bà chủ lấy ra mấy đôi giày, ân cần giới thiệu dáng thêu hoa cho cô.

Thanh Kiều ngẩng đầu, mờ mịt nhìn về phía Nguyễn Tự Khung, không rõ là hẩn đang đùa cái gì.

Cũng may người đối diện đang nhìn cô, khuôn mặt mờ mịt trong bóng dáng âm đạm, một đôi con ngươi đen trong vắt như hừng đông.

“Chọn một đôi đi, coi như ta tặng cho người.” Mắt hấn cong cong, môi nhoẻn cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

Hai má Thanh Kiều càng đỏ, cuống quýt xua tay: “Không được, không được....thế này sao được chứ?”

“Có gì không được?” Mắt Nguyễn Tự Khung ngậm ý cười, như làn nước đầu xuân, dịu dàng khiêu khích trái tim người.

“—Tiểu cô nương đúng là nghiệp dư.” Hấn sát nửa người đến gần cô, thanh âm trầm thấp khàn khàn, “Người lôi thôi như vậy, vạn nhất lát nữa gặp được lang quân như ý, sao khiến cho người ta để ý người?”

“Hãy, cái bộ cải trắng này còn không phải là người bảo con mặc sao....” Thanh Kiều nhăn nhó quay đầu, cố gắng tránh né hơi thở ấm ướt của hấn.

“Ừm, đó là lỗi của ta.” Nguyễn Tự Khung cũng không giận, tùy ý gạt đầu, ánh mắt trong như nước.

“Nhưng mà Tiểu Bạch Thái, nên nghe lời sư thúc.”

Hấn nhận một đôi giày thêu trên tay bà chủ, nhẹ nhàng phui một chút.

“—cô nương tốt, phải đeo một đôi giày tốt. Đeo một đôi giày xinh đẹp, người mới có tâm tình tốt, mới có thể đi đến chân trời người muốn đi!”

Một làn gió mát thổi qua song cửa sổ, lướt nhẹ qua tóc hấn.

Hấn ngồi đó nhìn cô, thon dài tuấn tú, đáy mắt đen thăm thẳm, tựa như bao hàm vô hạn lời nói, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nói ra.

Thanh Kiều bỗng cảm thấy, đôi mắt vô bi vô hi này đã nhìn thấu đời người. Cho dù trải qua trăm loại nghìn hồi hi nộ ái ố, cho dù pháo hoa nở sáng lạn rực rỡ, nhưng trong dòng sông thời gian dài đằng đằng dần dần suy thoái, dập tắt một chút lửa cuối cùng, tiêu tán theo sóng.

Không phải là người muốn nói với ta điều gì chứ?

Cô rất muốn hỏi hẩn như vậy.

Cô nhớ tới không lâu trước hẩn xem chỉ tay cho mình, trong nháy mắt thả tay ra, mặt mày hẩn cũng có một nỗi sầu nhàn nhạt như vậy.

Nhưng cuối cùng cô cũng chẳng mở miệng nói gì cả.

Cuối cùng cô chọn một đôi hài mặt gấm bạc thêu chim bồ câu trắng, mặc dù so không tinh xảo xa hoa bằng năm đó làm thiên kim thượng thư, nhưng đôi trước mắt cô là đôi nhìn đẹp nhất rồi. Dọc đường đi cô cất giày vào trong ngực, thỉnh thoảng lấy ra đông nhìn nhìn tây sờ sờ, thậm chí còn muốn ngửi một cái, vui vẻ giống như một Tiểu cô nương mười lăm tuổi chân chính.

Nguyễn Tự Khung ở phía trước dẫn đường, thi thoảng quay đầu lại nhìn cô một cái, trên mặt có nụ cười cứng chiều.

Nền trời xanh mờ trong suốt, tô điểm những đám mây nhàn nhạt, gió mát thổi tung mái tóc hẩn rơi rải rác trên cổ, lộ ra đường cong tinh tế duyên dáng.

Suốt một ngày, sớm sớm chiều chiều, hoa nở hoa tàn, mây bay mây ngừng, bất luận đã xảy ra cái gì, người này vẫn đều là cái dạng không gợn sóng như vậy, bình thản ung dung.

—hẩn rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu chuyện? Từng chịu bao nhiêu đau khổ chứ?

Thanh Kiều nghĩ như vậy, đáy lòng bỗng mềm xuống.

Có khối băng tan, tan thành nước, tí tách tí tách.

“Công Bình, người có từng yêu ai chưa?”

Thanh Kiều nhìn nam tử đi chậm chậm phía trước, nét mặt có chút hoảng hốt.

Nguyễn Tự Khung nghiêng mặt, lộ ra cái mũi thẳng tắp: “Thế nào, Tiểu Bạch Thái có hứng thú?”

Thanh Kiều gật gật đầu.

Nam nhân già ba mươi tuổi vẫn còn độc thân, nhất định là có quá khứ gì thương tâm không thể cho ai biết.

“....Có lẽ vậy.”

Nguyễn Tự Khung ngẩng đầu lên trời, mắt híp lại, vẻ mặt yên tĩnh quyến rũ: “E rằng từng thích ai, ta cũng không còn nhớ rõ.”

“Chẳng lẽ vài chục năm nay, không một vị cô nương nào có thể khiến người thực sự động tâm sao?” Thanh Kiều khó tin mở lớn miệng.

“Động tâm?” Đáy mắt hẩn dâng lên một tầng sương mỏng, chậm rãi lưu động trong ánh sáng, “....Động tâm chưa chắc đã là thích, thích cũng không nhất định phải yêu.”

“—đời người không có yêu đương là không hoàn chỉnh!” Thanh Kiều chu miệng, “Người nói, người rốt cuộc đã làm tổn thương bao nhiêu đóa hoa nhỏ có tâm tới gần rồi?”

Nguyễn Tự Khung nhàn nhạt cười, nhướng mi, dường như lâm vào hồi ức.

“.....Rất lâu trước kia, khi ta còn ở Tây Lăng học võ, có một cô nương nhờ ta tặng túi hương cho sư huynh.”

Hắn dùng ngữ khí nhẹ nhàng kể chuyện cũ, giống như không chút liên quan đến mình: “....Sau ta mới biết được, lúc ấy trong túi hương thả một tờ giấy, nàng hy vọng ta sẽ mở túi hương giữa đường, rồi thấy nó.”

“——trên tờ giấy viết, một câu “ta thích người truyền tin”, đúng không?”

Thanh Kiều tò mò xen mồm.

Nguyễn Tự Khung trừng cô một cái, vờ làm bộ nghiêm túc: “Tiểu nha đầu phản ứng với những chuyện đó thật là nhanh!”

Sau đó hắn lại cười, trên hai gò má nhuộm một tầng hào quang dịu dàng sáng như ánh trăng.

“Nàng ấy khi đó, cũng lớn bằng người.”

Thanh Kiều thở dài tiếc hận.

Một Tiểu cô nương mười mấy tuổi, có thể sử dụng cách tặng túi hương cho người khác để thăm dò người trong lòng, đã xem như rất có dũng khí rồi.

“Người thì sao?” Nguyễn Tự Khung xoay người, thích thú đánh giá cô, “Có người thích hay không? Có muốn tìm sư thúc bàn bạc hay không?”

Thanh Kiều sững sốt, lập tức lắc đầu phủ nhận, thái độ kiên quyết.

Không phải không có, nhưng cô không thể nói.

Ở quá khứ xa xôi, ở một nơi rất xa, cô cũng từng là một thiếu nữ thanh xuân chân chính.

Có một ngày, cô ngốc ngếch hỏi một thiếu niên nhanh nhẹn: “Cậu vì sao luôn nhìn lên tôi hả?”

Cậu bé thành thật trả lời: “Bởi vì tớ muốn biết, cậu có liên tục nhìn tớ giống tớ nhìn cậu hay không a!”

Những năm tháng đó đã trôi đi thật xa, thời gian cô đơn độc đã rất lâu.

Hiện giờ đi tới thời cổ xa lạ này, để tìm kiếm cách về nhà, ai cũng không thể thích, thậm chí ngay cả tâm động cũng không thể.

Bởi vì không ai sẽ cùng cô đi đến cuối con đường.

“Con là một cô nương không thể yêu đương.”

Cô nghĩ như vậy, bỗng nhiên có chút đau thương.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Món Cố Nhân

Edit: Chikajo

Chập tối bước vào Đan Đốn các, người đầu tiên Cố Thanh Kiều gặp được, chính là đôi mắt tuy nhỏ nhưng vẫn rất cố gắng rất kiên trì không ngừng nhìn cô khinh thường – Bánh Bao sư huynh.

“Yo, cái người theo đuôi đã về rồi?” Bao Toàn Tài vênh chân bắt chéo ngồi trên ghế thái sư, vừa rung chân vừa cắn hạt dưa ngũ vị hương, “Chơi đùa ở bên ngoài vui vẻ chứ?”

“—đừng! Ngài đừng rung chân!” Thanh Kiều vươn tay áo dài rộng che trước mắt, run run nói: “Tục ngữ nói nam đấu cùng, nữ đấu tiện, sư huynh, ngài ngàn vạn lần nên suy nghĩ vì tiền đồ của chính mình a!”

Nam đấu cùng, nữ đấu tiện: nam rung chân thì nghèo, nữ rung chân thì thấp hèn. (theo baidu thì là vì động tác rung chân rất giống hành vi của lưu manh)

“Rung chân thì làm sao!” Bao Toàn Tài từ trên ghế nhảy xuống, “Thế đại gia ta càng muốn rung! Bây giờ liền rung cho người xem!”

Vừa nói xong, hần lập tức đứng tại chỗ rung lên như động kinh.

Trên rung rung, dưới rung rung, trái rung rung, phải rung rung, tư thế kì diệu như thế, khiến cho mỗi mảng thịt mỡ đều được vận động vui vẻ.

Thanh Kiều ngẩn ngơ ba giây, rồi lập tức ôm quyền chắp tay tấm tắc khen: “Không nghĩ tới, không nghĩ tới sư huynh lại tu được “Bắc đẩu thần công” trong truyền thuyết!”

Bao Toàn Tài sừng sốt, vẻ mặt mau chóng nhe răng cười đắc ý: “.... Tất nhiên, sư huynh vừa ra tay, liền hiểu ngay tức khắc.”

Thanh Kiều nhịn xuống xúc động muốn nôn mửa đang muốn tiếp tục khen hân vài câu, trong phòng bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng lách tách lách tách.

Hai người kinh hãi, ngẩng đầu chỉ thấy những điểm đen nhỏ đang ùn ùn kéo đến nghênh diện tập kích, một làn gió thơm quen thuộc kéo tới.

“Ha ha ha ha, thiên ——ngoại——phi——tiên——”

Ngọc bội leng keng, Nam Cung Vô Hận chân trần áo trắng từ trên trời giáng xuống, vừa giáng xuống vừa xoay tròn, vật thể nhỏ vụn trong tay tung ra ngoài, từ từ rải khắp các xó xỉnh.

“Đau!” Thanh Kiều trốn tránh không kịp bị những điểm đen nhỏ đập trúng một ít, nhất thời kinh hoàng, có thể nào sẽ bị ám khí thần bí này hủy dung hay không?

“A——” trong góc phòng bỗng vang lên tiếng gào khóc thương tâm muốn chết của Bao sư huynh, thể lương bị phần, tựa như trở về từ địa ngục.

“——người người người, vì sao người đem hạt dưa của ta tung loạn khắp nơi hả!”

Hắn bốc một đống điểm đen nhỏ trên mặt đất lên, đôi mắt híp rưng rưng, vẻ mặt đau lòng tuyệt vọng đến chết.

Bộp một tiếng, Thanh Kiều ngã quỵ trên mặt đất.

“.....Hoa của nông dân chuyên trồng hoa bị mua hết mất rồi, Mã Lục Giáp lại không cho ta vặt lá cây trong viện của hãnh.....” Nam Cung Vô Hận uyển chuyển quay thân mình lại, mặt mang thẹn thùng, “Ta vừa mới thấy có người phơi hạt dưa trong viện, cảm thấy thứ này cũng có thể miễn cưỡng thông qua sử dụng.....”

“Hu hu! Đây chính là hàng thượng đẳng ta nhờ người mang từ Lỗ quốc xa xôi về đó!”

Bao Toàn Tài đặt móng ngồi dưới đất, ủ rũ: “Tổng cộng có năm cân, bị người vừa vung như vậy, còn có thể còn lại bao nhiêu?”

“Cái đó.....” Nam Cung Vô Hận ẩn tình đưa mắt nhìn hãnh một cái, muốn nói lại thôi, “Kỳ thật,Có ba cân đã bị ta khi luyện tập ban ngày tung vào ven sông rồi.....”

“A~~~~~” Bao Toàn Tài lấy tay kéo tóc la to, hoàn toàn lâm vào trạng thái sục đở, “Đây đây đây, đây quả thực là thảm án diệt môn! Thù giết cha, mối hận đoạt thê! Không đội trời chung! A a a.....”

Nam Cung Vô Hận không để ý tới hãnh, vung mái tóc, hếch mũi lên trời.

Quay sang, lạnh lùng nhắm ngay Cố Thanh Kiều.

“Người——” Nàng lấy một thái độ vô cùng ngạo mạn vô cùng khinh thường mở miệng.

Thân mình Thanh Kiều chấn động.

“....Tên là gì?” Nàng trước hơi ngập ngừng một chút.

“Tên của ta là Kim Tam Thuận.” Trái lo phải nghĩ, Thanh Kiều quyết định trước không nói cho nàng ta tên thật, tĩnh để xem biến.

“Ừm, Tam Thuận cô nương.....” Nam Cung Vô Hận gật gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến, “Không đúng, người không phải tên Kim Tam Thuận!”

“—kỳ thật ta tên là Du Hi Chân.” Thanh Kiều trộm bước nửa bước ra sau.

“Tiện nhân này! Cho là ta ngu ngốc sao?” Nam Cung Vô Hận giận tím mặt, vung tay áo, trong tay có thêm một thanh roi mềm, “Bọn họ rõ ràng nói người tên Cam Tiểu Kiều! Nha đầu chết tiệt kia, lá gan không nhỏ, lại dám gạt nữ đại nhân Thần long cung Ngọc ta!”

Thanh Kiều thấy tình thế không ổn quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa đau khổ kêu khóc: “Tam Thạch a~~~ Tam Thạch ở đâu? Năm nghìn vạn, còn không mau tới cứu chủ nhân nhà người?!”

Roi dài cùng gió lạnh mạnh mẽ đánh úp tới, mắt thấy sẽ chạm vào lưng nàng.

Trong chớp mắt, đã có người cứng rắn lấy tay ngăn cản roi kia.

“Vô Hận cô nương, phái ta mặc dù qua lại thân thiết với Thần Long cung, nhưng đệ tử trong phái vẫn chưa cần đến Ngọc nữ động thủ quản giáo.”

Bao Toàn Tài không biết khôi phục thần trí khi nào, nhanh chóng tới ngăn cản trước mặt Thanh Kiều, hai mắt sáng ngời, sắc mặt lạnh lùng.

“.....Là nàng ta không đúng, nàng ta lừa gạt ta trước!” Ngọc nữ phản nộ thu tay, quay đầu hung hăng trừng Thanh Kiều, “Nha đầu chết tiệt kia, nói, ban ngày cùng Nguyễn Tự Khung của ta đi làm gì?”

Nguyễn Tự Khung của ta?

Phụt~~~ Thanh Kiều khó khăn lắm mới nhịn được không phun nước miếng ra ngoài, đứng nghiêm vững vàng, thần sắc cung kính hồi đáp: “Ngọc nữ minh xét, buổi chiều là ta cùng Nguyễn sư thúc xuất môn tra xét tình hình địch.”

“Tra xét tình hình địch?” Bao Toàn Tài cùng Ngọc nữ trằm miệng một lời nhìn thẳng cô.

Hai đôi mắt long lanh lấp lánh, một lớn, một nhỏ.

“Ừm.” Thanh Kiều có vẻ cực kỳ nhu thuận, “Sư thúc nói muốn đi tìm người điểm canh hôm đó, xem hã có biết dáng vẻ hung thủ hay không.”

“Vậy vì sao hã không mang theo người khác, mà chỉ mang một mình người?” Ngọc nữ nhíu đôi mày đẹp.

—bởi vì ta là nữ nhân vật chính, phần diễn nhiều nhất a!

Thanh Kiều nghĩ như vậy, trên miệng lại vẫn khiêm tốn như trước: “Có lẽ là bởi vì võ công của ta thấp nhất, ném trong Đan Đốn các hã không yên lòng.”

Ngọc nữ hừ một tiếng, vẻ mặt hơi thả lỏng.

“Người không có bản lĩnh không xứng đứng bên cạnh hã!” Trên mặt nàng ta hiện nụ cười châm chọc, “Tiểu nha đầu lừa đảo*, ngàn vạn lần không được có si tâm vọng tưởng gì!”

*nguyên là tiểu nha đầu phiến tử, phiến tử [piān·zi] (cuộn phim) và lừa đảo [piàn·zi] phát âm giống nhau.

“Ngọc nữ vẫn nên đi trước đi.” Bao Toàn Tài bỗng nhiên lên tiếng, “Nghe nói Dực Vương cốc Thân Vương, chiều nay đã đuổi tới Hồn Thủy trang.”

Mấy câu không mẫn không nhạt, khiến cho vẻ mặt Ngọc nữ lần thứ hai đại biến, một mảnh trắng bệch.

“Ta sẽ còn trở lại!” Vội vàng ném những lời này, nàng ta nhún người nhảy, nhanh chóng biến mất trong hoàng hôn mỏng manh.

Nhìn bóng dáng Ngọc nữ đi xa, Thanh Kiều cuối cùng thở ra một hơi.

Ngẫm lại vừa rồi vô tội bị mắng, không cam lòng, khẽ bồi thêm một câu: “Tiện nhân.”

Quay đầu lại, bất ngờ đối diện một đôi mắt híp lòe lòe tỏa sáng.

“....Kiến trí!” Cô sợ tới mức run cầm cập, lập tức đứng vững thân mình.

Tiện nhân [jiàn rén] và kiến trí [jiàn zhì] phiên âm gần giống nhau.

Bao Toàn Tài cũng không đếm xỉa tới cô, nhìn chăm chăm mặt cô trực tiếp nói: “.....Người nói, ban sáng người và sư thúc đi tìm một người điếm canh?”

Thanh Kiều gật gật đầu, không hiểu lắm.

“Người điếm canh kia trông như thế nào?” hăn khẽ nhíu mày.

“.....Rất gầy, rất gù.” Thanh Kiều chi tiết bẩm báo, “Có chút dọa người.”

Bao Toàn Tài hít sâu một hơi, biểu lộ vẻ mặt cực kỳ phức tạp ý vị sâu xa.

Thanh Kiều không dám nói, lẳng lặng nhìn hăn.

—trên khuôn mặt bánh bao, xuất hiện loại vẻ mặt bí hiểm như vậy, quả thật là rất buồn cười.

“Đi, người dẫn ta đi xem xem.” Bao Toàn Tài bồng nắm tay cô đi ra ngoài, động tác thô lỗ.

“Ai ai ai, ta còn chưa ăn cơm a!” Thanh Kiều bị hăm tím không thể chạy, nhất thời sốt ruột, “Nghe nói đêm nay có thịt kho tàu!”

“Trên đường đi! Ta mời người!” Bao Toàn Tài bộ dạng ra vẻ đại gia.

Thanh Kiều vô lực phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn theo hãnh xuất môn.

“Chỉ cần không mời ta ăn hạt dưa là được.” Nàng ngây ngô nghĩ.

—————phân cách ném rác mọi nơi là không đúng a

“Người người người, người mời ta ăn cái này hả?!” Thanh Kiều nhìn bánh bao đường trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nhón thành một đống.

“Ừm, cái này rất ngon! Nóng hổi, thật chất, còn có cả nhân nữa!” Bao Toàn Tài nhồm nhoàm gặm xong cái thứ bảy, cảm thấy mỹ mãn chùi chùi miệng.

“Người ta muốn ăn thịt.....” Thanh Kiều khẽ lên án, trong mắt có ánh lệ trong suốt.

“Xuyt!” Bao Toàn Tài che miệng Thanh Kiều, thần thần bí bí, “Tiểu cô nương, ăn ít thịt! Ăn thịt tương lai lớn lên sẽ giống heo, ta đây là muốn tốt cho người!”

Thanh Kiều nghe xong hận không thể đá hãnh một cước——rõ ràng là chính người tiếc rẻ bỏ ra hơn mười văn tiền kia được không!

Ngã tư đường lúc sẩm tối ở Hồn Thủy trang, dòng người rất thưa thớt, Thanh Kiều vừa gặm bánh bao vừa dẫn đường, trong lòng tức giận bất bình.

“Thịt kho tàu, bún thịt, móng heo kho, thiêu bạch...”

Thình thoảng cô nhìn ánh trăng trên bầu trời một cái, miệng lẩm bẩm. “Lải nhải cái gì! Còn không đi nhanh lên!” Bao Toàn Tài ở phía sau đẩy cô một cái.

Cô thở dài, cảm miệng.

Không biết có phải là ảo giác của cô hay không, trăng đêm nay có vẻ đặc biệt lớn, đặc biệt tròn, cũng đặc biệt sáng.

“Phải đi con đường nào nhỉ?”

Đứng trước một con đường giao nhau, Thanh Kiều có chút lơ mơ.

“Cái đĩa ăn không phải trả tiền kia!” Bao Toàn Tài mới chờ mười giây đồng hồ, đã bắt đầu không kiên nhẫn, “Sao lại không nhớ rõ đường?”

“Ta cũng mới chỉ tới một lần.....” Thanh Kiều có chút tủi thân, mù đường trời sinh mà.

Bao Toàn Tài trừng cô một cái, xoay người ngăn lại hai nam tử trẻ tuổi đi qua.

“Vị tiểu đệ này, xin hỏi chợ đi như thế nào?” Bao Toàn Tài trước mặt người bên ngoài vẫn nho nhã lễ độ.

“Ta không biết, hỏi ta làm gì?” Người qua đường giáp mặt không chút thay đổi chỉ người bên cạnh, “Sao người không hỏi hẳn?”

Người qua đường ắt liếc hẳn cái xem thường: “——liên quan quái gì đến ta! Ta đi ra đây mua nước tương.”

==|||

Mắt thấy hỏi không có kết quả, Bao Toàn Tài rầu rĩ không vui trở lại. Thanh Kiều sợ hãi giận chó đánh mèo, nhanh chóng chỉ vào ven đường nói: “Ai, nơi đó có gian khách điểm, chúng ta có thể đi hỏi tiểu nhị một chút xem!”

Bao Toàn Tài trừng cô một cái, chân sai bước đi tới phía trước.

Thanh Kiều ở sau lưng lạng lẽ làm cái mặt quý.

Từ lúc “Khách sạn Duyệt Lai” giải tán, “Cựu khách sạn Long Môn” vọt lên trở thành đứng đầu Hồn Thủy trang, lữ điểm quy mô lớn nhất. Hiện giờ tuy là sấm tối, nhưng trước khách điểm vẫn ngựa xe như nước, người đến người đi.

Bao sư huynh đi vào hỏi thăm phương hướng, Thanh Kiều đứng bên ngoài tò mò nhìn vào.

——ồ, khách nhân của khách điểm này xem chừng rất có tiền a.

Cô thấy ở cửa khách sạn dừng hơn mười chiếc xe ngựa xa hoa đỉnh vàng thân đen, khắc hoa tinh xảo, đường cong tuyệt đẹp.

Dựa vào hiểu biết của thiên kim thượng thư, cô lập tức nhận ra thân xe ngựa chỉ dùng gỗ tử đàn tốt nhất làm thành. Người dùng loại nguyên liệu “Không ngàn năm không thể có”, “Tắc gỗ tắc vàng” này làm xe ngựa, và lại không phải một mà là hơn mười chiếc, khẳng định là đại phú đại quý, không phải rỗng thì là phượng.

“Xa xỉ a, đốt tiền.....” Cô tặc tặc lưỡi.

Rèm cửa một chiếc xe ngựa bỗng nhiên xốc lên, một đôi giày đen hoa văn mây chậm rãi giẫm xuống.

“Công tử.”

Có hắc y nhân nghênh đón, đưa tay đỡ người nọ xuống.

Thanh Kiều chăm chú nhìn diện mạo người nọ, tức khắc ngậy người.

Trời đất yên lặng, không khí ngưng đọng.

Thịch! Giống như có người nện một quyền thật mạnh vào trái tim cô, lỗ tai ù ù.

Người đối diện một bộ áo bào rộng rãi, bị bóng đêm mênh mông ôm lấy, giống như mới từ trong trăng đi ra.

Con người đen thẫm như đêm sâu, uy thế bức người, trong vẻ kiêu ngạo có một chút biếng nhác, tinh thần phấn chấn.

Hắc y nhân cúi người xuống thấp giọng báo cáo gì đó, chỉ thấy mắt phượng khẽ nhướng, hắc ngẩng đầu nhìn về phía bông hoa hòe thanh thuần trên cây.

Vẻ mặt thản nhiên, vẫn không tiết lộ bất cứ tâm trạng gì như trước.

Chỉ là dưới ánh trăng bóng dáng của hắn thật mảnh thật dài, giống như một thanh lợi kiếm cứng rắn cắt đứt sáng chói, sắc bén cường thế, để lộ sự tùy tiện.

Thanh Kiều nhìn bóng dáng cao ngất xa xa đã lâu không gặp kia, lặng yên không tiếng động ẩn mình vào trong góc.

Lạnh, rét lạnh.

Cơ thể cô bắt đầu run bần bật.

Mây che trăng, hạ xuống nửa bóng râm trong lòng cô, gió đêm còn lạnh hơn.

“Thất thần cái gì chứ?”

Có người thành linh chụp bả vai cô.

“.....Sư huynh!” Thanh Kiều giật mình một cái, quay người vội vàng cười với người tới.

“Không có gì khác đâu, lại vờ ngớ ngẩn!” Bao Toàn Tài xem thường nhìn cô một cái, “Đi thôi, đường cũng hỏi xong rồi! Về sau kiên quyết không thể tin người dẫn đường.....Đúng là cái đồ ngốc!”

Thanh Kiều không nói gì, giữ chặt vạt áo Bao Toàn Tài, mặt tái nhợt cầu xin: “.....Sư huynh, nhỏ giọng chút!”

Bao Toàn Tài nhìn cô một cái, không nói gì, tiếp tục dẫn đầu đi lên phía trước.

Thanh Kiều yên lặng đi theo hẩn, khi queo vào nhện không được quay đầu lại liếc một cái.

Khiến cô ngạc nhiên chính là, cô còn thấy một gương mặt quen thuộc — nam nhân khuôn mặt mì sợi phát hiện khi Tây Lăng chiêu đệ.

Mặt mì sợi: tác giả lấy mặt của Chu Trọng Bát, sau khi lên làm khai quốc hoàng đế Minh triều tên là Chu Nguyên Chương làm ví dụ.

Khuôn mặt hẩn vẫn đặc sắc như vậy, khiến cho người khác ở ngoài trăm mét cũng có thể chú ý đến. Hiện giờ hẩn mặc một thân hắc y, nhắm mắt theo đuôi sau Đoàn Ngọc vào khách điếm.

Thì ra hẳn là Ô y vệ?

Thanh Kiều nói thầm trong lòng.

Hai người dọc đường không nói gì, đi nhanh tới chợ.

Trong lòng Thanh Kiều vốn có rất nhiều vấn đề: về Lão Thất, về Nguyễn Tự Khung, về phản ứng kì quái của Bao Toàn Tài, lúc này đều bị thân ảnh quý giá đẹp đẽ trên xe ngựa vừa rồi kia đè ép xuống.

—hắn tới làm gì? Chẳng lẽ hắn phát hiện ra mình? Chẳng lẽ hắn còn chưa chịu buông tha cho mình?

Tâm sự chông chắt, cuối cùng cũng đi đến cửa ngõ nhỏ u ám ban sáng kia.

“Tình hình.....dường như không đúng.”

Bao Toàn Tài phía trước khựng lại, dùng lưng ngăn cản Thanh Kiều.

Thanh Kiều hít hít mũi, lúc này mới phát giác ra trong không khí có mùi máu tươi mơ hồ.

“Nguy rồi!” Trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua mấy chữ “Giết người diệt khẩu”, lập tức không chút nghĩ ngợi, nhắc chân chạy vào nơi sâu trong ngõ nhỏ.

———Quasimodo! Chẳng lẽ người đã bị phó giám mục* nhà thờ Đức Bà hãm hại?

*theo hoạt hình thì là thẩm phán hãm hại, nhưng theo cốt truyện của Victor Hugo thì là phó giám mục hãm hại.

Thở hồng hộc đi tới cửa phòng nhỏ, chỉ thấy cửa phòng rộng mở, màn vải bố che bị vứt bừa trên mặt đất, trong ánh đèn cây lơ mờ cả căn phòng

hỗn loạn, trông như vừa trải qua chiến tranh thế giới.

Dưới chiếc ghế dài cô ngồi ban sáng, rõ ràng đọng lại một bãi máu màu đỏ sậm.

Ánh nến làm nổi bật, yếu ớt lóe sáng.

“.....Cái này không dễ xử lí.” Thoáng nghe thấy tiếng nói thầm của Bao Toàn Tài, “Nếu thật sự là Thất gia, vậy.....”

“Thất gia?” Thanh Kiều kinh ngạc xoay đầu, “Quả thực sự thúc từng gọi chủ nhân căn phòng này là ‘Lão Thất’”.

Mặt Bao Toàn Tài biến đổi, vừa muốn nói gì, bỗng quay đầu hét to một tiếng: “Ai?!”

Chỉ thấy ngoài cửa có bóng đen chợt lóe, Bao Toàn Tài lập tức thi triển khinh công đuổi theo.

Sau một tiếng vèo, trong phòng tĩnh lặng đến quỷ dị.

Cố Thanh Kiều cứ như vậy bị người bỏ rơi trong căn phòng tỏa ra mùi máu âm u nấm mốc hôi hôi.

“Đi, đi theo Bao Truy mệnh xuất môn, quả nhiên là không ổn.....” Miệng cô run rẩy, khắp người nổi da gà.

Gió lạnh gào thét, hàn ý tập kích, hiện giờ không có cảnh cảnh không có sát sát (là k có cảnh sát, chắc bạn Kiều sợ đến răng đánh vào nhau), cũng không có siêu nhân thật sự cứu vớt địa cầu, cô chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Nghĩ nghĩ, cô bước ra cửa ngõ nhỏ, ở đó tốt xấu cũng đối diện với ngã tư đường, có chuyện vạn nhất gì cũng tiện kêu người hơn.

Nhưng vừa ra tới cửa ngõ nhỏ, chợt nghe tiếng bước chân thong thả mà nặng nề.

—lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Cô lặng lẽ thò nửa cái đầu nhìn trên đường, không khỏi chấn động—
lại là nam nhân mặt mì sợi!

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó ngừng ở nơi không xa cửa ngõ nhỏ.

“Ồ?” Mơ hồ truyền đến một thanh âm nghi ngờ khàn khàn.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.

Tiếng bước chân bỗng nhiên nhanh hơn, dường như là đang chạy tới cửa ngõ nhỏ chỗ cô.

Xong rồi, bại lộ!

Thanh Kiều kinh hoàng, quay đầu chung quanh tìm nơi có thể trốn—
nhưng cái ngõ nhỏ tồi tàn này, ngay cả sọt rác cũng không có!

Dưới tình thế cấp bách, trong đầu cô bỗng hiện lên một phương án lớn mật.

Tiếng bước chân sắp tới gần, cô xé vạt áo mình “xoẹt” một cái, rồi nhảy ra sau, đưa lưng về phía cửa ngõ nhỏ lộ ra phía mặt bên.

“Đến đây đi, anh hùng ~~”

Cô ưỡn ẹo thân mình nũng nịu kêu, đồng thời đưa tay kéo đẩy với không khí.

Tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại.

“A, không cần bởi vì ta là đóa hoa yêu kiều mà thương tiếc ta! □□ ta! Chà đạp ta! Tra tấn ta! Dùng sức với ta!”

Thanh Kiều lại nhảy vào trong ngõ nhỏ, thừa cơ xé thêm một mảnh vạt áo nữa —“Xoẹt!”

Âm thanh xé lụa trong bầu trời đêm hết sức vang dội. Sau đó cô nâng mu bàn tay mình lên, bắt đầu “Bẹp bẹp” hân mãnh liệt, trong miệng không quên rên ừm ừm ô ô.

—các lão tiền bối trên cao của xưởng chế tác phim, một chiều này là khi ta xem hiện trường lồng tiếng “Sissi” học được của các người, nhất định phải dùng được a!

Sissi: là phần đầu tiên trong bộ ba phim về nữ hoàng Elisabeth của Áo, người được biết đến với tên thân mật là “Sissi”.

Tiếng bước chân lại ngừng trong chốc lát, cuối cùng lần thứ hai vang lên.

Chỉ có điều là đã rời khỏi phía cửa ngõ nhỏ, càng lúc càng xa, càng ngày càng bé.

“Thật tiện!” Trước khi biến mất người nọ bỏ lại một lời bình khinh miệt.

Cho tới khi ngã tư đường khôi phục yên tĩnh hoàn toàn, trái tim treo lơ lửng của Thanh Kiều mới hạ xuống.

“.....Nhân chí tiện tắc vô địch*, những lời này quả nhiên là chân lí.”

*vốn câu này là “Thùy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí sát tắc vô đồ”: là làm người nên khoan dung, không nên quá mức hà khắc, còn bạn Kiều chế

lại nghĩa là người quá tiện tất vô địch. (tiện là hèn hạ, đê tiện)

Cô kinh hồn chưa định, thở hỗn hển chậm rãi ngồi bệt xuống mặt đất, mặt hiện vẻ thê lương.

“Yo! Sao người lại chạy đến đây rồi?”

Có bóng người từ trên vách tường nhảy xuống, thì ra là Bao Toàn Tài.

“Lão tử vất vả đuổi theo, lại phát hiện ra là con mèo.....” Hãn vừa hùng hùng hổ hổ, vừa lơ đãng liếc Thanh Kiều một cái, “O, sao người lại ngồi ở đó hả?”

Mặc dù trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, ra đến miệng cô lại thành cười âm đạm: “.....Ta chưa ăn no.”

“—không có tiền đồ! Rất không có tiền đồ!” Bao Toàn Tài dùng một loại ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đánh giá cô, vô cùng đau đớn giậm giậm chân, “Lại là bởi cơm không no mà chân nhũn, Vương Thiên Sơn lúc trước thế nào mà lại thu nhận người cơ chứ? Truyền ra ngoài quả thật là mất hết cả thể diện!”

Mẳng xong, hãn hết cách thở dài, “Muốn ăn cái gì? Ta mua cho người.”

Thanh Kiều chùi chùi nước mắt lấp lánh ở khóe mắt, nhớ đến tên nam nhân mặt mũi sởi bầy ra khuôn mặt thận heo kia, cắn răng gằn từng chữ:

“Ta muốn ăn hỏa bạo yêu hoa.”

Hỏa bạo yêu hoa: là một món ăn nổi tiếng của dân tộc Hán ở Tứ Xuyên, thuộc loại món cay Tứ Xuyên. Nguyên liệu nấu chủ yếu là thận heo.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Món Bánh Bao

Hỏa bạo yêu hoa?

(đã chú thích chương trước)

Đương nhiên là không có, cho nên Thanh Kiều lại đành phải xách theo một túi bánh bao đường, rầu rĩ không vui đi theo phía sau Bao Toàn Tài.

“.....Xuất môn ra ngoài, sao có thể kén chọn như vậy?” Bao Toàn Tài vừa gặm bánh bao vừa vui tươi hớn hờ đi, khoe miệng chảy ra một hàng nước đường màu đỏ.

“Sư huynh.....ăn ít thôi, còn ăn nữa sẽ biến thành hình cầu!” Thanh Kiều buồn bực hăn coi như không thấy vạt áo rách nát của mình, không có ý tốt chỉ ra, không nhin được nói xấu.

“Hơ! Hình cầu thì thế nào hả?” Bao Toàn Tài liếm lưỡi, nghiêng cổ liếc nhìn cô, “Hình cầu lăn mới nhanh!”

Thanh Kiều tức giận trừng mắt nhìn hăn, lấy một cái bánh bao đánh qua: “—vừa rồi sao người bỏ lại ta hả! Ta võ công thấp kém, vạn nhất bị người xấu bắt được thì làm sao?”

Bao Toàn Tài cười ha ha, nước đường nóng từ trong miệng phun ra: “Bị bắt cũng tốt! Đỡ cho Vương Thiên Sơn phải tự tay thanh lí môn hộ!”

Thanh Kiều tức giận nhảy qua năm quần áo Bao Toàn Tài, muốn hành hung tên nam nhân như heo béo xấu xa này một chút.

Nói thì chậm diễn ra thì nhanh, Bao Toàn Tài chột nghiêng người bắt lấy cổ tay cô, kéo cô đến góc tối ngã tư đường.

“——ngươi làm cái gì!”

Trong góc tối tăm, giơ tay không thấy năm ngón tay, bốn phía một màn tối đen, Thanh Kiều không khỏi căng thẳng toàn thân.

“Xuyt!” Có bàn tay to che miệng cô, “Đừng nói! Có sát khí!”

Thanh Kiều bị dọa giật cả mình.

Dần dần, không biết đã qua bao lâu, bốn phía yên tĩnh đến mức cô có thể nghe rõ tiếng gió thổi qua ngọn cây.

“.....Được rồi.” Nghe thấy người bên cạnh thở phào một hơi, “Những người đó hẳn là đi rồi.”

Cái tay kia chuyển xuống dưới, lại đi kéo vạt áo cô.

“Nam nữ thụ thụ bất thân!” Cái gì cũng không nhìn thấy, Thanh Kiều đành phải liều mạng kêu to, “Phi lễ chó nhìn! Phi lễ chó động! Phi lễ chó nghe!”

Bốp! Gáy cô bị đánh một phát.

“Ta phi!” Tiếng của Bao Toàn Tài âm u, hàm chứa xấu xa, “Cơ thể như cây đậu mầm của ngươi, ngực còn không lớn bằng của ta, ai thèm động thủ với ngươi hả? ! Muốn sờ cũng là ta tự sờ mình!”

Đối mặt với sự thật, Thanh Kiều lựa chọn duy trì trầm mặc.

Ba giây sau.

“A!” Cô bỗng hét rầm lên, tiếng nói mang theo kinh hoàng, “Không tốt, Bao sư huynh! Ta thực sự sờ không thấy ngực của mình! Ngực của ta đâu? Ngực của ta đi đâu rồi?”

Nói xong, dường như lập tức sẽ khóc.

“——ngươi, sờ, là, lưng, của, ta!”

Bao Toàn Tài nghiêng răng nghiêng lợi nói xong câu đó, xách cô đi ra ngoài.

Hai người vừa đến ngã tư đường, nhất thời ngậm ngẫn cả người.

Trước đèn thờ nhỏ “nguy nga”, đứng lúc nhúc một đám hắc y nhân bịt mặt, mỗi người cầm trong tay một lưỡi dao sắc bén mắt lóe hung ác.

“Ồ, hay là cảm giác của ta bị sai?” Bao Toàn Tài mặt lộ vẻ kinh ngạc, cổ tay lạng lẽ lật ra ngoài, dường như đang vận khí.

Sau đó vẻ mặt hẩn nưng lại: “.....Cam Tiểu Kiều.”

Thanh Kiều nghe thấy tiếng gọi, run run thò nửa cái đầu ra từ sau lưng hẩn.

“Nghe lời sư huynh, ném bánh bao, trèo lên trên cây đi.” Thanh âm của hẩn cực kỳ trấn định.

“Ta, ta không biết trèo.” Thanh Kiều run run rầy rầy trả lời—cô quả thực thiếu rèn luyện a!

“Không sợ, có sư huynh trợ giúp ngươi một tay.”

Bao Toàn Tài một lần nữa che cô phía sau, từ trong tay áo chặm rãi lấy ra một thứ, ném lên trên trời.

—bụp!

Trên bầu trời đêm bùng nổ một đám pháo hoa màu đỏ rực rỡ.

“Đạn tín hiệu!” Đám hắc y nhân kia nhìn lên màn trời kinh hoàng trong khoảnh khắc.

Ngay trong nháy mắt bọn họ thất thần kia, chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn “ôm lấy!”, Bao Toàn Tài đã quăng Thanh Kiều lên trên cây đại thụ cao cao gần đó.

Hắc y nhân tỉnh ngộ, lập tức cầm đao xông tới chỗ bọn họ.

Bao Toàn Tài không chút do dự rút kiếm ra nghênh đón.

Trong lúc đao quanh kiếm ảnh, Thanh Kiều cảm thấy bản thân mình đang rơi vào trong một giấc mộng giang hồ.

Cô ôm chặt lấy thân cây, nhìn Bao Toàn Tài triển đấu cùng đám hắc y nhân kia.

Máu bắn tung tóe, bay khắp nơi, cô đã phân không rõ ai là Bao sư huynh, ai là hắc y nhân.

Cô không hiểu võ công, chỉ nhìn thấy hắc y nhân liên tiếp ngã xuống, lòng cô cuối cùng cũng an tâm một chút— Bao sư huynh là thủ tịch đại đệ tử của Kiền Nhất đường, võ công nhất định là bất phàm.

Nhưng không đợi tâm buông được một nửa, nụ cười đã cứng lại trên mặt.

—Bao Toàn Tài lại giải quyết xong một người, thân hình chợt bắt đầu lao đảo lay động.

“Ha ha ha!” Trong đám hắc y nhân có người cất tiếng cười to, “Bao truy mệnh, người đã sớm trúng hóa công tán, hiện giờ nội lực hoàn toàn không còn, ta thật muốn nhìn xem người còn có thể kiên trì bao lâu?!”

Bao Toàn Tài hung hăng xì một tiếng khinh miệt với hắn, khóe miệng chảy xuống một sợi sền sệt, đỏ thắm như nước đường.

“Vẫn là ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi! Ta sẽ cho các người một cái chết thống khoái!” Đầu lĩnh đám hắc y nhân kia lại tiếp tục rêu rao, “Lấy một chống mười, người thực sự nghĩ mình là anh hùng võ lâm sao?”

“—lão tử chính là anh hùng!”

Bao Toàn Tài phát ra một tiếng rống khàn khàn từ trong cổ họng, trong mắt bộc phát ra hào quang sáng rực chói mắt.

Cùng với tiếng gầm gừ, hắn như phát điên kéo kiếm phóng tới chỗ hắc y nhân.

Tốc độ như gió, so với truy mệnh còn nhanh hơn.

Chỉ nghe thấy tiếng “Xoẹt xoẹt”, có mấy hắc y nhân liên tiếp ngồi xồm trên mặt đất. Sau đó là “phập” một tiếng, Bao Toàn Tài rốt cuộc bị bắt dừng.

Có chuôi kiếm vững vàng cắm phía sau lưng hắn.

“Bao truy mệnh, người điên rồi sao?” Tên đầu lĩnh tay cầm trường kiếm, lạnh lùng đứng sau lưng Bao Toàn Tài, “Người dốc hết toàn lực sử dụng ‘toàn phong tảo’ (gió xoáy quét) này, lại chỉ để làm tổn thương đầu gối chúng ta! Người chẳng lẽ không biết, chúng ta còn có nhiều đôi tay như vậy có thể giết người?”

“Hơ hơ.....” Bao Toàn Tài quay đầu lại, khuôn mặt dính đầy máu, trong đôi mắt cũng sáng ngời ý cười, “Chân các người bị thương, sẽ không thể sử dụng khinh công truy đuổi sư muội ta.....”

Trong nháy mắt đó, có thứ gì đó hoàn toàn không thể khống chế từ trong mắt Thanh Kiều ào ạt tuôn ra.

“Ha ha, người thế mà lại có chủ ý này!” Tên đầu lĩnh ngửa mặt lên trời cười to, tiếp đó thanh âm trầm xuống, “Được rồi, ta sẽ thành toàn cho người! Trước hết là giết huynh, rồi tiếp tục giết sư muội người, tránh cho người nhìn mà đau lòng!”

Nói xong, lật tay lại thêm một kiếm, trực tiếp đâm thẳng vào tim Bao Toàn Tài: “Phập——“

“Sư huynh——“ Thanh Kiều trơ mắt nhìn hết thảy, phát ra tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế trên cây.

Bao Toàn Tài nhìn cô một cái, im lặng nhận một kiếm này, mỉm cười: “.....Quá muộn, đệ tử Tây Lăng đã tới rồi, người giết không được muội ấy đâu.”

Giống như có cảm ứng, lời hăn nói vừa dứt, bốn phía ngã tư đường đều hiện ra ánh đèn lồng mờ nhạt ấm áp.

“Con mẹ nó!” Tên đầu lĩnh căm hận phun một ngụm nước miếng lên mặt Bao Toàn Tài, “Tên mập sắp chết này! Thì ra lớn lên ngoài nhiều thịt còn có chút đầu óc a!”

Sau đó hăn kéo khăn che mặt, phất tay với những người còn lại: “Mau rút lui! Rút lui hết cho ta!”

Trong nháy mắt đó, Thanh Kiều xa xa thấy mặt của hăn.

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng Thanh Kiều đã hoàn toàn ngây dại.

Đèn lồng dưới tàng cây càng ngày càng nhiều, mọi người hô hoán chạy tới, cuối cùng cũng có người đỡ cô xuống từ trên cây đại thụ.

“Tiểu sư muội, có phải bị dọa choáng váng rồi không?” Tiếng nói dịu dàng, là Tam sư tỷ.

Nàng mang theo Thanh Kiều hạ xuống mặt đất, trong mắt một tràn đầy thương xót.

“.....Tam, Tam sư tỷ, Bao sư huynh đâu! Bao sư huynh đâu!” Thanh Kiều chợt tỉnh lại, nắm chặt vạt áo sư tỷ.

“.....Toàn Tài.....hiện đang ở trong xe ngựa.” Thanh âm Tam sư tỷ đè xuống rất thấp, “Muội đi thăm hãn cũng tốt, chỉ sợ hãn.....không còn bao nhiêu thời gian.”

Thanh Kiều cất bước chạy ngay về phía xe ngựa.

“Yo, Tiểu Bạch Thái.” Bao Toàn Tài hấp hối nằm trên giường, thấy cô, khuôn mặt cười đến thực vui vẻ.

“Sư huynh.....” Thanh Kiều không biết nói gì, đành phải nắm lấy tay hãn, nước mắt ào ào rớt xuống.

“.....Đừng khóc.....” Bao Toàn Tài vẫn cười như trước, “.....Người đi lấy cái gương cho sư huynh nhìn xem.”

“Muốn gương làm cái gì?” Thanh Kiều dùng sức lau lệ ở khóe mắt.

“Ta nghe nói....người hít phải hóa công tán sẽ trở nên rất gầy....” Bao Toàn Tài dứt quãng giải thích, “.....Ta muốn nhìn xem, ta thon thả.....là đáng về gì? Có xứng làm một anh hùng hay không?”

Thanh Kiều nhớ Tam sư tử trước kia nói, Bao sư huynh để ý nhất là khuôn mặt béo tròn của mình, trong lòng nhất thời chua xót.

Cô vuốt mặt hần, dùng thanh âm run rẩy nói: “Bao sư huynh, không cần nhìn, huynh là anh hùng đẹp trai nhất mà muội từng thấy, muội rất sùng bái huynh!”

Bao Toàn Tài cười hì hì, dáng vẻ cảm thấy rất mỹ mãn: “.....Người mập cũng có tôn nghiêm đó.....” Hần bỗng nhiên lại ho, thở phì phò từng hơi từng hơi, “Khụ khụ.....bảo Li Li, Tam sư tử của người.....giúp ta chăm sóc tốt mấy con hồ ly kia.....”

Thanh Kiều đã hai mắt giàn giụa đẫm lệ, khóc đến không thở nổi: “Bao sư huynh.....Khi đó vì sao huynh không thi triển khinh công rời khỏi? Huynh rõ ràng có thể.....”

Bao Toàn Tài hơi nhếch khóe miệng: “Nha đầu gốc, ta là sư huynh a.....sư muội người võ công thấp như vậy, vạn nhất bị người xấu bắt được thì làm sao chứ?”

Đây là lời nói bực bội cô oán trách hần một canh giờ trước.

Nói xong những lời này, Bao Toàn Tài cứ như vậy ngậm cười, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

——đường phân cách Ảnh Chiếu phê duyệt cái chết vĩ đại của huynh đài người——

Đêm cô độc lạnh lẽo, Thanh Kiều một mình ngồi trong xe ngựa bên cạnh Bao sư huynh quý mến nhất, lặng im.

Màn che màu xanh, song cửa sổ khắc hoa, cây cột trụ gỗ trơn bóng, cô nhớ tới cảnh không lâu trước mình ngồi ở chỗ này.

“——Bao Toàn Tài mập chết dầm, có hai cái bụng lớn!”

Lúc ấy cô bị “Ferrari Bao thị” làm xóc đến muốn nôn mửa, chửi ầm lên với xa phu.

Bao Toàn Tài lại dừng xong xe ngựa, tiến vào thùng xe ngồi xuống trước mặt cô, vui tươi hơn hở vỗ cái bụng thịt: “Hi hi, kỳ thật là ba tầng da!”

Cô lại nghĩ đến khi túc trực bên linh cữu quay về, đầu bếp khách điểm kéo thịt heo chạy trốn, Bao Toàn Tài xung phong nhận việc làm đầu bếp.

Lòng cô nghi ngờ nặng nề, trốn ở bên ngoài nhìn lén, lại thấy sư huynh vừa rửa khoai tây vừa lắc đầu: “Tiểu Vương, nhịn một chút là xong rồi, để tránh cho người dọc đường cô đơn, ta đặc biệt tìm một người bạn cho người.”

Dứt lời lại lấy ra một củ khoai tây cọt cọt rửa rửa.

Chuẩn bị sạch sẽ xong, hẩn ném khoai tây vào trong nồi nước sôi ùng ục, hai tay chấp trước ngực, vẻ mặt phiến muộn thờ dài——

“Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến cho con người ta sống chết có nhau...”

Nói xong quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt nhìn chỗ cô ẩn thân: “Lăn ra đây đi! Ta đã siêu độ cho Tiểu Vương nhà ngươi rồi!”

(Tiểu Vương là củ khoai tây bạn Kiều chém gió mấy chương trước ý :))

Hồi tưởng lại chuyện cũ, cô nhịn không được chọt khóc chọt cười.

Bao sư huynh, huynh cứ như vậy mà chết sao? Chết đột nhiên như thế ngoài ý muốn như thế, giống như Vương Trùng Dương đại sư trong “Đông

Thành Tây Tựu” mới ra trận đã bị giày giẫm chết, khiến cho người ta trở tay không kịp.

——tốt xấu gì huynh cũng là một vai diễn a!

“.....Nén bi thương.”

Mành vải bố bị người vén lên, có một bàn tay như bạch ngọc đưa vào, dịu dàng lau đi giọt nước trên mặt cô.

“Sư thúc....” Thanh Kiều xoay lại nhìn về phía người tới, trong mắt một màn mờ lung.

“Quy củ Tây Lăng, đệ tử đồng môn phải dốc hết lực bảo vệ lẫn nhau, Toàn Tài chỉ là làm điều hãn nên làm.” Tiếng Nguyễn TỰ Khung như đến từ nơi xa xăm, bình tĩnh không gợn sóng, “Chết đi như vậy, xứng với thân phận đại đệ tử Kiên Nhất đường của hãn, người không cần quá mức tự trách.”

“Nhưng mà con hận.....” Thanh Kiều cắn môi dưới, thân mình run lên nhẹ nhẹ, “.....Con hận chính mình, vì sao không biết võ công? Vì sao yếu đuối như vậy? Vì sao trơ mắt nhìn sư huynh.....mà lại bất lực?!”

Đương nhiên, cô càng hận tác giả——vì sao không miêu tả cô thành loại hình hô mưa gọi gió chém mây chặt trăng?!

“Người muốn trở nên mạnh mẽ?”

Nguyễn TỰ Khung dè lại bả vai cô, đáy mắt đen tối sâu không thấy đáy.

Thanh Kiều liềm mạng gật đầu.

“Cũng không phải không thể giúp người.....” Hãn trầm ngâm một chút.

Thanh Kiều nghe vậy, hai mắt lập tức tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Nếu là tiểu thuyết hư cấu, thì hãy để cho các loại thần công oai môn tà đạo (kiểu như võ công tà ma ngoại đạo ý) tới càng mãnh liệt hơn chút đi! Quỷ Qua Tử bảo điển ta cũng không sợ! (quỷ qua tử là hạt hướng dương, trong tiểu thuyết Kim Dung thì có Quỷ Hoa bảo điển, quỷ hoa là hoa hướng dương)

“——chỉ có điều, người phải trả lời ta một vấn đề.”

Bàn tay của Nguyễn Tự Khung chột siết chặt: “Đêm nay đánh lén các người là ai?”

Đau đớn trên vai nhanh chóng lan đến trong lòng, Thanh Kiều cảm thấy bị người uy hiếp giữ chặt, cơ thể co rút đau buốt như thấm khí lạnh.

Khuôn mặt đó, khuôn mặt đó, khuôn mặt mì sợi cô tận mắt nhìn thấy.

Không bao giờ có thể lừa gạt được chính mình.

“Là Đoàn Ngọc.”

Cô nghe thấy chính mình dùng thanh âm rất nhẹ rất nhẹ nói: “Là đương kim vương gia, Đoàn Ngọc.”

Cô quay đầu nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, nó vẫn xinh đẹp như trước, sáng trong càng khiến hồi ức hiện rõ.

Đêm nay trôi qua, cô hiểu trong lòng chính mình đã vĩnh viễn thiếu đi hai người.

Một người tên là Đào Thái Lang.

Còn có một người, tên Đoàn Ngọc.

Tác giả: “Đào” thái lang (đào là trốn) ý là Tiều Kiêu cô nương về sau vẫn sẽ không chạy thoát.

Bao Toàn Tài là nhân vật nhỏ chân chính, không đẹp trai, không cải trang, cũng không có nhiều võ công kinh diễm.

Hắn đã chết, cuộc đời Tiều Kiêu cô nương , sẽ bắt đầu thay đổi.

NGỌ MÔN QUẢN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Món Gặp Lại

Edit: Chikajo

“Ta có một giấc mơ.”

“Mặc dù đối mặt với thời khắc khó khăn và vô vọng này, nhưng ta vẫn có một giấc mơ. Giấc mơ này đã khắc ghi sâu sắc vào tâm tâm ta.”

“Ta hy vọng có một ngày, mình có thể có một cơ thể cao lớn như cột trụ trời, có thân thủ khí thế như Ultraman, có chỉ số thông minh siêu phàm như chú chuột Jerry (trong hoạt hình Tom & Jerry)! Phàm là nơi ta đi qua, tất cả thung lũng đều bị lấp đầy, đồi núi lớn nhỏ đều bị bình định, cao thấp thì bị san bằng, nơi gập ghềnh khúc khuỷu tất trở thành đồng bằng!”

“A! Vinh quang của nữ chính vạn năng chắc chắn sẽ hiện rõ, phàm có tâm huyết, nhất định sẽ thấy!”

“Ta có một giấc mơ, ngay ngày hôm nay!”

“Khiến cho danh tiếng kẻ kiên cường bất khuất từ đền thờ nhỏ “nguy nga” của Hồn Thủy trang vang xa, khiến cho chúng ta đứng ở giữa Tây Lãng kêu gọi tình thương!”

(tác giả chú thích: trên đây là bài diễn thuyết tình cảm mãnh liệt tự đáy lòng của Cố Thanh Kiều tiểu thư, thỉnh tha thứ cho tôi nhé Martin Luther King sama vĩ đại, lệ rơi ~~) (sama là kính ngữ để gọi các bậc bề trên của Nhật, bạn nào hay đọc manga chắc sẽ biết =)))

Martin Luther King: Martin Luther King, Jr. (viết tắt MLK; 15 tháng 1 năm 1929 – 4 tháng 4 năm 1968) là Mục sư Baptist, nhà hoạt động dân quyền người Mỹ gốc Phi, và là người đoạt Giải Nobel Hoà bình năm 1964. Ông là một trong những nhà lãnh đạo có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử Hoa Kỳ cũng như lịch sử đương đại của phong trào bất bạo động.

Đoạn trên được trích trong bài diễn văn Tôi có một giấc mơ (I Have a Dream). Cùng với bài Diễn văn Gettysburg của Tổng thống Abraham Lincoln, Tôi có một giấc mơ được xem là một trong những diễn từ được yêu thích nhất và được trích dẫn nhiều nhất trong lịch sử Hoa Kỳ.

“Tôi có một giấc mơ, rồi có một ngày khi đất nước này trỗi dậy để sống theo ý nghĩa thật của niềm xác tín của chính mình:

“Chúng ta tin rằng chân lý này là đầy trọn, ấy là mọi người sinh ra đều bình đẳng”.

Tôi có một giấc mơ, rồi có một ngày trên những ngọn đồi đất đỏ của Georgia, con của nô lệ và con của chủ nô sẽ ngồi lại cùng nhau bên bàn ăn của tình huynh đệ.

Tôi có một giấc mơ, rồi có một ngày vùng đất hoang mạc Mississippi, bức bối vì hơi nóng của bất công và áp bức, sẽ chuyển mình để trở thành ốc đảo của tự do và công bằng.

Tôi có một giấc mơ, rồi có một ngày bốn con nhỏ của tôi sẽ sống trong một đất nước mà chúng không còn bị đánh giá bằng màu da, mà bằng tính cách của chúng.

Hôm nay, tôi có một giấc mơ...”

“.....Người nói, người muốn trở thành cao thủ võ lâm?”

Nguyễn Tự Khung nhìn cô gái lục y trước mắt, tựa tiểu phi tiểu.

“Đúng, người nhất định có thể giúp con, đúng không?”

Thanh Kiều bấu chặt lấy tay Nguyễn Tự Khung, giống như đang nắm lấy cọng rơm cứu mạng.

—tuyệt đỉnh cao thủ như hãn, chắc chắn có cách! Trong tiểu thuyết không phải đều viết vậy sao? Được truyền thụ công lực cả đời, được ban thưởng võ lâm bí tịch, cùng lắm thì vượt qua giới hạn, từ đó đả thông hai mạch Nhâm Đốc, rồi tiếp tục đợi một ẩn sĩ nào đó ban thưởng viên tiên đan thần dược, loại bỏ độc tố toàn thân khoan khoái, cấp tốc học tuyệt thế thần công!

Hai mạch Nhâm Đốc: Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trọng trên cơ thể con người (một mạch thâm tóm các kinh dương và một mạch thâm tóm các kinh âm). Nếu hai mạch Nhâm Đốc thông thì trăm mạch đều thông, các tạng phủ sẽ hoạt động điều hòa và cơ thể khỏe mạnh.

“.....Quả thật là có thể.” Nguyễn Tự Khung trên dưới đánh giá cô, mày đẹp hơi nhú lại, “Nhưng điều này cần phải có căn bản.....”

“Con có căn bản!” Thanh Kiều vội vội vàng vàng sáp lại, “Người nhìn con đi, người nhìn con thật kĩ đi! Chẳng lẽ con không phải cốt cách thanh kỳ, kỳ tài học võ trong vạn người mới có một sao?!” Cô buông Nguyễn Tự Khung ra, uyển chuyển như bướm bướm xoay một vòng, “Đại hiệp, nhiệm vụ giữ gìn hòa bình thế giới hãy giao cho con đi!”

Nguyễn Tự Khung bật cười lắc đầu: “Người có căn bản gì? Một chút nội lực cũng không có, động tác võ thuật nào cũng không biết, người căn bản là chưa từng được huấn luyện gì, học ngay lúc này cũng không kịp.....”

“Ai nói con chưa từng học!” Thanh Kiều không chịu yếu thế phản bác lại, “Tuy rằng con chưa từng luyện nội công tâm pháp, nhưng công phu

cường thân kiện thể cũng học được một hai bài đó, người đừng xem thường người khác như vậy!”

“A? Thực hành cho ta xem xem?” Nguyễn Tự Khung nướng mi, vẻ mặt không thay đổi.

Thanh Kiều do dự một chút, đứng không nhúc nhích.

“Cần gì phải khoe khoang khoác lác như vậy?” Nguyễn Tự Khung hiểu rõ cười.

“Có phải chỉ cần con thực hành thì người sẽ dạy con võ công không?” Thanh Kiều nhanh chóng nhìn hăn một cái.

“Để xem trước đã, nếu còn có thể giúp, đương nhiên sẽ không thể không giúp.” Lời nói của Nguyễn Tự Khung từ trước đến giờ luôn cẩn thận.

“Vậy....con thực hành, người nghìn lần không được cười con.” Thanh Kiều cúi đầu, thanh âm rầu rĩ.

“Người lượng sức là được, ta sẽ không quá nghiêm khắc.” Nguyễn Tự Khung ôn hòa vỗ vỗ đầu cô.

Thanh Kiều xuống xe ngựa đi đến chỗ đất bằng phẳng, hít thật sâu một hơi.

Nguyễn Tự Khung đi theo phía sau.

“—bây giờ bắt đầu thực hành, bài tập thể dục theo đài thứ bảy (1)!”

Chỉ thấy cô hô to một tiếng: “Động tác thứ nhất, duỗi thân vận động, chuẩn bị—bắt đầu!”

“Một, hai, ba, bốn! Năm, sáu, bảy, tám! Hai, hai, ba, bốn! Năm, sáu, bảy, tám.....”

Cô vừa đếm nhịp vừa bắt đầu tập, mặt không chút thay đổi, thật sự nghiêm túc như đón tiếp ủy ban lãnh đạo lúc nhỏ.

“.....Động tác chân tay!”

“.....Động tác giãn cơ ngực!”

“.....Động tác đá chân!”

“.....Động tác nghiêng lườn!”

“.....Động tác quay người!”

“.....Động tác eo!”

“.....Động tác gập bụng!”

“.....Động tác nhảy lên!”

.....

Sau khi cô làm xong “Động tác điều hòa”, dường như lại nhớ tới khi chạy nhảy hoạt bát trong vườn trường xanh mướt, toàn thân khỏe mạnh thể xác và tinh thần khoan khoái.

Nhưng mà ngoảnh lại, toàn thân Nguyễn Tự Khung đều bộc lộ trạng thái đại ra hóa đá rồi hóa gió tiếp tục hóa khí.....

“.....He he, bộ công phu này được chứ?” Cô bước nhanh đến trước mặt Nguyễn Tự Khung, vừa lau mồ hôi vừa cười nịnh nọt, “Người xem, con còn có chút căn bản đó chứ?”

Hừ, bài tập thể dục theo đài này đã được ủy ban thể thao quốc gia biên tập và thẩm định thông qua vào những năm chín mươi đó, cô tập suốt mười hai năm, tuyệt đối là cực kỳ đỉnh a!

“.....Người, chưa từng học công phu nào khác sao?” Nguyễn Tự Khung dường như bị đả kích rất lớn, thân hình có chút lay động.

“A, có.....” Thanh Kiều thấy sắc mặt hần không tốt, thanh âm cũng có chút yếu ớt, “Còn có một bộ vật lí trị liệu cho mắt (2), chủ yếu mát xa huyết vị trên mắt.....làm cải cách triệt để, bảo vệ thị lực.....”

“Đủ rồi!” Nguyễn Tự Khung thô bạo ngắt lời cô, sắc mặt âm trầm, “Về chuyện dạy người võ công, để ta suy nghĩ lại đã.”

Dứt lời liền phẩy tay áo bỏ đi.

Thanh Kiều ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Nguyễn Tự Khung rời đi xa xa.

——aiz, gặp phải bà tác giả như vậy, con đường của nữ chính vạn năng quả nhiên là không dễ đi mà.

Nhưng! Bất luận ra sao! Cố Thanh Kiều ta nhất định phải trừ gian diệt ác, báo thù cho Bao sư huynh!

Cô ngẩng đầu nhìn trời, khóe mắt hất lên bốn lăm độ, khóe miệng làm trạng thái run rẩy kỳ lạ——

Thiện ác cuối cùng cũng có báo, thiên đạo phải tuần hoàn!

Không tin ngẩng đầu mà nhìn, trời xanh chưa từng bỏ qua cho ai! Ai!
Ai! Ai!.....(tiếng vọng năm lần) (3)

(tác giả xen: theo lời kêu gọi của con chiên, giáo chủ khoan thai đến chậm——hừ, trời xanh ở đây, ai dám lỗ mãng?!)

———đường phân cách cái xô giầy cũng có thể thực anh tuấn a

Giữa trưa.

Tiệm cơm đệ nhất Hồn Thủy trang Giang Thi Hiên.

“Cái gì? Lầu hai không còn chỗ?!” Thứ tử (con thứ) trang chủ Hồn Thủy trang Âu Tề, lúc này đang hung tợn nắm lấy vạt áo tiểu nhị của tiệm, “Người không có mắt sao? Lại dám có dũng khí nói những lời này với thiếu gia ta?!”

“Âu thiếu gia tha mạng.....” Tiểu nhị vẻ mặt đau khổ dùm dỏ như ăn phải hoàng liên, “Bây giờ đang bao nhã gian chính là một vị khách quý..... Nghe ông chủ Cự Long Môn khách điếm nói, cứ vung tay ra là nghìn lượng hoàng kim, tùy tùng ai ai cũng võ công cao cường, yêu cầu chúng tôi cần phải cẩn thận hầu hạ.....”

Âu Tề liếc mắt nhìn cái xe ngựa quý giá đẹp đẽ trước khách điếm, vẻ mặt hơi dờ dẩn.

———hừ, tảng đá ta bóp không được, chẳng lẽ cũng không thể bóp được quả hồng sao?

Vì thế lần thứ hai chính trang ngũ quan, lại bày ra vẻ dữ tợn hung thần ác sát: “Gần cửa sổ không phải còn chỗ sao? Chỗ đó không phải là nhã gian, chẳng lẽ cũng bị bao?”

“.....Đúng là không bị bao, nhưng đã có người ngồi trước rồi.....” Tiểu nhị còn trẻ cơ thể yếu ớt chịu không nổi hoảng sợ, nhịn không được cả người run rẩy.

“Hừ! Vậy còn không đuổi hẳn đi!” Âu Tề không nói hai lời nhắc chân đi lên trên lầu, “Ta thật muốn xem, là ai dám đoạt chỗ của ta!”

“——Tiểu Diêm Vương Âu Tề ở đây! Ăn cơm sát cửa sổ lầu hai đều cút xuống cho ta!”

Đi tới lầu hai, hắt hét lớn một tiếng, nhảy lên cao một trượng, rồi rầm rầm hạ xuống sàn gác.

Đất bằng dậy sấm, chỉ trong chốc lát, các khách nhân chạy mất sạch sẽ, chỉ lưu lại một nam một nữ ở tận cùng bên trong.

Nam tử một thân lam bào, đưa lưng về phía hắt chậm rãi uống trà.

Cô gái một thân y phục xanh biếc, tập trung tinh thần tấn công món ăn, hoàn toàn không chú ý tới sự tồn tại của hắt.

——hai cái người này thật không biết thức thời!

Âu Tề lửa giận bốc lên đầu, đi nhanh đến chỗ bọn họ, cảnh cáo: “Tiểu ~ Diêm ~ Vương Âu Tề giá lâm, người không có phận sự mau mau rời khỏi!”

Cô gái đang đưa một miếng bì lợn thủy tinh vào miệng, bị hắt dọa một cái, tay run thối rơi, mặt không kìm được lộ vẻ ảo não.

Bì lợn thủy tinh:

“.....Diêm Vương gia xin chào.”

Thở dài, cô nghiêng mặt cười với Âu Tề, ngây thơ trong sáng: “Tại hạ là Quan Thế Âm.”

Sau đó chia chia nam tử im lặng đối diện: “Còn đây là Ngọc Hoàng đại đế.”

Nam tử ngẩn ra, khoe miệng hơi giật giật, tiếp đó cũng quay đầu miễn cưỡng nói với Âu Tề: “.....Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

Âu Tề thấy người này tư sắc phi phàm, đầu tiên là ngấn ngờ, nghĩ đúng là thần tiên hạ phàm, sau đó hoàn toàn tỉnh ngộ, nhanh chóng bày bộ mặt thật: “Các người cho bốn thiếu gia là đứa ngốc sao? Cút hết ra ngoài cho ta!” Nói xong còn rút một thanh đoản kiếm cắm lên trên bàn, trắng lóa mắt khiến người ta kinh hãi.

“Ta nói cho các người biết, danh hào Tiểu Diêm Vương của Âu Tề ta cũng không phải là nói suông! Nếu không đi, đừng trách ta không khách khí!”

“—a! Người thật tà ác nha! Ta rất sợ hãi a!” Cô gái tức khắc hai tay đan chéo che ngực, làm bộ dạng nai con điềm đạm đáng yêu hết hoảng lo sợ, “Đừng mà, đại gia tha mạng ~~~~đại gia muốn đuổi ta ~~~ tiểu nữ tử.....”

Đang nói đột ngột trầm xuống, sắc mặt cô suy sụp, cầm một li trà hất lên mặt hăn: “Hôm nay sẽ làm Tổng Tử Quan Âm!” (Vị Quan Âm này được tin là có thể ban con cái)

Trà nóng bỏng, Âu Tề bị hất trở tay không kịp, chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn, không khỏi lui lại vài bước.

“Tiện nhân này!” Hăn vừa lau mặt vừa phẫn nộ rít gào.

Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, hăn cảm thấy khóe miệng bị vũ khí sắc bén nào đó sượt qua cắt một ít.

Lấy tay chùi một cái, máu chảy đầm đìa đầy tay.

“—Đệch! Lại dám sử dụng ám khí!” Hăn nổi trận lôi đình rồi, nhanh chóng rút ra tam tiết côn (côn chia thành ba khúc ý) bên người, “Bốn thiếu gia hôm nay sẽ dạy dỗ các người thật tốt!”

Nam tử áo lam khế nhú mày, đứng dậy chặn trước mặt cô gái.

“Người cắt miệng hẳn?” Hãn nghiêng đầu hỏi cô.

Cô gái nhún nhún vai, hai tay xòe ra: “Con chỉ là mời hẳn uống chén trà thôi.”

“Tin rằng người cũng không có phần công lực này.”

Tay áo rộng rãi của nam tử áo lam đưa ra, quay đầu đối diện Âu Tề: “Vị huynh đài này, là người cố ý mạo phạm trước, tiểu muội nhà ta chỉ là có qua có lại, người cần gì phải nổi nóng?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Âu Tề đã tức đến đỏ cả mắt, cầm tam tiết côn lên vung thẳng đến chỗ bọn họ——“Nạp mạng đi!”

Vù vù vù ~~ tiếng gió sắc bén một mạch quét tới, đánh đâu thẳng đó không gì cản nổi, nhưng ở cách nam tử áo lam nửa thước đột nhiên ngừng lại.

Chỉ thấy nam tử đó lẳng không một cái, tam tiết côn gãy lìa ra, rồi rơi xuống, trở nên xứng với tên thực của nó “tam tiết côn”.

Một trận gió thổi qua, tam tiết mộc côn kia chợt hóa thành bột phấn, lưu loát biến mất trong không khí.

“.....Ta thực không muốn ra tay a.”

Nguyễn Tự Khung liếc nhìn cái người đáng thương còn đang ngậy ra như phỗng trước mặt, thu hồi tay, thở dài.

“Tuổi cả một bó to rồi, còn muốn cùng vai diễn nhỏ như kia ầm ĩ, đúng là...”

Hãn quay đầu lại trừng mắt nhìn Cố Thanh Kiều, tựa như khiển trách.

“Ai da, là hấn tự mình đến àm ã, cũng không phải là con gọi!” Thanh Kiều mau chóng ôm lấy cánh tay hấn, chân chó nói: “Là người nói chỉ cần con mời người ăn cơm, người sẽ xuy xét dạy con võ công nha! Hơn nữa, con cũng là thấy có người ở đây mới dám hắt nước hấn, người võ công cao như vậy, nhất định sẽ bảo vệ con, có đúng không?”

Nguyễn Tự Khung buồn cười, nâng lên tay kia xoa xoa tóc cô: “Lại giả trò mồm mép, người không sợ có một ngày ta sẽ bỏ mặc người, tự mình chạy trước sao?”

“Sẽ không đâu, người sẽ không.” Cô cười hì hì, vô tâm vô phế, “Đệ tử Tây Lăng cần dốc hết lực bảo vệ lẫn nhau, môn quy của phái ta còn đây, người sẽ không vi phạm.”

Nhưng từ đáy lòng còn một câu chưa nói ra.

—bởi vì ta vẫn còn thú vị, còn có thể giúp người vui vẻ, cho nên tạm thời người sẽ không bỏ mặc ta.

Cười tự giễu, cô lại ngẩng mặt lên, chờ mong nhìn về phía Nguyễn Tự Khung: “Ta nói a, tiếc bái sư cũng coi như ăn rồi, trở về Tây Lăng người sẽ dạy con võ công, được không?”

Nguyễn Tự Khung nhìn vẻ mặt cô rất nghiêm túc, cuối cùng mỉm cười gật đầu.

“Ye, vạn tuế!”

Thanh Kiều vui như mở cờ, mạnh mẽ ôm lấy Nguyễn Tự Khung, không ngừng vui vẻ đáp: “Công Bình Công Bình con yêu người!”

Nguyễn Tự Khung phụt một tiếng cười: “.....Càn quấy!”

“Người yên tâm, không cần quấy, con nhất định sẽ cố gắng!” Thanh Kiều giơ cao cánh tay phải của Nguyễn Tự Khung, vẻ mặt nghiêm túc trang trọng, “Đại thúc, chúng ta không cần chờ ngồi xe trở về, cứ trực tiếp chạy về phía ánh tà dương đi! Đây mới là tuổi thanh xuân!”

Nguyễn Tự Khung bị cô chọc đến ngửa mặt lên trời cười to.

Cười đủ rồi, Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên xoay người, nhẹ nhàng nâng cánh tay trái.

Tay áo trượt xuống, lộ ra bàn tay thon dài, ở mỗi chỗ khấp lại của bốn ngón tay đều kẹp một phiến lá cây.

“Yo, Tiểu Bạch Thái, xem ra dường như có người.....không muốn thấy chúng ta vui vẻ.”

Hắn cười với Thanh Kiều, vẻ mặt có phần kì dị.

Tiếng nói vừa dứt, hắn ném phiến lá cầm trong tay.

Một trận gió thổi qua, màn che của nhã gian cạnh lầu chậm rãi kéo ra.

Có nam tử áo trắng nhàn hạ tự nhiên ngồi dưới mái hiên, thưởng thức một mảnh thanh bội trong tay.

Hai tay cùng cầm, đầu ngón tay nhanh nhẹn, là một người tinh tế tỉ mỉ tâm tư kín đáo, mắt phượng hẹp dài, ánh sáng phức tạp, ban ngày cũng lập lòe rõ ràng.

Thản nhiên liếc bọn họ một cái, hắn nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế dựa, lại chuyển đi, tầm mắt nhìn về sông đào bảo vệ thành ở nơi xa.

Cây cối giữa hè, đã là lá cành xum xuê rậm rạp, được ánh mặt trời buổi chiều chiếu sáng, rải bóng lưa thưa trên mặt đất. Gió đông nam nhẹ

nhẹ, mang theo hơi nước ẩm ướt, lướt qua từng khóm hoa, phe phẩy một hồi lại một hồi hương thơm lan xa.

Hắn xa xa quan sát ánh sáng lọt qua lá cây, mắt híp lại, khoe miệng nhếch lên.

——có lẽ là cảm thấy, bóng lá cây loang lổ hỗn loạn đầy đất rất thú vị.

Bốn phía một màn tĩnh lặng ma quái, ngẫu nhiên bay tới những cánh hoa nhỏ vụn, thấm chút ngọt ngào, rất thơm, rất dịu dàng.

Thanh Kiều kinh ngạc nhìn người đó, trong phút chốc, dường như lại nhớ tới chuyện cũ của thiên kim thương thư——Tả Thanh, Kiều Phong, tôi già thịt luộc.....đó từng là một giấc mộng dịu dàng vui vẻ biết bao.

Chỉ tiếc, kết cục vẫn cứ là lạnh lẽo âm độc khắc cốt ghi tâm.

Bình thường gặp lại, không bằng lúc ban đầu.

Đôi mắt lấp lánh, dần dần tối thành một màn đen.

“.....Tiểu Bạch Thái, người ta gọi người đấy!”

Nguyễn Tự Khung vỗ vỗ bả vai cô, ngắt ngang suy nghĩ của cô.

Thanh Kiều hoàn hồn nhìn xung quanh, thấy trong nhã gian có hắc y nam môi đang mơ hồ đóng mở.

Cô không thể bắt được một âm tiết nào, chỉ có thể mờ mịt nhìn về phía Nguyễn Tự Khung, nắm tay áo hắn xin giúp đỡ.

“——Tiểu Kiều, lại đây.”

Nam tử áo trắng chọt lên tiếng.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt sắc bén.

Một luồng ánh sáng thanh lạnh đổ lên người cô, xoay chuyển trên dưới, có vô số tâm niệm, dường như có thể thấm vào từng góc ngách lục phủ ngũ tạng.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Món Chuyện Cũ

Edit: Chikajo “Nhiều người như vậy, người có thể bảo vệ con an toàn trở ra không?”

Thanh Kiều mắt nhìn đám người áo đen đối diện, lời nói ra lại là với Nguyễn Tự Khung.

“Người yên tâm, đại thúc bản lĩnh khác không có, duy chỉ chém chém giết giết là có vài phần khả năng.” Nguyễn Tự Khung đáp thoải mái.

“Người hăn mang theo.....rất lợi hại.” Thanh Kiều đề thấp giọng.

“Đừng sợ.” Nguyễn Tự Khung cúi người xuống kề sát bên tai cô, ngữ khí ôn hòa, “Cho dù Tiểu Bạch Thái bị thiếu gia ác bá đoạt chạy mất, đại thúc cũng có thể lập tức cướp người về.”

Dứt lời, nhẹ nhàng vỗ hai cái lên vai cô, bày tỏ an ủi.

Không chất vấn, không hoài nghi, tất cả những điều hăn làm, giống như là điều đương nhiên.

Thanh Kiều bỗng nhiên cảm thấy mắt có chút cay cay.

“Tiểu Kiều, lại đây.”

Nam tử áo trắng trong nhả gian lần thứ hai lên tiếng, ngữ khí mạnh thêm, mang theo sương mù như mưa bão sắp tới.

“.....Nếu con thực sự bị bắt đi.” Thanh Kiều quay đầu, giữ chặt tay Nguyễn Tự Khung, ánh mắt bi thương dịu dàng, “Thỉnh nhất định phải nhớ cứu con ra ngoài.”

Có gì đó dao động ở đáy mắt Nguyễn Tự Khung, như sao băng, vụt lướt qua.

“.....Yên tâm.” Hảnh nhoẻn miệng cười, như gió sớm mai thổi qua ao nước xuân, gợn lên tầng tầng lớp lớp sóng, “Ta đồng ý với người, giải quyết xong chuyện ở đây, ta sẽ đưa người về núi Tây Lăng.”

Thanh Kiều đang muốn nói thêm, bỗng cảm thấy eo căng lên, có cây roi mềm như linh xà nhanh chóng cuốn lấy cô, kéo cô vào một lồng ngực ấm áp.

“Vương phi tương lai lại ở nơi đông người đây đưa không dứt với người khác, còn ra thể thống gì?”

Vừa ngẩng đầu, đối diện chính là khuôn mặt tuần mĩ như ngọc, ba phần râu tước, ba phần giện dỗi.

Dường như đã qua mấy đời, thật sự là dường như đã qua mấy đời.

Cô hạ mi mắt, hít thật sâu một hơi.

Cái nên tới luôn phải tới, cái nên đối mặt nhất định phải đối mặt ——
Đào Thái Lang, tạm biệt. (đã chú thích chương 50, Đào Thái Lang nghĩa là chạy trốn)

“.....Đoàn Vương gia, đã lâu không gặp.”

Cô đứng lên khỏi đầu gối hẳn, sửa sang lại quần áo xong, thẳng lưng, đúng mực, giống như một gốc cây tùng xanh kiêu ngạo.

“.....Sao lại trở nên xa lạ như vậy?” Đoàn Ngọc quét mắt qua cô, cười đến mày mắt cong cong.

“A? Vương gia cho rằng ta sẽ làm thế nào?” Cô cũng cười, mặt mang theo khinh thường, “Ra vẻ vô cùng thân thiết đối với kẻ thù, ta thật không nhớ rõ là mình có thiên tài như Vương gia.”

“Chậc, coi lời này mà xem.” Đoàn Ngọc chậm rãi lắc đầu, dường như có chút không vui, “Chẳng lẽ ta đối với người không tốt sao? Người cho Cố thượng thư có thể an ổn sống tới bây giờ, là được ai ngầm đồng ý chứ?”

“——tốt lắm, tốt lắm, người đối với ta tốt lắm!” Nhắc tới Cố thượng thư, Thanh Kiều chỉ cảm thấy lồng ngực co rút đau đớn, nhất thời kích động, “Tốt đến mức giam ta lại để giết, làm đề tài nói chuyện tiêu khiển lúc trà dư tửu hậu của các người!”

“.....Những chuyện đó chúng ta bàn lại sau.” Đoàn Ngọc khẽ nhúu mày, ngón trỏ gấp lại gõ gõ, như có chút mỏi mệt, “Nếu hiện giờ ta đã tìm được người, thì người hãy ngoan ngoãn theo ta trở về, chuyện mưu phản, ta cũng không nhất định phải.....”

“——sao người còn mặt mũi mà bảo ta theo người trở về chứ?”

Quá tự cho là đúng đi! Thanh Kiều quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, thất thanh kêu lên.

Đoàn Ngọc tùy ý liếc cô một cái, lưng tựa ghế dài, thản nhiên nhếch khóe miệng: “.....Ta cũng chỉ là tiên lễ hậu binh mà thôi.” (ngoại giao trước rồi mới dùng đến quân sự)

Đây mới là Đoàn Ngọc, Đoàn Ngọc chân chính.

Thanh Kiều chợt cảm thấy, cả cuộc đời mình cũng không thể hoàn toàn hiểu hết hẳn.

Cười sáng lạn, cô nâng tay để lộ ra vòng tay: “Đoàn Vương gia, người chính là muốn thứ này?”

Người đối diện trầm mặc.

“Người ngàn dặm xa xôi đi đến nơi này, có phải để tìm Thanh mộc kiếm Hình Nhân hay không?” Cô không nao núng.

Vẫn trầm mặc.

“Ta cũng không nghĩ rằng, người là đuổi theo ta mới đến đây đâu.” Cô cười lạnh, “Bản thân ta sợ là không có mị lực lớn như vậy!”

“.....Chỉ cần một ngày tồn tại tứ linh, giang sơn Đoàn thị liền có hậu họa vô cùng.” Đoàn Ngọc ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh, “Ta thân là Vương gia, có nghĩa vụ giữ gìn nước nhà thiên hạ.”

“—cho nên, để củng cố giang sơn này, nếu không lấy được đủ tứ linh, người phải hủy diệt ít nhất một cái, đúng không?”

Giọng nói Thanh Kiều có chút run rẩy.

Đoàn Ngọc lại lần nữa trầm mặc, xem như thừa nhận đáp án của cô.

“.....Người quả nhiên là vẫn muốn giết ta.” Thanh Kiều khẽ lẩm bẩm, ánh mắt rời rạc, “Dù sao thì vòng tay này còn đang đeo trên tay ta.....nhưng cách giết ta có nhiều như vậy, đầu độc, bắn tên, phóng hỏa.....Vì sao người lại cố ý liên lụy đến sư huynh ta chứ? Huynh ấy vô tội!”

Mắt cô chợt sáng như đuốc, chiếu thẳng vào Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc nhanh chóng nheo lại mắt phượng: “Người cho là, Bao Toàn Tài chết do ta làm?”

“Ta cho là?!” Cô nhếch môi, cười, đã có giọt lệ rơi xuống, “Khi Bao sư huynh mất, ta tận mắt nhìn thấy, người giết huynh ấy là Ô y vệ.”

Trong đồng tử Đoàn Ngọc tinh quanh chột lóe, suy nghĩ không nói lời nào.

Lần nữa mở miệng, ngữ khí lại cực kỳ lạnh nhạt: “Là người dưới tay ta giết, thì người có thể làm gì được?”

Hắn lẳng lặng nhìn cô, nhướng mi, trong mắt tràn ngập ngạo mạn nhìn xuống chúng sinh.

Ta có thể làm gì chứ?

Không võ công, không quyền thế, không có thần lực bày mưu tính kế hô mưa gọi gió, không có tử sĩ anh tuấn liều chết giao tranh, ta chỉ là một nữ nhân xuyên qua bình thường không đáng một đồng.

Nhưng, ít nhất ta còn có bản thân.

Ta không bị lạc phương hướng, con đường này, ta còn biết đi như thế nào.

Chim yến tước biết chí hướng, nhưng con thiên nga kia, sao có thể hiểu được lý tưởng nho nhỏ trong lòng chim yến tước chứ?

“Ta sẽ không trở về.”

Cô nghiêng mặt nhìn hắn, nét mặt đã khôi phục bình tĩnh, không gợn sóng.

“Nói lời không quá sớm.” Đoàn Ngọc không cho là đúng, nhẹ nhàng cười đưa một bàn tay về phía cô, “Lại đây để ta xem xem, người không phải là gầy đi chứ? Ta mang cả A Đạt đi, có muốn ăn thịt kho tàu hay không?”

Hắn vô cùng thân thiết như thế, giống như là đối mặt với kiều thê lâu ngày gặp lại.

Vì thế Thanh Kiều cũng vươn tay phải ra với hắn.

Hai tay cùng chạm, cùng nắm chặt.

“Người!” Đoàn Ngọc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cô.

“Ta nói rồi, ta sẽ không trở về.” Thanh Kiều miệng cười ngọt ngào.

“——người vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được, ta hận người bao nhiêu!”

Nói xong câu đó, cô hung hăng kéo tay ra ngoài, cố gắng giãy khỏi giam cầm của Đoàn Ngọc.

Máu đỏ chậm rãi nhỏ giọt dọc theo bàn tay trắng nõn của Đoàn Ngọc, trong lòng bàn tay hắn, rõ ràng có một vết dài màu đỏ tươi.

“Vương gia!” Ô y vệ đều xông lên, mặt lộ vẻ lo lắng.

Đoàn Ngọc nhú mày, phất tay ngăn cản.

“.....Người đã trở nên giương nanh múa vuốt như vậy từ khi nào?” Hắn mở tay ra, lẳng lặng nhìn miệng vết thương kia, “Không giống người ngày xưa chút nào.”

“Người trở nên bố trí phòng vệ lỏng từ khi nào?” Thanh Kiều nâng cằm lên, trong mắt có lửa giận lay động, “Sớm biết như thế, trên trâm này không cần bôi thuốc tê gì cả, trực tiếp bôi độc được là được!”

“.....Hóa ra người đã hận ta như thế.”

Đoàn Ngọc mỉm cười, ngón tay lướt qua miệng vết thương kia, dính lên một hạt chân trâu màu đỏ tươi: “Đáng tiếc, dù người hận như thế nào đi nữa, sau này đều phải cột vào cùng với ta.”

Không phải chưa từng thấy vô sỉ, nhưng là chưa từng thấy vô sỉ đến như vậy. Thanh Kiều giận dữ lại bật cười: “Đúng vậy, sau này ta thành quý cũng không tha thứ cho người, ngày quán đêm triền, nhất định phải đá người xuống mười tám tầng địa ngục!”

“.....Chỉ sợ đến lúc đó người nuốt lời không đến.” Đoàn Ngọc vẻ mặt biếng nhác, vẫn ung dung tựa sát vào ghế dựa.

Thanh Kiều nắm chặt hai đấm, hận không có một chậu axit sunfuric trong tay hắt lên mặt tên vô lại này.

Đoàn Ngọc nhướng mày nhìn cô, giống như trêu đùa, lại giống như khiêu khích.

“Tiểu Bạch Thái, ôn chuyện xong rồi sao?”

Trong giây phút căng thẳng, có giọng nam rõ ràng mềm mại cắt ngang màn giương cung bạt kiếm này.

Thanh Kiều nhìn lại, Nguyễn Tự Khung không biết đã đi vào trong nhà gian từ khi nào, lam bào đón gió phe phẩy, mặt kèm nụ cười nhạt, ở trong một đám nam nhân quạ đen càng thêm nổi bật có vẻ siêu phàm thoát tục, phiêu diêu hơn hẳn thần tiên.

——quả nhiên là cơn mưa đúng lúc đáng tin cậy! Cô nhin không được muốn rút lệ, trước kia có câu quảng cáo nói như thế nào nhỉ? “Mỗi khi nhìn thấy ốc đảo phía chân trời, tôi lại nghĩ đến Kì Lạc Ngõa phương Đông.”

(Đây là một câu quảng cáo tủ lạnh, một trong mười đại quảng cáo kinh điển trong 30 năm TQ cải cách mở cửa.

Xem quảng cáo ở đây:
http://v.youku.com/v_show/id_XMTUwNzk3NDQ4.html?f=5528557)

Đại thúc, người chính là ốc đảo của con! Người chính là Kì Lạc Ngõa của con!

“Nói xong rồi?” Nguyễn Tự Khung nét mặt lộ vẻ cứng chiều, nhẹ nhàng dang tay với cô, “Nào, tới bên cạnh sư thúc, ngoan.”

Thanh Kiều cực kỳ chân chó lập tức muốn tiến lên.

Một bàn tay vươn đến, xách cổ áo cô lên.

Tức giận quay đầu lại, đối diện một khuôn mặt lạnh như băng, mắt phượng hẹp dài híp thành một đường cong, hàn khí khắp người tỏa bốn phía.

“Chó tốt không chặn đường a!” Cô bị dọa nhảy dựng, mau chóng sử dụng sức bú sữa đập, “Vương gia, cho dù người nhất được con người ta, cũng không nhất được trái tim hướng về tự do của ta đâu....Ôi!”

Bàn tay kia lại dùng sức, dường như muốn nhập cô vào vòng ôm phía sau.

“—cưỡng ép là vô đạo đức!” Thanh Kiều kêu lên một tiếng, nhắm chặt hai mắt lại.

Chợt nghe một tiếng cười cực trầm thấp, chỉ thấy “Bộp” một tiếng, lực đạo trên người cô bỗng nhiên biến mất.

Một trận gió mát xẹt qua, cô mở hai mắt, phát hiện mình đã vững vàng đứng cạnh Nguyễn Tự Khung.

“Đoàn Vương gia, Tiều Kiều trẻ người non dạ, ra tay làm làm tổn thương cơ thể cao quý của Vương gia, còn thỉnh đại nhân đại lượng, không

nhắc lại chuyện cũ.”

Nguyễn Tự Khung cười với cô trước, rồi mới quay đầu chấp tay với Đoàn Ngọc.

Giải thích hết sức mang tính tượng trưng, khiến cho sắc mặt Ô y vệ nháy mắt đổi thành đồng màu với màu quần áo.

“Tiểu Kiều, lại đây.”

Đoàn Ngọc không để ý tới hắn, mắt nhìn Thanh Kiều, trong đầm sâu thăm nhen lên một đốm lửa giận: “....Đến chỗ ta, chuyện người làm ta bị thương, ta tuyệt không để ý.”

Thanh Kiều nắm lấy quần áo Nguyễn Tự Khung, trong lòng bình tĩnh, làm cái mặt quỷ với hắn: “Phi! Ta chỉ mong người chết!”

Nét mặt Đoàn Ngọc cứng lại, còn chưa mở miệng, Ô y vệ phía sau đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, đón đầu bổ tới.

Hàn quang từng trận, Nguyễn Tự Khung cười to phất tay áo, kéo Thanh Kiều nhẹ nhàng rời khỏi mặt đất, trong khoảnh khắc đã biến mất vô tung vô ảnh.

Mọi người phục hồi lại tinh thần, đều hít một hơi khí lạnh.

“Vương gia!” Hình Tứ tiến lên, quỳ sâu trước mặt Đoàn Ngọc, “Thuộc hạ bảo vệ không chu toàn, tội đáng muôn chết!”

Đoàn Ngọc chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hình Tứ nơm nớp lo sợ nâng đầu, ngữ khí chần chừ: “.....Có phải đuổi theo hay không?”

“Không cần, người nọ võ công đã đạt đến đỉnh cao, các người ai cũng đuổi không kịp.”

Đoàn Ngọc mở bàn tay bị thương ra, nhìn thấy máu tươi loang lổ, khế nhú máu.

“Thuộc hạ lập tức thỉnh được vương tới.” Hình Tứ sát ngôn quan sắc. (đoán ý qua lời nói và sắc mặt)

“Không cần....” Đoàn Ngọc nhắm mắt lại, trên khuôn mặt từ trước tới nay không gợn sóng lần đầu lộ vẻ mệt mỏi, “Trên trâm không có thuốc tề, là nàng ấy gạt ta.”

——đường phân cách tác giả bày tỏ thông cảm với những người muốn ngược tâm——

Trên sườn núi đầy cỏ ngoài sông đào bảo vệ thành của Hồn Thủy trang, hai bóng người một lớn một nhỏ đang nằm.

Ở cạnh nhau thật lâu, trầm mặc không nói gì, sự yên lặng kỳ dị.

“Ta nói, đây đúng là một cuộc hội nghị đoàn kết, hội nghị thắng lợi.”

Thanh Kiều nhin không được mở miệng.

“A? Đoàn kết thế nào? Thắng lợi thế nào?”

Nguyễn Tự Khung lấy tay gối đầu nhìn ra xa xa, mây trắng lững lờ trôi.

“Nội bộ chúng ta cực kỳ đoàn kết, con tập kích kẻ địch thuận lợi, người mang theo con chạy trốn thành công, kết quả rất là thắng lợi.” Thanh Kiều cười khanh khách giải thích.

“Ta chỉ cười mà không đánh.” Nguyễn Tự Khung dãn mày, vẻ mặt không chút để ý, “Tuổi lớn rồi, chung quy cũng thích dùng cách hòa bình để giải quyết vấn đề.”

“.....Aiz.” Thanh Kiều liếc hăn một cái, lộ vẻ buồn rầu thở dài một hơi.

“Hội nghị đoàn kết bế mạc thắng lợi, Tiểu Bạch Thái còn có gì không hài lòng?” Nguyễn Tự Khung thành thoi nhắm hai mắt lại, “Hay là người giận ta không chào hỏi đã mang người rời khỏi Vương gia?”

“Đừng, ngài đừng chọc ta!” Thanh Kiều giật mình một cái, da gà trên người chen lấn nổi lên, “Con chỉ thấy kỳ lạ, người vì sao không hỏi con chứ?”

“Hỏi cái gì?” Nguyễn Tự Khung mí mắt cũng không động tí nào.

“Hỏi ta.....rất cuộc là làm sao mà biết Đoàn Vương gia, và có vướng mắc gì với hăn?” Thanh Kiều có chút ấp úng bất an.

——cô nghĩ rằng hăn sẽ hỏi, ít nhất là sau khi rời khỏi khách điểm hăn sẽ bắt đầu truy hỏi. Không nghĩ là dọc đường đi hăn không đề cập đến dù chỉ một chữ, thậm chí nói cũng không nói một câu.

Trầm mặc, trầm mặc, đôi bại trong trầm mặc, biến thái trong trầm mặc.

Đúng là tâm thần bất định, đứt khoát ra quân chính diện trước một bước.

“A? Người muốn nói hả?” Nguyễn Tự Khung mở mí mắt, từ trên cao nhìn xuống cô một cái, “Muốn nói thì nói đi, đại thúc là một đối tượng rất tốt để dốc bầu tâm sự.”

Thanh Kiều tức giận muốn bỏ đến bóp chết hẳn.

“Đừng kích động, đừng kích động.” Nguyễn Tự Khung thấy cô giương nanh múa vuốt, nhìn không được cười, “Ta chỉ là không thích gượng ép.”

“Nếu người không muốn nói cho ta biết, đại thúc vĩnh viễn cũng sẽ không hỏi.” Hấn giữ chặt cô, nhẹ nhàng đặt cô lên mặt cỏ, nét mặt dịu dàng, “Tất cả đều chờ đến khi người nghĩ xong, khi nào muốn nói, người đương nhiên sẽ nói với ta.”

Đáy lòng mềm lại, Thanh Kiều cảm thấy như có dòng nước ấm róc rách chảy qua trước ngực.

“—thật ra, ta không tên là Cam Tiểu Kiều.” Cô nhìn hai tròng mắt đen nhánh của hẳn, lẳng lặng mở miệng.

Nguyễn Tự Khung a một tiếng, cũng nghiêng người nằm trên mặt cỏ, ngẩng mặt đối diện trời xanh.

“Ta cũng không phải con cháu đại hiệp giang hồ, trước giờ cũng không biết Đông Phương Hồng và Tây Môn Bất Bại gì cả.”

“Tên thật của ta là Cố Thanh Kiều, là con gái duy nhất của đương kim Lễ bộ thượng thư Cố Hưng Ngõ.”

“Đoàn Ngọc Đoàn Vương gia, từng là vị hôn phu của ta.”

“Hấn nghi ngờ ta là con cháu của Biên Mục hoàng tộc đã diệt quốc, mục đích tập hợp đủ tứ linh là để phục quốc, bởi vậy muốn đuổi tận giết tuyệt ta.”

“Ta dưới sự trợ giúp của bạn bè, trốn khỏi đại lao, lại bởi bạn bè sắp xếp, gửi vào làm học trò của Vương Thiên Sơn, đồng thời được Mãn Mãn

đại sư chiếu cố.”

“Ta quả thật muốn tập hợp đủ tứ linh, nhưng cũng không phải là để phục quốc, sự thật là, ta hoàn toàn không biết gì về thân thế của mình cả.”

“Thật ra, ta không phải là người của thế giới này, ta đến từ một thời không rất xa xôi.....”

“Ta chỉ là nghe nói, tập hợp đủ tứ linh sẽ có thể trở lại ngôi nhà chân chính của ta.....”

“Nào biết ta đi vào Tây Lãng, lại phát hiện một bí mật lớn kinh thiên động địa: Vương Thiên Sơn và Mãn Mãn đại sư có JQ (gian tình), chương môn Tứ Phong bao dưỡng vợ bé ở bên ngoài!”

“Hửm?!” Người bên cạnh cuối cùng cũng có phản ứng, lập tức nhảy bật lên.

“Đừng kích động đừng kích động!” Thanh Kiều nhanh chóng kìm lại cơ thể Nguyễn Tự Khung, “Ta chỉ là thử xem xem người có ngủ hay không, bằng không sao người không hề phản ứng với lời ta nói?”

“Người muốn phản ứng thế nào?” Nguyễn Tự Khung cười, tựa như làn nước xuân dập dờn, “Khó tin? Hay là lập tức mang người đi khám bệnh?”

“——Tiểu Bạch Thái, nói thật cho người biết, ta tuyệt đối không giật mình.” Hắn dịu dàng xoa mặt cô, trong mắt là một khoảng không sáng trong suốt, “Bất luận là người nói gì, ta cũng đều tin người.”

Vẻ mặt hắn thành khẩn như vậy, làm khuôn mặt Thanh Kiều có chút nóng lên.

“Lại có người có năng lực tiếp thu mạnh mẽ như vậy.....” Cô nói thăm một câu, thanh thanh giọng tiếp tục nói.

“Quê của ta, không giống với nơi này, rất tiên tiến! Mọi người không cần võ công cũng có thể bay lượn trên trời, không có ngựa tốt cũng có thể ngày đi ngàn dặm.....Không cần học truyền âm bí mật, chỉ cần một cái hộp nhỏ đã có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào trò chuyện với người mong nhớ....”

Nhớ lại chuyện cũ, nói thật lâu thật lâu, liên tục nói đến ráng chiều treo lên chân trời.

“.....Cho nên, ta muốn về nhà, ta nhất định phải về nhà.”

Thanh Kiều thì thào nhắm mắt, lấy lời thề này làm lời tổng kết cuối cùng.

Nguyễn Tự Khung nghe đến đó, nhoẻn miệng cười: “Có lẽ ta có thể giúp người.”

“Thật sao?” Thanh Kiều nghe vậy xoay người, nắm chặt tay áo hắn, “Chẳng lẽ là người chịu đem tung tích của Thanh mộc nhân Hình Kiếm nói cho ta biết?”

“.....Tung tích của kiếm ta quả thật không biết.” Hắn trầm ngâm một chút, chậm rãi nhếch khóe miệng, “Nhưng ta có thể đưa người đi gặp chưởng môn Tứ Phong, nếu hắn chịu nhả ra, có lẽ có thể cho người mượn kiếm dùng chút.”

“Công Bình, người thật sự là quá tốt!” Thanh Kiều hưng phấn vô cùng, chui cả đầu vào trong lòng hắn, như con chó nhỏ ôm hắn không buông.

“.....Chở giải quyết xong án giết người ở Hồn Thủy trang, ta sẽ mang người lên núi tìm sư phụ.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ bả vai cô.

“Người tốt như vậy, ta thật không biết phải báo đáp người như thế nào!” Thanh Kiều ngẩng đầu cảm thán.

“Không sao, ta tự có chủ trương.” Hãn cúi người, bất chợt hôn một cái lên mặt cô.

Thanh Kiều nhất thời ngây người.

“Lão nam nhân, thỉnh thoảng cũng muốn hấp thu một chút sức sống thanh xuân.” Hãn không ngưng ngừng chút nào, cười hì hì giải thích, “Đây là tiền đặt cọc.”

Hương thơm ngát phất qua mặt, khuôn mặt hãn đẹp đẽ trong suốt như cánh ve, lộ ra màu đỏ nhàn nhạt.

Có giận lớn hơn nữa, cũng đều bị nụ cười cực xinh đẹp này làm tan chảy.

Thanh Kiều quả thực dở khóc dở cười: “.....Xin hỏi lão nam nhân, cảm giác đánh lén như thế nào?”

“Rất tốt, rất thích.” Hãn quay đầu, ánh sáng nhạt nhuộm hồng sườn mặt tinh tế của hãn, thật nổi bật, “Tựa như hôn lên một đám mây.”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Món Yêu Nghiệt

Edit: Chikajo

Sáng sớm ở Hồn Thủy trang, một trận mưa trút xuống, mưa tạnh bầu trời quang đãng, trời xanh lẫn mây trắng.

Cố Thanh Kiều ra khỏi phòng, cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần và thể xác khoan khoái dễ chịu.

Cuộc nói chuyện thẳng thắn hôm qua, khiến cho trên thế giới này cuối cùng cũng có thêm một người mà cô có thể tin tưởng.

Lại nói trong đêm Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên mang theo người ra khỏi trang, nói là phải truy xét hung thủ, cô vốn định cũng đi theo, tiếc rằng Nguyễn Tự Khung cười với cô: “Việc này nguy hiểm, cần nhân sĩ võ công cao cường.”

—aiz, mặc dù thay đổi thời không, nhưng bên yếu hơn vẫn vĩnh viễn không có quyền nói.

Cô chỉ có thể phần nộ ở lại.

Thật đáng giận, đại thúc này nhất định đợi đến sau khi quay về núi Tây Lăng mới bằng lòng dạy võ công cho cô, không biết là hẳn có cách gì để cô nhanh chóng trở thành võ lâm cao thủ trong thời gian ngắn chứ?

Cửu âm bạch cốt thảo? Thiết Sa chưởng? Lục Mạch thần kiếm? Cô xem xét bàn tay trắng nõn nhỏ dài của mình, có chút run.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Quỳ Qua tử bảo điển (tác giả nhái Quỳ Hoa bảo điển) được tạo ra phù hợp với cơ thể nữ nhân hơn— không cần tự cung (thiếu cái đó đó), cũng có thể thành công, cả ngày chỉ cần phi phi kim bản bản chỉ là được rồi, người nói hai nam nhân ngọc Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi chẳng cũng nhập hội cho vui đó thôi!

(Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi luyện Tịch tà kiếm pháp nên gay, Đông Phương Bất Bại luyện Quỳ Hoa bảo điển nên gay, phải tự cung mới luyện đc đó, bạn Kiều bảo hợp vs nữ là bởi nữ thì có đâu mà cung nên k cũng vẫn luyện tốt =)))

Sáng sớm chim véo von khẽ hót, nghiêng đầu qua, nhìn thấy trên nhánh cây bên cạnh có hai con côn trùng đang đánh nhau, một con bọ ngựa, một con xén tóc.

Cô nhìn đến nổi hứng, liền khẽ ngâm nga hát.

Bọ ngựa chủ động phát động tấn công.

“—Đại ~ đao ~ chém đầu lũ quỷ!”

Bài này còn có tên “Khúc đại đao tiến lên”.

Xén tóc không cam lòng yếu thế phản kích.

“—nhanh tay cầm lấy song tiết côn (côn hai khúc), hây da hây da!”

Bài này tên là “Côn nhị khúc”.

Hai con giao chiến, xén tóc rút mất một cái râu, cái còn lại đón gió lắc lư.

“—voi ~~ voi~~ mũi của mi vì sao dài như thế?”

Bài này là “Voi voi tại sao mũi của mi dài như vậy”, một bài hát thiếu nhi.

Cô tự chơi tự vui, xem đến cười ha ha.

Bỗng nhiên có một bàn tay đưa ra, bắt bọ ngựa và xén tóc đi.

“Người!” Cô ngẩng đầu lên muốn mắng, lại nhất thời ngây người.

“Sao lại dùng vẻ mặt đó nhìn ta? Hay là bị dung mạo tuyệt thế của ta khuynh đảo rồi?”

Lục Tử Tranh lẳng lẳng nhìn cô, khuôn mặt được phủ một tầng nắng sớm, sâu trong đồng tử nhen lên chút ánh sáng.

“.....Đúng vậy đúng vậy, ta vừa thấy người liền cười, phong thái nhẹ nhàng của người quá tuyệt vời!”

Thanh Kiều tức giận trừng hăn một cái, trong lòng buồn bực người này sao mà xuất quỷ nhập thần thế chứ? Đi đường cũng không có lấy một tiếng động?!

Nghĩ lại, mỗi lần gặp mặt người này chưa bao giờ có chuyện tốt, tức khắc lòng bàn chân như bôi dầu tính chuồn đi.

“Này! Cô thấy ta, sao không nhiệt tình như vậy hả?” Lục Tử Tranh thấy cô xoay người muốn đi, vội vàng đưa tay kéo cô.

Thanh Kiều vốn định vung tay áo thoát khỏi, không ngờ trong lúc vô tình đánh trúng bụng hăn, nghe thấy một tiếng kêu, thân mình hăn loạng choạng hai bước.

“Người bị thương?” Mơ hồ người thấy mùi máu tươi, cô không khỏi kinh ngạc—hay là mình trong vô thức đã luyện thành thần công cánh tay sắt rồi?!

“Không phải do cô.” Hãn nhìn thấu tâm tư cô, ngẩng mặt cười, da trắng như giấy, như che lên một tầng sa mềm mại, “Chỉ là ngoài ý muốn.....người ở giang hồ, sao có thể không cận kề đao?”

“Nói lời vô ích! Làm sao bị thương? Mau cho ta xem!” Cô nhanh chóng dìu hãn ngồi xuống một bên, vẻ mặt lo lắng, “Có đau không?”

“Đau.” Lục Tử Tranh nắm tay cô, chậm rãi chuyển qua ngực mình, làm bộ nghiêm trang như thật, “.....Cô vừa mới không để ý tới ta, chỗ này đau quá.”

Ầm ầm ầm! Bị sấm đánh đến nghẹn lời, Thanh Kiều tức cũng không được cười cũng không được, đành phải trách hãn: “Người có thể đứng đắn chút hay không!”

“Phía đông mặt trời mọc phía tây mưa, nói là vô tình lại có tình....” Hãn được một tấc lại muốn tiến một thước, lười biếng tựa đầu vào hõm cổ cô, lơ đãng xoay một cái, khiến mái tóc sau gáy xõa ra, “.....Ngày hôm qua có phải cô theo ai đó đến Giang Thi Hiên ăn cơm không?”

“Ăn thì sao?” Thanh Kiều dùng sức đẩy đầu hãn, “Ta từ khi ra khỏi Thượng thư phủ chưa từng được ăn ngon, người còn không cho ta ăn?”

Lục Tử Tranh hừ lạnh một tiếng, đè lại bàn tay phải không an phận của cô, lạng lẽ từ trong tay áo cô rút ra một cái trâm.

“Cô thật sự mang theo thứ này bên mình hả!” Hãn đốt đi dòng chữ trên trâm, “Lòng ta tựa như biển cả.”, từ từ giãn mày ra.

“Người cũng nói, giang hồ hiểm ác, ta cũng muốn mang theo một vật có thể tự bảo vệ mình.” Cô thở dài, nửa thật nửa giả.

“.....Cô chịu mang theo thứ này, ta rất vui vẻ.” Hãn xoay người kề sát vào trong lòng cô, sức nặng toàn thân đều đè lên người cô, “Về sau đi

đến đâu, cũng không cho phép cô đánh mất nó.”

Dứt lời, vuốt đầu nhọn của trâm bắt đầu thì thào tự nói: “Ta xem sẽ giúp cô bơi lên chút ‘Hệ linh’.....không, vẫn là ‘Hủ cốt thực tâm’ (mục xương khoét tim) độc hơn.... ‘Thất nhật xuyên tràng tán’ (bảy ngày xuyên thủng ruột) hẳn là cũng không tồi.....”

Thanh Kiều nghe thấy sờn hết cả da gà: “Đủ rồi đủ rồi, bơi thuốc tê là được rồi!”

“Lòng dạ đàn bà!” Hãn cười nhạt, ngón tay tà tà lướt qua mặt cô, vừa lạnh vừa nóng, “.....Ta cũng muốn đi Giang Thi Hiên.”

“Không, có, tiền!” Thanh Kiều lườm hãn một cái, cự tuyệt thẳng thắn lưu loát.

“Không sao, chúng ta ăn xong bỏ chạy, không trả tiền.” Hãn cười hì hì vòng quanh cô, lông mi khẽ rung rung, vẽ ra một đường cung vừa dài lại vừa cong, “Chạy không được ta liền cho bọn họ ăn thuốc độc, xem còn ai dám tìm chúng ta đòi tiền?!”

Nhìn khuôn mặt kiêu ngạo đến cực điểm kia, Thanh Kiều quả thực muốn hộc máu.

Tiệm cơm đệ nhất Hồn Thủy trang, Giang Thi Hiên.

“Ta thật sự là không có tiền a! Người ăn ít chút!” Thanh Kiều xiết chặt hà bao, dạn dò người bên cạnh.

“Yên tâm, ta đương nhiên sẽ bảo vệ cô toàn thân trở ra.” Lục Tử Tranh cười khanh khách nâng chung trà lên.

“.....Ta nói, người rốt cuộc là bị thương thế nào? Có nghiêm trọng không?” Thanh Kiều thấy hãn vẽ mặt phong khinh vân đạm, không khỏi

nhíu mày.

“Cô đau lòng? Nếu không thì buổi tối đến phòng ta, ta đặc biệt cời ra cho cô xem?” Lục Tử Tranh nháy mắt mấy cái với cô, mị nhân như tở.

“Được, dù sao ta cũng đã xem qua không ít.” Thanh Kiều cũng cười gian xảo.

Hừ, 300 chiến binh Sparta cũng xem rồi, dạng mỹ nam như hoa như người mấy khối cơ bụng đó có gì hiếm lạ chứ?!

300 chiến binh Sparta: tên phim là 300 một bộ phim của hãng Warner Bros làm từ năm 2006, phát hành năm 2007, nội dung dựa trên Trận Thermopylae nổi tiếng trong lịch sử Hy Lạp.

Hình các anh cơ bắp đây:

Lục Tử Tranh biến sắc đang muốn nói, chợt nghe “Rầm xoảng” một tiếng, phía sau bỗng nhiên có đồ sứ rơi xuống đất vỡ vụn.

“Quan, Quan Thế Âm nương nương!” Thanh âm căng thẳng bối rối.

Thanh Kiều nhìn thấy khuôn mặt như đồng bằng Hoa Bắc đối diện kia, liền vui vẻ: “Yo, Tiểu Diêm Vương hả!”

Người tới đúng là Tiểu Diêm Vương Âu Tề kia, hẳn không nghĩ rằng hôm nay còn có thể thấy cô nương này, bị dọa đến chén trà cầm trong tay cũng làm rớt.

Âu Tề trước tiên xem xét cô gái áo lục này, lại xem xét tiếp nam tử đẹp như thiên tiên bên cạnh cô, toàn thân bắt đầu tự động run rẩy: “Quan, Quan Thế Âm nương nương, đại từ đại bi.....”

Lục Tử Tranh thấy Âu Tề lén ngắm mình, trên mặt hiện lên nụ cười quý dị.

“Người yêu của Quan Thế Âm.” Hãn chỉ chỉ mình, long trọng giới thiệu.

“Phi!” Thanh Kiều đá hãn một cước, quay đầu tò mò nhìn về phía Âu Tề, “Tiểu Diêm Vương đến đây làm gì vậy?”

“Vợ, vợ của tiểu nhân mang thai, bởi vậy đặc biệt thỉnh cao nhân tới đây ban tên cho hài tử.” Âu Tề tứ chi cứng nhắc, miệng máy móc, xem chừng bị “Kinh thiên nhất điểm” của Nguyễn Tự Khung dọa sợ rồi.

“Cảm thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.” Thanh Kiều gật đầu, chợt nghĩ tới cái gì, mỉm cười, “Ai da, còn cần cao nhân chỉ điểm không? Quan Thế Âm nương nương tặng luôn cho người hai cái tên, sinh con gái gọi là Âu Mại Gia (mại gia: bán nhà), sinh con trai gọi là Âu Mại Ngật Đáp (mại ngật đáp: bán phiền phức), rất tốt nha!”

Lục Tử Tranh phì cười, nhướn mày lên.

Âu Tề không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ có thể liều mạng lau mồ hôi trên trán.

Đầu cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân, thấy một mặt cờ màu trắng chậm rãi thò lên, lộ ra hai chữ to màu đen xiêu vẹo: “Đỗ Bì”. (bì: da)

“Bán tiên tới rồi!” Âu Tề như được đại xá, vội vội vàng vàng chạy ra đầu cầu thang, “Đỗ bán tiên, ở đây ở đây, ta ở đây này!”

“Chặc chặc, chữ này viết không đẹp, bố cục nét chữ không cân bằng, tên cũng quái dị.” Thanh Kiều chế giễu với Lục Tử Tranh, mặt mày hớn hở, “Chọn tên gì không chọn, lại thích cái tên này? Đỗ Bì, đó là thứ quái gì chứ?”

Lời còn chưa dứt, mặt lá cờ kia rung lên một cái đi tới gần, dần dần hiện ra toàn bộ——“Đỗ Pha”. (pha: lệch, xiêu vẹo)

Đỗ rz, Thanh Kiều lập tức ngậm miệng.

“Bán tiên thỉnh bên này.” Âu Tề khúm núm chờ bên cạnh bán tiên, cẩn thận dẫn ông ta vào trong nhà gian.

Đỗ bán tiên kia là một lão nhân cao tuổi, để một chòm râu dê, thoát nhìn xanh xao vàng vọt, ánh mắt đục ngầu.

“Lại là một người kiếm cơm ăn.” Thanh Kiều lẩm bẩm một tiếng, tức khắc hết hứng thú.

Nào biết Đỗ bán tiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ, trong chớp mắt, bỗng sắc mặt ông ta đại biến, kinh hoảng.

“Yêu yêu yêu nghiệt!” Bàn tay khô đét của ông ta chỉ một ngón sang bên này, cả người run lên cầm cập.

“—ai là yêu nghiệt? Ông mới là yêu nghiệt ấy!” Thanh Kiều giận dữ, cầm ống đũa trên bàn lên ném về phía ông ta, “Cả nhà ông đều là yêu nghiệt!”

Khuôn mặt bán tiên trở nên trắng bệch như tờ giấy, không nói hai lời bạch bạch bạch chạy xuống dưới lầu.

Chạy đến dưới lầu, không biết là sợi thần kinh nào bị chập, ông ta lại rống to lên trên lầu một câu: “Nước sắp diệt vong, yêu nghiệt xuất hiện tràn lan!”

Thanh Kiều tức khắc đưa tay lên đầu ném tất cả những đồ có thể cầm được xuống: “Lão đầu chết tiệt! Yêu nghiệt thì thế nào? Yêu nghiệt cũng có mẹ sinh ra, ông không phục sao?”

Bình bình bốp bốp một trận hoa trâm rơi xối xả, nện xong, thở phì phì quay đầu lại ngồi xuống.

Lục Tử Tranh lẳng lẳng ngồi tại chỗ, phẩm trà, từ đầu tới cuối không nói một câu.

“Người này đầu óc có vấn đề.” Thanh Kiều cười he he với hăn, “Không để ý tới ông ta, ta ăn cơm, ăn cơm.”

“Cô ném hết đĩa rồi, ăn thế nào?” Lục Tử Tranh nheo mắt lại, cao giọng lên.

“Hả?” Thanh Kiều vỗ vỗ ót, bối rối cất tiếng, “Ta, ta lại qua bàn khác lấy....”

“Quên đi, ta không muốn ăn, chúng ta đi thôi.” Lục Tử Tranh ngắt lời cô, đứng dậy quăng một khối gì đó lên trên bàn, nhanh nhẹn rời đi.

“Này, người đợi ta một tí a!” Thanh Kiều mau chóng đuổi kịp, trước khi rời đi lén nhìn thoi bạc sáng loáng trên bàn một cái, nhất thời đau đến suýt nhồi máu cơ tim——đúng là một thỏi bạc lớn a!

Bước chân Lục Tử Tranh vừa vội vừa nhanh, Thanh Kiều biết hăn mất hứng, nhắm mắt theo đuôi, thở mạnh cũng không dám.

Đi a đi, đi a đi, liên tục đi đến khi cánh mũi cô lấm tấm mồ hôi hô hấp dồn dập, Lục Tử Tranh bỗng nhiên dừng lại.

Hăn quay lại, đi đến dưới bóng cây, không nói hai lời bắt đầu cởi quần áo.

“Người làm gì vậy?!” Thanh Kiều ngây ra cũng đi qua, không hiểu gì cả.

“Ta dực hỏa đốt người.” Hăn cũng không thèm nhìn tới cô, mau chóng đáp một câu, thuận thục cởi ngoại sam.

Cầm Thanh Kiều suýt thì rơi xuống.

Mắt thấy hần đã bắt đầu tháo nút thắt trung y, Thanh Kiều giậm chân, đỏ mặt chạy đi.

Tháo xong nút thắt cuối cùng, Lục Tử Tranh đang muốn cởi trung y, bỗng nhiên một chậu nước lạnh từ trên trời rớt xuống, khiến hần ướt sũng.

Hần nắm chặt năm tay cản răng ngãng đầu, chỉ thấy Cố Thanh Kiều tay cầm một cái gáo hồ lô, đang ngượng ngùng nhìn hần.

“Liệt, liệt hỏa đốt tình!”

Cô bị ánh mắt giết chết người của hần khiến cho có chút nói lắp, ý chí hào hùng vừa mới vọt lên cũng tan thành mây khói.

“...Cô!” Lục Tử Tranh hung hăng trừng cô, cuối cùng chỉ thở dài, mỗi một tựa vào đại thụ, “.....Miệng vết thương của ta nứt ra.”

“Hả?” Thanh Kiều lập tức hoa dung thất sắc, ném gáo hồ lô đi, bỏ nhào tới vịn y phục hần, “Sao người không nói sớm?!”

Lật trung y ra nhìn, trên bụng quả nhiên có một miệng vết thương thật dài.

Làm, làm sao bây giờ? Thanh Kiều nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, cuối cùng quyết tâm túm vạt áo của mình——trong phim truyền hình võ hiệp không phải đều diễn như vậy sao? Một người bị thương, người còn lại lập tức xé y phục mình để giúp hần băng bó, quá đẹp trai!

Vì thế, xé ~~~ xé ~~~ ta lại xé ~~~ ta lại xé ~~~~

Ý? Mặc dù đã dùng đến sức lực toàn thân để xé, nhưng cái áo lụa dày này vẫn không chút sút mẻ, ngay cả một vết rách cũng không có, thật sự là rất không cho cô mặt mũi nha!

Sau khi vật lộn thật lâu, cuối cùng cũng từ bỏ.

“.....Đại hiệp, có kéo hay không?” Cô nâng một đôi mắt ngập nước nhìn về phía Lục Tử Tranh, sắc mặt ngập ngừng, khuôn mặt đỏ bừng.

“Ha ha ha!” Lục Tử Tranh thấy bộ dạng ảo não ỉu xìu này của cô, không khỏi ngửa đầu cười to.

“Đừng cười đừng cười! Miệng vết thương sẽ nứt đó!” Thanh Kiều sợ tới mức luống cuống tay chân, mau chóng đưa tay che bụng hân.

“Không phải cô sợ máu sao?” Hân cũng không kêu đau, chỉ nhướn mày nhìn cô.

Lúc trước cô đưa cổ cho hân ăn, đã từng mãnh liệt yêu cầu hân không được ăn trước mặt cô, bởi vì cô sợ máu.

“Sợ hả! Sợ thì có ích gì?!” Mắt thấy máu tươi từ kẽ tay không ngừng chảy ra, cô gấp đến muốn khóc, “Sợ thì sẽ không chảy máu nữa sao? Quả cầu đàn độn nhà người, mau cầm máu a!”

Mắt trầm xuống, Lục Tử Tranh điểm hai cái lên bụng mình, nhẹ nhàng kéo tay cô ra.

“Được rồi, ta điểm huyết rồi, máu sẽ mau ngừng thôi. Cô tìm thứ gì đó giúp ta băng bó đi!” Giọng điệu hân hiểm khi ôn hòa như vậy.

“Ta, ta không xé nổi y phục.....” Thanh Kiều nhìn sang máu trên tay, lại nhìn hân, thần sắc bối rối, “Nếu không người xé đi? Người còn có thể sử dụng sức lực sao?”

Lục Tử Tranh âm đạm cười: “Gáo nước của cô lấy từ đâu ra?”

“Mượn ở chỗ bác gái Vương cổng thôn.....” Thanh Kiều chợt nhớ ra, vẻ mặt tỏa sáng, “A! Người đợi một chút, bây giờ ta đi tìm bác ấy!”

Lời còn chưa dứt, đã chạy đi nhanh như chớp.

Lục Tử Tranh nhìn bóng dáng cô, lắc đầu, tiếp tục mỉm cười.

Nơm nớp lo sợ băng bó xong vết thương, Thanh Kiều thở một hơi thật dài, tay chân mềm nhũn ngã xuống gốc cây.

“A....” Lục Tử Tranh vừa mới rên một cái, cô đã nhanh chóng nhảy bật lên, “Đau chỗ nào? Không thoải mái chỗ nào?”

Lục Tử Tranh thấy dáng vẻ lo lắng của cô, chỉ cười không nói.

Cô quả thật không biết băng bó, hiện giờ vết thương của hãn quả thực là không thoải mái, nhưng.....

“Ta muốn uống nước.” Hãn khẽ ngẩng đầu lên.

“Ừm, người đợi một chút a!” Thanh Kiều xách váy chạy đi.

Một lát sau, cô cầm một gáo hồ lô lạch bạch đi tới trước mặt hãn, như không đành lòng được dâng vật quý: “Uống đi, uống mau!”

Lục Tử Tranh nhường lòng mà uống hai ngụm, đặt gáo nước xuống.

Thanh Kiều lại lấy từ tay áo ra một chiếc khăn lụa, lau nước trên trán cho hãn.

“Vừa rồi là ta không tốt, không nên dội nước vào người.....” Cô rất ngượng ngùng, “Miệng vết thương dính nước, chắc hẳn là rất đau?”

Lục Tử Tranh thở dài một hơi, rất là hưởng thụ nhắm mắt lại.

“Kỳ thật, mới rồi cô không cần vội vã trút giận thay ta.” Hãn thản nhiên phun một câu.

“Ta không có.....” Tay trên trán cứng đờ.

“Hoặc là, cô sợ ta nổi giận giết chết tên bán tiên kia, cho nên mới cố ý phát hỏa trước?” Hãn thông dong, hờ hững nhướng mày.

“.....Ta không.....” Trả lời càng thêm vô lực.

“Cô vẫn là không hiểu ta.”

Hãn chợt mở to mắt, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng vào đáy lòng cô: “.....Chuyện ta muốn làm, bất kì ai cũng không thể thay đổi.”

Thanh Kiều mím chặt môi, không dám trả lời.

“Nghỉ ngơi đi, chờ lát nữa cho cô xem trò vui.” Hãn cười cười đứng lên, dắt tay cô, đặt cô vào bên cạnh.

Mây trôi lướt qua chân trời, không biết đã qua bao lâu, trên đường bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

“Kẻ điên kia! Mọi người mau ra đây xem kẻ điên!”

Một đám trẻ con vây quanh một người lớn chạy tới phía bên này.

Thanh Kiều tập trung nhìn vào, không khỏi kinh ngạc ——chính là Đổ bán tiên vừa mới gặp!

Không biết hãn gặp phải tai họa bất ngờ gì, bây giờ tóc tai rối tung, quần áo tả tơi, bước chân loạng choạng, thất tha thất thểu nào còn dáng vẻ toán mệnh tiên sinh (thầy bói)? Nhìn qua như một đệ tử Cái Bang! Mà mặt cờ “Đổ Pha” kia không biết vì sao lại bị cháy một nửa, trở thành xứng với tên thực “Đổ Bì”! (bì tức là da, ý nói bác Đổ bán tiên gầy như da bọc xương)

“He he he.....” Đổ bán tiên vừa ngây ngô cười vừa đi tới, ngã trái ngã phải, nước bọt tràn ra ngoài khóe miệng.

“Kẻ điên! Tên điên! Tên mông phun khói!” Đám trẻ con cười ném đá vào ông ta. (m k hiểu lắm ý chửi của câu mông phun khói, chỉ tra được câu này là để chỉ người làm quan chức cấp cao thôi.)

“A, yêu nghiệt!” Đổ bán tiên kia chỉ vào một đứa bé ném ông ta trong đám cười rộ lên, thanh âm kì dị.

“Lại một tên yêu nghiệt! Nạp mệnh đi!” ông ta quay đầu nhảy lên, ngón tay chọc một con gà mái đang ấp trứng ven đường.

“Cục cục tác.” Gà mái tức giận liếc cái xem thường.

“Yêu nghiệt a! Thật nhiều yêu nghiệt!” Ông ta chỉ vào một đám vịt đang qua đường xa xa, hoa chân múa tay vui sướng lắc lư, “Nước sắp diệt vong, yêu nghiệt xuất hiện tràn lan!”

Người vây xem càng đến càng nhiều, tất cả mọi người ngừng công việc trong tay đi ra xem náo nhiệt.

“Ha ha ha.....”

“Xem hay không?” Lục Tử Tranh nắm lấy tay Thanh Kiều, nghiêng mặt dịu dàng nhìn cô.

Thanh Kiều rùng mình một cái, bất giác cuộn mình lại.

Lục Tử Tranh hiểu rõ cười, quay đầu nhìn người đã hoàn toàn phát điên phía xa xa kia, nắm tay cô càng thêm chặt.

“Yêu nghiệt! Yêu nghiệt!” Đổ bán tiên còn đang không ngừng ồn ào, mọi người tiếp tục cười to.

Vì thế Lục Tử Tranh cũng nhếch khóe miệng, câu hồn đoạt phách, mắt lóe ánh sáng tăm tối.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Món Hung Thủ

Edit: Chikajo

Đỗ bán tiến ê ê a a náo loạn nửa ngày, cuối cùng cũng có cán bộ thôn nghe thấy tin tức mà đến, quắc mắt lạnh lẽo.

“Lớn đầu như vậy mà hóa ra lại là tên ngốc!” Cán bộ thôn cầm đòn gánh đánh ông ta, dáng vẻ của đội quản lí duy trì trật tự nội thành, “Mau cút, mau cút, cút cút cút!”

Đỗ bán tiên bị đau, cứ nửa né nửa nhảy như vậy vui tươi hơn hở chạy đi.

Thanh Kiều nhìn bóng dáng ông ta đi xa, trong lòng buồn bã, nhất thời nói không ra là cảm thụ gì.

“Có muốn biết, ông ta rốt cuộc là bị điên như thế nào không?”

Lục Tử Tranh kéo tay cô đến trước ngực mình, thờ ơ nghịch nghịch, hai mắt sáng trong suốt giống như giọt sương trên lá sen mùa hạ.

Thanh Kiều lắc đầu, vừa thấy sắc mặt người đối diện bất thường, lại nhanh chóng mãnh liệt gạt đầu.

“.....Khi cô ném đũa vào ông ta, ông ta liếc mắt nhìn ta một cái.”

Hắn nhếch môi, độ cong tuyệt đẹp, đuôi mắt vương ba phần ác độc: “Ông ta có lẽ không biết, trên đời này còn có một thứ tên là Nhiếp hồn thuật.”

Thôi miên! Trong đầu Thanh Kiều hiện lên từ này đầu tiên.

Đắn đo một lát, cô trái với lương tâm ca ngợi: “.....Thật tài giỏi, chuyện này thật sự là rất thần kỳ!”

Lục Tử Tranh không vừa lòng lắm, bóp mặt cô qua đối mặt với mình: “Thần kỳ? Nếu thực sự cô cảm thấy thần kỳ, vì sao không dám nhìn thẳng vào ta chứ?”

Hắn ngẩng đầu, khuôn mặt sạch sẽ thanh tú, hơi thở như lan: “.....Cô nói, cô không sợ đúng không? Cô nhìn ánh mắt ta, có phải rất mịn hoặc hay không?”

Thanh Kiều bất đắc dĩ nhìn hắn, chỉ thấy hoa đào trong mắt bay lá tả, ánh nắng chiếu rọi xuống tỏa ra sự quyến rũ, sắc đẹp mỹ lệ khôn cùng.

Cảnh tượng kiều diễm như vậy, mà cô lại nhớ đến lời kịch kinh điển của mỹ nam sét đánh vô địch vũ trụ mắt phóng điện miệng lạp xưởng Âu Dương Phong—“Người nhìn ánh mắt ta, có gợi cảm hay không? Có tuyệt hay không? Có cool hay không?”

Đây là câu thoại của Âu Dương Phong do Lương Triều Vĩ đóng trong phim Đông tà Tây độc (1993).

Khuôn mặt mắt phóng điện miệng lạp xưởng đây: (đoạn này là Âu Dương Phong đang cho Bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công lời khuyên tán gái =)))

“—quả thực là cực kỳ mịn hoặc!” Cô muốn cười, lại mau chóng nhịn xuống, liềm mạng gặt đầu như gà con mổ thóc, “Mịn hoặc, mịn hoặc, siêu cấp mịn hoặc! ”

“Mịn hoặc ra sao?” Lục Tử Tranh nâng cằm cô lên, khuôn mặt sáng ngời, có thêm hứng thú.

“—mắt trái viết ‘mị’, mắt phải viết ‘hoặc’, cho nên rất mị hoặc!”
Cằm bị năm đau nhức, cô chỉ có thể lộ ra vẻ mặt đau khổ tiểu thư ta đã bị
táo bón bảy ngày.

Lục Tử Tranh phì một tiếng phụt cười, kéo cô vào lòng mình.

“Cô còn muốn bao lâu nữa mới bằng lòng rời khỏi Tây Lăng?” Hàm
dưới của hắn dán sát vào tóc cô, nhẹ nhàng hít một hơi.

Mùi hương thiếu nữ mềm mại nhàn nhạt, từ từ tản ra, hết sức thanh lệ.

“Cái đó, ta cũng không biết, ít nhất phải giải quyết xong án giết người
ở Hồn Thủy trang trước đã!” Thanh Kiều cứng người không dám động, gục
đầu xuống thì thào nói nhỏ.

“A? Vậy cô có muốn biết, rốt cuộc là ai giết sư huynh sư tỷ của cô hay
không?” Hãn hừ một tiếng, từ cổ họng phát ra ý cười.

“—chẳng lẽ người có biết?!” Cô lập tức vùng ra, mắt trừng như
chuông đồng, nắm chặt vạt áo hắn.

Hắn không trả lời, tà tà liếc cô một cái, ý vị thâm trường.

“Mau nói cho ta biết! Mau nói cho ta biết!” Máu huyết toàn thân rít
gào, toàn thân sục sôi, “Van cầu người, mau nói cho ta biết!”

“Trăm nghe không bằng một thấy.” Lục Tử Tranh mỉm cười ôm thắt
lưng cô, “Đang Đang ca đưa muội đến chỗ tốt, đảm bảo làm muội muội
vừa lòng.”

——đường phân cách không chỉ có bụng đen (phúc hắc) mà bề ngoài
cũng rất đen——

Trong một tiểu viện đặc biệt nào đó, có hai bóng đen lén lút trốn trong
núi giả.

“Đây là chỗ nào?”

Thanh Kiều nhin không được mở miệng. Cô bị Lục Tử Tranh đặt giữa hai khối đá lớn, khe hở nhỏ hẹp, tứ chi đều vắn vẹo thành hình Thiên tân đại ma hoa (bánh quai chèo) kỳ dị.

Bánh quai chèo:

“.....Một góc tối tăm thích hợp trộm đạo.” Lục Tử Tranh ngồi xồm một bên, thong dong vỗ đầu cô, đồng thời nhẹ nhàng xuyt một tiếng, “Đừng nói, nghe đi.”

Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân.

Thanh Kiều lập tức im bật.

“Nói vậy, Đan Đốn các đều trống không?” Thanh âm nũng nịu như chim hoàng oanh từ xa đến gần, chính là Ngọc nữ Nam Cung Vô Hận của Thần Long các.

“Đúng, đêm qua Nguyễn Tự Khung đã đưa tất cả đệ tử tinh anh trong phái đi, nói là muốn đi Nam Cương truy bắt hung thủ.”

Có người lạ kính cẩn đáp lại, hẳn là thuộc hạ Thần Long các.

“Hừ, võ công cao thì có ích gì, đầu óc không sử dụng tốt cũng uổng phí!”

Nhắc tới Nguyễn Tự Khung, trong giọng nói Ngọc nữ thiếu đi sự sùng bái trước kia, lại có thêm vài phần chanh chua.

“Vô Hận!” Một giọng nam thoáng u ám truyền đến.

“Ai da, Thân ca!” Tiếng Ngọc nữ đột nhiên trở nên mềm mại như nước, “Thế nào? Dực Vương đại nhân nói thế nào? Có thể hỏi được tung

tích thứ đó chưa?”

“.....Tống Thất không chịu mở miệng.” Giọng nam đó nặng nề, nghe có chút không vui, “Hắn nói chúng ta chỉ uống phí sức lực, ngoài Trương Tứ Phong, không có bất kì ai biết tung tích của thứ đó.”

“Đáng giận!” Cùng với tiếng giậm chân, Nam Cung Vô Hận nghiêng rặng nghiêng lợi, “Lão đầu chết tiệt kia, chúng ta cũng đã giết ba đệ tử của hắn rồi, mà hắn vẫn trốn trong núi an ổn tu luyện, cũng không biết xuất quan báo thù!”

Thân mình Thanh Kiều đột nhiên khựng lại.

“.....An tâm chớ nóng.” Giọng nam u ám kia lại không nhanh không chậm vang lên, tựa như đã định liệu trước, “Ta đã phái người truyền ra ngoài, Tà giáo Nam Cương chính thức khiêu chiến Tây Lăng, hòng đoạt được Thanh mộc kiếm Hình Nhân xưng bá võ lâm. Nàng cứ thông thả chờ, giang hồ sẽ mau chóng dậy lên gió tanh mưa máu, chúng ta chỉ cần ngồi gặt hái ngư ông đắc lợi.”

“Hi hi, vẫn là Thân ca suy nghĩ chu đáo.” Nam Cung Vô Hận chuyển giận thành vui, cười quyến rũ, “Ít nhiều gì ngày đó chàng đã bổ thêm ‘Cửu cung ngân’ lên thi thể, khiến người ta nghĩ là hữu sử tà giáo kiêu ngạo kia làm.”

“Hừ!” Chỉ nghe nam tử kia cười lạnh một tiếng, lời nói mang theo đắc ý, “Muội cho rằng Nguyễn Tự Khung bất tài sao? Đơn giản như vậy mà hắn sẽ tin là thật? Nếu không phải khi ta giết người dự tính sử dụng công phu độc môn của tà giáo, lại cố ý để Tống Thất điểm canh kia nhìn thấy, nàng cho là Nguyễn Tự Khung thật sự sẽ tin sao?”

“Ai da da, nói tới nói lui, chỉ có thể trách Lục Tự Không kia mệnh không tốt.” Tiếng Nam Cung Vô Hận lại vang lên mang theo vài phần tiếc nuối, “Ai bảo sau khi giết người hắn cứ thích lưu lại ký hiệu chứ? Aiz,

đáng tiếc cho một nam nhân xinh đẹp như vậy, lại vì kiêu ngạo mà chết oan.”

“Nàng!” “Thân ca” có chút hỗn hển.

“Đừng giận đừng giận, bất kể là thích mỹ nam thế nào đi nữa, Vô Hận vẫn trung thành với Thân ca nhất!” Nam Cung Vô Hận dường như sợ hãi, mau chóng nói lời tốt đẹp an ủi, “Từ lúc hứa hôn với Dược Vương cốc ở Thần Long các, ta đã lần nào không nghe lời chàng chưa? Chàng muốn ta tiếp cận Nguyễn Tự Khung, muốn ta đi dụ dỗ Lục Tử Khôn, ta không phải đều đáp ứng hết hay sao?”

“Hừ!” “Thân ca” lại hừ lạnh một tiếng, ngữ điệu lại nhu hòa hơn nhiều.

Sau đó là tiếng làm nũng yếu điệu, tiếng chuyện trò, cuối cùng chuyển thành tiếng bước chân cười nói hi hi ha ha, dần dần đi xa.

“.....Cho nên nói, là Nam Cung Vô Hận và Thân Vưu giết sư huynh sư tỷ của ta?”

Thật lâu sau, Thanh Kiều từ trên hòn đá lớn nhảy xuống, nhìn Lục Tử Tranh chậm rãi mở miệng.

Lục Tử Tranh chỉ cười không nói, một đôi mắt hoa đào lấp lánh tỏa sáng trong đêm.

“Bọn họ.....còn muốn vu oan giá họa cho người?” Cô cố hết sức sắp xếp lời nói, có chút chần chừ, “Vậy vết thương trên người người.....là.....”

Lục Tử Tranh nhướng cao đuôi lông mày: “Ngoài sư thúc tốt của cô, trên đời người có thể làm ta bị thương như thế, quả là không nhiều lắm.”

“—tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?” Thanh Kiều khóc thét che ốt, “Ta.....ta thay mặt sư thúc, không, ta thay mặt cả Tây Lăng phái nói lời rất xin lỗi với người!”

Lục Tử Tranh bĩu môi, mặt hiện vẻ khinh thường: “Nếu lời xin lỗi có ích, còn cần nha môn để làm gì?”

Thanh Kiều khẽ đánh hắt một cái: “Ta nghiêm túc đó! Người bỏ qua cho sư thúc của ta và Tây Lăng phái đi, bọn họ cũng là bị tiểu nhân che mắt.....Sư thúc ta rất tin tưởng người điếm canh tên “Lão Thất” kia, hình nhữ giữa bọn họ có giao tình rất sâu....”

“—Diệu bút thánh thủ Tống Thất, thiên tư thông minh, chỉ cần nhìn một lần đã có thể chép lại thành bức tranh chiêu thức rõ ràng, hơn hai mươi năm đến nay chưa từng thất thủ.” Lục Tử Tranh ngắt lời cô, thờ ơ như không cười, “Không chỉ sư thúc cô tin tưởng hẳn, mà tất cả người trên giang hồ đều tin hẳn.”

“Van cầu người, tha cho bọn họ đi!” Ánh mắt Thanh Kiều khẩn khoản, vẻ mặt đầy cầu xin, “Xin đừng là địch với Tây Lăng phái.....”

Lục Tử Tranh liếc qua cô một cái, nghiêng đầu, nhướn mày, cuối cùng cười giễu cợt: “Lúc này xem ra, lại thật lòng cầu ta!”

Thanh Kiều cắn môi, do dự không dám nói.

“Được rồi được rồi, ta đều đáp ứng với cô được chưa.”

Lục Tử Tranh bỗng nhiên mất hứng trêu đùa cô, thản nhiên nhìn cô: “Nhưng cô phải nhớ kỹ, làm xong hết mọi chuyện phải trở về.”

Hắn trừng mắt, bỗng nhiên sinh ra vài phần hương vị không giận mà uy, Thanh Kiều mắt nhìn mũi chân, trầm mặc không dám trả lời.

Nghe lén xong, Lục Tử Tranh đưa cô ra hoa viên, đi tới cửa nhỏ ngoài tường viện.

“Không thể tiến cô nữa.” Dưới ánh trăng đầu mày hăn nhú lại, sắc mặt hăn tái nhợt, “Miệng vết thương của ta lại nứt ra, cần vận công trị liệu.....Cô dọc theo con đường này đi tiếp về phía trước đi, đến chỗ đường giao nhau thì quẹo trái là ra đường lớn, cô hỏi hàng xóm một chút, hăn là sẽ có thể mau chóng quay về Đan Đốn các.”

Nói xong nhún người nhảy qua bức tường ngói xanh, biến mất tăm.

Thanh Kiều nhìn mà trợn mắt há hốc mồm—cái gì gọi là thần long thấy đầu không thấy đuôi, đây là miêu tả chân thực nhất a!

Sửng sốt ba giây, cô hoàn hồn nhìn lại, phát hiện mình đang ở trong một ngõ nhỏ rất âm u rất quý dị, nhin không được rùng mình một cái.

“Ta thần kinh vững chắc, không sợ không sợ.....” Cô khẽ hát bài hát quen thuộc, thử thăm dò đi từng bước lên phía trước.

Bài hát này tên Trung là Đừng sợ đừng sợ do Quách Mĩ Mĩ trình bày, bài này còn đc bác Vũ Hà của VN chế thành bài Người tình Mai ya hee á.

Nghe ở đây: <http://mp3.zing.vn/video-clip/Khong-So-Quach-My-My/ZWZ9CEBZ.html>

Bước chân chạm đất, hết thấy an toàn.

Vì thế cô bắt đầu liều mạng hít khí vào trong ngực, liên tục hít đến khi bộ ngực từ sân bay thẳng cấp thành đỉnh Everest, khi đạt tới độ cao không thể vượt qua nữa, thì “Vèo vèo vèo” vung hai chân chạy như điên về phía trước.

——đại thúc, hãy đợi ta! Chân tướng chỉ có một! Ta lấy danh nghĩa của ông nội ta ra thề, hung thủ nhất định sẽ nhận được sự trừng phạt thích đáng!

Giống như nhân vật chính trong manhwa chạy trời chết, hai cái chân của cô vù vù luân chuyển cực nhanh, phóng đi như cái bánh xe.

Manhua là truyện tranh Trung Quốc, cũng như manga là truyện tranh Nhật, đoạn này tưởng tượng đến hình mấy nhân vật chibi trong truyện tranh là dễ hình dung nhất =))

Nhưng mà mới chạy chưa đến năm mươi thước, thiếu nữ Kindaichi đã ngừng hành quân.

Thám tử Kindaichi: là một trong những bộ truyện manga bí ẩn của Nhật Bản nói về những cuộc phiêu lưu của một cậu học sinh trung học tên là Kindaichi (Kindaichi Hajime) cháu trai của thám tử tư lừng danh Hajime Kosuke (được hư cấu) đi giải quyết những vụ án và truy lùng những tội phạm của hai tác giả Kanari Yozaburo hoặc Amagi Seimaru (tùy theo tập) và người minh họa vẽ tranh cho tác phẩm là họa sĩ Satō Fumiya.

Tr này tên tiếng Trung là Thiếu niên Kindaichi, nhưng gia nhái lại thành Thiếu nữ Kindaichi.

Một đại hán ngăm đen từ trên trời rơi xuống, vững vàng chặn cô trong ngõ nhỏ.

“Lá gan không nhỏ, lại dám ban đêm xông vào Thần Long các!” Đại hán đen thui cao lớn thô kệch kia, vung lên thanh đại đao bổ tới phía cô, “Đi tìm chết đi!”

“Chờ một chút!” Thanh Kiều hét lên một tiếng, lấy tay che đầu nhanh chóng né ra, “Đại hiệp tha mạng! Tiểu nhân chỉ là ra đây dạo dạ hương thôi!”

Đào dạ hương (dọn toilet hay dọn phân): ở TQ hay phương Tây xưa đều có những người hay kéo theo cái xe đặt đầy thùng phân dọn từ các nhà về để làm phân bón... Trong phim cổ trang cũng hay thấy mấy ng làm nghề này.

“Đào dạ hương?” Hắc hán (hắc: đen, hán: đại hán) sừng sốt, lập tức lại giơ đại đao lên, “Hừ! Ngọc nữ phân phó, nhìn thấy vật sống giết bất luận tội! Người đào dạ hương cũng phải chết!”

Hàn quang pha lẫn gió mãnh liệt ập tới, Thanh Kiều bổ nhào lên mặt đất, cái khó ló cái khôn cao giọng ồn ào: “Đại hiệp, trước khi chết, tốt xấu gì cũng để tiểu nhân lưu lại cái tên chứ!”

Đao phong đột nhiên ngừng lại, đại hán thoáng chần chờ, cuối cùng từ trên cao nhìn xuống nói: “.....Được rồi, ta cũng không giết tiểu bối vô danh, người cứ việc xưng tên ra!”

“Tiểu nhân tên là——“ Thanh Kiều run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, hít thật sâu một hơi: “Muhammad Axmed Agrith Cincinnati Hangri Mayisha Maria Batyr Nhiệt Na Ostrovsky Biệt Tổ Hoắc Phu Schmidt Alexey Konstantinovich Hussein Osama bin Laden Turkmenistan Kyrgyzstan Maybach.....”

“Người giỡn ta à!” Hắc hán kia hung bạo rống một tiếng, vung đại đao lên nện về phía cô, “Nào có tên của ai dài như vậy?!”

“Đừng! Đừng!” Thanh Kiều vừa trốn vừa lăn lộn, “Ngài không giữ chữ tín! Tiểu nhân còn chưa nói xong! Còn một ngàn lẻ sáu mươi ba chữ nữa....”

Rầm một tiếng, mắt thấy đại đao thẳng tắp hạ xuống cổ cô.

Là phúc hay họa, chung quy là tránh không khỏi.

—ô hô thương thay! Trời xanh hỡi! Nghĩ rằng ta một đời anh minh, bây giờ lại chết dưới đao của một tên nam nhân miệng thối!

—tác giả đáng chém ngàn đao, người tuyệt vọng tra tấn ta như vậy đến tột cùng là vì sao chứ? Ta hận người!

Thanh Kiều tuyệt vọng khép hai mắt lại, khước mắt chậm rãi lăn xuống một giọt lệ.

Lăn a lăn, lăn a lăn, giọt lệ nhỏ bé thực cố gắng bơi tới bên khước miêng, sự đau đớn trong dự liệu lại chậm chạp không đến.

Thật lâu sau, Cổ Thanh Kiều rốt cục run rẩy mở hai mắt.

—hắc hán cùng đại đao của hãn không thấy đâu, bên cạnh đứng một mã nam áo lam cười tủm tỉm.

“Sư thúc!” Cô hét to một tiếng, chỉ cảm thấy thế giới trước nay chưa từng tốt đẹp đến thế, cả người kích động như đánh tiết gà.

“Sợ hả?” Nguyễn Tự Khung vẫn mỉm cười, đưa tay kéo cô lên, “Đừng sợ, hung thủ đã bắt được rồi.”

Cô vừa đứng lên nhìn, lúc này mới phát hiện phía sau Nguyễn Tự Khung đứng một đám đệ tử Tây Lăng cầm trường kiếm trong tay. Mà ở giữa bọn họ, rõ ràng là Nam Cung Vô Hận và Thân Vưu cùng với hắc đại hán vừa rồi bị trói gô lại đang đứng!”

“Các người.....” Thanh Kiều giật mình nhìn về phía Nguyễn Tự Khung.

“Chúng ta vẫn chưa trúng kế.” Nguyễn Tự Khung biết cô muốn hỏi cái gì, tự nhiên tiếp lời cô, “Chút kỹ xảo nhỏ đó còn chưa thể gạt được ta, chẳng qua là tương kế tựu kế thôi.”

Thần tượng a! Cúng bái! Quả nhiên là một cây gừng già độc ác!

Thanh Kiều dùng ánh mắt vô hạn kính ngưỡng nhìn hấn, bội phục sát đất.

Quay đầu nhìn bộ dáng chật vật của đám kẻ xấu kia, cô nhin không được chống nạnh cuồng tiếu——vẫn là bác Mao nói rất đúng a! Tất cả phái phản động đều là hổ giấy! Tà ác chung quy không thể chiến thắng chính nghĩa!

“Họ Nguyễn kia, người cũng đừng đắc ý quá sớm!” Nam Cung Vô Hận mặc dù cơ thể bị trói, nhưng miệng vẫn kiêu căng như trước, “Hôm nay người bắt ta, là ta xui xẻo! Nhưng người đừng quên, Tây Lăng phái sau này cũng sẽ không có ngày lành đâu!”

“A? Nếu Ngọc nữ nói chính là Thần Long các và Duyệt Vương cốc, ta cũng không cần quan tâm.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, dáng vẻ quân tử khiêm tốn mười phần mười, “Hai tiểu phái man di, Tây Lăng còn chưa từng để vào trong mắt, Ngọc nữ đúng là quá lo lắng.”

“Người!” Nam Cung Vô Hận mắt mày vặn vẹo, hận không thể xé nát Nguyễn Tự Khung nuốt vào bụng, “Người đừng kiêu ngạo! Nói cho người biết! Chủ công nhà ta sớm hay muộn……”

“Vô Hận!” Thân Vưu vẫn trầm mặc bỗng ngắt lời nàng ta, vẻ mặt nôn nóng.

“Chủ công nhà người?” Nguyễn Tự Khung thản nhiên liếc nàng ta một cái, tỉnh bơ, “Đáng tiếc phóng mắt khắp giang hồ này, còn chưa có ai lọt được vào mắt ta. Công phu mèo ba chân của hấn kia, mà cũng muốn khiêu chiến Tây Lăng phái?”

Lắc đầu, lời nói mang theo khinh miệt: “Kiến càng lay cổ thụ (tương tự câu châu chấu đá xe), tức cười không tự lượng sức!”

“Người thì biết cái gì! Người thì biết cái gì!” Nam Cung Vô Hận bị kích thích hét rầm lên, “Người không biết, trên đời này lợi hại nhất căn bản không phải võ công! Nếu chủ công nhà ta.....”

“Vô Hận!” Thân Vưu lần thứ hai ngắt lời nàng ta, tiếng nói nghiêm khắc.

“Thân ca, chàng đừng trách ta.” Nam Cung Vô Hận uyển chuyển quay đầu lại, trên gương mặt thanh lệ có nước mắt chảy xuống, “Dù sao cũng không sống được, chàng để ta một hơi nói hết, ta càng muốn cho đám người danh môn chính phái này biết, tương lai của bọn họ không có ngày lành đâu!”

Thân Vưu ngậm miệng.

“Họ Nguyễn kia, Nam Cung ta tuy xuất thân là tiểu phái man di, nhưng vẫn hiểu đạo lí hiệu trung kính chủ! (nguyện trung thành kính trọng chủ nhân)” Nam Cung Vô Hận quay đầu nhìn về phía Nguyễn Tự Khung, vẻ mặt tàn nhẫn, “Người bắt chúng ta mà không giết, không phải là muốn dẫn dụ chủ công của chúng ta sao? Nói cho người biết, không có cửa đâu! Người có nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Chủ công, sẽ báo thù cho ta!” nàng ta bỗng ngửa mặt lên trời cười to, sau đó đầu nghiêng về một bên, cả người tê liệt ngã xuống mặt đất.

Có đệ tử nhanh chóng tiến tới, thăm dò hơi thở của nàng ta, nhẹ nhàng lắc đầu: “.....Uống thuốc độc.”

Dưới ánh trăng thanh lạnh, Nam Cung Vô Hận thất khiếu đổ máu, bộ dạng đó rất thảm, Thanh Kiêu khẽ rùng mình một cái.

“.....Cũng có chút chính trực.” Nguyễn Tự Khung lẩm bẩm một câu, tựa như là trong dự liệu, cũng như có chút thương tiếc.

“Nguyễn Tự Khung!” Mắt thấy vợ hương tiêu ngọc vẫn, Thân Vưu cuồng tính, “Người đừng đắc ý! Sư phụ của ta nhất định sẽ báo thù! Cái gì giang hồ chó má, cái gì Tây Lãng chó má! Cũng chỉ là đồ chơi trong lòng bàn tay người khác, người cứ chờ bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội toàn phái đi!

Thanh Kiều kinh hãi, nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy Nguyễn Tự Khung hơi nhướng mi, chỉ cười không nói.

“Vô Hận, Thân ca đến với nàng đây!” Thân Vưu quay đầu nhìn thi thể trên mặt đất, cười si ngốc, khoe miệng chảy xuống một dòng máu đen.

——hắn cũng tự sát theo.

Mọi người hít một hơi khí lạnh, hai mặt nhìn nhau, không biết tiếp theo phải xử lí như thế nào.

“Còn một người.” Nguyễn Tự Khung bỗng nhiên mở miệng, phá tan sự trầm mặc.

Mọi người theo ánh mắt hắn nhìn lại, chỉ thấy hắc đại hán kia đã tê liệt đã xuống mặt đất, toàn thân run rẩy như lá rụng trong gió thu.

“Đừng giết ta!” Hắc đại hán bộp một tiếng quỳ trên mặt đất, liều mạng dập đầu với Nguyễn Tự Khung, “Ta nhận tội! Ta nhận tội! Ta nhận tội hết! Các người muốn hỏi cái gì? Ta đều có thể trả lời!”

“Người tên là gì?” Nguyễn Tự Khung liếc nhanh hắn một cái, thản nhiên cười.

“Tiểu nhân tên là Lí Tiểu Minh!” Hắc hán lại hung hãn dập đầu với hắn một cái, trán chảy ra máu đỏ tươi, “Tiểu Minh bái kiến Nguyễn đại hiệp! Nguyễn đại hiệp tha mạng!”

“.....Xin chào, Lí Tiểu Minh.” Nguyễn Tự Khung tiếp tục ung dung thoải mái cười, thờ ơ, “Đáng tiếc ta chẳng muốn hỏi người cái gì cả.”

Hắn chậm rãi rút ra kiếm của mình, khoan thai đưa cho Thanh Kiều: “Đệ tử Tây Lăng chúng ta, cũng không giết người vô danh, nếu hắn đã báo tính danh rồi, hiện giờ tùy người xử lí.”

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn hắn: “.....Ta?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Tự Khung gật đầu với cô, vẻ mặt thản nhiên, “Hắn vừa đây không phải muốn giết người sao? Đó gọi là oan có đầu nợ có chủ, do người xử lí là thích hợp nhất.”

Thanh Kiều không chịu nhận kiếm, mặt lộ vẻ chần chừ: “Nhưng hắn cũng không làm ta bị thương.....đây nhiều nhất chỉ tính là phạm tội chưa đạt.....”

“Hắn là đồng lõa giết sư huynh sư tỷ của người!” Nguyễn Tự Khung hạ người, nói nhỏ bên tai cô, “Hay là người đã quên Bao Toàn Tài?”

Một câu nhẹ nhàng, khiến lòng Thanh Kiều đau thương, cắn chặt răng nhận kiếm.

Ngẩng đầu, tất cả sư huynh sư tỷ đều đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tha thiết.

Chuyện cũ như nước chảy lướt qua trước mắt cô, Ferrari, khoai tây Tiểu Vương, cái bụng ba tầng, bánh bao đường.....

Sau đó là những ngày xa xôi hơn trước kia, thế giới xi măng cốt thép.

Oan có đầu, nợ có chủ.

Nhưng là oan oan tương báo, còn tiếp tục đến bao giờ?

Leng keng một tiếng, trường kiếm từ trong tay cô rơi xuống.

“.....Ta không hạ thủ được.” Cô suy sụp ngồi xồm xuống, “Hắn không giết Bao sư huynh, hắn không giết người! Vì sao ta phải giết hắn?”

“Tiểu sư muội, hắn vừa mới muốn giết muội!” Thanh âm nôn nóng hoảng sợ của Tam sư tỷ truyền đến.

“Hắn là thuộc hạ của Nam Cung Vô Hận! Nếu hắn còn sống, sau này nhất định sẽ giết muội! Sư muội ngàn vạn lần không thể mềm lòng!” Lại có sư huynh ồn ào.

“Đúng vậy! Giết hắn!”

“Giết hắn! Giết người của Thần Long các! Vì Bao sư huynh báo thù!”

“GIết hắn! Giết hắn!”

.....

Ừn ừn kéo đến, đều là câu nói như vậy.

Hắc đại hán sớm đã bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, đũng quần thấm ướt một mảng.

“.....Nhưng mà ta không hạ thủ được.”

Thanh Kiều che hai tai lắc đầu, trong mắt dần xuất hiện sương mù mê mang: “Thực xin lỗi, ta không hạ thủ được, ta thực sự không hạ thủ được.....”

Cô nghiêng ngả lão đảo chạy đi, thất hồn lạc phách, quăng lại phía sau những tiếng thở dài thất vọng.

Đêm thật khuya, cuối con ngõ nhỏ, mây đen che trăng, khắp nơi tối tăm.

Trong một góc vắng vẻ lạnh lẽo, cơn trùng mùa thu khê kêu, có cô gái cúi đầu nức nở.

Đầu tường một cây ngọc lan trắng lẳng lẳng chờ đợi, nhàn nhạt xa xăm thanh nhã, hương thơm tươi đẹp.

“Được rồi, đừng khóc, sắp khóc thành tiểu bạch thỏ rồi.” Nguyễn Tự Khung rớt cục lên tiếng, vẻ mặt ôn hòa trước sau như một.

“Mọi người.....có phải đều tuyệt vọng với ta không?” Thanh Kiều ngẩng đầu, vừa gạt lệ vừa khóc thút thít, “Đại thúc, có phải là ta không xứng làm đệ tử Tây Lăng? Không xứng làm một nữ nhân giang hồ hay không?”

“Quả thật không xứng.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, trong mắt có vài phần chế nhạo, “Không có võ công, lá gan cũng nhỏ, quả thực không đủ quyết đoán.”

“Nhưng mà, quê của ta là một xã hội pháp trị, không cho phép tự mình hành hình.....” Cô tỏ ra hơi tủi thân, “Nếu ai cũng có quyền tùy tiện giết người, thì người bình thường tiếp tục sống còn có ý nghĩa gì chứ?”

“Ai cũng có thể giết người, đây là giang hồ.” Nguyễn Tự Khung xoa xoa tóc cô, lời nói thấm thía, “Khoái ý ân cừ, cường giả vi vương, giang hồ có quy củ của giang hồ, cho nên mới có nhiều người như vậy muốn trở nên mạnh mẽ, muốn xưng bá võ lâm. Người phải học toàn bộ thói quen này.”

Khoái ý ân cừ: có ân báo ân, có oán báo oán.

Cường giả vi vương: kẻ mạnh làm vua.

“Thật đáng sợ.....Ta không quen, ta không muốn quen!” Thanh Kiều co vào trong lòng hấn run rẩy, “Đại thúc, ta phải về nhà, ta phải về nhà, người giúp ta, ta nhất định phải về nhà.....”

Nguyễn Tự Khung biết cô sợ hãi, vỗ lưng cô, nhẹ giọng trấn an: “Được, được, đại thúc nhất định giúp người.”

Nhận được lời hứa hẹn, Thanh Kiều cảm thấy mỹ mãn khép lại mí mắt nặng trĩu.

Kỳ thật là trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn.

Tỷ như tiếng “Chủ công” kia của Nam Cung Vô Hận, lại tỷ như câu “Tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội toàn phái” kia của Thân Vưu.

———Thần Long các, Dực Vương cốc, khuôn mặt mì sợi, Đoàn Ngọc.

Giữa nghìn vạn sợi tơ, cô vẫn cảm thấy, chân tướng sự việc khác xa với sự đơn giản mà cô chứng kiến.

Nhưng mà cô quá mệt mỏi.

Vòng ôm của Nguyễn Tự Khung an toàn mà ấm áp, cô rốt cục nặng nề thiếp đi.

Cô cũng không biết, ở nơi cách bọn họ không xa, hiện giờ đang bốc cháy hừng hực.

Biệt viện Thần Long các ở Hồn Thủy trang, qua đêm nay sẽ hóa thành tro tàn, cuối cùng tìm không ra tung tích.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Món Chưởng Môn

Edit: ChikajoNúi Tây Lãng sau cơn mưa, vạn vật tĩnh lặng, hồ nước trong suốt. Gió khẽ thổi tung cây cỏ ủ rũ khắp núi, những viên đá vụn được ánh nắng như hoàng kim phủ lên. Lá rụng như mưa, nước chảy róc rách, ngày mùa thu lặng yên tới.

Trong sơn cốc xinh đẹp mà yên tĩnh này, bỗng nhiên vang lên một tiếng ca kinh thiên động địa.

“Tuyệt chiêu! Hảo võ công! Hỏi thế gian có thể có bao nhiêu người ở trên đỉnh cao?”

Thành công! Oai phong! Nam nhi có bao nhiêu người là anh hùng chân chính?

Ai ~ là ~ đại ~~ anh hùng?!”

Bài “Ai là đại anh hùng” trong phim Đông thành Tây tặc.

Nghe ở đây: <http://www.nhaccuatui.com/bai-hat/ai-la-dai-anh-hung-ost-dong-thanh-tay-tuu-2012-chung-chan-dao-ft-tan-wei-wei.3hbzb1NUEZ.html>

Cùng với danh khúc truyền đời, có một cô gái lưng đeo sọt từ trên sườn núi lắc lư lắc lư đi xuống.

Dáng người nhẹ nhàng, mắt to lấp lánh, bước đi nhanh nhẹn tràn đầy sức sống.

“Hu!”

“Ha!”

“Hây!”

Đường núi gập ghềnh, thường xuyên trái nhón phải nhảy mới tránh được chỗ lầy lội. Qua mấy hồi, cô gái hai má hồng như hoa đào, mồ hôi chảy xuống từng giọt lớn. Nhưng cô cũng không cảm thấy mệt, mà hoàn toàn ngược lại, mặt cô vẫn mỉm cười, bởi vì ở trên vai cô, trong cái sọt lớn, chứa đựng bảo vật khiến cho toàn Tây Lăng, thậm chí là toàn giang hồ đều mất ngủ!

“Tiểu sư muội, lại đi hái trư thảo sao?”

Trư thảo: là một vị thuốc, có tác dụng hạ nhiệt, rất đắng.

Dọc đường đến cửa lớn Li Tam đường, có tiền bối hơi lâu năm cười hỏi cô.

“Đúng vậy!” Cô gái ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phấn, vẻ mặt phấn chấn, “Lỗ sư huynh, muội đã hái xong bốn mươi một lần! Đây là lần thứ bốn mươi hai!”

“Cố lên, Tiểu sư muội!” Lỗ Hoa Hoa vỗ một cái lên vai cô, trong mắt có chút hâm mộ, “Chúng ta đều ủng hộ muội, nhớ kỹ, muội không phải đang chiến đấu một mình!”

“Ừm! Muội nhất định hết sức ứng phó!” Cô gái vẻ mặt thiêng liêng, khuôn mặt tỏa sáng, “Ta nhất định sẽ không làm nhục sư mệnh, hái xong một trăm linh một sọt trư thảo, sẽ có được cơ hội gặp mặt chưởng môn!”

“.....A, lại tới nữa!”

Vương Thiên Sơn nhìn thân ảnh nhỏ xinh đang phơi cô vui tươi hớn hở trong viện, mặt không khỏi lộ vẻ bi phẫn, ngửa mặt lên trời thét dài.

“Nguyễn Tự Khung! Người tốt cuộc đã nói với nó cái gì hả?” Hãn quay người lại nhìn nam tử phía sau, vẻ mặt ảo não, “Tiểu nha đầu này từ sau khi trở về núi ngày nào cũng đến Linh dược cốc hái trư thảo, kiên trì, không gián đoạn!”

“.....Không tốt sao?” Nguyễn Tự Khung nghiêng mặt, mỉm cười, một bộ lam y mỏng, hiển hiện hoàn toàn vẻ xinh đẹp vốn có, “Điều này chứng tỏ đệ tử trong đường của huynh bền lòng, nhẫn nại. Trẻ nhỏ dễ dạy, Vương đường chủ, thật đáng mừng.”

Vương Thiên Sơn liếc xéo hãn, không nói nữa, trong lòng lại đau xót co thành một quả cầu nhỏ—trong Linh dược cốc kia có lén trồng mấy loại tú dung thảo hãn dùng để đắp mặt làm trắng đó! Cam Tiểu Kiều đáng giận này không biết phân biệt, đã vất mất gần một nửa rồi!

———các người chính là do ông trời phái xuống diệt ta! Hãn nghĩ vậy, càng cảm thấy không cam lòng, lại lén trù Nguyễn Tự Khung một cái.

Nguyễn Tự Khung mắt nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Khuôn mặt hãn rất trắng, trắng đến gần như trong suốt, ánh mắt mờ sương, giống như bầu trời âm đạm trước cơn mưa. Tĩnh mịch vắng vẻ như thế, giống như một tờ giấy ướt sũng mực, chỉ cần hơi động vào sẽ nhỏ xuống.

Trong nháy mắt đó, Vương Thiên Sơn bỗng nhiên nhớ tới câu cửa miệng của Cam Tiểu Kiều.

“——ai da, bi thương của ta ngược dòng thành sông!”

———đường phân cách ta thật sự không GJM Tiểu Tứ———

(GJM là viết tắt tên Quách Kính Minh, Tiểu Tứ là tên gọi thân thiết của Quách Kính Minh, đây là 1 tác giả nổi tiếng, m biết mỗi Tiểu Thời Đại (Tiny time) thôi, vì hóng phim :3 nhưng hình như a này bị 1 vụ kiện cáo lớn vì đạo văn j đó, GG để biết thêm chi tiết nha~ À, mà gia QKM này cũng có 1 tiểu thuyết tên là Bi thương ngược dòng thành sông, ý bạn Kiều ở đây chắc là ta k nhái văn QKM)

Sau giờ ngộ, Linh được cốc.

Hái xong sọt trư thảo thứ bốn mươi ba, Cố Thanh Kiều đặt mâm ngồi trên tảng đá, tính nghỉ ngơi một lát.

Chợt nghe thấy tiếng phụt phụt, nhìn khắp nơi, liền nhìn thấy dưới gốc cây đại thụ bên sườn núi có một vật thể không rõ đang di chuyển.

Tập trung nhìn, thì ra là một cái mâm đầy mảnh vá đang xoay trái xoay phải, lại nhìn thân hình, dường như là một đứa trẻ.

Nhìn kỹ, thấy đứa bé đó vươn một bàn tay nhỏ bé, đang cố gắng nhổ một cây nấm nhiều màu.

“Không ăn được đâu!” Xuất phát từ phản xạ có điều kiện kính già yêu trẻ, cô nhặt một viên đá vụn lên ném tới, ba bước gộp thành hai nhanh chóng chạy đến dưới tàng cây.

“Cái này có độc, không ăn được!” Đoạt lấy cây nấm, cô mau chóng ném xuống núi, ra xa thật xa, “Tiểu bằng hữu, thứ càng đẹp, thì càng phải cảnh giác!”

“Hơ? Cô cũng chưa ăn, sao biết cây nấm này có độc?”

Người đối diện ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt đục ngầu dưới dấu lạp.

Thanh Kiều nhất thời rùng mình—đừng thấy người trước mắt này thân hình chỉ lớn bằng đứa trẻ, thế mà lại là khuôn mặt ông lão bát tuần đó (bát tuần: quá 80 tuổi)! Phối hợp với tiếng nói vang như cồng chiêng trải qua tang thương, đúng là thế nào cũng không được tự nhiên.

“Nhìn gì mà nhìn?! Chưa từng thấy người lùn sao?”

Lão đầu bị cô nhìn chòng chọc đến mất kiên nhẫn, điều hâu xoay người nhảy dựng lên: “Lùn thì thế nào? Lùn có gì sai sao?”

“Hừ!” Lão đầu hừ một tiếng hung dữ tiêu chuẩn của hổ.

“Ha!” Lão đầu bày ra một tư thế hổ hạc song hình kinh điển.

Hổ hạc song hình: (có lẽ như thế này)

“Người lùn cũng có thể khỏe mạnh vui vẻ!” Chỉ nghe soạt một tiếng, lão đầu lấy tư thế đại bàng giương cánh gọn gàng lưu loát hoàn mỹ kết thúc.

“.....Tuyệt vời! Tuyệt vời! Cực kỳ tuyệt vời!”

“Kẹt” một tiếng vắn cái cảm suýt rơi trở về, Thanh Kiều dùng sức vỗ tay bốp bốp bốp: “Lão gia gia, chả trách người ta nói, phàm là áp súc (cô đọng?) đều là tinh phẩm! Ta hôm nay coi như được mở mang kiến thức!”

“Hừ!” Lão đầu được cô khen rất cao hứng, hất đầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng phơi phới.

“Người tên là gì? Là người của đường nào?” Ông ta vuốt vuốt bộ râu thưa thưa chỉ còn vài ba sợi, vẻ mặt kiêu căng.

“.....Ta tên là Cam Tiểu Kiều, ở Li Tam đường.” Thanh Kiều khó chịu với thái độ của ông ta, giãy dụa hai giây, vẫn quyết định nói thật.

“A—“ Giọng điệu lão đầu nhất thời tràn ngập khinh thường, giống như lời nói đều phát ra từ mũi, “Thì ra sū phụ của người chính là cái tên già bốn không, không bản lĩnh, không trí tuệ, không tài hoa, không mỹ mạo Vương Thiên Sơn sao?”

“A....” Tuy rằng từ đáy lòng Thanh Kiều đồng ý với những lời này, nhưng cũng không phụ họa, chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

“Đối với loại sū phụ đó, sao các người vẫn có thể tiếp tục đi theo chứ? Đáng lẽ là nên nhất quyết khinh bỉ, giẫm đạp!” Lão đầu trừng cô một cái, mặt lộ vẻ bất mãn, “Ta nói, các người sao còn chưa tạo phản hả?”

“À.....kỳ thật, kỳ thật sū phụ của chúng ta cũng rất tốt...” Thanh Kiều vừa lau mồ hôi, vừa vắt hết óc moi móc chỗ tốt của Vương Thiên Sơn, “Ông ấy làm phong phú hiệu quả thị giác của Tây Lăng, vì giang hồ sáng lập một đám truyền kỳ phong hoa tuyết nguyệt....”

“Lớn lên đẹp thì có ích lợi gì? Một đám gói thêu hoa!” Lão đầu cười lạnh một tiếng, lời nói mang khinh thường, “Chính người không phải cũng vừa nói đó sao? Càng là thứ đẹp, càng phải cảnh giác!”

“Cũng không thể nói như vậy, không thể gộp chung hết vào được.....Mỹ nhân cũng có người tốt, tử như Nguyễn Tự Khung...” Thanh Kiều chu miệng, nhỏ giọng phản bác, “Ngài không thể kì thị vẻ ngoài.....”

“A? Hay là người biết Nguyễn Tự Khung?” Trong mắt lão đầu có tinh quang hiện lên, “Không đúng, ta hẳn là nên hỏi, không phải là hẳn biết người chứ?”

“Biết, trư thảo này chính là hẳn bảo ta hái.” Thanh Kiều nói tới đây, mặt không khỏi lộ vẻ đắc ý, “Nguyễn sư thúc nói, chờ đến khi ta hái đầy một trăm linh một sọt, hẳn sẽ đưa ta nhập quan gặp mặt chưởng môn, học thần công cái thế!”

Lão đầu nghe vậy sắc mặt đại biến, bình tĩnh tự phụ hoàn toàn biến mất, thay bằng vẻ mặt hoảng sợ: “Hắn hẳn hẳn hẳn hẳn nói muốn dẫn người nhập quan gặp mặt gặp mặt chương môn?”

“Ừm.” Thanh Kiều gật gật đầu, không hiểu lắm.

“Ai da!” Lão đầu từ mặt đất nhảy lên, lại nhíu mày đi qua đi lại, làm bộ trầm tư như có cừ hận gì rất sâu nặng.

“Người!” Ông ta bỗng nhiên dừng bước, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Thanh Kiều, “Cô...cô cái gì cái gì Kiều?”

“Cam Tiểu Kiều.” Thanh Kiều rất hiểu ý tiếp lời.

“Ừm, Cam Tiểu Kiều!” Lão đầu lại vuốt vuốt râu, vẻ mặt nghiêm khắc, “Ta lệnh cho người, khẩn cấp công ta xuống núi, trước khi mặt trời lặn cần phải đuổi tới Li Tam đường Tây Lăng!”

“Hả?” Thanh Kiều có chút trượng hai hòa thượng sờ không được ý nghĩa*, “Vì sao ta phải công ông?”

*nôm na là không hiểu gì cả.

“Bởi vì——“ Lão đầu hít sâu một hơi, suy sụp té trên mặt đất, “Người nhần tâm để cho một lão nhân gia cơ thể ốm yếu nhiều bệnh tật đi suốt hai canh giờ đường núi sao?”

“.....Này! Ngài không phải rất khỏe mạnh vui vẻ sao?!” Thanh Kiều nhin không được phỉ nhổ, “Còn có thể tạo hình hổ hạc song hình nữa chứ!”

“Ảo giác! Đó hết thầy đều là ảo giác! Vừa rồi cái gì người cũng chưa từng thấy!”

Lão đầu nhảy dựng lên, lạch bạch chạy đến bên cạnh cái sọt của Thanh Kiều, moi trư thảo ra, bịch một tiếng nhảy vào.

“Đồ nhi ngoan, đi mau đi mau!” Ông ta từ trong sọt vươn ra một bàn tay, liều mạng đong đưa, “Mặt trời sắp xuống núi rồi!”

Sau giờ ngộ đầu thu, giẫm lên ánh mặt trời trên con đường núi nhỏ, lắng nghe chim ca hát, khoảng thời gian đó cũng xem như thoải mái.

Nhưng là.....trừ cái sọt lớn đã nặng lại còn không an phận phía sau ra.

“Này!”

Khi hạt quả kèm theo nước miếng văng tới mặt lần thứ tư, Cố Thanh Kiều rốt cục nhịn không được bạo phát.

“.....Lão đầu! Ông đang làm cái gì vậy?” Cắn chặt hàm răng lược bớt một chữ “chết”, cô dừng bước, đầu ngón tay cắm vào trong da thịt.

“A hả? Ta đang ăn điểm tâm trưa!”

Bàn tay nhỏ bé nhăn nheo từ phía sau vươn đến, cầm một quả lê lớn mọng nước, lại còn đã bị cắn một miếng.

“Người muốn ăn không? Muốn ăn thì nói ra! Người không nói sao ta biết được chứ?”

Thanh Kiều há mồm vừa định đáp, đã thấy quả lê kia nhanh chóng rụt lại, phía sau vang lên tiếng cười quỷ dị hì hì hì.

“Đáng tiếc, cho dù người nói ta cũng không thể cho người ăn, bởi vì chỉ còn một quả này thôi!”

“Ông.....” Thanh Kiều chỉ cảm thấy trên trán hiện ba sợi hắc tuyến.

“Ta thích ăn lê, ăn lê ngon ngon!” Tiểu lão đầu lấy vận tốc ánh sáng gặm xong lê, phụt một cái ném hạt lê đi.

Thanh Kiều âm thầm thở ra một hơi, nghĩ thầm cuối cùng cũng được yên tĩnh.

“Ồ, kể tiếp nên ăn hạt dẻ!” Cùng với tiếng hò reo, một cái vỏ đen cứng từ trong sọt bay ra, vẽ một đường cong duyên dáng trên không trung, “viu” một tiếng đáp xuống đỉnh đầu Thanh Kiều.

“Ông ông ông!” Thanh Kiều thân mình phát run, nắm tay lộ gân xanh, cả người đều ở bên bờ vực của sự sụp đổ.

“Không cần quá mức sùng bái ta đâu!” Giọng nói của lão đầu cực kỳ bình tĩnh, lộ ra một loại bình thản phóng khoáng của thế ngoại cao nhân, “Nếu người dốc lòng học tập chuyên tâm luyện võ, tới một trăm tuổi cũng sẽ có hàm răng khỏe như vậy.”

“.....Xin hỏi tôn tính đại danh của lão gia gia?” Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, Thanh Kiều cố nén phần nộ, trầm tĩnh mở miệng.

“Họ thì miễn đi, tên của ta bắt đầu bằng chữ số.” Lại một cái vỏ hạt dẻ bay đến, đập lên vai Thanh Kiều, “Quả thực như sấm bên tai đó! Người chắc chắn đã từng nghe đến.”

“A, thì ra là Tam Thốn Đỉnh tiên sinh, thất kính thất kính.” Thanh Kiều không cho là đúng bữu môi.

“Nói bậy!” Cái sọt mạnh mẽ rung lên, có người ở bên trong nhảy lên nhảy xuống, “Rõ ràng là phải lớn hơn ba một chút! Người đoán lại! Đoán lại!”

Sức nặng phía sau đột nhiên gia tăng, Thanh Kiều thật sự nâng không nổi, “bịch” một tiếng cả người kèm sọt té lăn trên đất.

“Chẳng lẽ là Ngũ Thốn Đỉnh?!” Cô khuôn mặt phờ phạc bò lên, phát hiện cái sọt bị lăn, tiểu lão đầu ngã chổng bốn vó nằm thẳng trên mặt đất,

vừa run rẩy vừa lăm bằm.

“Ta, ta, ta tên là Tú.....Tú.....”

“Tú Phong chưởng môn?!” Thanh Kiều nhạy bén phát hiện bố nhào lên, nhanh chóng nâng lão đầu dậy.

“Khụ khụ, người, coi như người thức thời....” Tiểu lão đầu mặt căng đỏ lên, liều mạng ho khan, “Mau, mau thả ta lại đi.....ta, ta phải xuống núi.....”

Thanh Kiều luống cuống tay chân xách ông vào trong sọt, miệng nói thầm: “Thật sự là chưởng môn đại sư? Sao lại ngã không tao nhã như vậy?”

“Ta bị phong thấp, các đốt ngón tay không linh hoạt lắm!” Bốp một cái làm vỡ hạt dẻ, động tác của lão đầu nhanh như chớp, “Người từng thấy người già một trăm tuổi mà ăn uống vẫn tốt như vậy chưa? Người bị chút bệnh viêm khớp thì có gì lạ, người có ý kiến hả?”

“Đệ tử không dám, đệ tử không dám.” Biết được tiểu lão đầu trước mắt chính là chưởng môn cô muốn tìm, Thanh Kiều làm sao còn có ý kiến gì, mau chóng vui tươi hơn hờ ngời xồm xuống, vui tươi hơn hờ vác sọt lên, vui tươi hơn hờ cất bước, hạnh phúc rơi lệ đầy mặt.

“Tiểu nha đầu, người rất thân quen với Nguyễn Tự Khung sao? Sao hẳn lại đáp ứng đưa người đi gặp ta chứ?”

Nghỉ ngơi một lát, tiểu lão đầu lại bắt đầu sinh khí dồi dào.

“.....Không phải quá thân quen, cùng lắm chỉ có một chút, khoảng giữa năm bảy phần gì đó...” Thanh Kiều mài miết đi, cẩn thận đáp lại.

“Cái rằm, người gạt ta!” Lão đầu cười ha ha, “Đồ đệ của mình mà ta còn không biết? Nếu hẳn không phải là trăm phần trăm tín nhiệm người,

sao lại cho người đến Linh Dược cốc này hái trư thảo chứ? Ta nói, giữa các người khẳng định có bí mật gì đó không thể cho ai biết, oa ha ha!”

Oa ha ha.....oa ha ha.....tiếng cười tà ác của tiểu lão đầu vang vọng sơn cốc.

“Xin hỏi chưởng môn đại sư, nguyên do lời này từ đâu mà ra?” Thanh Kiều kinh ngạc dựng thẳng hai tai, hay là hái trư thảo này có ẩn tình gì khác?

“Ặc....Ặc.....” Lão đầu biết mình buột miệng, nhịn không được hai tay che miệng mặt lộ vẻ ảo não, “Người hỏi nhiều như vậy để làm chi? Đi mau, đi mau! Mặt trời sắp xuống núi rồi, chậm một bước ta liền lột da người! Uống máu người! Nhổ gân người!”

——hừ, cái lão quái vật chỉ có ba sợi lông này!

Thanh Kiều vừa oán thầm, vừa phần nộ bước xuống núi.

Núi xa mây mù, tịch dương đỏ thắm, Tây Lãng phái sắp có một đêm khó ngủ.

—————đường phân cách quái lão đầu tà ác—————

Vừa vào Li Tam đường, nụ cười như gió mát trăng thanh của Nguyễn Tự Khung đập vào mắt.

“Phần của hôm nay hái xong rồi?” Hãn đang ngồi cạnh song cửa sổ khắc hoa âm trà, dương dương tự đắc, rất là hưởng thụ.

“Không.” Thanh Kiều lắc lắc đầu, cởi cái sọt trên vai ra, “Trư thảo không hái về, nhưng lại hái về một lão yêu quái.”

“Ồi!” Trong sọt trúc vươn ra một cái chân nhỏ, hung hăng đạp cô một cước.

“Sư phụ, đi ra đi.” Thản nhiên gọi một tiếng, Nguyễn Tự Khung tựa như đã dự liệu trước hết thảy, Thanh Kiều không khỏi trừng lớn hai mắt.

“.....Hu hu hu.” Trong cái sọt truyền đến từng trận tiếng khóc lóc sụt sịt, réo rắt thảm thiết bi thương, “Hu hu hu.....”

“Đi ra đi!” Nguyễn Tự Khung thở dài, trên mặt có ba phần bất đắc dĩ, “Chuyện người lén xuất quan hái trộm năm lam thái độ, con tạm thời coi như không biết, cũng sẽ không nói cho các chường lão.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một cái bóng đen từ trong sọt nhanh chóng nhảy ra, giống như tên rời cung nhảy tới trước mặt Nguyễn Tự Khung: “Nói ra phải giữ lời, không được đổi ý!”

“Con đã bao giờ lừa gạt người?” Nguyễn Tự Khung mỉm cười.

“—đồ nhi ngoan, đúng là đồ nhi ngoan của ta!” Trương Tứ Phong lập tức ôm chặt lấy đùi ái đồ, vẻ mặt thỏa mãn, vui vẻ như thần tiên.

“.....Nhưng, người cũng đã lớn rồi, hành vi còn cần phải kiểm điểm lại chút.” Nguyễn Tự Khung vỗ vỗ lưng ông ta, “Không cần thường xuyên nghĩ cách lấy lòng ‘Tiểu mẫu đơn độc ác’ kia, người ta dù sao cũng là tông chủ Ngũ Độc giáo, thân phận địa vị cao.....”

“Ta nhất kiến chung tình với bà ấy mà!” Trương Tứ Phong òa khóc, khước mắt nhỏ ra hai giọt lệ đục, “Bà ấy là lão thái thái giang hồ trên tám mươi dưới chín mươi tuổi cấp bậc được hoan nghênh nhất, ta cũng chỉ là kìm lòng không đậu!”

“Loại chuyện tình cảm này, không thể miễn cưỡng.....” Nguyễn Tự Khung nói lời an ủi vài câu, chợt nhớ tới trong phòng còn có người, không khỏi ngẩng đầu nhìn, thấy Thanh Kiều mắt trắng dã như cá, cả người bày ra một loại dị hình dị trạng buồn ngủ như sắp ngất đến nơi.

“Vị này chính là Cam Tiểu Kiều, sư phụ, người đã gặp rồi chứ?” Nguyễn Tự Khung bật cười, nhẹ nhàng kéo Trương Tứ Phong, đối mặt với Thanh Kiều.

“Hừ, phá đệ tử của Vương Thiên Sơn! Không bản lĩnh không thường thức, nói chuyện thô lỗ, làm việc chậm chạp!”

Phá đệ tử: kiểu như học trò dốt, chả đc nước non j.

Một khi đối diện đệ tử khác, Trương Tứ Phong lại thể hiện ra bộ dáng chường môn hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang.

“Nói chuyện thô lỗ, dù sao vẫn đỡ hơn lông mọc trên nốt ruồi!”

Thanh Kiều nhớ tới khi xem trộm “Hồi ký chường môn Tây Lăng phái” trong thư viện Harvard, không khỏi đáp lại một cách mỉa mai.

“Hả? Làm sao người biết?” Trương Tứ Phong lấy tay che ngực, mặt lộ vẻ kinh hoàng, “Hay là người nhìn lén ta tắm? Không ngờ rằng không ngờ rằng, người tuổi còn nhỏ mà đạo đức lại bại hoại như thế! Súc sinh a, nghiệp chướng!”

“Ông!” Thanh Kiều tức giận giậm giậm chân, “Lão quái vật ba sợi lông không đứng đắn này! Ta phải đại diện sao Hỏa tiêu diệt ông!”

“Ha ha, đến đây, đến đây!” Trương Tứ Phong hai tay bắt sau lưng đón gió cười dài, “Nếu người có thể đánh thắng được ta, heo mẹ cũng có thể bay lên trời, oa ha ha ha.....”

“Có lẽ sẽ có một ngày, con bé thật sự có thể đánh bại người.”

Nguyễn Tự Khung xách Trương Tứ Phong lên, vẻ mặt ôn hòa: “Sư phụ, đi theo con. Đồ nhi tìm người, là có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

“Đêm đêm đêm mai được không?”

Trương Tứ Phong hai chân lơ lửng, hai tay run rẩy chấp trước cằm, bày ra biểu tình đáng yêu của chú mèo đi hia trong “Shrek”.

Chú mèo đi hia giả bộ đáng yêu:

Nguyễn Tự Khung lắc đầu, cười xách Trương Tứ Phong vào buồng trong.

“Tiểu Kiều, chờ bọn ta một chút.”

Trước khi bước vào cửa, hắn quay đầu lại dặn dò Tiểu Kiều một tiếng.

Đây là một đêm yên tĩnh mà dài đằng đẵng.

Cố Thanh Kiều ngồi rất lâu trong đại đường, bỗng nghe thấy trong buồng trong bộc phát một trận khóc thét kinh thiên động địa.

“Ta không muốn như vậy! Hu hu hu, ta không cho, ta không cho ai cả!”

“Sư phụ.....” Tiếng Nguyễn Tự Khung mơ hồ không rõ, dường như đang khuyên bảo.

“Ta không nghe ta không nghe, ta không cho ai cả! Ta muốn giết nó! Giết tiểu yêu nữ không có ngực đó!”

Này, ai nói không có ngực hả? Ít nhất cũng là A cup đó, quá thất lễ!

Thanh Kiều nghe thấy tức giận bất bình, lén liếc cái sân bay của mình một cái.

“Nó là đồ bại hoại, ta không cho, giết ta cũng không cho! Hu hu, Tự Khung a, người thông minh một đời hồ đồ nhất thời, chẳng lẽ mắt bị mù

sao?”

Bại hoại? Hừ! Ta là bại hoại, thì ông là trứng tốt sao?

Bại hoại hán ngữ là phôi đàn, nghĩa là trứng hỏng, trứng tốt là hảo đàn. Nói chung ý bạn Kiều là mĩa mai bác Phong.

Một quả trứng cút nhỏ dặng thì kém, mà còn không biết xấu hổ rêu rao khắp nơi!

Thanh Kiều càng nghe càng tức, nhin không được oán thăm.

Tiếng khóc dần dần nhỏ đi, gần như không thể nghe thấy, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

“Cạch” một tiếng, cửa buồng trong mở ra, Nguyễn Tự Khung dẫn trước đi tới, mặt mang theo nụ cười thắng lợi.

Trương Tứ Phong không tình nguyện đi theo sau hẳn, vẻ mặt cực kỳ u oán.

“Người, muốn Thanh mộc kiếm Hình nhân?” Mắt Trương Tứ Phong sừng như quả hạch đào, đặt câu hỏi với Thanh Kiều.

“Ừm.....” Oán thăm thì oán thăm, Thanh Kiều vẫn bộp một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu với Trương Tứ Phong, “Đệ tử chỉ mượn kiếm dùng một chút, sau này ổn thỏa vật quy nguyên chủ, còn cần chường môn đại sư thành toàn!”

“Người muốn biết kiếm ở đâu?” Trương Tứ Phong nâng cằm kiêu ngạo.

“Dạ!” Thanh Kiều thành thật gật đầu, tâm như mèo cào, “Còn cầu chường môn nhắc nhở!”

“Muốn biết phải dựa sát lại đây chút, ta tự mình nói cho người.”
Trương Tứ Phong thản nhiên liếc cô một cái.

Thanh Kiều nhanh chóng cùng sử dụng tay chân nhào tới bên cạnh ông ta.

“Tới gần chút! Gần một chút nữa!” Trương Tứ Phong hung hăng trừng cô, “Chẳng lẽ người muốn cho toàn bộ Tây Lăng biết bí mật này sao?”

Thanh Kiều mau chóng đưa lỗ tai tới bên miệng Trương Tứ Phong.

“.....Nơi giấu Thanh mộc kiếm Hình nhân chính là.....” Trương Tứ Phong lấy tay chặn gió, lạng lẽ kề sát mang tai Thanh Kiều.

“Ta, cứ, không, nói, cho, người!!!!!!”

Chỉ nghe một tiếng hét to kinh thiên sức bạt núi khí lực cái thể, Thanh Kiều mắt lóe sao vàng, bất ngờ không kịp phòng bị té ngã trên mặt đất.

——cô bị chấn động đến hôn mê.

“Sư phụ, người cũng quá.....” Nguyễn Tự Khung nâng cô gái té trên mặt đất dậy, bất đắc dĩ liếc nhìn Trương Tứ Phong.

“Hừ, muốn lấy được trấn phái chi bảo của Tây Lăng phái, nào có dễ dàng như vậy? Chút đau khổ ấy là phải chịu!”

Trương Tứ Phong hai lỗ mũi hếch lên trời, vẻ mặt kiêu ngạo.

“.....Dù sao đi nữa, người nhớ rõ chính mình đã đáp ứng rồi là tốt rồi.” Nguyễn Tự Khung ôm cô gái, từng bước đi ra cửa, “Lời hứa của chưởng môn đã nói, sau này trăm triệu lần không thể đổi ý.”

“Ta mới sẽ không đổi ý đâu!” Trương Tứ Phong hung hăng nghiêng răng, “Nhưng còn người, thực sự quyết định đưa cho nó?”

“Cho hay không cho, không phải do con quyết định.” Nguyễn Tự Khung nhìn về phía cô gái ngủ say trong lòng, lẳng lặng mỉm cười, “Xem vận may của con bé đi!”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Món Khảo Nghiệm

Edit: Ếch xù vui vẻ

Xưa thật là xưa, ở vùng đất xa thật là xa, có sư phụ thần bí và các đệ tử. Đại đệ tử khôi ngô tuấn tú, võ nghệ cao cường, tiểu đồ đệ ngoại trừ sống phóng túng thì cái gì cũng không biết. Có một ngày, tiểu đồ đệ đưa ra thỉnh cầu, hy vọng có thể mượn bảo vật sư phụ quý nhất một phen – chính là bảo kiếm giấu ở sau ngọn núi.

Đây quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, sư phụ thần bí không khỏi cười ha ha: “Ôi! Con cũng muốn nó? Con có bản lĩnh gì đây? Đến một chiêu cũng không biết thì sao lấy được bảo kiếm?!”

Tuy nhiên tiểu đồ đệ vô cùng kiên trì, cô hết lời cầu khẩn, một giây cũng không ngừng lại. Vì để thoát khỏi lời mè nheo của cô, sư phụ bèn lấy ra vò oản đậu lớn nhất rồi bỏ than đá vào bên trong.

Oản đậu: đậu Hà Lan đó =))

“Nếu con có thể trong một canh giờ nhặt sạch đậu, ta sẽ cho phép con đi tìm bảo kiếm.” Sư phụ ngạo mạn nói xong câu đó, nghênh ngang mà đi.

Tiểu đồ đệ không có cách nào, đành phải chạy ra cửa sau, đến hoa viên hô to: “Đại sư huynh, đại sư huynh, nhanh bay đến đây! Chẳng lẽ huynh quên còn thiếu ta năm lượng bạc sao? Mau mau bay đến nơi này, giúp ta nhặt than trong đậu đi!”

Ào ào, một trận gió to thổi qua, đại đồ đệ tuấn mỹ đáp xuống cửa sổ bên cạnh phòng bếp.

“... Ta nhớ được hẳn là bốn lượng chín tiền đi!” Sắc mặt đại đồ đệ rất không tốt.

“Cho dù như thế nào, huynh đều thiếu nợ tiền ta. Nếu hôm nay huynh có thể giúp ta nhặt sạch đậu, thì nợ nần giữa hai ta sẽ xóa bỏ.” Tiểu đồ đệ liền thoảng một cách bài bản.

“Trừ phi muội nói cho ta biết, tại sao lúc nào chơi mặt chược muội cũng thắng.” Đại đồ đệ thêm điều kiện.

“Thành giao.” Tiểu đồ đệ gật đầu, “Lần sau, khi đánh bài, cho phép huynh đứng bên cạnh ta.”

Vì thế, đại đồ đệ thân mình run lên, sau lưng bỗng nhiên mọc ra đến mấy chục cánh tay, hăn duỗi tay vói vào vò đậu lẫn than, bắt đầu nhặt lên từng nắm hạt đậu.

Nhặt này nhặt, nhặt không ngừng, tất cả đậu đều được lấy ra, thả vào trong một cái bình, quả thực thần tốc cực kỳ!

“Nhiều tay có khác!” Tiểu đồ đệ ngồi bên cửa sổ uống trà, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

“... Mệt quá.” Đại đồ đệ lấy ra một tay, linh hoạt quẹt qua quẹt lại lau mồ hôi. “Trời mưa, đã eo mỗi lưng đau, giờ đến cả tay cũng đau!”

Chưa tới một canh giờ, đậu đã nhặt xong.

Tiểu đồ đệ trước mặt sư huynh xé bỏ giấy vay nợ, đại đồ đệ gật đầu, theo cửa sổ bay mất.

Sư phụ từ bên ngoài trở về, nhìn vò đậu tràn đầy trước mặt, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

“... Được rồi, người đi đi, tìm thanh bảo kiếm kia đi.” Thật lâu sau, sư phụ rốt cục thở dài một hơi.

Vì thế tiểu đồ đệ khởi hành , cô vượt qua muôn vàn khó khăn, trăm yêu diệt ma, cuối cùng lấy được bảo kiếm trong truyền thuyết, áo gấm về nhà.

Chuyện xưa này, được hậu nhân tôn sùng kể thành một câu chuyện lý thú, tiểu đồ đệ trở thành cô bé lọ lem mọi người tán dương, tất cả mọi người gọi nàng Cinderella.

-- Ách, ngoài ra, đương nhiên đây đều là truyện thiếu nhi.

Thực tế thì, giờ phút này, tiểu đồ đệ đang ngồi trong phòng bếp, phát sầu đối với một tô đậu.

“... Toàn là mấy lão yêu quái!”

Cổ Thanh Kiều từ mộng đẹp cô bé lọ lem tỉnh lại, vừa lau nước bên miếng vừa thóa mạ chường môn.

Lúc nửa đêm, cô đang ngủ say, chợt nghe tiếng đập cửa, hóa ra là Trương Tứ Phong mang theo một đám trưởng lão đến thăm. Các trưởng lão đem mười cân đậu đen, mười cân đậu trắng, mười cân đậu đỏ cùng mười cân đậu xanh trộn chia đều bỏ vào một thùng lớn, yêu cầu cô phải trước khi trời sáng đem bốn loại đậu phân loại, một hạt cũng không thể thiếu. Các trưởng lão nói, nếu cô không thể đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ này, liền mất đi tư cách tìm kiếm, cuộc đời này đều đừng nhắc lại năm chữ “Thanh Mộc kiếm hình nhân” này nữa.

Mission Impossible, Thanh Kiều nghe tin dữ, nhất thời thét chói tai:
“Lão già chết tiệt, người ăn gian!”

“Hả? Người sao lại nói ta ăn gian?” Trương Tứ Phong tràn đầy vui vẻ đi đến trước mặt cô, tề mi lộng nhân mặt lộ vẻ đắc ý, “Ta sáng như mặt trời đó!”

Tề mi lộng nhân: nháy mắt ra hiệu.

“Này, này không công bằng!” Thanh Kiều tức đến cả người phát run, “Căn bản không ai có thể hoàn thành! Người đây là cố ý làm khó!”

“Aii, lời này sai rồi!” Trương Tứ Phong rung đùi đắc ý, “Nếu Nguyễn Tự Khung nói người là người định mệnh có thể lấy kiếm, còn có cái gì có thể làm khó còn người? Cố lên, tiểu cô nương!”

Sau đó lão phui mông, cứ như vậy vui mừng hớn hờ bỏ đi .

----- phân cách tuyến các nhà dinh dưỡng học nói
nấu cơm thêm đậu tốt cho cơ thể -----

Đêm đen nhánh, vạn vật đều tĩnh lặng, gà chó không tiếng động.

“Haiz...”Cố Thanh Kiều nắm lấy một vốc đậu trong chảo sắt, thấy bọt nó từ giữa ngón tay chảy xuống, không khỏi thở dài. Một canh giờ trôi qua, nhưng ngay cả một cân đậu cũng chưa phân xong, đây là chuyện gì đây!!! Không ai biết, không cách nào có thể tưởng tượng, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cảm giác thất bại từ bốn phương tám hướng quay đầu đập tới.

“Không làm nữa !” Tâm phiền ý loạn, cô khoát tay đem đậu quăng ra, “Dù sao cũng nhạt không xong!”

Chủ ý đã quyết , cô xoay người tức giận nhào lên trên giường, ‘hừ hừ’ hai tiếng. Đây là một âm mưu có tổ chức, cố ý làm khó ta! Trương Tứ Phong và đồng đảng không có ý tốt, cố ý làm khó ta! Hừ! Lão yêu quái, người chờ đi! Một ngày kia, tìm được bảo kiếm, xem ta tìm cơ hội bóp chết các người!

Mơ mơ màng màng khép lại hai mắt, tưởng tượng thấy tương lai chính tay đâm kẻ thù, bên tai của cô dường như vang lên bản giao hưởng định mệnh bi thương của Beethoven:

“Khò khò khò khò! Khò khò khò khò!”

Một trận gió nhẹ thổi qua, cửa phòng bỗng nhiên tự động mở ra.

“... Ta nghĩ người nhất định trốn trong góc khóc nhè, không ngờ lại ở trên giường ngủ.”

A! Thần tiên tới! Happy!

Thanh Kiều vui mừng quá đổi, giống y một con cá chép bật lên, nhảy xuống giường, giày cũng không mang, chân trần chạy về phía người đó.

“Ban cho ta sức mạnh đi! Công Bằng đại tiên!” Cô xông lên trước bắt lấy vạt áo đối phương, mắt lộ hung quang, “Sớm biết võ công của người thiên hạ vô địch, mau mau biến ra tám mươi cánh tay, giúp con nhật đậu!”

“Tám mươi tay?” Nguyễn Tự Khung nhìn cô cười, lông mày cong cong, “Từ đâu có tám mươi tay? Ta chỉ có hai cái tay này.”

Người giơ hai tay rỗng tuếch lên.

“Vậy người có sàng đậu công không ? Có nhật đậu công không ? Có lựa đậu công không ?”

Thanh Kiều gấp đến độ giơ chân, Trương Tứ Phong, tên biến thái này, không có chuyện cô không tra tấn ông ta một trận!!!

“Ta chỉ nghe nói qua khiêu khích công.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, nhẹ nhàng gõ một cái vào ót cô, “Sao, có muốn thử một chút hay không?”

“... Huhu, quả nhiên là trời muốn diệt ta!” Hi vọng cuối cùng tan biến, Thanh Kiều mắt ầng ậng nước, sắp trào ra như mưa bão.

“Ngừng!” Nguyễn Tự Khung ra dấu ngừng, “Ta cũng chưa nói không có cách nào.”

“Thật ?” Thanh Kiều nghe vậy lập tức mặt tỏa ánh sáng, hai mắt bao hàm tha thiết chờ đợi, “Biết ngay người có biện pháp mà! Cụ thể làm như thế nào?”

“... Sơn nhân tự có diệu kế.” Nguyễn Tự Khung cười thần bí, tuyệt vời không gì sánh nổi.

“Này! Người nói diệu kế, chẳng lẽ chính là chỉ cái này? !”

Mắt thấy Nguyễn Tự Khung cầm theo một cái túi thật lớn, lại đem bộ toàn đậu đổ vào, Cố Thanh Kiều rất cục nhẹn không được nhảy lên.

Há há, biết ngay mà, ai ngu đi nhặt cả hai chục cân đậu chứ, đổ hết đi rồi lấy mỗi loại 5 cân, đổ đầy các bình là xong :’3

“Ừm, hủy thi diệt tích thôi.” Nguyễn Tự Khung đang bận rộn đem đậu đổ vào túi, cũng không ngẩng đầu lên.

“Âu mại ngật đáp! T nghĩ câu này là phiên âm của oh my god =]] ” Thanh Kiều xông qua ôm cánh tay Nguyễn Tự Khung, lắc lẩy lắc để như người bệnh tâm thần, “Người sợ con ngày mai chết không đủ thảm sao? Còn muốn cho con gánh thêm tội danh ‘lãng phí lương thực’ sao? !”

“Ngừng! Ngừng! Ngừng!” Nguyễn Tự Khung bị lắc đến choáng đầu, hoa mắt, lấy tay đè cô lại, “Gặp chuyện không nên kích động, phải bình tĩnh, bình tĩnh...”

“Nguyên vật liệu đều bị người vớt, ta còn có thể bình tĩnh thế nào? !”

Thanh Kiều chớp mắt, nước mắt cuồn cuộn rơi xuống – – người nghĩ rằng ta và người là có chỗ nào không VV bình tĩnh sao? !

VV bình tĩnh: theo chú thích của tác giả thì đây là 1 ID nổi tiếng trên diễn đàn thiên nhai (tianya), ID này luôn bình luận rất nhanh, hay kèm ảnh thì fai.

“Chốc đem ra vườn chôn, tìm cái khác thay thế là được.” Đem bát đậu cuối cùng đổ vào bao, Nguyễn Tự Khung ngẩng đầu, “Chẳng lẽ người thật sự muốn nhật đậu hết cả tối?”

Trong nháy mắt, Thanh Kiều bỗng nhiên hiểu toàn bộ.

“Người, người, người khiêng bốn mươi cân đậu lên đây?” cô kích động, mồm mép bắt đầu không khống chế được mà run run.

Nguyễn Tự Khung cười không đáp.

“Đậu, đậu, đậu hiện tại ở nơi nào?” Năng rực rỡ xua tan sương mù u ám, cô bị chuyện đột ngột này làm chấn động.

“Không phải ở phía sau người?” Nguyễn Tự Khung bĩu môi.

Thanh Kiều quay đầu nhìn, ở cửa bên cạnh phòng, quả nhiên đặt bốn túi căng phồng màu vàng nhạt!

“- – Đại thần ơi!” Thanh Kiều phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Ân nhân cứu mạng ở trên, xin nhận của tiểu nữ tử một lạy!”

“Không cần khoa trương như vậy.” Nguyễn Tự Khung ha ha cười, vỗ vỗ vạt áo dính bùn đất, vẻ mặt ôn hoà, “Buổi chiều, ta nghe thấy sư phụ sai người đi chợ mua đậu, liền nảy ra ý này nên bảo đệ tử kia mua thêm một phần về, không ngờ bây giờ quả nhiên rất hữu dụng.”

“... Huhu, lấy cái gì để cảm tạ người đây, đại thần của ta!” Thanh Kiều ôm lấy bắp đùi của Nguyễn Tự Khung, cảm động nước nở khóc.

“Luyện thật giỏi võ, lấy được bảo kiếm, không phụ kỳ vọng của ta.” Nguyễn Tự Khung vỗ vỗ vai cô.

Nền trời đen thẫm làm nổi lên những ngôi sao sáng. Trên nền cỏ trong tiểu viện, hai người yên tĩnh nằm.

“Haiz!” Thiếu nữ thở dài một tiếng, “Chúng ta nghiệp chướng nặng nề! Dưới thân những bốn mươi cân đậu, thật sự là quá lãng phí!”

“Này có là cái gì, chúng nó sẽ có một ngày hoàn toàn hư thối, trở thành phân, nuôi sống cây đậu mới.”

“Nhưng ngộ nhỡ có một ít không hóa thành phân bón, sự việc bại lộ làm sao bây giờ?”

“Nếu vậy..., nếu bất hạnh từ trong đất nảy ra mầm đậu, chúng ta sẽ nhổ lên ăn hết đi!”

...

“Đúng rồi, Công Bằng, con đột nhiên nhớ tới một vấn đề.”

“Nói.”

“Sáng mai, chương môn đại sư nhất định sẽ hỏi con làm như thế nào hoàn thành nhiệm vụ, người nói con nên giải thích thế nào đây?”

“Rất đơn giản, người cứ nói với ông ấy, sức mạnh tình yêu của người làm trời xanh cảm động!”

“A? !”

“Như mọi người hay nói, chính là người dùng một tấm lòng hết sức chân thành, những câu nhiệt huyết cảm động trời xanh, vì thế Ngọc Hoàng đại đế phái Đỏ, Xanh, Trắng, Đen- bốn vị đạo tiên hạ phàm, chỉ huy nhóm hạt đạo đứng xếp hàng theo thứ tự nhảy vào bao, cứ nói vậy là được.”

“... Đợi chút! Người cho là chương môn đại sư có tin hay không?”

“Tất nhiên là không tin. Nhưng mà ông ấy khẳng định cũng sẽ không tin người tự tay nhặt hết ngần ấy đạo, cho nên nói cái gì cũng đều không thỏa đáng, không bằng nói chút chuyện tốt lành.”

...

“Ồ, Công Bằng, người mau nhìn, đây là cái gì? Sao cây cỏ có thể chớp sáng vậy!”

“À, là kim quy thảo của Tây Lăng.”

“Ha, nơi này có thật nhiều hoa, thật đẹp! Đó là cái gì?”

“Đó là hà úy hoa, ba năm mới mở một lần.”

“A, hiếm như vậy, không thể tưởng tượng được Tây Lăng sơn ban đêm cũng thật thú vị ... Công Bằng, người có thể giúp con bắt mấy con đom đóm chứ?”

“... Được.”

“Này! Con muốn đom đóm, người thế nào lại đi bắt con thiêu thân!”

“Chớ có sờ cánh! Bột phấn trên cánh có độc!”

“A ~~~ Tay sưng, tay sưng! Làm sao bây giờ? Con có chết không? Huhu, không nghĩ tới tráng chí chưa thành đã sớm mất, đại thúc, người phải báo thù cho con!”

“Đừng khóc, ta giúp người thôi bột phấn đã...”

Đêm này, thiếu nữ nhao nhao âm ỉ, nam tử ôn hòa mỉm cười, vẽ ra đêm hè tươi đẹp.

----- phân cách tuyến: Giấc mộng đêm hè -----

Lúc Cổ Thanh Kiều trước mặt tất cả các trưởng lão, ra sức kéo bốn bao đậu đến chính đường, Trương Tứ Phong trầm mặc.

Suy nghĩ một lát, ông ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt hoạt bát như cười như không của Thanh Kiều. Trong nháy mắt đó, ông bỗng nhiên có cảm giác toàn thân bị sét đánh. Chính là sét đánh, rất rất mạnh, làm ông rợn cả tóc gáy !

“... Không ngờ, người cũng gian lận .”

Ông lạnh lùng bật ra một câu, hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không không, đây là nhờ vào tình yêu, tình yêu trong sáng oanh liệt đó!” Thanh Kiều bình bình thản thản nói tiếp, “Tình yêu chính là suối nguồn của mọi kì tích trên thế gian!”

“Hừ! Không cần nói với ta, là người dùng tình yêu cảm động trời xanh, vì thế trời xanh phái thần tiên hạ phàm...”

Trương Tứ Phong liếc mắt về phía bên phải, nơi Nguyễn Tự Khung ngồi, âm thanh xót xa, ai oán như truyền từ địa ngục đến.

Nguyễn Tự Khung quay mặt sang hướng khác, vội ho một tiếng.

“Kỳ thực, sự tình là như thế này.” Thanh Kiều đảo mắt nảy ra ý hay, “Lúc đó con đang toàn tâm toàn ý nhật đậu, bỗng nhiên cảm thấy vai đau đớn vô cùng. Sau một hồi đất đá bay mù trời, trên vai của con bỗng nhiên mọc ra mấy trăm cánh tay, nhanh thoăn thoắt giúp con nhật đậu! Nhật, nhật, nhật, một thoáng là đã nhật xong rồi. Con nghĩ đây cũng là trên trời nghe được lời cầu nguyện của con, dù sao con mỗi ngày đều đau khổ cầu xin ông trời mà! Haiz, quả là người tốt được ông trời thương, thật sự là quá may mắn!”

Đặc chí nói xong, cô bắt đầu hát:

Đây tiếng gọi của con tim

Đây tình yêu kính dâng

Đây gió mát trên đời

Hoa hạnh phúc nở khắp nơi

...

A

Chỉ cần người người đều cho đi một chút yêu thương

Thế giới sẽ tốt đẹp biết bao

A

A

A

Bài này nè: <https://www.youtube.com/watch?v=hAgrtZ8HUbs>

Cô cố dồn hết cảm xúc vào bài hát, điều động toàn bộ dây thần kinh cảm xúc trên gương mặt, biểu tình phóng đại hết mức có thể.

“... Người! Người! Người!” Trương Tứ Phong tức đến nói không thành tiếng, hoàn toàn lâm vào trạng thái co giật, “Người, tại đây lồi mấy trăm cánh tay đó ra đây cho ta! Ta phải tận mắt nhìn xem, cái gì là tiếng gọi của con tim!”

“Không được!” Thanh Kiều không cần suy nghĩ, một tiếng cự tuyệt, “Mẫu chốt là con đối với người, thật sự không có yêu.”

” Ta phải đánh chết người! ! !” Trương Tứ Phong từ ghế thái sư nhảy dựng lên, mặt đỏ như tôm luộc.

“Chưởng môn bớt giận, chưởng môn bớt giận!” Các trưởng lão vội chạy tới, luống cuống tay chân kéo ông lại.

“Ai cũng đừng cản, ta phải đánh chết nó! Đánh chết con bé không biết trời cao đất dày này!”

Trương Tứ Phong bị người tóm chặt giữ lại, chỉ có thể dùng sức cố đứng dậy khỏi ghế.

“Trời cao cách xa vạn dặm, đất sâu mười vạn tám ngàn trượng, ta không tin người có thể đo hết, ta không tin người có thể đo hết!”

Thanh Kiều cơ trí trốn sau Nguyễn Tự Khung, lại làm một cái mặt quỷ với Trương Tứ Phong đang bùng bùng lửa giận.

“Người muốn bị đánh ! Xem ta có đánh chết người được không!” Trương Tứ Phong hoàn toàn nổi giận, tay vung lên, trường tiên giấu trên xà nhà bay vọt ra. Trường tiên kia như có người điều khiển, nhanh như chớp luôn lách đánh về phía Tiểu Kiều, chớp mắt đã tới trước mặt cô.

“Sư phụ!”

Trong lúc nguy cấp, cùng tiếng gọi khê, có người đưa tay ngăn cản trường tiên.

“... Sư phụ, tức giận với con bé này làm gì?”

Không chút hoang mang thu tay, Nguyễn Tự Khung trên mặt trưng ra nụ cười cực kỳ bình tĩnh.

“Tự Khung...” Trương Tứ Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cả người như gà chọi bại trận, ủ rũ đứng lên từ ghế.

“... Nếu Cam Tiểu Kiều dựa theo ước định hoàn thành nhiệm vụ, sư phụ nên đem chỗ giấu kiếm nói với con bé, để ý những chi tiết vụn vặt khác làm gì?” Nguyễn Tự Khung tay áo khê động, kia trường tiên lão đảo bay trở về xà ngang. “Sư phụ làm vậy, chẳng khác nào nói phái Tây Lăng chúng ta hẹp hòi.” Trong ngữ khí của người có trách cứ.

“Chính là không cam lòng thôi...” Trương Tứ Phong nghĩa Nguyễn Tự Khung một cái, đáng thương tội nghiệp bắt đầu tính toán, “Người vừa về đến, cứ như vậy trắng trợn giúp nó, trong lòng vì sư rất khổ sở, tục ngữ nói thả đồ đệ ra, như bát nước hắt ra ngoài, quả nhiên...”

Hồ hồ câu này lấy ý từ câu con gái lấy chồng như bát nước đổ đi =]]

Khụ khụ khụ, các trưởng lão bắt đầu dùng sức ho khan.

“Nuôi đồ đệ lại không thể dưỡng già... Có vợ đã quên cha...”

KHỤ KHỤ KHỤ, các trưởng lão ho ra phổi luôn.

“Sư phụ!” Nguyễn Tự Khung dở khóc dở cười, đành phải ra tiếng đánh gãy này oán phụ tiểu lão đầu. “Quay về với vấn đề chính, mọi người có chịu nói nơi giấu kiếm cho con bé không?!”

Trương Tứ Phong đi đến bên ghế thái sư ngồi xuống thở phì phì, hướng lên trời mân mê cái mũi.

“... Sư phụ!”

Nguyễn Tự Khung sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại: “Người quên đã hứa với con chuyện gì rồi sao? Chẳng lẽ người muốn đổi ý sao?”

Trương Tứ Phong chấn động, đầu quay phắt lại. Trời đất yên lặng, không khí ngưng trệ, bốn mắt nhìn nhau. Chương môn đại sư cứ như vậy nhìn chăm chăm Nguyễn Tự Khung, trong mắt ào ào sóng xô, giống như giận dữ còn có ai oán, như có nghìn lời để nói lại không thể nói ra được.

Mẹ ơi! Sét đánh chết ta!! Thanh Kiều bị tác giả phái sét đánh, kìm lòng không đậu rùng mình một cái, chà xát người nổi da gà.

“... Được rồi.”

Thật lâu sau, Trương Tứ Phong rốt cục thỏa hiệp quay đầu, thanh âm trầm thấp khàn khàn, dường như trong một cái nháy mắt đã già đi mười tuổi.

“... Thanh Mộc kiếm hình nhân được giấu ở Linh Dược cốc, trong Cửu Thanh động, ngày mai ta dẫn các người vào động... Nếu cam Tiểu Kiều có thể trong một nén nhang rút được bảo kiếm, ta sẽ cho nó mượn dùng một chút.”

Ông nhắm mắt lại, chậm rãi thở dài.

“Đa tạ chương môn đại sư!” Thanh Kiều vui mừng quá đổi, cúi đầu rạp xuống đất suýt ngã trên mặt đất.

“Cảm tạ cái gì? ! Người chưa chắc có thể rút kiếm ra đâu!” Trương Tứ Phong hếch đầu lên trời, dùng lỗ mũi nhìn cô.

“Đa tạ Nguyễn sư thúc!” Thanh Kiều không để ý ông ta nữa, quay sang hướng khác, bái tạ Nguyễn Tự Khung thật sâu.

Nguyễn Tự Khung nhìn cô cười, không nói gì.

Gà gáy, nắng lên, ngoài điện, mặt trời đỏ từ từ dâng lên, như đang biểu thị vận mệnh Tiểu Kiều rất cục cựa cũng khởi sắc. Thanh Kiều nhìn mặt trời, lại nhìn Nguyễn Tự Khung, rất muốn dùng ánh mắt nói cho người biết bản thân mình vui sướng thế nào.

“Khụ khụ khụ hừ hừ hừ ân ân ân!”

Trương Tứ Phong bỗng nhiên thần không biết quỷ không hay xuất hiện tại trước mặt, ho khan ngăn cản tầm mắt cô.

“Không cần... Cao hứng... Quá sớm, người... chưa chắc... đã là... Chủ nhân ... của...bảo kiếm....”

Miệng ông to dần, không ngừng biến hóa hình dáng của miệng khi phát âm, nỗ lực truyền cho Thanh Kiều một tin tức khủng bố.

Lỗ mũi ôn phối hợp rất nhịp nhàng, kèm theo lời nói, trong chốc lát co lại thành hình “o”, trong chốc lát kéo thành hình “0”, thỉnh thoảng còn là hình “D”. Đặc biệt đến hai chữ “Chủ nhân”, lỗ mũi lộ ra , xuất hiện hình “Q” tiêu chuẩn! !

– Đại sư, ngài học từ Nhĩ Khang sao?

Thanh Kiều buồn bực nhìn lỗ mũi có khả năng co giãn biểu lộ cảm xúc vô cùng đặc biệt của Trương Tứ Phong, thật sự rất muốn than một tiếng.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Món Rút Kiếm

Đêm mười lăm, mặt trăng tròn vành vạnh.

Ngân hà thật dài chày khắp vòm trời, ánh sáng rực rỡ trước mắt, sao sáng lấp lánh.

“Đại thúc, người nói con có thể rút kiếm ra hay không?”

Thanh Kiều ngồi bên cạnh cửa sổ, nghiêng đầu nhìn ánh trăng.

“Sao, không tin tưởng bản thân sao?”

Nguyễn Tự Khung đang sắp xếp bọc đồ thiết yếu để mai lên núi, cũng không quay đầu lại.

“.....Không phải, dựa theo định luật quán tính, chín mươi chín phần trăm ta là chủ nhân của cái bảo kiếm bỏ đi kia, nhưng....”

Cô thở dài, tựa đầu lên đầu gối: “Đại thúc, người cảm thấy ta thật sự có thể về nhà sao?”

“Sao lại hỏi ta?” Nguyễn Tự Khung cẩn thận buộc chắc bọc đồ, nâng mắt cười, “Ta chỉ đáp ứng giúp người tìm kiếm, chuyện khác quán không nổi.”

“Tứ linh quả thật có ma lực lớn như vậy?” Thanh Kiều nghiêng mặt, lẩm bẩm tự nói, “Chắc chắn có thể thực hiện tâm nguyện sao?”

“.....Đã là thần khí mọi người cạnh tranh cướp đoạt từ xưa đến nay, tất có chỗ nổi bật.” Nguyễn Tự Khung cẩn thận đáp.

“Nếu đúng là có chỗ nổi bật, vậy ta đeo cái đồ vật ngu ngốc này, mà sao chưa từng gặp may?!” Thanh Kiều không cho là đúng bĩu miệng, đưa cổ tay lên rung rung.

Đình đang, đình đang, Cửu chuyển thành âm linh dưới ánh trăng nhẹ nhàng rung động, ánh sáng lướt qua bay múa như bướm.

Nguyễn Tự Khung âm đạm cười: “Có lẽ, chỉ là thời điểm chưa tới.”

“Aiz....” Thanh Kiều đưa tay vòng quanh đầu gối lại, “Ta chờ lâu như vậy, ngày tốt giờ lành a, các người rốt cuộc là khi nào thì mới bằng lòng giá lâm?”

Nguyễn Tự Khung nhếch môi không nói, vỗ vỗ bả vai cô.

“Aiz, đại thúc, người vừa mới nói, tứ linh là thần khí đúng không?” Thanh Kiều chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn hẳn.

“Ừm.”

“Nó chắc chắn có thể thực hiện được nguyện vọng của ta?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy, người nói ta tập hợp chúng, cầu nguyện để Bao sư huynh trở về được không?”

Dưới bóng đêm, cô gái tha thiết nhìn hẳn, một đôi mắt đen láy sáng như sao.

Nguyễn Tự Khung ngẩn ra, hoàn toàn ngây dại.

“Hoặc là....có thể cầu nguyện để mấy người Lý sư tử bọn họ đều sống lại....”

Thanh Kiều thấy thần sắc hẫng kì dị, không khỏi có chút lo lắng: “Hay là nói, một lần chỉ có thể cứu sống một người?”

Nguyễn Tự Khung trầm mặc một chút, thần sắc mau chóng hồi phục như thường.

“Sao? Người vì về nhà mà chịu nhiều khổ cực như vậy, sao bây giờ lại bằng lòng buông tay?” Hãn nhìn cô, trong giọng nói có mấy phần thăm dò.

“.....Ta không biết.” Thanh Kiều có vẻ cực kỳ buồn rầu phiền muộn, dứt khoát vùi mặt vào đầu gối, “Không biết không biết thật sự không biết....Cho nên mới hỏi người nha!”

“Vậy người nói xem, vì sao lại muốn xoay chuyển tính mệnh của Bao Toàn Tài?” Nguyễn Tự Khung nhìn cô thật sâu.

“Bao sư huynh.....Tóm lại là vì ta mà chết, ta có lỗi với hãn.” Trong câu trả lời của Thanh Kiều có một chút cô đơn.

“Cho nên, người định dùng nguyện vọng của bản thân để đổi lại mệnh của Toàn Tài, bởi vì người không muốn có lỗi với hãn?”

“.....Kỳ thật ta cũng không thánh thiện như vậy.” Thanh Kiều thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngẩng lên, “Ta chỉ là rất mê muội....Dù sao hại chết Bao sư huynh, về đến nhà ta cũng sẽ áy náy.....Ta vừa muốn về nhà, vừa muốn trong lòng an ổn.....Ta rất ích kỉ.....Nhưng nơi này quá thực đáng sợ, cũng không phải là nơi đáng để ta lưu luyến.....”

Nguyễn Tự Khung hạ ánh mắt, rơi vào trầm mặc.

“.....Nhưng chuyện tới bây giờ, ta cảm thấy, ở lại cũng không phải không được.”

Thanh Kiều bỗng ngẩng đầu mỉm cười, trong mắt có ánh lệ.

“Đến lúc đó cầu nguyện cho Bao sư huynh trở về, cưới vợ sinh con, vây quanh ta gọi ta là mẹ nuôi, ta mỗi ngày đi theo người luyện kiếm tập võ, rảnh rỗi thì đấu võ mồm với Tứ Phong chưởng môn, cuộc đời này cứ như vậy trôi qua, cũng rất tốt....”

Đầu mày Nguyễn Tự Khung nhíu lại, vẫn không mở miệng.

“...ai da, còn sống là vì cái gì chứ? Không phải là mưu cầu hạnh phúc sao?”

Thanh Kiều lười biếng duỗi tay chân, bộp một tiếng nằm lên ván giường, cả khuôn mặt đều ẩn vào bóng tối.

“Có lẽ trở về, tất cả trong nhà đều thay đổi, còn không bằng ta ở trên núi Tây Lăng này xem Bao sư huynh quản giáo trẻ con!”

“.....Người thực sự bỏ được?” Tiếng Nguyễn Tự Khung từ đỉnh đầu truyền đến, trầm thấp.

“Aiz, nói không chừng, có lẽ đúng đến lúc cầu nguyện, ta lại nói ‘ta muốn về nhà’.” Ngữ điệu Thanh Kiều có vẻ rất nhẹ nhàng, “Chỉ cần các người đừng đối xử với ta quá xấu xa, thì ta còn có thể chịu được.”

Cô trở mình, nhẹ nhàng kéo lấy vạt áo Nguyễn Tự Khung, trong giọng nói có một chút căng thẳng không dễ phát hiện: “Đại thúc, người nói ta nên ở lại không?”

“.....Người rốt cuộc có biết tứ linh là thứ gì không?”

Nguyễn Tự Khung rất bình tĩnh, từng chút từng chút rút lại vạt áo từ trong tay cô.

“Không Không đại sư chỉ nói, ta tìm được tứ linh là có thể về nhà.” Thanh Kiều buông tay ra, tùy tiện quay bụng hướng lên trời, “Ta cũng không biết tứ linh là những vật gì.”

“Kỳ thật, tứ linh cũng không phải là pháp bảo cầu nguyện.” Nguyễn Tự Khung nhướn đuôi mày, “Chúng không phải vạn năng.”

“Cái gì?!” Thanh Kiều hét lên một tiếng cấp tốc bắn từ trên giường dậy, “Cái lão lừa ngốc Không Không kia, lại dám gạt ta?!”

“Ông ấy không lừa người.” Nguyễn Tự Khung vỗ vỗ lưng cô, ôn hòa trấn an, “Tứ linh thật sự có thể khiến cô về nhà.”

“——bởi vì tập hợp đủ tứ linh, thì có thể mở ra cánh cửa thời không, tứ linh là chìa khóa thời không.”

Buổi nói chuyện hờ hững, đã có sức mạnh kinh thiên động địa.

“.....Ngài là xuyên tới sao?” Thanh Kiều trừng mắt, nhìn chăm chặp Nguyễn Tự Khung, “Sao người biết khái niệm thời không này? Người xuyên tới sao? Xuyên tới sao?”

Cô vừa nói vừa bóp cổ Nguyễn Tự Khung, lửa giận ngút trời.

“Người lại dám gạt ta?! Cùng là người xuyên qua thiên nhai, người lừa ta thật kĩ!”

“Khụ khụ.....” Nguyễn Tự Khung vừa lui về phía sau vừa giã dũa, “Ta không lừa người.....Truyền thuyết bốn chữ ‘chìa khóa thời không’ được khắc trên tứ linh, không tin người xem xem....”

Thanh Kiều lập tức buông tay, bắt đầu xem xét cửu chuyển thanh âm linh.

Tìm a tìm, tìm a tìm, con mắt tìm đến sắp mù cũng không phát hiện nửa chữ. Mắt thấy Tiểu Kiều lại muốn phát hỏa, Nguyễn Tự Khung nhanh chóng sẵn sóc đưa tới một chiếc thấu kính thủy tinh. (tác giả: đừng hỏi tác giả hẩn lấy ra từ đâu, nghiệp vụ cần mà thôi.)

Dưới sự trợ giúp của thấu kính thủy tinh, cuối cùng Cố Thanh Kiều cũng nhìn thấy trong thành cái chuông thứ tư của Cửu chuyển thanh âm linh có chữ “chìa khóa” cực kỳ mơ hồ.

“—đệch!” Thanh Kiều hoàn toàn nổi giận, “Đây không phải là đùa giỡn người ta sao? ! Là ai ăn no rửng mỡ dùng kỹ thuật khắc chữ nhỏ ở trong này há?!”

“Dù sao đi nữa, đây cũng chứng tỏ chiếc vòng tay trên tay người là thật.” Nguyễn Tự Khung thở ra một hơi, “Vãng hảo xử tưởng, vãng hảo xử tưởng.”

Vãng hảo xử tưởng: hãy nghĩ về những chiều hướng tốt đẹp hơn.

“Thì ra tứ linh cũng không thể thực hiện được mọi nguyện vọng.....” Thanh Kiều ngã về lại giường, than vãn một câu.

Tứ linh chỉ là cái máy xuyên qua thời không mà thôi, giống như Nguyệt quang bảo hạp trong Đại thoại Tây Du. Mà còn chưa biết tính năng có ổn định hay không, lúc xuyên có bị xuyên quá đà hay không? (Nguyệt quang bảo hạp là 1 bảo bối có thể quay ngược thời gian)

“.....Cho nên, người phải cân nhắc rõ ràng, muốn cứu mạng Bao sư huynh, hay là muốn về nhà?”

Nguyễn Tự Khung vươn tay, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên gò má cô sang bên.

“Nếu có thể, đương nhiên là lựa chọn chưa từng đến nơi này cho tới giờ.” Thanh Kiều khép hai mắt, vẻ mặt mệt mỏi, “Như vậy, Bao sư huynh sẽ không chết, cha ta sẽ không bị bắt, Đoạn vương gia cũng sẽ không.....Tóm lại tất cả mọi chuyện, đều sẽ không xảy ra.”

Nguyễn Tự Khung lảng lạng chăm chú nhìn cô, không nói gì.

“Đúng rồi, nếu ta đi rồi, các người sẽ nhớ ta sao?” Thanh Kiều bỗng nhiên lại mở to mắt, “Hay là bởi tất cả đều chưa xảy ra, nên các người sẽ không biết sự tồn tại của ta?”

“Chỉ sợ.....chính là về sau.” Nguyễn Tự Khung mỉm cười, bộ dáng vân đạm phong thanh.

Thanh Kiều ngẩn ra, cũng nhếch khóe miệng theo: “Vậy sao.....cũng tốt.”

Tuy rằng cô chẳng hề biết, rốt cuộc là tốt chỗ nào.

Tất cả lại chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng kêu thấp trầm của côn trùng ngoài cửa sổ.

“Đại thúc, người nói gì đó đi!”

“Nói cái gì?”

“Nói quá khứ của người đi, vì sao lại có khúc mắc với kỹ viện vậy?”

“.....Rất lâu trước kia, ta có một sư muội, vì tai nạn mà chết ở đó.....”

“A! Thì ra người thích nàng ấy?”

“Không phải ta, là lão Thất thích nàng ấy, chính là cái người điếm canh lần trước ta đưa người đi gặp đó.....”

“A.....Tổng gù a....”

“Ừm, coi như là một câu chuyện cũ bi thảm phong hoa tuyết nguyệt.....”

“Đại thúc, người biết không, trước kia ta ở quê nhà, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy ngân hà đâu!”

“Ngân hà?”

“Chính là cái dải phát sáng trên bầu trời đó.”

“Vậy sao.....Sao lại thế, không phải mỗi đêm mùa hạ đều có thể nhìn thấy sao?”

“Ở chỗ ta, không khí ô nhiễm.....Aiz, có nói cũng như không.”

“.....A.”

“Đại thúc, ngân hà thật đẹp mắt a, không biết về sau, ta còn có thể nhìn thấy nữa hay không?”

“.....Chắc là sẽ.”

“Đại thúc!”

“Hử?”

“Có muỗi.....”

“Ngựa hả? Ngựa thì tự gãi.”

“Không phải.....Vì sao người không dùng bàn tay nhanh nhẹn đó diệt muỗi hả? Rất nhiều cao thủ đều bắt ruồi như vậy.....”

“Mệt, tổn sức.”

“Đại thúc!”

“Hả?”

“Người có thể đi qua kia chút không? Ta muốn đi ngủ.....”

“A, vậy vệ sinh cá nhân rồi ngủ đi.”

“Đại thúc!”

“Hử?”

“.....Sao người còn đứng trong phòng ta hả?”

“A.....Ta chỉ là đang ngắm sao.....ngân hà thật là đẹp mắt a.....”

—————đường phân cách tác giả bi ai ngỏ lời kỳ thật cô ấy cũng chưa từng nhìn thấy ngân hà—————

Cho dù nghĩ nghìn lần vạn lần, Thanh Kiều cũng không nghĩ là, đi qua chín cái động kín lại là một con đường thế này.

Bức tường xám trắng thật dài, đan đầy những dây thường xuân rậm rạp, sóng biếc ngược chiều, nhấp nhô theo gió; con đường nhỏ quanh co uốn lượn, giống như một cái đai ngọc đi thông tới những đám mây, dưới ánh mặt trời lóng lánh màu vàng rực rỡ.

“Thật xinh đẹp.....” Thanh Kiều nhìn đến ngây người.

“Hả? Người cho là con đường như thế nào?” Nguyễn Tự Khung đứng bên cạnh cười.

“Ta vốn tưởng rằng toàn là lầy lội, đầy ắp bụi gai, dọc theo đường đi có cạm bẫy và rồng phun lửa.....”

Thanh Kiều nhìn cái cửa động như ẩn như hiện trên đỉnh núi kia, nghiêm mặt thì thào tự nói.

“Hừ, nếu là người được cho phép đi vào nơi này, há là bụi gai và cạm bẫy có thể ngăn được sao?”

Trương Tứ Phong bỗng từ bên kia nhảy ra, vể mặt giễu cợt.

“Tây Lăng phái từ trước tới nay chỉ có chưởng môn và người kế nhiệm chưởng môn có thể đi đường này, tiểu nha đầu, quá hời cho người!”

“.....Ta cũng không thềm làm chưởng môn!” Thanh Kiều tức giận trừng ông ta một cái, “Hôm nay nhất định rút được kiếm ra cho ông xem!”

“Hừ—“ Trương Tứ Phong cười lạnh một tiếng, nghênh ngang đi lên phía trước, quăng cô ra xa phía sau.

“Khoác lác cũng phải nói nhỏ a!” Ông ta cười vang, mặt mày tràn đầy gian xảo, “Người có thể vào động hay không còn khó nói đó!”

Thanh Kiều đang muốn phản bác, lại bị Nguyễn Tự Khung nhẹ nhàng vỗ bả vai.

Nhận được ánh mắt ra hiệu, cô đành phải ngoan ngoãn cầm miệng, cúi đầu đuổi theo.

Cuối cùng cũng tới đỉnh núi, trời quanh mây tạnh, tùng xanh sương trắng, cũng có một phen hương vị tiêu sái tiên cảnh dao trì.

“Sư thúc, người xem người xem! Mây ở dưới chân chúng ta!”

Thanh Kiều nhìn biển mây cuồn cuộn ven đường, hưng phấn loì choì chạy nhẩy.

“—đúng là chưa thấy chuyện đời!” Trương Tứ Phong ở một bên cầm giậm bình luận, “Vừa nhìn đã biết là không biết khinh công!”

“A! Đây là cái gì!” Thanh Kiều chỉ vào một chỗ trên vách núi kêu lên.

“Người cho là tới chỗ này để đùa sao?! Người cái đứa ăn no rừng mỡ không biết trời cao đất dày này.....”

Trương Tứ Phong hùng hùng hổ hổ nhìn về nơi cô chỉ.

Nửa câu nói sau chợt nghẹn trong cổ họng.

“Trương Tứ Phong.....Hồng Mẫu Đơn...” Thanh Kiều đi đến gần thạch bích, cố hết sức phân biệt chữ trên mặt.

“Hồng Mẫu Đơn là ai?” Cô vẽ mặt nghi hoặc quay đầu lại, “Ký hiệu dưa chuột này lại là cái gì?”

“Đấy không phải dưa chuột! là quả mướp!” Trương Tứ Phong vừa tức vừa vội, nổi trận lôi đình, “Quả mướp quả mướp, tưởng niệm mướp!”

“Quả mướp a.....ha ha....” Thanh Kiều sờ sờ đầu cười rộ lên, “Thì ra quả mướp còn có hàm nghĩa như vậy....Từ từ!”

Cô chợt biến sắc: “Đại sư, chẳng lẽ ngài tưởng niệm người tên Hồng Mẫu Đơn này?”

Trương Tứ Phong đỏ mặt không chịu tiếp lời, mũi chân bắt đầu vẽ vòng tròn trên mặt đất.

“Aiz! Đây là cái gì?!” Thanh Kiều còn chưa vội cảm thán, lại phát hiện đại lục mới trên thạch bích.

“Trương Tứ Phong.....Hoàng Thủy Tiên.... Quả mướp!”

“Trương Tứ Phong.....Bạch Ngọc Lan..... Lại một quả mướp!”

“Trương Tứ Phong.....Lam Hoa Hoa.....Vẫn là quả mướp!”

“—đại sư, thế nào mà ngài trồng mướp khắp nơi vậy!”

Đếm xong quả mướp thứ tư, Thanh Kiều quay đầu nhìn về phía Trương Tứ Phong, trên mặt để lộ biểu tình suy nghĩ sâu xa tế nhị.

“Thế nào? Ta sống đến một trăm tuổi, cứ hai mươi lăm năm thích một nữ tử, không được sao?”

Trương Tứ Phong mạnh miệng, cổ cũng đỏ hết lên.

“Được, được, sao mà không được chứ? Yêu đương là tự do mà!” Thanh Kiều trong lòng cười trộm, bề ngoài lại ra vẻ không cho là đúng.

“Đúng rồi, nhiều hoa như vậy, đại sư ông thích nhất người nào?”

(mấy cái tên trên đều là tên hoa hết)

“Khụ khụ, chuyện này, người xem mướp của người nào lớn nhất.....thì ta thích người đó nhất.....”

Trong ánh mắt Trương Tứ Phong hiện ra giấc mộng màu phấn hồng.

“Mắc ói! Lại đi dùng kích cỡ mướp để phân chia cảm tình với người khác!” Thanh Kiều cười nhạt.

“Người, người còn không biết xấu hổ mà nói ta! Chẳng lẽ người chưa từng trải qua chuyện khắc tên người lên cây lên tường?!” Trương Tứ Phong tức giận mắt trợn trắng.

“Khắc tên hả.....Lại nói chỗ bọn ta đều dùng bút viết.....” Thanh Kiều nao nao, chìm vào hồi ức cũ.

Khi đến trường, gần trường học có một con hẻm nhỏ thật dài, trong hẻm nhỏ không có ai giữ gìn vôi trên tường, luôn có những chữ viết nguệch ngoạc của bọn trẻ hồn nhiên.

——“Vương Tiểu Minh thích Lí Tiểu Hồng, một vạn năm!”

——“Trương Đan Đan thích Vương Tiểu Minh, không biết xấu hổ!”

——“Lí Tiểu Hồng là Hoa heo mẹ vô địch vũ trụ!” (hoa heo mẹ là 1 loại heo thì phải)

——“Trương Đan Đan là một đứa đáng chém!”

Những chuyện như thế, nhiều vô số. Những chuyện đối đầu tục danh này, tin tức bát quái sặc sỡ, luôn xen kẽ xuất hiện yêu hận tình cừu tam giác tứ giác, mỗi ngày phát sóng trực tiếp, có thể nói là rất đặc sắc. Chỉ cần tan học về nhà, cô lại thích đứng đó xem bài đăng mới nhất, nghiền ngẫm một chút tiến triển của sự kiện.

“.....Ta chưa từng khắc tên người khác.”

Cô hồi thần, vôi vàng cười: “Sư thúc, người có từng khắc tên người trong lòng không? Chỉ cho ta xem với.”

“Nếu người vào động thành công, có lẽ có thể thấy.”

Nguyễn Tự Khung đứng dưới tàng cây nhìn cô, thân hình ngược sáng, sau lưng một biển mây mênh mênh.

“Keo kiệt!” Thanh Kiều bĩu môi, quay đầu nhìn về cửa động.

Cửa động đóng chặt, không có vòng gõ cửa không có khóa, nhìn qua chỉ là một khối đá lớn bằng phẳng trơn bóng, dường như cũng không có cơ quan.

“Đi vào a, đi vào!” Trương Tứ Phong ở bên cạnh đặc ý nhe răng cười, “Ta thật muốn nhìn xem, người rút kiếm đã định rút cuộc đi vào như thế nào?”

Thanh Kiều thở dài, lui về sau ba bước, hít sâu, quát to một câu: “Vùng ời mở ra!”

Cửa động không chút sứt mẻ.

“Vùng ời mở ra! Alibaba tới rồi!” Cô lại hô một câu.

Cửa động ngay cả cái khe hở cũng không thấy nứt ra.

—sao vậy, chẳng lẽ tiểu thuyết này không phải đang dang dài kì trên Tấn Giang sao? Không phải văn xuyên qua sao? Theo đạo lí, chỉ cần hô vùng ời mở ra, tất cả các cánh cửa đều có thể mở ra mà! Hay có thể nào là ta lầm, đại bản doanh của văn này kỳ thực là ở điểm bắt đầu? Thế loại chẳng lẽ là huyền huyền?! (hiu hiu, chỗ này bạn k hiểu lắm)

Cô tâm thần đại loạn, mồ hôi lạnh bất giác từ trên trán chảy xuống.

—đừng mà! Tác giả! Huyền huyền tu chân ta chịu không nổi đâu! Bà không được tống ta đi đối mặt với một đám yêu ma đâu! Chẳng qua là rút một cái kiếm, mà đến nỗi bà phải đối xử với ta như vậy sao? Chẳng lẽ bà muốn ta trình diễn Tomb Raider, Indiana Jones vượt qua trùng trùng điệp điệp cơ quan? OMG!

Tomb Raider: là 1 series game hành động băng núi vượt rừng.

Indiana Jones: là 1 series film về khảo cổ, cũng kiểu băng núi vượt rừng nổi.

Hơn mười giây ngẩn ngẩn, trong đầu cô đã có trăm ngàn ý niệm hiện lên.

Cái tốt cái xấu, từng cái chợt hiện chợt biến mất, ngay khi cô hết đường xoay xử chuẩn bị mở miệng xin giúp đỡ, cửa động bỗng nhiên truyền đến một tiếng “Kêu kẹ”.

“Khụ khụ.....Đã lâu không có ai kêu ám hiệu này.....Lão hủ nhất thời không phản ứng kịp.....”

Cùng với tiếng vang âm âm, cửa động chậm rãi mở ra từ dưới lên trên.

“Mời vào, mời vào, hoan nghênh quang lâm.” Trong động vang lên một giọng khàn khàn già nua. (quang lâm: đến chơi, ghé thăm.)

“A, quá lâu không nói chuyện, quả nhiên dễ già nua ngu đi.....”
Dường như là đang oán giận.

☒, ngoài động, trên mặt mỗi người đều viết một chữ như vậy.

“Sơn, sơn thần?” Trương Tứ Phong phục hồi lại tinh thần, dè dặt thử hỏi một tiếng.

“Người là đệ tử Tây Lăng phái?” Giọng nói kia tiếp tục nói chuyện, cực kỳ không kiên nhẫn, “Chính là các người! Cứ cách mấy chục năm lại đến quấy ta một lần! Không muốn dùng cái gì mà ‘Tây Lăng thăng long bá’ đó nổ tung cái cửa này ra, lại nói là phải khảo nghiệm người kế nhiệm chưởng môn! Ta nói các người có phiền hay không hả? Cũng không đi tìm cách khác mà khảo nghiệm, đây không phải là ăn no rừng mỡ sao?!”

“Cái này.....cái này.....” Trương Tứ Phong vốn chắc chắn Thanh Kiều không biết võ công sẽ không mở được cửa, bây giờ ngược lại lại bị chỉ trích một phen, sắc mặt cực kì khó coi.

“Đúng rồi, người vừa mới hô ‘Vùng ới mở ra’ là ai?” Giọng nói kia phớt lờ ông ta, tự nhìn tự nói, thái độ tương đối ngạo mạn.

“Ta.” Thanh Kiều nhanh chóng bước lên, khom người chào thật sâu với đại môn.

“Được, người tiến vào.” Giọng nói kia hạ mệnh lệnh, “Những người khác ở bên ngoài chờ, không được vượt quá Lôi trì một bước!”

Trương Tứ Phong đành phải ngượng ngùng lui về phía sau, quay đầu hung hăng trừng Thanh Kiều một cái.

Thanh Kiều đi được vài bước, trước khi tiến vào đại môn, nhin không được quay đầu lại liếc Nguyễn Tự Khung một cái.

Hắn vẫn đứng dưới cây đại thụ, lưng tựa biển mây.

Không biết có phải do ngược sáng hay không mà bóng dáng hắn bỗng nhiên trở nên mơ hồ, giống như mọc cánh thành tiên.

“Sư thúc!” Cô nhin không được gọi một tiếng.

Nguyễn Tự Khung nghe thấy, mỉm cười với cô, ý bảo cô an tâm.

Nụ cười của hắn say lòng người như vậy, như gió xuân phơi phới, tựa như xô ráng mây đầy núi sang hai bên, tiến thẳng vào trong lòng cô.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Món Ngọ Môn

Edit: Chikajo

Trăng treo giữa trời, hương hoa thoảng bay.

Vén rặng mây mù, lộ ra một cái ao xanh thẳm, mặt nước tĩnh lặng, trong ao nụ hoa hơi rủ xuống, dáng vẻ uyển chuyển hàm xúc giống như thiếu nữ chờ xuất giá.

“Cho nên, cô cứ như vậy mà trở về?”

Buổi tối trong một góc nào đó ở Tây Lăng, một đại soái ca siêu cấp sét đánh vô địch vũ trụ đang lấy ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh đánh giá trên dưới các góc độ Tiểu cô nương lục y trước mắt.

“Đúng vậy, thanh kiếm rút ra xong, đưa cho chưởng môn, rồi ta cứ như vậy trở về.”

Thanh Kiều cắn một miếng đào, chán đến chết nhún nhún vai.

“Cô! Lại có thể rút được bảo vật trấn phái trong truyền thuyết của Tây Lăng!”

Lục Tử Tranh lấy tay vịn trán, ngửa mặt lên trời thét dài biểu thị sự chấn động của hẳn.

“.....Cũng không tính là quá khó mà!” Thanh Kiều nghiêng đầu bắt đầu hồi tưởng, “Nhưng lúc vừa mới bắt đầu, quả thật không rút ra được.....”

“Vậy sau đó thế nào mà rút ra được?” Shock quá mà ngắt lời, Lục Tử Tranh mặt lộ vẻ tò mò.

“Ta liền oán giận a! Trực tiếp oán giận!” Thanh Kiều thì thào nhúu mày, dường như nhớ tới chuyện gì đó không thoải mái.

“—ta nói, “kiếm này sao mà nặng như vậy chứ?! Chẳng lẽ muốn bốn cô nương thiêu cháy tiểu vũ trụ sao?!” sau đó sơn thần liền giải thích với ta, nói là đã quá lâu không ai vào động rút kiếm, vỏ kiếm rỉ sắt, bảo kiếm bị kẹt trên điện thờ, muốn ta mạnh hơn một chút.....”

“.....Sau đó thì sao?” Lục Tử Tranh há to miệng, lông mi bắt đầu run rẩy.

“Sau đó đột nhiên có một trận động đất núi bị chấn động, ta nghĩ là sơn thần đánh rắm, thanh kiếm bị rung mà rớt ra. Vì thế ta nhặt kiếm lên chạy ra khỏi động, hô một câu vừng ơi đóng lại, chuyện này liền cứ thế mà xong.....”

Lịch bịch.

Lục Tử Tranh lão đảo một cái, gắng gượng lui ra sau vài bước.

Ai ô....

Thanh Kiều mạnh mẽ cắn một miếng đào, hạnh phúc, thực TM ngọt.

“Tứ, Tứ Phong lão đầu nói thế nào?” Rất lâu sau, Lục Tử Tranh cuối cùng cũng đứng vững lại, tập trung suy nghĩ nín thở.

“Chương môn đại sư chẳng nói cái gì cả.” Thanh Kiều nuốt xuống thứ trong miệng, cười tủm tỉm.

—ông ấy chỉ không ngừng gào khóc, tiếng kêu khóc đó thật lợi hại.

Liếm liếm miệng, còn muốn ăn nữa.

“.....Kiếm đâu? Cuối cùng kiếm đi đâu?” Lục Tử Tranh chà lau cái trán đầy mồ hôi lạnh.

“Nguyễn sư thúc nói phải kiểm tra độ thật giả của kiếm, mang về để xem trước, đêm mai lại đưa về chỗ ta.”

Há to gặm xong hai miếng cuối cùng, cô tiện tay ném hột đào vào đám bùn cách đó không xa.

“Cô là cái đồ ngốc!” Lục Tử Tranh tức giận, ngón trỏ chỉ vào cô có phần run run, “Cô không sợ Nguyễn Tự Khung cầm kiếm chạy mất, sẽ không trở lại nữa sao?”

“Sẽ không.” Thanh Kiều không chút hoang mang lấy khăn tay ra, tỉ mỉ lau sạch tay, lộ ra nụ cười đã định liệu trước, “Sư thúc sẽ không gạt ta đâu! Hẳn nhất định sẽ tới trả lại cho ta.”

Khi nói chuyện, vẻ mặt kiên định, tin tưởng tràn đầy.

“.....Mù quáng tin người, nhất định có hại.” Lục Tử Tranh như có như không liếc cô một cái, đáy mắt xẹt qua chút u ám không dễ phát hiện.

Thanh Kiều chỉ biết nâng má ngậy ngô cười, không nói một câu.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

“Như vậy, cô đang tính rời đi?” Một lúc lâu sau, Lục Tử Tranh bỗng mở miệng nói, chủ động phá tan trầm mặc.

“.....Ừm.” Thanh Kiều ngược đôi mắt lóng lánh nước, trong mắt bộc lộ lưu luyến, “Tuy rằng rất luyến tiếc.”

“Nơi rách nát này, đến miếng thịt cũng không được ăn, cô còn luyện tiếc cái gì?” Lục Tử Tranh nhin không được cười nhạo.

“.....Luyện tiếc sư huynh sư tỷ, luyện tiếc sư thúc chưởng môn, luyện tiếc hết thầy nơi này.”

Thanh Kiều lẳng lẳng nhìn quanh bốn phía, thần sắc buồn bã: “Con người nơi này rất tốt, ta đã rất lâu không được gặp.”

Lục Tử Tranh nghe vậy, vô thanh vô tức nhướn cao mày.

“—đương nhiên, cả thế giới cũng là người đối với ta tốt nhất!”

Bỗng cảm thấy bên cạnh có sát khí tỏa ra, Thanh Kiều mau chóng tỉnh ngộ, vội vã chân chó xoay người biểu đạt lòng chân thành vô hạn.

Khóe miệng Lục Tử Tranh cong lên thành một độ cong xinh đẹp, dùng ngữ điệu cực kỳ ngọt ngào nói: “Nơi tiếp theo, tính toán đến đâu rồi?”

“.....Ta muốn đến Thượng Thanh tự gặp Không Không đại sư.” Thanh Kiều thở dài, “Nếu thành công lấy được kiếm, ta còn có chuyện quan trọng hỏi ông ấy.”

“A, không biết Tiểu Kiều muốn hỏi điều gì?”

Dưới màn đêm thanh khiết sáng rờ, Lục Tử Tranh cúi đầu nhìn cô, đường cong khuôn mặt nhu hòa, mũi mào kinh người.

“.....Thì, thì hỏi chút chuyện vặt vãnh.....” Thanh Kiều tự giác nói ra miệng, cúi đầu nhìn chân, ấp úng.

“Chuyện vặt vãnh gì?” Lục Tử Tranh đê thấp giọng, mang theo chút trầm trầm, càng lộ vẻ câu hồn.

“.....Đoán mệnh, hỏi nhân duyên, tiện thể gặp Quan Thế Âm một chút.....” Mồ hôi lạnh ứa ra, cô đang mưu toan lừa dối qua cửa.

“—Cố Thanh Kiều, ta hỏi cô, từng câu từng chữ cô nói với ta đều là lời nói thật?”

Âm điệu đột nhiên cất cao, người đối diện giấu mặt trong bóng đêm mờ mông lung, phân không rõ sáng tối.

Ý? Thanh Kiều sửng sốt, hay là yêu nghiệt này biết cái gì?

“Hừ, rốt cuộc thì, cô chung quy vẫn tin người khác hơn!”

Lục Tử Tranh chăm chú nhìn cô, toàn thân kéo căng, trong mắt u quang rung động, yêu dị lạnh lẽo, giống như một lưỡi dao sắc bén tuyệt tình cắt màn đêm.

Thanh Kiều kinh hãi ngẩng đầu, thấy Lục Tử Tranh đứng lặng tại chỗ, khuôn mặt tái nhợt, quanh thân tản ra hơi thở cực kỳ khủng bố, ngay cả gió thổi tới bên tai cô cũng rét lạnh.

“.....Cô cho là, ta chẳng biết cái gì?”

Hắn chột năm cổ tay yếu ớt như sứ của cô lên, kề sát vào môi mình.

“Cửu chuyển thanh âm linh, định thiên châu, còn có thanh mộc kiếm Hình nhân—trừ phi ta là tên ngốc, mới có thể nhìn không ra cô muốn làm gì!”

Hắn cúi đầu, môi và tay chạm nhau, nóng lạnh giao hòa vào nhau.

—hay là lại muốn cắn ta?! Thanh Kiều toàn thân bị kim hãm, không khỏi nhỏ mồ hôi lạnh.

Thấy người đối diện bờ vai run rẩy, ánh sáng siết chặt trong mắt Lục Tử Tranh dần dần tiêu tán, cuối cùng chỉ còn lại một màn u ám tàn đi không được.

“.....Cô một lòng muốn tập hợp tứ linh, lại không chịu nói với ta. Ta chờ lại đợi, mà cô lại nói với tên họ Nguyễn kia trước!”

Hắn mất hết hứng thú thả tay cô, khôi phục lại gương mặt không chút thay đổi.

Thanh Kiều chỉ cảm thấy trái tim như bị người khác hung hăng nắm lấy, cúi đầu nín thở, thở mạnh cũng không dám.

“Thôi, thôi, từ đầu tới cuối, cô căn bản chưa từng tin ta.” Hắn bỗng nhiên giữa đầu cười, gương mặt giọng nói lộ vẻ mỉa mai, “Trái lại ta đúng là tên ngốc, vết thương vừa tốt liền vội vàng vàng vàng tới gặp cô, biến thành trò cười nhất thiên hạ.”

“Tử Tranh, ta.....” Thanh Kiều vừa hoảng vừa loạn, chỉ biết đưa một bàn tay ra kéo hắn.

“Cô sốt ruột đi tìm Không Không, không phải là muốn biết, ‘địa’ trong tứ linh rốt cuộc là cái gì sao?”

Lục Tử Tranh nghiêng người né cô, miệng cười xinh đẹp, tỏa sáng trước mắt.

“Không bằng để ta nói cho cô. Thứ cuối cùng trong tứ linh, kỳ thật là ‘ngộ môn’.”

Thanh Kiều ngậy người, cánh tay vươn ra cứng đờ.

Thu không được, không thu cũng không xong.

“Sao, cô cho ‘địa’ là vật như thế nào?” Lục Tử Tranh lời lẽ ngả ngớn, ánh mắt lại sáng đến kinh người, sáng đến lạnh run, “Không cần phải đi Thượng Thanh tự, ta cũng biết, ‘địa’ là bàn thờ bị chôn vùi ở tiền triều, tên là ‘ngộ môn’.”

“—đi thôi, đi đi! Đi tìm ‘ngộ môn’ của cô, không phải cô muốn thực hiện tâm nguyện sao?”

Giọng nói như tiếng ngọc rơi, ánh trăng xuyên qua khuôn mặt tái nhợt của hắn, chiết xạ ra ánh sáng trong suốt xinh đẹp, hương sen trong hồ phả vào mặt, khí lạnh nhẹ nhàng thấm vào tim.

Thanh Kiều cảm thấy khuôn mặt hắn sáng tỏ mà chói mắt, trước mắt đột nhiên một màn trắng xóa.

“Dây dưa với cô như vậy, có ý nghĩa gì chứ? Ta thấy ân cứu mạng ba năm trước, đến đây coi như đã báo đáp xong!”

Vung tay áo, hắn điếm nhẹ mũi chân, không quay đầu lại quả quyết rời đi.

Gió đêm hè thổi tới, sượt qua góc áo, vô số chuyện cũ bị quăng ra sau đầu.

Bóng dáng hắn rất gần, giống như chỉ cần giơ tay là có thể kéo lại.

Rồi lại rất xa, rất xa rất xa.

Bởi vì hắn lưu lại một câu.

Hắn nói— “Từ nay về sau, hai ta không thiếu nợ nhau.”

—————đường phân cách giá trị PH nhỏ hơn 7

Tối ngày hôm sau, Thanh Kiều không dám ngủ, vẫn chờ người ở cạnh cửa.

Chờ a chờ, chờ a chờ, cuối cùng cũng đợi được cho đến khi tiếng đập cửa vang lên, mở cửa xem, là Tam sư tử.

“Sao, nhìn thấy là ta, rất thất vọng?” Tam sư tử thấy khoe miệng cong lên của cô nhanh chóng hạ xuống, không khỏi cảm thấy hứng thú.

“.....Không có, làm sao dám?” Thanh Kiều miễn cưỡng cười vui, nhưng vẫn không dấu được vẻ cô đơn trong mắt.

“Đừng vội đừng vội!” Tam sư tử thấy bộ dáng đáng thương của cô, nhìn không được cười, “Muội không phải là đang đợi thứ này sao?”

Nàng lấy từ phía sau ra một bao bố, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn.

“Thanh mộc kiếm Hình nhân!” Mở bao ra, Thanh Kiều hô to một tiếng.

“Chưởng môn đại sư muốn ta đưa tới đây cho muội đó!” Tam sư tử ranh mãnh hé miệng, lộ ra hai cái má lúm, “Ông ấy nói đã đồng ý với Nguyễn sư thúc, nhất thiết phải giao cho muội trước tối nay!——Tiểu sư muội, muội cũng thật lợi hại! Chưởng môn đại sư mà lại nguyện ý đem bảo vật trấn phái giao cho muội!”

“.....Ông ta cũng không phải cam tâm tình nguyện, nhất định là cực kỳ tức giận.”

Ngón tay chậm rãi lướt qua vỏ kiếm, trong lòng Thanh Kiều tràn đầy vui sướng——cuối cùng thì cũng không tin sai người.

“Có lẽ vậy.” Tam sư tử nghiêng đầu cười, hết sức xinh đẹp, “Khi chưởng môn đại sư đưa bảo bối cho ta, đôi mắt đã khóc đến sưng húp, cả

khuôn mặt đều là nước mắt đỏ!”

Thanh Kiều nhớ tới bộ dạng gào khóc ngoài động Cửu Thanh của Trương Tứ Phong, không khỏi “Phụt” cười ra tiếng: “Thật nhỏ mọn, muội cũng không phải không trả lại!”

“Đúng rồi, Tiểu sư muội, lần này muội xuống núi rốt cuộc là chấp hành nhiệm vụ gì vậy?” Tam sư tỷ bỗng nhiên tò mò thăm dò, “Sao lại cần phải sử dụng Thanh mộc kiếm Hình nhân?”

Thanh Kiều ngẩn ra, lúc này mới nhớ là Tam sư tỷ không biết sự thật, đành phải cười đá bóng trở về: “Thế nào, chương môn đại sư cũng không nói gì?”

“Không có.” Tam sư tỷ mờ mịt lắc đầu, “Nhưng Nguyễn sư thúc đã từng dặn dò, nói có một ngày muội sẽ bị phái đi chấp hành một nhiệm vụ lớn, trong thời gian rất lâu sẽ không trở về Tây Lăng, để bọn ta sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

“Ừm, ừm.” Gò má ửng đỏ, trong lòng Thanh Kiều cảm thấy ấm áp bội phần—Nguyễn Công Bình này, đã sớm giúp cô sắp xếp thỏa đáng.

“Xem ra đúng là nhiệm vụ lớn.” Tam sư tỷ nhìn vẻ mặt cô, giọng cảm thán, “Núi cao đường xa, lần đi này, không biết khi nào mới có thể trở về? Đơn độc bên ngoài, ăn gió nằm sương, chẳng biết phải chịu bao nhiêu đau khổ?”

Nói xong, hốc mắt lại hơi đỏ lên.

“Tam sư tỷ!” Trong lòng Thanh Kiều đau thương, cuống quýt quăng kiếm ôm nàng vào lòng, “Tam sư tỷ đừng đau lòng, muội.....muội sẽ lại trở về!”

Những lời cuối cùng này nói hết sức do dự, rõ ràng có sơ hở.

“Thôi thôi, nếu nhiệm vụ này là Nguyễn sư thúc phái đi, ta cũng không thể nói gì nữa.” Tam sư tử lại cười, kéo tay cô xuống, “Tính khi nào thì đi?”

“Nếu đã lấy được kiếm, thì ngày mai liền lên đường.” Thanh Kiều cúi đầu xuống.

“Ừm, đi sớm cũng tốt, đi sớm về sớm.” Tam sư tử cầm bàn tay cô, ánh mắt ôn hòa, “Trước khi đi, đừng quên tới thắp cho Bao sư huynh một nén hương, nói với hã rằng muội cuối cùng cũng có tiền đồ.”

Thanh Kiều cảm thấy mũi cay cay, gật lung tung vài cái.

“Tiểu Kiều, muội có thể đảm đương nhiệm vụ lớn của Tây Lăng phái, có năng lực lấy được Thanh mộc kiếm hình nhân, sư phụ sư huynh sư tử Li Tam đường chúng ta đều lấy muội làm quang vinh.” Tam sư tử mỉm cười nhẹ nhàng xoa hai gò má của cô, “Muội phải nhớ kỹ, sau này bất kể gặp phải khó khăn gì, đều tuyệt đối không thể từ bỏ. Bởi vì Bao sư huynh dưới cửu tuyền đang dõi theo muội đó!”

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn nàng, nước mắt ào ào rơi xuống.

“Được rồi, đừng khóc, khóc cái gì?” Tam sư tử mắt đỏ hoe lau nước mắt cho cô, âm cuối run rẩy, “Sớm đi thu dọn đồ đạc, ngày mai xuống núi rồi.....Ta đã chọn cho muội một con ngựa tốt, tên là Tắc Tuyết, nhu thuận nghe lời, muội thấy nhất định sẽ thích.....”

“Ừm.” Thanh Kiều cố gắng nín khóc mỉm cười, “Sư tử, muội muốn mang theo thật nhiều đồ ăn ngon, còn cả kim sang dược, điệt đá hoàn (thuốc viên để lưu thông máu tan vết bầm), cầu bì cao dược (cao dán có thể tiêu sưng giảm đau).....”

“Muội yêu cầu lắm quá đó!” Tam sư tử vỗ gáy cô một cái, “Mệt chết Tắc Tuyết!”

Đêm cuối cùng ở Tây Lăng, hai cô nương ở trong phòng bận rộn thu thập đồ đạc, hai chiếc bóng uyển chuyển chiếu lên song cửa sổ.

“Tam sư tử, tử nói vì sao Nguyễn sư thúc không tự tay đưa thanh kiếm đến đây?”

“Cái này.....Có lẽ người lo đêm dài vắng lặng, nam nữ khác biệt!”

“Tam sư tử, không phải tử muốn biết, nhiệm vụ lớn này của ta rốt cuộc là cái gì sao?”

“Đúng vậy, rốt cuộc là nhiệm vụ gì, có thể nói sao?”

“Muội bí mật nói cho tử, tử ngàn vạn lần đừng tiết lộ ra ngoài.....”

“Ừm!”

“Kỳ thật, nhiệm vụ này là——tạo phúc cho dân chúng thiên hạ, giải cứu bá tánh trăm họ!”

“Hả?”

“Lại bí mật nói cho tử, kỳ thật nếu đêm nay tử không đến, nhiệm vụ này sẽ thay đổi.....”

“Biến thành cái gì?”

“Biến thành——trả thù dân chúng thiên hạ, chà đạp bá tánh trăm họ.....”

“A.....”

“Bởi vì trong lòng ta không cân bằng

Khi li biệt, giữa buổi sáng sớm se lạnh.

Vòm trời xanh thẳm trong suốt, những ngôi sao nhàn nhạt điểm xuyết, nửa màn đêm nửa sáng sớm, một loại ranh giới tao nhã mơ hồ.

“Lần này đi đường xá gian nguy, Tiểu sư muội phải tự bảo vệ mình thật tốt nha!” Lỗ Hoa Hoa nắm chặt hai tay cô, vẻ mặt chân thành tha thiết.

Cửu sư tỷ và Thập Nhất sư tỷ ở bên cạnh liều mạng gật đầu gạt lệ.

“Cũng không phải đi hàng yêu phục ma, mọi người luyện tiếc như vậy làm chi?” Đôi mắt mặc dù ngập nước, nhưng Thanh Kiều vẫn cười đùa pha trò.

“Hàng yêu phục ma còn tốt, chỉ cần có bảo kiếm trong tay, dù là ai cũng không thể thương tổn muội!” Tam sư tỷ trừng cô một cái, giúp cô buộc bọc đồ vào sát người, động tác mềm nhẹ: “Thế gian này khó phòng nhất, lại là người.”

Thanh Kiều lè lưỡi, không nói nữa.

“Đúng rồi, sao không thấy Nguyễn sư thúc đâu? Ta nghĩ là người sẽ đến tiễn đưa Tiểu sư muội chứ!” Cửu sư tỷ vừa lau lệ vừa hỏi.

“Ta đã bảo Cúc Hoa đi gọi, có lẽ là không ngờ được sẽ sớm như vậy!” Tam sư tỷ mỉm cười.

Mọi người đợi rồi chờ, đang buồn bực, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng hí vang.

Trước mắt Thanh Kiều chợt sáng ngời, chỉ thấy một con tuấn mã đang đạp đất phi tới, da lông sánh với tuyết, dưới ánh mặt trời lòe lòe tỏa sáng. Người trên ngựa lam bào tung bay, sạch sẽ xinh đẹp không thể tả, phần chấn hào hùng.

Một tiếng “sư thúc” giòn tan sắp ra khỏi miệng.

Nhưng tuấn mã phi nhanh tới trước mặt, người tới phi thân xuống ngựa, lại là Thất sư tử trang phục tư thế oai hùng hiên ngang giỏi giang.

“Cúc Hoa, Nguyễn sư thúc đâu?” Tam sư tử lo lắng tiến lên.

“Không gặp.” Thất sư tử lắc đầu, “Ta đi vài nơi tìm khắp mà không thấy người.”

Thanh Kiều “a” một tiếng, không nói gì, nét mặt lộ vẻ thất vọng.

“Tiểu sư muội đừng đau lòng, sư thúc vẫn nhớ muội, lần này có lẽ là chuyện quan trọng quán thân không tới được.”

Tam sư tử mau chóng an ủi cô.

“Ừm.” Thất sư tử nghiêm túc phụ họa, chỉ thấy nàng lấy từ trên lưng ngựa một cái lồng chim bằng đồng, ngẩng đầu thổi cái còi vàng, “Xuy~~~”

Không bao lâu sau, hai con vẹt từ trên trời hạ xuống, vững vàng đậu trong lồng sắt.

“——Mã Nạp Đa Nạp!” Thanh Kiều giật mình kêu ra tiếng.

“Mã Nạp thì đúng, nhưng con còn lại không phải là Đa Nạp.” Thất sư tử chỉ chỉ con màu xanh biếc, “Con này chỉ cần đổi tên.”

“Hả?” Thanh Kiều hơi giật mình, không hiểu lắm.

“Đồ ngốc, đôi vẹt này là Nguyễn sư thúc tặng cho muội!” Thất sư tử cười khúc khích, “Ngày hôm trước Nguyễn sư thúc tới tìm ta, nói đường núi xa xôi, lo lắng muội một mình đi ra ngoài. Người bảo ta đem hai con chim này chuyển giao cho muội, nói là một chút bồi thường nho nhỏ.”

“——đây chính là sủng vật bảo bối của sư thúc đó!” Cửu sư tử ở bên cạnh hét chói tai.

Thất sư tở gật gật đầu, tiếp tục nói: “Nhưng sư thúc cũng nói, hai con vệt này tuy rằng tặng cho muội, nhưng con xanh kia phải đổi lại tên, sau này không thể gọi là Đa Nạp, phải gọi là ‘Tiểu Kiều’.”

“Đây là cái điều kiện gì vậy?!” Thanh Kiều đại [icon].

“Ta cũng không biết, có lẽ là cảm thấy đùa rất vui!” Thất sư tở nhún nhún vai.

“Tiểu sư muội, muội xem, Nguyễn sư thúc đối với muội thật tốt.” Tam sư tở đúng lúc lên tiếng, vỗ vỗ bả vai Thanh Kiều, “Cũng không thể cô phụ người a.”

Thanh Kiều trầm mặc nửa ngày, im lặng gật đầu.

Nhận vệt, cầm cái còi, lúc này trời đã sáng choang. Mấy con chim nhận màu xám tro bay qua dưới đám mây trắng tinh, những viên đá đã bắt đầu khúc xạ ra ánh sáng óng ánh rực rỡ.

Thời gian đã qua, không thể đợi thêm.

“Các vị sư huynh sư tỷ, Tiểu Kiều cáo từ, thỉnh bảo trọng!”

Thanh Kiều cắn răng lên ngựa, vái chào mọi người thật sâu.

“Tiểu sư muội, phải hạnh phúc nha!” Cửu sư tở cầm khăn tay vung vẩy với cô, khóc lóc than thở, “Nếu trên đường gặp mỹ nam phù hợp, không bằng cứ quyết định luôn đi! Trở lại nhớ mời chúng ta ăn cưới nha!”

Mọi người cười phá lên, Thanh Kiều cũng cười theo.

Sau đó vung tay áo, giục ngựa đi.

Gió thổi qua tai, cô thường quay đầu lại nhìn về phía sau, mong đợi có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Vài lần cứ tưởng là đã trông thấy, lại phát hiện chẳng qua chỉ là một màn ảo ảnh.

Người ta muốn đợi, cuối cùng cũng không đợi được.

Mà những người ta nhớ nhung, một ngày nào đó sẽ quên ta đã từng tới thế giới này.

Tạm biệt, Tây Lãng phái, lần này từ biệt, không hẹn ngày gặp lại.

Ngày hẹn quá dài, ta lại chỉ có thể bước từng bước.

Cúi rạp người, gió thổi toàn bộ nước mắt đã kìm nén từ lâu đi, rải rác một đường.

Từ nay về sau, rốt cục chỉ còn một người.

—————đường phân cách cô đơn—————

Đi tới giữa sườn núi, bảo kiếm trên lưng bỗng nhiên rung lên ù ù, xao động không ngừng.

“Ồ? Chẳng lẽ là cơ quan cảnh báo?” Thanh Kiều lau khô lệ, đứng trên một tảng đá cao và dốc nhìn xung quanh.

Không nhìn không biết, thế giới thực kì diệu.

Dưới chân không biết từ khi nào đã hội tụ rất nhiều người ngựa đen lúc nhúc, hai đỉnh xe ngựa đẹp đẽ quý giá được vây ở trong đó.

Nhưng trang phục của nhóm người này, sao lại nhìn quen mắt như vậy a.....

—————không tốt!

Thanh Kiều chợt biến sắc, nắm chặt dây cương quay đầu bỏ chạy.

Viu một tiếng, có mũi tên lông xuyên không mà đến, giương nanh múa vuốt đâm vào thân cây phía trước cô.

Thanh Kiều ảo não, bị bắt dừng lại bước chân.

“Thế nào, mấy tháng không gặp, Xuân Kiều lại không muốn gặp ta sao?”

Màn kiệu xốc lên, một thiếu niên môi hồng răng trắng chậm chậm đi xuống. Thanh mi tuấn mục, sáng sủa phóng khoáng, quần một chiếc áo bào tơ màu vàng sáng, càng hiển lộ thanh tú phong nhã, tôn quý phi phàm.

“Điện, điện hạ cứ nói đùa!” Thanh Kiều ha ha cười gượng, thấy thiếu niên từng bước tới gần.

“Chậc chậc, cô thật sự chạy trốn a!” Thiếu niên vừa đi vừa than, tư thái nhàn nhã, giống như cùng hàng xóm nói chuyện thường ngày, “Nơi hoang sơn dã lĩnh này, Xuân Kiều chơi có vui không?”

Hắn đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh sáng trong mắt vụt sáng.

“Điện, điện hạ!” Thanh Kiều mặc dù ở trên ngựa cao hơn một bậc, lại bị khí thế khiếp người của hắn bức thối lui, “.....Điện hạ sao lại đến nơi này?” Cô vừa sợ vừa hoảng, lộ ra khuôn mặt cứng đờ.

“Sao? Ngọc Cửu thúc tới được, ta thì không được?” Thiếu niên cong môi cười, trên mặt tràn đầy vẻ bỡn cợt.

“Ta, ý ta là, điện hạ sao lại khéo như vậy, lại cứ xuất hiện vào thời điểm ta rời đi.....” Thanh Kiều nắm chặt dây cương, các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Thiếu niên tươi cười càng đậm: “Nào có gì trùng hợp? Ta là đặc biệt tới đón cô.”

Khi nói chuyện, ánh mắt hần nhẹ chuyển về phía đỉnh cổ kiệu khác. Thanh Kiều thuận thế nhìn, chỉ thấy trong kiệu mơ hồ có ánh sáng chợt hiện, dường như là một chiếc áo cà sa thêu tơ vàng.

——hòa thượng trong nhận thức của cô, vừa khéo có một vị thích mặc như vậy.

“Bộp” một tiếng.

Dây cương từ trong tay cô rơi xuống.

Hàn ý như tơ như khói, lẳng lẳng tràn ngập.

Trên đỉnh núi hoang cách đó không xa, có người đang lẳng lẽ nhìn hết thấy.

Mắt thấy cô gái ngoan ngoãn vào kiệu, hần ngạo ngễ hé miệng, tay đặt ngang thắt lưng kéo lên, giục ngựa giơ roi quay đầu xuống núi.

Gió thổi khiến bờm ngựa phần phật bay múa, kim quan lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, một người một ngựa này, đạp bụi vượt gió, tuyệt thế kinh diễm.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Món Công Bình

Edit: Chikajo

Cả đời này, ta đều đang đợi một người.

Hồi nhỏ, ta hỏi sư phụ, trên đời này rốt cuộc là có thần công vô địch hay không?

Sư phụ nói, có, nhưng lấy tư chất của con, ít nhất phải luyện bảy tám mươi năm.

Ta rất không vui. Ta nói, sư phụ, chẳng lẽ bản lĩnh của đồ nhi quá kém cỏi sao? Chỉ là một môn võ công mà cũng phải tập đến già?

Sư phụ cười nói, không, con là đứa có tư chất tốt nhất trong tất cả đồ nhi của ta, nếu là người khác, tập ba trăm năm cũng chưa chắc có thể thành công.

Sau đó ta tròn bảy tuổi, mỗi thiên sư phụ bỗng thần thần bí bí hỏi ta, TỰ KHUNG, con có muốn thiên hạ vô địch?

Ta gật đầu.

Vì thế sư phụ dẫn ta đến một nơi tên là “Cửu thanh động”. Ông ấy chỉ vào bảo kiếm trên điện thờ nói với ta: “Đây là bảo vật trấn phái của Tây Lăng phái, Thanh mộc kiếm Hình nhân. Nếu con được nó cho phép, liền có thể thiên hạ vô địch.”

Thanh Kiếm kia thoạt nhìn rất tồi tàn, màu xỉn xỉn, trên kiếm kết đầy mạng nhện, rỉ sét loang lổ trên vỏ kiếm.

“Đây không phải là một thanh kiếm tốt.” Ta lắc đầu, quả quyết cự tuyệt.

“Đó là bởi vì nó đang ngủ.” Sư phụ kiên nhẫn giải thích: “Thần kiếm, khi không có người yêu cầu, nó sẽ ngủ đông.”

“A, vậy rốt cuộc là phải thế nào mới được nó cho phép?” Ta chăm chú nhìn thanh “Thần kiếm” ẩn giấu sức mạnh kia.

“Luyện võ cho thật tốt, rút nó ra.” Khi nói lời này, đôi mắt sư phụ sáng lấp lánh.

Vì thế ta yên tâm tập võ.

Ba năm trôi qua, ta đã tròn mười tuổi, trở thành người vượt trội nhất trong đám học trò nhỏ, thậm chí có thể thắng được những người hơn tuổi.

Ca ngợi và thán phục tràn ngập bên tai, tất cả mọi người nói, Tây Lăng phái xuất hiện thiên tài trăm năm khó gặp.

Ta liền năn nỉ sư phụ, thỉnh ông ấy đưa ta đến Cửu thanh động rút kiếm.

Sư phụ vuốt trán ta, cười nói con còn kém rất xa.

Lúc đó ta đã bắt đầu cao lên, sư phụ trở nên thấp hơn so với ta, ông ấy sờ đầu ta, còn phải nhảy lên.

Có phải sư phụ không muốn ta thành thiên hạ vô địch không?

Khi buồn bực, ta se nghĩ như vậy.

Nếu thiên hạ vô địch, ông ấy sẽ không quản được ta nữa.

Sau đó có một ngày, ta trốn được sư phụ, dựa vào trí nhớ, lặng lẽ mò lên núi.

Ta học sư phụ, dùng Tây Lăng thẳng long bá phá nổ cửa động, trực tiếp đi đến trước điện thờ bắt đầu rút kiếm.

Nhưng cái chuôi kiếm nát này, mặc cho ta sử dụng đủ mọi chiêu, dùng đến cả lực bú sữa, rút ba ngày ba đêm, đều không chút sút mẻ.

Ta chưa bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy, trong cơn tức giận, rút bội kiếm ra bổ tới điện thờ.

Kiếm cuốn cuồng phong, cát bay đá chạy, sau một tiếng nổ ầm, vách động tức khắc lõm xuống một khối lớn.

Bảo kiếm vẫn ở trên điện thờ, lẳng lẳng ngủ say.

“.....Khụ khụ, tiểu tử, không được làm như thế!”

Bỗng nhiên có một giọng khàn khàn cất lời nói với ta.

“Là yêu hay ma?” Ta nhìn khắp nơi, không hề sợ hãi, “Mau lăn ra đây chịu một kiếm của ta!”

Thanh âm kia lại cười ha ha: “Thú vị, thú vị. Tên nhóc con này, tư chất kì giai (tuyệt vời hiếm thấy), lại không phải là người định mệnh, thật sự là đáng tiếc!”

“Người làm sao mà biết ta không phải người định mệnh?” Ta hận hấn xem thường ta, nhin không được đáp lại một cách mỉa mai, “Vả lại cho dù không phải là người định mệnh, thanh bảo kiếm này cũng nhất định thuộc về ta!”

“Tâm cao tận mây xanh, mệnh chỉ như tờ giấy mỏng.” Giọng nói kia nói thầm một câu, lẩm bẩm nói, “Vì sao người muốn thanh kiếm này chứ?”

“Bởi vì ta muốn làm thiên hạ đệ nhất.” Ta nhanh chóng đáp, không chút do dự.

“Cũng thật lạnh lẽo.” Thanh âm kia cười, “Vì sao phải làm thiên hạ đệ nhất?”

“Người tập võ, có ai không muốn làm thiên hạ đệ nhất?” Ta cảm thấy câu hỏi của hắn cực kỳ buồn cười, “Bởi vì muốn, thì làm, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“A.....Nhưng vì sao người không nói là mong muốn cứu tế muôn dân thiên hạ, bảo vệ lê dân trăm họ? Có lẽ như vậy ta còn chịu cho người một cơ hội.....”

Không biết vì sao, thanh âm kia nghe như đang giả bộ, cực kỳ khô khan mệt mỏi.

“Ha ha ha!” Ta liền ngửa mặt lên trời cười dài, “Bất luận là trả lời đường hoàng bao nhiêu, kết quả đều là dùng bảo kiếm thực hiện tâm nguyện của chính mình, có gì khác biệt? Huống hồ cho dù ta nói như vậy, thì người có chắc chắn ta nhất định sẽ hết lòng tuân thủ không?”

Sơn động chợt an tĩnh lại, không ai lên tiếng nữa.

Qua thật lâu, thật lâu thật lâu sau, vào lúc ta hoài nghi tất cả chuyện vừa rồi đều là nghe nhầm, thanh âm già nua kia lại chợt lên tiếng.

“.....Khụ khụ, hài tử, thanh kiếm này, hiện tại tuyệt đối là không thể tặng cho người, nhưng người đã chấp nhất như vậy, cũng không ngại.....”

“Không ngại thế nào?” Ta kiểm chế nổi mừng rỡ trong lòng.

“——không ngại cho người mượn dùng một chút, cho tới khi người định mệnh kia xuất hiện.”

——đường phân cách người định mệnh còn chưa xuất hiện

Trở về từ Cửu thanh động, võ nghệ của ta đột nhiên tăng mạnh. Bí kíp bảo điển liếc mắt một cái liền hiểu, nội gia tâm pháp nghe một lần liền giác ngộ.

Từ đó về sau, đã trải qua một quãng thời gian niên thiếu ung dung hết sức lông bông.

Mười ba tuổi, luận võ với Vương Thiên Sơn lúc đó được xưng là cao thủ thủ tịch (đứng đầu) võ lâm, toàn thắng trở về.

Mười bốn tuổi, khiêu khích tám đại phái trên giang hồ, lông tóc vô thương, một lần thành danh.

Sau đó ta nghênh đón rất nhiều người khiêu chiến.

Sau đó ta tự đi tìm kiếm rất nhiều người để khiêu chiến.

Mấy năm trôi qua, trên giang hồ không có một ai có can đảm tiếp được ba chiêu của ta.

Tây Lăng Nguyễn Tự Khung, dần dần thành đại danh từ thiên hạ vô địch.

Sự phụ lạng lẽ nhìn sự thay đổi của ta, ta biết ông ấy đang hoài nghi.

Kiểm còn ở trong động, sợ cái gì?

Sư phụ quả nhiên tự đi Cửu thanh động một chuyến, sau khi trở về, trầm mặc mất mấy ngày.

Sau đó lại trở nên vui mừng phấn khởi, có lẽ là đã tin ta đúng là kỳ tài võ học trăm năm mới gặp!

Cuộc sống như vậy kéo dài, ta dần dần cảm thấy bắt đầu buồn chán.

Nếu người phát hiện, một chuyện dù làm thế nào cũng chỉ có một kết quả, người sẽ nhanh chóng mất hứng thú với chuyện đó.

Dù là người lợi hại bao nhiêu, trong mắt ta, mạng của hắn cũng chỉ giống như con kiến, khẽ chạm liền tan thành mây khói.

Vì thế ta bắt đầu nuôi kiến, bắt đầu nghiên cứu kiến.

Người và kiến, kỳ thật là không có gì khác biệt.

Cứ vô cùng buồn chán như vậy qua vài năm, ta tròn hai mươi tuổi.

Có một ngày, sư phụ gọi ta đến tiền đường, nói là ma giáo đột kích, Hoa Thủy phái gặp nạn, chưởng môn đối phương viết một phong thư, hi vọng ta cấp tốc tới nghĩ cách cứu viện.

Ta đúng lúc đang rảnh rỗi phát sợ, nhận nhiệm vụ xuống núi, đã thấy chân núi có một cô gái đang cười khanh khách chờ ta.

Nàng là nữ đệ tử cuối cùng sư phụ thu nhận trước khi bế quan, tên là Sơn Dao.

“Nguyễn sư huynh, ta cũng muốn đi.” Nàng nói với ta.

Ta lắc đầu, cự tuyệt.

Mặc dù nắm chắc chiến thắng, nhưng lần đi này lộ trình hiểm ác, thật sự không thích hợp với một nữ tử yếu điệu như nàng.

Huống hồ, nữ nhân là một loại động vật rất phiền toái, các nàng cứ thích che giấu tâm tư bản thân, thay đổi cách thăm dò người.

“Ta muốn đi, ta nhất định phải đi.” Nàng nâng mặt, vẻ mặt bướng bỉnh, “Bởi vì người yêu của ta đang ở đó!”

Ta giật mình, không nghĩ rằng nàng lại thẳng thắn dũng cảm như vậy.

“Người mình thích gặp phiền toái, ta sao có thể ngồi ở đây?” Nàng nhìn ta, ánh mắt khẩn thiết, “Sư huynh, cầu xin huynh dẫn ta đi!”

Dưới ánh sáng màu vàng kim mãnh liệt, hồng y của nàng tươi đẹp như ánh bình minh, đó là một loại xinh đẹp tràn ngập sức sống, khiến cho người ta không thể kháng cự.

Vì thế ta gật đầu.

Ta vốn tưởng rằng người yêu của sư muội là chính là đệ tử Hoa Thủy phái, nào biết được đối phương lại đến từ ma giáo Nam Cương.

Người yêu của nàng họ Tống, nghe nói là đệ nhất mỹ nam Nam Cương, một trong bảy người tôn quý nhất ma giáo (thất tôn ma giáo). Công phu độc môn của vị Thất thiếu gia này là tốc họa (vẽ nhanh), chỉ cần hắt thấy qua người khác ra chiêu, liền có thể phân tích chiêu thức của người đó vẽ thành tranh.

Ta không hiểu sư muội làm thế nào mà có thể có quan hệ với người ma giáo. Nhưng cũng không sao, trong mắt ta, ma giáo cùng Hoa Thủy phái đều là một đám ô hợp tạo thành từ một bầy kiến, thích người của ma giáo hay thích đệ tử danh môn đều như nhau cả.

Lại nói về chuyện Hoa Thủy phái bị tập kích, cũng rất mập mờ, chắc là người của Hoa Thủy phái đoạt thuốc tiên của ma giáo, người ma giáo đuổi tới, Hoa Thủy phái không chịu trả lại, hai phái liền đánh nhau.

Giang hồ phân tranh, ta đã sớm nhìn đến phiên chán, sư muội hỏi phải làm sao bây giờ, ta nói, mình đi đường mình, cứ để bọn họ đánh nhau thôi!

Ta rời khỏi Hoa Thủy phái, tính đi nơi khác du ngoạn, sư muội lại không chịu đi, nàng nói bạn ở lại giúp người yêu.

Trước khi đi, nàng kiên quyết lôi kéo ta kết bái với mấy người ma giáo. Thì ra ba năm trước nàng đã đi cùng thất tôn ma giáo, còn tự xưng là Thất phu nhân.

Ta không lay chuyển được nàng, đành đồng ý, tính tuổi ta đứng hàng thứ ba, liền bị gọi là Nguyễn Tam.

Vị Tứ cô nương là nữ duy nhất trong thất tôn kia, ánh mắt nhìn về phía ta trước sau vẫn dịu dàng, ả ả đưa tình.

Ngày sắp chia tay, sư muội nhìn ta tức giận, mắng ta không biết luyện tiếu Tứ cô nương, lại trách ta không chịu giúp nàng.

Ta cười, không giải thích.

Sơn sư muội là đệ tử quan môn (cuối cùng) của sư phụ, võ nghệ đương nhiên không thể xem thường, bất luận ma giáo hay Hoa Thủy phái đều không ai có thể làm tổn thương nàng mấy may. Huống chi nàng là Thất tôn phu nhân tương lai, có nhiều người giúp nàng làm chỗ dựa cho nàng như vậy, nàng còn lo lắng cái gì chứ?

Về phần Tứ cô nương, ta không phải không biết tâm tư của nàng.

Nhưng ta cả đời này, sớm đã không quan tâm đến tình yêu.

Khi đó ta cũng không biết, lần đi này, lại là vĩnh biệt.

Gặp lại sư muội, là ở kỹ viện, người nàng bị chia thành năm mảnh ném trong giếng cạn, hoàn toàn thay đổi.

Tứ cô nương gân mạch đứt đoạn, hấp hối.

Nguyên nhân của tất cả, chỉ vì Tống Thất có một vị hôn thê thanh mai trúc mã, địa vị cao quý, tâm ngoan thủ lạt, là thánh nữ ma giáo.

Thánh nữ không chiếm được người yêu, hạ lệnh thủ hạ giết sư muội cho hả giận, lại bởi sợ hai người kiếp sau còn ở cùng nhau, dựa theo bí thuật khoét tim nàng, ngâm trong ao thuốc.

Sau đó, thánh nữ bưng thuốc này, rót cho Tống Thất uống.

Chiều hôm đó, võ công của Tống Thất hoàn toàn biến mất, dung mạo bị hủy hết, chỉ lưu lại một thân họa kỹ tuyệt thế.

Làm tất cả những chuyện này, không phải ai khác, chính là những người lúc trước lập lời thề son sắt kết bái cùng chúng ta, ngũ tôn trong thất tôn ma giáo.

Hóa ra người và kiến vẫn có sự khác biệt.

Con người sẽ thay đổi.

Con người sẽ bội bạc.

Ta nhận được thư từ bồ câu đưa tin, giận dữ đuổi tới, giết chết thánh nữ ma giáo, lại đánh chết tất cả những người nhúng tay.

Thất tôn ma giáo, ngũ tôn chết trong tay ta, một người cũng không lưu, chết không toàn thân.

Nhưng chuyện xưa đó rốt cuộc cũng không trở lại được.

Tống Thất nản lòng thoái chí, mai danh ẩn tích làm một người điếm canh, ngày ngày tới chỗ cây đại thụ tế điệu vong thê.

Tứ cô nương vốn muốn quy y cửa phật, được thị nữ khuyên nhủ, dịch dung đổi nghề, làm buôn bán nhỏ.

Ta khi đó lần đầu tiên phát hiện, trên đời có một số việc, mặc dù là thiên hạ vô địch cũng không thể làm được.

Ta một mình trở về Tây Lăng phái, nhận sự trách phạt của sư phụ.

Sau đó, vĩnh viễn niêm phong đoạn chuyện cũ này trong hồi ức.

—————đường phân cách người định mệnh lập tức xuất hiện

Đảo mắt lại vài năm trôi qua, võ công của ta đạt tới đỉnh cao, thiên hạ không còn ai có thể làm khó dễ được ta nữa.

Sư phụ vừa mừng vừa lo, mừng chính là tu vi của ta đã vượt qua cảnh giới bậc thầy, thiên hạ vô địch; lo chính là ta không muốn tiếp xúc với người khác, tính cách dần trở nên kì lạ.

Vì thế ông ấy dốc sức tìm một đôi vẹt từ nước khác về cho ta, nói mấy con chim này thông linh (thông minh, hoạt bát), có thể nói chuyện giải buồn với ta.

Hai con chim này quả thật cũng có chút thông minh, đôi lúc có thể pha trò cười.

Ta lấy tên cho một con, dùng chính tên người đầu tiên mà ta giết.

Còn chừa lại một con, chưa đặt tên.

Chỉ chớp mắt, đã đến lúc ước định với sơn thần.

Trong một năm này, ta bắt đầu thường xuyên xuống núi đi lại, bởi vì ta mong ngóng được nhìn thấy người đó, người có thể rút kiếm trong truyền thuyết.

Một màn ngoài ý muốn ở Thanh Thủy trấn, đã khiến ta gặp gỡ nàng.

Cố thị có người con gái, thiên kim tên Kiều.

Ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy, ta liền nhận ra nàng.

Hôn sự của vị Cố thiên kim này cùng Đoàn vương gia, lúc trước từng khiến dư luận xôn xao. Dưới cơ duyên xảo hợp, ta thấy qua nàng trong “Có gian khách điểm” ở vùng ngoại ô kinh thành. Khi đó ta dịch dung, nàng và vương gia chưa từng để ý tới ta. Mà ta đối với chuyện vương gia tặng nàng thịt luộc già tôi, ẩn tượng tương đối khắc sâu.

——làm một đám quái thai, bọn họ đã thoát ly khỏi cấp bậc con kiến.

Tiểu nha đầu này, cải danh đổi họ, biến thành đệ tử Li Tam đường.

Trong lúc nàng không cẩn thận lơ mơ bị thương, ta ôm nàng chạy đi, lại phát hiện trên cổ tay nàng đeo Cửu chuyển thanh âm linh.

Chẳng lẽ là nàng? Sau thoáng tim đập mạnh loạn nhịp, một kế hoạch lặng lẽ hình thành trong đầu.

Ta lấy danh nghĩa chữa thương sắp xếp nàng ở bên cạnh, thử mọi cách, cẩn thận quan sát.

Sau đó ta thất vọng phát hiện, nàng ngu ngốc, nhát gan, não thiếu gân, là một đứa ngốc hết thuốc chữa.

——không thể nào! Người định mệnh được tuyệt thế bảo kiếm chọn, sao lại có cái dáng vẻ này được?

Ta không cam lòng, lại lấy danh nghĩa xem tướng tay cẩn thận xem xét đường chỉ tay của nàng, lại phát hiện không chệch tí nào so với lời sơn thần Cửu Thanh động nói.

Đành phải an ủi bản thân, hóa ra thần tiên cũng có lúc mù mắt.

Nhưng thật ra nàng cũng có ưu điểm: lúc nào cũng lạc quan, có sức sống hoạt bát phấn chấn.

Mặc dù bị người ức hiếp cũng có thể chịu nhục, miễn cưỡng cười vui.

Sau ta lại mang nàng xuống núi chiêu đệ.

Ta tùy tiện kiếm cái cối, phái nàng đi ngồi xe của Bao Toàn Tài; sau đó lại cố ý tháo cái bục đi xuống của nàng trước mặt Nam Cung Vô Hận, hy vọng nhìn thấy cảnh lúng túng hoảng hốt lo sợ của nàng.

“Sư thúc, có phải người ghét nàng không?” Về sau Toàn Tài hỏi ta.

Toàn Tài là đệ tử ta thích nhất, đi theo ta đã hơn mười năm, bề ngoài mặc dù thô lỗ, nhưng nội tâm lại rất tinh tế.

“Cũng không phải là ghét, chỉ là không thích.” Ta thản nhiên nói.

“Người cũng không nên có thành kiến, tâm địa nàng rất tốt.” Toàn Tài lại có thể nói với ta như vậy.

Ta rất kinh ngạc, không biết vì sao hẳn phải bảo vệ nàng.

Mà nữ đệ tử thủ tịch Li Tam đường, cháu gái của Sơn Dao, Sơn Ly, đối xử với nàng lại quan tâm có thừa.

Điều này khiến cho ta cực kỳ mê muội, ta đã thấy mấy người bọn họ ở chung, cũng chưa phát giác ra nàng có bản lĩnh gì lung lạc người khác.

Ít nhất nhìn bề ngoài, nàng cực kỳ bình thường, ngày thường nhu thuận, thỉnh thoảng cười đùa pha trò, khiến mọi người đều cười.

Người như vậy lại có thể được mọi người yêu mến, thật là không thể thuyết phục được.

Buổi tối ngày tiếp theo, đã xảy ra chuyện.

Kiên Nhất đường bị chết hai vị đệ tử, xem tình thế kia, ta hiểu, đây hết thảy đều hướng về Thanh mộc kiếm hình nhân mà tới.

Người đầu tiên khiến ta hoài nghi, đương nhiên là Cố Thanh Kiều.

Tuy rằng đêm đó nàng biểu hiện cực kỳ sợ hãi, nhưng ai có thể cam đoan, đây không phải khổ nhục kế chứ?

Con người là không thể tin tưởng, nhất là nữ nhân. Thánh nữ ma giáo năm đó, còn không phải là đáng dập mảnh mai động lòng người sao?

Ta nghĩ, nếu nữ tử này chết thì tốt rồi. Như vậy thì không ai đoạt kiếm với ta nữa, cũng sẽ không ai đưa tới phiền toái cho Tây Lăng phái nữa.

Vì thế ta phái nàng đi túc trực bên linh cữu. Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, thì để nàng tự sinh tự diệt đi!

Nhưng mà đã có người đứng ra phản đối.

“—sư thúc, người như vậy là không đúng.” Toàn Tài còn nghiêm túc khuyên ta, “Nàng là một cô nương gia, trên người lại không có võ công, người đây không phải là hại nàng sao?”

Vì thế hẳn chủ động xin đi giết giặc, chạy đi chiếu cố Tiểu cô nương này.

Đứa nhỏ Toàn Tài này, một lòng theo chủ nghĩa anh hùng, quá mức thật thà chất phác.

Ta không yên lòng, liền thả vệt bám theo, quả nhiên, vệt mang về tin tức cho ta biết, nàng cấu kết với ma giáo.

Hóa ra, mấy ngày nay nàng vẫn diễn trò với ta.

Giả ngây giả dại, chỉ để cho ta vui vẻ.

Ta giận dữ, đây là tâm cơ thâm trầm như thế nào? Hơn nữa loại chấp niệm gì mà khiến nàng vứt bỏ cả thân phận ẩn nấp?

Ta phải biết được mục đích chân chính của nàng ta.

Nếu tâm địa rắn rết như thánh nữ ma giáo, thì dù có là người định mệnh, với ta cũng như nhau, giết không tha.

Bởi vì chuyện vụ án không có manh mối, ta đưa nàng đi gặp Tống Thất đã lâu không gặp.

Tống Thất vẫn như năm đó, hàng đêm coi giữ mộ vong thê.

Một chữ tình này, thật sự khiến người tổn thương.

Cầm bức tranh rời đi, Tống Thất đột nhiên hỏi ta: “Nguyễn Tam, người còn đang chờ sao?”

Ta biết hẳn đang hỏi cái gì, chỉ có hẳn biết, bí mật hai mươi năm tung hoành thiên hạ kia của ta.

“Đúng vậy, ta còn đang đợi.” Ta trả lời.

“Nếu ta là người, sẽ chủ động ra tay.”

Hắn nhìn ta, có thâm ý khác.

Ta mỉm cười—thực ra ta sao mà chưa từng nghĩ tới chứ?

Hắn không biết, ngay buổi tối hôm trước, ta từng đưa tay bóp cần cõ người nọ, chỉ kém một giây nữa là lấy đi tánh mạng của nàng.

Nhưng ta cuối cùng cũng không thể xuống tay.

Lúc ấy nàng ngủ rất sâu, dưới ánh trăng mờ mờ, khuôn mặt an tường như trẻ sơ sinh.

Ta đang muốn dùng lực, lại thấy khước mắt nàng trượt xuống một giọt lệ trong suốt.

Nàng lẩm bẩm nói: “Mẹ, mẹ đã già hay chưa, con rất nhớ mẹ.”

Ta rút tay lại, tỉ mỉ đánh giá nàng.

Rốt cuộc là chấp niệm như thế nào mới khiến tiểu cô nương này bỏ lại cuộc sống xa hoa an nhàn, chịu nhục, lưu lạc thiên nhai tìm kiếm tứ linh?

Ta sờ tay nàng, mảnh mai nhẵn nhụi, mười ngón thon dài, vốn là thân thể đại phú đại quý.

Lại nghĩ tới lần gặp ở Có gian khách điểm, khi đó nàng thân mặc hoa bào, dưới sự vây quanh của Ô y vệ ngựa mặt lên trời cười to, xuân phong đắc ý.

Thôi, thôi, nếu lựa chọn con đường này, không bằng cứ nhìn nàng từ từ sụp đổ đi.

Chỉ cần ta còn sống một ngày trên đời, chắc chắn sẽ không cho nàng lật mặt, trở tay làm mưa gió.

Nhìn nàng một cái thật sâu, cuối cùng ta khép cửa rời khỏi.

Đi ra từ con ngõ nhỏ nơi Tống Thất ở, ta đưa nàng đi gặp Tứ nương, lại mua cho nàng một đôi hài.

Nàng có vẻ rất giật mình, giống như đang cầm bảo bối mất rồi mà lại lấy lại được vô cùng vui vẻ.

——cô nương tuổi còn trẻ như vậy, hẳn là còn một quãng đường phải đi rất dài rất dài!

Không giống ta, sắp đèn cạn dầu.

Ngay vào buổi tối tâm tư ta hơi dao động một chút, đã thấy Bao Toàn Tài hấp hối, thương tích đầy mình.

Trong nháy mắt đó, lòng ta hối hận đến cực điểm, hối hận đã không sớm diệt trừ nàng.

Nào biết Toàn Tài lại bắt lấy tay áo ta nói: “.....Suỵt, không nên trách nàng! Đệ tử biết người có khúc mắc với nàng, nhưng xin người hãy tin tưởng ta, nàng là một cô nương tốt, không có ý xấu!”

Ta trở mắt nhìn nàng thất hồn lạc phách vĩnh biệt Bao Toàn Tài, nàng khóc rất thương tâm, cực kỳ cực kỳ thương tâm, không phải giả vờ thương tâm.

Ta bám bả vai nàng hỏi, người giết Toàn Tài là ai?

Nàng mờ mịt nhìn ta hồi lâu, rốt cục nói thật.

Nàng nói, là đương kim vương gia, Đoàn Ngọc.

Chờ lâu như vậy, nàng rốt cục vẫn tin ta.

Nàng cầm lấy tay ta nói, nhất định phải luyện thành tuyệt thế thần công, báo thù cho Bao sư huynh.

Khi nói lời này, vẻ mặt của nàng cực kỳ kiên quyết, giống hệt ta khi mười tuổi.

Ta bất động thần sắc, bảo nàng diễn một bộ võ công cho ta xem. Nào biết nàng lại trình diễn một bộ tập thể dục cực buồn cười, còn nói chắc chắn, đây là căn bản võ công.

Ta cảm thấy nàng đúng là vũ nhục môn nghệ thuật công phu này, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhưng trên mặt ta là nụ cười.

Có lẽ, đúng như lời Toàn Tài nói, kỳ thật nàng không có ý xấu.

Ngày tiếp theo, chúng ta gặp Đoàn Ngọc ở Giang Thi Hiên.

Xem ra, trong lòng nàng cực kỳ phức tạp, ánh mắt nàng nhìn Đoàn Ngọc, ngoài thù hận, phẫn nộ, sợ hãi, còn có một chút phiền muộn.

Đoàn Ngọc quyết tâm phải có được nàng, qua giao thủ, ta tuân thủ lời hứa, đưa theo nàng toàn thân trở ra.

Ta vốn tưởng rằng nàng sẽ khóc lớn một trận, nào biết sắc mặt nàng dù tái nhợt, nhưng lại có vẻ rất trấn định, còn có tâm tình trêu đùa cùng ta.

Có thể là cảm kích ta cứu nàng, nàng bình thản thừa nhận tất cả với ta.

Theo như lời sơn thần, nàng đến từ thế giới khác.

Đường chỉ tay của nàng, chuông của nàng (chuông này ý nói Cửu chuyển thanh âm linh), và cả thời gian nàng xuất hiện, tất cả đều nói lên rằng, nàng chính là người định mệnh kia.

Nàng nói, mục đích mình tập hợp tứ linh chỉ là để về nhà, nàng cầu ta nói cho nàng tung tích của Thanh mộc kiếm hình nhân, ta đồng ý.

——nếu là người Toàn Tài dùng sinh mệnh bảo vệ, có lẽ ta nên thử, thử tin tưởng.

Nàng vui mừng quá đỗi, ngẩng đầu không ngừng cười với ta: “.....Người tốt như vậy, ta thật không biết phải làm sao để báo đáp người!”

Dưới ráng chiều đỏ rực, khuôn mặt trẻ trung mang theo khao khát kia cực kỳ xinh đẹp.

Vì thế ta như bị ma xui quỷ khiến hôn lên gương mặt nàng.

——thời gian còn lại chẳng là bao, không bằng cứ buông thả một lần.

Sau ta có được tin tức, người khởi xướng vụ án không đầu là Thần Long các và Dược Vương cốc, bọn chúng muốn giá họa cho ma giáo, mục đích là khiến thiên hạ đại loạn, dẫn sư phụ xuất quan, cuối cùng để lộ nơi giấu Thanh mộc kiếm hình nhân.

Ta dẫn người xuất trang truy bắt, bề ngoài là đi ma giáo, thực tế nửa đường trở lại, đi thẳng đến phân đà Hồn Thủy trang Thần Long các.

Trùng hợp, đúng lúc gặp nàng nàng bị tập kích.

Dáng vẻ nàng vẫn cực kỳ buồn cười như trước, nằm bò ra đất, khóc thút thít như sơn dương đợi làm thịt.

Ta cứu nàng, lại đưa kiếm qua, để nàng tự tay giết chết người tập kích nàng.

Nàng lại do dự mà không chịu nhận kiếm.

Mới đầu ta nghĩ là nàng nhát gan, liền dùng phép khích tướng bên tai nàng, còn nói ra tên Bao Toàn Tài.

Nàng cắn răng nhận kiếm, nhưng cuối cùng dưới tiếng hò hét của chúng đệ tử, lại chạy trốn mất.

Ta đuổi theo, thấy nàng tránh trong góc ngõ nhỏ khóc.

Nàng ghen ngào nói, mình không xứng làm một nữ nhân giang hồ, không xứng làm đệ tử Tây Lăng phái.

Ta an ủi nàng, thoáng thả lỏng tâm tình.

Nha đầu góc ngõch này, cho dù cầm kiếm thật, cũng sẽ không tạo thành mưa máu gió tanh.

Cuối cùng ta hạ quyết tâm.

Trở về Tây Lăng, cơ duyên xảo hợp, nàng gặp được sư phụ lên lút xuất quan.

Ta nói với sư phụ đã lâu không thấy mặt, thỉnh sư phụ giao Thanh mộc kiếm hình nhân cho nàng.

Sư phụ giận tím mặt, chẳng lẽ người đã bị tình yêu hun đến hôn mê đầu óc rồi sao?

Ta cười, nói ước định của mình với sơn thần cho ông ấy.

Sư phụ nghe xong khóc lớn.

Ta thấy bộ dạng ông ấy như vậy, cũng cực kỳ chua xót.

Cả đời này, người ta có lỗi nhất chính là ông ấy.

Thế nhưng con đường đã chọn từ lâu, nay không còn đường sống để quay đầu lại.

Cho dù sư phụ làm khó dễ bằng mọi cách, ta cuối cùng vẫn đưa nàng lên núi.

Nàng quả nhiên là người định mệnh, chỉ một câu tùy ý, đại môn liền âm ầm mở ra.

Ta không khỏi cảm thấy buồn cười, cười sự hoang đường của bản thân, cười mình cậy mạnh.

Khi trước cố gắng như vậy là vì cái gì chứ?

Dù cho giãy dựa thế nào, cũng trốn không khỏi vận mệnh này.

Ta nhìn theo nàng vào động.

Trước khi vào cửa, nàng như có cảm ứng tâm linh, chợt quay đầu lại nhìn ta.

“Sư thúc!” nàng gọi ta một tiếng.

Ta lẳng lẳng cười.

Đây sợ là, lần cuối cùng nghe nàng gọi như vậy!

Nàng thuận lợi rút kiếm xuất động, sư phụ nhận kiếm, gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế.

Ta đuổi nàng đi, sau đó nói với sư phụ: “Sư phụ, đồ nhi bất hiếu. Đại ân đại đức của sư phụ, kiếp sau đồ nhi sẽ báo đáp.”

Ta mang theo kiếm vào động.

Sơn thần chậm rãi nói: “Người cuối cùng cũng tới.”

Ta gật đầu: “Nói thế nào, cũng là đã đến lúc.”

Sơn thần than một tiếng: “Như thế có được hay không? Chẳng lẽ người không hối hận?”

“Nếu đã được nếm trải cảnh giới tối cao của võ học, coi như là chuyển này cũng không tệ.” ta mỉm cười.

“Ta vốn tưởng rằng.....nàng sẽ không còn sống để đi vào đây, ta nghĩ.....người sẽ giết nàng.” Sơn thần thì thào lẩm bẫm.

“Thật không dám giấu diếm, ta từng định giết nàng.” Ta trả lời.

“Vì sao? Vì sao không giết nàng?” Sơn thần tò mò, truy cùng đuổi tận.

——vì sao không giết nàng?

Ta thất thần trong thoáng chốc.

Kỳ thật, ta cũng đã tự hỏi mình như vậy.

“Ý, hay là người yêu nàng?” Sơn thần kiêu ngạo làm bộ ta đây đã hiểu.

“Sao có thể!” Ta ngửa mặt lên trời cười to, đến khi cười ra lệ.

“Lúc trước kết ước với người, ta đã tự phát thệ với bản thân, cuộc đời này chỉ nguyện làm bạn cùng võ học, suốt đời rời xa tình yêu.”

——năm mươi tuổi ấy, sơn thần nói cho ta biết, người định mệnh của Thanh mộc kiếm hình nhân sẽ xuất hiện vào hai mươi năm sau.

Mà trong hai mươi năm này, hẳn có thể đưa kiếm linh (linh hồn của kiếm) nhập vào cơ thể ta, khiến ta thiên hạ vô địch. Nhưng, một khi người định mệnh kia xuất hiện, ta liền phải trả lại kiếm linh.

Cách trả lại, là sáp nhập bảo kiếm vào trái tim của chính mình, cho tới khi chết, kiếm linh sẽ trở lại vị trí cũ.

Sơn thần lúc ấy rất do dự hỏi ta: “Có nguyện ý dùng tám mươi năm dương thọ để đổi hai mươi năm thiên hạ vô địch hay không?”

Ta không chút do dự đồng ý.

Khi đó ta liền hiểu, tình yêu với ta, chẳng qua là lướt qua như mây khói.

Cho dù thân thiết, nhưng cuối cùng cũng không thể kề cận.

Thời gian đã đến, ta rút kiếm ra, đâm vào chính ngực mình.

Máu tươi dần dần nhuộm đỏ bảo kiếm, thân kiếm tỏa ra ánh sáng cực kỳ xinh đẹp.

Xuyên qua ánh sáng rực rỡ tươi đẹp, ta bỗng thấy trên thạch bích sau điện thờ có khắc mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

—“Cam Tiểu Kiêu, Nguyễn Tự Khung”

Bên cạnh khắc một dây mướp cực lớn, cực xấu xí, ước chừng lớn gấp mười lần bình thường.

Ta nhất thời đau đến cười ra tiếng.

Ý thức từ từ tan rã, cảnh vật trước mặt trở thành một màn mơ hồ, ta chợt nhớ tới ánh mặt trời tản mạn sau giờ Ngọ (buổi chiều, giờ Ngọ từ 12h-1h) ở Tây Lăng.

“Công Bình!” Có một tiểu cô nương từng cười vui vẻ gọi ta như vậy.

Ta đưa đôi vệt mình thích nhất cho nàng.

Một con tên Mã Nạp, Mã Nạp vì ta mà chết.

Một con tên Tiểu Kiêu, ta vì Tiểu Kiêu mà chết.

Ta cuối cùng cũng đợi được người phải đợi, lúc này ta mới là Công Bình chân chính cả đời.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cơm Lành Cung

Edit: Chikajo

Sáng sớm một ngày, Đông Hi tỉnh lại từ trong giấc mơ bất an, bỗng phát hiện mình đang nằm trên giường lại biến thành một con côn trùng thật lớn.

Nàng nằm ngửa, cái lưng cứng rắn như áo giáp kia dán trên giường, nàng thoáng ngẩng đầu, liền thấy cái bụng to màu nâu của mình chia thành thật nhiều tấm giáp cứng hình cung. Chấn hầu như không che được hết bụng.

.....

.....

.....

Ở trên, đương nhiên đều là gậy người.

Tác giả của chúng ta không phải Franz Kafka (Trên thực tế hai người chênh lệch không chỉ 3,5 vạn triệu năm ánh sáng).

Franz Kafka: (3 tháng 7 năm 1883 – 3 tháng 6 năm 1924) là một nhà văn lớn viết truyện ngắn và tiểu thuyết bằng tiếng Đức, được giới phê bình xem như một trong những tác giả có ảnh hưởng nhất thế kỉ 20. Kafka là một nhà hiện đại chủ nghĩa và chịu ảnh hưởng mạnh bởi những thể loại khác, bao gồm chủ nghĩa hiện sinh. (wiki)

Đông Hi cô nương cũng không phải Gregor Samsa.

Gregor Samsa: nhân vật trong Hóa thân (tiếng Đức: Die Verwandlung) của Franz Kafk, Hoá thân bắt đầu khi Gregor Samsa, một nhân viên bán hàng, thức dậy và thấy mình đã biến hình thành một sinh vật to lớn, giống như côn trùng. Từ đó, Gregor Samsa phải nỗ lực để thích nghi với hình thù mới và cuộc sống mới là gánh nặng cho gia đình anh – họ vì sự hoá thân này mà chết khiếp và trở nên tàn nhẫn cả với chính người thân của mình.

Tuy rằng nàng thực sự biến thành một con trùng, nhưng là côn trùng (nghĩa: chuyên theo đuôi, nịnh bợ, đây còn là 1 loại vi rút máy tính).

Vào sáng sớm khi ánh ban mai đầu tiên hôn lên hai gò má, nàng đau khổ khi nhận ra, lại đến lúc mình phải tới Cúc Phương hiến báo cáo.

—Đỗ Thượng nghi đại nhân của ta ơi, hôm nay người lại tâm huyết dâng trào bắt ta làm cái gì đây?

Rửa mặt xong, nàng nơm nớp lo sợ đi trên hành lang dài nguy nga lộng lẫy.

Đình đài lầu các, điêu lan họa đồng (lan can điêu khắc, xà ngang chạm trổ), đây đều là những kiến trúc xa hoa đẹp đẽ từng khiến cho miệng nàng nửa ngày cũng không khép nổi, nhưng mà bây giờ nàng ngẫm cũng không muốn ngẫm thêm tí nào, tâm tâm niệm niệm, đều là hy vọng vị Thượng nghi đại nhân mới nhậm chức này có thể an phận một chút, đừng có mà lại ra mấy cái yêu cầu quái lạ gì đó giày vò nàng.

“.....Bất kể đi đâu, bất kể phát sinh chuyện gì, người đều phải chặt chẽ bám theo nàng! Cho dù nàng nhảy sông tự vẫn, người cũng phải nhảy theo! Nếu bỏ sót chút xíu tung tích nào của nàng, như vậy đón chờ người không phải cái chết, mà là chém đầu cả nhà, liên lụy cửu tộc!”

Lời nói tàn nhẫn dứt khoát lại quanh quẩn bên tai nàng, nàng nhắm mắt lại, cắn răng đẩy cửa lớn màu đen của Cúc Phương hiên.

Kèo kẹt————

Theo cánh cửa gỗ từ từ mở ra, một ngày mới cứ như vậy bắt đầu.

“Yo! Người đã đến rồi!”

Trong sân Cúc Phương hiên, một cô gái dáng người uyển chuyển đang múa kiếm dưới tàng cây phong. Động tác của nàng không nhanh không chậm, mềm mại khoan khoái như nước chảy mây trôi. Bảo kiếm dưới nắng sớm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, gió nổi lên theo đường kiếm, lá đỏ rơi xuống đất, có thể nói là người kiếm song bích.

“Bái kiến Đổ Thượng nghi.” Đông Hỉ cúi đầu thật sâu.

“Miễn lễ.” Nữ tử bình tĩnh đứng lại, thu kiếm nín thở, lưng thẳng tắp như tùng.

“—hôm nay Thôi Thượng cung không ở đây, người có thể gọi ta là tiểu thư.”

Cô gái quay đầu cười với nàng, khuôn mặt tỏa sáng, giống như ánh mặt trời xuyên qua tầng mây đen.

Còn chưa chờ nàng trả lời, cô gái chột nghiêng người, chống nạnh hô to về phía trên cái cây: “Này! Người làm ăn thế nào vậy? Tung lá cây lúc thì nhiều lúc thì ít! Không phải ta đã nói rồi sao, phải đều đặn, đều đặn!”

Trên cây phong cao tám trượng, nghe thấy một tiếng nói có vẻ rất đau khổ: “Hồi bẩm Thượng nghi, trên cái cây này rậm rạp nhiều lá, tiểu nhân thật sự không thấy rõ kỹ thuật nhảy của Thượng nghi, chỉ có thể phỏng đoán mà tung.....”

“.....Người như vậy là không đúng.” Cô gái bắt đầu nói lời thấm thía giáo dục đối phương, “Làm một nhân viên hậu trường tốt, người hẳn phải hiểu được cái gì gọi là phối hợp thiên y vô phòng (không 1 kẻ hở) ——khi kiếm của ta chỉ bên trái, người phải tung theo bên trái; khi ta chuyển sang phải, người phải tung sang phải; khi ta chỉ thẳng kiếm lên trời, người phải cùng sử dụng tay chân cẩn thận tung các phương hướng các góc độ....Nếu ta động tác nhẹ nhàng chậm rãi, người nên tung ít một chút, nếu động tác của ta dồn dập, người phải nắm thật nhiều lá cây ném xuống, ý đồ tạo ra một loại mỹ cảm hỗn độn trong gió.....”

“Vâng, nhưng.....Cây cao như vậy, tiểu nhân đã suýt đứng không vững, giờ còn phải bỏ hai tay ra để tung hoa, thật sự là rất khó.....” Người trên cây ngập ngừng do dự.

“Chớ có sợ hãi!” Cô gái tiến lên một bước, hai nắm tay giơ lên cao quá đầu, mắt sáng như đuốc làm bộ dáng cổ vũ, “Tiểu nhị tử, khẩu hiệu luyện tập hàng ngày của chúng ta là gì? Cao hơn, nhanh hơn, mạnh hơn! Không có mạnh nhất chỉ có mạnh hơn! Lúc đầu không phải người ngay cả trèo cây cũng không biết sao? Chỉ cần luyện tập thêm, người nhất định sẽ làm được!”

“Tiểu nhân đã hiểu.” Hồng y nhân trên cây khom người cúi thật sâu, “Tiểu nhân sẽ chăm chỉ luyện tập thêm, nghiền ngẫm thật tốt Tung Hoa công này.”

“Ừm, ừm.” Cô gái gật gật đầu, dường như hết sức vừa lòng, “Trở về luyện tập nữa đi, sáng mai chúng ta lại thử một lần.”

“.....Tiểu thư, người đại làm biếng.”

Nhìn hồng y nhân kia đi xa, Đông Hỉ đành chịu thở dài: “Thì ra tiểu thư định dùng cái này cho cuộc tỷ thí ở ngự hoa viên một tháng sau.”

“Ta cũng không muốn nha.” Cô gái cẩn thận thu kiếm vào vỏ, yêu thương vuốt ve, “Đều do tên Thái tử chỉ sợ thiên hạ không loạn kia, kiên quyết muốn ta biểu diễn uy lực của chuôi bảo kiếm này trước mặt phi tần, ta nào biết biểu diễn cái gì chứ! Đành phải thỉnh thị vệ dạy mấy động tác võ thuật đẹp, và để Tiểu nhị tử âm thầm phối hợp một chút.....”

“Nhưng tiểu thư học rất nhanh, rất có tư thế.” Nãi Đông Hi mau chóng chuyển động, ca ngợi.

“Hehe.” Cô gái sờ sờ gáy xấu hổ cười, tựa như có gì đó không tiện nói rõ.

“Đỗ Thương nghi, Đỗ Thượng nghi!” Xa xa, có tiểu thái giám áo xanh nghiêng ngả lão đảo chạy tới, hệt hơi nói: “Nương.....nương.....”

“Các nương nương lại thế nào?” Sắc mặt cô gái khẽ biến, lộ ra chút không kiên nhẫn, “Là An Phi nương nương vì cô độc hieu quạnh tuyệt vọng cắt cổ tay? Hay là Quỳnh phi lại chân trần chạy như điên trong đêm mưa hỗn loạn?”

Tiểu thái giám nghẹn, Đông Hi nhin không được che miệng cười trộm.

Nàng còn nhớ rõ tình cảnh khi lần đầu tiên tiểu thư nhìn thấy tứ phi.

Đó là một tháng trước, có vị thần bí mặc quan phục chợt xuất hiện, nói tiểu thư nhà nàng hiện giờ đã đổi tên đổi họ, có thân phận mới, hỏi nàng có nguyện ý gặp tiểu thư hay không.

Nàng cuống quít gật đầu, đi theo người nọ tới một nơi xa lạ, lúc này mới biết tiểu thư đã trở thành Ti Nghi đại nhân chưởng quản lễ nghi dạy học trong hoàng cung.

Dở khóc dở cười, nàng không biết nên nói gì cho phải, bởi vì nàng vốn tưởng rằng đời này sẽ không gặp được tiểu thư nữa.

“Sao lại thế chứ? Ta cho dù phải cao chạy xa bay, trước khi đi cũng nhất định sẽ đến gặp các người một lần, ta tuyệt không thể bỏ mặc phụ thân.”

Tiểu thư nhìn nàng cười, trong mắt lộ ra sự ấm áp thật tâm.

“.....Tiểu thư thật là có bản lĩnh, giờ đã là nữ quan hoàng cung rồi!”

Lau lệ, nàng nói lái nhai liên miên ca ngợi tiểu thư.

Thông minh như nàng, tuyệt đối sẽ không liều lĩnh mở miệng hỏi tiểu thư trong khoảng thời gian mất tích đã làm cái gì, đã đi đâu—biết đâu, không cẩn thận một cái, sẽ dẫn đến họa sát thân.

“Nói là Thượng nghi, chẳng qua cũng chỉ là bầu bạn với phi tần hậu cung khi nhàn hạ.” Tiểu thư dặt tay nàng, “Hiện giờ ta ăn nhờ ở đậu, có miệng khó nói, về sau người sẽ từ từ hiểu.”

Tiểu thư sắp xếp nàng ở trong cung, vì thế nàng lại trở thành nha hoàn bên cạnh tiểu thư. Hiện giờ nàng là cung nữ trong cung, có thể cùng tiểu thư đi bá kiến tứ phi.

Người đầu tiên bọn họ gặp là An phi.

An phi nương nương rất gầy, cực kỳ gầy, không thích tơ lụa, chỉ thích váy bông trắng thuần. Lúc trước khi tiểu thư mang theo nàng tới cửa bá kiến, An phi đang uống trà từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Gió thổi qua, quét qua váy trắng, lộ ra đôi mắt cá chân trơn bóng xinh xắn của An phi.

“Ngại quá.” An phi thấy ánh mắt kinh ngạc của các nàng, cười nhạt, “Ta thích chân trần đeo giày, Hoàng Thượng cũng cho phép.”

Khi nói lời này, trên mặt cô ta hiện lên một vẻ ngang ngược tùy hứng, cao ngạo, sắc bén, người trên đời này đều bản chỉ mình ta sạch sẽ.

Đông Hi để ý thấy lông mi tiểu thư hơi run rẩy một chút.

Sau đó tiểu thư đưa lễ vật Hoàng đế ngự ban, hai người hàn huyên đối đáp. An phi nói mình vốn tên là An Lê, là hồi đó khi Hoàng Thượng xuống Nam Cương thì nhìn trúng. Hoàng Thượng sủng nàng tột cùng, sợ nàng nhớ nhà sốt ruột, mới bảo lưu lại gia tính của nàng trên đại điện sắc phi.

“Chỉ chớp mắt năm tháng trôi nhanh, hiện giờ bên người hãn đã có thêm nhiều dung nhan mới.....” An phi nói tới đây, ánh mắt trống rỗng, “Nghĩ lại năm xưa đó, hãn ôm ta vào lòng, cất tiếng gọi ta An Lê bảo bồi, An Lê bảo bồi.....”

Đông Hi để ý thấy, bả vai tiểu thư bắt đầu hơi hơi run run.

Tiếp theo đi gặp Quỳnh phi.

Quỳnh phi là một vị khá xinh đẹp động lòng người, mặt trái xoan nhọn nhọn, búi tóc vân vù, còn có một đôi mắt đen trong veo như nước.

Nhất thời, Đông Hi và tiểu thư đều nhìn đến ngậy người.

“Người chính là Đổ Thượng nghi Thái tử điện hạ tự mình mời tới?” Quỳnh phi thân thiết kéo tay nàng, “Điện hạ nói người trí tuệ hơn người, hay văn giỏi võ, còn liên tiếp khen người trước mặt Hoàng Hậu nương nương đấy!”

“Điện hạ khen nhầm, thật không dám nhận.” Tiểu thư quỳ gối trên mặt đất.

“Trong cung mọi năm chưa bố trí chức Thượng nghi, qua lại đều là thái giám với cung nữ, người nào người nấy dốt đặc cán mai, ngày trôi qua

cũng nhạt nhẽo, sau này có người bồi ta nói chuyện thì tốt rồi.....” Quỳnh phi than một tiếng, khẩu khí u oán, “Tiến vào cửa cung sâu như biển, ngày Hoàng Thượng không đến, ta cũng chỉ ở đây sống uổng ngày tháng.....Aiz, không biết lão thiên gia vì sao đối xử với ta như vậy?”

Tiểu thư nhanh chóng đưa lên lễ vật Hoàng đế ngự ban, Quỳnh phi mở ra nhìn, là một chiếc khăn tay bằng tơ, trên mặt thêu mấy chữ:

“A, a, a, một bàn chân thật lớn.”

Quỳnh phi si ngốc nhìn chiếc khăn tay.

“.....Hắn còn nhớ rõ ta vô cùng yêu thích thi từ.” Được nửa ngày, nàng ta ngẩng đầu lặng lẽ cười, vẻ mặt thê lương, “Nhưng nhớ rõ thì có ích gì chứ? Ngày hắn không đến, ta cũng chỉ có thể nhìn vật nhớ người.”

Nước mắt liên tiếp không ngừng trào ra từ mắt nàng, từng giọt từng giọt lớn, giống như sợi trâm châu bị đứt.

“.....Tại sao hắn phải tàn nhẫn như vậy? Tại sao, tại sao? Hắn có biết hay không trái tim ta rất đau, đau đến tưởng chừng như ngừng đập.....Tại sao hắn phải tổn thương ta như vậy, biết rõ cho nên cố phạm, một lần lại một lần.....Ta rất đau khổ rất đau khổ, rất đau lòng rất đau lòng.....”

Quỳnh phi chột ần chặt ngực, làm bộ Tây tử (Tây Thi) ôm tim: “Tại sao? ! Tại sao hắn còn chưa đến thăm ta, rõ ràng đã qua một ngày lễ bốn canh giờ rồi!”

Đông Hỉ kinh ngạc phát hiện, tiểu thư trợn trắng mắt, cơ thể bắt đầu lay động nhẹ nhẹ, dường như sắp ngã.

Đến khi ra khỏi cửa quẹo phải, nghe cung nữ giới thiệu nói Quỳnh phi tên duy nhất một chữ Dao, tiểu thư cuối cùng cũng không thể đứng vững,

người ngã xuống từ trên bậc thang đá.

“.....Còn hai phi nữa, người mau nói họ là ai?” Tiểu thư chật vật đứng lên, nắm lấy bả vai cung nữ nghiêng rãng nghiêng lợi nói.

“Hồi, hồi bẩm Thượng nghi, hai vị phi còn lại là Diệc phi nương nương và Tịch phi nương nương, nhưng hai vị nương nương đó vừa mới đi nơi khác ăn chay, tạm thời không ở trong cung, không tiện bái kiến.....” Tiểu cung nữ hoảng sợ, run lấy bấy.

“Được rồi!” Tiểu thư vung tay, thất tha thất thểu đứng thẳng người, sắc mặt trở nên nhợt nhạt, “Không gặp cũng được, ta đại khái.....đã biết các nàng ấy có bộ dạng gì rồi.”

“Ôi chao, Đổ Thượng nghi danh bất hư truyền, cứ như thần tiên vậy!” Tiểu cung nữ vui mừng hớn hở vỗ tay.

“Ha, ha , ha.” Tiểu thư cười gượng ba tiếng, thất tha thất thểu bỏ đi, miệng lẩm bẩm, giống như đã bị đá kích rất lớn.

Đông Hỉ loáng thoáng nghe thấy tiểu thư liên tục lặp lại một từ: “..... Hứng thú buồn nôn.....hứng thú buồn nôn.....tuyệt đối là hứng thú buồn nôn.....”

—————đường phân cách hứng thú buồn nôn đôi khi cũng có thể tao nhã—————

“.....là,là Quỳnh phi nương nương.....” Giọng nói đứt quãng của tiểu thái giám kéo Đông Hỉ từ trong hồi ức trở về.

“Quỳnh phi nương nương thế nào?” Giọng nói cô gái nghe không tốt lắm.

“.....Hồi Đỗ Thượng nghi, hôm qua An phi nương nương bỗng tâm huyết dâng trào tới Quỳnh cung bái phỏng, không biết vì sao lại tranh cãi với Quỳnh phi nương nương.....Sau đó An phi nương nương nổi giận ùng ùng rời khỏi, để lại một mình Quỳnh phi nương nương ngồi khóc trong viện.....Khóc liên tục, khóc cho đến tận bây giờ, mặc cho ai khuyên cũng không chịu vào nhà!”

Tiểu thái giám nơm nớp lo sợ đáp.

“——được, ta hiểu rồi, lại muốn ta đi làm công tác tư tưởng chứ gì?”

Cô gái đảo mắt, kỳ quái nói: “Ta phải đề nghị Hoàng Hậu nương nương bổ nhiệm thêm vài Thượng nghi mới được, vị trí chủ trì liên minh phụ nữ này cũng không dễ làm, một quân sư trụ cột sao quản hết được chứ!”

“Ý, tiểu thư, An phi nương nương và Quỳnh phi nương nương không phải luôn nước giếng không phạm nước sông sao? Sao bây giờ cũng âm ỉ rồi?”

Đông Hỉ tò mò nhìn về phía cô gái.

“Aiz, Đông Hỉ, người còn nhỏ, người căn bản không hiểu.” Cô gái nói lời thăm thía sờ sờ tóc nàng, “Hậu cung, phi tử, tranh đấu—— ba cái đó chính là một nhà cát tường như ý.”

Hai người đi theo tiểu thái giám vào Quỳnh cung, thời tiết không đẹp lắm, chợt đổ mưa nhỏ.

“.....A, màn sương mênh mông kia ời, chẳng lẽ người cũng đang bị thương vì ta sao? Khói lờ mờ, mưa mịt mù, mắt đưa tình, tình quyến luyến.....Đoàn lang, chẳng lẽ chúng ta yêu nhau thực sự là một sai lầm?”

Vào sân, từ xa xa đã nhìn thấy cơ thể yếu đuối của Quỳnh phi run rẩy trong gió, như cánh bèo trôi theo dòng nước khiến người ta sinh lòng yêu thương.

“Đoàn lang! Mảnh tình nay của ta, trái tim này của ta với chàng, trời biết đất biết chàng biết ta biết, quý thần vạn vật đều là chứng nhân của chúng ta!” Chỉ thấy Quỳnh phi cúi đầu nhìn chăm chú vật trong tay, ánh mắt đầy mê lương vô cùng bi thương, “.....Sinh cũng tốt, tử cũng tốt, kiếp này cũng tốt, kiếp sau cũng tốt, ta vĩnh viễn vĩnh viễn đều là của chàng.....Bất luận người khác đối xử với ta như thế nào, chửi bới ta như thế nào đi nữa.....Núi không còn, trời đất hợp lại, mới dám cùng quân tuyệt!” (nghĩa: mới dám đoạn tuyệt với quân)

Đông Hỉ chăm chú nhìn, thứ Quỳnh phi nắm chặt trong tay hóa ra là chiếc “Khăn tay a chân to” kia.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi rất ăn ý mà không dám lên tiếng.

“Đỗ thượng nghi, ngài đã tới!” Từ xa chạy tới một cung nữ già, sắc mặt lo lắng, “Từ tối hôm qua sau khi An phi nương nương đi, không biết tại sao Quỳnh phi nương nương khóc mãi không ngừng, cơm không ăn nước không uống, khiến chúng nô tỳ lo lắng muốn chết!”

“Đừng lo lắng, nương nương chỉ là nhất thời đi vào ngõ cụt.” Cô gái cười với cung nữ, ngữ khí ôn hòa, “Có cái gọi là nữ nhân càng thêm tuổi càng phải tĩnh tâm, phiền cô cô đi nấu chút nước đường tới cho nương nương thanh nhiệt hạ hỏa, bây giờ ta qua đó.”

“Làm phiền Đỗ thượng nghi.” Cung nữ già vừa gạt lệ vừa thở dài, “Gần đây đúng là vất vả cho Thượng nghi, ba ngày hai bữa lại chạy qua Quỳnh cung.....Nhưng, xin Thượng nghi đừng trách cứ nương nương, nàng ấy cái gì cũng không hiểu, nàng ấy vẫn còn là một đứa trẻ!!”

Ý? Đông Hỉ nhìn thấy rõ ràng thân mình tiểu thư hơi giật giật.

Cơn mưa dần dần lớn, bất luận các cung nữ cầu xin thế nào, Quỳnh phi vẫn chỉ ngơ ngác ngồi trong viện, nhìn trời thở dài, đón gió rơi lệ.

“Mưa ơi, rơi đi rơi đi....cầu người giội tắt ngọn lửa đố kị trong lòng ngực ta, cầu người tẩy đi dơ bẩn trong lòng ta....”

Nàng ta hơi ngãng mặt, phong thái thánh khiết, giống như thiếu nữ cầu nguyện.

“Nhìn thấy chưa, đây chính là tiêu chuẩn ngược đầu bốn lăm độ thuần khiết đấy!” Cô gái tinh nghịch cười với Đông Hỉ, ánh mắt lấp lánh.

Tiếp đó tay áo dài vung lên, chạy thẳng vào trong viện.

Không biết nàng nói gì với Quỳnh phi, sau vài câu ngắn ngủi, Quỳnh phi lại ngừng khóc, lão đảo đứng lên.

“Còn không mau đến đỡ nương nương các người?!”

Cô gái khẽ lên tiếng, đánh thức mọi người đang chờ ra. Chúng cung nữ ào ào bước lên, đỡ Quỳnh phi gần như đã mất hồn tiến vào trong điện.

“Tiểu thư đúng là lợi hại!” Mắt thấy chủ tử sải bước bước vào trong phòng, Đông Hỉ mau chóng lấy khăn tay giúp nàng lau nước mưa.

“.....Mấy nô bộc đó, đều thiếu mưu trí.” Cô gái vừa phủi bọt nước, vừa thờ ơ khiển trách, “Chỉ cần nói bóng nói gió nhắc nhở nương nương rằng Hoàng thượng hiện đang săn bắn bên ngoài, trong một thời gian ngắn sẽ không trở về, không phải là xong rồi sao?”

“Chuyện, chuyện này là vì sao?” Đông Hỉ ngẩn ra, ngừng động tác trên tay.

“Bởi vì Hoàng thượng không trở lại thì không nhìn thấy nương nương khóc đến lê hoa đá vũ trong mưa; không nhìn thấy thì sẽ không biết nàng

ta sau khi bị người hãm hại điềm đạm đáng yêu cỡ nào; không biết nương nương điềm đạm đáng yêu cũng sẽ không thể yêu thương nàng gấp bộiAiz, cái gọi là người diễn kịch sợ nhất không có người xem, một khi không có người xem, nương nương cũng sẽ mất hết hứng thú.”

Đông Hỉ nghe mà sùng sốt, trợn mắt há hốc mồm.

“Mưa ời, rơi đi rơi đi, ta muốn mọc rễ, ta muốn nảy mầm, ta muốn nở hoa.....”

Cô gái không để ý tới nàng, tự khe khẽ ngâm nga, vung mái tóc ướt sũng, vẻ mặt hào hứng.

Từ lúc hai người cáo lui khỏi chỗ Quỳnh phi, bầu trời đúng lúc trong vắt, ngàn dặm không mây, một màu xanh lam.

“Này, muốn cùng ta tới Thanh Tâm điện xem không?” Cô gái chột quay đầu, cười quỷ dị với Đông Hỉ.

“—tiểu thư tha mạng!” Đông Hỉ lập tức sắc mặt trắng bệch, phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Điện hạ nói, đi Thanh Tâm điện là phải đánh roi!”

“Ha! Nếu đã đến Hoàng cung, không đi chỗ đó sao được? Bằng không đến đây cũng coi như uống công!” Cô gái ngẩng đầu cười nhạt.

“Nô tỳ thật sự không hiểu, Thanh Tâm điện có gì hay.....” Đông Hỉ quả thực dở khóc dở cười, “Trong cung từ xưa đến nay cũng chẳng có ai muốn đến cái nơi đó.....”

“VẬY là người không hiểu rồi.” Cô gái dặt tay nàng, cười nâng nàng dậy.

“—theo nhiều năm kinh nghiệm của ta, đó nhất định là nơi tàng long ngọa hổ, không chừng chúng ta sẽ gặp được nhân vật truyền kỳ nào đó ở bên trong, cho nên bây giờ phải đi thám thính một chút xem thật giả thế nào, để sau này còn bợ đỡ chứ!”

Cô gái không nghe lời khuyên can của Đông Hỉ, kéo nàng đi một mạch, hào hứng ngùn ngụt.

Thanh Tâm điện, theo cách gọi thông tục, có tên là lãnh cung.

Khụ khụ! Các vị nhân sĩ xuyên qua, tới Hoàng cung, sao có thể không đến lãnh cung? Đây là một nơi dồi dào sắc thái truyền kỳ cỡ nào chứ! Phàm là truyện cung đấu cung đình, sẽ không thể không đề cập đến nó! Đây gọi là “Phụ nữ chân chính dám đối mặt với cuộc đấu tranh gia đình tàn khốc!”. Rất nhiều phi tần đã ngã xuống trong này rồi lại mau chóng có một đám mới quật khởi (vùng lên). Bất luận là đầu độc hay dùng hình, chẳng kể hãm hại hay cấu kết, thân là nhóm người đẹp phối hợp diễn trong tiểu thuyết, luôn là phía sau tiếp phía trước không từ thủ đoạn đẩy đối thủ đi. Đáng tiếc, các nàng ấy đều đã xem nhẹ trí tuệ của nữ chính trong văn học mới ngày nay! Các bạn không thấy, từ lúc văn học mới hoành hành hậu thế, giới ngôn tình xuất hiện bao nhiêu là phụ nữ siêu phàm xuất thân lãnh cung, cuối cùng tiểu ngạ hậu cung sao! Mấy bộ “X cung”, “Cung X”, “XX Cung”, “Cung XX”, không cái nào là không tuyên cáo với người đời —lãnh cung thực ra là Cung Phục Sinh chứng kiến vô số nữ chính hoa lệ quật khởi, là đất lành đó!

Tóm lại, các bạn nữ xuyên qua, nếu muốn thống nhất hậu cung, thỉnh đi thăm lãnh cung trước!

Chính ngạ, Thanh Tâm điện.

Núi xanh cao và dốc, mây khói lơ mờ, xa xa nhìn lại, tựa như đình đài lầu các, tựa như điêu lan ngọc thể. (điều lan ngọc thể: ý chỉ rường cột chạm

trở đẹp đẽ)

Duy có cánh cửa son đã phai màu, thấp thoáng lộ ra mấy phần cảm giác tịch liêu.

“Ồ! Đây là lãnh cung trong truyền thuyết!”

Cô gái đứng trước Thanh Tâm điện, sai một bước tiến vào đại môn.

“Cũng không đỡ nát lắm!”

Ló đầu nhìn, chỉ thấy dây thường xuân uyển chuyển trải dài trên nóc nhà, trên thảm cỏ cao tới đầu gối nở đầy hoa nhỏ, một vùng xanh um.

“Đông Hỉ, ta nói với người này, tiểu thư ta bây giờ chính là đang sai bước qua hai thời kì băng và lửa đó!”

Cô gái chột quay đầu, thần thần bí bí nháy mắt ra hiệu với Đông Hỉ.

“——bên này, là cuộc sống có ánh mặt trời sáng lạn.”

Cô giơ tay phải, ngón tay chỉ ngoài cửa.

“——bên này, là góc bị năm tháng lãng quên.”

Cô duỗi tay trái, đầu ngón tay chọc cửa vào một cái.

Đông Hỉ đang muốn che miệng cười thì bỗng nụ cười đông cứng trên mặt.

“.....Tiểu Kiều, sao nàng lại ở trong này?”

Âm sắc lạnh lạnh khàn khàn thỉnh thoảng vang lên từ trong viện.

Gió lạnh lướt qua, ống tay áo nhẹ bay, kim quan chói mắt, thanh tao chinh tề.

Thân hình cô gái chấn động.

Chúng ta luôn không thể đoán trước rằng tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Chính chúng ta cũng không thể biết, trong chớp mắt tiếp theo sẽ gặp ai.

“.....Nô tỳ Đỗ Xuân Kiều, bái kiến Đoàn vương gia.”

Một lúc lâu sau, cô rốt cục cũng cứng người quay đầu lại, cúi người quỳ xuống bái kiến người tới.

Núi xanh ngắt tón lên mặt trời, ánh sáng vàng nhạt rắc đầy bức tường đỏ. (núi ở đây là chỉ đồng, ụ thấp nha)

Chợt một bóng tối đè xuống, che lại quanh cảnh tuyệt vời này.

Tác giả: Thượng nghi là một chức quan cổ đại, chỉ người chủ trì chương quản dạy lễ nghi trong cung. Vì ngộ môn là tiểu thuyết không có cơ sở, tác giả lại hết sức không bình thường, thuận tay mượn tới làm tên chức vị cho nữ, mọi người nhất thiết đừng truy đến cùng. Ngoài ra tôi thừa nhận “Thôi Thượng cung” là “Ma ma” độc ác trong Dae Chang Kum, nhưng thật ra “Thượng cung” đúng là chức quan cung đình thời TQ cổ đại, quản lý sự vụ cung đình.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cơm Công Công

Editor: Ếch

“Nàng... sao lại ở đây?”

Đoàn Ngọc nói rất khẽ, âm thanh như một sợi tơ mềm gãi vào lòng người, ánh mắt hần thuần túy mà sâu xa, tựa hồ mang theo nỗi buồn không thể nói.

“Bẩm vương gia, nô tì mới vừa đến chỗ Quỳnh phi nương nương thăm bệnh, không nghĩ lại lạc đường, u mê hồ đồ đi tới nơi này.”

Thanh Kiều quỳ trên mặt đất trả lời, cúi đầu rất thấp, lọn tóc đen bên tai buông xuống, kéo thật dài, che khuất mấy ngọn cỏ non.

Trong mắt Đoàn Ngọc xẹt qua một tia ý vị sâu xa, như chuồn chuồn lướt nước, dừng lại một chút, rồi lập tức biến mất.

“Nơi này chỉ có nàng với ta, Tiểu Kiều... không cần câu nệ.”

Lên tiếng lần nữa, thanh âm của hần lại ôn nhuận như ngọc, không còn xao động.

” Quang cảnh Thanh Tâm điện coi như không tồi, nàng có muốn... cùng ta đi ngắm cảnh?”

Dưới ánh mặt trời, hần chân thành vươn tay về phía Thanh Kiều.

Mím cười tuấn mỹ như thiên thần, như vòng xoáy trí mạng giữa biển sâu, không ai có thể kháng cự.

“....Vương gia! Ngài làm nô tì ngại chết!”

Chỉ nghe một tiếng hô to, Cố Thanh Kiều “bộp” phủ phục ngã xuống đất, thuận thế tránh thoát bàn tay đang vươn tới kia.

“Từ một tháng trước, lúc đi theo thái tử điện hạ tiến cung, nô tì đã hạ quyết tâm, toàn tâm toàn ý cống hiến vì sự nghiệp kiến thiết gia đình hoàng thượng! Chuyện cũ trước kia, nô tì đều không nhớ rõ! Đều không nhớ rõ!”

Cô lớn tiếng đáp lời, lại “Cộp cộp cộp” đập đầu ba cái.

Đoàn Ngọc hơi giật mình, bàn tay trợ trợ cứng đờ tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mặt trời chiếu lên sườn mặt hẵn, bên khuất nắng, âm u giống như quý mỹ.

Yên lặng nửa ngày, hẵn bỗng nhiên cười rộ lên.

“Cha người... Ta nói là Cố đại nhân, ông ấy muốn từ quan?” Nhàn nhạt hỏi một câu, hẵn không dấu vết thu tay về.

“Chuyện của Cố đại nhân, nô tì có biết chút ít... Đại nhân tuổi tác đã cao, chỉ sợ không thể đảm nhiệm chức Lễ bộ thượng thư. Hiện thời ngài ấy muốn cáo lão hồi hương, với đất nước hay với ngài ấy đều là chuyện tốt...” Thanh Kiều cắn chặt môi dưới, móng tay bấu vào trong thịt.

“Thì ra, đây cũng là chủ ý của người.” Đoàn Ngọc giấu cợt, mặt hiện vẻ khinh thường.

Sau đó, hẵn cúi người, nghiêng mặt nhìn cô, cẩn thận đánh giá. Lòng mày, mắt, môi, sau đó đảo qua cái cổ trắng tinh tẽ.

” Đứa nhỏ Thiệu Nghĩa kia, hứa với người việc gì? Bảo vệ cái đầu người an toàn? Cam đoan Cố thượng thư cách xa quan trường?” Cười lạnh một tiếng, hấn vung tay, từ trên cao nhìn cô, ánh mắt như kim châm.

“Chẳng qua chỉ là trẻ con nhất thời hứng khởi mà thôi, người cũng muốn cùng hấn chơi tiếp? !”

Thanh Kiều gồng mình không nói được lời nào, chỉ vùi mặt thấp hơn, gần như sấp áp vào mặt đất.

“Tiểu Kiều, ta khuyên người đừng quá ngây thơ. Hiện thời tuy có thái tử bảo vệ người, nhưng bảo vệ của điện hạ chẳng qua chỉ là một lớp giấy, đậm nhẹ một cái là rách.”

Đoạn Ngọc rất nhanh khôi phục bộ dáng kiêu căng, lười biếng, không chút để ý. Nhưng mà khi hấn nhìn cô, hai ngọn lửa trong mắt lại cháy rừng rực, tựa như muốn cắn nuốt cả người cô.

“Nô tì có đức gì tài gì mà lại được thái tử điện hạ thân mình vàng ngọc che chở? Vương gia, ngài nói giỡn sao.”

Thanh Kiều hít sâu một hơi, ngẩng đầu, sắc mặt trấn định.

“Giả ngu làm gì? Một khi thân thể bị vạch trần, người cho là thái tử thật sự sẽ bảo vệ người? Hoặc phải nói, hấn thật có thể bảo vệ người?” Đoạn Ngọc lắc đầu, làm bộ chỉ tiếc rên sắt không thành thếp.

“Vương gia, Đỗ Xuân Kiều là dưỡng nữ của quốc cữu gia Thích tiên sinh, thuở nhỏ lớn lên ở nơi thôn dã, tuy khó trèo lên nơi thanh nhã, lại chưa bao giờ thấy chuyện gì hèn hạ, vương gia ngài đối với Xuân Kiều yêu mến có thừa, nhưng quả thực là lo lắng quá nhiều rồi.”

Thanh Kiều nắm chặt hai tay, cố gắng duy trì bộ dáng thản nhiên.

Bầu trời thánh chín, hoa cúc màu vàng, trong Thanh Tâm điện tràn ngập mùi hương đăng đăng mà nhàn nhạt.

Đoàn Ngọc lại nhìn cô nửa ngày, ngọn lửa trong mắt dần dần tắt, từng chút, từng chút một.

Thật lâu sau, hănh nâng khóe miệng, chậm rãi nói: "... Giỏi, giỏi lắm, người quả nhiên là giỏi."

Thanh Kiều vui đầu làm bộ nàng dâu nhỏ thẹn thùng lên tiếng: "Đâu có đâu có, ta khỏe, vương gia khỏe, mọi người khỏe mới thật là tốt!"

(Đoạn này Đoàn Ngọc và Thanh Kiều đều dùng "hảo –好", "hảo" có nghĩa là được, tốt, giỏi, khỏe...ý ĐN là giỏi nhưng TK cố ý hiểu là khỏe.)

Đoàn Ngọc mắt phượng giật một cái, có vẻ như còn muốn nói điều gì, cuối cùng lại mệt mỏi quơ quơ tay áo: "... Người đi xuống trước đi."

Thanh Kiều như được đại xá, cung kính lạy hănh một cái, rồi mới nâng váy dè dặt cẩn trọng đứng lên. Đi chưa được mấy bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng nói mơ hồ.

"Nàng biết không ? A Đạt hiện tại mỗi ngày đều làm thịt kho tàu, tay nghề đã lô hỏa thuần thanh, không ai có thể sánh bằng."

Câu chữ mơ hồ xuyên qua không khí, xa xa truyền đến, mang theo giọng mũi nhàn nhạt, có chút nhẹ nhàng.

Thanh Kiều vẫn tiếp tục sải bước về phía trước, không quay đầu lại, bước chân cũng không ngừng.

Cô mặt không chút thay đổi đáp: "Vương gia, nô tì một lòng hướng thiện, từ lâu đã ăn chay rồi."

— — đường phân cách hòa thượng không ăn chay không phải hòa thượng tốt- - - —

Đông Hỉ một đường đi theo tiểu thư nhà mình vào sân, lặng lẽ quan sát sắc mặt tiểu thư, vài lần muốn nói lại thôi.

“Thượng nghi đại nhân, thái tử điện hạ phái người ban cho ngài thịt bò khô Thanh Phổ và vịt Bát Bảo bí chế, nô tì đã đặt ở trên bàn rồi.”

Trước cửa có tiểu tỳ hạ đẳng cung kính hành lễ với Thanh Kiều, thanh âm non nớt.

Thanh Kiều nhăn chầu chuyển động. “... Đông Hỉ ngoan, đi phòng bếp nói ta muốn nửa cân dưa chuột muối, ba đĩa thịt heo, một ấm nước ô mai, lại nói đầu bếp nướng một con gà ăn mào, tiểu thư ta hôm nay muốn có một bữa cơm no đủ! !”

Gà ăn mào (hay Gà nướng đất sét): là 1 trong những món nổi tiếng ở Triết Giang – TQ.

Nàng quay đầu phân phó, trong mắt có u quang thoáng hiện.

“Tiểu thư, không phải ngài nói ăn chay sao ...” Đông Hỉ hơi giật mình, khuôn mặt bắt đầu vắn vẹo.

“Haiz, đó là cố ý chọc giận Đoàn vương gia ! Người tin ta sẽ vì một người thay đổi thói quen ăn uống sao?” Thanh Kiều lắc đầu, tiếc nuối thờ dãi, “Người còn trẻ, non nớt, thật ngốc thật ngây thơ!”

... Ta biết ngay mà.

Lông mi Đông Hỉ chớp chớp hai cái, phòng má, hữu khí vô lực đi đến phòng bếp.

“Đem tình yêu, cắt nát thổi về biển khơi~~~~ có rất nhiều chuyện, sau khi được rửa qua bằng nước mắt em mới càng hiểu rõ~~~~ ”

Đông Hỉ trở lại đem theo gà ăn mày, khi bước vào sảnh, phát hiện tiểu thư nhà mình đang ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trên ghế dài ở hành lang gấp khúc, mặc cho cuồng phong thổi loạn mái tóc đen nhánh.

“- – Ngây thơ như em, cứ tưởng mở rộng đôi tay thì sẽ nắm được tương lai ~~~~”

Tiểu thư tay trái lấy một ấm nước ô mai, buồn bực uống một ngụm.

“- – nhưng ai dám đảm bảo tình yêu sẽ mãi mãi không nhuộm bụi kia chứ?”

Tiểu thư tay phải xách một con vịt Bát Bảo, hung hăng xé một miếng thịt.

“Đem tình yêu, cắt nát rồi để trôi theo gió bay về biển lớn ~~~~ vết thương càng sâu em càng hiểu được ta cần phải buông tay tình yêu ~~~ ”

Bài Tiểu Kiều hát là bài này <https://www.youtube.com/watch?v=R6JvV3Y3HVw>

Ếch: Nghe Đông Hỉ tả mà chỉ thấy buồn cười chứ chẳng thấy Tiểu Kiều đau khổ vì thất tình chỗ nào hết :))

Theo âm điệu bảo tố dâng cao, ngũ quan tiểu thư đều ngưng tụ lại một chỗ, giống như bị táo bón. :]]

Đông Hỉ chú ý tới, tiểu thư vốn còn muốn thử động tác đấm ngực giậm chân, bất đắc dĩ một tay cầm vịt, một tay cầm nước, đành phải hung hăng nhảy tại chỗ ba cái.

Thì ra, tiểu thư vẫn rất đau lòng.

Đông Hỉ trong lòng lặng lẽ nghĩ, mày dần dần giãn ra. Xem tình hình vừa rồi, Đoàn vương gia hơn phân nửa còn quên không được tiểu thư nhà mình; mà tiểu thư, tuy rằng miệng cứng nhưng trong lòng cũng nhất định mười phần khó chịu! Haiz, thật không rõ lúc trước vương gia tại sao muốn bắt tiểu thư vào đại lao? Hai người này đứng chung một chỗ, thật sự là thấy thế nào cũng xứng đôi. Nói không chừng, về sau bọn họ còn có cơ hội tái hợp, mà tương lai thù tặc đại nha hoàn Vương phủ của ta kia cũng không phải không thể...

Ta biết, tương lai của ta không phải là mơ ~~

Đông Hỉ đang nghĩ đến là sung sướng, cuối hành lang gấp khúc bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân.

Một người mặc bộ áo bào trắng vạm vỡ năm không đổi đang tiến tới, ánh sáng phản chiếu trên người tranh tối tranh sáng, mơ hồ không rõ; cái đầu màu đen bóng loáng nước, tóc trước trán buộc hết ra sau đầu, tết thành một bím tóc nhỏ mất hồn.

“An Đức Liệt – Kim đại nhân!”

Đông Hỉ sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, gà ăn mày “Lạch cạch” từ trong tay tuột xuống.

“... Đông Hỉ cô nương, Thượng nghị đại nhân nhà cô đâu?”

Thanh âm âm dương quái khí truyền đến bên tai, giống như tiếng móng tay cào vào kim loại, mang theo từng cơn gió lạnh.

“An, An tổng quản...” Đông Hỉ trên trán toát mồ hôi lạnh, cười khổ, ánh mắt vụng trộm liếc tiểu thư bên kia, hay là ngài già rồi nên nhìn không thấy, một tiên nữ to như kia đang đứng trên ghế dài vừa hát vừa nhảy?

“Gọi nàng đến đây một chút.” Người tới ngẩng cằm lên, vênh lan hoa chỉ vuốt tay áo.

Lan hoa chỉ:

Vẻ mặt của ông ta ngạo mạn không cười, trên gương mặt sưng phù như bánh xốp trát đầy phấn, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn vàng tỏa ra ánh sáng lạnh. Cả người được bọc trong bộ áo bào trắng, rất giống một cái bánh bao lòn lòn tỏa ra ánh sáng.

“Nô tì đi ngay.” Đông Hỉ hướng khom người chào thật sâu, xoay người chạy đi.

Cố Thanh Kiều bị Đông Hỉ gọi, quay đầu thấy trên hành lang dài có khách không mời mà đến, trên mặt cấp tốc treo lên một nụ cười tỏa nắng.

“An tổng quản, ngọn gió nào thổi ngài tới đây?” Cô vội vàng nhảy xuống ghế dài, cầm khăn ấm Đông Hỉ đưa, cẩn thận lau tay sạch sẽ.

Người tới không phải ai khác, chính là nhân vật hô mưa gọi gió trong hoàng cung – đại nội tổng quản An đại nhân.

An tổng quản, tên đầy đủ An Đức Liệt, ngày trước ông ta một tay nuôi lớn hoàng đế, là người mà hoàng đế tin dùng nhất. Hiện thời ông ta hầu hạ bên người thái tử, quyền cao chức trọng, trách nhiệm trọng đại, trong cung người có thực quyền như vậy chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nói ngắn gọn, ông ta chính là ‘vú em của vua’!

“An tổng quản, ngài hôm nay trang điểm thật là đẹp mắt, sắc mặt cũng tốt, làm cho người ta cảm giác có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái không nói ra lời.” Thanh Kiều cười túm túm hướng An Đức Liệt hành lễ, trợn mắt nói dối.

Nhưng mà cũng không hoàn toàn là lời nói dối mà, nôn này nôn, mỗi lần nôn hết đồ trong dạ dày ra liền sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ừm, dạo này có khỏe không?.” An Đức Liệt mày giãn ra, bím tóc nhỏ mắt hờn tung bay theo gió.

” Dây buộc tóc tơ vàng!” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi, trên mặt Thanh Kiều lộ ra vẻ ao ước đố kị hợp thời, “An tổng quản, không ngờ một sợi dây cột tóc của ngài cũng được làm từ tơ vàng, khí độ này, loại hương thụ này, khó gặp đó nha!” Trong mắt cô tản ra ánh sáng thành kính, chỉ kém không quỳ xuống đất hô to: “An công công thần công cái thế, văn thành vũ đức, nhất thống giang hồ ” .

“Ừm, thế đạo hiện thời, chỉ có vàng mới làm cho ta cảm thấy ấm áp, cũng chỉ có vàng mới có thể thể hiện giá trị của ta.” An Đức Liệt hí hửng cười, nếp nhăn tỉ mỉ che dấu trong phút chốc nở rộ, phấn trắng trát trên mặt ào ào rơi xuống.

Thanh Kiều mặt không đổi sắc, duy trì nhã nhặn lịch sự. Cho nên mới nói, tên là An Đức Liệt, ngoại hiệu “Kim đại nhân”, thật sự là một tổ hợp tên thiên y vô phùng... hình tượng cùng chủ nhân rất xứng đôi ! Quả thực tuyệt phối!

“An tổng quản hôm nay tự mình đến, là có chuyện gì?” Võ mông ngựa xong, Thanh Kiều thoáng khom người trước An Đức Liệt.

“Cũng không phải chuyện gì lớn, thái tử điện hạ muốn người qua đó một chuyến. Ta vừa đúng lúc đi ngang qua, nên liền vào gọi người một tiếng.” An Đức Liệt hai tay chấp ra sau, thản nhiên nhìn quanh, “Nhưng mà Thượng nghi, mới vừa rồi sao ta lại nghe thấy người một mình ở trong sân gào khóc thảm thiết, chẳng lẽ là bị ai bắt nạt sao?”

“Ách, thật ra là nô tì ăn nhiều bị nghẹn, ho mấy cái thôi.” Thanh Kiều đỏ mặt hờn lạnh, nơm nớp lo sợ trả lời.

“A? Còn có chuyện như thế sao?” An Đức Liệt chột nhứ mày, làm ra vẻ kinh ngạc. “Ăn nhiều bị nghẹn còn có thể hét to như vậy?”

“Tuổi trẻ khí thịnh, sức lực quá vượng, thỉnh thoảng phát tiết một chút cũng là bình thường.” Nụ cười trên mặt Thanh Kiều cứng đờ, trong lòng âm thầm mắng: NND, định luật xuyên qua quả nhiên không thích hợp với nơi này, lúc đau buồn nữ chủ hát một khúc ca liền dẫn tới ba bốn hoàng tử. Ta muốn tìm các người đấu một trận! Tiểu thuyết ngôn tình toàn lừa người, khi ta buồn bực hát thế nào lại chỉ đưa tới một “Lôi Phong” kim quang lấp lánh?

– – Lôi Phong Lôi Phong, lôi giới tiên phong! An đại sư nhất suất, thù dũ tranh phong!

(An đại sư vừa xuất hiện, ai dám tranh phong. Câu này đạo lại từ một bài trong ý thiên đồ long kí:

Võ lâm chí tôn

Bảo đao Đồ Long

Hiệu lệnh thiên hạ

Mạc cảm bất tòng

Ý Thiên bất xuất

Thù dũ tranh phong

Trong võ lâm chí tôn, đao báu Đồ Long là hiệu lệnh của thiên hạ, không ai là không theo. Nếu kiếm Ý Thiên không xuất hiện thì lấy gì cùng Đồ Long tranh phong?)

“Thượng nghị nếu đã dùng bữa trưa, thì theo ta đi Đông cung.” An Đức Liệt ngoắc ngoắc tay, “Điện hạ vẫn đang chờ!”

“Tuân mệnh.” Thanh Kiều cúi đầu.

Thiên đạm vân nhàn, liệt trường không số hành tân nhạn.

Ngự viên trung thu sắc lan ban, liễu thiêm hoàng, bình giám lục, hồng liên thoát biện. (1)

Thanh Kiều đi theo sau An Đức Liệt, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cung một cái.

“Tổng quản đại nhân!” Bỗng nhiên có tiểu công công chạy tới, luống cuống tay chân, thiếu chút nữa vấp ngã.

“Chuyện gì mà kinh hoàng?” An Đức Liệt nhíu mày.

Tiểu công công tựa vào bên tai nói nhỏ, An Đức Liệt nhất thời sắc mặt đại biến.

“Phản ! Phản ! Cầu vật không biết sống chết, dám đi nơi nào trộm ăn gan báo!”

An Đức Liệt giận dữ phất tay áo, xoay người đi nhanh về phía khác.

Thanh Kiều mặc dù không sờ được suy nghĩ hòa thượng hai thước (*) cũng nhắc váy chạy theo.

(*):có nghĩa là không hiểu mô tê chi, nguyên văn nó là câu này “丈二和尚摸不着头脑” = “Trượng Nhị hòa thượng mặc bất trí đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^, người thời xưa

không cao được như vậy). Trương Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trương Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trương Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn “摸不着头脑” (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Bước nhanh đến một cánh cửa màu đỏ, thì ra là con đường đi đến tẩm cung của hoàng đế – Tuyên Hòa điện. Trước điện có một thanh y nam tử đang quỳ, lưng thẳng tắp, thân hình gầy yếu, tóc tai hỗn độn.

“An Tất Tín!” An Đức Liệt đứng trên thềm đá hô to, thở hỗn hển, “Người quỳ ở đây làm cái gì? ! Người thực tưởng rằng bệ hạ sẽ dừng lại nghe người tố khổ sao? Còn không mau bò trở lại cho ta!”

“Ta không quay về!” Nam tử ngẩng đầu, lộ ra gương mặt thanh tú mà quật cường, “Ta nhất định phải nhìn thấy bệ hạ, nói cho bệ hạ biết sự thật! Hoàng thượng không thể cứ vậy mà tùy tiện quyết định được...”

“Lớn mật! Người dám chất vấn quyết định của bệ hạ!” An Đức Liệt đã tức đến dựng râu trềng mắt (nếu hăn có râu để dựng), “Quân vô hí ngôn, lời nói của bệ hạ sao có thể thu hồi? Người mau cúi! Đừng ở chỗ này làm người si nói mộng!”

“An tổng quản!” Nam tử trẻ tuổi tên An Tất Tín kia chẳng những không đi, ngược lại giống như mọc rễ, dập đầu mấy cái, “Cầu An tổng quản nể mặt ông nội ta, cho ta một cơ hội...”

“Người còn có mặt mũi nhắc đến ông nội người!” An Đức Liệt trán nổi gân xanh, từ trong cổ họng bộc phát một tiếng rống như vọt đực, “Nếu

ta không niệm tình bằng hữu với ông nội An Đồ Sinh của người, người cho là người có thể quỳ ở nơi này bao lâu? Người sớm đã bị lôi ra ngoài đánh chết! Người còn dám muốn có thêm một cơ hội? !”

Nói xong, ông ta quay mặt vượt cằm hất đầu. Trước điện nhất thời nhảy ra vài thị vệ lưng hùm vai gấu, kéo nam tử ra ngoài.

“An Đức Liệt! Người, lão quái vật chúng bạn xa lánh!” Tia hi vọng cuối cùng tan biến, An Tất Tín suy sụp, thần kinh bị kích động bắt đầu chửi ầm lên, “Người giết chết mọi người trong An gia thôn, cuối cùng còn lại cái gì! Tiền? Vàng? Người ôm đống vàng của người sống qua ngày đi!”

“... Vàng rất đẹp, còn có bạc trắng, trân châu, cùng với các loại đá quý.” An Đức Liệt đứng ở thềm đá, chậm rãi vuốt ve phi thúy trên tay, “Lòng người sao bằng châu báu xinh đẹp, người còn trẻ, thấy quá ít.”

“Người, lão thần giữ của!” An Tất Tín tứ chi bị trói chặt, sắc mặt dữ tợn, “Có giỏi thì người lấy tiền đê chết ta đi! Lấy tiền đê chết ta đi! Làm đi! ! !”

Thanh Kiều nhìn nam tử điên trước mắt, trong lòng bội phục thở dài – lão huynh, người vậy mà nói trúng lí tưởng tối cao của ta khi xuyên qua nha! Tri kỷ, tri kỷ!

An Đức Liệt mặt không đổi sắc, mỉm cười: “Được, người đã yêu cầu, ta sẽ thanh toán người.”

Nói xong quay đầu, phân phó tiểu công công.

Thanh Kiều nghe trợn mắt há hốc mồm, nghĩ rằng không phải chứ! Lấy tiền đê chết một người phải có bao nhiêu ngân phiếu? Mười cân? Ba mươi cân? Năm mươi cân? Tính độ dày, tính thể tích, tính trọng lượng, tính trái tính phải tính trên tính dưới, tính thế nào cũng là bất khả thi nha!

Không đợi cô tính xong số lượng ngân phiếu cần dùng, một loạt công công đã đứng phía sau An Đức Liệt, tay nâng hộp gấm, thị vệ cũng đem An Tất Tín trói gô vào một cây cột đá.

“Chuẩn bị – -” An Tất Liệt vươn cánh tay, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhóm công công rào rào xốc khăn voan đỏ phủ trên cái khay. Ánh vàng sáng rọi rục rờ, lập tức làm Thanh Kiều hoa mắt. Trên khay, vàng được sắp xếp chỉnh tề, vun thành đống cao

“Bắt đầu!” An Đức Liệt hạ tay.

Mọi người ào ào bốc vàng lên, dùng sức ném lên người An Tất Tín.

Thình thịch oành oành, cơn mưa vàng nặng trĩch mang theo sức lực từ khi còn bú sữa của đám công công trút xuống, đổ ầm ầm lên người, An Tất Tín vô lực chống đỡ, chỉ có thể ăn đau khóc thét.

“Thế nào, người bây giờ còn tưởng tiền của ta không đủ đập chết người sao?” An Đức Liệt trên cao nhìn xuống tất cả những điều này, vẻ mặt vô cùng thoải mái, “Hiện thời mộng đẹp trở thành sự thật, tư vị có dễ chịu không?”

Bị cả đám vàng công kích vào mặt, An Tất Tín trán vỡ ra, máu chảy loang lổ, ánh mắt mơ hồ, miệng thều thào. Cả người hấn đầy máu, nhìn thấy mà ghê người.

“Người... Ta...” Hấn nói xong hai chữ này, nhất thời chết ngất.

“Tốt.” An Đức Liệt vừa lòng vỗ tay.

Mọi người dừng động tác.

“Dem người kia đưa tới đại lao trước.” An Đức Liệt phui phui bụi đất trên vai, không chút để ý đi vào trong điện, “Lau sạch rồi cất kỹ tất cả vàng

cho ta, một thời cũng không được thiếu – – các người biết, ta có biện pháp.”

Mọi người thở mạnh cũng không dám, đều cúi người dập đầu lĩnh mệnh.

“Ôi, ngại quá, làm Thượng nghi đại nhân kinh hãi rồi.” An Đức Liệt đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu cười, “Mới vừa rồi quên Thượng nghi cũng ở đây . Nhưng mà Thượng nghi đại nhân băng tuyết thông minh, biết cái gì nên, cái gì không nên nói, đúng hay không?”

Thanh Kiều cả người còn đắm chìm trong kinh ngạc đến ngây người, chỉ có thể máy móc gật đầu.

“Ai nha, mới vừa rồi nói chuyện lớn tiếng, làm rơi hết phấn trên mặt ta, cũng không thể như vậy đi gặp điện hạ. Tiểu Quý, đem hương phấn ra đây.” An Đức Liệt sờ sờ làn da khô quắt của mình, phân phó hạ nhân.

Rất nhanh có tiểu công công đưa lên một hộp phấn ngọc trai.

Thanh Kiều đứng một bên, yên lặng nhìn An Đức Liệt tân trang mặt mình, khiếp sợ.

Kỳ thực, dấu vết năm tháng lưu lại trên mặt có dùng nhiều phấn hơn nữa cũng không thể che dấu. Tựa như thương tổn trong lòng, có dùng lời ngon tiếng ngọt cũng không lành lại được. Nhưng mà người sống , dù sao vẫn cần học cách vui vẻ giả tạo, lựa chọn quên đi.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cơm Tuyên Phi

Ánh mặt trời mát lạnh xuyên qua cung điện trùng trùng, mây khói nhàn nhạt chuyển đổi màu sắc, trong đình bóng hoa tương phản cùng sóng biếc thành ánh sáng rực rỡ.

Có một cậu thiếu niên mặc áo vàng rảnh rỗi ngồi chơi nửa dựa giá mây nửa tựa trên giường trúc, khuôn mặt trong sáng, đuôi lông mày tươi cười.

Nắng ấm buổi chiều chảy lên thân hắn, da thịt óng ánh, bờ môi đỏ hồng, quanh thân tản ra ánh sáng nhu hòa.

“Nô tì tham kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Thanh Kiều quỳ xuống dập đầu, vừa thấy thiếu niên đã không kiên nhẫn phát tay: “Được rồi được rồi!”

Lời còn chưa dứt, lại nghe thiếu niên phân phó nói: “An công công người đi xuống trước, ta có lời cần nói với Đổ thượng nghị.”

An Đức Liệt không hổ là nhân sĩ chuyên nghiệp cấp thâm niên, mặt không chút biểu tình, khom người vái chào thiếu niên thật thấp, khiêm tốn lui ra.

“Xuân Kiều, mau tới mau tới, ta có việc muốn bàn bạc với cô!”

Còn chưa chờ An Đức Liệt đi xa, thiếu niên đã bắt đầu ngoắc Thanh Kiều, hưng phấn khó kìm.

— điện hạ ! Quá phô trương sự sùng ái là không tốt!

Thanh Kiều cực kỳ muốn nói câu này, nhưng mà nhìn qua gò má thiếu niên còn thắm thắm hồng, đúng là vẫn nên đem lời định nói nuốt xuống thì hơn.

“Điện hạ vội vã lệnh nô tì đến đây, không biết là có chuyện gì?”

Trong lòng dò xét tính toán nhiều lần, cô một bên đặt vấn đề, một bên đi tới chỗ an toàn nhất.

“Trốn ta làm gì?” Thiệu Nghĩa nhìn thấu tính toán của cô, tay kéo cô đến trên giường trúc, “Cùng ta ngồi một lúc không được sao?”

“– được! Như thế nào lại không được !” Thanh Kiều khẽ giật mình, lập tức lộ ra vẻ mặt được sùng mà kính sợ, “Điện hạ nói được là được! Nếu không được, cũng phải tạo cơ hội mà được !”

Thiệu Nghĩa trừng cô, tức giận quay đầu .

“... Ta không thích cô như thế.” Lông mày dài nhíu chặt, trên khuôn mặt thiếu niên đầy ảo não, “Vẫn là Xuân Kiều lúc trước cãi nhau với ta tốt.”

“Điện hạ đừng thất vọng, đừng thất vọng.” Thanh Kiều thấy thần thái vô tội của hắn, không đành lòng, vội vàng đưa tay tới, “Chỉ cần điện hạ chịu ban thưởng cho nô tì một cái kim bài miễn tử, nô tì vẫn có thể tiếp tục cùng người cãi vã.”

“Được ! Nếu cô mỗi ngày đều có thể làm cho ta vui vẻ, có lẽ hôm nào đó cao hứng, ta sẽ cho cô mượn bảo bối.” Thiệu Nghĩa mừng rỡ nhe răng,

cứ như là ánh sáng chiếu vào một ngày nhiều mây.

Tâm Thanh Kiều vang lên tiếng lộp bộp, bất động thanh sắc mở hai mắt.

“Tới tới tới, mau giúp ta xem tập tranh.”

Thiệu Nghĩa mặc kệ trong lòng cô có ngàn quăn bách, trực tiếp cầm qua tập số, để trên đầu gối cô.

“Đây là cái gì?” Thanh Kiều tiện tay mở ra một tờ .

“Bức tranh của một trăm lẻ tám mỹ nhân là gia quyến mệnh quan triều đình.” Thiệu Nghĩa đuổi người một cái, cà lơ phất phơ tựa ở bên giường, “Là phụ hoàng muốn ta chọn đấy.”

“Ồ! Tuyển phi sớm thế?” Thanh Kiều vừa thốt ra, lập tức nghĩ là cổ đại, đứng ra không nên lên tiếng gì.

“Cô cũng nghĩ là sớm?” Thiệu niên quay đầu nhìn cô, có chút phấn khởi, cổ áo mạ vàng phản chiếu lên mặt mũi sáng chói.

“. . . Nhân sinh nhiều điều bất đắc dĩ, chết sớm sớm siêu sinh đi.” Thanh Kiều đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn .

“Hừ!” Thiệu niên quay đầu, chớp mũi cao hếch lên, trên mặt tỏ vẻ khinh thường, “Tương lai ta là người đứng đầu thiên hạ, có thể nào chỉ dựa vào vài tờ tranh này liền mạo muội định đoạt chuyện cả đời? Huống chi, những người này đều là dong chi tục phấn* mà thôi !”

*dong chi tục phấn: tầm thường

“Ồ, thế điện hạ thích kiểu gì?” Thanh Kiều nhớ tới tên tiểu chính thái này từng có một khoảng thời gian mê luyện Đoàn Ngọc, vui vẻ nói, “Muốn nô tì đích thân tìm mấy tên ca ca tốt cho người không?”

“Đỗ, Xuân, Kiều !” Thiệu Nghĩa hung hăng liếc cô, “Thành thật xem tập tranh này cho ta, lát nữa phải cho ta lời nhận xét!”

Dứt lời xoay người đưa lưng về phía cô, thở phì phì trùm đầu ngủ.

— trẻ con đúng là trẻ con.

Thanh Kiều lắc đầu bật cười, bắt đầu lật qua lật lại tập tranh trong tay.

Xoạt, xoạt.

Thời gian cứ thế trôi đi, trong viện yên tĩnh chỉ còn lại tiếng trang giấy lật qua. Thỉnh thoảng có bóng mờ nghịch ngợm hôn lên tranh, lên khuôn mặt người đẹp đang nhẹ nhàng nhảy múa, mũ nhân tay che miệng, che đi đôi lông mày.

Thanh Kiều định lật, lặng lẽ dừng lại.

Bóng cây loang lổ yên tĩnh trong một buổi chiều như thế này, làm cho cô nhớ tới một nơi khác.

Chỗ ấy có ánh mặt trời thanh tịnh sáng ngời hơn, xuyên qua bầu trời xanh lam tinh khiết, xuyên qua lớp mây mù, chiếu thẳng vào sâu trong lòng người.

Có người từng đứng dưới ánh mặt trời này, nhìn cô luyện kiếm, nhìn cô đùa giỡn.

Ánh mắt của hãn sâu như tinh quang đêm hè thừa thốt, ngón tay dài thanh mảnh như đỉnh núi tuyết đầu mùa, hãn mỉm cười ấm áp mà tinh khiết, như một giấc mộng khó bắt được.

— sợ là rất khó có cơ hội gặp lại!

Cô thở dài, ngơ ngác nhìn tập tranh.

Bóng cây trong ánh vàng mơ hồ, dần dần chuyển hóa thành một cái dây mướp ngậy thơ ngốc nghếch.

Bầu trời cao xa, cỏ lau đong đưa, gió đã bắt đầu thổi lên vài trận nhỏ, thổi mây bay mất.

“Đều xem xong hết rồi?”

Thiệu Nghĩa không biết lúc nào đã lật người đến, lông mi dài hấp háy, ánh mắt trong sáng .

“Uh, không tệ đâu.” Thanh Kiều mỉm cười, chậm rãi khép tập tranh lại.

“Điện hạ có đặc biệt thích kiểu tóc gì không? Song kế? Hay vân kế?”*
Cô vừa sờ sờ mép tranh, vừa lải nhải không dứt, “Hoặc là đặc biệt thích loại quần áo và trang sức hay nhan sắc nào? À, nô tì cảm thấy màu xanh lá không tệ đâu, ít nhất nhìn còn thèm ăn . . .”

*Song kế: kiểu tóc búi hai bên

Ví dụ như:

Còn chưa nói xong, tập tranh bị người ta đoạt đi mất.

“Có kiểu chọn mỹ nhân như cô sao?!” Thiệu Nghĩa bò lên giường trúc, tức giận trừng cô, “Cô nên nói về ngũ quan, dáng vẻ, khí chất của các nàng ấy, nhìn xem có tương mẫu nghi thiên hạ hay không !”

Ồ, yêu cầu cao thế sao?!

Thanh Kiều liếc hẩn một cái, trong lòng ai oán .

Không phải chứ, lại bắt cô nhìn ra khí chất một người từ hình vẽ? Độ khó quá cao ! Những người trong tranh chân dung cổ đại, chúng mỹ nhân

đều như đi từ một khuôn khắc ra, kiểu như nam chính shoujo manga* phải đẹp trai, thật ra mặt nào chả giống mặt nào, chỉ là kiểu tóc trang phục hơi chút khác mà thôi. Chưa gặp người sống, thật sự nhìn không ra sự khác biệt....!

*shoujo manga: thể loại truyện tranh tình cảm ước át

Viên Tử: mềnh thích loại này lắm nha, ít đọc nên quên gần hết rồi đặc biệt thích Kaichou wa maid sama, giờ rảnh đang theo dõi Namaikizakari, Kamisama gì gì meshita, L-DK,..... Thôi thì trước hết fan Usui Takumi điểm danh >.<

“Thế . . . Cái này đi!” Thanh Kiều dựa theo trí nhớ lật đến một tờ trong tập tranh, “Vị này không tệ, mặt tròn vừa phải, rất có phúc tướng.”

“Quá béo, chả khác gì cái thùng!”

“Người ta đang thời kỳ thanh xuân trở mã, diện hạ phải thông cảm . . . Cái này thì sao? Trán đầy đặn, cằm tròn mịn, xem ra là có tướng đại phú đại quý.”

“Hừ, miệng rộng đến vành tai ấy!”

“Miệng lớn có làm sao, miệng sống tứ phương . . . Ah, cái này được này, mặt trái xoan, mày lá liễu, mũi nhân này có mắt hơi xếch, chuẩn tiểu thư khuê các.”

“Này! Ta nói cô này, lại chọn cằm tròn? Chả lẽ có thành kiến với mặt trái xoan*?!”

*Trái xoan trong hai câu nói của Thiệu Nghĩa và Tiểu Kiều là khác nhau

Của Tiểu Kiều “mặt trái xoan” – “鹅蛋脸”: mặt như một quả trứng, hay là hình oval

Của bé Nghĩa “mặt trái xoan” – “瓜子脸: mặt dài nhọn như v-line ý

“... Không dám không dám, nô tì chỉ có thành kiến với cái mặt nhọn . . . A, có rồi! Cái vị này khẳng định điện hạ thích, cằm rất nhọn nha ta càng thấy càng thương, hai mắt như làn thu thủy dập dờn*, giai nhân tuyệt sắc như vậy, quả thật là trăm năm khó gặp . . .”

*chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp

“Này ! Đỗ Xuân Kiều!! Từ chỗ nào cô nhìn ra cái mắt đập xanh này như làn thu thủy dập dờn?!”

(liên tưởng tròn trĩnh trắng gấn hạt đỗ)

“... Nô tì chỉ hơi khuếch đại lên một chút thôi.”

Hai người liên tiếp thảo luận tầm mười bức mỹ nhân đồ, không có một người nào là Thiệu Nghĩa hài lòng. Thanh Kiều thở dài một tiếng, chán nản từ bỏ.

“Có cái gọi là tình nhân trong mắt biến thành Tây Thi, điện hạ cứ một mực nhìn với thành kiến, tuy đẹp cũng thành người quái dị mất.”

“Cũng không thể nói như vậy, trong tập tranh vẫn có mỹ nữ.” Thiệu Nghĩa dùng ngón tay mở tập tranh, trên mặt mang vẻ cười lười biếng, “Ví dụ như thiên kim của Đỗ thừa tướng, tiểu thư Đỗ Nhược Vân.”

“Ah — thật sao?” Thanh Kiều ngáp, lười biếng tựa ở trên giường, “Con gái Tế tướng, thân phận rất xứng đó! Đừng chọn nữa chọn nàng ta đi, điện hạ tranh thủ thời gian phái người tới cầu hôn đi ah !”

“Đáng tiếc . . . Nàng có người thương rồi.” Thiệu Nghĩa mỉm cười, cũng thuận thế ngã trên giường.

“Ồ? Hẳn là trên đời làm gì còn có người có mị lực hơn điện hạ ngài? Không thể nào !” Thanh Kiều một bên chân chó thét lên, một bên nghĩ thầm sao nghe tên này quen tai à nha?

“Nàng thích Ngọc cửu thúc.” Thiệu Nghĩa nhìn xéo cô, nhúu mày không cười, “Hai người bọn họ thuở nhỏ là thanh mai trúc mã, Đỗ Nhược Vân cũng là người duy nhất có thể xứng với Ngọc cửu thúc.”

Thanh Kiều chỉ cảm thấy ngực co thắt, hô hấp đình trệ.

“Tuy về sau Ngọc cửu thúc xin cưới thiên kim Cổ thượng thư, nhưng mà Đỗ Nhược Vân không hề từ bỏ, cuồng dại chờ Ngọc cửu thúc quay đầu lại . . . Giờ thiên kim Cổ gia bệnh nặng đi xa tỉnh dưỡng, trong lòng lại châm lên hy vọng.”

Thiệu Nghĩa hăng hái chỉ một bức họa .

“Cho nên vẽ mới xấu xí thế này, hẳn là cố ý không muốn làm thái tử phi đây!”

Thanh Kiều xem xét, phát hiện người trong bức họa tư sắc bình thường, không hề thu hút ánh nhìn.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra, trước kia, khi mình từng ở kinh thành, gặp qua Đỗ Nhược Vân một lần. Khi đó cô ta bất mãn với mình, tựa hồ còn nói không ít lời có gai. (Chương 6)

“– chuyện này hay nha! Ta muốn xem Ngọc cửu thúc cuối cùng sẽ chọn ai? Là Cổ gia đã bệnh lại xấu mà thêm thọt heo, hay vẫn là thiên tiên cuồng dại – Đỗ cô nương?”

Thiệu Nghĩa nhìn chăm chăm vào bức vẽ, buồn cười mà nhếch khóe miệng .

Thanh Kiều nhịn không được, trên mặt hiện ba cái hắc tuyến.

Đúng rồi, vị tiểu thái tử này còn chưa biết, cô là Cố Thanh Kiều .

Một tháng trước, dưới núi Tây Lăng, Thiệu Nghĩa mạng theo Ngự Lâm quân đến cứu cô.

Lúc ấy cô ở trong xe ngựa thấy áo cà sa màu vàng, toàn thân như chìm trong hầm băng lạnh lẽo, hắc ám, sợ hãi — cô nghĩ tất cả đã xong rồi.

Nhưng ngoài ý muốn, một đường cùng Thiệu Nghĩa về hoàng cung, phát hiện tất cả mọi người không biết chút nào về thân phận cô. Thiệu Nghĩa vẫn nghĩ cô là dưỡng nữ của Thích tiên sinh, để cô danh chính ngôn thuận ở trong cung, còn an bài cô làm thượng nghi.

Vậy nên cô có thể liên hệ với Thích tiên sinh, xin hãn nghĩ cách tìm Đông Hỉ, lại viết thư cho Cố lão cha, bảo ông nhanh chóng từ quan về quê dưỡng già.

Không ai vạch trần, thậm chí không có ai hoài nghi cô, tất cả đều thuận lợi, thuận lợi làm cho cô luôn cảm thấy lo lắng. Tựa như bước trên mây, tuy rất thích, nhưng chân không biết lúc nào sẽ rớt xuống đây.

— Vì sao Đoàn Ngọc không nói cho thái tử và Hoàng Thượng sự thật?

— áo cà sa ngày ấy, có đúng là thuộc về đại sư Không Không?

Thật nhiều nghi vấn, lại chỉ có thể im lặng, đem sự thật chôn ở bên trong sự giả dối bình an này.

Cuộc sống của cô do nói dối tạo thành, diện lên một bộ cấm bào hoa lệ, một khi áo choàng bị tốc lên, sẽ không còn cái gì nữa.

“Điện hạ, ngự thiện phòng đã chuẩn bị xong.”

Cách giường ước chừng năm mét, bỗng nhiên một thiếu nữ áo trắng đi tới bưng đôi chén đĩa, cúi đầu, thái độ kính cẩn.

“Như Thi, Như Chúc, mau bái kiến Đổ thượng nghi.” Thiệu Nghĩa vẫy tay họ.

Thiếu nữ ngẩng đầu, lộ ra hai khuôn mặt giống nhau như đúc, dung nhan xinh đẹp .

“Bái kiến Đổ thượng nghi — ”

Vừa mới nhìn hai nàng lập tức nằm rạp trên mặt đất, giơ khay lên cao, cái trán dính thật sát vào mặt đất .

“Này, không cần lễ lớn như thế!” Thanh Kiều giật mình, cuống quýt khoát tay .

“ . . . Được rồi, bưng cơm lên đi.” Thiệu Nghĩa cười, chắc nhìn quen lắm rồi .

“Vâng.” Hai thiếu nữ sinh đôi đứng dậy, bưng khay chân thành đi tới .

Đến gần thì thấy, trong hộp cơm bày sữa trắng táo bảo, bánh ngọt cuốn vàng, hoa quế lạt mù tạt, gà ngũ vị các loại, hơn mười loại thức quà, màu sắc lộng lẫy, hương khí bốn phía, khiến miệng ăn liên tục vẫn thèm nhỏ dãi .

Sữa trắng táo bảo

“Xem ra điện hạ không cần người đỡ dành ăn uống rồi, nô tì thật sự vui mừng ah . . .”

Tròng mắt Thanh Kiều lập tức dâng dòng nước nóng, nhớ ngày đó muốn cái tiểu chính thái này ăn, phí biết bao nhiêu khí lực ah !

“Ai nói không cần người đỡ?” Thiệu Nghĩa liếc xéo cô, như cười mà không cười , “Ta đang muốn ăn vịt bát bảo, người mau xé đi.”

Ồ? Thanh Kiều trờng lớn đôi mắt trâu, cho rằng mình nghe nhầm.

“Mau, nhớ xé nhỏ một chút .” Thiệu Nghĩa đem hộp cơm cho cô, nghiêm nghị, “Mỗi miếng đều phải rộng chừng một đầu ngón tay, dài nửa ngón tay, thịt liền da, trong thịt không được có xương. . . Cảnh cáo trước, nếu có một chút không hài lòng nào, ta sẽ không ăn !”

“ . . . Cái này cái này cái này, nô, nô tì là chưởng quản dạy lễ nghi, vấn đề ăn uống của điện hạ cũng không phải nô tì quản . . . ”

Thanh Kiều vừa sợ, vừa âm thầm oán hận mình vì sao lại nhanh miệng, nhắc tới chuyện cũ.

“A, không ăn cũng không sao .” Thiệu Nghĩa đem hộp cơm để xuống bên cạnh, tùy tiện tựa ở trên giường, “Như Thi, Như Chức, chờ sau Hoàng Thượng nếu có hỏi, các người bảo ta không vui, không có khẩu vị ăn. . . ”

“– điện hạ !” Bỗng nghe một tiếng hét lên, Cố Thanh Kiều nhanh chóng bắn lên giường chỗ hăn, như hổ đói vồ mồi chộp cái hộp cơm kia.

“Điện hạ ngài thích to như ngón tay à? Ngón tay cái? Ngón út ? Hay ngón trỏ?” Cô bưng hộp cơm, nịnh nọt Thiệu Nghĩa, nháy mắt liên tục, “Ngài cho nô tì mẫu chính xác đi, bằng không thì nô tì sợ xé ra ngài không hài lòng . . . ”

“Ta thấy . . . Chỉ cần như ngón trỏ cô là được.” Thiệu Nghĩa cố nén vui vẻ thúc giục nói: “Nhanh lên, không thì ta hết hứng ăn!”

“Dạ dạ dạ, nô tì xé, điện hạ ngài nhất định phải ăn ah ~~~~”

Thanh Kiều kiềm chế lửa giận hừng hực trong lòng, cực lực lộ ra vui vẻ ngọt ngào như mật đường.

Chị xé, chị lại xé, chị lại xé . . .

Cô vừa làm, vừa nguyên rửa.

Chị phải xé nát miệng của nhóc, xé nát da của nhóc . . .

“ . . . Xuân Kiều, cô đã quên rồi à?”

Có tiếng thiếu niên truyền đến, mang theo một chút do dự.

“Quên? Quên cái gì?”

Thanh Kiều quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt.

“ . . . Được rồi, chờ cô nhớ ra đi.”

Thiệu Nghĩa nâng quai hàm nhìn cô, cười tủm tỉm.

Cùng lúc đó, Đoàn vương phủ.

Hương khói lượn lờ, màn che màu đem buông xuống, trong phòng truyền ra tiếng nói rất nhỏ.

“ . . . Thuộc hạ điều tra ra, thái tử điện hạ gần đây xác thực hay lui tới Thượng Thanh tự.”

“Hả? Là Không Không đại sư?”

“Thuộc hạ không dám vọng đoán, Không Không đại sư không tránh khỏi có liên quan hơn phân nửa.”

“Hừ, được rồi, người đi xuống trước đi, có cái gì mới báo cáo cho ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh .”

Đêm nhập thu, mây đậm sao âm, ban ngày rực rỡ như ảo ảnh, phảng phất bị sự quý mị bao trùm.

Ánh trăng trốn sau đại thụ, xoắn khăn tay ai oán nhìn về phía ánh nến tươi sáng của căn phòng trên mặt đất kia.

Cuối cùng, rốt cục vẫn phải đến giờ phút này.

— nhân gian sắp thay người lãnh đạo rồi, người phải bảo trọng nhé, thân ái.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cơm Hợp Tác

Mười lăm tháng tám tới, hoa quế khắp nơi trong hoàng cung đua nở, một trận gió qua, cánh hoa rơi xuống, hương thơm ngòn ngọt, mềm mịn phủ kín trên mặt đất.

Hương hoa quế, cũng có nghĩa là yến tiệc Trung thu hăng năm đến rồi. Trong cung, mọi người trở nên bận rộn, các chủ tử vội vàng chuẩn bị xiêm y, các nô tài vội vàng chuẩn bị quà tặng .

Trái ngược với cảnh tượng náo náo nhiệt nhiệt, chỉ có Cúc Phương hiên là an tĩnh, an tĩnh một cách kì lạ.

Cúc Phương hiên, tại phòng khách.

Nửa tường sơn đỏ, một góc mái cong, suối sáng trong chảy dưới cầu, màn trời xanh nổi lên vài đóa vân đen nhạt.

Trong cảnh đẹp truyền thần như thơ như họa, có vị thiếu nữ đang tựa cột mà trầm tư. Cô cúi đầu vuốt ve một thanh bảo kiếm màu xanh, trên mặt ẩn ẩn sự cô đơn.

“ . . . Tất cả mọi người cho rằng có mày thì sẽ có võ công cái thế, nhưng vì sao tao không hề tiến bộ?” Cô rút kiếm ra, nhẹ giọng thở dài.

“ . . . Đại ca, người đã quyết định ta là chủ nhân, nên dạy ta đi chứ !” Cô lấy ngón tay trở gõ vào thân kiếm, dịu dàng yêu cầu.

“ . . . Kỳ thật là người có thể nói đúng không? Chỉ có điều thời điểm chưa đến?” Cô bỗng nhiên ngộ ra, “Ta hiểu rồi! Hẳn là phải giống như Aladin và thần đèn, ma sát sinh nhiệt mới được?”

Vì vậy cô duỗi hai tay bắt đầu chà xát vỏ kiếm, xuất ra sức của chín trâu hai hổ.

Chà xát ah chà xát, chà xát ah chà xát, chuyên tâm chơi đùa đến nỗi tay đều tróc da, bảo kiếm vẫn như trước buồn bực không thềm lên tiếng.

“Này ! Chẳng lẽ người bất mãn gì ta sao?” Giày vò đã lâu, thiếu nữ rất cục cựa tức giận, “Bổn cô nương chỉ số thông minh có thể cao tới 145! So thông minh thì không đẹp bằng ta, so xinh đẹp thì không thông minh bằng ta! Tiểu tiên lớn mật, từ chối nói chuyện với ta người nhất định phải hối hận! Hừ!”

Cô tức giận ném kiếm ở trên bàn đá, phát ra tiếng “bịch” lớn.

“Ngày mai sẽ giam người ở trong tù!”

Đông Hỉ ở xa xa âm thầm gạt lệ, nghĩ thầm tiểu thư quả nhiên vẫn còn hay hóng gió ah ! Vốn tưởng rằng sau khi du lịch bên ngoài bệnh trạng đã giảm bớt rồi, không nghĩ tới nay trầm trọng thêm, nghiệp chướng ah ~~~~

“Ai . . . Không biết các sư huynh sư tỷ hiện tại đang làm gì ?”

Đợi tâm tình hơi ổn định, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn lên trời, mây thanh mảnh, một đôi mắt thanh thản an nhàn như trẻ con.

“Tam sư tỷ hơn nửa chắc đang xoắn tay nha, Lỗ Hoa Hoa hẳn phải đang xử lý kiểu tóc mới của hẳn, còn Tứ Phong chường môn nha. . .” Cô cười khúc khích , “Nhất định là vôi vàng hái cây nấm đi tán gái á!”

“Ai, có Công Bình ở đây thì tốt rồi, hẳn biết rõ kiếm này dùng thế nào. . .” Thở dài, cô vô cùng ai oán đem mặt dán trên mặt bàn, “Công Bình huynh, nay người ở chỗ nào? Nể mặt quốc dân đảng, mau ra đây nhéo anh em một cái đi!”

Son phấn nhàn nhạt nhuộm màu gò má thiếu nữ, hình dáng xinh đẹp lặng lẽ tiến vào trong ánh mặt trời.

Trên vỏ kiếm bỗng nhiên lướt qua một gợn sóng, phảng phất tản sáng mặt hồ, tức thì thoáng có bóng đen lướt qua ở hành lang.

Thiếu nữ bĩu môi, còn không kịp thấy.

“Đồ thượng nghị đại nhân !” Một người mở cửa đình viện lão đảo chạy vào.

“Tiểu Nhị Tử !” Thiếu nữ từ bên cạnh bàn, mặt lộ vẻ vui mừng, “Người tới rồi! Nhanh nói cho ta một chút, người tới Thượng Thanh tự nghe được tin tức gì không?”

“Dạ, hồi bẩm Thượng nghị đại nhân . . .” Người tới chính là tiểu thái giám lúc trước luyện tập vung hoa công, thấy hẳn vỗ ngực thở nói: “Cực kỳ khủng khiếp ! Lưỡi nô tài câu ra một con cá lớn ah !”

“Ồ? Hẳn là người biết chuyện bí mật gì rồi?” Thiếu nữ thoáng một phát đứng thẳng dậy, ngón trỏ treo ở mép bàn.

“Ừm!” Tiểu Nhị Tử dùng sức gật đầu, sáng ngời như bầm tỏi , “Kinh thiên kinh bạo* ah ! Nô tài lúc ấy nghe xong liền sợ ngây người, cả buổi vẫn chưa tỉnh hồn lại !” (sáng như bầm tỏi là sáng gì, có sáng như tide ko?)

*Kinh thiên kinh bạo: trời sợ hãi, tinh thần nổ tung (đại loại kinh khủng khiếp)

“Ừ. . . Cái gì?” Thanh âm của thiếu nữ khẽ run, mang theo một chút khàn khàn, “Người biết gì về Không Không đại sư?”

— hẳn là Không Không đúng thật cấu kết với triều đình, bán rẻ ta?

Trong đình không khí bỗng trở nên căng thẳng, tất cả mọi người lặng lẽ dựng thẳng tai lên.

“Bí mật là –” Tiểu Nhị Tử hít sâu một hơi, cổ để cao lồng ngực lên, “Không Không đại sư hai tháng gần đây không ở kinh thành, bởi vì ông ta chạy tới Thất Đài Sơn giám béo tu thân rồi!”

“Hả ?” Mọi người lập tức rớt cằm xuống đất .

“. . . Người . . . Nói cái gì?” Thiếu nữ bỗng nhiên đau đầu, duỗi tay ấn chặt trên huyệt thái dương đến nổi lồi gân xanh, “Người thăm dò được tin tức này ở đâu?”

“Là nô tài tự mình hỏi !” Tiểu Nhị Tử hưng phấn, hoa chân múa tay vui sướng, dương dương đắc ý, “Nô tài hỏi lần lượt từng tầng nhân Thượng Thanh tự, Không Không đại sư gần đây đều đi nơi đó? Những tầng nhân kia ban đầu kín như bưng, nô tài liền uy hiếp họ, nói mình là sứ giả Thượng nghi trong cung phái đến, nếu không nói liền khiến cho bọn họ đẹp mặt! Kết quả ngày hôm sau lại tới, bọn họ đều không cần mở miệng hỏi liền chủ động thẳng thắn nói, nói liên tục giống nhau như đúc! Ha ha, không nghĩ tới Không Không đại sư cũng thích thân hình đẹp, ah ha ha ha . . .”

Không đợi hẳn cười xong, một đồng hoa quả từ trên trời giáng xuống.

“Ta có thể trông cậy vào người cái gì đây?! Ta còn có thể trông cậy vào người cái gì đây !” Thiếu nữ hồng mắt người, nắm thức ăn trên bàn lên liền đập hẳn, “Ta đánh cho người “lén” nghe ngóng tung tích Không Không đại sư này, người như vậy mà là “lén”?!”

“Tiểu thư đừng buồn !” Đông Hỉ giật mình một chút, lập tức khôi phục nét mặt mừng rỡ như điên, “Người xem, Đoàn vương gia phái người tới đón rồi ! Xe ở ngoài Cúc Phương hiên, là một cỗ xe gỗ mun bốn đỉnh vàng!”

Thần thái kia, giọng nói kia, hiển nhiên là fan hâm mộ nhìn thấy cỗ xe bí đỏ trong truyện cổ tích.

BA~ !

Thanh Kiều tiện tay gác tấm gương qua bên cạnh, lười biếng nghiêng người, đôi môi xinh đẹp cười dẫn.

“Đến đây nào, Đông Hỉ, đưa trẻ ngoan, chạy quanh Thanh Tâm điện mười vòng .”

“ . . . Dạ, tại sao vậy?”

Đông Hỉ trừng lớn một đôi đen lúng liếng, như tên Hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không đến đầu. (vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì)

“Chẳng lẽ không phải trưa người ăn nhiều, bị căng bụng sao?”

Thanh Kiều lấy tay nâng má, cười nhẹ nhàng: “Tiểu nha đầu phải biết dỗ dành ta vui vẻ, còn muốn bắt chước mấy đoạn trong phim — Vương gia làm sao có thể quang minh chính đại phái người hầu đến mời ta đây? Hắc sẽ chỉ sai hắc y vệ lạng lẽ ám sát ta . . .”

“Báo ! Hắc y vệ tổng quản, Hình Tứ Hình đại nhân cầu kiến — ”

Cửa ra vào bỗng nhiên có người cao giọng thông báo.

Đông Hỉ thấy, sự vui vẻ của tiểu thư cứ như vậy cứng trên môi.

“ . . . Không được! Kẻ địch sao có thể rõ ràng quang minh chính đại vào giết được !”

Cắn chặt hàm răng, hai tay xiết quyền, Thanh Kiều bắt đầu run người.

“Thiên lý ở đâu? Vương pháp ở đâu? Bọn bay xem mạng người như cỏ rác, bà cô hôm nay muốn cùng bọn mi làm một trận! Bằng bất cứ giá nào luôn!”

Run rẩy mà tuyên thệ xong, cô bước xa nhảy đến trên giường, dùng chân che kín đầu.

“Đông Hỉ, người nhanh đi ra ngoài nói cho cái con quạ đen kia, nói ta bị tiêu chảy, vô cùng suy yếu tới mức té xỉu, người đang phải đi mời ngự y !”

“– đúng rồi, đừng quên thông báo cho thái tử và Thích tiên sinh !” Chợt cô từ trong chăn kéo ra nửa cái đầu, “Nhanh chóng nói cho bọn hăn biết, hơn nữa bị người Đoàn Ngọc áp chế, thỉnh cầu tổ chức tăng số người tiếp viện !!!”

Đông Hỉ quả thực dở khóc dở cười, đành phải lấy tay đi kéo chăn bông: “Tiểu thư đừng nhay cảm quá, Vương gia nói như thế nào cũng là hôn phu của tiểu thư, tuy nói tiểu thư hiện tại đã thay tên đổi họ, nhưng tiểu thư vẫn còn là tiểu thư, Vương gia làm sao có thể muốn giết thì giết sao?”

“Ngây thơ ! Ngu xuẩn ! Đơn giản !” Thanh Kiều chỉ tiếc rên sất không thành thếp, gắt gao ôm lấy chăn bông co lại thành một cục, “Người cho rằng tình yêu là có thể ăn cơm đó à? Trong tay có giá trị lợi ích trước mặt, hết thấy đều là giả đấy! Suy nghĩ cái rắm!!”

Đông Hỉ há mồm còn muốn nói tiếp cái gì đó, cửa phòng ngủ bỗng cọt kẹt mở ra.

“Hình Tứ nhận mệnh Vương gia đến đây mời Đỗ Thượng nghi vào phủ làm khách, mong rằng Thượng nghi nhận lời cho.”

Toàn thân áo đen – Hình Tứ mặt lạnh, hành lễ với người trên giường, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Chủ tớ hai người nhất thời ngây người .

“Ah !!”

Cố Thanh Kiều phục hồi tinh thần lại, một bên thét lên, một bên đem gối đầu ném đi.

“Lớn mật ! Chưa cho phép lén xông vào cung vua ! Khuê phòng thiếu nữ là nơi người có thể vào sao? Loan Hương các là chỗ cho người tùy tiện xông vào đấy sao? Cút ra ngoài ! Cút cút cút !”

Hình Tứ mặt không biểu tình, hơi nghiêng đầu, nhẹ nhàng tránh gối bay ngang tới.

“Thượng nghi tràn đầy tinh lực thế này, chắc hẳn thân thể cũng không có bất kỳ khó chịu nào. Kính xin đại nhân nhanh chóng theo ta lên xe, Vương gia đợi đã lâu.”

“– ai nha !”

Thanh Kiều bỗng nhiên kêu một cái, sắc mặt trắng bệch bắt đầu hừ hừ.

“Đầu của ta thật choáng váng . . . Ta sắp xỉu rồi . . . Choáng choáng quá . . . Choáng quá !”

Cô ngọ đầu, cứ như vậy trực tiếp trồng người ngã xuống giường.

— xem cái tên nam tử mặt than này có thể làm gì ta, hừ!

“Xin hỏi cô nương, Thượng nghi đại nhân đây là làm sao?”

Hình Tứ cũng không để ý đến cô, quay đầu trực tiếp nói chuyện với Đông Hỉ.

“Híc, ách, là kiết ly . . . Đại, đại nhân hình như tiêu chảy . . .”

“Kiết ly? Cái này dễ thôi, ta vừa vận dẫn theo Chu ngự ý chuyên trị kiết ly, đi gọi . . .”

“Đợi một chút ! Đại nhân không chỉ có kiết ly, chân cũng nhũn rồi, có thể không xuất hành ngay được. . .”

— Đông Hỉ, vậy mới tốt chứ ! Tỷ tỷ không có phí công thương người !

Trong chần phát ra cười âm đặng .

“Chân đau rồi hả? Không sao, ta cũng dẫn theo Diệt ngự y cùng cao thủ nổi xương, cam đoan uốn éo vài cái là tốt thôi.”

— ô ô, tên mặt than này âm hiểm bại hoại !

Trong chần lệ rơi đầy mặt .

“Ây. . . Ách . . . Kỳ thật, kỳ thật, đại nhân còn có chỗ khác không thoải mái . . .”

“Hả? Đến cuối cùng là ở đâu?”

“Vâng. . . Phải . . .”

“Thật ra cô nương không nói thẳng, bởi vì là bệnh gì cũng không có, Vương gia sớm đoán được Thượng nghi sẽ bị bệnh, các loại ngự y đều bị thuộc hạ mang đến, chuyên trị chứng nan y, bà đỡ đều có!”

— bà đỡ?!!

Cố Thanh Kiều rớt cuộc nghe không nổi nữa, như bị trúng đạn.

“Như thế xem ra, Đoàn vương gia hôm nay nhất định là phải gặp được ta?!”

Cô ngăn chặn lửa giận ngập trời, nhìn Hình Tứ cười lạnh, trong mắt phát ra ánh sáng bão tố giết người.

“Đúng vậy.” Hình Tứ ngẩng cao, thần sắc bình tĩnh, “Cái gọi là sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, Thượng nghị đại nhân không cần chống cự vô ích.”

Ta \$% . . . !

Thanh Kiều dựng mày lá liễu, thật sự rất muốn chửi má nó — con mắt nào của gia gia người trông thấy chống cự vô ích hả? Ta vừa mới rõ ràng là không biết sợ chống cự mà !

“ . . . Được, ta đi.”

Quay đầu trông thấy Đông Hỉ run lấy bầy, cô vô lực phát tay, ủ rũ đứng lên.

Ra ngoài Cúc Phương hiên, quả nhiên như Đông Hỉ nói, cửa ra vào có đỗ bốn chiếc xe ngựa gỗ mun kim đỉnh.

“Xin mời Đổ Thượng nghị đại nhân lên xe .” Hình Tứ mở tay hướng về phía Thanh Kiều.

“— bà đỡ đâu ? Bà đỡ ở nơi nào?!”

Thanh Kiều không cam lòng, dừng lại đi về phía trước, bước chân nhìn qua mọi chỗ, vênh mặt hất hàm sai khiến chống nạnh hừ hừ .

Hình Tứ mỉm cười, lấy tay vỗ tay.

BA~ , BA~ .

Đạp đạp đạp, chỉ thấy một chiếc xe ngựa từ nơi hẻo lánh mà đến.

Màn bỗng nhiên xốc lên, trong xe ngựa người ngồi hai hàng chính tề, đồng thời nghiêng đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười quý dị với cô.

“Từ trái đến phải, từ trước tới sau, theo thứ tự là –” Hình Tứ đi ra phía trước bắt đầu giới thiệu. ” “Trị kiệt lý” – Chu tiên sinh, ‘Vạn Cốt tay’ – Cố tiên sinh, ‘Giải độc thanh’ – Hoàng tiên sinh . . . Mà người vừa hỏi là ‘Tiếp bá’ – đại thẩm Xuân Lệ, thì ra là Đỗ Thượng nghi một lòng muốn gặp bà đỡ . . .”

Trong góc thò ra một vị bác gái qua tuổi lục tuần thiếu răng, mang mặt chất phác gật gật đầu với Thanh Kiều.

Thanh Kiều lập tức cảm thấy sợ nổi da gà.

— ta quả nhiên không nên cùng so đo với ma quỷ, ở nơi này điên cuồng, còn có cái gì là không thể hay sao?!

Hậm hực trở lại xe kim đỉnh, vừa muốn bước chân vào, lại nhìn đến chân trời dừng lại.

Máu đỏ trời chiều, lại khiến cho lòng cô bốc lên cảm giác liệt sĩ cách mạng bi tráng anh dũng hy sinh.

“ . . . Phía tây mặt trời sắp xuống núi rồi, tận thế của ta sắp đến, bản lên tiếng tì bà, hát lên ca dao động lòng người, ai haiii ~~~~ ”

Ung dung niệm thiên địa, nước mắt bi thương chảy xuống, cô vì chính mình cất lên bài ca bi thương.

Ngay Ngay khi cô thương xuan bi thu nhìn phương xa không chú ý đến hẳn, bạch mã cạnh xe chẳng biết tại sao đột nhiên bạo động, chân trước cố gắng giãy giụa dây cương, mắt thấy móng sau sắp hôn lên mặt của cô.

Thanh Kiều ngốc nghếch nghênh bóng đen đột kích, không tránh kịp, chỉ biết nhắm hai mắt.

Đông Hỉ, xe ngựa bí đỏ cũng có thể trở thành vũ khí của vương tử để giết người, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ ah !

“Coi chừng !”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lão thái thái sinh ra đời sau . . . Ách, không đúng, là ngay tại lúc tánh mạng sắp xuất ngoại trong nháy mắt, trong xe bỗng nhiên duỗi ra một cánh tay, nhanh chóng kéo cô vào trong màn cửa .

“Đùng!”

Thanh Kiều tránh thoát đại nạn, lại hung hăng tiến đụng vào một cái lồng ngực đen thùi lùi, chỉ cảm thấy mắt nổi đom đóm, tứ chi đều muốn rời ra từng mảnh.

“Sao không cẩn thận như thế?”

Người trong xe ngựa cười nhẹ, tay xoa nhẹ cái trán sưng đỏ.

Thanh Kiều mơ mơ màng màng ngãng mặt, muốn nhìn rõ người cứu cô.

Lờ mờ, trên đỉnh đầu chiếu ra một gương mặt tuấn dật xuất sắc, lười biếng cười cười, cả vầng sáng đều ảm đạm phai mờ vì nó.

“Ah ah ah !” Thanh Kiều như là gặp phải ma cao giọng kêu to lên.

“Hả? Nhìn thấy ta liền vui vẻ như vậy?” Người nọ giữ cảm cô, hai mắt trong bóng đêm hiện ra ánh sáng ôn hòa, “Vui mừng quá rồi hả?”

“Vương, Vương gia tại sao lại ở chỗ này?”

Thanh Kiều một bên dập đầu nói lắp ba lắp bắp, một bên lặng yên hướng về phía sau sờ soạng.

“Ta sợ hắc y vệ không mời được cô, liền tự mình theo tới.” Người trong xe đúng là Đoàn Ngọc, hẳn lưu ý đến Thanh Kiều một cách mờ ám, có chút hé miệng “Hình Tứ quả nhiên không để cho ta thất vọng.”

“Hình tráng sĩ võ công cái thế, mưu kế kinh người, Vương gia thật là lo lắng thừa. . .”

Thanh Kiều vùi đầu nịnh nọt, một mực thối lui đến không thể lui nữa, đành phải núp ở nơi hẻo lánh, nơm nớp lo sợ đánh giá xem xét Đoàn Ngọc.

— người này tâm hay thay đổi, cô không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Vì sao hẳn không vạch trần mình trước mặt hoàng thượng ? Rồi tại sao giữ lại cái mạng nhỏ của cô cho tới hôm nay?

Không phải là niệm tình cũ, càng không có khả năng là vì yêu.

Không có ai biết, trong khuôn mặt tuấn mỹ, cất dấu một linh hồn đáng sợ dường nào.

Đấu với người, đấu với trời, phải chăng vui vẻ vô cùng.

Đoàn Ngọc tiếp nhận lấy ánh mắt Thanh Kiều đầy hờn hận, bất động thanh sắc, bình thản ung dung .

“Như thế nào? Mấy ngày này có phải Đỗ Thượng nghi một mực chờ đợi lo lắng, sợ ta vạch trần không?”

Bị hấn nói trúng tâm sự, mặt Thanh Kiều sắc trắng bệch, tức giận nghiêng đầu sang một bên.

“Yên tâm, ta tạm thời sẽ không thềm mạng của cô.” Đoàn Ngọc nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, “Hoặc là nói, ta có khả năng vĩnh viễn sẽ không lấy mạng của cô nữa.”

Thanh Kiều kinh ngạc quay đầu lại, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

— hấn là tối hôm qua có Thánh tử giá lâm, cảm hóa cái ý chí sắt đá của quái vật này? Thánh mẫu Maria, Như Lai Quan Thế Âm !

“Bởi vì, ta muốn hợp tác với cô.”

Đoàn Ngọc nhẹ câu khoe miệng, nhẹ nhàng cười ý phảng phất tham vọng chỉ như sen trắng, từng cánh thoải mái bung ra, thanh nhã không gì sánh được.

“Không biết Đỗ Thượng nghi có bằng lòng hay không ?”

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cơm Vu Sư

”– không biết Đỗ thượng nghi có bằng lòng không đây?”

Thanh Kiều ngậy ngốc nhìn Đoàn Ngọc ba giây, bỗng nhiên nhảy lên một cái, nhào tới dùng sức kéo da mặt Đoàn Ngọc: “Yêu nghiệt to gan, còn không mau hiện ra nguyên hình ! Xem ta xé rách thân xác thối tha của mi!”

”Đỗ thượng nghi làm gì thế?” Đoàn Ngọc vừa sợ vừa đau, cũng không tiện ra chiêu, chỉ lui sang bên cạnh ngăn cản.

”... Nô tì chỉ muốn xem, Vương gia có phải bị người ta giả mạo hay không?”

Thanh Kiều tức giận thu tay lại, mặt không biểu tình.

”Hôm nay xem người đến là hàng thật giá thật, chỉ là mấy ngày không thấy, Vương gia như thế nào đột nhiên thay đổi tính tình? Hay là đầu bị nước vào?”

”Người, cho là ta đang đùa?”

Đoàn ngọc giận tái mặt, đáy mắt có hàn khí bắt đầu chuyển động.

”Tâm Vương gia chín khúc, ta dám tiêu bồi thật sự khó có thể đo được. Muốn chém giết muốn róc thịt kính xin Vương gia trực tiếp cho cái thống khoái, đừng thay đổi biện pháp tra tấn là tốt rồi.”

Thanh Kiều rên một tiếng, đem ánh mắt bay đến trong góc.

Đoàn Ngọc lặng yên nửa ngày, cuối cùng thu lại sắc nhọn, mỉm cười.

”Chuyện cho tới giờ, cô cho rằng ta còn vì cái gì mà giữ mạng cô?”

Thần sắc ý vị sâu xa, lời nói có thâm ý khác, Thanh Kiều chỉ cảm thấy trong lòng bị đâm một cái, không khỏi đau nhói lặng lẽ tràn ngập.

”Như thế nào? Hẳn là ta đây cái con mồi cô bên cạnh này, đối với Vương gia mà nói còn có cái giá trị lợi dụng?”

Cô kiệt lực mà ổn định tâm thần, cắn chặt môi dưới, tay chân lạnh buốt.

”Nói lợi dụng thì quá khách khí rồi, chúng ta là đang nói chuyện hợp tác.”

Đoàn Ngọc tập trung tư tưởng dò xét cô, ánh mắt lạnh thấu xương như băng: “Chẳng lẽ thượng nghị đại nhân không phải đang trộm tìm hiểu Không Không đại sư trong bóng tối à?”

”Làm sao huynh biết?!” Thanh Kiều trấn kinh ngẩng đầu.

Đoàn Ngọc hé miệng, lông mày chậm rãi giãn ra.

Thanh Kiều nghĩ đến tiểu thái giám Kim Điền Nhị hung hãn, trong chốc lát mặt mũi tràn đầy ai oán: “Ah... Huynh biết cũng không kỳ quái.”

Đoàn Ngọc khiêu mi, từ chối cho ý kiến.

”Nói thật, ta rất ngạc nhiên, vì sao cô phải tin tưởng một lão hòa thượng không rõ lai lịch như thế như thế?”

Hắn cúi người nhìn cô, chớp mũi cơ hồ gần sát mặt của cô, bên môi có hơi thở nóng ướt nồng đậm.

”– cô có nghĩ tới không, Không Không đại sư và cô không thân chẳng quen, vì sao phải mạo hiểm có thể bị chặt đầu liều mạng giúp cô chứ?”

Thanh Kiều bị hấn ép một cái như vậy, đã sợ lại sợ hơn, đành phải lấy tay chống đất dốc sức liều mạng ngửa ra sau.

”Kháo, chẳng lẽ nghĩa vụ cao tăng là không nên chỉ điểm sai lầm giúp dân chúng sao?!” Trong tiểu thuyết đều như vậy ghi nha !

Đoàn Ngọc xì mũi coi thường cô một cái, vẻ kiêu căng bứt ra, vẻ mặt “Mày cái con nhỏ này quả nhiên là không có mắt”.

”Chưa nói trước Không Không biết nhiều về tứ linh như vậy là không bình thường, chẳng lẽ cô không hoài nghi rằng, sau lưng ông ta có cái mục đích gì đó không thể cho ai khác biết ?

Không gian bên trong u ám, ánh sáng nhàn nhạt buộc vòng quanh đường cong Đoàn Ngọc kiêu ngạo.

– làm sao lại không nghi ngờ? Chỉ là hoài nghi của tôi còn chưa đủ sớm thôi.

Thanh Kiều bị hấn nói trúng tâm sự, lặng lẽ thở dài trong lòng.

Ngày ấy ở dưới chân núi Tây Lăng nhìn thấy tấm áo cà sa màu vàng, cô mới bỗng nhiên giật mình, có lẽ mình không để mắt đến một đối tượng không nên sao lãng.

Thân hình mập mạp, lão đầu vẻ mặt vô hại, vị đại sư kia luôn mỉm cười, có trước sau như một hay không ?

Nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, cô cũng chỉ dám hoài nghi Không Không bán đứng cô, mặt khác nào dám tưởng?

Có lẽ chuyện này bản chất là cái lỗ đen, dò xét càng sâu, càng làm cho người ta sợ hãi.

Đoàn Ngọc chú ý tới biến hóa trên mặt cô, giả như lơ đãng nói: “Như thế nào? Không bằng ta và cô hợp tác, cùng điều tra Không Không?”

Thanh Kiều nhúu mày mím môi, không biết nên đáp lại như thế nào.

– không thể cùng ma quỷ làm giao dịch ! Đáy lòng có thanh âm đang nhắc nhở cô.

Làm thế nào để không đáp ứng, mình chỉ dựa vào thái giám Kim Điền Nhị trì độm và nha đầu Đông Hỉ mê trai, có thể làm được gì đây?

”Huynh... Không nghi ngờ ta muốn nghịch thiên phục quốc nữa hả?” Chần chờ một lát, Thanh Kiều ngẩng đầu nhìn về phía Đoàn Ngọc, ánh mắt rời rạc.

”Hoài nghi chứ.”

Đoàn Ngọc nhìn qua cô cười, từ cao nhìn xuống.

”Thế nhưng mà ta nắm chắc, chỉ cần ta sống một ngày, cô cũng không thể đạt được nguyện vọng này.”

”Vương gia thật là chắc chắn.” Thanh Kiều bị sự trấn định của hãn chọc giận, nhin không được cười lạnh, “Đáng tiếc trên người của ta dù sao cũng chảy máu của Man tộc, nói không chừng ngày nào đó chọc huynh một đao ngay sau lưng, chẳng lẽ Vương gia không sợ sao?”

Đoàn Ngọc liếc nghiêng người cô: “Đỗ thượng nghi vẫn là cân nhắc phân lượng bản thân đi, đối địch với ta? Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Ầm ầm !

Trong xe ngựa hoa lửa nhất thời văng khắp nơi với tốc độ ánh sáng.

Ngoài xe Hình Tứ chỉ cảm thấy sau lưng hàn khí đang ứa ra, cái trán nhin không được gân xanh loạn bạo.

”... Được rồi, phục quốc chúng ta tạm thời không nói, đề nghị hợp tác, cô cảm thấy như thế nào?”

Gừng càng già càng cay, Đoàn Ngọc đời ánh mắt, dừng chuyện, mắt mày lương thiện dần từng bước.

”... Thành giao.”

Giá trị lợi ích trước mặt, hết thầy cừu hận cũng có thể tạm thời bỏ đi được.

Những lời này không chỉ có áp dụng trong tình yêu, mà cũng thích hợp với chỗ quan trường, thích hợp với tất cả những nơi có người sống.

Ngày bí đỏ tháng khoai lang năm đậu đỏ, mời các vị nhớ kỹ cái thời khắc mang tính lịch sử này.

Nữ đại biểu rể cỏ xuyên việt Cổ gia và đại biểu Đoàn thị vương triều giai cấp thống trị phong kiến, đã trải qua hai mươi vạn chữ trắc trở, hai tay rớt cục cùng nắm chặt lẫn nữa, ý nghĩa không thua gì Mỹ – Hoa thiết lập quan hệ ngoại giao.

– đến đây, 《Liên hiệp Ngọ Môn》 tuyên bố.

— — — — — côm súp bí đỏ lái nhải đường phân cách đen tối —
— — — — —

Xe ngựa kết.. Két.. Đi thật lâu, Thanh Kiều không khỏi buồn ngủ.

Trong mộng mây khói lượn lờ, hơi nước thấm vào nhàn nhạt. Bỗng nhiên có một bà cô eo tròn như cái bần xuất hiện, ưỡn lấy từng bụng ba ngón mắng cô: “Cam Tiểu Kiều, cô có còn là người không? Rõ ràng là hung thủ giết người cùng hợp tác, lão tử thật sự là nhìn lầm cô rồi !”

Không phải ai khác, đúng là Bao Toàn Tài đã qua đời.

Thanh Kiều há mồm muốn phản biện, lại nói không ra lời.

Bỗng nhiên một hồng y nhảy ra, lửa cháy mạnh như rang, tới nắm chặt lỗ tai Bao sư huynh cả giận nói: “Người biết cái gì hả ! Tiểu sư muội đây là chịu nhục vì vinh quang! Người cho rằng ta nguyện ý cùng cấu tặc hợp tác sao? Còn không mau cút trở lại dưới mặt đất cho ta, ăn tế phẩm ăn no quá à?”

Là Tam sư tỷ xinh đẹp như hoa.

Bao Toàn Tài bị đau, da mặt tăng ửng đỏ, chỉ có thể bịt lấy lỗ tai hừ hừ.

Thanh Kiều muốn cười, rồi lại rất muốn khóc.

– Bao sư huynh, Tam sư tỷ, các người có thấy chữ ta khắc trong Cửu Thanh động không?

Ra khỏi Cửu Thanh động, cô không để ý nước mắt bay tứ tung, lặng lẽ làm kỷ niệm.

Cam Tiểu Kiều, Sơn Ly, Bao Toàn Tài, Trương Tứ Phong... Theo sau những tên này, là một thâm ý rối rắm.

Xem như vì kiếp sống mình ngăn ngại giang hồ hài hòa chấm hết đi.

”Tiểu sư muội, muội phải cẩn thận ah ! Con đường sau đó sẽ rất khó đi, bởi vì...”

Tam sư tử phát tay bên cạnh cô kích động kêu gọi đầu hàng, nhưng mà lời còn chưa dứt, một hồi sương mù dâng lên, trong mộng cảnh tượng không còn tồn tại.

Thanh Kiều sợ hãi vội vươn tay, làm thế nào cũng tìm không thấy sư huynh sư tử, ngược lại là thấy mênh mông mây, trời xanh nhạt nhẽo.

Hư vô, trong suốt, phảng phất một giọt nước vẩy giấy Tuyên Thành, chưa qua đã thấm hết.

Cô theo bản năng thò tay bắt lấy, lại cuối cùng là cái gì cũng không được.

Cái bóng kia lại lưu một lát, dần dần tan thành mây khói.

Thanh Kiều từ trong mộng bừng tỉnh, trầm mặc nhìn vách tường chạm hoa.

Rời khỏi Tây Lăng hơn hai tháng, bọn Lỗ Hoa Hoa Tam sư tử các người liên can đều lần lượt xuất hiện ở trong mộng của cô, hoặc là cười hoặc là mắng, đều là hình tượng sống.

Chỉ có cái người mà cô một mực chờ đợi, chưa từng đi vào giấc mộng nào.

Như vậy cũng tốt, ước chùng gặp lại không bằng hoài niệm đi!

Cô thở dài, quay đầu đánh ánh mắt dò xét Đoàn Ngọc.

”Huynh đây là muốn mang ta đi đâu?”

Cô thăm dò nhìn về phía ngoài xe: “Chúng ta không phải nên đi Thượng Thanh tự sao?”

”Cô cho rằng trên đời này chỉ có Không Không biết bí mật của tứ linh?”

Đoàn Ngọc mỉm cười.

”Còn có một người, lợi hại hơn xa Không Không, ta muốn dẫn cô đi gặp hắn.”

Xe ngựa kéo kẹt kẹt mà đi, đi thêm mấy canh giờ, rốt cục đi tới trước một bến hồ.

Nước hồ trong thấy cả đáy, đá cuội óng ánh ngũ sắc, sóng gợn màu xanh ngọc bích nhu hòa, theo gió nhẹ lăn tăn thích ý, một tòa nhà phong cách kiến trúc cổ điển lịch sự tao nhã truyền thống lẳng lẳng đứng lặng tại bờ bên kia, ở giữa đài lâu nổi trôi một tầng lụa trắng nhàn nhạt như có như không.

Như là tiên cảnh, phảng phất là một vị tuyệt đại giai nhân ôm tỳ bà che nửa mặt.

“Copy Copy!” Thanh Kiều một bên say mê, một bên nhin không được lên án tác giả, cái này hoàn toàn là copy mỗ manga kinh điển mà !

“Mạn họa* cái gì?” Đoàn Ngọc nghiêng mặt qua nhìn cô, thần sắc ôn hòa, “Đúng rồi, ta muốn dẫn cô đi gặp đấy, là bí mật tồn tại quốc gia này. Người chờ chút gặp hắn nhất định phải nói gì nghe này, vạn lần không được chọc tức hắn.”

*manga

”... À, đã biết.”

Dù sao ra vẻ đáng thương đã quen.

Thanh Kiều chẳng muốn nói nhiều, dứt khoát thò đầu ra ngoài xe, chuẩn bị thưởng thức phong cảnh.

“Y y ồ ồ Ồ!”

Cô bỗng nhiên sắc mặt đại biến, nắm chặt cửa sổ quát lên.

“Dừng xe ! Dừng xe ! Người cái tên tinh trùng lên não, muốn bà cô ta chết đuối sao?!”

Không nhìn không biết, đã nhìn thì bị dọa một cái, nguyên lai xe ngựa bất tri bất giác đi vào hồ nước, hơn nữa vẫn còn tiếp tục đi. Trước mắt lục ngập tràn màu xanh, thoạt nhìn thật sự là rất có khuynh hướng tự sát....!

Bình tĩnh, bình tĩnh !

Đoàn Ngọc bị cô trách móc đầu đau muốn nứt, đành phải thò tay đi che miệng của cô: “Nhìn kĩ đi!”

Thanh Kiều bị hấn kêu như vậy, lúc này mới ổn định tâm thần nhìn kĩ, mới phát giác hồ nước cực nông, không tới đầu gối. Hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng, trách không được xa phu và ngựa đều bộ dáng nhàn nhã.

— gia gia à, là cái tên Sát Thiên Dao nào ở chỗ này làm ghèn nước hữu tình này ah ! Hoàn toàn hoang tưởng mà !

Cô thở phào một hơi, bỗng nhiên ngửi thấy trong mũi có hương nhàn nhạt tràn ngập, nguyên lai Đoàn Ngọc tay còn dùng ở môi cô.

Tay của hấn rất lớn, che nửa mặt cô, kín không kẽ hở.

— là ai nói? Tay của đàn ông trời sinh đã lớn, nhưng thật ra là vì che đi nước mắt con gái.

Năm ngón tay dài nhọn, khung xương rõ ràng, bởi vì tập võ mà để lại kén mỏng, xen lẫn chút thô ráp giữa da thịt.

— có chút ngoài ý muốn a, nguyên lai tưởng rằng người này tay hẳn là da mịn thịt mềm, không một tỳ vết đấy.

Vương gia, lần gần đây nhất đi ngoài ngài có nhớ rõ đã rửa tay chưa chứ?

Thanh Kiều mặt không thay đổi đem cái tay kia kéo xuống.

Đoàn Ngọc liền giật mình, trên mặt dâng lên giận tái.

Hắn tựa hồ tâm tình không tệ, mắt khép thành đường cong.

Là cái gì lại làm cho hắn vui vẻ đây?

Thanh Kiều nguýt hắn một cái, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Không muốn hỏi, cô cũng không thêm khát muốn biết rõ.

Vì vậy xe ngựa trong hơi nước tiếp tục tiến lên.

Rầm rầm, rầm rầm, tiếng nước quanh quẩn, sâu kín phiêu hương phương xa.

Vượt qua hồ nước không lồ, một đoàn người rốt cục đi đến trên bờ.

Bên cạnh bờ có một tấm ván gỗ nhỏ nho nhỏ, có vị đồng tử áo trắng đang cầm theo đèn đứng chờ.

“Thiên Thủy các kính cẩn đợi chờ Đoàn vương gia đại giá.”

Đồng tử hành lễ trước Đoàn Ngọc, ngẩng đầu cười cười, thiếu niên vẻ mặt non nớt véo ra cả mặt.

”Đi nói với chủ nhân nhà người, Vương gia hôm nay dẫn theo lễ vật tới, muốn hẳn phải đi ra gặp mặt.”

Hình Tứ lặng yên không một tiếng động chuyển qua phía trước Đoàn Ngọc, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Hẳn là... Là vị cô nương này?” Tiểu đồng tử cũng không lùi bước, ngược lại hiếu kỳ đánh giá Thanh Kiều.

“Rất tốt, chủ nhân chắc chắn sẽ thích.” Hẳn gật đầu với Thanh Kiều, cơ trí trong mắt lóe lên ba tia sáng kì lạ.

Thanh Kiều chỉ cảm thấy có cỗ hàn khí từ lòng đất bốc lên, thẳng chạy chui vào trái tim, nhanh chóng khuếch tán đến ngũ tạng lục phủ — hẳn là, hẳn cái này là buôn bán người trong truyền thuyết sao?!

Ah ah a, đây chính là tiểu thuyết cung đình kiêu đoạn* kinh điển ah ! Nữ trư nghiêng nước nghiêng thành và Vương gia hoặc hoàng đế yêu nhau, nhưng nam trư vì sự nghiệp cộng với dã tâm, lại một lần lại một lần dâng nữ trư chấp tay đưa tiễn. Năm vùng cũng tốt, ly gián cũng thế, nữ trư vì nam trư chờ đợi đau khổ già y dựa trong tuyệt vọng, nam trư hồi hận kèm tưởng niệm nhiều lần xoắn xuýt ! Ngược tâm, máu chó, các độc giả không có chỗ nào mà không phải là vừa xem vừa véo đùi — a, lãì thêm hai dòng nước mắt nóng đại ngốc!

*Tiểu thuyết xxx (aiz, kiêu ở đây là cái kiêu kiêu diễm nồng cháy nóng bỏng ướat át mà cái đầu đen tối của mọi người đang nghĩ đến đó)

Tác giả đại nhân, chẳng lẽ mị lực của ta đã lớn đến mức có thể viết loại tình tiết này sao?

Cô một bên cắn khắn tay suy tư, một bên ai oán, hồng nhan quả nhiên bạc mệnh, nữ trư ngôn tình thật sự không tốt “...— chủ nhân không muốn

gặp mỹ nhân, Vương gia lần này đặc biệt dẫn người quái dị tới, thật sự là thông minh!”

Giọng nói non choẹt, lại như nhét sét vào trong, triệt để đánh bại tưởng tượng uyên chuyên của cô.

Cô nhanh chóng hoàn hồn, dùng trăm triệu vạn Vôn điện hung hăng nhìn chăm chú giật tiểu đồng tử, chuẩn bị dùng ánh mắt giết chết hẳn.

“A, thật có lỗi thật có lỗi, không nghĩ qua là thật.”

Tiểu đồng tử le lưỡi với cô, hết sức dí dỏm, dưới ánh mặt trời càng lộ vẻ cười tươi như hoa.

“Người cái này...”

Thanh Kiều giận tím mặt, đang định giáo huấn tiểu chính thái ngô nghịch càn rỡ, lại bị kéo ra sau lưng không một âm thanh.

“Báo cho chủ nhân người một tiếng, Dực – ‘Bằng hữu cũ Dực ‘ đã đến.”

Đoàn Ngọc cúi người, mỉm cười với tiểu đồng tử, cả mặt thấm đẫm hào quang ôn hòa.

”...” Tiểu đồng tử mặt đỏ lên, cầm đèn lồng quay người chạy.

“Gia gia người ! Ta thực muốn xem chủ tử cái tên vương bát đản này là ai?! Vật chân ah !”

Thanh Kiều rời khỏi trối buộc của Đoàn Ngọc, hùng hùng hổ hổ từ phía sau lưng đi tới.

“Túm hẳn? Hẳn cũng chỉ là đã gặp quá nhiều mỹ nhân, cho nên mới nói thật.”

Đoàn Ngọc khiêu mi, mỉm cười bất lực: “Hắn là cô thật sự coi mình xinh đẹp như hoa?”

”... Dạ dạ dạ, người đẹp ! Đàn ông các người đẹp nhất !”

Thanh Kiều nhìn chòng chọc hắn, trong lòng âm thầm oán thầm, chỉ người xinh đẹp như hoa ! Vừa rồi tiểu đồng tử kia nhìn người liền đỏ mặt, ta nào có “như hoa” được như người!

”—Chủ nhân Thiên Thủy các, là vu sư Ưng Dao bí ẩn.”

Đưa mắt nhìn tiểu đồng đi xa, Đoàn Ngọc bỗng nhiên quay người đối diện với cô, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú.

“Ẩn vu sư?” Thanh Kiều trừng lớn một đôi mắt trâu, chẳng lẽ tại đây sắp diễn Harry Potter? Ngoài ý muốn ah !

“Cũng có thể gọi là quốc sư, hoặc là thần quan.” Đoàn Ngọc kiên nhẫn giải thích, Ẩn vu sư là vì phục vụ hoàng đế đấy, trên thông thiên văn hạ thông địa lý, hết thảy đều không thể gạt được hắn. Tại lúc cần thiết, hắn còn có thể tiên đoán, dùng vu thuật chỉ rõ hướng đi cho quốc gia.

— a, hóa ra là một thần linh ah !

Thanh Kiều nghe xong trong nội tâm tỏa ra một loại cảm giác ai oán.

Thần linh có gì tốt? Lúc trước cô là thiên kim tiểu thư không để ý hắn, cũng có người coi bói tìm tới tận cửa rồi, nói cô là mệnh đại phú đại quý, chỉ là vì cái ăn dính một ít mầm tai vạ, chỉ sợ là muốn hại nước hại dân.

Hôm nay cô thầm nghĩ liền đem người nọ đẩy ra ngoài đối chất nhau, sau đó lại hành hung một trận. Hiện nay cô là cung nhân nho nhỏ hầu hạ vua, còn phải bị đương triều quyền quý vô tình nghiền ép, có nhà không thể về, có khổ không thể tố, đến cùng có bốn sự hại nước hại dân rồi hả?!

“Huỳnh mang theo ta đi gặp hần làm cái gì? Lại để hần hạ độc ta, khống chế ta?”

Thanh Kiều tức giận quặt miệng.

Đoàn Ngọc nhàn nhạt mỉm cười: “Chủ ý này hay, ta trước sao không nghĩ tới nhỉ?”

“Người !” Thanh Kiều chán nản, hận không thể cắn rơi đầu lưỡi của mình.

”Ứng Dao là người mà người ngoài không thể nào gặp, coi như là hoàng huynh đi, cao hứng mới có thể gặp hần. Hôm nay đã chúng ta có việc cầu hần, nhất định phải được ý lòng của hần.”

Đoàn Ngọc lại khôi phục mặt mũi tràn đầy nghiêm túc.

“Hừ, hần muốn người thè lưỡi ra liếm ngón chân người cũng chịu làm sao?!”

Thanh Kiều lạnh lùng quay đầu.

Đoàn Ngọc sững sờ ngay tại chỗ.

”Cạch, cạch, cạch” Cách đó không xa truyền đến chuông vang. Tiểu đồng tử đứng ở trên sườn núi ngoắc hai người.

“Nếu như hần thật muốn thè lưỡi ra liếm...” Hần bỗng nhiên thò tay chộp Thanh Kiều, kéo cổ áo ra ngoài, “Ta sẽ cho cô bên trên.”

— — — — — Đường phân cách Đoàn Ngọc là ma quỷ ah—
— — — — —

Xuyên qua hành làng dài dòng buồn chán, hai người đi bộ vào một gian trong nhà thất.

Trong phòng không có một bóng người, quang ảnh mờ nhạt, hương trà hun nhàn nhạt.

”Chủ nhân nói, khó cầu được Đoàn vương gia đại giá quang lâm, còn dẫn theo lễ vật, bởi vậy nhất định muốn gặp.”

Tiểu đồng tử vái chào hai người thật sâu, một mực cung kính, ngạo mạn vừa nãy đều biến mất không thấy.

”Tựa hồ rất sợ chủ nhân của hãn ah...” Thanh Kiều tại nói thầm trong lòng.

– mà cái tên thần linh này, gọi người đưa bọn họ đến trong một căn phòng trống, giả thần giả quỷ làm người khác khó chịu, đến cùng là muốn làm gì?

”Đa tạ Ứng đại nhân.” Đoàn Ngọc bỗng nhiên quay đầu, hướng một chỗ hẻo lánh , “Kính xin Ứng với đại nhân lộ diện.”

Trong phòng truyền đến một tiếng cười khẽ, dư âm còn văng vẳng bên tai.

Thanh Kiều chưa từng nghe qua cười như vậy, nhất thời lại có chút ít hoảng hốt.

Nường theo tiếng cười ấy, trong góc có màn trúc chậm rãi xoáy lên, lộ ra một nửa giường gỗ mun êm ái, một góc áo trắng tuyết.

”Đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới Vương gia như cũ có thể phát giác ta nấu ở nơi nào, tại hạ thật sự là không thể không bội phục ah.”

Vẻ lười biếng, ba phần vui đùa, ba phần trêu tức, tựa hồ còn có một tia ý vị nói không rõ.

Thanh Kiều nhìn lại về phía thanh âm, không khỏi ngây dại.

Màn trúc xuống, một đôi tay tinh xảo hai tay đang nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa tua áo.

Đôi tay hoàn mỹ như vậy, ngọc làm đốt, lưu ly làm móng, tỉ mỉ tạo hình cân xứng hơn người mẫu.

Nhưng mà làm cô khiếp sợ là chỗ đầu ngón tay, đều xuyên lấy một tia đỏ chói mắt, phảng phất vừa mới thương thức qua máu tươi, vẫn còn lưu luyến mùi vị thơm ngát.

Hai tay quý dị, tuyết trắng tùy ý rơi lên, nhẹ nhàng tản ra ánh sáng óng ánh.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cơm Công Chúa

Editor: Ếch

Màn trúc được chậm rãi xốc lên, lộ ra cái cổ dài nhỏ mềm mại của người trên sạp, đến cái cằm duyên dáng, tiếp theo là đôi môi mỏng đỏ tươi ướm át.

Đây là kiệt tác của thần tiên, Thanh Kiều không tự chủ được nín thở.

Tấm màn rốt cục được nâng lên hẳn, hiện ra trước mặt mọi người là một người đeo nạ mặt. Trên nền sứ màu trắng, hình vẽ nhánh cây mây lan từ đáy mắt ra tận bên tai, đôi mắt màu hổ phách phản chiếu nắng chiều mà ánh lên màu đồng cam. Cơn gió chiều cuốn lá rụng bay tới, vương lên mái tóc đen huyền của người nạ. Ánh sáng lưu chuyển trong phòng cũng trở nên yêu dị.

Trong chớp mắt, Thanh Kiều dường như thấy trước mắt có vô số hoa anh túc nở rộ.

“Đã nhiều năm như vậy, trên người đại nhân vẫn là mùi duyên niên hương.” Đoàn Ngọc lên tiếng.

“... Đã nhiều năm như vậy, vương gia lại nhớ mãi không quên mùi hương trên người ta...”

Người trong màn thấp giọng than thở, ngôn ngữ mập mờ không nói được có bao nhiêu phong lưu trong đó.

A? ! Trong đầu Thanh Kiều nhất thời tự động hiện ra vô số hình ảnh được hủ nữ yêu thích nhất làm cho người ta mặt hồng tim đập.

-- Tiểu tử người, được a, thực không nhìn ra...

Cô ý vị thâm trường liếc Đoàn Ngọc một cái. Đoàn Ngọc là người thông minh cỡ nào, lập tức hiểu được “thâm ý” trong mắt cô, đành trừng mắt nhìn lại.

“Đoàn Ngọc lần này tới, là vì thỉnh đại nhân ra tay điều tra chuyện tứ linh.”

Hắn vội ho một tiếng, quay đầu nhìn về phía xa mở miệng.

“Hiện thời, nhiều dấu hiệu cho thấy, có người bụng dạ khó lường muốn tập hợp tứ linh nghịch thiên, chỉ sợ đối với chúng ta gây bất lợi, kính xin Ứng đại nhân xuất thủ tương trợ.”

“A, kỳ quái.” Người trong màn hình lạnh một tiếng, lấy tay chống má, ngón tay ngọc thon dài lười biếng gõ lên mặt nạ.

“Tự xưng Đoàn vương gia chạy tới cầu ta, chẳng lẽ thế đạo đổi thay?”

“Mỗi người có một thế mạnh riêng, chỉ dựa vào sức của mình ta cũng không thể hoàn thành nghiệp lớn, huống chi pháp thuật, chuyện thần tiên yêu quái không phải sở trường của hoàng thất.” Đoàn Ngọc sắc mặt trấn định, thản nhiên, “Ta thân là vương gia, chỉ cần tìm người có khả năng, dùng người có tài là được.”

-- Nghe một chút, thẳng nhãi này hiểu rất rõ nghệ thuật quản lý nha! Trách không được lúc trước có thể nắm cô trong lòng bàn tay đùa giỡn!

Thanh Kiều lui vào trong góc, lệ rơi đầy mặt, phẫn hận cắn khăn tay.

“Hừ ~~~~~”

Không đợi đến lúc nước mắt cô đổ ra biển lớn, người nọ bỗng nhiên chuyển đề tài: “Nghe nói người sợ ta không gặp người, đặc biệt dẫn một người quái dị đến đây?”

“... Ta đúng là có dẫn theo một người tới gặp người.”

Đoàn Ngọc mỉm cười, hướng Thanh Kiều vẫy tay: “Nhưng mà không phải người quái dị như người nghĩ.”

– – Những lời này nghe thật sự kỳ quái, có thể hiểu theo hai nghĩa hoàn toàn trái ngược nhau đến 180 độ.

Thanh Kiều ai oán liếc Đoàn Ngọc lại thành ra ép đối phương không giận tự phát dâm uy, nên đành run rẩy đi tới trước vài bước.

“Phốc.”

Bên người truyền đến một tràng cười nhạt.

“Cùng tay cùng chân, hóa ra người vương gia mang đến không chỉ là người quái dị, còn là một đứa ngốc, tứ chi không phối hợp được với nhau.”

Người trên sạp hứng thú vắt chéo chân, từ trên cao nhìn xuống.

– – Tên tự kỷ, vô sỉ, cosplay nam! ! (cosplay thì mọi người biết là gì rồi, chắc đoạn này Tiểu Kiều mắng ông chú đeo mặt nạ là người giả tạo, không rõ lắm...)

Thanh Kiều bị chế nhạo đến xấu hổ, giận dữ vùi đầu, ở trong lòng phóng ra ánh sáng “Giết, người phải chết” đến đối phương.

– – Đừng tưởng rằng đeo mặt nạ là có thể giả danh trai đẹp! Người cho là có tác giả ở phía sau điểm thêm bối cảnh hoa hoa cỏ cỏ thì ngon lắm à? ! Ta cho người biết, tuy rằng vừa mới bắt đầu ta cũng quả thật có như vậy một chút ~~~ kinh diễm, nhưng giờ thì hết rồi! Bây giờ nhìn người đeo

mặt ta đã buồn nôn! Ta đây là người đặc biệt không đi con đường tầm thường! Người không hiểu thôi...

“Ứng đại nhân, trăm triệu lần không thể xem nhẹ nàng.”

Một cái tay áo rộng che ở trước mặt cô, mang theo mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, Đoàn Ngọc đã đứng cạnh cô khi nào không hay.

“Đừng nhìn cái dạng lúc này của nàng...” Hãn thò tay nắm hai vai Thanh Kiều đang run run.

“- – Kỳ thực, nàng cũng luôn luôn mang cái này bộ dáng.”

Hãn đẩy Thanh Kiều còn đang kinh ngạc lên trước. Thanh Kiều đột nhiên bị đẩy lên, lão đảo đụng vào người Ứng Xa.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Thấy mấy cái móng tay cạnh mình màu đỏ tươi như máu, cô kinh hãi, toàn thân đều cong lại.

“Ô, người sợ sao?” Ứng Xa chú ý tới phản ứng của Thanh Kiều, cố ý dùng đầu ngón tay nâng cằm cô, “Người cho là, màu đỏ này là màu của cái gì?”

– – Đại ca, ta nghĩ rằng đó là màu sơn móng tay nghệ thuật! Ngài có đồng ý không?

Thanh Kiều không dám đáp lời, run rẩy đem ngũ quan nhắm thành trái mướp đắng, làm ra bộ dạng bưng bưng đại nghĩa, thấy chết không sờn.

“Không đúng, người là...” Ứng Xa đánh giá mặt cô, thanh âm bỗng nhiên thay đổi, mang theo vài phần ngạc nhiên.

“Phải, ta, ta vô hại...” Thanh Kiều dùng hết sức lực phun ra mấy chữ.

Ứng Xa không đáp lời, lập tức vẫy tay, xoắn tay áo cô lên. Trên cánh tay trắng như tuyết, nổi rõ năm điểm đỏ tươi.

“Nàng chính là người chúng ta luôn tìm.”

Đoàn Ngọc ở một bên lặng im quan sát, rốt cục hợp thời tươi cười, lên tiếng.

“Năm đó, sau cuộc tàn sát, hoàng tộc Biên Mục còn sót lại một giọt máu này đây.”

Hắn đã định liệu trước, hết thủy, hết thủy đều nắm trong lòng bàn tay.

“... Ai nha, vương gia, lễ vật người đem tới thật bất ngờ nha...”

Ứng Xa khôi phục thần sắc, nhàn nhạt vung tay lên, Thanh Kiều nhất thời tê liệt ngã vào trong lòng hắn.

“Như vậy, người mang nàng đến đây, đến tột cùng là cần ta điều tra cái gì?”

Bóng đêm tôn lên đôi mắt màu hổ phách của Ứng Xa. Dưới ánh trăng dịu dàng, đôi mắt hắn ẩn hiện ánh sáng thị huyết.

— — — — — phân cách tuyến bóng đêm giúp đánh bóng mắt là đúng 100% — — — — —

Ngoài Thiên Thủy các, một chiếc xe ngựa đỉnh mạ vàng đang qua sông.

“Vương, vương gia...” tổng quản hắc y vệ Hình Tứ canh giữ ngoài xe, liên tiếp muốn nói lại thôi.

“Nói.” Người trong xe không nhin được, dứt khoát hạ lệnh.

“Chúng ta... Cứ như vậy mà đi? Để... Cố tiểu thư lại?” Hình Tứ khó khăn mở miệng, mỗi chữ đều nơm nớp lo sợ. Không còn cách nào khác, chủ công từ trước tới nay hỉ nộ vô thường, để tránh chết sớm, vẫn nên hỏi rõ ý đồ của ngài ấy thì hơn.

“Để lại nơi này cũng không sao, Ứng Xa cũng không làm gì nàng.”

Người trong xe nhìn mây trời, vui vẻ đáp.

“Thần quan cả đời không thể gần nữ sắc, cho dù gương mặt yêu mị cỡ nào, cũng chỉ là hòa thượng mà thôi.”

“... Nhưng thuộc hạ nghe nói, thần quan tính tình cổ quái, thích ngược đãi tôi tớ bên người. Hiện thời, thần quan mở miệng muốn giữ Cố tiểu thư, chẳng lẽ vương gia không sợ...” Hình Tứ càng nói càng ấp úng.

“- -Haizz, từ lúc nào mà người lại mềm lòng như đàn bà thế?” Người trong xe không kiên nhẫn cắt lời Hình Tứ.

Áp suất thấp ùn ùn kéo đến đè nặng lên người, Hình Tứ không lên tiếng, gắng gượng thẳng lưng, cả người cứng đờ.

“Nếu muốn người khác làm việc cho người, đương nhiên trước đó phải cho chút ngon ngọt... Nếu người này đã được ngon ngọt còn không chịu nghe lời, vậy thì -- ”

Người trong xe bỗng nhiên đề thanh âm thấp, giọng khàn khàn.

“Giết hẳn.”

Thanh Kiều mơ mơ màng màng mở tỉnh dậy, trước mắt là một tiểu đồng mặc áo trắng lạ mặt. Mặt cậu bé mũm mĩm, đôi mắt đen ti hí như hai hạt đậu, cặp má hồng hào, tay chân múp thịt như củ sen, quả là một cậu bé múp míp.

“Cô Cô, người đã tỉnh.” Tiểu đồng thấy Thanh Kiều mở mắt, cười tủm tỉm đưa qua một cái khăn ẩm, “Mời Cô Cô rửa tay.”

Cô Cô? Xưng hô này sao nghe quen tai thế nhỉ?

Thanh Kiều ngượng ngùng cười, ướm hỏi tiểu đồng: “Xin hỏi tiểu bằng hữu, ta hiện tại đang ở nơi nào?”

“Cô Cô, đây là Ly Cảnh hiên của Thiên Thủy các.” Tiểu đồng thấy cô không nhúc nhích, quỳ xuống cạnh Thanh Kiều giúp cô rửa tay.

“Ách...” Thanh Kiều cảm thấy để trẻ con hầu hạ rất kỳ quái, nên đưa tay lên giả vờ đầu để tránh, “Cái kia...Nam nhân rất đẹp đi theo ta đâu rồi?”

“Nam nhân rất đẹp? Cô Cô muốn hỏi Đoàn vương gia sao?” Tiểu đồng thấy cô rút tay về, lập tức bắt lấy tay còn lại, mí mắt cũng không nâng một chút, “Vương gia đưa người cho chủ nhân nhà ta, sau đó quay đầu đi thẳng.”

-- Cái gì? !

Thanh Kiều chỉ cảm thấy trời đang ùng ùng nổi sấm.

“Hắn, hắn, hắn, hắn đưa ta cho gia chủ người? Là để ta lại? Người nói thật? !”

Tiểu đồng bình tĩnh gật đầu.

“Người nói thật? Người nói thật? Đây là sự thật? Hắn không quay trở lại đón ta nữa sao?” Bi phẫn nghẹn cứng cổ họng, giờ phút này, Thanh Kiều hận không thể hóa thân thành 《từ điển vui vẻ 》 Vương Tiểu Nha.

-- Dựa vào cái gì? Đoàn Ngọc dựa vào cái gì đưa ta cho người khác? Không phải nói muốn hợp tác công bằng với ta sao? ! Chả khác nào tên

gian thương, vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu! Dân chủ đâu! Nhân quyền đâu! Mục tiêu điểm 24h (t chém đấy, đoạn này nó chỉ nói là tiêu điểm thôi :v) cần phải làm một bản tin sâu sát về vấn đề này! Còn có tên tác giả Ngọ môn đáng chém, tình tiết máu chó tiếp theo là gì? Giam lỏng người yêu? Ngược luyến tình thâm sao? !

“Cô Cô bình tĩnh.” Tiểu đồng nhìn ra của cô thất kinh, ánh mắt nhất thời cong như vầng trăng khuyết.

“Chủ nhân nói, muốn giữ Cô Cô lại làm khách vài ngày sau đó sẽ đưa người còn nguyên vẹn về nhà .”

Thanh Kiều trừng to mắt, tạm thời không thể hoàn toàn tiêu hóa tin tức này – – bởi vì còn nguyên cũng có thể giải thích là đưa thi thể còn nguyên về nhà...

Tiểu đồng lại không nghĩ nhiều, cười hì hì lấy trong khay một đóa hoa màu xanh lam, định đeo lên cổ Thanh Kiều.

“Đây là cái gì? Phù chú? Vu cổ?” Thanh Kiều giật mình, lập tức đưa tay ngăn lại – – hồi bé đi nhà trẻ, cô giáo đã nói: không thể tùy tiện nhận quà từ người lạ!

“Cô Cô đừng sợ.” Tiểu đồng bị cô chặn tay, đeo lên thì không được, lấy lại cũng không xong, hơi có chút luống cuống chân tay, “Cái này gọi là Dạ Quang lan, là vật tượng trưng cho thân phận. Chỉ cần đeo nó thì có thể tự do đi lại trong Thiên Thủy các, Cô Cô là người ngoài, không thể không đeo.”

“... Aaa, ta hiểu !” Thanh Kiều gật đầu, bưng bình đại ngộ, “Hóa ra đây là giấy thông hành!”

“Đúng rồi!” tiểu đồng nhếch môi cười, đem hoa đeo lên cổ cô, vui vẻ ca ngợi, “Cô Cô thật thông minh!”

“... Ta nói, chủ nhân các người muốn giữ ta ở lại đây để làm gì?”
Thanh Kiều cầm đóa hoa trên cổ, tò mò đánh giá.

“Việc này... Kỳ thực con cũng không biết.”

Tiểu đồng ngẩng đầu, vắt hết óc suy tư, chấm đỏ giữa trán chợt lóe sáng: “Con chỉ nhớ, chủ nhân từng nói, mỗi khi ngài thấy Cô Cô thì luôn cảm thấy bản thân rất hoàn mỹ, rất siêu phàm thoát tục ! Thể xác và tinh thần đều có cảm giác sung sướng không nói nên lời, vì thế nên muốn thấy Cô Cô nhiều hơn!”

-- lão nương hôm nay sẽ chém chết tên cosplay nam tự kỷ kia!

Thanh Kiều nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên, ùng ùng đi ra ngoài.

“Chủ nhân người ở đâu? Ta muốn gặp hẳn!” Cô chạy như bay, bước bước sinh phong uy vũ, “Dựa vào cái gì bắt ta ở lại chỗ này làm tội tở? Dựa vào cái gì nhốt ta ở nơi này làm tên hề? Trên đời này rốt cuộc còn có vương pháp hay không?!”

Không đợi cô vung tay hô to xong, bỗng nhiên trượt chân một cái, ngã chổng chơ.

“Cố tiểu thư, tinh thần quắc thước thật.”

Bên cửa chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử áo trắng lười biếng ngồi, tóc đen huyền, mặt nạ tinh xảo, đúng là thần quan Ứng Xa.

-- Ta nhớ vào, người mới là ông lão bảy mươi!

Thanh Kiều trừng mắt nhìn hẳn, chật vật từ mặt đất bò lên, vốn định nhân cơ hội đá hẳn một đá, nhưng cuối cùng lại nhịn. Người xinh đẹp như vậy, giống như làm từ thủy tinh, nếu đá thì cũng tiếc thật...

“Nếu vương gia đã để Cố tiểu thư lại đây làm khách, thì Cố tiểu thư nên giữ đạo làm khách, đừng chạy lung tung trong nhà người ta, miễn cho chủ nhân phiền lòng.” Ứng Xa dựa vào cửa, như cười như không nhìn cô.

“- – Phải nhớ , ở Thiên Thủy các, ta chính là vương pháp.”

Dây mây màu xanh như đang vươn ra, đôi mắt hổ bùng lên một ngọn lửa nhỏ, cả thế gian đều đều bị khí thế vô song của người này làm cho thất sắc.

Giữa lúc hoảng hốt, Thanh Kiều dường như thấy có vô số hoa lan phía sau hắt tràn ra, đong đưa, đong đưa ...

- - Khoan? ! Đợi chút! Chờ một chút! Phía sau người này thật sự có hoa lan!!

Đóa hoa run run, đọng ít nước trên cánh, còn có mùi lan theo gió thấm vào ruột... Hết thấy, hết thấy đều nói cho cô biết, đây không phải là ảo giác! Phía sau Ứng Xa thật sự có hoa lan đang bay bay theo gió!!

“Ta rất đẹp sao? Ngắm ta ngây cả người?”

Ứng xa thấy thấy cô nhìn đến ghen họng trên trời, nhin không được cười ra tiếng.

“Haiz, quá mức xinh đẹp là một loại tội ác, ta không cần thận một chút là thành tội nhân thiên cổ, thật là thất sách, thất sách!”

Hắn vừa than thở, vừa đứng dậy, phía sau hoa lan cũng bay lên cao theo.

Thanh Kiều kìm lòng không đậu rút lui nửa bước. - - Có,.. có thể, hoa lan có thể thay đổi vị trí theo góc độ của chủ nhân! Đây là chuyện gì? Cosplay nam, hay người xuyên từ truyện tranh dành cho thiếu nữ tới đây? !

“... Có phải thấy ta đẹp đến mức không giống người phàm trần?”

Ứng xa đứng trước mặt cô, nâng cằm cô lên, ánh mắt thâm u.

Thanh Kiều còn chưa phục hồi tinh thần, chỉ có thể máy móc gật đầu.

“Hô ~~~” Ứng Xa bỗng nhiên thở ra nhẹ nhõm, bỏ tay khỏi mặt cô, đưa tay ra sau lấy xuống một đồng to. Một đồng hoa lan tươi.

“Đám đồ chơi này quả thật nặng!” Ứng Xa chỉ chỉ những bông hoa còn ướt sương, nhanh nhẹn cười, “Người thấy rồi đó, ta đây cũng lười công.”

Lòng hân phơi phới vui mừng vì thắng lợi, tùy tay ném bỏ hoa, sau đó không lưu tình chút nào giẫm lên mà qua, vẫy vẫy ống tay áo đi mất, không thèm quay đầu lại, quả là tiêu sái.

Thanh Kiều đứng ở tại chỗ, hoàn toàn hóa đá.

“Cô Cô đừng buồn.” Tiểu đồng bỗng nhiên thần không biết quỷ không hay từ dưới nền đất xuất hiện, “Rất nhiều năm trước, chủ nhân không biết từ chỗ nào nghe nói, phàm là tuyệt thế mỹ nam, xuất hiện nhất định phải có hoa tươi làm nền. Ngài ấy luôn luôn muốn làm như vậy, đáng tiếc thiên Thủy các những năm gần không có người lạ nào, ngài chơi một mình cũng không có ý nghĩa, hiện thời Cô Cô đến đây, chủ nhân tất nhiên hứng trí, tính đùa vui một chút...”

“Ta hỏi ngươi...” Thanh Kiều quơ quơ thân mình, có chút không khống chế nổi độ cong của đầu lưỡi, “Ban ngày, phía sau hân xuất hiện lá rụng cùng hoa anh túc, cũng là dùng cách như vậy sao?”

“Đúng rồi!” Tiểu đồng khom người nhặt hoa trên đất, nom rất giống một con nhộng béo, “Chủ nhân ra dấu một cái, chúng con liền ở ngoài cửa sổ quạt gió rung cây, tung lá cây theo trình tự; chủ nhân ra dấu tiếp, chúng

con liền khiêng hoa anh túc chạy qua chạy lại dưới cửa sổ... Tất cả mọi người chơi rất vui vẻ! Chẳng lẽ Cô Cô người không thấy chủ nhân nhờ vậy nên càng đẹp hơn, càng mê người sao?”

“Yêu, yêu quái...”

Thanh Kiều cả người run rẩy, chỉ cảm thấy trước mắt sao vàng nhảy múa, rốt cục không thể chống đỡ, dùng một tiếng ngã xuống.

----- phân cách tuyến: không hề nghi ngờ tác giả cần phải dựa vào té xiù để chuyển cảnh -----

“Cô Cô thật dễ xúc động nha...”

Trong bóng tối, bỗng nhiên truyền đến tiếng trẻ con y y nha nha.

“Người đừng thấy Cô Cô như vậy, kỳ thực Cô Cô rất dũng cảm, lần trước Cô Cô uống thuốc, mà cũng chưa nhăn một chút...”

“Ai, người nói, Cô Cô ở đây bao lâu?”

“Không biết, ta chẳng qua cảm thấy chủ nhân lúc này hơi kỳ quái, làm gì...”

“... Aiii?”

Thanh Kiều chịu đựng đầu choáng mắt hoa, miễn cưỡng mở miệng.

Âm thanh bốn phía bỗng nhiên trong nháy mắt biến mất, tất cả lại im ắng. Tiếp theo, một cái khăn mát rượi phủ lên trán cô.

“Cô Cô đã tỉnh, Cô Cô có muốn uống nước không?”

Một gương mặt trẻ con mập mạp, lộ vẻ lo lắng hỏi, đúng là tiểu đồng ban ngày hầu hạ cô.

“Khụ khụ... Vừa mới nói chuyện với người là ai?” Thanh Kiều uống một ngụm nước, nhú mào.

“Cô Cô nghe nhầm , nơi này trừ bỏ con cùng Cô Cô, không có người khác.” Tiểu đồng cười tủm tỉm , thản nhiên đáp.

“... Ta nói, các người sao lại gọi ta là Cô Cô?” Thanh Kiều bất động thanh sắc, lạng lẽ nhìn quanh bốn phía.

“Là chủ nhân muốn chúng con gọi như vậy.” Tiểu đồng nâng gò má như hai cục bột, mắt đậ vụt sáng, “Chủ nhân nói Cô Cô họ Ngốc tên Cô, chúng con đều phải kêu ‘Cô Cô’, như vậy nghe rất thân thiết!”

“A, vậy gia chủ các người hóa ra đang coi thường ta!”

Thanh Kiều giận quá hóa cười, thò tay túm lấy cốc nước trong tay tiểu đồng, rồi chậm rãi nói, “Hay là hẳn không biết, băng tuyết thông minh, kỳ thực là chỉ bốn cô nương ta sao?”

“Cô Cô...” Tiểu đồng thấy cô đảo đảo cốc nước, ánh mắt thì nhìn chăm chăm , trong lòng không yên.

“Bức nhi ngoan, còn không mau xuống đây?”

Nhìn chăm chăm cốc nước một hồi lâu, Thanh Kiều bỗng nhiên đổi sắc mặt, từ ánh mắt đến ngữ khí đều thể hiện đẳng cấp mới của đại nã sau khi lên cấp: vô cùng ôn hòa.

Trên xà nhà, vang lên tiếng vò tóc, gãi đầu, rớt cục, một thân ảnh màu đen lạng yên không một tiếng động nhảy xuống đất.

“... Cô Cô, làm sao người biết ta ở trên nóc phòng?”

Âm thanh như chuông bạc, môi dẫu cao, cậu nhóc không tình nguyện nghiêng đầu hỏi, “Người đáng nhẽ không nhìn thấy nha!”

“Tiểu tử thôi, thứ nhất, người có bóng .” Thanh Kiều chỉ góc tường, bĩu môi.

“Thứ hai, chén nước này có thể phản chiếu những gì ta muốn thấy.”

Thanh Kiều đưa tách trà đến trước mặt cậu bé, đặc ý hạ hê quơ quơ: “Chẳng lẽ người thực tưởng rằng, cô cô ngốc lắm sao?”

Cậu bé phì cười, lộ ra khuôn mặt đáng yêu như trước kia.

“Cô Cô chính là Cô Cô, ăn độc dược cũng không sợ, Bức Nhi thích nhất Cô Cô !”

Kêu to một tiếng, cậu bé bổ nhào vào lòng Thanh Kiều.

“- – Ngưng!” Thanh Kiều một tay túm cậu bé, sắc mặt dị thường nghiêm túc, “Thành thật trả lời cô cô, rồi hăng nhảy vào lòng cô cô!”

Thiên Thủy vào đêm, không gian yên tĩnh lại bị một cô gái chạy trốn chết phá vỡ. Sương trắng mờ mịt, cô chạy qua đình viện, xuyên qua hành lang, lại chạy tiếp qua một cánh cửa, bước chân không ngừng lại. Ánh mắt của cô vô cùng chuyên chú, dường như chạy chính là toàn bộ sinh mạng cô.

Nếu cô tham gia thể vận hội Olympic Bắc Kinh 2008, chúng ta hoàn toàn có lý do tin tưởng, sẽ có một nữ Usain Bolt ra đời.

Usain Bolt: là một vận động viên điền kinh, tìm hiểu thêm tại đây https://vi.wikipedia.org/wiki/Usain_Bolt

Sau đó, trước một cái ban công , nữ Usain Bolt của chúng ta rất cục dờng bước. Cô lè lưỡi, cúi người, mặt không kịp thở.

Ban công này rất cao, bốn phía chung quanh đều có hoa, trong sương mù mờ mờ có cái gì nhẹ nhàng trôi nổi, đom đóm lượn vòng tỏa ánh sáng xinh đẹp.

Trên bục gỗ trong ban công, Ứng Xa đang nghỉ, quần áo trắng thanh lịch, lấy tay làm gối, nửa nằm nửa ngồi, ưu nhã ngắm sao trời

“Đem... Đem... Đem mặt nạ... bỏ xuống cho ta... bỏ xuống!” Thanh Kiều một bên lấy hơi, một bên nghiêng răng nghiêng lợi đến đỏ mặt.

“Chật chịt, khí thế kia, không đủ.”

Người trên bục lười biếng xoay người, lỗ mũi hướng lên trời, mặt nạ nhờ nhờ tỏa sáng dưới ánh trăng.

“... Đem, đem mặt nạ... bỏ xuống cho ta!”

Thanh Kiều ổn định tâm thần, nâng váy giậm chân một cái, rống lên âm thanh sư tử Hà Đông uy chấn nhất đời- –

“Lục – – Tử – – Tranh!”

Xoạt xoạt, những con chim nhỏ hoảng sợ, vẫy hai cánh bay khỏi bụi hoa, mang theo làn gió thơm ngọt ngào.

Đêm thu đẹp như vậy, thật thích hợp cho chuyện cửu biệt trùng phùng.

“Ta cho người rất nhiều cơ hội, luôn chờ người nhận ra ta.”

Người trên bục nhếch môi nhe răng, thanh âm trong chốc lát thay đổi. Đón ánh trăng sáng tỏ, người nọ từ từ hạ mặt nạ, hiện ra khuôn mặt đủ để sánh với bầu trời đầy sao. Khuôn mặt của kẻ đã làm bạn trong bốn năm tươi đẹp, Thanh Kiều cực kỳ quen thuộc.

“Hoan nghênh đi đến địa bàn của ta, công chúa điện hạ tôn quý.”

Trong gió đêm, người trên bục mỉm cười, dang tay đón cô.

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cơm Đom Đóm

Mỗi thiếu nữ đều sẽ có một giấc mộng kiều:..... Dưới bầu trời đầy sao, hoàng tử đẹp trai dang tay ra, dịu dàng cười, nói: “Ta tới đón em, công chúa.” Đón em rời xa thế giới đầy rẫy mất mát, khổ đau. Đón em tới nơi nào không có phân tranh, không có phức tạp, chỉ có rượu ngon, món ngon, chỉ có lời ca tiếng cười. Nơi đó là nhân gian cực lạc.

Thiếu nữ kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, ngây ngô ngấm gương mặt hoàn mỹ như mộng của...

Một lúc lâu...

Lục Tử Tranh thấy cô thất hồn lạc phách lâu vậy, rốt cục nhin không được khúc khích cười.

“Đình Đình muội muội, đến rồi đấy à..” hần ngồi xồm xuống, nửa thật nửa giả bần một cái mị nhãn đến cô, “ Thế nào, gọi một tiếng ‘công chúa’ thì không nhận ra ca ca là ai sao”

来呀: lai a (phiên âm bựa) 来: có nghĩa là đến, mình thấy trong tiếng Trung câu này kiểu như chào hỏi nên edit thành: đến rồi đấy à.

“... Vương... Bát... Đản...” Thiếu nữ hít sâu, chậm rãi ngẩng mặt lên.... Cắn môi, nước mắt lưng tròng.

Lục Tử Tranh nhưn nhi.

“Tại sao là người?”. Thiếu nữ nâng tay, quạt cường lau nước mắt, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt dữ tợn, “Tại sao lại là người chứ?”. Cô hoang mang lâm bẫm, như vừa được trút được gánh nặng.

“—— năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.” Lục Tử Tranh nhún vai, lơ đãng trả lời: “người tài ba tất nhiên bản thân có nhiều việc, muội nói với ta vậy mà.”

Thả người nhảy xuống từ mái hiên, xuyên qua bụi hoa, tay áo tung bay, hăn cứ như vậy đong đưa đến trước mặt cô.

“Muội muội ngoan, mau nói cho ta biết, lần lên sân khấu này của ca ca có phải rất ấn tượng?”

Như mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình kinh điển, Lục Tử Tranh dùng ngón tay cái và ngón trỏ nâng cằm cô lên, chóp mũi dí sát vào mặt cô, trong đôi mắt màu hổ phách tràn đầy sự hưng phấn như một đứa trẻ ăn mừng trò đùa dai đã thực hiện thành công.

“Vương bát cao tử*! Hạ lưu! Người học được ở đâu cái trò này! Hết lần này tới lần khác học Tôn Ngộ Không! (你学什么不好?! 偏偏要去学孙悟空搞) Biến thái!

*Vương bát cao tử: chửi bậy thôi =_ =

Run rẩy đẩy người đi đến ra, Thanh Kiều tê liệt ngã xuống đất, gào khóc chói tai.

“Nói! Người rốt cuộc có bao nhiêu thân phận? Lừa đảo một hai lần thì thôi đi, lần này còn lừa đến tận hoàng cung! Nói đi! Rốt cuộc đâu mới là con người thật của người? Thẩn thẩn sẽ được khoan hồng, ngoan cố bị nghiêm trị!!

Sắc mặt cô tái nhợt, trên mặt không có một chút vui sướng, chỉ có phần nộ cùng ủy khuất.

“Công chúa đại nhân bớt giận, tiểu nhân thật sự là vu sư Ứng Xa, thiên chân vạn xác, không có một chút dối trá.”

Lục Tử Tranh ngồi chồm hồm bên cạnh, ôn ngôn ấm ngữ trả lời. Rõ ràng là bị chửi, nhưng hấn lại cười như đang tắm gió xuân, rất hưởng thụ tình cảnh khúm núm của bản thân.

“...Hữu sứ Mạn Đà giáo là ta, Đương Đương ca ca là ta, về phần Lục Tử Tranh..., tất nhiên cũng là ta rồi, Tiểu Kiều hôm nay đã hiểu hết chưa?

“Mẹ nó! Đối qua đối lại người không bị tâm thần phân liệt sao?!”

Thanh Kiều giận tím mặt, giơ tay bóp cổ người đối diện.

“Ban ngày người đeo cái mặt nạ, giả thần giả quỷ, hù ta rất vui, phải chứ?”

“...Khụ, khụ... Công chúa đại nhân bớt giận...”

Lục Tử Tranh rất phối hợp: đầu tiên giả ho hai tiếng, sau đó rất tự nhiên đẩy tay Thanh Kiều đang bóp cổ mình ra.

“Muội muội ngoan, huynh không phải dọa muội mà. Gia tộc vu sư từ lâu đã tu luyện vu thuật thời viễn cổ, thần lực cao cường, tuy vậy trăm năm mới nảy ra được một mầm tài năng. Vì tránh cho người ngoài lợi dụng nên quanh năm ẩn cư, có gặp người thì cũng mang mặt nạ, tuyệt không để người ngoài nhìn được gương mặt thật.”

Trong bóng đêm, ánh mắt hấn lấp lánh như ngọn lửa

(Éch: đoạn sau chịu : 所及之处, 灼的人皮肤微微发疼..

Viên Tử: sau khi trans google nghĩ là “Khắp nơi như tràn đầy sức mạnh của hần tỏa ra như ngọn lửa”)

“Thật chứ ?” Thanh Kiều ngơ ngác rút tay về.

“ Thật.” Lục tử Tranh mỉm cười, giúp cô vén một lọn tóc ra sau tai.

– – bốp!! Nhưng mà Thanh Kiều không nuốt trôi động tác ôn nhu này, cô phẫn hận trừng mắt, đẩy tay hăn ra.

“Ha! Không ngờ vận khí ta tốt như vậy, tùy tùy tiện tiện cũng nhặt được một tên vu sư, còn là một tên quái dị không thích mang mặt nạ.”

“Người nhớ đến lần đầu chúng ta gặp nhau ở hậu hoa viên sao?” Lục Tử Tranh không cho là đúng, (đoạn này không biết dịch sao cả) nâng mi cười, “ Đó chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn. Năm năm tuổi ta được chọn làm người thừa kế chức vu sư đời thứ ba mươi chính. Vu sư đời trước nói Nam Cương không ít kì môn dị thuật, khuyên ta nên đi Nam Cương học hỏi, vì vậy ta liền dịch dung gia nhập Mạn Đà giáo. Sau đó, ta bất ngờ gặp kẻ thù mai phục, chạy bậy chạy bạ chạy đến hậu viện nhà người, rồi được người cứu... Chắc chắn, cái này chính là duyên phận...”

“Đúng nha, tu trăm năm mới được ngồi chung thuyền.” Thanh Kiều nở nụ cười lạnh băng. “Vậy thì người chỉ là giáo chúng hờ, tại sao lại sắm vai hữu sứ bắt ta? Vu sư đại nhân quả rất vất vả!”

Lục Tử Tranh ảo não thở dài, bày ra bộ dạng ‘chuyện cũ không nên nhắc lại’.

“Muội muội tốt, ta tới Mạn Đà giáo kì thật chỉ để học bí thuật Nam Cương, nào biết về tuyệt đại tao nhã của ta khó dấu đến vậy, lỡ làm đến chức hữu sứ luôn, kì thật ta cũng phiền lắm, người đừng tức nữa.”

Con công đực khó có lúc tỏ vẻ mềm mỏng, cơn tức của Thanh Kiều cũng từ đấy hạ nhiệt bớt.

“Tử Tranh, ta thật không biết đâu mới là con người thật của người! Rốt cuộc, đâu mới là con người thật để ta tin?”

Thanh Kiều xụi xuống, cụt hứng dựa vào cây cột, dùng hết sức sức lực nói, sau nó chậm rãi nhắm mắt.

“Không biết cũng không sao.” Giọng nói ấm áp của Lục Tử Tranh bay nhẹ theo gió. “Từ trước đến nay người chưa bao giờ tin tưởng ta cả, không tin thêm một lần nữa cũng không sao, ta quen rồi.”

“Ta nói này, người thần thông quảng đại như vậy thì chuyện của ta cuối cùng người biết được bao nhiêu?”

“Không ít hơn Không Không đại sư.” Lục Tử Tranh ngưng lại một chút, đứng lên, quay đầu ngắm sao.

Thanh Kiều thoáng nghĩ, trái tim lạnh buốt như rôi vào hầm băng.

“Đừng sợ, ban đầu thì ta không biết, mãi sau này nhìn thấy hoa mai ẩn trên tay người..”

Lục Tử Tranh liếc cô một cái, cười dịu dàng.

“Vu sư đời trước đã từng bói một quẻ. Quẻ nói trong vòng trăm năm một vị dị có hoa mai ẩn giáng trần, mà vị dị nhân kia...”

Hắn nhìn cô thêm một cái, ý vị thâm trường*.

*Ý vị thâm trường” (Ý vị, sâu xa) – Chương “Luận Ngữ tự thuyết (論語序說)”: “Độc chi dĩ cửu, dần giác ý vị thâm trường = Độc ấy cực lâu, nhưng thấy ý vị sâu xa (讀之愈久、但覺意味深長). (chép trên wiki đây :v). Trong trường hợp này có thể hiểu có nhiều ý nghĩa phải từ từ tìm hiểu

“Đến từ nơi xa không cách nào biết tới.”

“Người! Vậy người biết ta không phải là thiên kim phủ thượng thư? Người biết ta đang đi tìm tứ linh? Người biết mục đích ta tìm tứ linh...”

Thanh Kêu giữ chặt tay hắn, thần tình kích động.

“Phải, ta biết.”

Lục Tử Tranh khí định thần nhàn, nói rõ từng chữ.

“Người làm tất cả để về nhà, nghịch thiên phục quốc không có quan hệ gì với người.”

Thanh Kiều thần thờ buông tay, đầu tiên không dám tin, sau đó ánh sáng trong mắt ảm đạm dần cuối cùng chỉ còn lại trò tàn.

“Thì ra, cái gì người cũng biết...” Giọng cô cứng ngắt, “Hóa ra, cái gì người cũng biết...”

“Rất xin lỗi, ta không chỉ biết hết thôi đâu.” Lục Tử Tranh ngồi xuống theo cô, lấy tay chống má, tươi cười khả cúc*. “Hơn nữa, ta còn biết từ rất sớm, cái gì nên biết đều biết.”

Tươi cười khả cúc (Tiểu dung khả cúc): dáng cười xinh xắn có thể lượm lấy được, cúc trong này không phải là hoa cúc, mà là lượm lấy

“Người có biết quê hương của ta trông như thế nào không?”

“Cái này nha, bởi vì hiếu kì nên ta từng dùng thuật nhiếp hồn xem qua một chút.”

Lục Tử Tranh tựa hồ nhớ tới cái gì đó, buồn cười phụt một tiếng.

“Ta nhìn thấy một đồng kiến trúc kì quái, còn thấy vài người vây quanh trước một cái hộp màu đen. Cái hộp kia không biết có ma pháp gì mà có người ngồi trong nói chuyện. Có một tên nhóc da đen mặt lợn đang lăm bằm chú ngữ gì đó, hình như rất vui vẻ, không biết đấy là chú ngữ gì?”

“... Được rồi, vị đại hiệp này.” Thanh Kiều cố nuốt một ngụm khí, “Thứ ngài xem được là một trong những phát minh quan trọng ở quê hương ta: TV, tên da đen mặt lợn mà ngài thấy là một thần tượng được hâm mộ không thua gì Đoàn Ngọc, về phần chú ngữ hắc đọc, nếu tiểu nhân nhớ không lầm thì đó là RAP.”

“Ha, hóa ra chỗ người người mặt lợn rất nhiều à?” Lục tử Tranh vô cùng kinh ngạc sờ sờ cằm, làm vẻ chột hiểu ra. “Giờ thì ta đã hiểu tại sao người luôn mê luyến ta... Thì ra nguyên nhân là vậy... Nếu không, hôm nào đấy ta cũng giả trang thành mặt lợn nhỉ?”

Thanh Kiều nghiêng răng nén giận, liều mạng kiềm chế đám gân xanh sắp nhảy loạn trên đầu. Thật buồn cười, người ta đã biết át chủ bài của cô, vậy mà cô lại đứng trước mặt người ta diễn trò, diễn những bốn năm.

“Chơi vui lắm sao?”

Lục Tử Tranh giơ ngón trỏ quơ quơ: “—là vô cùng, vô cùng vui.” Hắc khoa trương nhấn mạnh hai chữ ‘vô cùng’.

“Người!” Thanh Kiều tức đến run người, không nói được cái gì, “Người! Người! Người!”

“—Không nên kinh ngạc, Đương Đương ca ca hay khác người như vậy.” Lục Tử Tranh cười hì hì hất đầu, bần tiện một cái mị nhãn đến cô. “Cho tới bây giờ lẽ muội còn chưa rõ.”

Im lặng, lại im lặng...

Thanh Kiều nâng đầu góc bốn lăm độ, ánh mắt xa xăm, bình tĩnh nhìn trời. Một lúc lâu sau, tên nhóc con hiếu kì Lục Tử Tranh không nhịn được nữa, đi vòng quanh trước mặt cô thăm dò, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Muội muội tốt, sao vành mắt muội lại hồng hồng?”

“... Thầy bói nói ta mệnh phạm đào hoa, còn đây là cặp mắt đào hoa.”

“Muội muội ngoan, vì sao trên mặt người toàn nước?”

“...Đó là nước mũi, ta bị cảm lạnh.”

“.Muội muội giỏi, bụng muội sao tròn lên vậy, chứa gì trong đó thế?”

“... Đựng dững khí tiêu diệt Phát-xít, ca ca có muốn thử chút không?”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cô giơ tay đánh Lục Tử Tranh. Tuy nhiên tiếng bốp trong dự kiến không xuất hiện, tay cô bị người ta chặn giữa đường.

“Muội muội ngoan, ca ca tuy thích đánh người nhưng lại không thích người khác đánh mình.”

Cổ tay cô bị bóp chặt, cặp mắt đào hoa người đối diện lóe lên, ánh sáng lòe lòe (đoạn này chịu, không biết để sao cho hợp :(桃花眼中星芒忽闪, 秋波滥)

“Muội muội nhất định phải nhớ kĩ, nếu đôi tay nhỏ này của muội muội bị thương, ca ca ít nhiều gì cũng đau lòng đấy.”

Tay cô đau buốt, tưởng như sắp gãy.

Hắn cầm tay cô nhìn, hơi nhíu mày, như có như không thôi thôi. Dưới ánh trăng sáng, đôi con ngươi màu hổ phách dần biến thành màu cam, như

ánh mắt khát máu của thú săn mồi nhìn thấy con mồi, làm người khác kinh hồn tán đảm.

“... Ta... Hận... Người.”

Thanh Kiều phẫn nộ giãy tay, trong mắt chảy ra hai hàng lệ.

“Hận cũng không sao.” Lục Tử Tranh thả tay cô ra, bĩu môi không quan tâm. “Nếu ta nói sẽ dẫn người đi tìm Ngộ Môn, cũng sẽ giúp người thu thập đầy đủ tứ linh, không biết người còn hận ta không?”

Thanh Kiều ngưng khóc, gạt mình ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hẳn.

“Muội muội ngoan, ta nghĩ rồi, lúc trước, muội thích cái tên võ si phái Tây lăng như vậy chẳng phải là vì hẳn hứa giúp muội sao.” Lục Tử Tranh cười vô cùng dịu dàng. “Đối phó với con mèo hoang như người, rốt cục dùng cách gì thì hay nhất. Ta vắt óc suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra, nếu muốn người khắc cốt minh tâm, nhớ mãi không quên ta, biện pháp tốt nhất là khiến người nợ ta, hơn nữa nợ này cả đời cũng trả không được.” Hẳn tuôn ra một tràng, thao thao bất tuyệt, hoàn toàn chìm vào thế giới của mình: “Nếu quả thật muốn tìm tứ linh, xin hỏi hiện nay trên đời, còn có ai có thể giúp người tốt hơn ta? Chỉ cần ta xuất thủ tương trợ, người nhất định sẽ coi ta như đấng cứu thế, mỗi ngày đốt hương khấn vái, ta nói một, người tuyệt không dám nói hai; ta nói đi phía đông người tuyệt đối không đi phía tây, ha ha ha...” . Nói đến đoạn cao hứng, trên mặt Lục Tử Tranh lờ lờ phóng ra ánh sáng có tên ‘Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn’*.

*trên đời này ta là số một =_=

“...Đại hiệp, diệu kế.”

Thanh Kiều dần bình tĩnh lại, khoanh hai tay, lạnh mặt nhìn hẳn.

“Không sai, ta là thiên tài.” Lục Tử Tranh đắc ý gật đầu.

“Trí tuệ của đại hiệp kẻ hèn này không sánh kịp, tiểu nhân bội phục, bội phục.” Thanh Kiều miễn cưỡng chấp tay.

Lục Tử Tranh càng thêm bệ vệ kiêu ngạo: “Không cần nhụt chí, người với người, từ khi sinh ra đã có đẳng cấp khác nhau.”

“Từ thời điểm chia tay tại Tây Lăng, ta tưởng người không muốn gặp ta nữa.” Hít sâu một hơi, Thanh Kiều thong thả nói sang chuyện khác, tay chống má, lặng lẽ đánh giá người bên cạnh.... “Từ nay về sau, hai ta không thiếu nợ nhau.”... câu nói trên núi vẫn còn vang vọng bên tai, mà gương mặt trắng bệch cũng làm cô khó quên. Chỉ là hôm nay thái độ tại sao Lục Tử Tranh đột ngột quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

“Tất nhiên là không muốn thấy.” Nhắc tới chuyện cũ, con công đực cấp tốc bày ra gương mặt tuấn tú nhất, “Đáng tiếc, Đoạn Ngọc vì điều tra Không Không đại sư nên đưa người tới cửa. Ta ở Thiên Thủy các ngày qua ngày rất buồn chán, bọn người hầu ai ai cũng quá thật thà, nhìn tới nhìn lui, chỉ có chơi với người mới vui chút ít.”

— Cái gì, đơn giản như vậy? Đôi mắt dần yên ổn lại, Thanh Kiều vỗ ngực, quay đầu trừng mắt: “Không Không đại sư có lai lịch gì?”

“Là một con lừa ngọc có chút tu vi.” Lục Tử Tranh giơ một ngón tay quơ quơ, thổ khí như lan*, “Chỉ là một tiểu tăng không đáng để ý.”

*Thổ khí như lan: câu đầy đủ là “Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc” (吐气如兰, 奉身如玉): hơi thở tựa hoa lan, dùng để miêu tả bộ dáng hô hấp của mỹ nhân động lòng người. Lỗi miêu tả này có thể nói là hoa mỹ đến cực điểm. =_ =

“Ông ta tại sao biết lai lịch của ta? Tại sao tận lực giúp ta tìm tứ linh?”

“Cái này nha, người nên hỏi hần thì tốt hơn.” Lục Tử Tranh nhún vai, “Thực ra, trừ người ra, ai cũng không có khả năng tìm đủ tứ linh.”

“Tại sao lại vậy?” Thanh Kiều ngạc nhiên.

“Hơ, người không biết sao? Ngọ Môn là nơi tập hợp của tam linh còn lại, cũng là nơi tứ linh phát huy uy lực cuối cùng. Đáng tiếc có kẻ dẫu vị trí của Ngọ Môn, đồng thời lấy máu nguyên rủa, bày ma chướng cực độc. Nếu muốn biết vị trí chính xác của Ngọ Môn, phải lấy máu của con cháu kẻ này mở đường.” Lục Tử Tranh liếc nhìn Thanh Kiều, quý dị cười. “Thật bất hạnh, kẻ này là tổ tiên của người.”

“Gì! Lấy máu của ta mở đường.”

Thanh Kiều thất thanh hét, tay chân lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch.

“Chẳng lẽ lấy ta làm tế phẩm? Cần bao nhiêu máu?”

“Cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng một vại muối dưa thôi.”

Thanh Kiều trợn trắng mắt, sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

Bi thương muốn ngắt, tác giả có gọi thế nào cũng không tỉnh đâu.

“...Nhắm mắt.” Lục Tử Tranh chậm rãi nói, nhắc bóng Thanh Kiều nhảy lên ban công.

————Đường phân cách: có người nói, ngôi sao dù sao cũng đến lúc chết————

Hoa lan màu xanh đung đưa trong gió, rất nhiều đom đóm không biết từ đâu tới bay lập lòe, xem từ xa trông như một đám pháo hoa trong sương. Dưới nền trời đen kịt, các ngôi sao cũng ảm đạm đi nhiều nếu so với đám đom đóm.

Trên ban công, một đôi bích nhân đang ngồi.

“Thật đẹp.” Thanh Kiều nhìn cảnh đẹp dưới chân lâm bẫm, “Không biết sau này còn có thể nhìn thấy nhiều đom đóm vậy không?”

“Muội muội ngoan, những đốm sáng đó không phải đom đóm mà là phấn hoa.” Lục Tử Tranh cười cợt, khinh bỉ cô không có kiến thức, “Loại hoa này tên là lan dạ quang, bởi vì phấn hoa có thể phát quang, nhưng mà loại hoa này vô cùng tự phụ, chỉ sinh trưởng ở Thiên Thủy các, rời khỏi Thiên Thủy các sẽ chết.”

“Hú!” Thanh Kiều tức giận hừ một tiếng, “Người hù ta sao? Coi thường ta hai lúa?! Nghe An phi từng nói, trong hoàng cung có Lưu Mộng viên, mỗi đêm hè sẽ có vô số đom đóm bay tới, không khác gì ở Thiên Thủy các.”

“Làm sao giống nhau được?” Lục Tử Tranh như đang nghe chuyện tiếu lâm, cười đến gập bụng, “Lưu Mộng viên được lão hoàng đế phỏng theo Thiên Thủy các xây dựng, thứ trong vườn không phải lan dạ quang mà là đom đóm. Đom đóm này được lão ta vợ vét từ các nơi về, đợi đến chạng vạng thì thả ra, khi nào đom đóm bay đầy vườn thì lại bắt về.... Ngày nào cũng vậy, không có gì hay ho cả.”

“A, thì ra hoàng đế cũng đi ăn cắp bản quyền.” Thanh Kiều ngẩn ngơ, tặc lưỡi, “Xem ra nạn ăn cắp bản quyền không đâu không có...”

“Người nói cái gì?” Lục Tử Tranh quay đầu nhìn cô.

“Không có gì, ta chỉ hiếu kì tại sao lan dạ quang chỉ sống được ở đây thôi?”

“Người muốn biết?” Lục Tử Tranh nháy mắt mấy cái, thần bí cười.

“Ừ.” Thanh Kiều gật đầu.

“Nào, lại gần đây chút.” Lục Tử Tranh đỡ cô đứng trên ban công, cúi người tìm gì đấy, “Người có biết phân bón thích hợp nhất cho những bông hoa này là gì không?”

Thanh Kiều không hiểu, mờ mịt lắc đầu.

“Là tủy, não người.” Hãn trấn định nói ra đáp án, thần sắc thản nhiên.

Thanh Kiều lão đảo suýt ngã.

“Những thứ xinh đẹp nhất cần được nuôi dưỡng bằng cách máu tanh nhất.” Lục Tử Tranh cúi người hái một bông hoa lan, chậm rãi thả vào tay Thanh Kiều. “Chỉ có một người biết bí mật này nên ở bên ngoài không ai trông được lan dạ quang.”

Bông hoa trong tay kiều diễm mỹ lệ nhưng Thanh Kiều lại không thấy đẹp tí nào, cả người sồn gai ốc.

“Người... người....người...tìm.. tìm đâu ra nhiều người như vậy?”

“Sơn nhân* tự có diệu kế.” Mấy đầu ngón tay đỏ rực của hãn không biết vô tình hay cố ý xuất hiện trước mắt cô, “Thiên Thủy các không thiếu nhất chính là đầu người và máu tươi.”

Sơn nhân ở đây là ẩn sĩ nhé, không phải người rừng đâu ^-^ , câu này có thể hiểu là ẩn sĩ khắc có ý hay :3

Oạch một cái, Thanh Kiều không tự chủ được khụy gối xuống, hai đầu gối đập mạnh trên ban công.

—Mỗi cô nương, nói chung đều mơ về một hoàng tử... Anh tuấn uy vũ, thần thông quảng đại, chân đạp tường vân, người khoác kim giáp.....Ý trung nhân của ta là một anh hùng cái thế, một ngày nào đó chàng sẽ đạp mây ngũ sắc tới đón ta..... Tử Hà tiên tử đã nói như vậy. Nhưng cô nương

của ta à, khi hoàng tử thật sự đến đón người đi, cô có biết hẳn đang dẫn cô đến địa ngục khác không?

NGỌ MÔN QUÃN SỰ

Ảnh Chiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cơm Độc Kế

Edit: chikajo

Sáng sớm cuối thu ở Thiên Thủy các, nhẹ nhàng khoan khoái mà ngọt ngào.

Băng qua đình đài lầu các trùng điệp, có một cô gái khóe miệng mỉm cười dáng người thướt tha, đang ngồi ngay ngắn soi mặt nước chinh trang.

Trong đám sương mỏng lung, ngón tay ngọc thon dài khi thì lướt qua tóc đen, khi thì phẩy nhẹ mặt hồ, dáng vẻ tràn đầy phong tình, lặng lẽ làm lay động trái tim một con cóc trưởng thành trong nước.

—đổi với con cóc quanh năm không gặp con khác phái như nó mà nói, tình cảnh này, tựa như tiên nữ kinh diễm trong tiểu thuyết võ hiệp lên sân khấu, làm chấn động tiểu tử ngốc ở lâu năm trong núi sâu.

“Muội muội tốt, sao rời giường sớm thế?”

Giọng nói tựa tiểu phi tiểu cách đó không xa, nhanh chóng đập tan ảo tưởng hoa si của cóc.

Cùng với tiếng bước chân, mỹ nam tà ác Lục Tử Tranh được chúng sinh vật trong Thiên Thủy các công nhận “Ăn người không nhả xương, ăn ếch không nhả da”, cầm mặt nạ hoa lan của hắn lên sàn.

“Tối hôm qua mơ thấy ác mộng, ngủ không ngon.” Cô gái thờ dài, tùy tay ném một hòn đá nhỏ vào trong hồ.

— oa oa!

Cóc ngoài ý muốn nhận được hòn đá cô gái ném qua, hạnh phúc tới mức ngã ngay tại trận, lật mình lộ cái bụng trắng như tuyết nổi trong hồ.

“A! Bị ta nện chết sao?” cô gái bị dọa nhảy dựng, buồn bực tự nói, “Nhưng ta cũng không dùng sức mà...”

“Ta thấy quá nửa là lá gan quá to, làm cái bụng bị căng nổi lên.”

Quét mắt qua “thi thể” trong hồ, Lục Tử Tranh mi dài khẽ nhường, thoải lý hữu thoải. (tức là câu nói có hàm ý khác)

Cảm thấy sát khí sắc bén ập tới, con cóc xoay mình nhảy dựng lên.

—không hay rồi, bị tên nam nhân tà ác này nhìn thấu âm mưu!

—mỹ nữ, ta đây đánh không lại hần! Hai ta li biệt từ đây, sau này còn gặp lại!

Lưu luyến không rời liếc nhìn cô gái một cái, trong lòng con cóc tràn ngập nhu tình biệt ly.

“Thật kỳ lạ, người xem mới liếc mắt một cái nó liền lập tức sống lại...” Cô gái buồn bực khó hiểu, quay đầu nhìn về phía Lục Tử Tranh, “Hay là người có năng lực chữa bệnh cho động vật?”

Lục Tử Tranh chỉ cười không đáp, nhường cao mà, im lặng.

—mỹ nữ, hần sao có thể chữa bệnh cho bọn ta chứ? Hần chỉ biết bắt nạt, hù dọa bọn ta, xào nấu bọn ta thôi!

—nàng nghìn lần đừng để bề ngoài của hần lừa gạt đó! Cóc mẹ trong tộc bọn ta chính là bị hần bắt cóc như vậy đấy!

Con cóc phần nộ, một bước nhảy cao ba trượng, vừa nhảy vừa quay đầu lại, miệng không quên lớn tiếng kêu ộp ộp.

“.....Thật vui vẻ.”

Cô gái nhìn bóng dáng nó đi xa, hạ lời bình.

“Đã rất lâu rồi ta chưa thấy con cóc nào nhảy cao như vậy, nó thấy người nhất định rất cao hứng.”

Chú cóc trưởng thành sớm của chúng ta khó long giải bày, đành phải chảy lệ chua xót yên lặng nhảy đi mất.

—nông phụ, sơn tuyền, có chút cảm hờn, đây là tình yêu mùa thu u buồn của chú cóc.

—————đường phân cách ta chính là con cóc mẹ kiên quyết không lấy cóc đực—————

“.....Rất hiếm khi thấy cô soi gương trang điểm, chẳng lẽ là hồng loan tinh động?” (hồng loan tinh động: đại khái là có gấu ~)

Lục Tử Tranh kéo tầm mắt trở về, lẳng lặng đứng trên đầu Thanh Kiều.

“Không phải người nói với Bức Nhi là ta vừa ngốc vừa xấu đó sao?” Thanh Kiều lờm hẩn một cái, “Ta nên vì thanh danh bản thân!”

“.....Đây không phải cây trâm ta đưa cho cô.” Chậm rì rì cúi người, hẩn khom lưng rút thứ vàng rực chói mắt trên đầu cô, “Cái ta đưa cho cô đâu?”

“Cái đó có độc, sao có thể tùy tiện để lung tung?” Thanh Kiều vội vàng chải đồng tóc rối xoắn lại một chỗ, đầu cũng không nâng, “Để đề phòng ngoài ý muốn, ta đã cất rất cẩn thận!”

Lục Tử Tranh nghe vậy nhú mày.

“Cái thứ rách nát này rốt cuộc là ai tặng?”

Đón ánh nắng chói lọi, hắn đặt cây trầm trong tay, híp mắt lật qua lật lại xem.

“Lại còn khắc cả bách điều triều phượng, chẳng lẽ là người đại phú đại quý?”

“Xì, bách điều triều phượng có ích gì? Vừa to vừa nặng, ta đeo cái này liền thành một Kim soa nương nương, mệ chết ta.” (kim soa nương nương: t k rõ bà này lắm, nhưng đại khái là ý nói đầu đội đầy vàng)

Thanh Kiều vừa bực vừa vội, vươn tay muốn giật lấy cây trầm.

Lục Tử Tranh hơi nghiêng người, dễ dàng né khỏi.

“Chẳng lẽ là Đoàn Ngọc?” Hắn quay đầu nhìn cô, thanh âm lạnh lẽo, ánh mắt bén nhọn.

“Sao có thể?” Thanh Kiều có chút chẳng hiểu ra sao, “Cái này là được Diệc phi trong cung thưởng, mấy hôm trước bà ấy nói ta chăm sóc thái tử có công, nên sai người tặng lễ vật này cho ta.”

“Diệc phi?” Thần sắc Lục Tử Tranh hòa hoãn lại, miệng cười, “Diệc phi đứng đầu tứ phi?”

Thanh Kiều vội không ngừng gật đầu.

“Nếu là bà ta tặng, cài cũng không có hại gì.”

Tùy tay ném cây trầm về, Lục Tử Tranh lại trở nên hoàn toàn không để tâm: “Tuy rằng cái này quá nửa là bà ta chọn cái còn thừa không cần đến.”

“Nghe giọng điệu của người dưng như rất quen thuộc với bà ấy?” Thanh Kiều đỡ cây trà, nhin không được tò mò tìm hiểu, “Từ lúc ta vào cung tới nay, còn chưa từng qua chỗ bà ấy đâu! Rốt cuộc bà ấy là kiểu người gì?”

—lại có thể đả bại tam phi phong tình vạn chủng, ngồi vào thân phận nữ vương giới ngôn tình, đây là vai diễn lợi hại biết bao!

“Ừm.....” Lục Tử Tranh nghiêng đầu trầm ngâm, ra vẻ có chút hao tâm tổn trí, “Một nữ nhân tự cao tự đại, luôn treo câu ‘đẹp thì đẹp đấy, nhưng không có hồn’ bên miệng——ta chỉ có một chút ấn tượng đó.”

(ngồi sốt cái câu kia t mới để ý, bà kia là Diệc phi, mà cái câu kia có một hồi trên mạng hay gắn với Lưu Diệc Phi hay sao đó.)

“.....Ta biết rồi.”

Thanh Kiều tức giận trở mặt xem thường. Lượng thứ cho tác giả cũng không dám lấy Diệc Thư trêu đùa, tập đoàn fans của người ta rất lớn mạnh đó, mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết bà——đương nhiên, fans của Diệc đại nhân là khinh thường việc phun nước miếng.

“Hôm nay phong thái cô đã tỏa sáng như vậy, không bằng ta cố gắng, đích thân ra mặt đưa cô đi thăm Thiên Thủy các.”

Lục Tử Tranh nhìn cô gái tóc búi bên bờ sông, chợt nói ra một câu như vậy.

“Đi thăm cái gì? Thủy lao? Ngục giam? Phòng trưng bày đầu người hay kho cất giữ nào?”

Thanh Kiều buông lược thờ dài, ai oán.

“Please! Đại ca ngài tha cho ta đi! Tối hôm qua trong mộng của ta đầu người và hoa tươi bay bay, máu tươi bay múa như đom đóm, đầu trâu mặt ngựa ngồi cạnh gối ta kể khổ suốt 3 canh giờ, ngài có định để cho ta ngủ ngon hay không?!”

“Ồ? Không nghĩ rằng cô lại sợ hãi như vậy.”

Lục Tử Tranh vẫn ung dung nhấc tay, cười tủm tỉm.

“Đúng đó! Sợ hãi!” Thanh Kiều nâng cao hai tay làm tư thế đầu hàng, “Cực kỳ sợ hãi! Hoàn toàn sợ hãi, cái gì cũng sợ!”

“—Thiên Thủy các vì được tiếng tăm là nơi tiên cảnh cuối cùng của Trung Nguyên, nên cũng sẽ không chỉ có đầu người và hoa tươi.”

Lại đeo lên chiếc mặt nạ hoa lan yêu dị, Lục Tử Tranh đưa tay kéo cô đi.

“Ở đây còn có rất nhiều trân cầm dị thú (chim thú quý hiếm) chỗ khác không có, chẳng lẽ cô không cảm thấy hứng thú chút nào?”

Thiên Thủy các, Trân Kỳ uyển. (trân kì: quý hiếm)

“....Trời ạ! Sống nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ ta cũng chưa từng thấy con bọ hung to bằng nắm tay như này!”

Cổ Thanh Kiều đứng trước chiếc lồng vàng, trở mắt nhìn, không khép nổi miệng: “—thật khiến người ta ghê tởm!”

Bộp! Lục Tử Tranh hung hăng đánh vào ót nàng một cái.

“Vị tiểu thư chưa từng trải việc đời này, cô có biết con bọ hung vàng hiện giờ cô đang đối mặt, có giá trị bao nhiêu không?”

“.....Không biết.” Thanh Kiều bị đau, giơ tay lên vừa xoa đầu vừa lầu bầu, “Bọ hung không phải chỉ là bọ hung sao, chẳng lẽ nuôi trong lồng sắt thì khác?”

“Cô nói đúng.” Lục Tử Tranh tán thành gật đầu, “Nhưng, đây quả thật là một con bọ hung không giống bình thường.”

Từ trong ngực lấy ra một cái túi gấm tinh xảo, hẩn móc ra một chút bột phấn màu vàng tung vào trong lồng.

“Con bọ hung cao quý này, nó chỉ ăn kim sa (cát vàng).”

Thấy đồ ăn được cho vào lồng, bọ hung to lớn chậm rãi đi qua, bắt đầu chậm rãi ăn bột phấn.

“Nó đã sống mười năm, tổng vàng đã ăn mà lớn lên.” Lục Tử Tranh ý vị thâm trường liếc Thanh Kiều một cái, “Chỉ sợ so với bồng lộc mà người cha Thượng thư kia của cô lĩnh còn nhiều hơn nhiều.”

“.....Xin hỏi!” Kiểm chế quay cuồng trong lòng, Thanh Kiều hít sâu một hơi, “Vị tiên sinh bọ hung vàng này, nó bài tiết ra vẫn là phân sao?”

“Ta thấy là chắc vậy.” Lục Tử Tranh lạnh nhạt cười, “Nhưng mọi người bên ngoài đều nói, thứ nó bài tiết ra là vàng.”

“Cô có biết, từng có người ra bao nhiêu tiền mua nó không?” Nheo mắt, nụ cười trên mặt hẩn càng tà ác, cũng càng chói lợi như hoa đào, “—— vạn lượng bạc trắng, cộng thêm một tòa thành trì. Ha ha, vốn chỉ là một sinh linh đệ tiện ai nấy đều khinh thường, một khi được nhận định có thể sản xuất ra vàng, liền trở thành đối tượng giành giết tranh đoạt, cô không cảm thấy buồn cười sao?”

Giống như để kiểm chứng lời nói của chủ nhân, cũng như để cố ý khoe ra, con bọ hung to lớn mở ra cái cánh mỏng trên lưng.

—khấp phòng tức khắc rạng rỡ chói lọi, nguy nga lộng lẫy.

“.....Thật, thật xa hoa.”

Thanh Kiều lau mồ hôi lạnh trên trán——con bọ hung này không tầm thường, không tầm thường nha!

“Ăn cát vàng, thải hạt vàng, đây là một cuộc sống xa hoa như mơ cờ nào chứ!”

“Phải không? Tiếc là ta cảm thấy nó cũng không vui vẻ.” Lục Tử Tranh vỗ vỗ lồng sắt, “Cả đời đều nhốt trong lồng sắt vàng này, không có đồng loại, không có bầu bạn, càng không thể có đời sau, đại khái là sẽ cô độc cho đến chết!”

Thanh Kiều mềm lòng, đang muốn thương xuân buồn thu cảm hoài vài câu, lại bị Lục Tử Trang kéo ra cửa đưa đến nơi mới.

Thiên Thủy các, rừng Ngự phong.

“Thiên thiên thiên mã!”

Thanh Kiều đứng trong đình ngắm cảnh, nhìn về phía đám sinh vật cao quý sinh đẹp trong trũng kia, kích động nhảy lên nhảy xuống.

“Ấy? Cô biết loại động vật này sao?” Lục Tử Tranh nâng mí mắt, lười biếng nhìn cô.

“Sao lại không biết?! Đây chính là động vật trong truyền thuyết mới có đó!” Khó có dịp được tận mắt nhìn thấy sinh vật trong đồng thoại, Thanh Kiều chỉ cảm thấy máu toàn thân đều vọt hết lên mặt, “—cánh dài, bay lượn trên không trung, quả thực là hóa thân của thần mà! Sủng vật trong mơ của ta đó!”

“Khoa trương như vậy sao?” Lục Tử Tranh xì một tiếng qua kẽ răng, vốn định nói gì đó nhưng muốn nói lại thôi.

“Tử Tranh! Ta có thể cười nó không? Nó có thể mang ta bay lên trời không?”

Xoay người nắm lấy áo hăn, trông mắt Thanh Kiều lấp lánh chột hiện kỹ năng tất sát không ai có thể kháng cự—sóng ánh sáng hình sao. (ây, cái này giống trong manga ý, tỏa sao sáng lấp lánh ý.)

“Cô khẳng định muốn cười?” Lục Tử Tranh buông hàng mi dài, trên mặt mơ hồ có ý cười bồn chột.

“.....Ừm, nhưng là muốn người cùng ta cười.”

Tuy có nghi hoặc, nhưng Thanh Kiều dù sao vẫn không nỡ nửa đường bỏ cuộc, đành phải kéo thêm một cái đệm lưng.

“Được thôi, nếu cô có thể cười được hãy nói.”

Lục Tử Tranh quăng lại những lời này, rồi một mình nghênh ngang đi vào trong rừng.

Đám thiên mã xa xa thấy có người đi tới, đều ngoan ngoãn hạ cổ, như đang chào.

“Quý dạ xoa, đã lâu không gặp.”

Lục Tử Tranh vỗ vỗ đầu một con ngựa trong đó.

“Thật xinh đẹp.” Mở mắt trừng trừng nhìn thiên mã vô cùng thân thiết với Lục Tử Tranh, Thanh Kiều vừa đố kị vừa ao ước, không khỏi kháng nghị, “Sao người lại đặt cho nó một cái tên đáng sợ như vậy?”

“Đáng sợ sao? Ta chỉ cảm thấy rất thích hợp với nó.” Lục Tử Tranh tùy tay đánh vào thân ngựa một cái thật mạnh.

Một tiếng hí dài, “Quý dạ xoa” giơ hai móng trước lên cao, mở cánh ra dùng sức quạt.

Vù ~~ vù ~~~ trong rừng nhất thời cuồng phong gào thét, trời đất u ám cát bay đá chạy.

“Ấy ấy! Người dọa sợ nó rồi!” Thanh Kiều cuống quít qua cầm tay Lục Tử Tranh, “Người đánh nó để làm gì hả!”

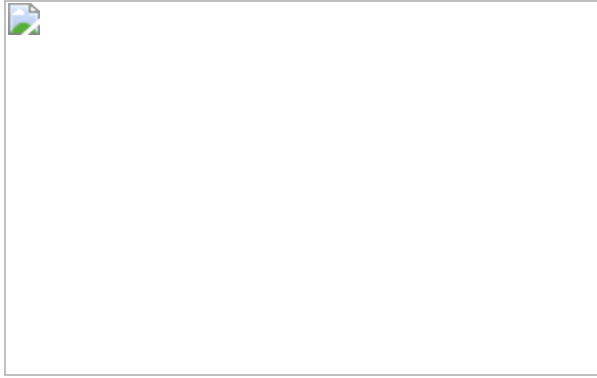
“.....Xem ra cô còn chưa đủ rõ ràng.” Lục Tử Tranh nghiêng mặt, tươi cười quỷ dị.

Nâng ngón tay niêm, hẩn nhắm mắt thì thào nói nhỏ vài câu, bão cát mau chóng bình ổn.

Trong rừng cây cách đó không xa, chợt nhảy ra một con nai đốm nhỏ lanh lợi đáng yêu, cúi đầu đông tìm tây kiếm, dường như bị cái gì đó hấp dẫn.

“Ồ, là Bambi! Bambi mà ta thích nhất!” Thanh Kiều tức khắc cười không khép nổi miệng—ai nói tác giả là mẹ kế chứ? Động vật trong đồng thoại cô yêu nhất bây giờ đều xuất hiện ở trong này!

Chú nai Bambi: (chắc bạn nào cũng biết nhỉ J)

“.....Hử? Cô thích? Vậy càng muốn xem nhì.”

Nhếch môi, bóng đen lẳng lẳng lướt qua ánh mắt Lục Tử Tranh.

“Gặp lại động vật cô thích nhất, rốt cuộc sẽ có một phen cảm động như thế nào?”

Thanh Kiều không hiểu nhìn Lục Tử Tranh, lại nhìn thiên mã cô ngưỡng mộ.

—sau đó, cô nghe thấy tiếng cảm mình rơi xuống đất.

“Quý dạ xoa” vừa nhìn thấy nai đốm, liền cực kì hưng phấn, hưng phấn há to miệng.

Lộ ra cái miệng thật to, đầy răng nanh sắc bén lập lòe.

Mũi nó phun khí ra ngoài, móng trước cào cào không yên, nước miếng dọc theo kẽ răng chảy xuống, tản ra một mùi tanh hôi khó ngửi.

Rục rịch, vận sức chờ phát động.

“Chờ! Chờ một chút!”

Dự cảm sẽ có chuyện không tốt xảy ra, Thanh Kiều giơ tay muốn giữ chặt nó.

“——đừng không biết tự lượng sức mình.”

Lục Tử Tranh bình tĩnh che trước mặt cô, gạt bàn tay đang giơ của cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, “Quý dạ xoa” đã tính khó nhẹn, như tên rời cung bổ về phía trước, cắn một phát vào cổ nai đốm.

Chớp mắt, máu tươi đỏ thắm.

Sau khi giãy dụa vô ích, nai đốm trợn to mắt, cứ thế chấm dứt sự sống.

“——bây giờ cô đã biết, vì sao ta lại gọi nó là Quý dạ xoa chưa?”

Cho dù mắt thấy một màn tàn nhẫn này, Lục Tử Tranh vẫn mặt không chút thay đổi.

“Nhanh, chuẩn, ác, một nhát trí mạng, không chút lưu tình, cho dù đối diện với dã thú hung mãnh nhất cũng chưa từng khiếp đảm, đây mới là bộ mặt chân thực của chúng. Cô nói cái gì mà hóa thân của thần, chẳng qua chỉ là ảo tưởng tốt đẹp của bản thân một phía thôi.”

“.....Gạt, gạt người.” Đại não Thanh Kiều hoàn toàn ngừng hoạt động, rất lâu vẫn không thể tin được, “Thiên, thiên mã không phải là ăn chay sao?”

“Đúng vậy, ăn chay.” Lục Tử Tranh quay đầu lại, cười thần bí.

“Bọn chúng quả thật ăn chay, giết chóc chẳng qua là ưa thích mà thôi.”

Trong khi nói chuyện, “Quý dạ xoa” đã quay đầu, chậm chậm đi về phía họ. Khóe miệng nó rõ ràng vẫn còn máu tươi nóng hôi hổi, ánh mắt lại đã hồi phục sự thanh minh trong suốt, như đứa trẻ vô tội thuần khiết nhất.

Thi thể con nai đốm ở dưới bụi cây, ngoài một chút máu và da lông, trên người nó không thiếu bộ phận nào cả.

Đám thiên mã liếc cũng không thèm liếc nó một cái, tiếp tục vẫy đuôi, nghênh ngang mà đi.

———đối với bọn chúng cao quý mỹ lệ mà nói, tất cả dường như chỉ là một trò chơi.

Thanh Kiều ngơ ngác nhìn thi thể “Bambi”, bất tri bất giác hốc mắt có chút ẩm ướt.

“.....Ta đã từng nói, những thứ xinh đẹp nhất, thường phải dùng cách thức đẫm máu nhất để nuôi dưỡng.”

Lục Tử Tranh đứng bên cạnh vươn tay, tiếp được giọt lệ chảy xuống trên mặt cô.

“Cô có biết, ta lớn lên như thế nào không?”

Thanh Kiều rưng rưng lệ lắc đầu.

“Cô biết cô chứ? Thực ra, người cũng có thể làm cô.” (như mấy cái cô độc ý)

Đem giọt nước lấp lánh đặt bên môi, hắt thổi nhẹ một hơi, nước mắt lập tức theo gió bay mất.

“Nhốt mọi người lại một chỗ, để họ vận dụng sở học bình sinh tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn một người còn sống đi ra ngoài—— đó là nhân cô.”

Giọng nói của hắn cực kì mềm mại, cũng cực kì rõ ràng, giống như từ trong mộng truyền đến, xa không với được.

“Cô có biết, người thừa kế ẩn vụ sư tuyền chọn như thế nào không?”

Hắn nâng cằm cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt đắm lệ mơ hồ kia.

“—năm đó, trong ba trăm năm mươi một đứa bé, chỉ có ta sống sót ra khỏi đó, ra khỏi luyện ngục nhân gian.”

Thanh Kiều nhắm chặt mắt lại.

“.....Đem giết chóc trở thành một loại thói quen, cho dù ăn chay cũng không đổi được bản tính của thiên mã.”

Cười lạnh một tiếng, Lục Tử Tranh thu tay lại: “Có rất nhiều thứ, chẳng qua là nhìn qua rất đẹp thôi.”

“Người.....giết tất cả ba trăm năm mươi người kia sao?” Một lúc lâu sau, Thanh Kiều cố lấy dũng khí, nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Mười người thì có tám chín người đều là người khác làm hại.” Lục Tử Tranh tức giận hừ một tiếng, “Lúc ấy ta mới năm tuổi, còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy.”

“Năm tuổi?!” Thanh Kiều lập tức mở to mắt, “Rốt cuộc là ai bắt các người vào trong cốc? Lương tâm ở đâu chứ!”

“Chính là người một tay nuôi dạy ta, khắp thiên hạ đều quỳ bái, không ai không thối phồng không ai không khen ngợi, Tiên đại ẩn vụ sư.” (tiên: nghĩa là trước)

Nhếch khóe miệng, nụ cười của Lục Tử Tranh mơ hồ, hàm nghĩa không rõ.

Giật mình, thở dài, Thanh Kiều muốn nói gì đó, rồi lại cảm thấy không biết nói gì.

“Ta biết cô sợ ta.”

Lục Tử Tranh quay đầu nhìn cô, tinh quang trong mắt bắn ra tứ phía, sáng ngời có thần.

“Nhưng ta cũng sẽ không thay đổi, cũng không thay đổi được—ta chưa bao giờ vì bất kì ai mà thay đổi, cho dù là cô cũng không được.”

Trên khuôn mặt khuyển đảo chúng sinh của hắn, viết rõ ràng sáu chữ to “Ta không phải người lương thiện”.

Người đáng giận, tất có chỗ đáng thương.

Người đáng thương, đều có đạo lý đáng thương của hắn.

“.....Người hành sự có cách thức của người, ta có thể nói gì chứ? Ta cũng không có tư cách đó.”

Sau thật lâu im lặng, Thanh Kiều rốt cục khó khăn mở miệng.

“Cho dù ta không đồng ý, người cũng không cần phải vì lựa ý hòa theo ta mà thay đổi, ta cố hết sức để hiểu, tuy rằng....”

“Không, cô mãi mãi không thể hiểu ta.” Lục Tử Tranh kiên quyết ngắt lời cô, không chút lưu tình, “Tựa như con cóc mãi mãi không thể bay.”

Mở tay phải ra, trong lòng bàn tay hắn xuất hiện một con cóc bụng trắng.

——chính là tên tiểu tử ngốc nhìn lên Thanh Kiều chải chuốt ở bờ sông lúc sáng sớm.

Nhưng nó bây giờ thoạt nhìn không giống lắm, bởi vì trên lưng nó có thêm hai cái cánh màu sắc sặc sỡ, vô phần phật, cực kì xinh đẹp.

“Ôi chao, con cóc thật thần kì!” Thanh Kiều không tìm được sờ cánh nó, “Người kiếm cái cánh này ở đâu?”

“Kiếm ở đâu? Điều này không quang trọng.” Lục Tử Tranh cười nhìn cô, “Mấu chốt ở chỗ, cho dù ta cho nó cánh, nó cũng không thể bay.”

Lời còn chưa dứt, hần lật tay, con cóc mập mập nhanh chóng rơi xuống mặt đất.

Bất luận là vỗ cánh như thế nào, con cóc cũng không thể chống lại được lực hấp dẫn vĩ đại của trái đất, cuối cùng “bẹp” một tiếng rơi xuống đất, ngã chổng vó hôn mê bất tỉnh.

“Ai nói có cánh thì nhất định có thể bay?” Nhìn con cóc sùi bọt mép, Lục Tử Tranh hờ hững mở miệng, “Quần thể khác biệt là không cùng một dạng, không cần phải miễn cưỡng ở cùng. Tuy rằng các người nói muốn hiểu ta, chẳng qua đều là để ứng phó mà thôi.”

——các người? Thanh Kiều giật mình, chẳng lẽ từng có người khác nói với hần những lời này?

“.....Tuy rằng ta không biết những người đó là ai, nhưng xin đừng đánh đồng ta với người khác.”

Cô lấy khăn tay ra, thật cẩn thận bọc con cóc lại, rồi thả lên mặt cô thơm mềm mại bên cạnh.

“Có lẽ ta quả thật không thể hiểu người, nhưng ít nhất ta sẽ không thương tổn người, sẽ không ruồng bỏ người, còn có thể cố gắng hết sức thông cảm cho người.”

Đứng thẳng dậy, cô im lặng nhìn về phía Lục Tử Tranh.

“Tại sao phải cần người khác hiểu mình chứ? Ta đi tới nơi xa lạ này, cho tới giờ cũng không có hy vọng xa vời như vậy. Bởi vì ta biết, bản thân cũng không phải là trung tâm thế giới.”

Cô vươn tay về phía Lục Tử Tranh, ôm lấy sự cô tịch đó.

“—nhân sinh trên đời, tri kỉ khó cầu, rất nhiều người tìm cả đời cũng tìm không thấy, người chẳng qua mới hai mươi mấy tuổi, cần gì quá cố chấp?”

Lục Tử Tranh khép mở miệng, vốn định nói gì đó, nhưng lại chẳng nói gì cả.

Hắn vốn nên tránh khỏi cái ôm ấm áp này, nhưng cuối cùng vẫn không làm vậy.

Thiên địa cô tịch, gió lạnh chợt nổi, trong rừng chỉ còn lại một đôi nam nữ trẻ tuổi ôm nhau.

Không có bất cứ sinh vật nào dám đi quấy rầy họ, cho dù là con cóc vừa mới tỉnh lại.

Nó thức thời lấy khăn tay che miệng rộng, khập khiễng nhảy đi.

Nhưng lại khờ cho tiểu đệ Bức Nhi tránh ở trên cây nhìn lên, lên tiếng cũng không phải, không lên tiếng cũng không phải.

—rốt cuộc là có cần đi xuống nói cho chủ nhân tin tức thái tử điện hạ trúng độc bệnh tình nguy kịch, sắp tính mạng khó giữ hay không?

Ài, đây thật đúng là một vấn đề cực kỳ khó khăn mà!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Thị Sơ (Bắt Đầu)

Chương 2: Thị Mĩ Nhân

Chương 3: Thị Vô Địch

Chương 4: Thị Càn Khôn

Chương 5: Thị Đại Hiệp

Chương 6: Thị Vô Hại

Chương 7: Thị Giáp Bánh Bao

Chương 8: Thị Bồ Đề

Chương 9: Thị Minh Nguyệt

Chương 10: Thị Bảo Mã

Chương 11: Thị Kiều Phong

Chương 12: Thị Hảo Ngoạn

Chương 13: Thị Té Xiu

Chương 14: Thị Phát Đạt

Chương 15: Thị Vương Phủ

Chương 16: Thị Tiêu Sái

Chương 17: Thị Khách Quý

Chương 18: Thị Nhiệm Vụ

Chương 19: Thị Thiếu Niên

Chương 20: Thị A Kiều

Chương 21: Thị Bảo Mẫu

Chương 22: Ngoại Truyện: Nhân Sinh Mãn Nguyệt Của Tiểu Kiều Cô

Nương

Chương 23: Thị Đang Đang

Chương 24: Thị Tù Binh

Chương 25: Thị Bí Mật

Chương 26: Thị Hữu Sử

Chương 27: Thị Thái Tử

[Chương 28: Thịt Chân Tướng](#)
[Chương 29: Thịt Địa Lao](#)
[Chương 30: Thịt Phúc Oa](#)
[Chương 31: Thịt Vượt Ngục](#)
[Chương 32: Thịt Gặp Lại](#)
[Chương 33: Thịt Rời Đi](#)
[Chương 34: Món Thập Cửu Muội](#)
[Chương 35: Món Hái Hoa Tặc](#)
[Chương 36: Món Sư Thúc](#)
[Chương 37: Món Trị Thương](#)
[Chương 38: Món Harvard](#)
[Chương 39: Món Hiệp Nghị](#)
[Chương 40: Món Chuyên Chở](#)
[Chương 41: Món Vô Hận](#)
[Chương 42: Món Thở Phào](#)
[Chương 43: Món Hannibal](#)
[Chương 44: Món Thủ Linh \(Túc Trục Bên Linh Cửu\)](#)
[Chương 45: Món Rớt Dốc Núi](#)
[Chương 46: Món Mạng Thai](#)
[Chương 47: Món Mỹ Nam Khỏa Thân](#)
[Chương 48: Món Yêu Đương](#)
[Chương 49: Món Cổ Nhân](#)
[Chương 50: Món Bánh Bao](#)
[Chương 51: Món Gặp Lại](#)
[Chương 52: Món Chuyện Cũ](#)
[Chương 53: Món Yêu Nghiệt](#)
[Chương 54: Món Hung Thủ](#)
[Chương 55: Món Chương Môn](#)
[Chương 56: Món Khảo Nghiệm](#)
[Chương 57: Món Rút Kiếm](#)
[Chương 58: Món Ngộ Môn](#)
[Chương 59: Món Công Bình](#)

[Chương 60: Cờm Lãnh Cung](#)

[Chương 61: Cờm Công Công](#)

[Chương 62: Cờm Tuyển Phi](#)

[Chương 63: Cờm Hợp Tác](#)

[Chương 64: Cờm Vu Sư](#)

[Chương 65: Cờm Công Chúa](#)

[Chương 66: Cờm Đom Đóm](#)

[Chương 67: Cờm Độc Kế](#)